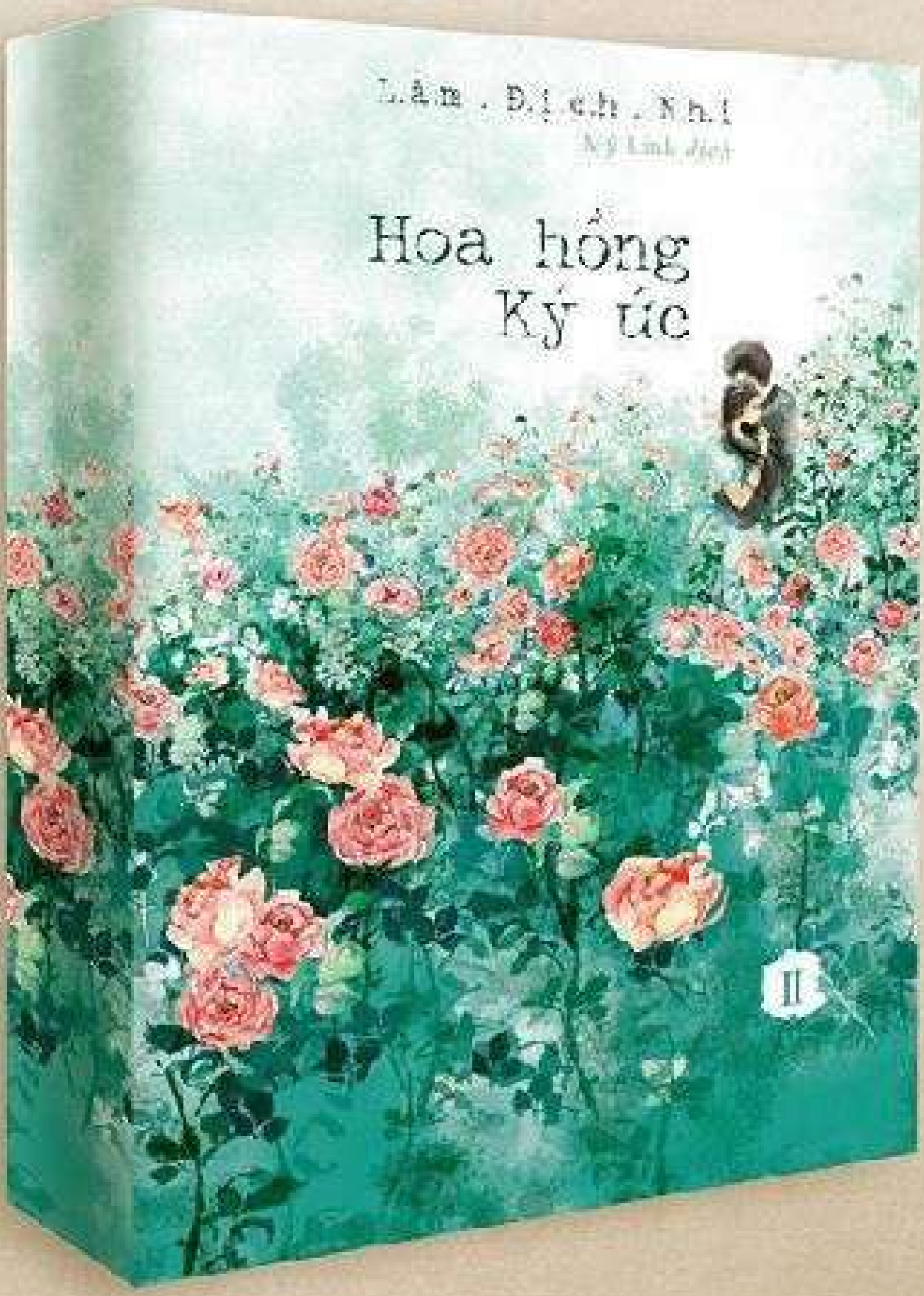
L.ã.m . D.ị.c.h . N.h.ị
Hoa hồng
Ký ức
II

https://thuviensach.vn

Hoa hồng kí ức

Tác giả: Lâm Địch Nhi

♥

Dịch giả: Lê Vũ Mỹ Linh

♥

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

♥

Sách: Ý Lu Bu

♥

Typer:

1-2 Hoàng Minh Thu

3 và 12 Miêu Miêu

4 Hồng Hạnh

5 Hương Trần

6-7 Vi Ha

8-9 Hạnh Dungg

10-11 Sly Fox

13-14 Tran Nhung

15 Hang Le

16-hết Nhật Khánh Lê

♥

Beta lần 1:

Nguyễn Thùy Dung 1-9

Aki Nguyễn 10-hết

♥

https://thuviensach.vn

Beta lần 2:

Trần Minh Hiền 1-9

May Be 10-hết

♥

Làm ebook: Horcrux

♥

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***Hoa hồng kí ức*** do Pavicobook phát hành.

https://thuviensach.vn

CHÚ Ý

Ebook **Hoa hồng kí ức** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Một số người cho rằng, "không có gì là mãi mãi", ngay cả tình yêu cũng vậy, rồi một ngày nó sẽ biến mất. Nhưng cuộc sống luôn có những điều bất ngờ xảy ra, và tình yêu là điều kỳ diệu nhất, là thứ luôn mang đến những bất ngờ mà không ai có thể dự đoán được. Thế nên, có những tình yêu sẽ mãi mãi chẳng hề biến mất như người ta vốn dự đoán là phải thế, vốn cho rằng nó sẽ bị thời gian bôi xóa phai nhòa.

Hoa hồng kí ức – kí ức về tình yêu của Trì Linh Đồng và Bùi Địch Thanh vĩnh hằng cùng năm tháng, dù anh có mất đi, trong tim cô vẫn đầy ắp bóng hình anh, đầy ắp những kí ức về tình yêu của hai người. Dù anh mang dáng hình của một chàng trai khác, trong tim cô vẫn cảm nhận được đó chính là anh, là người mà cô đã yêu bằng trọn trái tim mình… Hóa ra tình yêu chính là, cho dù anh có thay đổi khuôn mặt, lãng quên kí ức:

Đôi mắt em vẫn sẽ vì anh mà ngời sáng.

Trái tim em vẫn sẽ vì anh mà loạn nhịp.

Yêu là xúc cảm, nhưng chẳng ai trên đời này có thể trả lời thỏa đáng được câu hỏi vì sao nam nữ lại yêu nhau. Có lẽ yêu chỉ là yêu thôi, vì khi yêu người ta thấy tim mình hạnh phúc, cuộc sống vui vẻ và yêu đời hơn. Thật tuyệt vời khi những người yêu nhau đến được với nhau, được nắm tay nhau cùng vượt qua những khó khăn trắc trở của cuộc sống, được nắm tay nhau đến lúc anh già em lão mãi chẳng buông tay.

Nhưng trên thế gian này có bao nhiêu người cùng chung nhịp đập trái tim, lại không thể cầm tay đi chung trên một con đường? Tình yêu này dù khổ đau, nhân duyên này dù trắc trở, nhưng đó chính là tình yêu vĩnh hằng, là nhân duyên khiến bạn trở nên trưởng thành và mạnh mẽ.

---

https://thuviensach.vn

Tuy anh và cô là đối thủ cạnh tranh trong công việc, nhưng cũng là tri âm cùng tán thưởng đối phương. Anh tài mới hiểu lòng nhau, tình yêu nảy sinh giữa hai người như tự nhiên phải vậy. Đáng tiếc một cuộc tai nạn giao thông đã khiến anh đột ngột qua đời. Không còn người tri âm lắng nghe, tiếng đàn chẳng nên bài, dây đàn không tỏ ý, như thể đã đánh mất một nửa linh hồn, cô để mặc bản thân phiêu dạt. Là vì quá nhung nhớ hay vì quá cô đơn, cô lại thấy được hình bóng anh trên người một chàng trai khác, những ký ức khắc sâu như có sức hút mãnh liệt, khiến cô không thể kiềm lòng mà tới gần, nhưng cũng chính nó ngăn cản cô nhìn về phía trước…

"Nếu anh đã từ giã cõi đời này, nhưng một ngày nọ em bỗng nhìn thấy anh trên phố - khỏe mạnh và bình an, em sẽ hoảng sợ đến mức quay đầu chạy trốn, hay sẽ bước tới ôm chặt lấy anh?"

Thế gian này, mọi thứ sẽ già nua, duy chỉ có tình em là trẻ mãi. Thế gian này, bao điều dối trá, duy chỉ có tình em vẫn mãi sáng trong.

"Chỉ có tình yêu, dù bạn đeo mặt nạ đi chăng nữa, người yêu bạn vẫn sẽ đi về phía bạn, dù cô ấy không hề biết người đó là bạn, nhưng trái tim sẽ dẫn đường cho cô ấy…."

~~~~~~~~

Lâm Địch Nhi

Lâm Địch Nhi thuộc chòm sao Song Ngư, là một cô gái vừa kỳ quặc vừa khó tính.

Những tác phẩm đã xuất bản tại Trung Quốc:

"Nơi nào cảnh đẹp như tranh", "Hái sao I, II", "Em chờ anh giữa mùa xuân", "Hoa hồng giấy I, II", "Hoa hồng sớm mai"…. Có rất nhiều cuốn tiểu thuyết đã được chuyển thể thành phim truyền hình.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~

Mục lục

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11

12 13 14 15

16

Ngoại truyện

1 2

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

https://thuviensach.vn

1
Chủ nghĩa ngắn gọn

Chuyện này đúng là … dở khóc dở cười!

Trì Linh Đồng lẳng lặng ngửa mặt lên trời, trông ngóng ánh mặt trời gay gắt thêm chút nữa, khiến cô bốc hơi thành một làn khói cho xong, đỡ phải đối mặt với tình cảnh làm người ta suy sụp này.

Hai mươi tư tuổi, nếu nghịch chuyển thời không về những năm Dân Quốc, thì giờ con cô cũng biết đi mua xì dầu rồi. Hiện tại cô đang đứng dưới ánh nắng tháng năm chói chang, bị hai vị cán bộ phụ trách đăng ký hôn nhân ép hỏi, rốt cuộc chọn mẹ hay chọn cha? Cô rất muốn gào to rằng: Ngày xưa hai người kết hôn cũng chẳng thèm mời con, tại sao giờ ly hôn thì chỉ cần một cú điện thoại đã bắt con bỏ mặc mọi thứ, chịu đựng say xe, nhẫn nhịn nôn mửa, ngăn dòng nước mũi, kiềm dòng nước mắt, từ phương trời xa xôi lao thẳng về tham dự?

Hôm qua, sáng sớm bắt đầu đi làm, cô ngồi trên xe buýt, trong đầu hiện lên phương án thiết kế Trang viên Âu Lục thì bà Đàm Trân gọi điện tới, bảo cô xin nghỉ phép ba ngày, trong nhà xảy ra chút chuyện. Cô như bị điện giật từ đầu tới chân, Thanh Đài cách Tấn Giang hơn một ngàn kilômét, nếu không phải ngày nghỉ hay ngày lễ quan trọng, bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi cũng không bắt cô phải về nhà làm gì.

Quả nhiên không phải việc nhỏ. Một tháng trước, có một cô gái trẻ ôm bụng tới tìm bà Đàm Trân, nói rằng tôi đã mang thai con của chồng chị, sáu tháng, là thai Long Phụng(*). Bà Đàm Trân dạy kinh tế học ở Đại học Ninh Thành, ông Trì Minh Chi dạy Tiếng Anh ở Đại học Tấn Giang, hai người

https://thuviensach.vn

đều là giảng viên hướng dẫn cho nghiên cứu sinh, cũng được xem như phần tử trí cao. Chiều tối ngay ngày hôm ấy, bà Đàm Trân trở về Tấn Giang, chẳng cần phải nghiêm khắc tra hỏi thì ông Trì Minh Chi đã khai báo toàn bộ sự việc. Câu chuyện chẳng có gì lãng mạn, cô gái kia tên là Cam Lộ, người Tây An, mới tới Đại học Tấn Giang làm kế toán chưa lâu. Ông Trì Minh Chi nhìn cô ta thì luôn nhớ tới Trì Linh Đồng cũng đang bôn ba một mình ở xứ người như vậy, nên luôn quan tâm chăm sóc cô ta. Chăm sóc, chăm sóc, tới một ngày bỗng bị ma quỷ ấm ảnh, không may phạm phải sai lầm mà đàn ông thường mắc. Sau đó Cam Lộ cũng không quấn lấy ông, thậm chí còn cố gắng giữ khoảng cách. Chẳng bao lâu sau, ông Trì Minh Chi nghe nói sức khỏe cô ta không tốt, xin nghỉ để về quê chữa bệnh. Ông còn mừng thầm, chỉ coi đó như một giấc mộng thoáng qua, ai ngờ lại xảy ra chuyện liên quan tới sinh mệnh như vậy. Nếu bà Đàm Trân không ngăn cản, ông Trì Minh Chi đã bế tắc mà tìm tới cái chết từ lâu rồi. Sống một đời thanh cao như trăng gió, cuối cùng lại rơi xuống chốn phàm trần, một chữ hận sao tả hết tâm tình của ông. Cho dù có yêu hay không, ông Trì Minh Chi vẫn phải trả giá cho giấc mộng thoáng qua của mình.

(*) Thai sinh đôi, một bé trai và một bé gái.

Cam Lộ chỉ là một sinh viên học niên chế năm năm tại đại học nhưng trên phương diện này, một người đến sau như cô ta lại toàn thắng bà Đàm Trân – người phụ nữ có học vị tiến sĩ. Ly hôn vội vã nhưng nhà, xe và tiền tiết kiệm đều không phải chuyện cần bận tâm, chỉ có vấn đề Trì Linh Đồng sẽ ở với ai, hai người họ cảm thấy nên tôn trọng sự lựa chọn của cô. Nên mới nói, dân chủ quá cũng phản tác dụng, Trì Linh Đồng nghĩ như vậy đấy.

Thực ra tranh chấp hôn nhân kiểu này có thể để người trong cuộc tự tới tòa án giải quyết, nhưng một trong hai vị cán bộ đang ngồi đây lại là học trò của ông Trì Minh Chi, nhìn khuôn mặt như phủ một tầng sương lạnh của ông, cô học trò nhỏ không nỡ mở lời. Nhớ hồi còn học đại học, cô thường nhìn thấy ông Trì Minh Chi và bà Đàm Trân đẩy xe nôi tản bộ trên con đường rợp bóng cây, ông Trì Minh Chi nho nhã uyên bác, bà Đàm Trân

https://thuviensach.vn

khéo léo dịu dàng, Tiểu Đồng lại cực kỳ đáng yêu gặp ai cũng cười. Khung cảnh ấy, sau bao nhiêu năm vẫn in sâu trong trí nhớ người ta. Đám học trò gọi đây là lá cờ đầu hạnh phúc, chúng ta cứ đi theo cờ đầu, chắc chắn không lầm đường đâu.

Nhưng ngày hôm nay lá cờ đầu ấy lại ngã xuống, cô học trò nọ cảm thấy rất buồn bã,

Người trông khổ sở nhất là ông Trì Minh Chi, ông tuyệt vọng và suy sụp như thể bị toàn thế giới bỏ rơi. "Đồng Đồng, một tay cha nuôi nấng con nên người, con đã từng nói chờ cha già đi, con sẽ giúp cha lau nước miếng mà". Ông thấy mình như một khúc gỗ lênh đênh trên mặt biển giữa cơn cuồng phong bão tố, nếu không cố bám lấy Trì Linh Đồng. ông sẽ bị kéo xuống vực sâu vô tận. "Khi con lên năm, mẹ con đi nước ngoài du học. Cha nấu cơm cho con ăn, đưa đón con đi học, cùng con học chữ, chơi trò chơi. Đêm đến, con gối đầu lên tay cha, bi bô hát cho cha nghe những bài hát thiếu nhi, kể chuyện, bóp trán, dịch chăn giúp cha, rất ngoan ngoãn hiếu thảo. Cha thật sự không thể sống thiếu con…"

Không sai, ông Trì Minh Chi là một người cha hiền hậu, còn bà Đàm Trân lại là một người mẹ nghiêm khắc, thế nhưng anh hùng không kể chuyện đã qua, sống ở hiện tại thì nhất định phải nhìn vào hiện thực. Trì Linh Đồng giúp cha chỉnh chu lại quần áo, trông ông tiều tụy đau buồn như đã già thêm mười tuổi.

Bà Đàm Trân – người vẫn luôn im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở lời, bà nhìn ông Trì Minh Chi, trong đôi mắt còn thấp thoáng nỗi đau: "Minh Chi, nếu đến cả Linh Đồng cũng theo ông, vậy tôi còn gì nữa đây?"

Thoáng cái, hai hàng lệ rơi xuống từ đôi mắt của ông Trì Minh Chi, môi ông run lên. Đúng thế, một người phụ nữ năm mươi tuổi đã ly hôn, còn gì nữa đây?

https://thuviensach.vn

Bà Đàm Trân nói tiếp: “Từ khi kết hôn tới giờ, chúng ta chưa bao giờ cãi nhau. Tính tình của tôi không tốt lại chú trọng sự nghiệp, nhưng ông vẫn luôn bao dung nhường nhịn tôi. Lần cuối này, ông lại nhường tôi, được không?”

Ông Trì Minh Chi khóc nức nở. Bà Đàm Trân lẳng lặng rũ mi, trong lòng tựa như có tuyết đang rơi.

Người học trò cũ và đồng nghiệp quay ra nhìn nhau, thế này vẫn còn muốn ly hôn nữa sao, bọn họ đều nhìn về phía Trì Linh Đồng với ý dò hỏi.

Trì Linh Đồng thoáng nhìn ra bên ngoài, Cam Lộ cũng tới đây, đang đứng dưới bóng cây, hai tay ôm bụng bình thản nhìn về phương xa, vẻ mặt rất yên bình.

Trì Linh Đồng hít sâu, tay phải cầm chặt tay trái. Nghe nói khi con người ta cảm thấy bất lực thì sẽ làm vậy theo bản năng, giúp cho bản thân có thêm sức mạnh và tạo cảm giác an toàn. “Khổng Tước nói với con năm nay là năm nhuận âm lịch, rất hợp để kết hôn. Con quyết định, nhân dịp này sẽ lấy chồng. Trước khi được chồng mang về nuôi, con tạm thời ở chỗ mẹ vài tháng.” Trả lời như vậy rất công bằng, nên hai phía đều có thể chấp nhận được.

Ông Trì Minh Chi lập tức ngừng khóc, vẻ mặt giống hệt bà Đàm Trân, hỏi: “Con có bạn trai rồi?”

Trì Linh Đồng rất tự tin: “Bây giờ vẫn chưa có, nhưng có lẽ anh ấy đang trên đường tới tìm con.”

“Hôn nhân không phải trò đùa, Đồng Đồng, con nhất định phải thật thận trọng.” Ông Trì Minh Chi nói xong lại xấu hổ cúi đầu, ông thực sự không phải tấm gương tốt. “Xin lỗi, Đàm Trân.” Ông đã nói câu này cả ngàn lần, nhưng mỗi khi nói ra vẫn mang cảm giác mệt mỏi tang thương vô cùng.

https://thuviensach.vn

Bà Đàm Trân đáp lại bằng một tiếng thở dài.

Ông Trì Minh Chi rời đi với hai bàn tay trắng, bỏ lại toàn bộ tài sản, bỏ lại Trì Linh Đồng, bỏ lại mọi thứ mà xưa kia ông luôn gìn giữ. Về sau, ông sẽ lại có con trai con gái bên người, thế nhưng, có những niềm hạnh phúc mãi mãi không thể tìm lại.

Cam Lộ chân thành cảm ơn bà Đàm Trân, cảm ơn bà đã tác thành lòng ngưỡng mộ của cô ta với ông Trì Minh Chi, cảm ơn bà đã cho đôi trai gái trong bụng cô ta có cơ hội sống sót. Cô ta đã sai nhưng cô ta biết phải cảm ơn, cô ta biết cái gì nên giữ cái gì nên bỏ, cô ta sẽ giảm sự tổn thương xuống mức thấp nhất, cô ta trân trọng tình yêu.

Bà Đàm Trân cười nhạt, tao nhã bước qua người cô ta.

"Tình yêu chết tiệt". Trước khi cùng bà Đàm Trân lái xe rời khỏi đây, Trì Linh Đồng nhìn ông Trì Minh Chi qua gương chiếu hậu, ông khom lưng tiều tụy như một cụ già, còn đâu phong thái lịch sự thanh tao của giảng viên Trì trường Đại học Tấn Giang nữa.

"Tình yêu không sai." Bây giờ thân thể căng cứng của bà Đàm Trân mới buông lỏng, bà không thể không mau chóng tựa vào người Trì Linh Đồng mới ngăn được mình ngã xuống. "Là do giữa mẹ và cha con đã xảy ra vấn đề, nếu ban đầu mẹ không kiên quyết tới Đại học Ninh Thành, có lẽ…"

Phụ nữ là một sinh vật luôn dễ dàng thay đổi, nhưng khi bước vào trạng thái ổn định thì lại trở nên lười nhác, chẳng thiết thay đổi muôn hình vạn trạng nữa. Còn đàn ông là một sinh vật lười nhác, nhưng tình cảm càng ổn định thì lại càng cuồng tay cuồng chân, muốn thêm chút màu sắc cho cuộc sống thường ngày. Bà đã hiểu, nhưng muộn mất rồi!

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng buồn bã xoa nhẹ mu bàn tay lạnh lẽo của bà. Cô biết, nội tâm của mẹ không bình tĩnh lý trí như vẻ bề ngoài, lần này từ Ninh Thành trở về Tấn Giang để làm thủ tục ly hôn, bà Đàm Trân chưa từng bước vào trong nhà dù chỉ một lần mà luôn ở trong khách sạn. Có thể hiểu được bà đã đau khổ suy sụp tới mức nào. Ngôi nhà kia, lớn thì là việc mua nhà, nhỏ thì là một chậu cây trên bệ cửa sổ, đều là bà tự tay chăm sóc gây dựng nên.

"Mẹ luôn nghĩ, có lẽ đồng nghiệp không hợp để làm vợ chồng, vì quá hiểu nhau, trước mặt nhau cũng như người trong suốt vậy." Bà Đàm Trân tổng kết kinh nghiệm, "Đồng Đồng, sau này nếu con tìm bạn trai thì phải cố gắng tránh xa đồng nghiệp."

Trì Linh Đồng không cho là đúng, Tiền Chung Thư và Dương Giáng(*), hai người họ cũng là đồng nghiệp, tại sao có thể bên nhau tới đầu bạc răng long? Hết thảy nhân quả trên thế gian này đều từ con người mà ra. Cô chỉ thấy không cam lòng, mẹ mình xuất sắc như vậy mà lại bị thua cuộc một cách dễ dàng.

(*) Hai nhà văn lớn của nền văn học Trung Quốc, hai người cũng là vợ chồng.

Bà Đàm Trân xoa đầu Trì Linh Đồng, bà cũng không nói cho con gái biết lý do mà bà không làm khó ông Trì Minh Chi và Cam Lộ, là bởi vì bà quá hiểu ông Trì Minh Chi, ông quả thực không phải người xấu, cuộc sống sau này ông sẽ sống trong mặc cảm tội lỗi, sự hổ thẹn và áy náy sẽ dằn vặt ông tới chết. Hạnh phúc của ông đã chấm dứt cho nên ông mới khóc thương tâm như vậy, còn bà chỉ có thể cố gắng không để mình căm hận ông, nhưng cũng không thông cảm nổi.

Ánh nắng của buổi chiều tà tản mạn khắp nơi, xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo non nớt như bé con của Trì Linh Đồng, bà Đàm Trân thấy lòng mình đau đớn: "Cho dù mẹ và cha con có ra sao, Đồng Đồng, con mãi mãi là người mà cha mẹ yêu thương nhất."

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng mím môi, thế thì sao, hiện tại gia đình khiến người ta hâm mộ ao ước ấy đã không còn. Nhưng cô cũng không biểu lộ suy nghĩ ra ngoài, chỉ vui vẻ gật đầu, cười tươi như hoa.

Khi bà Đàm Trân trở lại khách sạn thì vội vã thu gom hành lý, chuẩn bị để ngày mai quay về Ninh Thành, bà không thể ở lại ký túc xá cho giảng viên nữa, bà phải mua nhà mới, phải cho con gái một mái ấm mới. Trì Linh Đồng nhìn bà khom lưng kéo va li hành lý, bóng lưng gầy gò như một gang bàn tay, cô bỗng thấy chua xót trong lòng, bèn nói phải đi gặp Khổng Tước rồi vội vã chạy ra khỏi phòng. Nếu ở lại thêm chút nữa, cô chỉ sợ mình sẽ ôm lấy bà Đàm Trân mà gào khóc nức nở.

***

Khổng Tước không phải một con chim tự luyến, mà là một cô gái xinh đẹp, là bạn học thời trung học của Trì Linh Đồng, hiện tại đang làm người dẫn chương trình của Đài phát thanh Tấn Giang. Chương trình mà cô dẫn tên là "Bách khoa cuộc sống", thường phát vào tầm hai, ba giờ sáng. Nội dung là dạy người ta tắm rửa thế nào cho đúng cách, ra chợ mua cam ngon kiểu gì, phân biệt con đực con cái ra sao, khi mua dưa hấu thì gõ thử một cái, tiếng ở quả nào vang hơn thì quả đó ngọt hơn… Nếu chia các chương trình phát thanh thành vàng và bạc, có lẽ chương trình của Khổng Tước chính là một đống đồng nát. Làm gì có ai hứng thú nghe mấy thứ này vào buổi tối đâu, chỉ có vài thính giả trung thành thì đều bị khó ngủ, nói rằng nghe Khổng Tước nói líu ríu, hiệu suất gây buồn ngủ rất cao.

Lúc đó Khổng Tước tức giận tới suýt nôn ra máu mà chết. Thế nhưng trái với công việc nhàm chán, chuyện tình cảm của cô lại rất tốt đẹp. Bỏ qua mấy mối tình huy hoàng trong quá khứ, hiện tại cô có một người bạn trai yêu suốt ba năm, tên là Tiêu Tử Thần, dạy học ở Học viện Y học, đã là giảng viên hướng dẫn cho thạc sĩ. Cô đã từng kể rằng anh ta lịch sự, tuấn tú… với Trì Linh Đồng không chỉ một lần, nhưng khi Trì Linh Đồng đề nghị gặp mặt thì cô luôn từ chối.

https://thuviensach.vn

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết con mèo, cho nên mỗi lần gọi điện thoại, Trì Linh Đồng đều nói thêm một câu: " Tớ muốn gặp thầy giáo Tiêu nhà cậu." Hôm nay Khổng Tước cũng từ chối như thường lệ.

Trì Linh Đồng đùa: "Có phải cậu thiếu tự tin, sợ anh ta 'nhất kiến chung tình'(*) với tớ, đúng không?"

(*) *Vừa gặp đã yêu*

"Tớ…tớ…" Khổng Tước vốn khéo miệng mà giờ lại nghẹn họng, mãi mới khôi phục như bình thường, "Tớ sợ cậu cô đơn lẻ bóng, thấy hai chúng tớ thân mật tình cảm thì sẽ bị đả kích nặng nề thôi."

"Con người tớ vốn không sợ đả kích, cùng lắm thì tớ không trang điểm nữa là được chứ gì!" Trì Linh Đồng vẫn chưa chịu bỏ qua, dồn ép cho bằng được.

Nhưng Khổng Tước vẫn không chịu: "Cậu có trang điểm thành tiên thì Tử Thần cũng chẳng thèm ngó ngàng đâu. Cho cậu biết, anh ấy là một người đàn ông không bao giờ thay đổi, cho dù là học tập hay yêu đương, luôn rất chung thủy. Ha ha, ghen tị chưa!"

"Hàng đẳng cấp cỡ này mà cậu còn thả rông bên ngoài, sao không dẫn về nhà nhốt lại thế hả?" Năm nay là năm nhuận âm lịch đấy."

"Bậc vĩ nhân vĩ đại chỗ ngài ấy luôn nhân từ với người khác, nhưng lại nghiêm khắc với chính mình."

"Ôi, xúc động tới bật khóc."

"Cần khăn giấy không?"

https://thuviensach.vn

“Thôi, cầm đủ tiền đi là được rồi, để mời tớ ăn cơm.”

“Nè cưng, cưng điên à, lát nữa đây còn phải đi làm nhé.” Khổng Tước đang cố tranh thủ thời gian để ngủ bù.

“Cho cậu nửa tiếng đánh răng rửa mặt, sau đó lái xe tới khách sạn đón tớ. Tớ muốn đi ăn đồ Hàn Quốc.” Trì Linh Đồng nói một tràng, đóng điện thoại “tạch” một tiếng, nghĩ đến dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của Khổng Tước lúc này, tâm trạng phiền muộn của cô đã hoàn toàn bay biến.

Nửa tiếng sau, Trì Linh Đồng nghe thấy tiếng “ầm” đập cửa, ngay sau đó, Khổng Tước gọi vào trong với giọng dịu dàng trong trẻo: “Trì Linh Đồng, cậu lăn ra đây cho tớ.”

Dù sao cũng là một người dẫn chương trình, chỉ cần khỏi nhà thì không thể ăn mặc xuề xòa. Khổng Tước mặc một chiếc váy lụa màu be, đính cúc nhỏ bằng gỗ ở quanh váy, trang điểm theo phong cách đang thịnh hành: đánh một tầng phấn vàng nhàn nhạt trên mặt, môi trái tim căng mọng, trông khá gợi cảm.

“Xin hãy bình tĩnh, phụ nữ tức giận nhiều sẽ có nếp nhăn đấy.” Trì Linh Đồng không dám bắt Khổng Tước mở cửa xe, ngoan ngoãn tự ngồi vào trong. Sau khi vào mới phát hiện ra chiếc xe này không phải chiếc Polaris(*) màu đỏ Khổng Tước thường lái, mà là một chiếc Regal(**) màu đen rất oai phong, vững chãi.

(*) Một dòng xe của hãng ô tô Volkswagen.

(**) Regal là một dòng xe ô tô cho gia đình của thương hiệu xe sang Buick trực thuộc tập đoàn General Mortors của Mỹ.

“Cậu mới bò từ giường của tên nào xuống thế?” Trì Linh Đồng hít nhẹ một hơi.

https://thuviensach.vn

Khổng Tước trừng mắt, hung ác nhìn cô: “Tốt nhất là cậu hãy đưa ra cho tớ một lý do siêu hoàn mỹ, nếu không tớ sẽ lăng trì xử tử cậu.”

Trì Linh Đồng chớp chớp mắt: “Hôm nay cha mẹ tớ ly hôn, tháng sau, cha tớ sẽ cho tớ thêm một đôi em trai em gái. Đây là hai chuyện rất nghiêm túc, tớ tìm cậu để giải tỏa. Thế đã được chưa?”

Khổng Tước vô cảm nhìn cô chằm chằm một lúc: “Xem như cậu tạm qua cửa. Cậu nhìn cậu đi, hai mắt đen sì như gấu trúc, xấu chết đi được.”

“Cậu phải mừng mới phải, không cần mua vé vào cửa mà cũng được thấy Quốc bảo(*) nhé. Đi thôi, tớ đói rồi. Những kỳ nghỉ sau này tớ đều về Ninh Thành, không về Tấn Giang nữa, cậu muốn gặp tớ cũng chẳng gặp được đâu, biết trân trọng chút đi.”

(*) Người Trung Quốc coi gấu trúc như bảo vật Quốc gia, tức Quốc bảo.

“Cậu dám!” Vẻ mặt Khổng Tước như cường hào ác bá.

Trì Linh Đồng vội làm tư thế đầu hàng, nhưng vẫn nói thêm điều kiện: “Nếu cậu cho tớ gặp Tiểu Tử Thần, tớ có thể cân nhắc chuyện về Tấn Giang thăm cậu.”

Khổng Tước liếc nhìn cô, không mắc mưu: “Phòng cháy, phòng lụt, phòng trộm cắp. phòng bạn thân, câu châm ngôn mười chữ này tớ đã khắc sâu vào trong tim rồi, không thương lượng gì hết.”

Trì Linh Đồng khinh bỉ nói: “Thôi đi, đồ trọng sắc khinh bạn.”

Lúc này Khổng Tước mới cười lấy lòng: “Không phải, bây giờ đàn ông tốt như cóc ba chân, cực kỳ quý hiếm! Tớ có thể chia sẻ với cậu bất cứ thì gì, nhưng chỉ có thể Tử Thần là không thể.”

https://thuviensach.vn

“Ai thèm!” Trì Linh Đồng bật hừ đầy giận dữ, coi như con chim này uống lộn thuốc đi.

Rõ ràng cô nhân viên phục vụ ở nhà hàng Hàn Quốc này biết Khổng Tước, thái độ rất niềm nở, chu đáo, Trì Linh Đồng nói không thích ăn thịt nướng, cô ta liền giới thiệu món đuôi bò và cá thu đao, sau đó bưng ra hai cốc trà sơn tra để khai vị, giải khát. Cách bài trí của nhà hàng cũng không tồi, theo phong cách gia đình ấm cúng, có tổng cộng mười mấy cái bàn, trên bàn thiết kế nơi để đặt lò nướng rất hiện đại, hút khói từ phía dưới, cho nên trong nhà hàng chỉ có tiếng nướng thịt, không có mùi dầu khói.

Trong thoáng chốc, món đuôi bò hầm tỏa ra mùi hương thơm ngát, Khổng Tước giành trước, đưa đũa gặp một miếng bỏ vào miệng, phùng má hỏi: “Nè cưng, dạo này cậu và Hi Vũ có liên lạc với nhau không?”

Trì Linh Đồng đang uống một ngụm trà, phụt một tiếng phun ra ngoài: “Con chim này, cậu đợi tớ uống trà xong rồi hãy hỏi có được không hả?”

“Đâm trúng vào chỗ đau của cậu à?” Khổng Tước ung dung hỏi.

“Đến sẹo còn chẳng có thì đau ở đâu ra?” Hi Vũ là bạn thời cấp ba của cô và Khổng Tước, trong những năm tháng thơ ngây ấy, có thể xem như là mối tình đầu của cô, nhưng câu chuyện cũng chỉ đến thế, không có tình tiết tiếp theo.

“Cậu ta đang làm việc ở một công ty chứng khoán, tới Bắc Kinh bồi dưỡng hai năm, khi trở về thì là rường cột của công ty.”

Trì Linh Đồng khen: “Sống cũng khá đấy!” Làm ngành chứng khoán, cho dù thị trường chứng khoán tăng điểm hay mất điểm, thì đều có thể kiếm tiền đầy túi, nhưng không may là tóc rụng nhiều thôi. Cô tự tưởng tượng ra

https://thuviensach.vn

hình ảnh Hi Vũ với kiểu tóc "Địa Trung Hải"(*), bĩu môi, thôi kiểu tóc cũ vẫn đẹp hơn.

(*) *Ở giữa đầu bị hói, xung quanh thì lại có tóc.*

"Hối hận đến xanh ruột rồi chứ gì?" Khổng Tước cười trên nỗi đau của người khác.

Bây giờ, người phục vụ bưng lên món cá thu đao, dùng dao nhọn rạch thân cá, rút đi xương sống trên lưng, sau đó nhỏ nước chanh vào bên trong. Trì Linh Đồng chăm chú xem họ làm từng bước, không nhịn được nuốt nước miếng. "Cậu nói gì cơ?" Vừa ngẩng đầu, thấy có một người đàn ông đeo kính đang ngồi ở bàn đối diện, trông rất đẹp trai, không khỏi ngắm thêm chút nữa.

Khổng Tước nhìn theo tầm mắt của cô, phấn mắt vàng trên mí run lên.

Người đàn ông nọ gọi món thịt ba chỉ hun khói, đang tao nhã lật miếng thịt trên giá nướng, lại từ từ cầm lấy một lá rau diếp, còn ánh mắt của anh ta thì đang nhìn vào cuốn sách đang mở trước mặt.

"Khổng Tước ơi, tớ nên tìm bạn trai thôi." Trì Linh Đồng dời ánh mắt, khuấy canh đuôi bò trước mặt.

"Thích anh ta?" Sắc mặt Khổng Tước tối đi.

"Bách vô nhất dụng thị thư sinh"(*) Trì Linh Đồng khinh thường nói.

(*) Ý nghĩa: Trên đời có trăm ngàn nghề nghiệp khác nhau, chỉ có thư sinh là vô dụng nhất. Câu nói này được dùng để mỉa mai những người đọc sách nhưng không có đất dụng võ, rất vô dụng.

"Cậu … chẳng phải cậu thích kiểu người này nhất ư?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng luôn gục ngã trước những tài tử đeo kính, nhưng không bao gồm kiểu người có vẻ mặt đờ đẫn, hành động vụng về như thế này, nhìn qua cũng biết anh ta là loại mọt sách suốt ngày chúi mũi vào sách vở. "Yêu cầu của tớ không thấp đến thế."

"Tớ biết anh chàng này, hay để tớ giới thiệu hai người với nhau nhé?"

"Tớ không muốn đổi khẩu vị đâu." Trì Linh Đồng cúi đầu uống canh đuôi bò, không chú ý tới vẻ mặt của Khổng Tước chợt thả lỏng. "Cậu đừng có hối hận đấy!"

Trì Linh Đồng đặt đũa xuống "cạch" một tiếng: "Rốt cuộc cậu có để yên cho tớ ăn cơm không hả? Có gì mà phải hối hận, tớ muốn chào hàng mình ra ngoài thật đấy, nhưng chưa tới mức 'có bệnh thì vái tứ phương' như thế."

Một tiếng này khiến mọi người trong phòng đều nhìn về đây, chỉ có người đàn ông đeo kính là vẫn dán mắt vào trang sách, đến đầu cũng chẳng nhấc lên.

"Ăn đi, ăn đi, cho cậu ăn hết đấy!" Khổng Tước rất bao dung rộng lượng.

Trì Linh Đồng ăn cơm xong, cảm thấy no nê thỏa mãn, no tới phát ghiền, gần như không thở nổi.

***

Thứ cảm giác phiền muộn này kéo dài tới ngày thứ ba mà vẫn không biến mất, khi cô kéo hành lý ra khỏi khách sạn thì tâm trạng quả thật tồi tệ đến cùng cực.

Ngoài trời đang mưa, xe rất khó đi. Có một chiếc xe buýt đi qua nhưng người trên xe rất đông. Trì Linh Đồng còn kéo theo một va li hành lý lớn, nên không thể chen lên đó. Trước đây, ông Trì Minh Chi luôn lái xe đưa cô

https://thuviensach.vn

tới bến xe, nhưng giờ ông đã bận rộn tới mức quên cả chuyện hôm nay cô phải về Thanh Đài.

Trì Linh Đồng đứng yên ở trạm xe buýt rất lâu, nhìn kim đồng hồ từ từ quay, cực kỳ sốt ruột. Đợi mãi mới có một chiếc xe taxi vừa trả khách đi tới, cô vội ngồi lên xe, thúc giục tài xe lái tới bến xe khách, mua vé xong thì cũng tới sát giờ xe chạy.

Nhưng đoàn người chờ lên xe khách rất đông, mà chiếc xe khách kia chẳng thấy đâu. Có người mất kiên nhẫn liền chạy đi hỏi nhân viên, nhân viên bực bội nói: "Tôi còn sốt ruột hơn anh ấy chứ, xe hỏng rồi, làm gì được nữa, chờ thôi!"

Đợi suốt một tiếng đồng hồ mà xe vẫn chưa sửa xong, bến xe đành điều một chiếc xe từ nơi khác về đây.

Vừa lên xe, mặt mọi người đều tái xanh. Cái xe này như được móc ra từ bãi xe hỏng, sơn thì gỉ sét loang lổ, cửa kính như sắp rụng ra tới nơi, ghế ngồi dính đầy bụi bẩn, hình như tay lái cũng bị gỉ, tài xế lắc lắc tay lái một hồi mới xoay được nó. Hành khách quay ra nhìn nhau, muốn hỏi mà không dám, xe này có chạy được một ngàn kilômét không vậy?

Nhưng người soát vé lại làm việc rất cẩn thận, yêu cầu hành khách ngồi đúng chỗ của mình, chỗ ngồi của Trì Linh Đồng là số mười ba, ôi, con số chẳng may mắn gì cả! Kéo hành lý đi vào thì thấy ở chỗ của cô đã có người ngồi. Một đôi tình nhân, cầm tay nhau, ánh mắt nhìn Trì Linh Đồng như Thất tiên nữ và Đổng Vĩnh nhìn Vương Mẫu nương nương muốn chia cắt họ.

"Tôi… chỗ của tôi ở hàng cuối cùng." Chàng trai nọ lấy hết dũng khí đưa vé xe ra đổi.

Trì Linh Đồng gật đầu, hiểu ý, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

https://thuviensach.vn

Khoảng cách ghế ở hàng cuối cùng rất hẹp, cô mất nhiều sức lực mới nhét được người vào chỗ ngồi bên cửa sổ, xe chao đảo mấy lần, rốt cuộc cũng xuất phát.

Cửa xe từ từ khép lại, chợt bị đẩy ra, một đôi chân dài xuất hiện trước mắt mọi người. Người đàn ông vừa bước vào rất đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng, quần kaki, tóc ngắn gọn gàng, môi mỏng, nhìn hơi bạc tình. Bấy giờ khuôn mặt tuấn tú của anh ta đang rất bực bội, ánh mắt kiêu ngạo nhìn quanh xe một lượt, cuối cùng dừng lại ở vị trí cạnh Trì Linh Đồng.

Vì đi đường dài rất nhàm chán nên Trì Linh Đồng thường hay nói chuyện với người ngồi gần mình, cô nở nụ cười lịch sự với anh ta.

Anh ta đưa mắt liếc nhìn cô --- Lông mi rất dài, sau đó lạnh lùng nhắm mắt, nghiêng đầu đi nơi khác, không thèm đáp lại cô.

Trì Linh Đồng nhún vai, bình thản lấy quyển "Nhà ở Trung Quốc"(*) từ trong cặp ra, thôi, đọc quyển sách này cho đỡ chán vậy!

(*) Cuốn "Nhà ở Trung Quốc" của tác giả Vương Kỳ Vận được nhà xuất bản công nghiệp kiến trúc Trung Quốc xuất bản tại Trung Quốc ngày 1/1/2007, cuốn sách có trình bày về các loại kiến trúc, các loại nhà ở của mọi dân tộc trên toàn Trung Quốc.

Khi cô đang đọc đến phần nhà chuyển giác và phòng tứ thủy của dân tộc Thổ Gia(*) người đàn ông nọ lơ đãng nhìn sang. Sau đó anh ta sửng sốt, "Cô đọc có hiểu không?" Anh ta chợt thốt lên.

(*) Là hai loại phòng ốc với kiến trúc đặc hữu của dân tộc Thổ Gia. Nhà chuyển giác khá giống nhà sàn, còn phòng tứ thủy được tổ hợp từ bốn kiến trúc đơn thể.

Trì Linh Đồng cười khẽ: "Tôi không những hiểu, mà còn có khả năng xây cho anh một nơi như thế."

https://thuviensach.vn

***

Chuyên ngành mà Trì Linh Đồng học ở đại học là Thiết kế kiến trúc, đây là lĩnh vực mà đàn ông luôn làm chủ. Nhưng điều làm đàn ông phải nghiến răng nghiến lợi, đó là khi Trì Linh Đồng mười chín tuổi, trong lĩnh vực này, cô đã khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Chẳng ai làm gì được vì tài năng thiên bẩm thực sự tồn tại. Giống như việc bạn học đàn, có người chăm chỉ "Đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục"(*), nhưng người có thể trở thành bậc thầy thì hiếm như lá mùa thu. Còn những người được gọi là bậc thầy kia, có khi chẳng phải đánh đổi nhiều như họ.

(*) Đây là một ngạn ngữ, chỉ những người cực kỳ cần cù chăm chỉ, tam cửu là những ngày lạnh nhất, tam phục là những ngày nóng nhất. Giữa nhưng ngày nóng nhất và lạnh nhất trong năm mà họ vẫn rèn luyện không ngừng.

Trái tim của Thượng Đế cũng thiên vị thế đấy.

Trì Linh Đồng là kiểu con gái mà chỉ nhìn qua đã thấy hai chữ thông minh hiện trên mặt. Như lời ông Trì Minh Chi kể lại, lúc mới sinh, Trì Linh Đồng không khóc không gào, im lặng, đôi mắt đen láy sáng như sao trời liếc trái liếc phải, khiến các bác sĩ khoa sản đều phải bật cười, nói tương lai cô bé này chắc chắn sẽ rất thông minh. Bởi vậy ông và bà Đàm Trân mới đặt tên cho cô là Linh Đồng(*). Vóc dáng của Trì Linh Đồng rất mảnh mai, làn da trắng ngần, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng đặc biệt nhất có lẽ vẫn là đôi mắt to thông tuệ của cô. Thường thì khi trưởng thành, đồng tử trong mắt người ta sẽ chuyển màu hổ phách, nhưng đồng tử của Trì Linh Đồng vẫn đen láy, tựa như mặt hồ phản chiếu, nước biếc non xanh.

(*) Linh là linh hoạt, nhạy bén. Đồng là đồng tử, con mắt – Linh Đồng là đôi mắt thông tuệ, hoạt bát.

https://thuviensach.vn

Trước khi thi đại học, Trì Linh Đồng tựa như một ngọn núi cao sừng sững, trừ Hi Vũ thì không ai có thể vượt qua cô, cô chính là thần thoại của trường Trung học thực nghiệm Tấn Giang khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Nguyên do của chuyện này nói ra có lẽ chẳng ai tin, Trì Linh Đồng say xe, say máy bay, say tàu hỏa, say mọi phương tiện giao thông. Thiên tài cũng tựa như nhà nghệ thuật, trong máu luôn có một số gen khác với người thường.

Thế nhưng sau khi tới Thanh Đài làm việc, Trì Linh Đồng đã khá hơn trước nhiều, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc ngồi ô tô, còn tàu hỏa, máy bay và tàu thủy, đến giờ cô vẫn chưa dám thử.

Tại Học viện Kiến trúc được gọi là "Học viện hòa thượng" này, vốn có rất ít sinh viên nữ, mà hầu hết đều là đẳng cấp "khủng long", xinh xắn như Trì Linh Đồng đúng là tiên nữ trên trời rơi xuống. Khi các sinh viên nam trong trường đang định phong cô là "Hoa khôi của học viện" – làm bình hoa để mọi người thưởng thức, thì tạp chí quyền lực nhất giới kiến trúc – tạp chí "Kiến trúc Trung Quốc" bỗng tổ chức một cuộc thi thiết kế. Cuộc thi hướng tới toàn bộ sinh viên chuyên ngành kiến trúc trong các trường đại học cao đẳng trên toàn quốc, đề tài là hãy thiết kế phòng phù hợp với điều kiện kinh tế, người ở là vợ chồng trí thức trẻ tuổi, phương diện kính tế không mấy dư dật, nhưng ao ước có một không gian của hai người, tạm thời còn chưa có ý định sinh con, diện tích phỏng ở chỉ có năm mươi mét vuông. Yêu cầu của cuộc thi: Vừa đẹp vừa tiện dụng.

Tác phẩm dự thi gửi về tòa soạn của tạp chí nhiều như tuyết rơi, tòa soạn còn đặc biệt mời một vị chuyên gia nổi tiếng trong giới kiến trúc tới tham gia bình chọn, cuối cùng Trì Linh Đồng là người đạt được giải thưởng cao nhất.

https://thuviensach.vn

Trong tất cả các tác phẩm dự thi, phần lớn mọi người đều vẽ lên đủ kiểu dáng phòng ở trong một không gian nhỏ hẹp. Còn Trì Linh Đồng đi ngược lại lối mòn, cô cho rằng khi bận rộn với công việc, thời gian ở trong phòng ngủ không nhiều. Phòng ngủ không cần quá rộng, chỉ cần đặt một chiếc giường ở đó là ổn, hai vợ chồng chỉ cần đưa tay thì có thể chạm đến người kia. Còn phòng bếp thì không thể quá chật chội, một nơi rộng rãi sáng sủa mới khiến người ta ăn ngon miệng. Diện tích phòng ở có hạn nên phòng vệ sinh đành đặt trong một góc nhỏ, ở phía cuối lối đi, vừa kín đáo vừa tạo cảm giác an toàn. Phòng khách kiêm phòng đọc sách là nơi sinh hoạt chung lớn nhất trong nhà. Một nơi như thế này vừa khiến người ta thả lỏng, lại vừa từng giây từng phút nhắc nhở chủ nhân "Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng." Ngoài phòng khách, Trì Linh Đồng còn cố ý để dư ra ba mét vuông, thiết kế một ban công vươn ra ngoài. Trong lòng hai vợ chồng trí thức trẻ tuổi hẳn còn sót lại một thoáng mộng mơ, bởi vậy đây là nơi tốt nhất để bộc lộ. Cô nhấn mạnh sự quan trọng của ban công này, viết dưới bản thiết kế: "Trong bộ phim 'Chiến tranh và hòa bình' – bản 1956 mà Audrey Hapburn là diễn viên chính, cô và bạn bè tới một khu biệt thự trên núi để đi săn, cảnh vật thiên nhiên và kiến trúc của khu biệt thự đều đẹp tới nao lòng, nhưng khán giả chỉ nhớ rõ cảnh cô đứng trên ban công nho nhỏ, hai tay đặt trước ngực, ngắm nhìn ánh trăng, hỏi rằng phải làm thế nào thì hoàng tử Andrew mới hiểu được tấm lòng của cô? Khi đó hoàng tử Andrew đang đứng dưới ban công, nghe được lời tâm tình của người thiếu nữ, khuôn mặt đẹp trai của anh thoáng hiện vẻ bối rối."

Không còn nghi ngờ gì nữa, muốn người ta không chú ý tới tác phẩm này cũng là điều khó khăn.

Sau cuộc thi đó, Trì Linh Đồng bắt đầu đạt hết giải thưởng nọ đến giải thưởng kia, những sinh viên nam muốn phong cô thành bình hoa cũng không thể không đứng từ xa mà kính nể. Bốn năm đại học, coi như cô đã trải qua bình an vô sự. Khi tốt nghiệp, sinh viên khá xuất sắc thì đều chọn thi nghiên cứu sinh. Còn Trì Linh Đồng không chọn cách đó, bởi cô đã

https://thuviensach.vn

được Giám đốc công ty bất động sản Thái Hoa ở Thanh Đài là Nhạc Tĩnh Phân mời về làm việc.

***

"Rầm rầm", xe khách nghiêng ngả, lắc lư tới mức cửa sổ xe rung lên.

Người đàn ông kia khẽ nhíu mày, lông mi dài chớp mấy lần, khiến Trì Linh Đồng nhìn mà hâm mộ. "Tuổi trẻ ngông cuồng, không biết trời cao đất dày!" Anh ta quay đầu đi nơi khác.

Trì Linh Đồng nghiêng đầu hỏi: "Ông anh ơi, xin hỏi năm nay ông anh bao nhiêu tuổi?"

Anh ta ngồi dịch ra giữa, nhíu mày nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, có lẽ cũng cảm thấy bản thân quá nhàn rỗi, bèn cực kỳ kiên nhẫn quay ra hỏi cô: "Mẹ cô không dặn cô là đừng tùy tiện bắt chuyện với đàn ông lạ mặt à?"

Trong đôi mắt to của Trì Linh Đồng lấp lánh ánh sáng: "Hình như không, nhưng sếp của tôi nói, nếu gặp được cao nhân thì nhất định phải xin chỉ giáo."

"Cô đi làm rồi?" Anh ta lại sửng sốt.

"Anh tưởng tôi nói mình có thể xây nhà chuyển giác cho anh chỉ là nói cứng thôi sao?" Trì Linh Đồng than thở rồi nghiêm túc nói tiếp, "Ông anh chỉ cần cho tôi một mảnh đất, muốn đào hầm trú ẩn, dựng lầu gác hay xây tứ hợp viện, tôi đều làm được hết."

Anh ta híp mắt lại, dường như không tin lời cô: "Cô làm việc ở Thanh Đài?"

https://thuviensach.vn

“Đúng thế!” Trì Linh Đồng cười tươi hơn, ông trời ơi, nói đến đây là được rồi, không nên chuyển sự chú ý sang chuyện khác thì cô choáng váng mất thôi. “Anh làm việc ở đâu vậy?”

“Cô làm việc ở công ty bất động sản nào của Thanh Đài?” Anh ta không để ý tới câu hỏi của cô, tiếp tục hỏi vấn đề khác.

“Bất động sản Thái Hoa.” Trì Linh Đồng là một đứa trẻ thật thà, ăn ngay nói thật, dù sao Thái Hoa cũng chẳng phải công ty bí mật gì cho cam.

Trên đầu người nọ lập tức chảy xuống ba vạch đen: “Cô… tên là gì?” Không đợi Trì Linh Đồng trả lời, anh ta đã thốt lên: “Trì Linh Đồng?”

Hai mắt Trì Linh Đồng mở tròn xoe, miệng cũng há thành nửa cung tròn, một lúc sau mới nói được thành lời: “Ông anh ơi, ông anh đoán chuẩn quá, trúng phóc.” Người này chẳng lẽ là thám tử tư, nhưng cô chẳng có mâu thuẫn với ai bao giờ, cũng đâu có nổi tiếng lắm!

“Cô thực sự là Trì Linh Đồng ư?” Anh ta muốn xác nhận lại lần nữa.

“Có cần xem chứng minh thư không?”

Anh ta nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, hàng mi cương nghị khẽ nhíu lại: “Sao cô không tới dự hội nghị thường niên của giới bất động sản?”

Hội nghị thường niên của giới bất động sản do một tổ chức trung gian được các tỉnh có kinh tế phát triển lập ra, hàng năm đều mời các vị tổng giám đốc, giám đốc tiêu thụ, tổng thanh tra tài vụ, nhà thiết kế của năm mươi công ty bất động sản đứng đầu cả nước, cùng tụ hội lại trò chuyện, giao lưu một số vấn đề liên quan đến các sáng kiến mới và phương hướng phát triển của ngành bất động sản trong tương lai. Hội nghị thường niên này có ảnh hưởng lớn thế nào tới ngành bất động sản thì không ai rõ, nhưng người được tham gia đều coi đó là niềm vinh hạnh.

https://thuviensach.vn

“Ông anh cũng làm việc trong ngành bất động sản sao?” Trì Linh Đồng đánh hơi được một vài thông tin từ câu nói của anh ta.

Anh ta đáp: “Tôi là Frank của công ty bất động sản Hằng Vũ.”

Trì Linh Đồng nhắc nhở bản thân, không thể lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch, thế nhưng cô vẫn không tự chủ được mà tròn mắt há mồm. Frank, đây là một cái tên tiếng Anh mà cô vô cùng yêu thích. Trong phim “Người quản lý khách sạn”, thần tượng của cô – Bae Yong Joon đóng vai Shin Dong Hyuk, ở một nhà hàng tại Las Vegas, anh gửi cho Suh Jin Young món quà đầu tiên, chữ ký trên thiệp vừa nhã nhặn lại vừa phóng khoáng – Frank.

Trụ sở chính của Hằng Vũ nằm ở Hồng Kông, Thanh Đài là nơi thứ hai Hằng Vũ thiết lập công ty con sau Bắc Kinh.

Frank của Hằng Vũ, cô đã nghe nhà thiết kế Trần Thần của Thái Hoa nhắc tới vô số lần, Frank là người Hồng Kông, từng du học nước ngoài, rất tâm đắc với phong cách kiến trúc Châu Âu, cũng chẳng xa lạ gì với tư tưởng kiến trúc Trung Quốc. Có những nhà hát, viện bảo tàng, trường đại học nổi tiếng trong nước đều do một tay anh ta thiết kế mà nên. Khi Trần Thần nói, nước miếng tung bay, Frank mới thực sự là bậc thầy thiết kế, nếu đem so với người ta thì chúng mình cùng lắm là hàng giun dế trong giới kiến trúc mà thôi.

“Đừng tâng bốc người ta mà hạ thấp chính mình.” Lúc đó cô đã an ủi Trần Thần như vậy đấy! Trì Linh Đồng nhớ lại mấy câu nói vớ vẩn của mình khi nãy, suýt nữa thì chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Cô vội thốt lên một câu cực kỳ chân thành bằng giọng nói cũng cực kỳ chân thành: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Dường như Frank chưa kịp phản ứng lại câu nói này, anh ta sửng sốt một thoáng rồi mới nói: “Tôi cũng vậy.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lén lau mồ hôi, đúng là đồng nghiệp thì không vừa mắt nhau. Điều tối kị trong công việc: Với kẻ địch mạnh mẽ hơn bạn, đừng tỏ ra sợ hãi, cũng đừng khiêu khích gây sự, không nên trò chuyện nhiều, tìm hiểu sâu, cứ bình thản đối mặt là được. Cô vội vàng cất quyển "Nhà ở Trung Quốc" đi, chỉnh lại quần áo và tư thế ngồi cho ngay ngắn, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của anh ta, cô bối rối nói một câu chữa ngượng: "Tiên sinh Frank, sao anh lại đi xe này?" Nhân tài kiệt xuất như vậy hẳn là phải có nhà to xe xịn người đẹp vờn quanh mới đúng.

Frank vô cảm đáp: "Không kịp lên máy bay, không đúng giờ tàu hỏa chạy, ô tô bị hỏng giữa đường, tôi lại cần quay về Thanh Đài gấp. Còn cô?"

"Tôi vốn đi chuyến này mà. Giờ thì tôi biết tại sao xe lại xuất phát trễ rồi, hóa ra là để chờ anh." Cô nói đùa.

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?" Khuôn mặt tuấn tú của Frank vẫn lạnh lùng.

Anh ta nhớ dai thật đấy, "Sếp của tôi không cử đi, cho nên …" Sự thực là Nhạc Tĩnh Phân coi cô như một vũ khí bí mật, sợ cô bị những công ty khác nẫng mất, cho nên không muốn để cô tiếp xúc nhiều với những người khác trong giới.

Bằng biểu hiện lộ ra trên khuôn mặt đẹp trai tột bậc của mình, Frank cho cô biết anh không hề tin lời cô, nhưng anh cũng không hỏi đến cùng mà chỉ quay đầu đi.

Những vị khách khác trong xe không chịu được buồn chán bèn quay ra trò chuyện với người ngồi cùng. Còn bầu không khí ở chỗ Trì Linh Đồng lại trở nên nặng nề, nhưng không ai có ý định phá vỡ sự tĩnh lặng ấy. Cô gác cằm lên va li hành lý, ngủ gà ngủ gật. Nói chuyện với người lạ vẫn vui hơn, biết rõ thân phận nhau rồi, cũng xa cách hẳn.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi Frank nhận mấy cuộc điện thoại, nội dung đều rất ngắn gọn, như dang ra lệnh. Trì Linh Đồng đoán rằng đằng sau anh còn mấy người trợ lý nữa! Nhạc chuông điện thoại của anh là bài "Nước mắt" nằm trong album piano Hàn Quốc – "Giấc mộng ban ngày", giống hệt nhạc chuông của cô, thật là đáng sợ.

Thời gian như hành hạ người ta, trôi đi quá mức chậm rãi. Buổi trưa, xe tới khu vực phục vụ cơm, Frank chỉ xuống xe hút thuốc, Trì Linh Đồng khách sáo hỏi anh có cần cô mua giúp thứ gì không, anh bình thản lắc đầu, lạnh lùng xa cách.

Xe khởi động lần thứ hai, Trì Linh Đồng biết thời biết thế mà nhắm mắt vờ như đang ngủ, Frank cũng im lặng. Khi xe chạy vào nội thành Thanh Đài thì trời đã gần tối đen, "Nước mắt" lại âu sầu tuôn rơi một lần nữa. Trì Linh Đồng nhắm chặt hai mắt, không động đậy.

Nước mắt tuôn rơi tuôn rơi, Trì Linh Đồng lẳng lặng mở mắt, thấy Frank đang tròn mắt nhìn cô đầy ngờ vực. "Điện thoại của tôi à?" Cô còn nghĩ quái lạ, sao nước mắt chảy mãi mà không yên!

Anh quay đầu đi. Buổi chiều tà ở Thanh Đài ánh nắng rải khắp đất trời, gió biển mềm mại lả lướt.

"Nhớ tôi không?"

Người gọi tới là Trần Thân, "Người đẹp Trì ơi, giờ cô đang ở đâu thế?"

"Đang trên xe quay lại Thanh Đài."

"Mai sẽ đi làm chứ?"

"Đương nhiên!"

https://thuviensach.vn

“Vậy mai cô nhớ đội mũ sắt đến nhé!”

“Hả?”

“Xin hãy nén đau thương, dự án Trang viên Âu Lục mà cô phụ trách bị giành mất rồi, nữ hoàng đang gào thét trong văn phòng kia kìa.”

Trì Linh Đồng lại rất bình thản: “Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh.”

“Cô nói thì nhẹ nhàng lắm, nữ hoàng còn tưởng nắm chắc dự án này trong tay rồi.”

“Cho nên người ta mới nói hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.”

“Không phải tôi không muốn cứu cô, thực sự năng lực của tôi có hạn. Người đẹp Trì, cô tự giải quyết đi, tính cách của nữ hoàng cô cũng biết đấy. À, đúng rồi, nghe nói bên thắng được dự án này là công ty Hằng Vũ dưới tay Frank, cũng không mất mặt.”

Trì Linh Đồng im lặng quay đầu lại, Frank tao nhã gật đầu với cô. Lòng cô hoảng hốt, sợ rằng anh đã biết kết quả này từ lâu rồi!

Xe vào bến, một chiếc Mercedes màu đen đã đỗ trước cổng, một chàng trai trẻ đang vẫy tay với Frank.

“Có cần tôi tiễn cô không?” Frank hỏi theo phép lịch sự.

“Không cần, tôi còn chưa muốn đi.” Cao thủ luôn cao siêu bí hiểm như vậy đấy, Trì Linh Đồng xin bội phục.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Frank hơi hoang mang, có lẽ là bị câu trả lời này làm cho kinh ngạc. Nhưng anh cũng chỉ gật đầu, sau đó sải bước rời đi.

https://thuviensach.vn

2
Khoảng trống

Xe taxi chạy trên đường phố giữa từng cơn gió biển và những ngọn đèn đường, hết thảy cảnh vật đều nhẹ nhàng lướt qua tầm mắt. Bãi biển, bảng chỉ dẫn, cây cối bên đường, nhà cửa …lần lượt xuất hiện trước mắt. Đường phố ở Thanh Đài nhiều dốc nghiêng, xe taxi lên xuống dốc liên tục, trái tim đáng thương của Trì Linh Đồng cũng lên lên xuống xuống, thế nhưng may là gió biển tháng năm đã khiến thứ cảm giác khó chịu ấy phai nhạt đi ít nhiều.

Tới Thanh Đài đã ba năm, cô nhận ra mình đã yêu mến thành phố này. Thiên nhiên hào phóng ban tặng cho thành phố này một đường ven biển rất dài, một bãi tắm tự nhiên, một ngọn núi và ngôi chùa nổi danh đẹp tựa tiên cảnh, một khu rừng được bảo tồn khá hoàn hảo. Nhưng mà, thành phố này lại không giống như những thành phố du lịch nổi tiếng khác với mùi tiền nồng nặc trôi nổi trong bầu không khí. Kề núi sát biển, cây cối xanh tươi, không phải là những khách sạn để nghỉ ngơi, cũng không phải công viên hay cảnh đẹp văn hóa, mà là các cơ quan công quyền và nhà ở của người dân. Đây là một thành phố mà bạn có thể hưởng thụ, cũng có thể sống rất tự tại ung dung, du khách từ nơi khác tới đây đều không nén nổi lòng mình mà nảy sinh mấy phần ao ước.

Khổng Tước tốt nghiệp từ Đại học Sư phạm Thanh Đài, hồi đó có cơ hội được giữ lại công tác trong trường, Trì Linh Đồng không hiểu tâm địa cô ấy phải sắt đá cỡ nào mới có thể từ bỏ một cách dứt khoát như vậy.

Tháng đầu tiên của mùa đông năm thứ tư đại học, Nhạc Tĩnh Phân cầm theo mấy xấp ảnh lớn chụp lại từng góc độ của thành phố Thanh Đài tới tìm

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng, Trì Linh Đồng chỉ xem qua mà trong lòng đã ngứa ngáy.

Nếu ví nhà thiết kế như một hạt giống tốt tươi, vậy một mảnh đất có vị trí địa lý tuyệt hảo sẽ khiến cô ấy nảy mầm, biến nơi đó thành một mảnh đất phì nhiêu màu mỡ. Đừng nói mấy chuyện cao xa tận đẩu tận đâu, dù thiết kế một hai căn nhà nhỏ cho gia đình ở nơi phồn hoa đô hội hay chốn mộc mạc hoang vu, đều là giấc mộng to lớn của nhà thiết kế. Một tác phẩm thiết kế đẹp sẽ có linh hồn, có cá tính, có hình dáng, là thứ độc nhất vô nhị.

“Còn có vài khu đất tốt như vậy ở Thanh Đài chưa được khai phá. Nếu em tới làm việc ở Thái Hoa, chị có thể đấu giá giành những khu đất này về để em thi triển tài hoa.” Nhạc Tĩnh Phân nói với Trì Linh Đồng.

Khi đó Trì Linh Đồng đã có trong tay không ít giải thưởng, thế nhưng còn là người mới không có bao nhiêu kinh nghiệm thực tiễn. Lời này của Nhạc Tĩnh Phân khiến cô cảm thấy hơi lâng lâng.

Bên cạnh đó, Nhạc Tĩnh Phân còn đưa ra số tiền lương khó ai tin nổi, nhưng chị ta cũng yêu cầu Trì Linh Đồng phải giữ bí mật. Ở Thái Hoa cũng có vài nhà thiết kế, chị ta không muốn xảy ra mâu thuẫn nội bộ chỉ vì tiền lương.

“Chị nhìn người luôn rất chuẩn xác ư?” Trì Linh Đồng cảm thấy áp lực tới phát hoảng.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười, dường như đã nhìn thấy tâm tư của cô: “Với một nhà thiết kế giỏi, kinh nghiệm cực kỳ quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là tài hoa. Từ khi chị tiếp quản Thái Hoa tới giờ đã là mười năm, chị chưa từng nhìn lầm bất cứ ai.”

“Chỉ mong em không trở thành ngoại lệ của chị.” Lúc Trì Linh Đồng ký tên trên hợp đồng lao động, nhỏ giọng lầm bầm.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Nhạc Tĩnh Phân bình thản, chị ta đưa tay về phía cô, vô cùng tự tin: “Không đâu.”

Đầu mùa hè năm sau, Trì Linh Đồng vừa chụp xong ảnh tốt nghiệp thì xe của Thái Hoa đã đón cô đưa tới Thanh Đài. Dọc đường đi, cô nôn tới trời long đất lở, khiến người lái xe và ông Trì Minh Chi đưa cô đi đều sợ đến tái mặt. Nhưng sau khi tới Thanh Đài, bước đi trên bờ biển nơi đây, chỉ một lát là cô đã lấy lại tinh thần.

“Em thấy không, em sinh ra là để thuộc về Thanh Đài.” Nhạc Tĩnh Phân nói.

Có lẽ vậy! Trì Linh Đồng chẳng buồn gỡ mấy sợi tóc đang vương trước mắt, ngắm nhìn hải âu chao liệng trên mặt biển.

Cô đang ở đường Hoa Liên, chỉ cách công ty bất động sản Thái Hoa hai mươi phút đi bộ, là một nơi không dễ tìm trên bản đồ thành phố Thanh Đài. Tên các con phố ở Thanh Đài là một tấm bản đồ Trung Quốc thu nhỏ, cho dù là khu phố sầm uất ồn ào hay con ngõ nhỏ chỉ ngắn vài bước chân, tên gọi đều lấy theo các thành phố, quận huyện trên bản đồ Trung Quốc.

Một con ngõ nhỏ gần đây tên là Cao Bưu, là tên một huyện của tỉnh Giang tô, tiếp đó lại có một phố tên là Ninh Ba, là một thành phố trực thuộc tỉnh Chiết Giang, Hoa Liên là tên một thành phố của Đài Loan. Người Thanh Đài không chỉ lãng mạn, mà còn hơi lười biếng, có lẽ đã bị ông trời chiều chuộng đến mức hư hỏng rồi.

Trì Linh Đồng thuê chung nhà với một người nữa, trong nhà tối đen như mực, rõ ràng người thuê chung còn chưa về. Người thuê chung tên là Nhan Tiểu Úy, là nhân viên tiêu thụ nhà của Thái Hoa. Hai người đều không phải kiểu suốt ngày sầu lo vì tiền, lại chấp nhận chia sẻ không gian với một người nữa, Trì Linh Đồng sợ cô đơn quạnh quẽ, còn Nhan Tiểu Úy muốn chuẩn bị cho việc lập gia đình.

https://thuviensach.vn

Nhan Tiểu Úy thuê căn nhà này trước, hai phòng ngủ một phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh đều khá rộng rãi, có một ban công nối liền với một căn phòng trong nhà, Trì Linh Đồng ở trong căn phòng đó. Khi trời trong gió nhẹ, kéo rèm cửa sổ, kiễng chân lên là có thể nhìn thấy biển lớn xa xa, cũng xem như một căn phòng hướng biển!

Ngày cô chuyển tới đây, Nhan Tiểu Úy vừa liên tục xoa lên mặt đủ loại mỹ phẩm từ các chai lọ màu sắc khác nhau, vừa tranh thủ nói với Trì Linh Đồng đang sắp xếp hành lý, mồ hội túa ra như mưa: "Thu hút đàn ông là một môn học, môn học này không hề đơn giản hơn tích phân hay vi phân. Thu hút đàn ông cũng là một kiểu chiến thuật, em phải thận trọng trong từng đường đi nước bước, tỉ mỉ cẩn thận. Ở chung với em có thể làm tăng điểm cho thẻ cược lập gia đình của chị. Em biết đấy, đàn ông đều rất đa nghi. Tuy hầu hết đàn ông đều thích phụ nữa có khuôn mặt thiên thần, dáng người ma quỷ, đầu óc sơ sinh, nhưng nếu để họ cưới em về nhà thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Em ở một mình, đưa anh ta về nhà trọ, anh ta sẽ nghĩ xem liệu em có từng dẫn người đàn ông khác về đây hay không? Nhưng giờ thì ổn rồi. Hai cô gái ở cùng nhau là có ý giữ mình. Em còn là một nhà thiết kế, cũng coi như phụ nữ trí thức, vậy thì càng thể hiện chị là người có đẳng cấp trong xã hội."

"Chị có đối tượng rồi à?" Trì Linh Đồng vội đứng thẳng eo, không ngờ mình lại có giá trị tới mức này, lập tức cảm thấy bản thân trở nên thần thánh.

"Có mấy người, nhưng vẫn đang trong vòng khảo sát thôi. Yêu đương có thể bừa bãi, nhưng kết hôn thì phải thận trọng, đây là lời khuyên từ tận đáy lòng của chị đấy." Nhan Tiểu Úy quay ra mỉm cười với cô, gương mặt trang điểm vừa tinh xảo vừa xinh đẹp rực rỡ.

Tuy nói là ở chung nhưng ban đêm Nhan Tiểu Úy thường không về nhà. Đôi khi tảng sáng mới về, người đầy mùi rượu và khói thuốc, bọng mắt từ

https://thuviensach.vn

xanh chuyển thành đen. Vậy mà sáng ngày hôm sau, chị ta vẫn có thể biến hình thành một nữ nhân viên xinh đẹp xuất hiện ở bộ phận tiêu thụ nhà.

Trì Linh Đồng đặt va li hành lý xuống, cũng không vội sắp xếp mà tới mở tủ lạnh trước. Người chị gái tốt bụng kia còn để lại vài lát bánh mì, hộp sữa chua và hai quả dưa chuột trong ấy. Cô cầm bánh mì lên nhét vào miệng, ăn như quỷ đói.

Đang phồng mồm ăn thì chuông điện thoại reo.

"Đồng Đồng, trên đường đi có bị say xe không?" Giọng bà Đàm Trân bình thản dịu dàng, nghe không ra tâm trạng trong đó.

"Không ạ." Trì Linh Đồng cố gắng nuốt hết đống đồ ăn trong miệng xuống, suýt nữa thì nghẹn chết. "Mẹ, mẹ vẫn ổn chứ?" Câu này của cô chỉ là lời hồi đáp lễ phép mà thôi. Sự thương hại của người khác chính là sự sỉ nhục đối với bà Đàm Trân.

"Ừm, vẫn ổn! Hôm nay mẹ có lên mạng xem nhà, có mấy căn rất đẹp, ngày mai mẹ gửi vào email cho con, con là người trong nghề, thấy thích căn nào thì mẹ sẽ mua căn đó."

Nỗi phiền muộn trong lòng lại dần dần xuất hiện, Trì Linh Đồng cứ phải kiềm nén hết lần này tới lần khác.

Khi ngắt máy, bà Đàm Trân nói: "Đồng Đồng, mẹ yêu con!"

Thoáng chốc, mắt Trì Linh Đồng đỏ lên: "Con cũng yêu mẹ!"

Trước khi đi ngủ cô lên MSN(*), Khổng Tước đang online, "Này cưng, tớ quyết rồi, tháng bảy này sẽ cùng Tử Thần tới Thanh Đài chơi." Sau câu này là một chuỗi icon nhảy múa loạn xị.

https://thuviensach.vn

*(*) MSN (viết tắt từ tên **tiếng Anh** The Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ **Internet** cung cấp bởi **Microsoft**, từ này cũng thường được sử dụng như từ lóng để chỉ các dịch vụ liên lạc để trò chuyện, giao lưu trên internet.*

"Chịu để tớ gặp anh ta rồi à?" Trì Linh Đồng cười nhạt.

"Anh ấy cũng không phải thức ăn của cậu, có gì mà chịu với không chịu."

"Tớ chưa thử bao giờ, sao cậu biết tớ không thích?" Theo sự thay đổi của hoàn cảnh và tuổi tác, khẩu vị của con người cũng dần biến đổi, cha cô là một ví dụ.

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

"Đừng tự tin thái quá như vậy." Cô cười ranh mãnh, sau đó nghiêm túc nói: "Trước khi đến nhớ báo một tiếng, tớ đặt phòng khách sạn cho các cậu." Tháng bảy là mùa du lịch sôi động ở Thanh Đài, một chỗ để ngủ cũng khó tìm.

"Không cần đâu, chúng tớ ở nhà của Tử Thần."

"Tiêu Tử Thần là người Thanh Đài ư?"

"Tớ chưa nói với cậu à?"

"Con chim này…" Nhớ ban đầu cô tới Thanh Đài, có thể nói là lạ nước lạ cái, không ai quen biết, không nơi nương tựa.

Khổng Tước lén cười: "Bây giờ cậu biết cũng chưa muộn mà! Ngủ ngon nha cưng!"

***

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó Trì Linh Đồng cũng chẳng ngủ ngon, đầu óc mụ mị, nhưng vừa mở mắt đã tới tám giờ, thế là cô cuống lên. Ngày thường cô đều thoải mái dạo bước trên phố vắng để tới chỗ làm, mua sữa đậu nành hoặc trà sữa nóng ở bên đường, lại mua thêm một nắm xôi hoặc một chiếc bánh mì có nhân, ăn từ từ, tới cửa công ty thì cũng đúng lúc tiêu hóa xong.

Nhưng hôm nay đến khung cảnh bên đường cô còn chẳng kịp ngắm. Chạy đua với thời gian lao thẳng qua cửa lớn của công ty, ấn dấu vân tay xong, bấy giờ Trì Linh Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Hai cô gái ở phòng tài liệu bước qua liếc nhìn cô, che miệng cười khúc khích.

“Bé cưng ơi, có mang đặc sản về cho chị không?” Có người kéo tay cô, Trì Linh Đồng quay đầu nhìn lại.

Nhan Tiểu Úy mặc một bộ quần áo vừa chật vừa bó, giày cao gót mảnh mai, người tỏa ra hương thơm mà người ta thường ngửi thấy ở khu mỹ phẩm của các trung tâm thương mại, đang nhìn cô cười duyên dáng.

“Chị hại em phải trông nhà một mình mà còn dám đòi đặc sản nữa sao?” Trì Linh Đồng trừng mắt trách móc.

“Không có chị em không ngủ được à?” Nhan Tiểu Úy mỉm cười yêu kiều, đưa tay trêu ghẹo cô.

Trì Linh Đồng trốn không kịp, “Trời ạ, em đi đôi giày này tới chỗ làm?” Nhan Tiểu Úy kinh ngạc nói.

Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn, một đàn quạ đen bay qua đầu cô. Trong lúc vội vàng, cô đã mang nhầm đôi dép xỏ ngón đi làm.

“Cưng ơi, em đang chuẩn bị đi tắm biển sao?” Nhan Tiểu Úy trêu chọc.

https://thuviensach.vn

“Lát nữa chị cười nhạo em cũng chưa muộn, giờ mau nghĩ cách cứu em đi. Chi bằng chị cởi giày cho em mượn, hôm nay nữ hoàng sẽ triệu kiến em đấy.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói.

Nhan Tiểu Úy tặc lưỡi. Thường thì các cô gái tiêu thụ nhà sẽ phải đứng, nhưng đứng quá lâu, chân cũng mỏi không chịu được, bọn họ đều lẳng lặng mang theo một đôi giày đế bằng, lúc nhàn rỗi thay ra để nghỉ ngơi một chút. Nhan Tiểu Úy tìm cho Trì Linh Đồng một đôi giày, cũng coi như hợp gu với chiếc quần bò của cô. “Buổi trưa cùng tới căng tin với chị nhé, có một anh chàng đầu bếp đẹp trai mới đến đây, làm bánh đào rất ngon.”

“Chị không chê mùi dầu khói trên người anh ta à?” Trì Linh Đồng khịt khịt mũi.

“Anh ta đẹp trai như vậy, chị chịu đựng được hết.”

Trì Linh Đồng câm nín.

Áp suất ở bộ phận thiết kế thấp đến mức hơi thở của mọi người đều run rẩy. Bàn của Trần Thần nằm ở ngoài cùng, anh ta tới Thái Hoa sớm hơn Trì Linh Đồng hai năm, là thạc sĩ ngành kiến trúc của Đại học Đông Tế(*), là một trong số trụ cột của Thái Hoa. Trông anh ta không giống một người thiết kế nhà cửa mà giống một nhà thiết kế thời trang hơn. Buộc tóc, mặc sơ mi hoa tối màu, cởi ba cúc áo để lộ xương ức,phía dưới mặc một chiếc quần bó sát màu xanh quân đội. Thấy Trì Linh Đồng bước vào, anh ta đứng lên quở trách: “Sao giờ này cô mới đến, Chủ tịch Nhạc đã gọi hai cuộc điện thoại rồi đấy.” Ở bộ phận thiết kế, cho dù Trì Linh Đồng có tài hoa xuất chúng tới đâu thì cũng chỉ là lớp đàn em gia nhập công ty muộn nhất mà thôi.

(*) Đại học Đông Tế là một trong những trường đại học danh giá và khó thi vào nhất Trung Quốc, nằm ở thành phố Thượng Hải.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lầm bầm: “Tôi còn chưa ăn bữa sáng mà!”

“Nhịn một bữa cũng không chết đói được. Nhưng cô làm hỏng dự án Trang viên Âu Lục thì sẽ có người chết đấy.” Trần Thần lườm cô.

Trì Linh Đồng than thầm, đặt túi xuống, ngoan ngoãn bước tới văn phòng của Nhạc Tĩnh Phân.

“Qua ba ngày rồi, vậy mà anh đưa cho tôi cái bản báo cáo bỏ đi như thế này đây.” Trì Linh Đồng vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng mắng giận dữ truyền ra từ bên trong, tiếp đó là những tiếng cười lạnh ngắt quãng khiến người ta nổi da gà. “Giám đốc Ninh, nếu anh không thể hoàn thành báo cáo nghiên cứu thị trường cho quý sau, tôi xin nói thẳng, tôi sẽ để người khác làm”.

“Không không, Chủ tịch Nhạc, tôi về sửa lại ngay đây, bản báo cáo mới chắc chắn sẽ xuất hiện trên bàn chị trước khi tan tầm.”

“Tôi có thể tin tưởng anh không?”

“Tôi … tôi sẽ không để Chủ tịch Nhạc thất vọng.” Tiếng mồ hôi tuôn như mưa.

“Vậy tôi mỏi mắt chờ mong.”

Cửa vừa mở, giám đốc Ninh của bộ phận Marketing ủ rũ bước ra ngoài, thấy Trì Linh Đồng, đầu càng cúi thấp hơn.

Một người đàn ông cao to lại bị phụ nữ mắng như con như cháu, cũng chẳng phải chuyện vinh hạnh gì cho cam, Trì Linh Đồng áy náy quay đầu đi.

https://thuviensach.vn

“Trì Linh Đồng, có phải em muốn chị đích thân ra đón thì em mới chịu vào không?” Nữ hoàng của Thái Hoa đứng yên một chỗ đầy xa cách, bắt đầu giận dữ trách mắng.

“Không phải, không phải …” Trì Linh Đồng mỉm cười, vội vã đi vào, khép na khép nép đứng trước bàn làm việc của Nhạc Tĩnh Phân. Chẳng qua cô cảm thấy lúc này Nhạc Tĩnh Phân đang bừng bừng lửa giận, nếu mạo muội đi vào, ắt là “Cổng thành hừng hực cháy, cá trong hồ vạ lây.” Nhưng thực ra thì con cá này không còn nằm trong hồ nữa, mà đã nằm trong nồi nước sôi rồi.

Nhạc Tĩnh Phân lạnh lùng đánh giá cô, “Năng lực thì chẳng bằng ai nhưng kiêu căng thì không ai bằng! Mời không biết bao nhiêu lần mới có mặt.”

Dù có là trụ cột của Thái Hoa đi chăng nữa, nhưng một khi chọc tức Nhạc Tĩnh Phân, khiến chị ta nổi giận thì chị ta chẳng nể nang ai hết. Ba năm nay cô cũng không nhàn rỗi. Trì Linh Đồng đã ký hợp đồng bán thân, làm sao dám nổi nóng! “Chủ tịch Nhạc, chị vui tính thật đấy.” Đánh mặt không đánh người cười, cô mỉm cười, rồi lại mỉm cười.

Nhạc Tĩnh Phân khép mắt lại, từ từ ngồi xuống ghế tựa, môi hơi nhếch lên. Từng cơn gió lạnh thổi vù vù sau lưng Trì Linh Đồng, dáng vẻ này là điềm báo cơn thịnh nộ của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân là một người phụ nữ hơi mập, khi vui vẻ thì hiền lành phúc hậu, khi tức giận thì thực sự biến thành một ma nữ. “Phịch!” Chị ta rút ra một tập tài liệu từ chồng văn kiện, quăng tới trước mặt Trì Linh Đồng, “Có lẽ em nghe kể rồi, dự án Trang viên Âu Lục này, chúng ta đã thua dưới tay Hằng Vũ.”

Trì Linh Đồng nhặt tập tài liệu lên, im lặng.

https://thuviensach.vn

“Tuy Hằng Vũ xếp hạng nhất trong ngành bất động sản, nhưng lần này, chúng ta ra giá khu đất này bằng bọn họ, trên phương diện quan hệ xã giao, chị cũng chưa từng keo kiệt, nhưng chúng ta vẫn cứ thua, em biết vấn đề nằm ở đâu không?” Nhạc Tĩnh Phân đứng bật dậy.

Trì Linh Đồng xin được chỉ bảo một cách khiêm tốn.

“Tên nó là Trang viên Âu Lục, nhưng em tưởng xây nhà cho người Châu Âu ở thật đấy à? Bãi cỏ, rừng cây, vườn hoa, bãi đỗ xe xa xỉ, bể bơi rộng lớn. Đây là Trung Quốc, người ở cũng là người Trung Quốc. Biết dân số Trung Quốc là bao nhiêu không? Một tỷ ba, làm như em thì quá nửa chuyển lên Sao Hỏa sống rồi. Bản thiết kế này của em thành một trò cười. Người ta chế nhạo chị quá Tây hóa. Trì Linh Đồng, em bảo chị phải khen em thế nào đây, rốt cuộc em có não không hả, có hiểu tình hình Trung Quốc như thế nào không? Frank của Hằng Vũ – người ta còn là người Hồng Kông đấy, thế mà lại thiết kế được một tác phẩm có tính ứng dụng cao như vậy.” Nhạc Tĩnh Phân giận dữ đến gần nghẹt thở.

Trì Linh Đồng cúi đầu, một khu đất có vị trí đẹp như vậy, quay mặt về phía biển, kề sát rừng cây, nhưng chỉ xây mấy căn nhà ba tầng, cô còn tưởng người ở đó thực sự là người giàu có, cho nên thiết kế theo phong cách xa hoa. Hóa ra là một đám người học đòi Tây hóa! “Xin lỗi, Chủ tịch Nhạc.” Sự đã rồi, cô đành cúi đầu nhận lỗi. Cô không phải thần tiên mà chỉ là một con người, luôn có lúc phạm sai lầm. Gặp khó khăn nghịch cảnh mới khiến con người ta trưởng thành nhanh hơn.

“Một câu xin lỗi thì có ích lợi gì đây? Vì chuyện này mà công ty chúng ta tổn thất bao nhiêu, em có biết không?” Giọng nói và sắc mặt của Nhạc Tĩnh Phân đều rất nghiêm khắc, “Chị đã đối xử với em như thế nào, bề ngoài lương của em cũng giống những nhà thiết kế khác, nhưng tiền thưởng cuối năm của em gấp mấy lần bọn họ. Lúc cầm số tiền này, em có thấy xấu hổ không?”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng khẽ nhíu mày, lại bắt đầu phiền muộn trong lòng: “Em sẽ cố gắng kiểm điểm bản thân.”

“Chị chán nghe mấy lời này lắm rồi, em hãy thể hiện bằng hành động đi. Một nhà thiết kế giỏi thì cần phải bám sát thực tế, chứ không phải xây lâu đài trên không.”

Trì Linh Đồng thở dài mệt mỏi. Vậy tiếp theo chị sẽ nói tới chuyện giảm lương hay sa thải?

Nhạc Tĩnh Phân cũng giải tỏa được kha khá rồi, vẻ mặt dần trở nên ôn hòa, chuyển chủ đề: “Dù sao chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của em, chị cũng chưa cẩn thận khi xét duyệt thiết kế. Cho nên chúng ta đều phải rút kinh nghiệm từ bài học này, về sau không được phép tái phạm nữa. Bản thiết kế kia của em được Tổng giám đốc Lam của một sân golf ưng ý, ông ấy muốn xây hai căn biệt thự ở gần núi, giờ đang thương lượng với công ty chúng ta. Như thế thì cũng coi như em đã lấy công chuộc tội, bù đắp lại một phần tổn thất.”

Trì Linh Đồng đặt tập tài liệu trong tay lên bàn, chuẩn bị rời khỏi đây.

“Tiểu Trì, trong nhà em không có chuyện gì chứ?” Vẻ mặt Nhạc Tĩnh Phân lại thay đổi, y chang một bác hàng xóm thân thiện. Đây chính là sức hút của lãnh đạo, vừa đấm vừa xoa, khiến bạn xoay như chong chóng, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của chị ta. “Không ạ, đều ổn cả.”

“Vậy thì tốt, yên tâm công tác! Tối mai có bận không?”

“Không ạ.” Dự án cũ đã hỏng, dự án mới còn chưa bắt đầu. Ngày mai là cuối tuần, cô có thể bận việc gì chứ?

“Tối mai, em tới gặp một người ở quán cà phê Địch Âu trên đường Tô Châu nhé.”

https://thuviensach.vn

“Là khách hàng ạ?” Trì Linh Đồng hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười thần bí: “Là một niềm vui bất ngờ, em phải cố mà nắm chắc.”

Trì Linh Đồng quay về văn phòng, cô chưa ăn bữa sáng, không khỏi mặt vàng môi nhợt, trong mắt người khác, nhìn như vừa trốn ra từ cơn mưa bom bão đạn.

“Vẫn còn sống à?” Trần Thân ân cần rót cho cô một cốc nước yến mạch.

“Còn giữ được hài cốt.”

“Cái tính khí ấy của nữ hoàng, không biết chồng bà ấy chịu đựng kiểu gì.” Trần Thân đồng cảm thở than.

Trì Linh Đồng cũng rất đồng cảm. Cô đã từng gặp chồng của Nhạc Tĩnh Phân, là ông chủ của showroom ô tô 4S(*) bán ô tô hạng sang nhập từ Đức, là một người đàn ông rất hào phóng, bốn mùa đều mặc áo phông, nghiện thuốc nặng, giọng nói sang sảng. Nhưng con gái của hai người lại rất xinh xắn đáng yêu, giờ đang học đại học ở nước ngoài.

(*) Tên đầy đủ của 4S là Automobile Sales Servicshop 4S, là một loại cửa hàng bán và phân phối xe (Sale), linh kiện (Sparepart), dịch vụ bảo hành (Service), và thông tin phản hồi (Survey). Showroom kiểu này thường rất lớn, quản lý nghiêm ngặt, phục vụ hoàn thiện.

Buổi trưa, Trì Linh Đồng và Nhan Tiểu Úy cùng nhau tới căng tin ăn cơm, gặp được anh đầu bếp đẹp trai trong truyền thuyết. Anh chàng trẻ tuổi này vừa ra đời, lúc cười có hai lúm đồng tiền, hay ngượng ngùng xấu hổ. Nhan Tiểu Úy chen đến trước mặt anh ta, sắp chảy nước miếng đến nơi. Nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, điều tra được tám đời tổ tông nhà người ta, tiện thể hẹn chủ nhật cùng đi leo núi, ăn cơm dã ngoại.

https://thuviensach.vn

“Chị trắng trợn thế, người ta vẫn còn là trẻ con đấy!” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói.

“Trẻ con thì càng tốt chứ sao, chưa học đòi thói hư tật xấu, cả người như đồ sứ không chút tì vết. Qua vài năm, cậu ta học được cách tổn thương phụ nữ thì chẳng còn thú vị nữa.” Trong khi nói chuyện, Nhan Tiểu Úy vẫn không quên liếc mắt đưa tình với anh chàng nọ.

“Nhỡ cậu ta muốn chị phụ trách thì sao?”

“Ha, đây đúng là chuyện hài hước nhất thế kỷ. Yên tâm đi, cậu ta chỉ coi chị như người dẫn đường thôi, còn chị thì chỉ muốn hồi tưởng lại dư vị của tình yêu. Sau khi kết hôn sẽ không thể tự do như hiện tại nữa rồi.”

“Chị muốn kết hôn ư?”

“Đang tìm người hợp tuổi.”

“Thế sao chị còn yêu nhiều như vậy?”

“Chị chỉ tìm kiếm chút cảm xúc thôi, tâm tưởng không hề bị nhiễu loạn.”

Bộ óc nhạy bén của Trì Linh Đồng vẫn không thể hiểu nổi, tâm tưởng và thể xác có thể đặt ở hai nơi? Cô đành vùi đầu ăn cơm, tranh thủ bù lại chất dinh dưỡng bị mất trong buổi sáng.

Lúc ăn xong ra ngoài, Nhan Tiểu Úy hỏi tối mai cô có bận không, trên đường Ninh Hạ có một quán lẩu khá tuyệt, rủ cô cùng tới đó ăn.

Trì Linh Đồng kể cho Nhan Tiểu Úy chuyện tối mai mình có hẹn. “Không lẽ nữ hoàng muốn làm bà mối, giới thiệu đối tượng xem mắt cho em? Đây đúng là một chiêu lôi kéo lòng người!” Nhan Tiểu Úy kêu lên.

https://thuviensach.vn

“Em… hình như còn chưa tính là gái ế mà!” Trì Linh Đồng nhớ tới nụ cười thần bí của Nhạc Tĩnh Phân, lòng dạ rối bời.

“Đến tuổi làm gái ế thì không còn quyền lựa chọn nữa rồi. Hay chị đi hộ em nhé?” Nhan Tiểu Úy nhiệt tình đề nghị.

Với những chuyện mới lạ, Trì Linh Đồng luôn cực kỳ tò mò: “Không, để em tự đi.”

Nhan Tiểu Úy là chuyên gia xem mắt, tối ngày hôm sau, chị ta giúp Trì Linh Đồng trang điểm. Da dẻ mịn màng trắng nõn, lông mi dài cong vút, son môi không màu nhưng tươi tắn đầy sức sống. Cô mặc một bộ váy nền xanh hoa trắng, thắt lưng lỏng quấn quanh eo.

“Như thế này trông vừa dịu dàng vừa khéo léo. Người mà nữ hoàng giới thiệu nhất định là thanh niên tuấn tú tài hoa, cho dù kết quả có ra sao, em đều phải thể hiện được tố chất và giá trị của bản thân mình.”

Giờ hẹn mà Nhạc Tĩnh Phân nói với Trì Linh Đồng là vào sáu rưỡi, thời điểm này uống cà phê thì quá sớm, đành cùng đi ăn tối. Nhan Tiểu Úy y như người bảo mẫu da đen của Scarlett(*), ép cô phải uống hết một cốc sữa bò lớn, nhằm giữ gìn dáng vẻ tao nhã khi ngồi trên bàn ăn, cũng không đói tới mức bụng dán vào lưng.

(*) Nữ chính trong tác phẩm kinh điển “Cuốn theo chiều gió”.

Trì Linh Đồng chịu đựng sự hành hạ của bà chị này, cũng chẳng muốn đi đâu, nhưng lại không dám đắc tội với nữ hoàng. Cô cố gắng cầm cự đến sáu giờ mới ra khỏi nhà, không ngờ xe buýt lại chạy nhanh như vậy, mới sáu giờ hai mươi phút đã tới Địch Âu, trong quán ánh đèn mờ ảo, thưa thớt người, có một người đàn ông đang ngồi ở một bàn gần trong cùng.

https://thuviensach.vn

Vị trí đó hình như là nơi mà Nhạc Tĩnh Phân đã đặt trước, còn nói anh ta sẽ tới sớm mười phút, họ Dương. Người đàn ông đó ngồi quay lưng về phía cô, bóng lưng rất kiên nghị. Trì Linh Đồng hơi rung động, cô đứng ngoài cửa vội vàng sửa sang tóc tai, lén soi mình vào cửa kính, sau đó mới bước vào.

Càng tới gần, cô càng cảm thấy người đàn ông này rất quen. Cho tới khi bước đến trước mặt anh ta, cô cố ý mỉm cười vừa lịch sự vừa áy náy: "Xin lỗi, Dương tiên sinh, đã để anh phải đợi lâu."

Người đàn ông nọ im lặng ngẩng đầu, hai người đều sửng sốt. Frank! Trì Linh Đồng nhanh chóng nghĩ tới mọi tình huống, không lẽ Nhạc Tĩnh Phân muốn kéo anh ta về công ty mình, nên để cô thử thăm dò bằng cách dùng mỹ nhân kế? Tên tiếng Trung của người này là Dương XX?

"Thế giới này nhỏ thật đấy!" Oan gia ngõ hẹp. Trì Linh Đồng cười đầy miễn cưỡng, vẻ mặt gần như co rúm lại.

Còn Frank thì hiển nhiên không bất ngờ như vậy, anh hờ hững nói: "Họ của tôi không phải Dương, cũng không đợi ai cả."

"Vậy anh ngồi đây làm gì?" Trì Linh Đồng dè dặt nuốt nước miếng.

"Tôi đang đợi cà phê của tôi." Anh ung dung nói, chiếc đồng hồ Cartier(*) trên cổ tay lấp lánh sắc màu dưới ánh đèn.

(*) Một thương hiệu cao cấp nổi tiếng của Pháp.

"Tại sao lại ở bàn này?" Trì Linh Đồng không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc ấy.

Frank hỏi ngược lại: "Tại sao không thể là bàn này?"

https://thuviensach.vn

“Tại vì… tại vì tôi đã đặt trước mà!”

Khóe môi mỏng của Frank khẽ cong lên, hỏi người phục vụ đang bưng khay cà phê tới: “Hiện giờ tiệm của các vị có dịch vụ đặt trước không?”

Người phục vụ trịnh trọng đáp: “Đây là phương hướng phấn đấu trong tương lai của chúng tôi.”

Trì Linh Đồng xấu hổ tới mức mặt mũi đỏ bừng, nhất thời xin lỗi không được, bỏ đi không xong, cứ đứng đờ người ra như vậy. Frank cũng không tức giận, chỉ ưu nhã bưng cốc cà phê lên, thưởng thức khuôn mặt hết đỏ lại trắng của cô như ngắm chậu cây cảnh.

“Là cô Trì đó ư?” Một người đàn ông đang xoa tay, vừa bước ra từ phòng rửa tay, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt vừa vui mừng, vừa pha lẫn nguyện vọng giao lưu.

Trì Linh Đồng quay đầu lại, thấy người đàn ông kia hơi mập, sắc mặt hồng hào, tóc chẳng có mấy sợi nhưng sợi nào sợi nấy dựng đứng đầy quả cảm.

Trì Linh Đồng choáng váng, người này không phải thanh niên, cũng không hề tuấn tú, quả thực là một “niềm vui bất ngờ”.

“Tôi là Dương Dương, bạn của Chủ tịch Nhạc, mới từ Mỹ về.” Người đàn ông nọ thân thiện đưa tay ra, tâng bốc cô, “Cô Trì đúng là vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp.”

Trì Linh Đồng ngoài cười nhưng trong lòng khóc không ra nước mắt, vội nói: “Đâu có, đâu có! Anh quá khen!”

Dương Dương là một con “rùa biển”(*) đích thực, học lập trình ở Đại học Yale tại Mỹ mấy năm, sau đó lại tới San Francisco làm việc mấy năm,

https://thuviensach.vn

gần đây mới được công ty phát triển phần mềm ở Thanh Đài mời về nước. Tuy dáng vẻ trông như ông cụ nhưng tuổi tác mới chỉ ba mươi lẻ một mà thôi. Có nhà có xe, có thẻ xanh(**), có tài hoa thực thụ. Nếu bỏ qua tướng mạo thì anh ta đúng là một người đàn ông hoàn hảo mà các cô gái thường nhắc đến.

(*) Tiếng lóng mà người Trung Quốc thường dùng để chỉ những người từng đi du học nước ngoài, sau đó quay về nước.

(**) Là thẻ xác nhận tình trạng thường trú nhân của một người nước ngoài tại Mỹ.

Nhan Tiểu Úy từng nói với cô bằng giọng thấm thía: "Tìm chồng chứ không phải tìm thần tượng, lúc già đi thì đàn ông ai cũng như ai thôi. Chồng phải có nội hàm, có tố chất bên trong. Em yêu là yêu nhân phẩm, tâm hồn, khả năng kinh tế của anh ta. Lấy đàn ông có tướng mạo bình thường thì chúng ta mới không phải ngày ngày nơm nớp lo sợ."

Nhưng Trì Linh Đồng vẫn còn là một cô gái vừa bước qua tuổi hai mươi, còn chưa bị cuộc sống xóa mờ những mộng tưởng về tình yêu, còn chưa biết thưởng thức báu vật. Cô không bỏ về đã là nể mặt Nhạc Tĩnh Phân lắm rồi. Vả lại người ta cũng không cầm dao kề vào cổ cô, ăn một bữa tối thôi mà, không cần căng thẳng như vậy.

Dương Dương kéo ghế giúp cô một cách lịch thiệp, hai người ngồi đối diện với nhau, gọi cơm theo suất. Cốc sữa bò mà Nhan Tiểu Úy bắt Trì Linh Đồng uống giờ mới phát huy tác dụng, Trì Linh Đồng nhìn món cơm chín Thái Lan, thơm nức mũi nhưng đành nuốt nước miếng chứ không nuốt vào bụng được. Trong mắt của Dương Dương, chuyện này khiến cô càng trở nên yêu kiều hơn.

"Ngày trước tóc tôi cũng rất rậm, nhưng sau khi tới Mỹ, học hành vất vả, áp lực quá lớn, dần dần biến thành thế này." Dương Dương cũng tự biết mình, giải thích qua loa về khuôn mặt già cả của anh ta, "Chẳng phải Trung

https://thuviensach.vn

Quốc có câu ngạn ngữ thế này sao: Đường lớn sạch sẽ không mọc cỏ, đầu óc thông minh không mọc tóc.”

Trì Linh Đồng nhìn Dương Dương bằng một ánh mắt phức tạp, sau đó vuốt nhẹ mái tóc dài mềm như tơ của mình. Học bốn năm ở Học viện Kiến trúc, ba môn cơ học(*) khô khan, thâm thúy tới mức có thể biến thiếu nữ thành cụ bà, nhưng một người thông minh thực sự đương nhiên sẽ vượt qua cửa ải ấy một cách dễ dàng, luôn luôn gìn giữ được nhan sắc xinh đẹp của mình. Cho nên đừng có đổ tội cho thông minh, mà hãy tôn trọng hiện thực đi.

(*) Ba môn cơ học bao gồm: cơ học lý luận, cơ học vật liệu, cơ học kết cấu.

“Cô Trì quả là xứng với câu ‘Tuổi trẻ tài cao’. Chủ tịch Nhạc nói cô là một thiên tài.” Dương Dương thấy Trì Linh Đồng im lặng, đành chuyển đề tài câu chuyện về phía cô.

“Người giống như tôi ở Thái Hoa anh có thể thấy rất nhiều.” Trì Linh Đồng mỉm cười, không hề có ý tiếp nhận lời tâng bốc của anh ta.

“Cô Trì có ý định tới Mỹ định cư không?” Dương Dương cắn răng, chìa ra một cành oliu đầy quyến rũ.

Ánh mắt Trì Linh Đồng ảm đạm, cô cầm cốc nước lên khẽ nhấp vài ngụm.

“Tôi có biệt thự ở California, môi trường sống ở đó rất tuyệt, phúc lợi xã hội cũng rất tốt.” Dương Dương tưởng cô không hiểu mấy về nước Mỹ.

Trì Linh Đồng đặt cốc nước xuống, nói với giọng tiếc nuối: “Tiến sĩ Dương, ngay cả Nhật Bản ở sát gần Trung Quốc, tôi cũng không đi được, chứ đừng nói là châu lục cách đây cả một Thái Bình Dương.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Cho tới giờ, thành phố xa nhất mà tôi từng tới, chính là Thanh Đài. Còn thủ đô Bắc Kinh, tôi chỉ thấy trên TV mà thôi. Tôi say máy bay, say tàu hỏa, say tàu thủy.”

Dương Dương cực kỳ kiềm chế để không tỏ ra kinh ngạc, “Vậy… vậy tôi có thể ở lại trong nước.”

Câu này rõ ràng ám chỉ anh ta muốn tiếp tục phát triển mối quan hệ. Trì Linh Đồng cười tươi tắn: “Hình như cơm của anh sắp nguội rồi, mau đi ăn thôi!”

Ăn cơm xong, Dương Dương muốn gọi hai cốc cà phê, còn chưa mở miệng, Trì Linh Đồng đã giơ tay gọi người phục vụ: “Tiến sĩ Dương, thanh toán thôi, chúng ta chia đều nhé.”

Dương Dương hiểu ra ngay tức thì, tự giễu: “Cô cũng tiến bộ thật đấy, nhưng bữa cơm này – tôi vẫn đủ sức mời.”

“Không, để tôi tự trả.” Trì Linh Đồng kiên quyết, trả hết tiền suất ăn của mình, lịch sự chào tạm biệt Dương Dương. “Cảm ơn anh đã ăn cơm tối cùng tôi, tối nay tôi rất vui, tạm biệt!”

Dương Dương vẫn chưa hết hi vọng, hỏi: “Sau này tôi có thể gọi điện cho cô Trì không?”

Đôi mắt trong trẻo của Trì Linh Đồng lộ vẻ chân thành: “Tôi không thông hiểu Thanh Đài lắm, có lẽ không phải một hướng dẫn viên tốt.”

“Tôi không muốn du ngoạn Thanh Đài, tôi chỉ muốn thi thoảng được cùng cô ăn bữa cơm, uống cà phê như bây giờ thôi. Chia đều cũng được.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện đó nói sau nhé!” Trì Linh Đồng mỉm cười rạng rỡ, quay người đi về phía trạm xe buýt, làn váy hoa màu xanh bay nhẹ trong gió.

Có một người đang đứng dưới tấm áp phích quảng cáo ở trạm xe buýt, nghe thấy tiếng bước chân bèn quay đầu lại, khóe môi khẽ nhếch: “Nói chuyện với ông chú kia vui lắm à?”

Lại là vị đại gia Frank này! Khi nãy cô chỉ lo đối phó với Dương Dương, không để ý tới anh, anh rời đi lúc nào cô cũng không biết. “Rất vui, anh ta là người có trình độ cao.” Dự án Trang viên Âu Lục, cô thua dưới tay anh, cho nên trước mặt anh cô cũng hơi rụt rè yếu thế, chỉ có điều giọng nói vẫn cứ bình thản như thường.

Anh cười như có như không, bất chợt đưa tay về phía cô: “Cho tôi mượn di động một lát nhé?”

“Để làm gì?” Trì Linh Đồng lùi ra sau một bước, ôm chặt túi xách, như thể gặp phải tội phạm cướp giật.

“Tiện cho việc liên lạc!” Frank trả lời ngắn gọn.

“Xin lỗi, tôi không làm được chuyện đứng núi này trông núi nọ. Chủ tịch Nhạc đối xử với tôi rất tốt.” Cô tuyên bố rõ.

Trong bóng đêm, Frank ngẩng đầu, bờ vai khẽ động. Hồi lâu, anh mới cúi đầu nhìn cô: “Yên tâm đi, tôi không có ý định lôi kéo cô đâu.”

“Thế thì liên lạc để làm gì?” Hai người họ là địch thủ, liên lạc nhiều sẽ bị nghi là nội ứng năm vùng.

Frank nhíu mày, lẳng lặng nhìn cô.

https://thuviensach.vn

“Được rồi được rồi, bảo cho thì tôi cho.” Cô quả thực không chịu nổi đôi mắt với điện áp cao chí mạng kia, rút điện thoại di động trong túi đưa cho anh. Chẳng phải chỉ là một dãy số thôi sao, sợ gì chứ!

Anh cầm lấy di động của cô, dùng một lát rồi trả lại, sau đó mỉm cười lạnh nhạt: “Xe buýt tới rồi.”

Cô vội vàng quay đầu lại, lên xe, nhìn qua cửa sổ xe thấy anh đang vẫy tay với mình.

Sau khi lịch sự vẫy tay chào lại, cô cúi đầu nhìn màn hình di động, anh lưu vào một số điện thoại, tên tương ứng của số điện thoại ấy là: Bùi Địch Thanh.

Hóa ra họ của anh là họ Bùi! Bùi Địch Thanh? Trì Linh Đồng kinh ngạc tới mức suýt nữa thì nhảy dựng lên. Người đàn ông này lại khiến cô hoảng sợ lần nữa. Bùi Địch Thanh là Frank, Frank là Bùi Địch Thanh. Ôi mẹ ơi, Tổng giám đốc của công ty bất động sản Hằng Vũ tên là Bùi Địch Thanh đấy.

Thông tin này thật đáng sợ. Cô vội vàng xóa số điện thoại kia đi, nếu để Nhạc Tĩnh Phân biết cô liên lạc với Bùi Địch Thanh, chỉ sợ sẽ cho ngũ mã phanh thây cô. Nữ hoàng hận nhất là nhân viên của mình ăn cây táo rào cây sung, trong mắt không chấp nhận một hạt cát. Trong giấy bán thân của cô có ghi rõ, nếu làm trái với điều khoản, thì sẽ phải chuẩn bị một số tiền khổng lồ để đền bù vi phạm hợp đồng. Có bắt cô lao xuống biển làm vũ nữ thì cũng không trả nổi số tiền kia! Cha mẹ cô lại vừa ly hôn, không có đủ khả năng cứu cô khỏi bể khổ, chỉ đành sống thật thận trọng.

Trì Linh Đồng xụ mặt quay về nhà trọ. Hiếm khi thấy được Nhan Tiểu Úy ngoan ngoãn ở nhà. Dạo gần đây chị ta lại hứng thú với nấu ăn, muốn luyện tập nấu nướng. Đây cũng là một con đường tắt để tìm được tiếng nói chung với anh đầu bếp đẹp trai, đồng thời làm tăng điểm cho thẻ cược lập

https://thuviensach.vn

gia đình của chị ta. Muốn chinh phục trái tìm của đàn ông thì trước hết phải chinh phục được dạ dày của anh đã.

Tối nay Nhan Tiểu Úy làm món nem cuốn, cải trắng, măng đông, nấm hương xếp chật bàn, nhưng cũng chẳng được mấy miếng nem thành hình. "Người đàn ông đó thế nào?" Chị ta đập đập đống bột trên tay, sáp gần hỏi.

Trì Linh Đồng ngồi phịch xuống ghế sofa, ỉu xìu: "Người đàn ông nào cơ?"

"Người mà em xem mắt ấy!"

Trì Linh Đồng ngẩn ra, cô đã quên béng mất con rùa biển kia rồi. "Về cơ bản thì anh ta là một tên quái gỡ, nhân vị lão dung dĩ suy."(*)

(*) Tuổi tác chưa cao nhưng mặt mũi đã già nua.

"Trông thảm lắm à?"

"Nhìn mà xót xa trong lòng." Xã hội tư bản độc ác, giày xéo một thanh niên tràn trề sức sống thành một ông già sắp xuống mồ.

Nhan Tiểu Úy cũng thở dài: "Vừa xuất trận đã không được như ý!"

Trong khi Trì Linh Đồng đang tỏ vẻ đau buồn chán nản thì điện thoại di động chợt reo lên trong túi xách của cô. Cô mở ra xem, là một dãy số lạ.

"Ai đấy?" Cô uể oải hỏi.

"Tôi là Bùi Địch Thanh, chúng ta vừa gặp xong."

Mắt Nhan Tiểu Úy lập lòe kích động, mấp máy môi hỏi: "Đàn ông?"

https://thuviensach.vn

Mặt mũi Trì Linh Đồng co rúm lại, cô lấy tay che phần nghe trên điện thoại, quay người đi, “Biết rồi, anh có việc gì sao?”

“Cô về tới nhà chưa?” Giọng nói của Frank, cũng chính là Bùi Địch Thanh trong sóng điện thoại nghe rất lạnh nhạt, bình thản, nhưng khiến người ta không thể kháng cự.

“Về rồi, về rồi.” Cô vội vàng trả lời, thấy đầu Nhan Tiểu Úy ngày càng sáp gần hơn, “Bây giờ tôi đang bận chút việc, mai tôi sẽ gọi điện lại cho anh nhé!”

“Được thôi, tôi sẽ chờ.”

Vừa khép điện thoại lại, Nhan Tiểu Úy đã bắt đầu tra hỏi: “Là tên quái gỡ trong buổi xem mắt?”

Ánh mắt Trì Linh Đồng đảo qua đảo lại, “Cứ xem như thế đi!” Cũng là một tên quái gở, nhưng không gặp khi xem mắt. Suýt nữa thì tiêu đời! Anh nói liên lạc là liên lạc luôn đó hả? Cô phải suy tính thay số điện thoại thôi, nếu không hậu họa thật khó mà lường!

https://thuviensach.vn

3
Ánh sáng và bóng tối

Bùi Địch Thanh đứng trước một bức tường bằng kính cực lớn. Trước mắt anh là một vùng biển được bãi cát hình nửa vòng cung tròn vây quanh. Bãi biển ở Thanh Đài rất đẹp, cát trắng tinh, dẫm lên vừa mềm vừa xốp, không giống như bãi biển ở Hồng Kông, có rất nhiều đá. Bởi vậy người Hồng Kông thích hòa mình vào sóng biển, còn người Thanh Đài lại thích nô đùa trên bờ cát. Mùa du lịch sôi động của Thanh Đài sắp tới, nhân viên đang dọn dẹp bãi biển, cắm cọc đánh dấu vị trí có đá ngầm để tránh tàu thuyền va phải.

Hôm nay trời lặng gió, mặt biển rất yên ả, nhưng tâm trạng của Bùi Địch Thanh lại hơi gợn sóng. Trước khi Giám đốc bộ phân công trình Quân Mục Viễn bước từ bên ngoài vào, anh lại ấn nút gọi trên điện thoại di động, lần này không ai nghe máy, anh không nhịn được mà bật cười.

Quân Mục Viễn ngồi xuống ghế đối diện với Bùi Địch Thanh, nhìn di động, lại nhìn anh: “Di động của Tổng giám đốc Bùi mới cài đặt phần mềm gì mà khiến anh xem đến mê mẩn như thế?”

Bùi Địch Thanh đặt di động xuống, thả lỏng người tựa lưng vào ghế, “Không phải, tôi vừa bị người ta từ chối cuộc gọi, còn chưa quen lắm”. Anh đoán rằng cô đã xóa số điện thoại của anh rồi, lần nào cô nghe điện cũng cảnh giác hỏi ai đấy, sau đó vừa nghe thấy giọng anh thì lập tức ngắt máy “bụp”. Lúc đầu anh còn tưởng cô đang bận, nhưng gọi lại mấy lần mới biết cô vốn không muốn nghe điện thoại của anh, đúng là nhân viên tốt phân biệt rạch ròi.

https://thuviensach.vn

“Kẻ nào to gan như vậy, lại dám từ chối cuộc gọi của Tổng giám đốc Bùi?” Quân Mục Viễn thích thú.

“Cô nhóc này đúng là đồ nhát gan! Mục Viễn, cậu đã xét duyệt tiềm lực và thành tích trước đây của mấy đơn vị thi công chưa?”

“Tôi đến là để bàn với anh về chuyện này đây. Tuy diện tích xây dựng của Trang viên Âu Lục không lớn, nhưng tính phức tạp lại không nhỏ, nào thì hầm đỗ xe dưới lòng đất, vườn cây, bể bơi, lò sưởi trong nhà… công ty Sở Chu cũng từng làm hạng mục phong cách Âu với cảnh nhìn ra biển thế này rồi, ngoài ra còn có một công ty tên là Mậu Thịnh khá nổi tiếng trong lĩnh vực quy hoạch thiết kế, tôi đã tiếp xúc với cả hai phía, thấy họ quả thực đã từng làm những công trình kiểu này”.

“Ừm. Hằng Vũ thành lập công ty con ở Thanh Đài chưa lâu, mở rộng thị trường xong, những dự án trong lĩnh vực này sẽ ngày càng nhiều, tìm được một vài đơn vị thi công mà chúng ta hiểu rõ về họ là có thể hợp tác một cách lâu dài rồi. Nhưng anh nhất định phải giám sát chất lượng công trình trong toàn bộ quá trình thi công, một sai lầm nhỏ cũng không được phép xảy ra.”

“Tôi hiểu, chất lượng công trình chính là bộ mặt của toàn công ty, không thể phá hỏng được. Đúng rồi, Tổng giám đốc Bùi, anh đã biết chuyện chính phủ chuẩn bị xây dựng một khu nhà trên ngọn núi sát cạnh Đại học Thanh Đài và Quảng trường Tĩnh Hải chưa, khi nhà đó tên là Thính Hải Các, cũng là kiểu phòng ốc với tầm nhìn rộng, bên địa chất đang tiến hành trắc địa công trình.”

“Quả thực có chuyện này, nhưng sớm nhất cũng phải tới mùa thu mới đấu thầu,việc cạnh tranh chắc chắn sẽ rất quyết liệt.

Lần này Thái Hoa thua chúng ta, nghe tới dự án Thính Hải Các, họ nhất định sẽ dốc toàn lực giành về cho bằng được”.

https://thuviensach.vn

“Thế thì đã sao, chuyện này phải dựa vào thực lực! Thái Hoa làm sao so sánh được với Hằng Vũ?”

Sắc mặt Bùi Địch Thanh trầm xuống: “Anh nhầm rồi, thực lực của Nhạc Tĩnh Phân không hề tầm thường, nếu không tôi còn ở lại Thanh Đài làm gì, phía Bắc Kinh đã hối thúc liên tục. Huống chi ở Thái Hoa còn có Trì Linh Đồng, tôi muốn kéo Trì Linh Đồng về đây, nhưng cô nhóc này thực sự quá tinh ranh.”

“Đúng là không biết nhìn xa trông rộng.” Quân Mục Viễn tức giận nói, sau đó chợt ngộ ra, “Chẳng lẽ người vừa từ chối điện thoại của anh… là cô ấy?” Dường như bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, anh ta bèn nhìn chằm chằm vào Bùi Địch Thanh .

Bùi Địch Thanh quay mặt đi một cách bình thản: “Anh còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

“Làm thế nào mà Tổng giám đốc Bùi quen được Trì Linh Đồng ?” Trước đây Quân Mục Viễn là thư ký của Chủ tịch tập đoàn Hằng Vũ - ông Bùi Thiên Lỗi, cũng chính là ông nội của Bùi Địch Thanh, sau đó Hằng Vũ thành lập công ty ở đại lục, ông Bùi Thiên Lỗi bèn cử anh ta tới đây giúp Bùi Địch Thanh. Hai người làm việc cùng nhau rất vui vẻ, ăn ý. Chuyện của Bùi Địch Thanh, không có gì mà Quân Mục Viễn không biết.

Khuôn mặt điển trai của Bùi Địch Thanh thoáng hiện ý cười nhạt nhẽo: “Mục Viễn đang nhàn rỗi lắm, đúng không, lần này hội nghị thường niên của giới bất động sản tổ chức ở Thanh Đài, mời Hằng Vũ giúp đỡ, tôi đang nghĩ có lẽ sau khi tan làm anh nên tới đó… “

Anh còn chưa nói xong, Quân Mục Viễn đã chạy đi nhanh như một làn khói. Bùi Địch Thanh chống cằm, không kiềm lòng được mà khẽ mỉm cười,

https://thuviensach.vn

những đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh chợt dịu đi. Anh cầm điện thoại lên, gọi vào số của Trì Linh Đồng một lần nữa.

Thứ mà người ta gọi là "Anh tài mới hiểu lòng nhau", ấy chính là lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm thiết kế của cô, mắt anh đã sáng lên, bản vẽ ấy tựa như điều kì diệu đang hiển hiện trên giấy, thế nhưng Nhạc Tĩnh Phân giấu cô nhóc này quá kỹ, anh vẫn chưa có cơ hội quen biết cô.

Tắt máy, Bùi Địch Thanh cười to ha ha ha, tiếng cười này khiến bàn tay đang đánh máy của thư ký ngồi bên ngoài sững lại. Lúc này đây, phải chăng cô đang cảm thấy vô cùng phiền muộn? Anh tưởng tượng ra hình ảnh đôi mắt to kia đang tràn đầy buồn khổ, bối rối, đôi môi màu hồng phấn mấp máy, tâm trạng anh cực kỳ vui vẻ

Thực ra, Trì Linh Đồng đâu chỉ phiền muộn vì chuyện này.

Dương Dương báo cáo kết quả xem mắt với Nhạc Tĩnh Phân, cũng bày tỏ một cách chân thành nguyện vọng của mình và thái độ của Trì Linh Đồng. Nhạc Tĩnh Phân cũng không phải bạn của Dương Dương, trên thực tế, anh ta là họ hàng xa của chồng chị ta – Xa Thành, nếu xét theo vai vế trong nhà thì anh ta phải gọi Nhạc Tĩnh Phân một tiếng thím. Trong lòng chị ta cũng có suy tính riêng, hi vọng Dương Dương và Trì Linh Đồng thành một đôi, như vậy thì Trì Linh Đồng nghiễm nhiên thành người trong nhà rồi.

Nghe Dương Dương kể chuyện, chị ta lập tức đưa cho anh ta một tờ phiếu bảo đảm, cuộc hôn nhân này cứ để chị ta lo. Trì Linh Đồng còn là một đứa trẻ, khó tránh khỏi nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng chị ta sẽ từ từ thuyết phục cô.

Và thế là, Nhạc Tĩnh Phân bèn mở cánh cửa tiện lợi cho Dương Dương. Lịch trình công việc của Trì Linh Đồng – anh ta rõ như trở bàn tay, tất cả phương thức liên lạc, bao gồm địa chỉ nhà cô – thứ gì anh ta cũng biết.

https://thuviensach.vn

Phòng làm việc của Trì Linh Đồng, anh ta cũng không chùn bước, dũng cảm tiến lên.

Chẳng bao lâu sau, cả công ty đều biết Trì Linh Đồng có một vị bạn trai "rùa biển". Trì Linh Đồng biện bạch đủ kiểu, hận không thể nhảy xuống biển rửa oan cho bản thân. Nhưng điều đáng sợ là, đám người trong công ty không có một ai muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn tỏ ra hâm mộ và ghen tỵ. Người anh em tốt Trần Thần đã bị nữ hoàng đày đi công tác ở Nội Mông, Nhan Tiểu Úy cũng có lòng cảm thông, nhưng trò chơi của bà chị này còn chưa bắt đầu đã kết thúc. Hóa ra anh đầu bếp đẹp trai đã có bạn gái nhỏ, cô bé này cực kỳ cảnh giác, tan làm là tới thăm anh ta ngay, Nhan Tiểu Úy vốn không có cơ hội quyến rũ người ta. Đem so sánh với tình cảnh sôi động của Trì Linh Đồng thì tình cảnh của chị ta càng cô quạnh thảm thương. Thấy chị ta như thế, Trì Linh Đồng không dám dốc bầu tâm sự, ở trong phòng còn chẳng dám thở mạnh.

Chất lượng sinh hoạt của Trì Linh Đồng giảm sút mạnh mẽ, cho nên tới cằm cũng nhọn hơn. Ban đêm còn ngủ không ngon giấc, chẳng biết lại mơ thấy thứ gì mà lúc choàng tỉnh tim cứ đập thình thịch. Trong bóng tối cô từ từ ngồi dậy, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực là cơm có thể ăn nhiều, nhưng lời thì không thể nói lung tung. Cô nói muốn tìm một người bạn trai để năm nay có thể gả cho anh ta, nhưng trên thực tế đó chỉ là khao khát ước mơ nhất thời, cô cũng không có ý định biến nó thành sự thật. Có người thương, vậy thì cô sẽ có một gia đình thuộc về chính mình, xuân hạ thu đông, gió sương mưa tuyết, gia đình vẫn luôn ở đó, khi trời sáng khói bếp vấn vương, khi đêm đen ánh đèn soi sáng. Nếu biết ông trời tâm huyết với nghề như vậy, cô sẽ miêu tả hình ảnh bạn trai kỹ hơn, tuyệt đối không chấp nhận để ông trời nhét bừa một người như Dương Dương rồi coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tới buổi sáng, để thoát khỏi Dương Dương, Trì Linh Đồng không đến công ty, cô lấy mũ bảo hộ lao động rồi lên xe tới sân golf. Ở đó, biệt thự

https://thuviensach.vn

đang trong quá trình xây dựng dựa trên thiết kế, liên tục gọi điện tới, cô đến đó trao đổi trực tiếp thì tốt hơn.

Sân golf mới xây chưa lâu, còn chưa chính thức mở cửa kinh doanh, ông chủ mời vài người bạn tới đây luyện tập thử. Trên bãi cỏ mềm mại như thảm lông, có mấy người đàn ông đang cầm gậy chơi golf. Nhân viên nhặt bóng trùm khắn, mặc đồng phục đỏ chạy tới chạy lui theo quả bóng nhỏ màu trắng.

Biệt thự được xây dựng trên một sườn núi nhỏ. Phía trước là bãi cỏ của sân golf, phía sau là biển xanh bát ngát, bên trái là rừng núi xanh tươi, bên phải là thành phố. Nhìn từ hướng nào cũng thấy đây là chốn đắc địa. Vấn đề mà phía thi công hỏi không khó, Trì Linh Đồng nhanh chóng giải quyết xong, sau khi chào đội trưởng thi công, cô tới nghỉ ngơi dưới một bóng cây. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, tựa như một cái máy tắm hơi, chỉ đứng dưới nắng một lúc là thấy ngực đau nhức, mồ hôi chảy ròng ròng. Dưới bóng cay vô cùng dịu mát, gió từ biển thổi vào, mang theo chút hơi ấm của biển. Người đi dạo trên biển dần nhiều lên, buổi sáng trên đường tới đây, Trì Linh Đồng thấy những bảng quảng cáo nổi bật ở hai bên đường phố đã đổi thành hình vẽ tuyên truyền cho mùa du lịch. Cô rất thích mùa du lịch, tuy thời tiết tháng bảy, tháng tám ở Thanh Đài không dễ chịu lắm, sáng sớm trên mặt biển sẽ có sương mù phiêu đãng, tầm nhìn rất ngắn, thỉnh thoảng có bão đổ bộ, mưa như chút nước, bọt nước mù mịt. Thế nhưng một khi mặt trời mọc, trời và biển lập tức chuyển về một màu, một màu xanh rất êm dịu, rất yên tĩnh. Buổi tối, trên phố sẽ có dàn nhạc biểu diễn, ở rạp chiếu phim có các màn hình lớn đưa tin quảng cáo, trong các cửa hàng sẽ tổ chức đủ loại hoạt động, nếu tửu lượng khá, còn có thể đăng ký tham gia giải đấu uống bia truyền thống của Thanh Đài được sản xuất từ nguồn nước trên núi, có vị ngọt độc nhất vô nhị, tiếc là Trì Linh Đồng vừa uống đã say.

“Kỹ sư Trì, cô nói xem, phía dưới chính là ‘bãi biển vàng’, có nhất thiết phải xây thêm bể bơi không?” Đội trưởng đội thi công cầm bản thiết kế, trán nhíu chặt, vã mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng đứng lên, mỉa mai nhìn về phía mấy người đàn ông đang vung gậy golf trên bãi cỏ: “Anh tưởng họ sẽ chen chúc tắm bồn với các du khách đấy à?” Mùa du lịch, khách tới cực đông, bãi tắm thành phòng tắm, ở Thanh Đài người ta thường đùa rằng tắm biển cũng như tắm bồn.

Đội trưởng cười: “Cũng đúng, những người kia có thể ở trong biệt thự này, sao còn để ý tới mấy bãi tắm kia nữa?”

“Thực ra tắm bồn cũng có cái thú riêng của nó.” Trì Linh Đồng tinh ranh nháy mắt.

Đội trường cũng là một người vui tính: “Vui một mình không bằng vui nhiều mình, ít ra còn có thể tìm được người kỳ lưng cho.”

Hai người nhìn nhau cười to, đội trưởng chỉ xuống phía dưới núi: “Ở chỗ đó có một cửa hàng đồ ăn nhanh, kỹ sư Trì tới đó uống chút nước cho mát, cô là con gái, không giống mấy người da dày thịt béo chúng tôi, nếu bị cảm nắng thì không ổn chút nào.”

“Được, có việc gì thì gọi cho tôi nhé.” Trì Linh Đồng không khách sáo nữa, vẫy vẫy tay rồi xuống núi. “Bụp!” Một vật gì đó nặng trĩu đập vào mũ bảo hộ lao động khiến người cô lảo đảo, sao vàng bay trước mắt. Cô tháo mũ bảo hộ ra, đưa tay xoa nhẹ, gáy đã sưng lên một cục u.

Trì Linh Đồng tức giận quay người lại, thấy một quả bóng nhỏ đang xoay tít cạnh chân mình, sau đó lăn vào trong bụi cỏ. Một nhân viên nhặt bóng chạy tới, khuôn mặt lộ vẻ áy náy.

“Này, nói cho bọn họ biết, kỹ thuật chơi golf kém cỏi như thế đừng có muối mặt ở đây chứ hả? Coi mạng người như cỏ rác đấy à?” Cô biết quát mắng nhân viên nhặt bóng là không đúng, nhưng sau đầu quá đau nhức, cô quả thực không kiềm chế được.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi, xin lỗi cô,” nhân viên nhặt bóng nhặt quả bóng lên, nhìn về phía sau, nhỏ giọng nói, “Nếu cô cảm thấy không khỏe, chúng tôi có thể đền bù.”

Có hai người đàn ông cao ráo cầm gậy golf vội vàng chạy về phía này.

Trì Linh Đồng cầm mũ bảo hộ che sau đầu, lửa giận bừng bừng trong mắt: “Tôi kiếm cơm băng đầu óc đấy, đập hỏng rồi anh có đền nổi không?”

Nhân viên nhặt bóng lắp ba lắp bắp, không biết nên làm thế nào.

“Không đền nổi, nhưng có thể mời cô Trì ăn một bữa cơm trưa.” Ánh mắt của Bùi Địch Thanh lộ vẻ mừng rỡ, không ngờ tới đây lại có thể gặp được Trì Linh Đồng.

Với Trì Linh Đồng, giọng nói này tựa như một cơn ác mộng, giận mà không biết xả vào đâu: “Chuyện cười của Tổng giám đốc Bùi nhạt nhẽo thật đấy.” Anh cũng chẳng phải sếp của cô, cô không cần hòa nhã với anh làm gì.

“Thời tiết nắng nóng, đương nhiên cần giảm nhiệt độ xuống rồi. Cô Trì có muốn tới bệnh viện kiểm tra không?”(*)

(*) Ở đây tác giả chơi chữ. Từ 冷 có nghĩa là nhạt nhẽo, cũng có nghĩa là lạnh lẽo, rét lạnh. Trì Linh Đồng mỉa mai Bùi Địch Thanh nói chuyện “nhạt nhẽo”, còn Bùi Địch Thanh lại cố tình đáp lại lời cô nói theo ý “rét lạnh”, đó là lý do vì sao anh nói thời tiết thế này cần hạ nhiệt độ xuống thấp.

“Muốn. Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ gửi đơn điều trị tới Hằng Vũ.” Tâm trạng của Trì Linh Đồng đã mục nát lắm rồi, vừa nóng vừa khát, sau đầu thì đau nhức. Cô chẳng để ý tới phép lịch sự nữa, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi chốn thị phi này mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Tôi có xe, để tôi đưa cô xuống núi.” Bùi Địch Thanh nói.

“Chẳng lẽ trên đường bộ lại toàn tàu chạy à?” Trì Linh Đồng bực bội lườm anh, làm như có xe thì giỏi lắm ấy!

Bùi Địch Thanh xoa xoa mũi, bất đắc dĩ nhìn cô men theo sườn núi đi xuống.

Quân Mục Viễn - người vẫn đứng đằng sau xem họ tranh chấp nãy giờ phì cười, có lẽ anh ta chưa từng thấy Bùi Địch Thanh phải chịu thua như vậy bao giờ, “Tổng giám đốc Bùi, anh có ý với cô bé này sao?”

Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt sếp mình với vẻ hoang mang, cuối cùng hỏi một câu như vậy.

Bùi Địch Thanh liếc nhìn anh ta, nói bằng giọng lạnh thấu xương: “Anh tưởng kiếp này tôi còn có thể chạm vào thứ độc dược tình yêu kia ư?”

Vẻ mặt của Quân Mục Viễn cứng đờ, sau đó thở dài thườn thượt.

“Trời ạ!” Bùi Địch Thanh chợt thấy bóng dáng xuống dốc của Trì Linh Đồng chao đảo, rồi bỗng nhiên ngã xuống.

***

“Cảm ơn, cảm ơn!” Nhan Tiểu Úy mở cửa phòng, cười tươi như hoa, niềm nở như các cô thư ký của công ty liên doanh, gặp ai cũng cúi người nói “Mòn được giúp đỡ nhiều hơn.”

Bùi Địch Thanh đứng trước cửa cầu thang, quay đầu nhìn chị ta, khuôn mặt đẹp như tạc: “Cô Nhan, xin cô hãy dừng bước, đành phiền cô chăm sóc cô Trì.”

https://thuviensach.vn

“Đâu có. Linh Đồng là bạn cùng nhà với tôi, chúng tôi vẫn luôn thân thiết quý mến nhau, chăm sóc em ấy là trách nhiệm của tôi.” Nhan Tiểu Úy vẫn tươi cười.

Bùi Địch Thanh liếc nhìn vào nhà một lần nữa, màu đen trắng đọng thăm thẳm trong đôi mắt anh. “Hôm khác tôi sẽ liên lạc sau.” Anh gật đầu đầy xa cách rồi quay người xuống tầng.

Nhan Tiểu Úy nhìn theo bóng lưng anh, không khỏi thảng thốt trong lòng: “Người đàn ông hoàn mỹ!” Chờ anh khuất dạng ở cửa cầu thang, chị ta chạy “bình bịch” vào nhà, xông thẳng tới phòng của Trì Linh Đồng.

Sắc mặt Trì Linh Đồng hơi tái, sụp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó. Hôm nay cô quả thực mất hết mặt mũi rồi, sao cô có thể yếu đuối như Lâm muội muội(*) vậy chứ, chẳng qua chưa kịp ăn sáng, rồi đứng dưới nắng một hồi mà đã ngất xỉu, quả thực chẳng liên quan gì tới quả bóng golf kia.

(*) Tức nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc là một cô gái yếu đuối. Nhân vật này kinh điển tới mức người Trung Quốc thường dùng từ Lâm muội muội như một danh từ để chỉ các cô gái ốm yếu.

Bùi Địch Thanh và Quân Mục Viễn đưa cô tới bệnh viện, bác sĩ bón cho cô một ít nước đường, thế là khỏe. Khi đó, cô lúng túng tới mức không còn dũng khí để nhìn Bùi Địch Thanh.

Bùi Địch Thanh vốn không để tâm sự từ chối một cách khéo léo của cô, gần như cưỡng chế dẫn cô tới một quán cháo Trung Hoa uống xong chút cháo, sau đó tiếp tục cưỡng chế đưa cô về nhà trọ.

“Mau lên, mau lên, thành thật khai báo đi, loại người này…”

“Xin lỗi, người qua đường A mà thôi, em không thân quen gì hết.” Trì Linh Đồng vội chặn họng Nhan Tiểu Úy, lòng thầm cười chê. Đàn ông chỉ

https://thuviensach.vn

cần hơi đẹp trai hơi có khí chất, mà để Nhan Tiểu Úy nhìn thấy sẽ giống như một con mèo bị bỏ đói mấy ngày nhìn thấy cá ngon.

"Cưng ơi, yên tâm đi, chị không có hứng thú với anh ta, chẳng qua lâu lắm rồi không gặp được vị đại gia nào đẹp trai như vậy, khó tránh khỏi kích động. Có phải em muốn thu hút sự chú ý của anh ta nên mới cố tình ngất xỉu trước mặt anh ta không?" Nhan Tiểu Úy bừng bừng hứng khởi, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong. "Loại sinh vật quý hiếm cỡ này, chỉ cần anh ta có thể thích chị, cho dù máu chảy thành sông, chị cũng sẵn lòng!"

Trì Linh Đồng ngồi dậy, không đồng tình: "Tiền lương của nhân viên bán nhà cũng đâu có thấp, chị lại giỏi thuyết phục để khách mua nhà, phần trăm hoa hồng cao như thế, cũng không phải chưa từng nhìn thấy người giàu có?"

"Tiêu tiền của mình và tiêu tiền của chùa là hai chuyện khác nhau, đừng tưởng phụ nữ độc lập là hay."

"Vậy chị cứ ở nhà chờ tới lúc lấy chồng là được rồi, ra ngoài bôn ba làm gì?" Trì Linh Đồng lại thả mình xuống giường "phịch" một tiếng.

"Một phụ nữ như Dương Quý Phi cũng hiểu chỉ ở trong khuê phòng thì không ai biết tới mình, tới tuổi mười tám đôi mươi bèn đi du xuân khoe tài khoe sắc. Như chị đây không gọi là thể hiện bản thân."

"Mấy hôm nữa có thời gian em sẽ giới thiệu cho chị một người, người đó và chị chắc chắn có nhiều tiếng nói chung." Từ cấp ba Khổng Tước đã là cao thủ tình trường, nhắc tới những chuyện thế này cô nàng cũng có thể thao thao bất tuyệt.

"Được! Là một anh chàng đẹp trai à?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng ngất xỉu lần nữa. Vương Ngữ Yên không biết võ công nhưng có thể thuộc lòng tâm pháp các môn phái, có lẽ bởi trong tâm tưởng của nàng không có tạp niệm. Cũng lý lẽ ấy, tuy cô không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng vẫn có thể hiểu rõ Nhan Tiểu Úy. Còn Nhan Tiểu Úy giống như Âu Dương Phong, võ công đã luyện đến tầng trời thứ bao nhiêu rồi, nhưng đáng tiếc lại bị tẩu hỏa nhập ma.

Cảm nắng nhẹ không tính là bệnh, vừa ngủ dậy, Trì Linh Đồng lại khỏe phây phây. Người đồng chí tốt Trần Thần đã đi công tác từ Nội Mông về, mang theo mấy túi đặc sản lớn, văn phòng toàn mùi tanh của sữa dê và vị gay của thịt dê. Trì Linh Đồng cảm thấy mình như ngồi trong chuồng dê, bèn cầm bản vẽ thiết kế tránh sang phòng họp để vẽ. Đẩy cửa ra bằng thước dai, cô phát hiện bên trong có người đang nói chuyện.

“Khi tôi tiếp quản Thái Hoa thì cha vừa tạ thế, anh muốn thể hiện bản thân là người thanh cao, sợ người khác nói anh bám váy vợ, bèn đưa ra quy ước với tôi, hai người độc lập về kinh tế, không ai được phép nhúng tay vào công việc của ai. Lúc đó tôi rất vất vả, nhưng cắn răng không kêu than với anh một chữ. Bây giờ showroom 4S của anh muốn mở rộng, nói với tôi làm gì? Cho dù anh muốn vay tiền, hay muốn sử dụng các mối quan hệ của tôi đi chăng nữa, Xa Thành, tôi nói cho anh biết: Không có cửa đâu!”

“Choang”, âm thanh ngắt quãng, dường như có thứ gì đó đang nứt thành từng mảnh.

Trì Linh Đồng chầm chậm rút chân lại, nhẹ nhàng xoay người, tiếp tục quay về với chuồng dê. Còn chưa đi được đến chuồng dê, cô đã nghe tiếng cửa phòng họp nặng nề mở ra, Nhạc Tĩnh Phân xanh mặt bước ra từ bên trong.

“Chào Chủ tịch Nhạc!” Cô đành quay đầu chào.

Khuôn mặt Nhạc Tĩnh Phân tái mét: “Em đứng đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Vẽ ạ!” Cô giơ thước dài trong tay lên.

“Vẽ trên hành lang?”

Trì Linh Đồng khẽ đảo mắt, cười ha ha, cúi đầu cung kính, ba chân bốn cẳng chạy về chuồng dê.

***

Vào đầu tháng bảy đã xảy ra hai chuyện lớn, bà Đàm Trân đã mua nhà xong, ở gần trường đại học mà bà dạy, sửa sang kỹ càng, sau đó chuyển đồ đạc vào ở luôn. Bà Đàm Trân gửi ảnh cho Trì Linh Đồng, phòng của cô được sắp xếp giống hệt phòng ở nhà cũ. Đến cái hòm nhỏ đựng đồ lặt vặt cũng có màu màu sắc hoa văn giống cái cũ. Trì Linh Đồng ngồi trước máy vi tính, cả cơ thể như bị dính chặt trên ghế, không động đậy được một lúc lâu. Đời người quanh co phức tạp, nhưng cuộc sống cũng không khổ cực như thế.

Cam Lộ sinh nở, ông Trì Minh Chi gọi điện tới, giọng nói mệt mỏi vô cùng. Anh trai ra đời trước, tên là Trì Linh Tiệp. Sau khi kể xong mọi chuyện, ông Trì Minh Chi hỏi cô bằng giọng tội nghiệp, có phải con hận cha lắm không, bây giờ đến điện thoại cũng không gọi nữa. Trì Linh Đồng thở dài, không thể không giảng giải cho ông như một trưởng lão, làm người thì phải luôn nhìn về phía trước, đừng sống mãi trong hồi ức như thế, quan trọng nhất là phải sống những tháng ngày hiện tại cho tốt. Ông Trì Minh Chi lầm bầm, làm sao có thể sống tốt được đây? Trì Linh Đồng im lặng.

Lại qua một ngày nắng đẹp, lúc tan làm, mặt trời vẫn oai phong lơ lửng trên trời, phủ lên bờ biển, cỏ cây, mái nhà một màu vàng rực rỡ. Do sự ảnh hưởng của gió biển nên nhiệt độ buổi chiều tà khá mát mẻ.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng khoan khoái hít sâu một hơi, phía bên kia đường lớn, một chiếc xe Mercedes đang đỗ dưới gốc cây tuyết tùng, một khuôn mặt đẹp trai xuất hiện ở cửa sổ xe, đang mỉm cười với cô. Đúng là gan to bằng trời, người đàn ông này lại dám tới doanh trại địch khiêu khích, khinh Thái Hoa không có người ư? Trì Linh Đồng cực kỳ giận dữ bước sang đường, như một gián điệp ngầm chuẩn bị chuyển giao thông tin, vừa đi vừa lẳng lặng ngó quanh quất, thấy không có ai để ý tới mình, bấy giờ mới an tâm bước nhanh hơn. "Mau lái xe đi." Chẳng cần Bùi Địch Thanh xuống xe giúp cô mở cửa, cô đã chủ động mở cửa xe, ngồi vào rồi thúc giục anh.

"Làm sao mà phải giấu giấu diếm diếm như vậy?" Bùi Địch Thanh bật cười, khởi động xe.

"Nếu Chủ tịch Nhạc của chúng tôi cũng tới đón một nhân viên nào đó ở Hằng Vũ, anh sẽ nghĩ thế nào?"

"Quyền lực của tôi còn chưa tới mức gò bó cả chuyện tự do kết bạn của nhân viên ngoài giờ làm việc!" Bùi Địch Thanh khé nhún vai.

"Hay là cô đã bị tôi cảm hóa, chuẩn bị nghiêng về phía chúng tôi, nên cô mới thấy chột dạ?"

"Tôi có tiềm chất của một phản đồ, nhưng trước mắt tôi chưa nhất thiết phải làm phản."

"Tôi thích phản đồ, họ chân thực và sống vì bản thân."

Trì Linh Đồng liếc nhìn, quyết định không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề chính: "Tổng giám đốc Bùi, tôi thực sự không phải là thiên tài gì hết, được anh thưởng thức như thế, ngoài một câu cảm ơn, tôi cũng không thể làm gì khác. Hiện tại ở Thanh Đài, vị thế và tài lực của Hằng Vũ với Thái Hoa ngang ngửa nhau, thương trường như chiến trường, đao không có mắt, kiếm không có tình, mà tôi thì vừa sợ đau vừa sợ chết.

https://thuviensach.vn

Tổng giám đốc Bùi, anh có thể bao dung rộng lượng nhưng người khác chưa chắc đã làm được như vậy. Tôi không muốn bản thân mình rơi vào tình cảnh phức tạp, chỉ muốn đi làm, sinh sống một cách bình thường, tôi nghĩ có lẽ chúng ta không nên gặp nhau nhiều. À, chuyện hôm trước, cảm ơn Tổng giám đốc Bùi."

Bùi Địch Thanh quay tay lái, xe rẽ vào một nhà hàng đồ nướng tên là "Bôi Hải Nhân Sinh". Tường trong nhà hàng được trát thành hình nham thạch, đi kèm với kiểu kiến trúc tường kính lớn, từ đó có thể thấy được biển rộng bao la bát ngát dưới ánh tà dương.

"Cho dù thực hiện dự án lớn hay nhỏ, chỉ cần thắng, tôi đều phải thắng tới mức khiến người ta tâm phục khẩu phục, chưa bao giờ làm chuyện mờ ám lén lút. Ngoài giờ làm, trước giờ tôi không nói đến chuyện công việc. Nhưng tôi nghĩ chúng ta là đồng nghiệp, nhất định sẽ có rất nhiều đề tài chung muốn chia sẻ cùng nhau. Hôm nay tôi tìm cô vì muốn nhờ cô giúp chút chuyện. Đừng vội, không liên quan tới lợi ích của Thái Hoa đâu."

Anh bước tới một chiếc bàn sát cửa sổ, mỉm cười kéo ghế giúp cô. "Tôi gọi điện cho cô, cô không từ chối nghe điện thoại thì cũng tắt máy. Bất đắc dĩ lắm tôi mới phải tới cửa Thái Hoa để tìm cô."

Ồ, nói xong một thôi một hồi thì hóa ra chuyện này là lỗi của cô cơ đấy. Trì Linh Đồng mở khăn ăn ra, quay đầu ngắm phong cảnh bên ngoài.

Bùi Địch Thanh mỉm cười, rót một cốc trà chanh đưa cho cô: "Muốn ăn chút gì đó không?"

"Chỉ cần không phải hải sản, thịt bò thịt dê và nội tạng động vật, món khác tôi cũng không kén chọn."

"Cô đúng là không kén chọn." Bùi Địch Thanh nhìn thực đơn, lắc đầu: "Hay là chúng ta tới nơi khác?"

https://thuviensach.vn

“Không, tôi chẳng muốn đi đâu cả.”

Bùi Địch Thanh không biết nên làm sao cho phải, đành gọi ngô nướng và thịt ba chỉ, thêm mấy món rau dưa, một đĩa sủi cảo không nhân. “Con gái mà gầy quá thì sau này không dễ lấy chồng đâu.” Bùi Địch Thanh nghiêm túc nói.

Trì Linh Đồng thầm nghĩ: cô béo hay gầy thì liên quan quái gì đến anh, có lấy được chồng hay không cũng đâu cần anh phải lo? “Anh tưởng là tôi phải suy nghĩ nhiều đến chuyện này chắc?” Giương cằm lên, thái độ cực kỳ tự kỷ.

Bùi Địch Thanh nói trúng trọng tâm: “Nếu cô vẫn tiếp tục giống một con nhím mọc đầy gai thì quả thực cần phải suy nghĩ một chút.”

Mặt Trì Linh Đồng lập tức tối đi: “Tôi nói cho anh biết, tôi có bạn trai đấy.” Có điều là từng có mà thôi.

“Vậy chúc anh ta may mắn.”

Mắt Trì Linh Đồng bắt đầu bốc hỏa: “Câu này của anh có ý gì?”

“Ý ngay trên mặt chữ. À, món ăn của chúng ta tới rồi.” Anh hơi nghiêng người để cô nhân viên phục vị bật lò nướng lên.

Trì Linh Đồng giận dữ bĩu môi, trừng mắt lạnh lùng.

“Vẻ mặt này của cô khiến tôi nhớ đến một người.” Trong mắt Bùi Địch Thanh không giấu nổi một thoáng dịu dàng và yêu chiều.

Khuôn mặt lạnh tanh của Trì Linh Đồng không nhịn nổi nữa, liếc nhìn: “Một câu nói không thể quê mùa hơn được nữa, trông tôi giống mối tình

https://thuviensach.vn

đầu của anh chứ gì?”

Nào ngờ anh thực sự gật đầu: “Cô ấy xinh đẹp hơn cô nhiều, nhìn người thì không giống, nhưng vẻ mặt này rất giống.”

“Bùi … Địch … Thanh !” Sĩ khả sát, bất khả nhục(*), cô không “lịch sự” nổi nữa, nói ra ba chữ này với vẻ đằng đằng sát khí.

(*) Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục.

“Tôi không phải người dối trá, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Anh vô tội mở hai tay ra.

“Được được, vậy anh tả lại cho tôi xem rốt cuộc cô ấy xinh đẹp tới mức nào?” Cô không phải người dễ dàng nhận thua, anh thực sự khiến cô tức giận rồi.

“Cô nói xem bạn trai cô có thể chịu nổi gai đâm tới mức nào trước đi?”

“Không thể nói được.”

“Vậy tôi cũng không lãng phí thời gian nữa, chúng ta nói vào chủ đề chính đi!” Anh gắp cho Trì Linh Đồng miếng thịt ba chỉ được nướng tới dầu bắn tung tóe, “Ở ngoại thành Bắc Kinh có một phim trường chuẩn bị khởi công xây dựng, phần lớn kiến trúc là của thời kỳ Đường Tống và Minh – Thanh, còn có cả phong cách dân tộc thiểu số. Hằng Vũ muốn giành được dự án này. Khi ở nước ngoài, tôi chủ yếu học về kiến trúc phương Tây, không hiểu nhiều về phong cách kiến trúc Trung Quốc. Trong Hằng Vũ có mấy nhà thiết kế biết, nhưng không được xem là tinh thông. Hôm đó ở trên xe, tôi thấy cô đọc cuốn ‘Nhà ở Trung Quốc’, nhất định cô từng tìm tòi nghiên cứu về lĩnh vực này! Tôi muốn khi bản thiết kế được đưa ra, cô giúp tôi sửa chữa, được không?”

https://thuviensach.vn

“Còn bảo không nói đến chuyện công việc, thế đây là chuyện gì?” Cô tìm được thóp, vội vàng nắm chặt không buông.

“Đây chỉ là chuyện phiếm giữa bạn bè với nhau thôi!”

“Sao tôi không biết chúng ta là bạn bè nhỉ?”

Anh chỉ cười mà không đáp.

“Tuy dự án này không ở Thanh Đài, nhưng nếu Chủ tịch Nhạc biết tôi giúp các anh thiết kế bản vẽ, chắc chắn trong lòng sẽ không dễ chịu.” Cô hơi ngập ngừng, rồi nghiêm túc nói tiếp.

“Nếu Hằng Vũ bỏ qua dự án Thính Hải Các thì cô có bằng lòng giúp tôi không?”

Trái tim Trì Linh Đồng nhảy loạn một nhịp.

“Cần suy nghĩ trong bao lâu?” Bùi Địch Thanh lái xe đưa cô về nhà trọ, khi xuống xe, anh lại hỏi.

“Còn xem tâm trạng tôi thế nào, chắc khoảng hai hoặc ba ngày.” Cô cũng không quay đầu lại.

Trong nhà vẫn tối đen như mực, Nhan Tiểu Úy không biết đã đi đâu chơi rồi, cô nhắm mắt lần mò ổ khóa để mở cửa. Khi đèn sáng thì điện thoại reo lên.

“Chào Linh Đồng, tôi là Hi Vũ.”

Cô vội che miệng, đúng là vừa nhắc tới Tào Tháo,Tào Tháo đến ngay!

https://thuviensach.vn

Không phải tất cả mối tình đầu đều tươi đẹp như trong truyện cổ tích. Trì Linh Đồng cầm di động, đếm kỹ lại, hình như cô không thấy mặt Hi Vũ đã bảy năm.

Khi chia tay lúc tốt nghiệp trung học, hai người mặt đối mặt, thề thốt cả đời này không qua lại với nhau, nước sông không phạm nước giếng. Đều là người hiếu thắng nên qua bảy năm, tới giờ vẫn tuân thủ. Ký ức về nhau chỉ dừng ở đó, không nhiều hơn một ly, cũng không ít hơn một tấc.

Bắt đầu vào trung học phổ thông thì hai người là bạn học. Hi Vũ trông khá ưa nhìn, nhưng thành tích học tập xuất sắc tới mức khiến người ta căm phẫn, thậm chí cậu ta còn hiểu bài hơn cả một vài thầy giáo. Thầy giáo dạy hóa thấy cậu ta là tránh ngay, cho dù công thức phân tử có khó tới đâu, cậu ta phẩy tay một cái là xong. Ở trường cậu ta rất vênh váo, kiêu căng tới mức ai cũng muốn tẩn cậu ta một trận. Nhiều bạn học ghét cậu ta đều chờ mong có một vị hiệp nữ võ công cao cường xuất hiện, trừng trị cậu ta, rửa nhục cho mọi người.

Trì Linh Đồng là một hiệp nữ, trước khi Hi Vũ xuất hiện, cô đứng đầu toàn trường. Nhưng con gái ngày càng lớn lên, tâm tư cũng ngày một nhiều thêm, học tập đã biến thành chuyện thứ yếu.

Trì Linh Đồng của ngày ấy, tóc ngắn dài quá cằm, đuôi tóc hơi cụp nhưng không đều, vầng trán cao hơi lộ ra sau mái, lông mi rất dày, trong đôi mắt to là một đôi đồng tử(*) đen láy. Người bắt đầu cao lên, ngực cũng dần nảy nở, nho nhỏ như trái hạch đào, thấp thoáng hiện chút đường cong. Bà Đàm Trân mua cho cô một chiếc áo lá, khi cô mặc nó lần đầu tiên, Khổng Tước chỉ liếc mắt là nhận ra.

(*) Con ngươi.

“Cậu nhìn này, tớ cũng mặc đấy.” Khổng Tước nháy mắt với cô.

https://thuviensach.vn

Cô thấy ở cổ áo của Khổng Tước lộ ra hai chiếc quai áo màu hồng nhạt, kéo dài tới tận sau gáy, thắt thành hình nơ bướm.

Cô nào có nhìn thấy kiểu nội y như vậy bao giờ, lòng thầm ước ao vô cùng. Khổng Tước nhận ra tâm tư của cô, ghé sát vào tai cô nói với vẻ thần bí: "Sau khi hết giờ học, tớ dẫn cậu đi mua."

Từng cửa hàng trang sức, quần áo trong thành phố Tần Giang, Khổng Tước hiểu rõ như lòng bàn tay. Trì Linh Đồng đi theo Khổng Tước, phát hiện hóa ra thế giới khi trưởng thành lại muôn màu rực rỡ như vậy.

Cô quyến luyến ở những nơi này mà không biết chán, thành tích học tập tụt dốc không phanh. Khi ông Trì Minh Chi bị chủ nhiệm lớp gọi tới trường thì không thể tin nổi việc con gái luôn dẫn đầu lại đột nhiên tụt xuống thứ hạng trung bình. Bà Đàm Trân biết không thể cưỡng ép một đứa trẻ ở độ tuổi này. Hai ông bà bèn từ tốn trò chuyện với Trì Linh Đồng, nói rằng chỉ cần thành tích học tập cải thiện, thì những chuyện khác có thể được nới lỏng.

Trì Linh Đồng cũng là một đứa trẻ ngoan, lần kiểm tra sau ở lớp, cô nhảy vọt lên vị trí thứ hai, nhưng còn kém Hi Vũ một vài điểm. Trì Linh Đồng không hề tham vọng, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện vui chơi, chẳng có tâm tư đâu mà vật vã uất hận vì vài điểm ấy. Cô vừa nhảy lên vị trí thứ hai thì không động đậy thêm nữa.

Bạn học ngoa ngoắt mỉa mai Hi Vũ rằng, học bán sống bán chết nhưng cũng chỉ hơn Trì Linh Đồng có vài điểm. Người ta còn là con gái nhé, kiêu căng gì chứ? Bề ngoài Hi Vũ tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại rất chú ý. Có điều cậu ta có cố gắng thế nào chăng nữa, Trì Linh Đồng vẫn tựa như một đám mây đen, theo sát cậu ta như hình với bóng, gắn bó keo sơn. Đương nhiên, cậu ta cực kỳ căm phẫn.

https://thuviensach.vn

Năm lớp mười hai ấy, trong lớp đột nhiên nổi lên làn gió yêu đương. Tựa như trước khi thế giới diệt vong, vui chơi hết mình trở thành xu thế. Buổi tối chỉ tới trường tự học một hồi rồi đôi nào đôi nấy ra sân trường hò hẹn. Khổng Tước qua lại nhập nhằng với ba nam sinh cùng một lúc, lúc hẹn hò về, bèn tỉ mỉ kể lại cho Trì Linh Đồng nghe.

Trì Linh Đồng như một vị quân sư, nhận xét này rồi hiến kế nọ cho Khổng Tước về các nam sinh, nhưng bản thân cô thì vẫn chưa để tâm tới chuyện này.

Hi Vũ "mắt cao tận trời", ngắm không lọt đám "dong chi tục phấn" trong lớp. Cuối cùng, trong lớp chỉ còn cậu ta và Trì Linh Đồng là còn "cô đơn lẻ bóng". Có bạn học đoán rằng hai người họ đang yêu nhau, nhưng là yêu ngầm thôi. Câu này vừa nói ra, lập tức lan truyền nhanh như gió, đến thầy giáo cũng biết. Hai người đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, ở thời kỳ quan trọng này, nhất thiết không thể đi sai đường.

Lần sau khi chạm mặt nhau thì hai người thấy hơi bối rối, ánh mắt trốn trốn tránh tránh, vội vội vàng vàng lướt qua nhau. Càng như thế, người khác càng cảm thấy họ đang giấu giếm chuyện gì đó.

Hi Vũ bị bức ép tới mức bắt đầu để ý tới Trì Linh Đồng, để ý nhiều, tim cũng loạn nhịp. Cậu ta thấy nếu Trì Linh Đồng làm bạn gái của cậu ta thì cũng không khiến cậu ta xấu mặt. "Hay là, chúng ta 'nghe theo ý dân', tự hi sinh bản thân một lần?" Cậu ta tìm một cơ hội, giữ Trì Linh Đồng trong phòng học trống không.

Đôi mắt to tròn của Trì Linh Đồng chớp chớp mấy cái: "Được."

Cứ thế, hai người họ bị ép duyên, bắt đầu yêu đương dưới áp lực cực lớn của dư luận. Tuy bị ép bức một cách bất đắc dĩ nhưng niềm vui trong tình yêu vẫn khiến trái tim người ta loạn nhịp. Chỉ là sau khi tài tử và giai nhân ở bên nhau, chưa chắc đã hạnh phúc mỹ mãn; hai kẻ liên thủ không có

https://thuviensach.vn

nghĩa là thiên hạ vô địch. Hai người họ quả thực không phải là người bước chung một đường. Trì Linh Đồng thích làm gì làm nấy, tư tưởng không tập trung, còn Hi Vũ lại rất kiêu ngạo, hay khoe mẽ và quá yêu quý bản thân mình.

Vừa ở bên nhau được một tuần, hội học sinh tổ chức hội chợ bán đồ cũ, Trì Linh Đồng quyên góp một đống đồ lưu niệm du lịch, đang cười nói với bạn học thì Hi Vũ và mấy nam sinh đi tới, có một nam sinh thấy có con ốc biển màu trắng rất đẹp, tiện tay cầm lên, hỏi bao nhiêu tiền? Trì Linh Đồng còn chưa lên tiếng, Hi Vũ đã khoác tay lên vai cô, cười nói đây là gái nhà tao, anh em thích thì cứ lấy, không cần trả tiền.

Trì Linh Đồng nào đã bị đối xử thô lỗ như vậy bao giờ, tái mặt nổi cơn tức giận, suýt chút nữa thì đánh nhau với Hi Vũ. Hi Vũ cũng rất tức giận, tôi đã cho cậu danh phận trước mặt tất cả mọi người, vậy mà cậu còn không coi tôi ra gì. Phải gần một tháng, hai người đều coi đối phương như không khí.

Sau này hai người vẫn làm hòa với nhau, nhưng Hi Vũ quản lý Trì Linh Đồng càng chặt chẽ hơn. Dường như cậu ta đúc ra một cái khuôn rồi bắt ép Trì Linh Đồng khảm mình vào đó. Đặc biệt là chuyện bạn bè, cậu ta không chấp nhận được Trì Linh Đồng suốt ngày dính lấy Khổng Tước, cậu ta cảm thấy Khổng Tước như một con bướm hoa, sẽ khiến Trì Linh Đồng hư hỏng. Nhưng cậu ta không biết rằng Trì Linh Đồng đã coi Khổng Tước như thầy hướng dẫn đời sống của mình, cô cũng không phải fan hâm mộ của ai, hình tượng, nhân phẩm gì gì đó cô chẳng quan tâm, Khổng Tước mở ra một cánh cửa muôn màu muôn vẻ trước mắt cô, có thể dạy cô những thứ mà sách vở trường học không nhắc tới. Vì Khổng Tước, hai người lại cãi nhau.

Những chuyện này đều tích tụ mâu thuẫn, đường dẫn cuối cùng dẫn đến chia tay là việc Trì Linh Đồng không muốn tới Bắc Kinh học với Hi Vũ, cô nhất quyết không chịu nói lý do, không đi là không đi, hiên ngang như một chiến sĩ quả cảm. Hi Vũ nhắc nhở cô rằng, một chàng trai vừa xuất sắc vừa

https://thuviensach.vn

chung thủy như cậu ta không phải dễ dàng bắt gặp. Nhưng Trì Linh Đồng vẫn bướng bỉnh đáp, tôi chẳng lạ gì. Được lắm, chúng ta chia tay, vĩnh viễn không gặp lại! Hi Vũ nói với giọng kiêu căng ngạo mạn.

Trì Linh Đồng nhớ lại bóng lưng dần rời xa của Hi Vũ ngày hôm ấy, thẳng tắp, lạnh lùng. Từ đấy chia ly xa cách, về sau trong những kỳ nghỉ, tuy hai người cùng ở trong một thành phố nhưng lại chưa từng chạm mặt nhau. Các buổi họp lớp, cô tới thì cậu ta sẽ vắng mặt, cậu ta tới thì cô sẽ không đi.

Có lần cô gặp mẹ cậu ta, mẹ cậu ta mời cô tới nhà chơi, nói rằng khi Hi Vũ nhận được giấy báo của Đại học Bắc Kinh(*), không hiểu sao về tới nhà liền khóc to. Có lẽ, cô cũng hơi thích cậu ta, nhưng chút tình cảm ấy còn chưa đủ để cô bằng lòng ở bên cậu ta tới khi chẳng phân biệt được đâu là đất đâu là trời.

(*) Trường đại học danh giá bậc nhất Trung Quốc

Giọng nói trong điện thoại nghe rất xa lạ, trầm ấm cuốn hút, rất khác với giọng nói trong ký ức của cô, Trì Linh Đồng tỏ ra nghi ngờ người này là kẻ xấu giả mạo. “Sao cậu lại có số điện thoại của tôi?”

“Chuyện này có gì khó đâu, tôi thường xuyên liên hệ với Khổng Tước.” Hi Vũ cảm thấy tổn thương, “Chẳng lẽ tới giờ mà cậu vẫn còn giận tôi sao?”

Quả nhiên là con chim ăn cây táo rào cây sung kia, “Đâu có, chuyện qua lâu lắm rồi, biển cả cũng hóa thành nương dâu mất rồi.”

Hi Vũ thở dài một hơi: “Tôi vẫn nhớ sự tuyệt tình của cậu ngày hôm ấy. Sao cậu không nói cho tôi biết cậu say tất cả các phương tiện giao thông?”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười khan: “Cũng đâu phải bản lĩnh gì hay ho mà phải đem ra khoe khoang chứ.”

“Ừm, tôi chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.”

Thuận miệng nhắc tới mà còn làm bộ như thánh tính không bằng, Trì Linh Đồng thầm khinh bỉ, “Giờ cậu đang ở đâu?”

“Thanh Đài, đi du lịch với vị hôn thê của tôi. Khi nào cậu rảnh thì đi ăn một bữa cơm nhé?”

Trì Linh Đồng thương tiếc nghĩ, không biết con gái nhà ai mà lại xui xẻo lấy phải cậu ta, “Được, tôi mời hai người ăn cơm.”

“Nào có chuyện bắt phụ nữ phải chi tiền, cứ để …”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Trì Linh Đồng bực bội ngắt lời cậu ta: “Tôi mời Khổng Tước và bạn trai của cô ấy là chính, đừng bận tâm nhiều làm gì.”

“Ồ, Khổng Tước cũng ở Thanh Đài?”

“Ngày kia bay tới đây.”

“Linh Đồng …”

“Gì thế?”

Hi Vũ cười: “Đôi lúc tôi thấy rất nhớ cậu.”

Cô nghiêm túc đáp: “Câu này quả thực khiến tôi không rét mà run.”

***

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, mây đen giăng kín bầu trời Thái Hoa, không khí trong bộ phận thiết kế tĩnh lặng tới lạ lùng, mấy nhà thiết kế nhìn chằm chằm vào máy vi tính, khuôn mặt ai nấy cực kỳ nghiêm túc.

Trì Linh Đồng nhẹ nhàng bước vào, nhìn Trần Thần với ý dò hỏi. Trần Thần ngoắc ngoắc tay, bảo cô kề tai về phía mình. "Hôm nay nữ hoàng …" tiếng chuông điện thoại reo lên khiến Trần Thần vội bật dậy khỏi ghế.

Thư ký Chủ tịch thông báo Nhạc Tĩnh Phân gọi Trần Thần và Trì Linh Đồng lên trình diện, Trì Linh Đồng liếc nhìn xung quanh, thấy mấy nhà thiết kế khác đều thở phào nhẹ nhõm. Cô lẳng lặng lấy ra một cái gương nhỏ, xem xét lại dáng vẻ của mình còn điểm nào chưa ổn hay không.

Nhạc Tĩnh Phân đeo một chiếc kính râm lớn ngồi sau bàn của sếp, vừa mở miệng, giọng nói hơi khan, âm mũi khá nặng. "Hai giờ chiều ở khách sạn Hải Thiên, thành phố Ninh Dương có diễn ra một hội nghị đầu tư, thực ra chính là buổi kêu gọi đầu tư cho các dự án địa phương. Chiều nay hai người đi theo Phó tổng giám đốc tới đó, có kiến nghị gì khi trở về viết báo cáo cho tôi." Mắt của chị ta dường như không hề dễ chịu, đưa tay định gỡ kính ra, nhưng tay vừa chạm tới gọng kính thì lại vội rụt về.

"Chủ tịch Nhạc còn chỉ thị gì cho chúng tôi nữa không?" Trần Thần hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân vung tay: "Hết rồi! Ừm, Tiểu Trì đừng gây chú ý nhé. Hai cô cậu ra ngoài đi!"

Hai người bước ra khỏi văn phòng, đứng trước cửa liếc mắt nhìn nhau, lẳng lặng quay về. Vừa xuống tầng, Trần Thần nghiêng người nói: "Linh Đồng, cô đoán xem, có phải Chủ tịch Nhạc đã bị kẻ thù hủy hoại nhan sắc nên mới không dám ra ngoài? Hội nghị đầu tư kiểu này, trước giờ chị ấy luôn đích thân ra trận."

https://thuviensach.vn

“Có lẽ chị ấy bị lây bệnh mắt gì đó!” Trì Linh Đồng chớp chớp mắt.

Trần Thần hiểu ý ngậm mồm. Quy tắc sinh tồn ở trong công ty, đó là phải giữ mồm giữ miệng, phòng ngừa tai vách mạch rừng, nếu không chết lúc nào cũng không biết.

Trì Linh Đồng xem bản đồ nội thành Ninh Dương trên mạng, xem cực kỳ tập trung, tới giờ ăn trưa, phòng làm việc đã không còn một ai. Cô cũng chẳng vội, căn tin của công ty cung cấp bữa trưa, tới sớm tới muộn đều như nhau cả thôi. Cô tới phòng vệ sinh rửa tay, khi bước ra thì va phải một người đang vội vã bước nhanh ở cửa ra vào. Vừa ngẩng đầu lên, thấy người đó là Nhạc Tĩnh Phân, chị ta đã gỡ kính râm xuống, mắt sưng đỏ, quầng mắt tím bầm.

Trì Linh Đồng sững người, há miệng nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Nhạc Tĩnh Phân cũng bối rối như vậy, ngập ngừng chỉ lên trần nhà: “Nhà vệ sinh… phía trên đang bị tắc.” “Vâng, để em thông báo với bộ phận hậu cần.” Cô ngơ ngác tiếp lời. Nhạc Tĩnh Phân đi lướt qua cô, cô cúi đầu bước ra ngoài.

“Tiểu Trì, đừng đi kể lung tung!” Nhạc Tĩnh Phân thì thầm sau lưng cô. “Dạ!” Giọng Trì Linh Đồng rất nhỏ, nhưng đủ để Nhạc Tĩnh Phân nghe thấy.

Hội nghị đầu tư, thường thì đều tổ chức theo kiểu tiệc buf-fet, ban tổ chức sẽ phát cho khách sách tuyên truyền, đặt các bản thiết kế ở bốn phía, một vị lãnh đạo sẽ lên phát biểu khai mạc, sau đó buổi tiệc sẽ bắt đầu. Trong lúc mời rượu qua lại, mọi người sẽ đưa danh thiếp ra, tự giới thiệu, tiếp xúc riêng với nhau.

https://thuviensach.vn

Đàn ông tuấn tú, phụ nữ xinh đẹp, người phục vụ mặc áo ghi lê đen và sơ mi trắng, bưng đĩa đi qua đi lại giữa mọi người. Champagne vàng nhạt, dâu tây chín mọng, bánh chocolate nâu đậm, còn có cả cá hồi xắt mỏng và những miếng bánh mì được thái thành lát vừa đẹp vừa gọn gàng.

Trong những trường hợp thế này, Trần Thần đã cùng ban giám đốc tham gia mấy lần, biết là ban đầu nên đi tìm người mà mình quen, sau đó nhờ bọn họ giới thiệu giúp mình. Anh ta nhanh chóng nhìn thấy những gương mặt quen thuộc trong đám đông, lấy một ly Champagne trên đĩa của người phục vụ rồi nở một nụ cười mà anh ta tự cho là quyến rũ và khôn khéo, bước tới chào hỏi.

Đây là lần đầu tiên Trì Linh Đồng tham gia buổi tiệc, cô không quen ai, thấy Phó tổng giám đốc và Trần Thần ai nấy đều vội đi mất, anh mắt cô bèn rơi vào món bánh chocolate đầy hấp dẫn trên đĩa mà người phục vụ đang cầm. Cô rất kén ăn, nhưng chỉ có chocolate là không thể cưỡng lại. Cô lấy một miếng, nếm thử thấy rất ngon, lại lấy một miếng nữa. Miệng phồng ra, ngẩng đầu lơ đãng thì bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Bùi Địch Thanh. Cô cố nuốt thật nhanh, suýt nữa thì mắc nghẹn. Còn chưa nuốt xong, Bùi Địch Thanh đã bước tới trước mặt cô, đưa ly rượu lên với ý chào hỏi.

“Chào anh, Tổng giám đốc Bùi.” Trì Linh Đồng chào lại, giọng nói hàm hàm hồ hồ, cô nhìn chằm chằm vào những người phục vụ, xem trên đĩa của ai có đồ uống.

“Uống một ly Champagne chứ?” Bùi Địch Thanh thấy cô như vậy, khẽ mỉm cười.

“Không, tôi uống thứ này thôi.” Cô tươi cười vui vẻ, thấy một người phục vụ đang bưng nước chanh bèn lấy một cốc, uống một hớp lớn, rốt cuộc an toàn nuốt xong món bánh vào bụng.

https://thuviensach.vn

“Cô đã suy nghĩ về đề nghị của tôi chưa?” Bùi Địch Thanh nghiêng người, tránh đường cho một đôi nam nữ sóng vai bước qua.

Trì Linh Đồng còn chưa đáp lại, đã thấy Trần Thần đang đứng sau lưng Bùi Địch Thanh nháy mắt với cô. “Vị này là?” Trần Thần lịch sự hỏi.

“Chào anh, tôi là Frank của Hằng Vũ.” Bùi Địch Thanh đưa tay ra trước.

“Hân hạnh, hân hạnh.” Trần Thần bắt tay với anh, cực kỳ kích động, anh ta vẫn luôn coi Frank như vị thần của giới thiết kế. “Tôi là Trần Thần của Thái Hoa, là đồng nghiệp với Linh Đồng.” Con nhóc xấu xa, có “nguồn lực” mà không chia sẻ.

Bùi Địch Thanh gật đầu, lịch sự nho nhã nói: “Nếu anh không phiền, tôi xin phép được nói chuyện riêng với cô Trì một lát.”

Trần Thần sửng sốt, liếc nhìn Trì Linh Đồng: “Đương nhiên! Vậy lát nữa gặp nhé!”

Trì Linh Đồng chẳng nói chẳng rằng, nhìn Trần Thần không tình nguyện quay người đi, thầm khó chịu vì sự vô lễ và kiêu ngạo của Bùi Địch Thanh, “Sao không thẳng thắn thừa nhận thân phận thực sự của anh đi, như vậy sẽ khiến cả căn phòng này chói lòa rực rỡ hơn ấy chứ.”

“Frank xuất hiện ở đây, sẽ có ý nghĩa hơn Bùi Địch Thanh nhiều.” Bùi Địch Thanh không hề khiêm tốn.

“Phải chăng Bùi Địch Thanh bước tới làm thân với người khác là chuyện mất mặt?” Cô chẳng nể mặt anh mà hỏi thẳng.

“Ngược lại với ý đó, nếu CEO của Hằng Vũ xuất hiện ở đây, anh ta sẽ không nghe được điều anh ta muốn nghe, không thấy được thứ anh ta muốn thấy. Cô Trì, cô nghĩ thế nào về đề nghị của tôi?”

https://thuviensach.vn

“Câu trả lời của tôi chỉ có một chữ: Không.”

“Tại sao?”

“Tôi là nhân viên của Thái Hoa, không phải là con gái của Thái Hoa, không nhất thiết phải hi sinh vì nó như vậy.”

Bùi Địch Thanh mỉm cười: “Hay là cô không dám nhận dự án phim trường này, sợ không thiết kế nổi một tác phẩm coi được?”

Trì Linh Đồng gật đầu, không trúng kế khích tướng của anh: “Đúng thế, năng lực của tôi có hạn.”

“Cô thấy không, thấy không, gai lại mọc ra rồi!” Bùi Địch Thanh bật cười, lắc đầu nói: “Nếu khi nãy tôi thản nhiên thừa nhận tôi là Bùi Địch Thanh với đồng nghiệp của cô, tôi sợ anh ta sẽ hiểu lầm tôi đang có âm mưu cướp người. Còn việc tôi xin anh ta cho chúng ta không gian riêng, lẽ nào cô muốn anh ta đứng đây làm khán giả, nghe chúng ta trò chuyện?”

Mặt Trì Linh Đồng ửng đỏ, lông mi dài rũ xuống, tạo thành một đường nét uyển chuyển trên khuôn mặt trắng ngần của cô.

Bùi Địch Thanh nhìn cô, chợt tầm mắt rời đi nơi khác, tim đập lạc nhịp, “Tôi đã ở đây khá lâu rồi, cũng phải uống không ít rượu. Hay là chúng ta tìm một nơi nào đó uống cà phê đi, trong xe của tôi có bản thiết kế phim trường, có muốn xem chút không?”

Trì Linh Đồng không muốn lắm, Trần Thần đã bắt đầu nghi ngờ rồi, giờ cô lại biến mất thì chẳng biết phải giải thích thế nào nữa.

“Đồng nghiệp của cô đang tán gẫu với người khác, bây giờ không đi, vậy còn chờ tới khi nào?” Bùi Địch Thanh đặt ly rượu lên bàn, đi ra ngoài cửa

https://thuviensach.vn

trước.

Do dự một giây, một giây sau cô đã sóng vai với Bùi Địch Thanh bước về phía cửa thang máy, "Quán cà phê ở khách sạn Hải Thiên không tồi, ở ngay tầng dưới thôi, cô vào đó trước đi, tôi tới bãi đỗ xe lấy bản thiết kế." Bùi Địch Thanh nói. Trì Linh Đồng đáp ừ, tim đập rất nhanh, cảm giác tình huống này vô cùng kích thích.

"Thưa cô, cô có mấy người?" trong tiếng hạc cầm du dương, một người nhân viên mặc váy truyền thống của Scotland hỏi Trì Linh Đồng .

"Hai người!" Trì Linh Đồng nhìn vào trong, rơi lệ, lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, cô lại gặp được người quen ở đây. Chồng của Nhạc Tĩnh Phân – Xa Thành đang ngồi với giám đốc Ngô phòng Tài Vụ, đầu kề đầu, trò chuyện say sưa. Cô vội quay người đi theo bản năng.

"Sao lại xuống đây?" Bùi Địch Thanh cầm laptop bước ra từ trong xe, đóng cửa xe quay người lại thì thấy Trì Linh Đồng đang đứng trước bãi đỗ xe nhìn đông nhìn tây, như một chú cừu non lạc đường. Anh cười đưa tay lên gọi cô.

Trì Linh Đồng chạy chậm tới: "Ở khách sạn đông người, không thể bình ổn tâm tình để nói chuyện được. Chúng ta tới nơi khác nhé!"

Bùi Địch Thanh đặt laptop vào hàng ghế sau, mở cửa ghế phụ: "Được!"

Lái xe ra khỏi khách sản Hải Thiên, đi dọc trên con đường trồng rất nhiều cây ngô đồng một lúc thì xe dừng trước một quán cà phê nho nhỏ. Biển hiệu cà phê có màu trầm, chữ viết hoa "Cà phê shop" rất đẹp, tường kính lớn với ghế sofa màu vàng rực, còn chưa bước vào thì đã có không khí mát mẻ thổi tới. Nhân viên quán mặc tạp dề hoa nhí mỉm cười kéo cửa, nói "Kính chào quý khách."

https://thuviensach.vn

Trong cửa hàng không có nhiều khách, hai người không hẹn mà cùng nhìn về một bàn sát cửa sổ. Bùi Địch Thanh đặt laptop lên mặt bàn trải khăn hoa xanh bằng vải dệt. Trì Linh Đồng gọi một cốc cà phê latte, còn Bùi Địch Thanh gọi một cốc cà phê rang xay. Cà phê được bưng tới một cách nhanh chóng, nhân viên quán cười nói: "Mời hai người từ từ thưởng thức, uống xong có thể đổ đầy."

Bùi Địch Thanh lịch sự cảm ơn, mở laptop ra, Trì Linh Đồng ngồi xuống ghế sofa cạnh anh.

"Đây là bản thiết kế phác thảo của phim trường, có rất nhiều chi tiết phải sửa lại. Cô xem qua một chút đi." Bùi Địch Thanh tìm một tệp tin, mở ra, đưa màn hình quay về phía Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng xem từng trang một, im lặng rất lâu. Đây là khoảng thời gian tập trung hiếm thấy của cô, khuôn mặt luôn vui cười giờ hoàn toàn trở nên nghiêm túc. Bùi Địch Thanh cầm cốc cà phê, nhìn màn hình laptop, lại nhìn cô, khóe môi bất giác nâng lên, nhưng sau đó anh vội bình tĩnh lại, cảm thấy bản thân thật lạ lùng.

"Tổng giám đốc Bùi, khu thành cổ này, có sẵn phim trường Hoành Điếm và Vô Tích, các anh có thể tham khảo, tôi không có ý kiến gì. Còn khu dân tộc thiểu số … anh xem này, ở đây, nhà của dân tộc Thái được chia thành ba kiểu: nhà sàn, nhà xây trên mặt đất, nhà vách đất, chứ không phải nhà tranh thuần túy. Nhà của dân tộc Bạch xây theo kiến trúc ba gian phòng một tường ngăn, một phòng chính hai phòng bên và kiểu "Tứ hợp ngũ thiên tinh(*)", sân nhà rộng rãi, phần lớn chủ nhà đều trồng hoa, sơn trà, cây lựu, cây quế, cây cỏ … Ở đầu họ thường đắp hình núi non, hoa và chim, cá … nhưng ở đây anh đều chưa thể hiện được các đặc điểm ấy."

(*) Một kiểu kiến trúc cổ của Trung Quốc, bốn gian phòng tạo thành một sân vuông khép kín, thêm hai cái giếng nhỏ hình ngũ giác, nên gọi là Tứ hợp ngũ thiên tinh.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cau mày, lại xem tiếp mấy tờ nữa, lắc đầu: “Tam tiến viện ở An Huy cũng chưa chuẩn lắm, năm xưa, khi Huy Thương xưng bá thiên hạ, nhà nhà đều thích xây chòi phong thủy trên mái nhà, giống những tòa thành nhỏ, trong sân hiếm khi trồng cây, quan niệm mê tín của họ cho rằng cây cối sẽ thu hút ma quỷ, khiến gia đình không yên ấm. Ừm, sao anh lại nhìn tôi như thế?” cô đưa mắt nhìn lên, chạm vào ánh mắt sâu như biển của anh, “Có phải tôi khó tính quá không? Thực ra yêu cầu cũng không cao đến thế?”

Bùi Địch Thanh chầm chậm lắc đầu: “Sao cô có thể hiểu biết nhiều như vậy?”

“Cố gắng học hỏi, ngày ngày hướng về phía trước! Có câu ‘Lúc cần tri thức mới hối hận bản thân không có tri thức’, cho nên phải chuẩn bị từ sớm, chim ngốc thì phải bay trước mà thôi!”

“Nếu cô mà ngốc, trên đời này không còn ai thông minh.” Bùi Địch Thanh buột miệng khen. Anh biết cô là thiên tài của giới thiết kế, nhưng không ngờ cô lại nỗ lực nhiều như vậy. Trong thời khóa biểu của các Đại học kiến trúc chuyên nghiệp ở Đại lục không có môn “Nhà ở Trung Quốc”, nhưng cô lại nghiên cứu sâu như vậy, hẳn là tự học thành tài.

Trì Linh Đồng vẫn luôn cho rằng trên đời này không có ai thực sự là thiên tài, tựa như từ trên trời không thể rơi xuống bánh trái, chỉ có thể rơi giọt mưa hay mưa đá mà thôi. Có lẽ bạn có một chút thiên phú khác người, nhưng đó chỉ là một dải cầu vồng, tô điểm cho chân trời, nhưng không thể khiến cả bầu trời tỏa sáng rực rỡ.

“Cảm ơn lời khen của anh, nhưng đó không được tính là tiền công đâu. Tổng giám đốc Bùi, có quá nhiều bản thảo, hôm nay không thể xem hết được, tôi còn phải về tra tư liệu lại nhiều chi tiết.” Cô bưng cốc latte của mình lên, uống một ngụm lớn như uống nước lọc, tới mức Bùi Địch Thanh

https://thuviensach.vn

phải cau mày, “Tôi đã gửi tài liệu vào mail rồi, cô cứ về nhà xem từ từ, tôi cũng không cần gấp.”

“Như vậy không ổn lắm, người ở chung với tôi cũng làm ở Thái Hoa, trước giờ chị ấy không phải người biết tôn trọng sự riêng tư của người khác. Thế này đi, về sau nếu có thời gian rảnh, chúng ta hẹn nhau ở quán cà phê này, mỗi lần xem mấy tờ, được không?”

“Đương nhiên.” Nếu như trái tim là một mảnh đất, Bùi Địch Thanh cảm thấy từ trên trời bỗng rơi xuống một hạt giống, cắm vào nội tâm bị bỏ hoang từ lâu của anh rồi mọc rễ, khi có một cơn gió thổi tới, hạt giống ấy sẽ nảy mầm.

“Nhưng tôi có một điều kiện.” Trì Linh Đồng nghiêm túc nói.

Bùi Địch Thanh bắt chéo chân, cố ẩn giấu sự hoảng hốt và nôn nóng trong lòng mình.

“Dự án Thính Hải Các có quy mô rất lớn, nhưng đó là chuyện cạnh tranh quang minh chính đại giữa Hằng Vũ và Thái Hoa, tôi sẽ làm tốt công việc của mình, còn anh định làm gì, cũng không cần nói với tôi. Công ra công, tư ra tư. Nếu chúng ta gặp nhau, cố gắng kín đáo, nhưng đừng nhắc tới dự án này. Tôi sẽ giúp anh sửa chữa bản thiết kế, anh chỉ cần cho tôi biết về những loại phong cách và tác phẩm tiêu biểu của kiến trúc phương Tây là được, điều kiện trao đổi này đã đủ công bằng chưa?”

Bùi Địch Thanh lẳng lặng nhìn cô trong giây lát rồi nói: “Nếu tôi nói công bằng, sợ sau này người khác sẽ nhận xét tôi là ỷ lớn ăn hiếp nhỏ.”

Trì Linh Đồng lườm anh: “Hay là anh muốn tôi viết lại giấy trắng mực đen, chứng minh anh vô tội?”

“Không cần. Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Anh đưa tay về phía cô.

https://thuviensach.vn

Cô bắt tay anh, nở nụ cười tươi tắn đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Ngày mai, ban ngày tôi đều bận cả, nên buổi tối tôi sẽ tới đón cô đi ăn tối, sau đó lại quay về đây.” Dường như sợ cô đổi ý, anh vội vàng hẹn trước thời gian gặp mặt lần sau.

Trì Linh Đồng trả lời: “Ngày mai không được, tôi có hẹn với bạn rồi.”

“Bạn trai?” Câu này vừa thốt ra, Bùi Địch Thanh cũng tự thấy giật mình. Lối giáo dục mà anh bị ảnh hưởng từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ để anh thất lễ như vậy.

May mà Trì Linh Đồng cũng không để tâm, cô ngồi trên ghế sofa, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, thấy sắc trời bên ngoài đã tối đen, nhân viên quán thắp sáng những ngọn nến trắng trên giá cắm nến, “Cũng gần như vậy. Bạn trai cũ và vị hôn thê hiện tại của cậu ta.”

“Cô rộng lượng đến thế ư?”

“Trước nay tôi vẫn luôn là người có tấm lòng rộng mở. Tổng giám đốc Bùi thì sao, bận rộn trăm công nghìn việc như vậy, chẳng còn thời gian bên cạnh bà xã, liệu cô ấy có phàn nàn không?” Thực ra Trì Linh Đồng vốn là người hóng chuyện, cô hỏi thẳng chuyện mình tò mò mà chẳng hề khách khí.

Bùi Địch Thanh rất muốn vào nhà vệ sinh để nhìn kỹ lại bản thân một lượt, trông anh giống một người đàn ông đã kết hôn lắm sao? Anh hỏi ngược lại với vẻ oán trách: “Nếu tôi nói tôi vẫn chưa có bà xã, cũng chưa có bạn gái thì cô có thất vọng không?”

Trì Linh Đồng bèn gật đầu, dựa theo tình hình thực tế mà trả lời: “Hơi thất vọng một chút. Nếu anh chưa có bạn gái chưa có bà xã, thì chỉ có hai

https://thuviensach.vn

nguyên nhân: Một, anh là người cuồng công việc, cống hiến bản thân cho sự nghiệp; Hai, tầm mắt của anh quá cao, trên cao vô cùng lạnh lẽo, không ai chịu lạnh cùng anh. Mà cũng không đúng, lần trước anh còn nói anh có một mối tình đầu xinh đẹp, sau đó thì sao, câu chuyện tiếp theo thế nào? Chẳng lẽ cha mẹ anh ép hai người chia tay? Hay là một trong hai người thay lòng đổi dạ, có người thứ ba xen vào?"

Ánh mắt của Bùi Địch Thanh tối đi, anh ngửa đầu uống cạn cốc cà phê, rồi gọi nhân viên quán tới thêm cà phê cho anh, "Sau đó cô ấy thành chị dâu của tôi."

Một lúc lâu sau, Trì Linh Đồng vẫn không nói nên lời, hai mắt mở to.

Đáy mắt tĩnh mịch của Bùi Địch Thanh thoáng hiện lên vẻ đau thương, anh cười gượng: "Khiến cô sợ ư?"

Nửa ngày sau Trì Linh Đồng mới chậm rãi mở lời, ánh mắt lấp lánh tựa sao trời: "Trình độ thêu dệt của anh cao siêu thật đấy, đúng là tác phẩm thần thánh. Người ta thường nói, một kỹ sư và một nghệ thuật gia kết hợp với nhau thì tạo nên một kiến trúc sư xuất sắc, mà anh còn là một tác giả nữa, tôi vô cùng sùng bái anh."

Bùi Địch Thanh quay đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cười khẽ thành tiếng. Anh không cho cô biết, thực ra những điều mà anh kể đều là sự thật, "Bữa tối cô muốn ăn gì?" Bùi Địch Thanh lắc đầu, nhắc nhở bản thân lấy lại tinh thần, trước mắt anh chính là thiên tài mà anh trải qua trăm đắng nghìn cay mới mời được.

Trì Linh Đồng nhăn nhó: "Đừng nhắc tới chuyện ăn uống nữa, tôi đã ăn rất nhiều bánh chocolate ở bữa tiệc rồi, bây giờ bụng vẫn no đây. Nếu anh tiện đường thì đưa tôi về nhà trọ nhé!"

https://thuviensach.vn

Bùi Địch Thanh đứng lên, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Còn sớm mà, tôi và cô đi dạo cho tiêu thực, được không?"

"Ngoài kia có nơi nào để đi dạo ư?" Trì Linh Đồng không có hứng thú ngắm hoa xem liễu giữa đám khí thải ô tô đâu.

"Ôi cô bé này, cô ở Thanh Đài hai năm rồi mà còn không bằng tôi nữa. Biết ngoài kia là đường gì không? Đường Quế Lâm đấy!" Bùi Địch Thanh vẫy tay gọi người tới thanh toán, vừa quay đầu đã thấy Trì Linh Đồng đi về phía cửa.

Vào thời kỳ loạn lạc, Thanh Đài từng suy bại thành thuộc địa của một đế quốc thực dân. Trong khi hầu hết Trung Quốc đều đang nằm trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, một đám người ngoại quốc đã lợi dụng tình hình chiến tranh, tới Thanh Đài đâu cơ trục lợi, rầm rộ xây nhà dựng cửa, vui chơi ca múa, trải qua những tháng ngày ăn chơi vô độ. Sau đó, Trung Quốc giải phóng, Thanh Đài trở về với cố quốc, những người ngoại quốc kia cũng quay về nước mình. Dấu tích duy nhất mà bọn họ lưu lại ở Thanh Đài đó là một con phố với kiến trúc theo phong cách phương Tây rất khác lạ. Hai bên đường rợp bóng cây ngô đồng, mặt đường được lát bằng gạch vuông xanh. Nếu đi qua đây vào mùa hè, cả người đều cảm thấy mát mẻ, những ngôi nhà bỏ không này, hầu hết đều được chính phủ phân cho những chuyên gia có cống hiến lớn lao cho Thanh Đài, còn lại để làm hội quán. Hiện giờ có một vài thương gia ủy thác cho người của mình thuê lại để mở quán bar, kinh doanh rất phát đạt.

Trì Linh Đồng từng kêu gào đòi Trần Thần dẫn cô tới đây chơi, Trần Thần nói rằng nơi này rất u ám, cũng không hay ho như lời đồn đâu. Sự sỉ nhục của người Trung Quốc, có gì hay đâu mà xem? Bị Trần Thần đả kích như vậy, sau đó Trì Linh Đồng lại bận rộn nhiều việc cho nên chưa có cơ hội tới đây.

https://thuviensach.vn

Giẫm trên thảm rêu xanh ẩm ướt, đắm mình trong ánh đèn nhẹ dịu, cất bước giữa những kiến trúc phương Tây lãng mạn, nhất thời tựa như lạc vào xứ sở xa xôi nào đó. Không gian như được che phủ trong sự bình yên đầy thần bí, giọng nói của Trì Linh Đồng cũng thấp xuống. Như thể đang thì thầm, Bùi Địch Thanh không thể không cúi người kề sát bên cô.

"Kiến trúc phương Tây rất lộng lẫy, phức tạp, xa xỉ nhưng cũng đòi hỏi sự tinh tế, ví dụ như, có một loại thức cột của Hy Lạp tên là Ionic(*), yêu cầu đục đủ hai mươi tư rãnh, thiếu một rãnh cũng không được, trên cột được điêu khắc hình lá cây cọ, cánh hoa sen một cách tỉ mỉ, đường viền hoa cuốn xoắn thành hình ốc hoặc chuỗi hạt trang sức. Nếu mỗi chi tiết thiếu một chiếc lá, một hạt ngọc thì cũng đủ để tác phẩm mất đi phong vị vốn có. Như một số căn nhà trong nước được xây dựng mô phỏng kiến trúc phương Tây, nhìn vào những hình điêu khắc, suối phun … luôn khiến người ta cảm thấy không hài hòa, nguyên nhân chính là tỉ lệ không ổn, số liệu không đúng."

(*) Thức cột Ionic là một trong ba thức cột cột điển của hệ thống kiến trúc cổ điển Hy Lạp, hai loại cột còn lại là thức cột Doric và thức cột Corinth – tên tiếng Anh vốn là Doric Order và Ionic Order, dịch ra tiếng việt gọi là thức cột.

"Đúng, nghiên cứu kiến trúc phương Tây, nhất định phải ra nước ngoài. Bao giờ có thời gian, chúng ta cùng nhau đi tìm thăm quan kiến trúc các nước một chuyến." Bùi Địch Thanh cố cảnh tỉnh bản thân bằng cách tự cười nhạo mình, cô còn chưa đưa ra yêu cầu, anh đã vội vàng ước định với cô hết lần này tới lần khác. Anh bào chữa cho chính mình rằng, thiên tài cần được đối xử một cách đặc biệt.

Chẳng qua thiên tài là loại người nắm giữ quy tắc trò chơi nhưng trước giờ không tuân thủ theo quy tắc. "Không cần đi cùng nhau đâu, sau này anh giảng giải cho tôi kỹ hơn một chút là được."

"Nếu do phương diện kinh tế, tôi có thể thu xếp …"

https://thuviensach.vn

“Tôi ghét đi máy bay.” Cô lè lưỡi một cách nghịch ngợm, tóc dài tung bay, chạy về phía trước. “Ngôi nhà này không có ai nè!” Đó là một khu vườn không khóa, Trì Linh Đồng chống tay lên cửa, nhón chân nhìn vào bên trong. Dưới ánh đèn tù mù, có thể lờ mờ thấy được cây cối bên trong rất xanh tốt, những phiến đá thành một con đường mòn, tựa như những vết chân dài trên cỏ. Ngôi nhà chỉ có hai tầng, bị bóng tối và những dây leo quấn quanh, nhìn như một lâu đài cổ trong truyện cổ tích.

“Có lẽ là một ngôi nhà đang chuẩn bị bán đi.” Tuy giá đất ở Thanh Đài không sánh được với Bắc Kinh, nhưng một biệt thự vừa kề biển rộng vừa sát rừng cây, lại nằm ở nội thành như vậy cũng có giá trên trời, người bình thường nào dám hỏi tới.

Trì Linh Đồng âm thầm thu lại tầm mắt: “Nếu như một ngày nào đó, có thể xây một ngôi nhà dành riêng cho những người mà mình thương yêu, thì hạnh phúc biết bao!”

“Số người mà cô thương yêu ít lắm sao, chỉ xây một ngôi nhà là đủ?” Dường như Bùi Địch Thanh cũng bắt đầu nổi hứng, anh đứng cùng cô bên ngôi nhà tối đen, thấy ánh đèn đường tản mác phủ lên bờ vai cô.

Trì Linh Đồng nhảy lên, lấy một mảnh lá cây từ trong vườn, giữ trong lòng bàn thay thưởng thức. “Vậy thì xây hẳn một khu đô thị, không bao giờ bán đi, như một số khu nhà, chỉ cho những người hiểu được ý nghĩa cuộc sống và xứng đáng nhận được sự tôn trọng thuê mà thôi. Trong khu đô thị có cây cao che trời, có hồ nước, có đường rải đá, số tầng nhà không vượt quá sáu tầng, không có thang máy, phải đi lên bằng thang bộ. Nơi đó tập hợp phong vận phương Đông, tinh hoa phương Tây, tôi sẽ đặt tên cho nó là Khế Viên, Khế – nơi thân thể nghỉ ngơi, chốn tâm linh trở về. Thế nào?”

“Khu đô thị này xây ở đâu thì được?” Bùi Địch Thanh ngẩng đầu lộ vẻ suy tư, đôi mắt lấp lánh.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là ở Tân Giang cảnh đẹp như tranh rồi! Thế thì tôi có thể sống ở đó, không bao giờ phải ngồi xe đi đâu nữa!” Rõ ràng chỉ đang nói đùa, nhưng Trì Linh Đồng vẫn không kiềm lòng được mà nảy sinh mấy phần ước ao.

Bùi Địch Thanh chăm chú nhìn cô, im lặng.

“Ha ha, anh đang cười nhạo tôi nằm mơ giữa ban ngày đúng không, đừng mím môi, anh có thể thoải mái cười to mà, trái tim tôi khỏe mạnh lắm.” Trì Linh Đồng xé nhỏ phiến lá, thổi một hơi theo chiều gió, những mảnh lá rơi trên mặt đất tựa hoa bay. “Tôi không chỉ có giấc mơ này, tôi còn có một giấc mơ khác, lần đầu tiên tôi tham gia cuộc thi thiết kế, là thiết kế một ngôi nhà phù hợp với điều kiện kinh tế cho hai người ở. Tôi vẫn cảm thấy lần đó chưa phát huy hết khả năng của mình, nếu như có thể, tôi muốn phụ trách cả việc thiết kế nội thất của căn nhà. Nhà được xây xong, cầm chìa khóa, mở cửa. Dù thân thể không ở trong nhà nhưng chúng ta cũng không cô độc, vì chúng ta đã quyết định bên nhau. Hai người ở, toàn bộ đều bắt đầu từ bốn bức tường. Nhà càng trống, thiết kế càng sinh động. Tường sơn màu trắng, rất đa dạng, chống chọi với những thử thách của thời gian… Anh có nghe không đấy?”

Cơn gió kia đã thổi tới rồi, tới rồi, hạt giống dường như đang nảy mầm, vươn mình từng chút một, đón gió lớn lên. Tháng bảy, giữa hè, Bùi Địch Thanh toát mồ hôi lạnh. “Tôi … tôi hơi thất thần, vẻ mặt của cô khi nãy khiến tôi nhớ tới một bộ phim, tên là ‘Notting Hill(*)’, nam nữ chính trong phim cũng từng đi qua một ngôi nhà không đóng cửa, đứng bên tường rất lâu.”

(*) Notting Hill là bộ phim hài hước lãng mạn Anh phát hành vào năm 1999. Phim kể về câu chuyện tình giữa William “Will” Thacker (do Hugh Grant thủ vai), một người chủ hiệu sách du lịch đã ly hôn và nữ minh tinh Hollywood, Anna Scott (do Julia Roberts thủ vai).

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng xem rồi.” Trì Linh Đồng nói nhiều, môi hơi khô, “Nhưng có điểm nào giống đâu, anh không đẹp trai như Hugh Grant, miệng tôi cũng không rộng như Julia Roberts.”

Bùi Địch Thanh cười đầy miễn cưỡng. Thực ra khi nãy anh nhớ tới một bài hát trong phim tên là “Em”.

Em, có thể là bóng hình khiến tôi chẳng thể nào quên

Một thoáng vui vẻ hay tiếc nuối

Có thể là báu vật đời tôi hay cái giá mà tôi phải trả

Em, có thể là bài ca mùa hè mãi ngân nga

Có thể là chút gió lạnh mùa thu gửi tới

Có thể là trăm ngàn thứ trên thế gian này

Trong giới hạn của một ngày mà thôi

Em, có thể là người đẹp hay quái thú

Có thể là nghèo đói hay giàu có xa hoa

Có thể biến mỗi ngày thành Thiên đường hay Địa ngục

Em, có thể là tấm gương soi tỏ giấc mộng của tôi

Là nụ cười trong trẻo giữa áng mây mờ

Em, cũng có thể là ảo ảnh khi gần khi xa

https://thuviensach.vn

Ẩn giấu trong hình bóng của chính em

Em, có thể là lẽ sống đời tôi

Là lý do và phương hướng tôi tồn tại

Là người duy nhất tôi muốn chở che mưa gió

Tôi muốn giấu kín nụ cười của em

Biến thành kỷ niệm bất diệt của tôi

Dù em đang ở nơi đâu

Ý nghĩa của đời tôi mãi mãi là em.

Trì Linh Đồng trẻ tuổi như thế, xuất sắc như thế, xinh đẹp như thế, người đàn ông có thể khiến cô yêu tha thiết, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì có cô trong đời. Bùi Địch Thanh thầm thở dài trong lòng.

https://thuviensach.vn

4
Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Khổng Tước quả thực là một người phụ nữ giỏi "giả bộ".

"Cưng ơi, cha mẹ hai bên đều chưa từng gặp mặt, tớ và Tử Thần chỉ là bạn bè qua lại thân mật thôi, ở nhà anh ấy thì không ổn lắm, tớ đương nhiên phải ở nhà cậu rồi, nếu không tớ sẽ tới khách sạn!" Khổng Tước nói với Trì Linh Đồng bằng giọng nói mê hoặc khiến người ta mất hồn mất vía vào mỗi buổi đêm.

Trì Linh Đồng nghe mà thấy răng như sắp rụng tới nơi, đẩy điện thoại ra xa thêm một chút: "Cậu đã 'Kim ốc tàng Kiều' tới mấy năm rồi, một câu qua lại thân mật, không thấy mức độ ấy quá thấp à? Lần trước cậu còn nói định ở nhà anh ta cơ mà."

"Người ta nghĩ đi nghĩ lại rồi, không muốn để cha mẹ anh ấy có ấn tượng xấu thôi."

Trì Linh Đồng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của Khổng Tước, lắc vòng eo nhỏ, mắt đẹp đong đưa, sóng thu dập dờn. "Được rồi, nếu cậu muốn chen chúc với tớ trên một chiếc giường thì cứ tới đây!" Trì Linh Đồng thực sự không thể chống chọi được với đòn quyến rũ của Khổng Tước, bày ra tư thế đầu hàng.

"Vậy cậu đến sân bay đón tớ nhé. Không gặp không về." Nói xong, Khổng Tước cúp máy.

https://thuviensach.vn

Trì Linh đồng ngẩn người nhìn điện thoại, Thanh Đài cũng là địa bàn của Tiêu Tử Thần, cả nhà anh ta không có ai tới đón người ư?

Ngày nghỉ cuối tuần quý giá đã bị một cuộc điện thoại của Khổng Tước phá hỏng như vậy đấy, Trì Linh Đồng tỉnh giấc một cách gắng gượng, vừa bước vào nhà vệ sinh vừa lầm bầm lầu bầu, nghĩ đến chuyện buổi tối còn phải rút ví chi tiền, tâm trạng càng chán nản hơn. Hôm qua, Hi Vũ chỉ lo cô không giữ lời, còn đặc biệt gọi điện thoại tới nhắc nhở cô, nói giờ đang là mùa du lịch sôi động ở Thanh đài, nhà hàng khá khẩm một chút thì đều cần đặt trước. Cậu ta muốn cô định rõ thời gian và địa điểm ăn cơm.

Nói thật, trong một giây đó, cô rất muốn quỵt nợ, nếu không có Khổng Tước và Tiêu Tử Thần, mời loại khách này ăn cơm thì đúng là tự hành hạ bản thân.

Trì Linh đồng quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, một màu xanh trong, lại là một ngày trời trong nắng ấm. Sau khi rửa mặt xong bước ra ngoài liền bắt gặp Nhan Tiểu Úy còn đang ngái ngủ, đầu bù tóc rối, mặc váy ngủ tơ tằm gợi cảm đi ra từ trong phòng. “Ấy, hôm nay chị không ra ngoài sao?” Ngày nghỉ cuối tuần của Nhan Tiểu Úy còn bận rộn hơn cả ngày đi làm, lịch trình trong ngày chật kín. Sáng sớm đã có xe đợi trước nhà.

Nhan Tiểu Úy bĩu môi, liếc nhìn cô: “Đi chơi với tiến sĩ Dương hộ em còn gì, phải nghe anh ta tâm sự, phải an ủi trái tim bị tổn thương của anh ta, làm chị mệt chết đi được! Chị chỉ muốn ngủ thôi, chẳng muốn đi đâu hết.”

Trì Linh đồng vỗ trán một cái, cô đang nghĩ sao mấy hôm nay không thấy Dương Dương, còn tưởng anh ta đã từ bỏ rồi cơ, “Chị ra tay thật đấy à?”

Nhan Tiểu Úy vuốt vuốt mái tóc rối bù, còn chẳng thèm đóng cửa nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu nói chuyện với Trì Linh Đồng, “Ngón tay chị mới đưa ra giữa chừng thôi, giờ cũng hơi muốn rút về rồi. Tuy anh ta có nhà có

https://thuviensach.vn

xe có tiền, dáng dấp ảnh hưởng tới bộ mặt đô thị, chị đây vẫn cố mà nhịn, nhưng cái kiểu tính cách quái gở truyền thống không đủ, Tây hóa nửa vời của anh ta quả thực khiến người ta không thể chịu được. Lúc thì muốn phụ nữ ở nhà giúp chồng dạy con, lúc thì uống cốc trà sữa với phụ nữ cũng muốn chia đôi tiền. Chị nhận ra rồi, nếu một ngày anh ta còn chưa chắc chắn người phụ nữ này là vợ mình, thì anh ta vẫn giấu kín ví tiền. Đúng là gân gà! Gân gà!”(*)

(*) Gân gà là thứ ăn thì chẳng có vị gì nhưng bỏ đi thì tiếc, chỉ những hành động chẳng đem lại lợi ích thiết thực nào.

“Kiểu chồng này rất tốt mà, biết hi sinh, bình thản sống qua một đời. Bây giờ giá cả leo thang, thịt gà rất đắt đỏ, chị chịu khó nhai gân gà đi!” Trì Linh Đồng xúi giục Nhan Tiểu Úy.

Nhan Tiểu Úy đứng dậy, xả nước bồn cầu, rửa sạch tay rồi bước ra ngoài, “Chị cũng nghĩ thế đấy, nhưng mà cái gân gà này còn kén chọn hàm răng cơ!”

“Quá lắm thì chị đi chữa răng là được.”

Nhan Tiểu Úy đáp: “Nhưng giờ nha sĩ đều là đồ tể, khai đao nhanh lắm đấy!”

Trì Linh Đồng vỗ vai cô: “Em có thể giúp đỡ chị dựa trên tình hữu nghị.”

“Thôi đi, em coi anh ta như dịch bệnh, chỉ lo chị không thể chinh phục anh ta ngay tức thì, tránh khỏi tai họa về sau chứ gì.” Nhan Tiểu Úy cầm lấy gối tựa trên sofa, ném về phía Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng bắt được: “Chị nói anh ta chính là một phiếu cơm dài kỳ vô cùng quyến rũ, cho nên em mới giúp chị hoàn thành tâm nguyện đấy chứ.”

https://thuviensach.vn

“Em mà nói nữa thì anh ấy biến thành thiên sứ giữa trần gian mất thôi.” Nhan Tiểu Úy nheo mắt, môi mím chặt đầy nguy hiểm.

Trì Linh Đồng cầm túi xách lên, vội vàng trốn mất dạng.

Xe buýt chạy dọc theo trục đường chính ven biển về phía sân bay, có thể thấy một đường biển trời, mấy con tài chở hàng viễn du đang từ từ lướt vào gần bến cảng. Ánh nắng tháng bảy xuyên qua cửa kính màu trà, chiếu lên da cô, làm người cô ấm nóng. Trên bãi biển, dòng người như nước thủy triều. Tàu chạy bằng động cơ lướt trên sóng biển khiến bọt nước bắn lên tung tóe. Lúc này là thời điểm mà biển Thanh đài dịu dàng lãng mạn nhất.

Tiếng nói từ loa phóng thanh ở sảnh lớn của sân bay phát ra liên tục, người người bước vội chỉ vương lại những bóng hình thoảng qua. Bức tường kính lớn chia tầm mắt người ta thành từng mảng nhỏ, đường bay rộng vô biên ngoài cửa sổ tựa như những mảnh ghép hình trầm lặng dưới ánh nắng chói chang.

Trì Linh Đồng chỉ phải chờ một lúc, liền thấy màn hình điện tử thông báo chuyến bay từ Tân Giang tới Thanh Đài đã hạ cánh. Cô kiễng chân, phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

“Cưng ơi!” Giữa đám đông bỗng vang lên một tiếng kêu vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tiếp đó, một làn hương thơm ập tới, cả người cô đã được một cánh tay mềm mại ôm trọn, “Cậu cũng không biết lái xe nên mình mới không muốn phiền cậu tới sân bay đón, nhưng sao cậu lại đến thế?”

Trì Linh Đồng còn chưa hiểu mô tê gì thì eo đã bị nhéo mạnh, cô cắn răng, vờ vịt kích động nói hùa một cách ăn ý: “Đây chẳng phải vì rất nhớ cậu tới mức không còn lựa chọn nào khác sao.”

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Khổng Tước mới thả cô ra, gương mặt được trang điểm tinh tế nở một nụ cười điềm đạm: “Nào, để tớ giới thiệu cho cậu nhé. Đây là Tiêu Tử Thần – bạn trai của tớ. Tử Thần, đây là bạn học kiêm bạn thân của em – Trì Linh Đồng.”

Trì Linh Đồng nhìn Khổng Tước với vẻ hoài nghi, lại nhìn người đàn ông đeo kính trước mặt, trong nhã nhặn lịch thiệp có pha chút ngây ngô hiền lành, trong ngây ngô hiền lành lại có chút đờ đẫn chậm chạp, mí mắt cô giật giật liên hồi. Tiêu Tử Thần lại chính là tên mọt sách ngồi ở bàn bên cạnh vào hôm mà cô tới nhà hàng Hàn Quốc ăn cá thu đao?

Khổng Tước là ai chứ, nếu nói trên góc độ động vật học, thì chính là một loài sinh vật tự kỷ và tự kiêu; nếu nói trên góc độ nhân loại học, cô gái này rất năng động, cực kỳ không yên phận, ham muốn vinh hoa phú quý, thích sống lãng phí xa hoa. Còn người được gọi là mọt sách, đó là một người chỉ dốc lòng đọc sách Thánh hiền, chẳng quan tâm tới những thứ không liên quan đến mình. Tay áo gió thổi, vai gánh ánh trăng(*), chỉ cần có sách, dù phải chịu cảnh màn trời chiếu đất cũng không sao. Miêu tả hai người họ như Nam cực và Bắc cực cũng chẳng đúng, nam cực và bắc cực ít nhất còn cùng nằm trên Trái đất, nếu có một ngày Trái đất nóng lên, có khi còn nối liền với nhau. Hai người họ hẳn là Sao Hỏa và Sao Thủy, mãi mãi xa cách, không có một cơ hội nào để va chạm. Thế nhưng bây giờ vũ trụ cũng đoàn kết lại với nhau rồi!

(*) Trước đây câu nói này thường được dùng để chỉ những vị quan liêm khiết, hai tay áo ngoài gió thổi thì chẳng chứa gì khác. Thời nay, hai câu này được dùng để chỉ những người sống bình đạm, vô dục vô cầu, tâm thái tĩnh lặng như nước.

Tiêu Tử Thần gật đầu chào Trì Linh Đồng một cách lịch thiệp: “Chào cô, Khổng Tước thường xuyên nhắc tới cô, nói cô rất thông minh.”

“So với anh thì tôi quả thực như gặp phải sư phụ.” Cô lườm Khổng Tước một cái sắc lẻm, Khổng Tước chột dạ, vội giả bộ như đang chú ý tới băng

https://thuviensach.vn

chuyền hành lý.

Ai ngờ Tiêu Tử Thần lại nghiêm túc đáp: “Câu này không đúng, lĩnh vực của chúng ta không giống nhau, không thể so sánh được.”

Nụ cười của Trì Linh Đồng cứng đờ, vị giáo sư Tiêu này không những bảo thủ mà còn hơi đi theo chủ nghĩa giáo điều.

“Tử Thần, hành lý tới rồi.” Khổng Tước gọi, “Tổng cộng có ba va li, một va li đỏ, một va li xám, một va li đen.”

Tiêu Tử Thần vội vàng đi đến đó, nhấc lên ba va li hành lý từ băng chuyền.

“Sao phải dặn kỹ thế, chẳng lẽ anh ta còn không biết đâu là hành lý của mình?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi.

“Điều này chứng tỏ tính tớ rất cẩn thận, cậu ngốc thật đấy!” Khổng Tước bước tới xách va li màu đỏ, đôi môi đỏ cong lên. “Tử Thần ơi, làm sao bây giờ, cưng ấy ép buột em ở chỗ mình, bảo là buổi tối muốn tâm sự với em một vài chuyện!”

Eo Trì Linh Đồng lại bị nhéo một cái.

Tiêu Tử Thần đẩy đẩy kính mắt: “Không sao, để anh về báo cho cha mẹ một tiếng. Em đã mở điện thoại di động chưa?”

“Vừa xuống máy bay nên em quên mất.” Khổng Tước mỉm cười dịu dàng, rút điện thoại từ trong túi xách ra, bật máy, “Tối nay cưng ấy mời chúng ta ăn cơm, em sẽ gọi điện cho anh trước nửa tiếng. Ngày mai em sẽ tới nhà anh thăm bác trai và bác gái.”

https://thuviensach.vn

“Được.” Tiêu Tử Thần quay sang nhìn Trì Linh Đồng, “Vậy thì xin cảm ơn cô Trì…”

“Cứ gọi tôi là Linh Đồng!” Trì Linh Đồng giả bộ cười khan, nhưng từng lỗ chân lông sau lưng đều thấy lạnh toát.

“Tử Thần, vậy anh lên xe đi trước đi, tối nay chúng ta sẽ gặp nhau. Lúc xuống xe phải nhớ kỹ xách hành lý xuống nhé, là hai cái va li đấy!” Khổng Tước gọi một chiếc taxi lại, người tài xế xuống xe đặt hành lý của Tiêu Tử Thần vào cốp sau, Khổng Tước cúi người trước cửa sổ xe, dặn dò Tiêu Tử Thần.

“Anh sẽ nhớ kỹ.” Khóe môi Tiêu Tử Thần cong cong, sau đó đẩy đẩy kính, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Tới khi taxi rời đi, Trì Linh Đồng hít sâu mấy hơi, gào lên: “Rốt cuộc cậu là bạn gái hay là mẹ anh ta thế?”

Khổng Tước đánh vào mông cô một phát: “Vì người mình yêu, tớ cò thể kiêm nhiệm thêm mấy chức danh nữa.”

Trì Linh Đồng vái lạy: “Loài người không thể hiểu nổi tình yêu của loài chim.”

Khổng Tước mỉm cười kiêu ngạo, đẩy cô, “Bắt taxi đi.”

Khi hai người lên xe, Trì Linh Đồng nhìn Khổng Tước, không nhịn được mà nói với Khổng Tước mấy câu thâm thúy: “Cô nàng Khổng Tước ơi, cậu cũng lớn đầu rồi, sao không chịu sửa đổi cái thói quen hay nói dối đi hả?”

Khổng Tước lườm cô: “Chuyện của người lớn, trẻ con biết ít thôi.”

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ là một bí mật không thể cho ai biết, vậy tớ có thể từ từ xét hỏi. Còn giờ thì tớ cực kỳ tò mò một chuyện, mau nói cho tớ biết, cậu thật sự thích tên mọt sách kia à?”

“Đương nhiên, tớ đang bồi dưỡng anh ấy như chồng tương lai đây.”

“Hình như cậu đâu phải loại người yêu quý các tài năng.” Trì Linh Đồng uyển chuyển nói.

“Không yêu quý các tài năng mà tớ lại làm bạn với cậu ư?” Khổng Tước cười trộm.

“Tớ và anh ta là cùng một loại người chắc, cậu đang sỉ nhục con người tớ đấy.” Trì Linh Đồng tức đến bốc khói.

Khổng Tước nói với vẻ nghiêm túc: “Tớ thật sự cảm thấy Tử Thần là ứng cử viên thích hợp để trở thành chồng tớ. Mặt mũi đẹp trai, có địa vị xã hội nhất định, còn có thu nhập cao, điều kiện gia đình cũng tốt, hơn nữa tớ nói gì thì anh ấy nghe nấy. Tớ biết rất nhiều người đàn ông xuất chúng, vừa tài giỏi vừa tháo vát, nhưng người đàn ông như vậy, không chỉ có mình tớ thích mà những phụ nữ khác cũng thích. Phụ nữ không thể kéo dài tuổi xuân mãi mãi, cậu có thể chống lại thời gian không? Một khi phụ nữ già đi, sẽ giống như hoa cúc héo tàn, nhưng đàn ông xuất chúng càng lớn tuổi càng hấp dẫn, sao bọn họ có thể kháng cự được sự tấn công của hết cô gái này tới cô gái nọ? Không có người phụ nữ nào là chấp nhận chia sẻ chồng mình với một phụ nữ khác. Cho nên có thể yêu đương hẹn hò một cách tùy tiện, nhưng tìm chồng thì phải cực kỳ thận trọng. Tử Thần, anh ấy sẽ không khiến tớ lo lắng về phương diện này.”

“Ý là cậu tự tin rằng mình sẽ kiểm soát được anh ta?”

Khổng Tước nhíu mày: “Xích có sở đoản, thốn có sở trường(*). Người như Tử Thần, khi còn trẻ chưa từng yêu đương, luôn là một học sinh ngoan,

https://thuviensach.vn

từ nhỏ đã thích học, cũng chỉ biết học mà thôi, với anh ấy mà nói thì bắt anh ấy theo đuổi phụ nữ còn khó hơn lên trời. Anh ấy gặp được một người hiểu biết nhiều về tình cảm như tớ, cũng là may mắn của anh ấy. Hai người chúng tớ, không ai ép buộc ai cả."

(*) Xích và thốn là hai đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc. Câu nói này ý chỉ: Mỗi người hay mỗi sự vật đều có điểm mạnh và điểm yếu riêng của mình.

"Hai người đúng là một đôi trời sinh." Trì Linh Đồng không nhịn được, muốn nôn mửa. Tình cảm như vậy rất giống với những tam giác đồng dạng trong hình học, chỉ có thể coi như một thứ tương tự với tình yêu, nhưng không phải tình yêu chân chính. Khổng Tước đang cầm một chiếc thước dài để may đo cho mình một bộ quần áo vừa người, mọt sách họ Tiêu lại vừa hay là tấm vải để may bộ quần áo ấy, chứ không phải Khổng Tước yêu thích tấm vải trước rồi mới có ý định may quần áo.

Nhưng cho dù có là bạn thân đi chăng nữa, cũng không có quyền xen vào chuyện tình cảm của người khác.

Trì Linh Đồng dẫn Khổng Tước tới nhà trọ, Nhan Tiểu Úy đã ra ngoài. Khổng Tước quăng va li hành lý đi, cũng không sắp xếp lại mà lấy di động ra rồi bước vào phòng Trì Linh Đồng, gọi hết cuộc điện thoại này tới cuộc điện thoại kia. Bạn học đang làm việc ở Thanh Đài của Khổng Tước không ít, không biết cô nàng đang nói chuyện điện thoại với ai mà cười đầy nũng nịu.

Trì Linh Đồng không rõ mọt sách họ Tiêu có từng may mắn bắt gặp một lần hình ảnh Khổng Tước như thế này hay chưa? Nếu từng thấy được, liệu anh ta còn có thể tỏ ra nghiêm túc nhã nhặn như môn sinh của Khổng Tử nữa không?

Buổi tối Khổng Tước thay váy, trang điểm cẩn thận lại lần nữa. Còn Trì Linh Đồng vẫn mặc chiếc áo phông in hoạt hình khi đi đón Khổng Tước ở

https://thuviensach.vn

sân bay và quần bò lửng.

“Cậu định mặc thế này tới nhà hàng đấy hả?” Khổng Tước hỏi.

Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn lại mình: “Vừa không hở hang vừa không xấu xí, đẹp mà.”

“Điên à, trông cậu như em gái bán cá nướng ven đường ấy. Cưng ơi, tối nay còn có ai làm khách nữa?”

“Hi Vũ và vị hôn thê của cậu ta.”

“Hi Vũ là ai nào?”

“Là một sai lầm của tớ.”

Khổng Tước chỉ hận mài sắt không thành kim, vung vung quà đấm: “Nếu một cô gái muốn người yêu cũ mãi nhớ về mình, vậy trước mặt anh ta phải luôn giữ vững hình tượng xinh đẹp thanh tao, khiến anh ta thấy mà không thể động vào, lúc về sẽ hối hận tới xanh ruột. Cậu nhìn cậu này, người ta nhìn thấy cậu thì đã mừng thầm, may mà lúc trước mình không chọn cô ta.”

Trì Linh Đồng cười khẽ: “Hi hi, tớ chỉ mong được như vậy. Nếu cậu ta còn nhớ mãi không quên tớ, đấy mới là ác mộng của tớ.”

“Cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc thế.”

“Thật cũng như giả, giả cũng như thật.” Phụ nữ làm đẹp vì người mình thương, nhưng Trì Linh Đồng cô đây còn lâu mới làm ra bất kỳ hành động hi sinh nào vì Hi Vũ!

https://thuviensach.vn

Với bữa tối mang nhiều tầng ý nghĩa này, Trì Linh Đồng cũng xem như đã cố gắng hết lòng.

Những nhà hàng danh tiếng có cảnh sắc đẹp, đồ ăn tàm tạm, giữa mùa du lịch sôi động này thì có lẽ phải đặt trước khoảng một tuần. Khi Hi Vũ gọi điện cho cô thì đã lỡ mất thời gian đặt trước. Ở Thanh Đài, những quán ăn nhỏ có phong vị riêng quả thực có rất nhiều, nhưng mời khách từ xa tới chơi đến những nơi đó dường như không hay lắm.

Cuối cùng Trì Linh Đồng quyết định mời mấy người bọn họ tới một nhà hàng Tư phòng thái(*). Nhà hàng này là một ngôi nhà không có bảng hiệu bắt mắt, khung cảnh u tĩnh tịch mịch, được xây trên sườn núi quay về phía biển, nhưng khi bước vào lại khiến người ta cảm nhận được nhiều điểm thú vị. Từng căn phòng riêng được đặt theo Mai, Lan, Trúc, Cúc, đầu bếp vô cùng tài giỏi, làm được món hải sản cực ngon, hơn nữa còn có sở trường làm món ăn Tứ Xuyên và đồ ăn Hồ Nam, khách tới đây có thể mặc sức lựa chọn.

(*) Là kiểu nhà hàng nhỏ, không có bất kì hoạt động quảng cáo nào, chủ yếu dựa vào việc truyền miệng để người ta biết tới nhà hàng. Thường thì thực khách tới ăn đều phải đặt trước, nhà hàng không tiếp quá đông khách cùng lúc.

Trì Linh Đồng và Khổng Tước đến trước, vừa uống hai cốc trà lúa mạch thì nhân viên phục vụ mặc sườn xám đã mỉm cười mở cửa phòng. Hi Vũ và một cô gái xinh như búp bê Tây đang đứng bên ngoài.

Khổng Tước và Trì Linh Đồng đều ngây người. Cô gái kia mặt ngọc mày ngài, môi hồng răng trắng, da tựa sương tuyết, dáng người cao gầy, tóc dài lượn sóng, có vài lọn nhuộm màu đỏ, nụ cười trong sáng như gương. Cô ta mặc một chiếc váy maxi dài, cả người từ trên xuống dưới đều không đeo trang sức, chỉ có sơn móng tay màu đỏ tươi, tựa như từng đóa hoa đào đang nở rộ trên mười ngón tay.

https://thuviensach.vn

Khổng Tước ngây người vì ở nơi cô xuất hiện, lại có một cô gái khác còn nổi bật hơn cô, nhất thời cô không thể chấp nhận được.

Còn Trì Linh Đồng ngây người vì tò mò Hi Vũ trở nên phóng khoáng từ như vậy từ bao giờ, ngày xưa cô chỉ mặc một chiếc váy dài qua gối mà cậu ta đã mắng cô vô liêm sỉ. Búp bê Tây mặc thế này, chẳng khác gì khoác một tấm lụa trắng trên người, nửa người, nửa lưng đều để lộ.

Hai người – mỗi người một suy nghĩ riêng, nhưng đều quên lễ nghĩa tiếp khách.

Hi Vũ đứng ngoài một lúc, thấy không ai chào hỏi mình, bèn nắm tay búp bê Tây bước vào: "Trì Linh Đồng, làm sao mà cậu biết tới cái xó này thế hả, quá khó tìm, lái xe taxi đi vòng vòng mãi mới thấy."

"Rượu thơm chẳng ngại hẻm sâu." Trì Linh Đồng mỉm cười đầy miễn cưỡng, đứng dậy. Bảy năm không gặp, Hi Vũ trông chín chắn hơn nhiều, quần áo cũng bộc lộ khí chất, nhưng khi cậu ta vừa mở miệng, cách nói chuyện và giọng điệu của cậu ta vẫn khiến cô sôi máu.

Hi Vũ nhíu mày, nhìn Trì Linh Đồng mấy lượt: "Cậu nói cậu cũng lớn rồi, sao còn ăn mặc như học sinh cấp ba thế, cưa sừng làm nghé à?"

Trì Linh Đồng kích động tới mức muốn cởi giày nhét vào miệng cậu ta, nhưng cô còn chưa hành động, Khổng Tước đã kéo cô lại, mỉm cười yêu kiều: "Đồng Đồng nhà tôi là một tài nữ, học hành nhiều, khí chất của người trí thức trời sinh mà thành, khí chất này sẽ không biến đổi theo tuổi tác, đâu cần giả bộ? Bạn học cũ à, hai năm qua cậu sống cũng khá, ngắm quen cái đẹp rực rỡ mỹ miều, khiếu thẩm mỹ đã thay đổi, chúng tôi hiểu mà." Nói xong, Khổng Tước làm bộ vô tình liếc nhìn búp bê Tây đang đứng cạnh Hi Vũ.

https://thuviensach.vn

Hi Vũ bị Khổng Tước chặn họng, tức đến đỏ mặt mà không biết nên đối đáp ra sao.

“Đồng Đồng, cậu mau mời khách ngồi xuống đi! Hi Vũ, cậu còn chưa giới thiệu bạn gái của cậu đâu nhé, là bạn thân đặc biệt hay là bạn bè bình thường thế?”

“Vị hôn thê của tôi – Đào Yên Nhiên.” Hi Vũ nắm chặt tay búp bê Tây, nhưng ánh mắt của cậu ta vẫn nhìn về phía Trì Linh Đồng.

“Thật không ngờ cậu lại bước vào lồng giam sớm như vậy.” Khổng Tước chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp, kinh ngạc vô cùng, đương nhiên những hành động này đều chỉ giả vờ mà thôi.

“Vì anh ấy yêu tôi!” Búp bê Tây cũng không ngốc, hiểu được lời của Khổng Tước – bề ngoài thì khen ngợi nhưng hàm ý lại mỉa mai, bèn kích động rút đao tương trợ.

“Câu này của cô, sao tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả?” Khổng Tước nhìn búp bê Tây đầy hàm ý, “Ý của cô là, nếu cậu ta yêu người khác thì đó là một trò chơi. Chỉ có yêu cô thì đó mới là một tình yêu chân thành?”

“Đương nhiên, tôi là cái kết cho chuyện tình cảm của anh ấy. Những mối tình không ra đâu vào đâu trước đây của anh ấy đều chỉ là khúc nhạc dạo, chỉ là làm nền, đều là chỉ minh chứng cho việc tôi khác với bọn họ. Cho nên, anh ấy cam tâm tình nguyện bước vào lồng giam của tôi.”

Trì Linh Đồng nghe mà nổi da gà, “A, thầy giáo Tiêu, anh tới rồi!” Cô thấy Tiêu Tử Thần đã đứng ngoài cửa tự bao giờ, kích động bước lên đón tiếp, cao giọng nói vọng ra bên ngoài, “Phục vụ, người đã tới đủ, chúng tôi gọi món!” Ăn nhanh nhanh cho xong, cô mới có thể mời mấy vị khách quý này rời đi, đúng là phiền chết đi được. Thế nhưng cô nàng búp bê Tây tự kỷ

https://thuviensach.vn

này và Hi Vũ đúng là sinh ra để dành cho nhau, cô thấy mừng thay Hi Vũ, giữa mùa hoa nở, gặp được đúng người, cả đời đều vui vẻ.

Từ nay về sau, sai lầm giữa cô và cậu ta sẽ không còn ai nhớ tới nữa. Quá đáng mừng!

"Đây là bạn trai tôi – Tiêu Tử Thần." Khổng Tước vui vẻ giới thiệu Tiêu Tử Thần với Hi Vũ và búp bê Tây, "Ngồi ở đây, Tử Thần." Cô chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình. Vậu tức là Khổng Tước và Tiêu Tử Thần cùng ngồi một phía, Hi Vũ và búp bê Tây cùng ngồi ở một phía khác, đương nhiên Trì Linh Đồng chỉ còn lại một mình, nhìn như nhân viên phục vụ không biết lễ nghĩa, chen chúc bên bàn.

"Đi đường thuận lợi chứ?" Khổng Tước tựa như một cô gái nhỏ, dịu dàng nắm tay Tiêu Tử Thần, tạm thời quên đi trận chiến ác liệt khi nãy.

"Tạm ổn. Chỗ này cha mẹ tôi từng tới ăn rồi, nấu hải sản rất ngon. Mùa này tôm tích(*) rất tươi, mọi người nhất định phải nếm thử." Tiêu Tử Thần gật đầu với mọi người, sau đó ánh mắt điềm tĩnh dừng lại trên khuôn mặt Khổng Tước.

(*) Tôm tích hay còn gọi là bề bề, tôm tít, tôm thuyền, tôm búa… tùy từng vùng.

Người phục vụ bước vào, cầm theo vài quyển thực đơn, đưa cho mỗi người một quyển.

"Vậy thì nghe theo anh, gọi món tôm tích, thêm món cua biển hấp nữa, Tử Thần, anh thích ăn sò điệp xào, gọi cả món đó đi!" Khổng Tước và Tiêu Tử Thần đầu kề đầu vai kề vai, thì thầm to nhỏ, chẳng thèm để ý tới ai.

"Hi Vũ, em muốn ăn đầu cá ớt băm, lẩu cá cay, thịt luộc." Đào Yên Nhiên mỉm cười tươi tắn, nâng cằm nói với Hi Vũ.

https://thuviensach.vn

“Nhớ kỹ chưa?” Hi Vũ lạnh nhạt hỏi người phục vụ.

Trì Linh Đồng quay mặt về phía bóng tối theo bản năng. Thầm nghĩ đập một xấp tiền xuống rồi chuồn đi là xong.

“Thưa cô, cô muốn gọi món gì ạ?” Người phục vụ cúi đầu hỏi Trì Linh Đồng.

“Rau xào.” Trì Linh Đồng ỉu xìu đáp.

“Cậu đang tiếc tiền đấy à? Cứ gọi thoải mái đi, tôi sẽ thanh toán.” Hi Vũ nói với giọng sặc mùi thuốc súng.

Bộ dạng Khổng Tước như thể sắp đánh nhau với Hi Vũ: “Bữa cơm hôm nay có năm người, tôi và Tử Thần đã chiếm hai phần năm rồi, để Tử Thần thanh toán đi, tiền lương của anh ấy cao mà.”

Trì Linh Đồng muốn làm một người chủ nhà khiêm tốn, thế nhưng vào lúc này, cô quả thực không nhịn nổi nữa: “Các vị tài tử giai nhân ơi, tôi chỉ là một người làm công thôi, không có nhiều tiền, nhưng đã cắn răng chích máu bằng bất cứ giá nào rồi, xin hãy tác thành cho tôi đi! Ngoài kia gió thổi vi vu, sóng biển trập trùng, chẳng lẽ mấy người không muốn ăn xong sớm một chút, mau chóng ra ngoài tản bộ, ngắm trăng, nghe biển hát?”

“Cứ gọi mấy món này trước đã, không đủ thì gọi thêm, xin mang món ăn lên nhanh nhanh chút.” Trì Linh Đồng cảm thấy cái dạ dày đáng thương của cô đang co giật.

Người phục vụ vẫn mỉm cười, thêm trà vào chén của cả năm người rồi mới đóng cửa lại bước ra ngoài.

“Cưng đang tức giận à?” Khổng Tước ngẩng đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng mỉm cười tươi rói: “Đâu có, bạn học cũ và nửa kia của bạn học cũ, nào còn cơ hội tình cờ họp mặt như thế này nữa, tớ mừng còn chẳng kịp ấy chứ!”

“Nói nhăng nói cuội!” Khổng Tước mấp máy môi nói.

Trì Linh Đồng măc kệ cô nàng.

“Cậu không ăn hải sản cũng không ăn được cay, một đĩa rao xào có đủ không? Hay gọi thêm chút đồ ăn nhé!”

Trì Linh Đồng liếc nhìn cô nàng, đồ trọng sắc khinh bạn, nói vuốt đuôi như thế, ai mà thèm chứ.

Tiêu Tử Thần đẩy đẩy kính mắt, liếc nhìn cô với vẻ nghiền ngẫm: “Món canh gà ở đây là gà đen nấu với nấm rừng, gọi món này đi!”

“Ở Thanh Đài mà lại không ăn hải sản, lạ ghê! Có rất nhiều người vì ăn hải sản mới đến Thanh Đài đó!” Búp bê Tây tỏ ra không thể tin nổi.

“Cậu ta còn hông biết lái xe, không biết bơi, đi máy bay cũng say, ngồi tàu hỏa cũng say!” Hi Vũ liếc nhìn Trì Linh Đồng.

“Thật sao?” Búp bê Tây mở to mắt, nhìn Trì Linh Đồng như người ngoài hành tinh.

“Nhưng cưng ấy học giỏi, còn thiết kế nhà giành được giải thưởng lớn.” Khổng Tước cười lạnh, “Trong mấy người chúng ta, ai có bản lĩnh này?”

“Đầu óc khôn ngoan, tứ chi teo tóp, cũng chỉ như người tàn tật mà thôi.” Hi Vũ nói đến nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

“Nếu cậu không lấy tiêu chuẩn vợ tương lai của cậu áp đặt lên người tôi thì có thể phát hiện ra, kỳ thực tôi vẫn được tính là một người bình thường, đúng không?” Nếu chuyện này cũng có thể khoan dung thì còn chuyện gì không thể tha thứ? Trì Linh Đồng bất cần nghĩ, nở một nụ cười đáng yêu.

Gió nổi mây vần, sóng ngầm cuồn cuộn. Trì Linh Đồng và Hi Vũ mặt đối mặt, giương cung bạt kiếm.

Khổng Tước mỉm cười, ngắm nghía bát đĩa trước mặt mình, không có ý định đứng ra dập lửa, ánh mắt thi thoảng lướt qua búp bê Tây hàm chứa cả sự mỉa mai.

“Hi Vũ…” Búp bê Tây kéo kéo góc áo của Hi Vũ, như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Món ăn cũng nên được bưng lên rồi chứ nhỉ!” Trong bầu không khí căng thẳng, Tiêu Tử Thần khẽ nhíu mày, mở miệng nói, “Ăn uống sau bảy giờ tối không tốt cho sức khỏe. Đồ ăn ứ đọng trong dạ dày, không thể tiêu hóa. Bây giờ là sáu rưỡi rồi.”

“Để tôi đi giục họ.” Trì Linh Đồng dời tầm mắt, hít sâu một hơi, kéo cửa rồi bước ra khỏi phòng, nhắc nhở thân phận của bản thân mình tối nay, nhất định phải kiềm chế, phải bao dung, phải lịch sự.

“Tớ đi cùng cậu.” Khổng Tước cũng đứng lên, bước theo, kéo Trì Linh Đồng vào góc nhà vệ sinh, thần thần bí bí ngó nghiêng xung quanh, sau đó đóng chặt cửa. “Đạo cụ!” Cô nàng sáp lại, nói thầm vào tai Trì Linh Đồng.

“Đạo cụ gì cơ?” Trì Linh Đồng chưa hiểu.

Khổng Tước lạnh lùng cười khẽ: “Vị hôn thê kia của Hi Vũ chính là một đạo cụ, mà tớ đoán rằng cô ta còn là hàng giả kém chất lượng ấy chứ.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng ngẩn ra.

“Chẳng hề quan tâm tới việc vị hôn thê của mình đang ngồi đây, toàn bộ sự chú ý đều tập trung lên người bạn gái cũ, cậu không thấy kỳ lạ à? Chia tay cũng bảy năm rồi, cậu tốt hay xấu thì liên quan gì đến cậu ta?”

“Hi Vũ là kẻ quái thai.” Cho nên không thể đánh giá cậu ta bằng tư duy của người bình thường.

Khổng Tước véo Trì Linh Đồng, “Cậu chẳng hiểu đàn ông gì cả. Kỳ lạ nhất là, vị hôn thê của cậu ta cũng không hề ghen tuông chút nào. Nếu Tử Thần mà như thế, biểu hiện của tớ sẽ không giống vậy. Đừng nhìn cô ta nói năng tự tin mà lầm, tớ thấy đó chỉ là lời thoại đã học thuộc từ trước thôi, cũng không phải muốn nói kháy cậu đâu.”

“Khổng Tước, cậu đừng dọa tớ,” Trì Linh Đồng hít một hơi lạnh.

“Cậu là người trong cuộc hồ đồ, tớ là người ngoài cuộc hiểu rõ. Tớ có thể khẳng định là Hi Vũ còn chưa quên cậu, tối nay cậu ta chỉ đang xem xét tình hình mà thôi.”

Câu này của Khổng Tước khiến Trì Linh Đồng thấp tha thấp thỏm suốt bữa ăn. Lý do mà cô chấp nhận gặp mặt Hi Vũ là vì cậu ta nói rằng mình đã có hôn thê. Cô nghĩ giữa cô và cậu ta, rốt cuộc cũng có một người bước tới bờ bên kia của hạnh phúc, cho nên mới tỏ vẻ bao dung chúc phúc cho cậu ta.

Cô thầm liếc trộm Hi Vũ, sắc mặt cậu ta tối tăm, vừa nâng mắt đã phóng ra ánh nhìn sắc lẻm như dao, cô vội vàng vùi đầu vào bát cơm.

Mấy đĩa hải sản được đặt trước mặt Tiêu Tử Thần và Khổng Tước, mấy món mà búp bê Tây gọi như đầu cá nấu ớt băm gì đó, được đặt trước mặt Hi

https://thuviensach.vn

Vũ và cô ta. Còn trước mặt Trì Linh Đồng là một đĩa rau xanh, một bát canh gà mà Tiêu Tử Thần gọi thêm và một đĩa bánh bí đỏ.

Tiêu Tử Thần quả thực rất yêu Khổng Tước, cả buổi chẳng mấy khi động đũa, nếu không mải bóc tôm thì cũng bận bóc cua cho Khổng Tước. Khổng Tước vui vẻ thoải mái hưởng thụ sự săn sóc của anh ta, ăn trông rất thùy mị, rất đắc ý, thỉnh thoảng lại thì thầm gì đó với Tiêu Tử Thần, khóe môi của Tiêu Tử Thần thoáng hiện ý cười.

Trái ngược với hai người kia là Hi Vũ và búp bê Tây, Trì Linh Đồng cảm thấy Khổng Tước quả thực có mắt thần. Hai người thân ai người nấy ăn, còn chẳng thèm nhìn nhau một cái. Búp bê Tây ăn được cay, ăn một miếng cá cay lớn mà không hề nhíu mày. Đũa của Hi Vũ lướt qua mấy món trên bàn ăn, dừng lại ở đĩa rau, gắp lên một ít rau bỏ vào bát mình, lại cầm một muỗng uống mấy ngụm canh gà, cuối cùng còn gắp một miếng bánh bí đỏ.

Trì Linh Đồng giận tới nghiến răng nghiến lợi, đưa chân đạp mạnh một cái. Tên quái thai đáng ghét này, không đối chọi với cô một giây thì cậu ta sẽ thấy khó chịu. Rõ ràng cậu ta không thích ăn đồ ngọt.

Hi Vũ điềm nhiên ăn miếng bánh bí đỏ, có lẽ cảm thấy món đó không tồi, bèn đưa tay bưng cả đĩa tới trước mặt mình.

Trì Linh Đồng lại đạp thêm một cước.

Hi Vũ cuối đầu, ăn một miếng lớn.

Hả, cậu ta học được thuật chịu đựng? Trì Linh Đồng thầm kinh ngạc, nhưng người đang bóc tôm là Tiêu Tử Thần lại đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn cô trong một thoáng.

Trì Linh Đồng cúi thấp đầu theo phản xạ có điều kiện, thấy trên quần Tiêu Tử Thần in rõ hai dấu chân, ngượng chín cả người.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần buông mi mắt, đưa thịt tôm trong tay cho Khổng Tước như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Khổng Tước nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ của Trì Linh Đồng, khó chịu hỏi: "Mới uống một cốc bia mà cậu đã say rồi à?"

Trì Linh Đồng chột dạ, nở một nụ cười gượng gạo: "Điều hòa để ở nhiệt độ cao quá, tớ thấy hơi nóng."

"Nhiệt độ này là phù hợp nhất, không thể ham mát quá được, lát nữa ra ngoài chênh lệch nhiệt độ quá lớn, rất dễ cảm." Tiêu Tử Thần nói bằng giọng điệu của người thầy thuốc nhân từ.

"Thầy giáo Tiêu, đồ ăn có hợp khẩu vị của anh không?" Trì Linh Đồng mỉm cười áy náy với anh ta.

"Rất ngon." Tiêu Tử Thần lau tay, đẩy kính mắt theo thói quen.

"Tử Thần tiết kiệm lời khen quá!" Khổng Tước nhìn hai người, "Thế nhưng hải sản ở nhà hàng này ăn ngon thật. Tử Thần, trước khi chúng mình về Tân Giang, quay lại đây ăn một lần được không?"

"Được!"

Chưa tới tám giờ, bữa cơm tối đã kết thúc, Trì Linh Đồng thanh toán xong, bước ra khỏi nhà hàng, nhìn về phía biển lớn, hít một hơi gió biển, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều giãn ra. Bấy giờ, bãi tắm vẫn có cả biển người, trên con đường nhỏ ven biển, từng nhóm người tụm năm tụm ba tản bộ.

"Cưng ơi, tớ và Tử Thần đưa cậu về trước nhé, sau đó chúng tớ muốn đi ra ngoài chơi một chút." Khổng Tước nói.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng đang định đáp thì Hi Vũ vừa cùng búp bê Tây đi rửa tay xong quay ra, “Hai người không tiện đường, để tôi đưa cậu ấy về.”

“Không cần đâu.” Trì Linh Đồng từ chối theo phản xạ, “Tôi có thể bắt taxi mà.”

“Tôi không ăn thịt cậu, cậu sợ gì chứ?” Hi Vũ không nhịn được, khẽ nhíu mày.

“Ai sợ hả?”

“Không sợ thì ở yên đấy, coi như tôi báo đáp tình cảm bữa cơm này của cậu.” Cậu ta khoát tay với Tiêu Tử Thần và Khổng Tước, “Sau này thường xuyên liên lạc nhé!”

Khổng Tước cũng không nài ép, kéo tay Tiêu Tử Thần đi về phía đỗ xe. Tiêu Tử Thần quay đầu nhìn Trì Linh Đồng, Khổng Tước nói gì đó, anh ta gật đầu.

Búp bê Tây quả thực không có thái độ thù địch với Trì Linh Đồng, nhân lúc Hi Vũ đi lấy xe bèn bước tới gần cô: “Bạn học của cô làm nghề gì thế?”

“Cô làm nghề gì?” Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn cô ta.

Búp bê Tây khẽ nhún vai: “Tôi là người mẫu ô tô, cô từng nghe tới nghề này chưa?”

“Các cô gái chân dài bên ô tô, có phải khi Hi Vũ đi mua xe thì ‘nhất kiến chung tình’(*) với cô không?”

(*) Vừa gặp đã yêu, yêu từ cái nhìn đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Búp bê Tây mỉm cười quyến rũ: “Anh ấy còn cần phải mua xe nữa sao?”

Trì Linh Đồng hơi hoang mang.

“Bạn của tôi nói, người như anh ấy, sau này sẽ có lái xe riêng đưa đón, chuyện gì cũng không phải đích thân ra tay.”

“Bạn trai?”

Búp bê Tây gật đầu, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, tặc lưỡi: “Thời tiết tối nay đẹp nhỉ!”

Chuyển chủ đề nhanh thật đấy, Trì Linh Đồng cười khẩy trong lòng.

Hi Vũ lái một chiếc Passat(*) màu bạc, Trì Linh Đồng chiếm lấy ghế phía sau. Xe không đi dọc theo đường về của Trì Linh Đồng mà rẽ vào một khúc cua, dừng lại trước một hộp đêm với ánh đèn mờ ảo, búp bê Tây xuống xe trước.

(*) Một hãng ô tô của Đức.

“Bye bye!” Búp bê Tây nhoài người bên cửa sổ xe, vẫy tay với Trì Linh Đồng.

“Cậu bỏ lại vị hôn thê của mình ở một nơi đầy cám dỗ thế này, không thấy lo lắng sao?” Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn thấy cái gáy của Hi Vũ.

“Vị hôn thê của tôi không phải người bình thường có thể đảm nhiệm được. Phải ra được phòng khách, xuống được phòng bếp, có thể làm kinh tế, còn so tài được với lưu manh.”

“Người mà cậu lấy chắc phải là cao thủ đại nội mất!”

https://thuviensach.vn

“Nhưng chắc chắn cậu phải công nhận là cô ấy xinh đẹp hơn cậu, dịu dàng yêu kiều, chẳng hề kém cạnh bất kỳ ngôi sao nào.”

“Đúng rồi, phí biểu diễn cũng không thấp!”

Hi Vũ trượt tay lái, xe đột nhiên lao về phía một cây tuyết tùng ven đường, chỉ cách năm centimet nữa thì xe phanh lại, từng chiếc từng chiếc lá kim rơi trên xe, hai người đều sợ toát mồ hôi.

“Cậu muốn mưu sát tôi à?” Trì Linh Đồng mắng, tay đặt lên cửa xe.

Hi Vũ khóa cửa xe “phịch”, quay người lại, “Có phải lúc này cậu đang cảm thấy rất đắc ý không?”

“Đắc ý cái gì?”

“Cậu chính lá kẻ chủ mưu, còn giả vờ?”

Trì Linh Đồng ngẩn người vì câu hỏi của cậu ta: “Tôi cướp tiền của cậu hay là hại cả gia đình cậu hả?”

Hi Vũ đẩy lưng ghế ra sau, khiến lưng ghế nằm ngang, sau đó cậu ta nhảy sang hàng ghế sau.

“Cậu định làm gì thế?” Trì Linh Đồng hoảng hốt.

“Tại sao cậu không thay đổi?” Hi Vũ giữ chặt hai vai cô, ép cô nhìn thẳng vào mình. “Tôi nói thật cho cậu biết, lần đầu tiên nhìn thấy cậu thì tôi đã thích cậu rồi, sau đó thành tích, năng lực của cậu đã chứng minh tôi không nhìn lầm người. Bạn học bàn tán trêu đùa hai chúng ta, tôi cực kỳ vui vẻ, cho rằng chuyện này đúng là ý trời. Khi đó cậu rất xinh đẹp đáng yêu, dịu dàng thần khiết, bóng hình của cậu tựa như một con dao khắc sâu vào

https://thuviensach.vn

trái tim tôi. Sau khi chia tay, có rất nhiều cô gái khác theo đuổi tôi, nhưng tôi vẫn cứ nhớ về cậu. Lúc này, bên cạnh tôi cũng có một cô gái rất tốt. Bảy năm qua đi, ai cũng thay đổi, tôi cho rằng cậu không phải ngoại lệ. Tôi muốn gặp lại cậu, xóa sạch những tâm tư kia đi, sau đó có thể bắt đầu ở bên cô ấy. Nhưng cậu nhìn cậu có khác gì bảy năm trước không, đến ngực cũng chẳng to lên chút nào, thế này là cậu đang hành hạ tôi, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Liên quan khỉ gì đến tôi, đồ háo sắc." Trì Linh Đồng sợ hãi che ngực, "Lúc đó tôi còn ngây thơ ngốc nghếch, leo nhầm thuyền giặc. Thực ra tôi chưa từng thích cậu."

"Chẳng phải chúng ta từng cầm tay, từng suýt hôn môi?" Mắt Hi Vũ nóng lên, khuôn mặt kề sát tới chỗ Trì Linh Đồng, "Môi cậu vẫn hồng hào như năm ấy."

"Cậu là đồ biến thái, cút ra chỗ khác đi" Trì Linh Đồng lấy tay che miệng.

"Không lẽ cậu chưa từng hôn ai bao giờ?" Ực, tiếng nuốt nước miếng!

"Tránh ra…" Trì Linh Đồng lấy một cái đệm dựa, vội vàng để chen vào giữa hai người.

"Cậu thấy không, cậu lại khiến tôi mơ mộng rồi. Cậu cũng chưa quên được tôi! Thực ra cho dù hiện tai cậu có bạn trai, hay đã kết hôn, tôi cũng sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để quyến rũ cậu."

"Tôi thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành."

"Cậu đúng là đồ có mắt mà không thấy vàng nạm ngọc, bây giờ tôi được rất nhiều phụ nữ theo đuổi, cậu không biết trân trọng thì chỉ có thiệt thôi." Hi Vũ lắc đầu, ngồi thẳng người, không tới gần cô nữa.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì xin cậu cứ để tôi thiệt thòi đi!”

“Trì Linh Đồng, cậu đừng tỏ ra thanh cao nữa. Trong ‘Kiêu hãnh và định kiến’, Darcy và Alizabeth luôn đối chọi gay gắt, nhưng cuối cùng họ vẫn ở bên nhau! Cậu luôn né tránh tôi, nhưng coi chừng sau này vẫn về bên tôi. Tới khi đó, tôi muốn cậu trả giá gấp bội vì những tổn thương mà cậu đã mang đến cho tôi.”

“Cậu cứ theo đuổi hạnh phúc của cậu đi, đừng để ý đến tôi. Tiểu thuyết bắt nguồn từ cuộc sống, rồi lại bao trùm lên trên cuộc sống, yên tâm, những chuyện này sẽ không xảy ra trong thực tế đâu. Cậu không chịu đưa tôi về nhà thì tôi đập vỡ cửa kính đấy.”

“Chúng ta đi xem phim đi!”

“Hi Vũ, tôi đang nói tiếng ngoài hành tinh chắc!” Trì Linh Đồng cực kỳ bực bội.

Hi Vũ thở dài, ngoan ngoãn quay về ghế trước, khởi động xe.

Trì Linh Đồng chỉ cho Hi Vũ dừng xe trước cổng khu nhà, không cho cậu ta đi sâu vào trong. Cô sợ cậu ta biết cô ở nhà nào, thỉnh thoảng sẽ tới cửa gây rối.

“Không mời tôi vào nhà uống trà sao?” Hi Vũ đưng dựa vào cửa xe, hỏi.

“Tôi mời cậu ăn cơm, cậu lại đưa tôi về nhà, hai chúng ta không ai nợ ai.”

“Sau khi về đến nhà có thể gửi tin nhắn cho tôi được không?” Hi Vũ im lặng hồi lâu, rồi lại nói.

https://thuviensach.vn

“Tạm biệt!” Cô quay đầu bước đi, đi một lúc, lẳng lặng quay đầu, thấy Hi Vũ vẫn đứng yên ở đó, màn đem giăng kín khiến bóng dáng của cậu ta trở nên mơ hồ.

Cô biết thái độ của mình với cậu ta hơi quá đáng, nhưng cô thực sự không dám thả lỏng, chỉ sợ mình quá lịch sự, cậu ta sẽ được đà lấn tới, sau đó lịch sử lặp lại, vậy thì có gì hay ho? Nhưng cậu ta lại cho cô gợi ý, tìm một “đạo cụ”, thỉnh thoảng có những buổi họp mặt quan trọng, có thể loại bỏ không ít phiền phức.

***

Cũng sắp nửa đêm rồi mà Khổng Tước còn chưa trở về, Trì Linh Đồng để cửa chờ Khổng Tước, nhưng mắt díu lại không mở ra nổi, đành nằm nhoài trước laptop chơi cờ tỷ phú với ba người xa lạ để giết thời gian.

Bùi Địch Thanh gửi tin nhắn tới, ba chữ và một dấu hỏi cuối câu: Đã ngủ chưa?

Cô hồi âm lại hai chữ và một dấu hỏi cuối câu: Việc gì?

Vừa gửi xong thì điện thoại reo lên, cô còn tưởng là tên Hi Vũ bám dai như nhặng kia, cô bấm nút nghe, giận dữ mắng khẽ: “Cậu còn muốn thế nào nữa?”

Đối phương không lên tiếng, chỉ có tiếng thở khi nhanh khi chậm truyền tới theo sóng điện thoại.

“Không phải cậu định mượn rượu giả điên đấy chứ, tôi nói cho cậu biết, tôi chịu không nổi nữa rồi. Đồng chí Hi Vũ, nếu cậu vẫn tiếp tục như vậy thì chúng ta không làm được cả bạn học đâu.”

“Hi Vũ là ai?” Đối phương hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô kinh ngạc, xấu hổ tới mức cổ cũng đỏ bừng, cười ngây ngô: “Tổng giám đốc Bùi, là anh đấy à!”

“Đang đợi điện thoại của người khác sao?”

“Không phải, anh gọi đúng lúc lắm.” Cô từ từ đóng laptop lại, nhoài người trên giường, tìm một tư thế thoải mái: “Sao anh còn chưa nghỉ ngơi?”

“Tôi đang xem bản thiết kế, có nhiều điểm muốn hỏi cô, ngày mai cô có rảnh không?”

“Mai là chủ nhật, tôi có! Tôi cũng đã tra tài liệu rồi, mai nói cả thể.”

“Ừm, bữa tối vui không?” Dường như Bùi Địch Thanh chỉ thuận miệng hỏi.

Ngay sau đó, Trì Linh Đồng bèn ai oán kể lại từng chi tiết trong bữa cơm, rồi nói ra sáng kiến của mình, “Tôi hối hận lắm, lẽ ra cũng phải mang một người bạn trai đi, hơn nữa không nên vạch trần lời nói dối của cậu ta, thế thì sau này cậu ta chẳng còn lý do gì để quấy rối tôi nữa.”

“Hay cô thử cân nhắc tôi xem? Nể tình cô góp sức chuyện phim trường, chút việc nhỏ ấy tôi có thể giúp cô!” Cách loa nghe, trong bóng tối, giọng Bùi Địch Thanh trầm ấm như không có thật.

“Thôi, thôi, nhờ anh chẳng khác gì tự hại mình.” Tuy không ngồi đối diện với anh nhưng Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu như trống bỏi. “Giúp anh sửa chữa bản thiết kế phim trường là công việc ngầm không thể để lộ. Nếu lại mời anh làm bạn trai tham dự tụ họp, đương nhiên anh cũng không thể diễn như thật được, một khi thân phận của anh bị lộ, cậu ta sẽ cho rằng tôi bám lấy người giàu có, nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để cứu tôi ra khỏi nước sôi lửa bỏng. Anh phải hiểu là Trái đất này chỉ như một xóm

https://thuviensach.vn

nhỏ mà thôi, nếu đứng ở đầu xóm hay cuối xóm, không may bị người quen bắt gặp, chuyện này truyền tới tai Chủ tịch Nhạc, tôi còn đường sống nữa không?"

Bùi Địch Thanh cười: "Hằng Vũ sẽ cho cô một con đường lớn thênh thang."

"Tôi đây chẳng có ưu điểm gì đặc biệt ngoài sự chuyên tâm. Anh cũng đừng làm xấu thanh danh của tôi."

"Không phải tôi coi thường sự chuyên tâm, nhưng có một số người, một số việc không đáng để cô làm vậy." Giọng anh chợt trầm xuống, dường như vô cùng xúc động, "Nghỉ sớm một chút, ngày mai chúng ta gặp mặt. Ừm, lần trước chúng ta đang nói tới đâu nhỉ?"

"Nhà ở An Huy, ngày mai sẽ nói tới nhà bạt của người Mông Cổ."

"Được, tối mai tôi tới đón cô."

Hơn nửa đêm, Khổng Tước trở về, cả người nồng nặc mùi khói thuốc. Trì Linh Đồng ngáp hết lần này tới lần khác, "Không nỡ rời xa nhau như vậy thì sao không đến ở nhà anh ta?"

Khổng Tước xông vào nhà tắm như chuẩn bị đánh nhau: "Ngủ đi, tớ tắm trước đã."

Trì Linh Đồng dụi dụi mắt, trèo lên giường, chỉ chốc lát đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Đã lâu không ngủ thẳng một lèo đến khi tự nhiên tỉnh dậy, khi đôi mắt từ từ mở ra, thấy ánh mặt trời lọt qua rèm cửa sổ, khóe môi cô thoáng hiện vẻ ngái ngủ, cô xoay người, thấy bên cạnh không có ai, vài chiếc quần chiếc áo

https://thuviensach.vn

bị rải ở một bên giường. Cô khoan khoái duỗi người, lê dép ra khỏi phòng, "Khổng Tước?"

"Sáng sớm đã đi đâu rồi ấy, hại chị ngủ không ngon giấc" Nhan Tiêu Úy bước ra từ trong phòng, ai óan nói, dưới mắt thâm quầng.

"Hôm nay đỡ phải đánh phấn mắt nhé, thế này đã đẹp rồi!" Trì Linh Đồng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Tiêu Tử Thần đã đón Khổng Tước đi chơi.

"Là một chiếc Ferrari màu đỏ, người đàn ông lái xe rất đẹp trai." Ánh mắt Nhan Tiêu Úy thoáng hiện vẻ ước ao hâm mộ.

"Người đàn ông nào cơ?"

"Người đàn ông tới đón ấy! Chị đứng trên ban công nhìn thấy mà, quá phong cách, không thể không chú ý. Khi bạn em đi xuống, hai người còn hôn nhau nồng nhiệt."

"Chị có nhìn nhầm không đấy!" Có vẻ như Tiêu Tử Thần không làm được loại chuyện thu hút sự chú ý đến vậy.

"Thị lực của chị là 2.0 nhé, cho dù có một con muỗi bay qua mặt chị, thì chị cũng có thể nhận ra nó là đực hay cái."

Trì Linh Đồng đứng ngẩn ra, chẳng nghĩ được gì nữa.

"Điện thoại của em đang kêu kìa." Nhan Tiểu Úy nhắc.

Cô hoảng hốt quay người chạy vào phòng, điện thoại di động trên tủ đầu giường kêu như khóc như kể.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Khổng Tước như mặt trời moc trên mặt biển lúc hừng đông, tươi mát mà trong sáng. “Cậu tới Vịnh Nước Cạn nói với Tử Thần hộ tớ là hôm qua tớ ăn nhiều hải sản quá, hôm nay thấy bụng dạ hơi khó chịu, muốn ngủ bù thêm.”

“Cậu đang làm trò gì thế?” Trì Linh Đồng tức giận tới mức muốn đánh cô nàng.

“Tớ sẽ kể cho cậu sau. Giống như ngày xưa ấy, nhưng cậu tuyệt đối không được để lộ đâu đấy.”

“Tớ không làm, cậu tự đi mà gọi cho anh ta.” Thời cấp ba, Khổng Tước hẹn hò với nam sinh, về nhà rất muộn, luôn nói với mẹ là mình làm bài tập ở nhà Trì Linh Đồng. Thỉnh thoảng mẹ Khổng gọi điện tới kiểm tra, Trì Linh Đồng sẽ luôn nói bằng giọng của một cô bé ngoan rằng: “Cô ơi, con và Khổng Tước đang thảo luận một dề bài, sau khi giải xong, cậu ấy sẽ về nhà ngay.” Trì Linh Đồng là học sinh xuất sắc, mẹ Khổng chưa bao giờ hoài nghi.

“Tối qua lúc tớ nói chuyện với anh ấy thì điện thoại gần hết pin. Anh ấy lại học y, trong điện thoại hỏi cái này hỏi cái kia, rất dễ lộ.”

“Vậy cậu đưa số điện thoai của anh ta đây, để tớ gọi.”

“Nếu cậu gọi, anh ấy nhất định sẽ hỏi địa chỉ, sau đó lái xe tới thăm tớ. Cậu cứ nói tớ đã uống thuốc, hiện giờ tớ đang ngủ rất ngon lá được. Đồng Đồng, nhờ cả vào cậu đấy, tớ yêu cậu.”

“Đúng là tớ đã kết bạn nhầm người. Hóa ra cậu hao tâm tổn trí tìm cách đến ở nhà tớ cho bằng được, là để tiện làm thế này đây!” Trì Linh Đồng nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

Khổng Tước nũng nịu nói: “Tớ biết cưng yêu tớ, thương tớ nhất mà, chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu. Bây giờ cậu đi nhanh đi, Tử Thần rất ghét người tới trễ. Cậu giúp tớ xin lỗi anh ấy, nói là ngày mai tớ sẽ tới thăm cha mẹ anh ấy.”

Không chờ Trì Linh Đồng trả lời, Khổng Tước đã ngắt máy. Trì Linh Đồng bực đến ngứa răng, nhưng lại không làm gì được.

Đường bờ biển của Thanh Đài có hình lượn sóng, có mấy cảng thiên nhiên, có cả cảng và bãi tắm tự nhiên. Vịnh Nước Cạn là bãi biển đẹp nhất trong số đó, nhưng không được quảng cáo nhiều ra bên ngoài. Phía sau bãi biển là núi rừng trùng điệp, với những căn biệt thự khác nhau, quanh năm có binh lính mặc đồng phục canh gác.

Trì Linh Đồng bước xuống taxi, thấy dưới những cây dù che nắng trên bãi cát, có vài người mặc áo tắm tụm năm tụm ba, có người đang hóng gió biển, có người lại đang chơi đùa trong sóng nước, còn có mấy đứa trẻ đang xây lâu đài trên bãi cát. Những con sóng cuốn lên bọt nước trắng tựa tuyết, cuồn cuộn xô vào bờ, tạo nên những tiếng rầm rì.

Trì Linh Đồng nhìn khắp xung quanh, nhanh chóng nhận ra Tiêu Tử Thần, anh ta mặc áo sơ mi trắng, quần dài phẳng phiu, đang ngồi trên ghế nằm màu trắng, bên người có một cái túi lớn, ánh mắt nhìn thẳng ra biển.

Cô lấy lại bình tĩnh, vủa thầm mắng Khổng Tước mấy câu, vừa chầm chậm đi tới.

Mọt sách bị lừa bịp một cách dễ dàng, Trì Linh Đồng chỉ nói vài ba câu đã khiến anh ta hoàn toàn tin tưởng, trong mắt chẳng hề lộ vẻ hoài nghi, còn chu đáo mời cô ngồi xuống, xếp hoa quả, đồ uống, cảm ơn cô hết lần này tới lần khác. Trì Linh Đồng không khỏi cảm thấy tội lỗi. Ức hiếp người hiền lành quả thực khiến người ta bị khinh bỉ, “Không cần phiền phức như vậy,

https://thuviensach.vn

tôi đi ngay ấy mà.” Cô rất sợ ngồi ở đây lâu, dưới ánh mắt trong trẻo thanh khiết của anh ta, cô sẽ tự động khai sạch sành sanh.

Tiêu Tử Thần đưa cho cô một cốc ô mai ướp lạnh: “Thời tiết đẹp thế này, nếu không biết bơi thì ngồi đây hóng gió biển cũng được! Có những người ăn hải sản thì bụng sẽ khó chịu, ngủ một giấc là khỏi ngay thôi, cô không phải lo cho Khổng Tước đâu.”

Anh ta còn an ủi cô, sao Trì Linh Đồng có thể không toát mồ hôi? “Vậy tôi ngồi ở đây, anh cứ đi tắm biển đi!” Trì Linh Đồng nhìn cái túi lớn để cạnh ghế tựa. Đây là lần đầu tiên cô tới bãi tắm Vịnh Nước Cạn, dường như biển càng xanh hơn, trời càng cao hơn.

Tiêu Tử Thần nở một nụ cười gượng gạo: “Hay là tôi mua cho cô một bộ áo tắm, thêm một cái phao nữa, rồi cô cũng ra tắm biển luôn?”

Trì Linh Đồng biết anh ta đang giúp Khổng Tước làm tròn đạo đãi khách, lắc đầu nói: “Tôi là một con vịt cạn, không thể để anh chê cười được.” Cô nhớ tới biệc tối qua đạp nhầm vào chân anh ta hai lần, mặt lại đỏ bừng.

Tiêu Tử Thần không nói gì thêm nữa, đứng lên đi tới phòng thay đồ.

Trì Linh Đồng uống một nửa cốc ô mai, nhìn quanh quất, trong tầm nhìn bỗng xuất hiện một người đàn ông có thân hình rất đẹp, tuy không phải loại người có cơ bắp cuồn cuộn, nhưng vai rộng chân dài, cơ bụng cực kỳ hoàn hảo. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta thoáng hiện vẻ nghiêm nghị, không biết do cận thị hay bị cát bay vào mắt, anh ta luôn híp mắt, chớp mắt liên tục. Trì Linh Đồng kinh ngạc đến há mồm, Khổng Tước đúng là có mắt thần, mọt sách hóa ra lại là một người đàn ông rất nam tính.

“Vậy tôi xuống tắm đây!” Tiêu Tử Thần đưa tay lên mắt, chạm phải khoảng không, bấy giờ mới nhớ ra mình không đeo kính.

https://thuviensach.vn

“Anh có từng cân nhắc đổi sang loại kính mắt khác, hay là dùng kính áp tròng không?” Mọt sách có đôi mắt khá đẹp, lại bị đôi kính gọng đen che khuất, thật là đáng tiếc. Trì Linh Đồng thầm nghĩ, anh ta mà thay kính đi thì quả thực có thể đem ra so sánh với Bae Yong Joon ấy chứ.

“Gọng kính mà tôi đang đeo là do Khổng Tước chọn riêng cho tôi, tôi rất thích nó.” Tiêu Tử Thần đứng trươc mặt Trì Linh Đồng, để thân trần, ánh mắt dịu dàng.

Sở thích hóng chuyện của Trì Linh Đồng lại bắt đầu sục sôi: “Có thể tiết lộ một chút về sự bắt đầu của tình sử lãng mạn giữa anh và Khổng Tước không?” Vè chuyện này, Trì Linh Đồng đã hỏi Khổng Tước nhiều lần, nhưng Khổng Tươc ngậm chặt miệng, đánh chết cũng không nói ra một chữ.

Tiêu Tử Thần ngẩn người, ngồi xuống, Trì Linh Đồng vội đưa cho anh ta một cái khăn để khoác lên người, nhà giáo ưu tú đức cao vọng trọng như vậy mà để lộ cơ thể, thực sự là chuyện tổn hại đến cốt cách thanh nhã của anh ta.

Tiêu Tử Thần dường như vừa do dự, vừa nhớ lại, im lặng một lúc lâu.

“Ha ha, nếu thấy bất tiện thì anh cứ bịa bừa một chuyện kể cho vui cũng được.”

“Tôi chưa bao giờ nói dối.” Tiêu Tử Thần nghiêm túc nói, “Cũng không có gì bất tiện. Tôi và Khổng Tước gặp nhau trong bệnh viện, cô ấy… tự sát, được đưa vào viện cấp cứu, bác sĩ cấp cứu là bạn của tôi. Khi đang cấp cứu thì vợ anh ta đột nhiên bị tai nạn giao thông, vừa hay tôi lại ở đó, cho nên làm thay việc của anh ta. Chúng tôi đã quen nhau như vậy đấy.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng kinh ngạc, cô nàng Khổng Tước này chỉ đứt tay thôi mà đã kêu tới kêu lui rồi ấy chứ. “Cô ấy tự sát bao giờ, ở đâu, vì sao mà tự sát?”

“Ba năm trước, Thanh Đài, vì tình.”

“Cô ấy thua trận dưới tay ai?”

“Đây là chuyện riêng tư của Khổng Tước, tôi không tiện nói ra.”

“Vậy nên anh đã mở lòng hảo tâm, giúp cô ấy thu dọn hậu quả?” Trì Linh Đồng mơ màng nghĩ.

Tiêu Tử Thần chớp mắt: “Tôi cảm thấy một cô gái cố chấp, sẵn sàng đánh đổi mạng sống vì tình yêu như vậy chắc chắn phải rất tốt bụng, hiểu rõ cuộc sống, xứng đáng để tôn trọng và trân trọng.”

Nếu Khổng Tước mà cố chấp với tình yêu thì lợn cái cũng bay lên tận trời rồi. Từ khi Khổng Tước mới biết yêu tới giờ, thiên tình sử chói lóa của cô nàng, Trì Linh Đồng rõ như lòng bàn tay, nên khi cô biết cô nàng qua lại với Tiêu Tử Thần lâu như vậy, Trì Linh Đồng thực sự cho rằng đây là kỳ tích thứ mười một của thế giới.

Trì Linh Đồng thấy hơi thương cảm cho mọt sách. Thế nhưng ai chẳng có bí mật của riêng mình, người không biết gì mới là hạnh phúc, “Sau đó anh mới theo cô ấy chuyển tới Tân Giang? Ồ, hóa ra anh làm việc ở bệnh viện?”

“Thanh Đài là nơi mà Khổng Tước từng bị tổn thương, cô ấy nói ở đây không vui. Tôi cũng muốn chuyên tâm nghiên cứu, bởi vậy chúng tôi cùng tới Tân Giang. Việc dạy học khá nhàn nhã, tôi cũng có thể chăm sóc cô ấy nhiều hơn.”

https://thuviensach.vn

Cô nhìn mọt sách, đột nhiên không biết nên nói gì cho phải, "Tôi… không bôi kem chống nắng, tôi về trước đây, anh cứ từ từ tắm biển nhé."

Tiêu Tử Thần cũng đứng lên theo, "Cô vừa giúp tôi chăm sóc Khổng Tước, vừa cất công tới tận đây báo cho tôi biết. Tôi nên đưa cô về."

"Nhưng anh thay đồ rồi mà!" Trì Linh Đồng áy náy nói.

"Tôi có thể mặc lại."

Trì Linh Đồng thấy anh ta kiên quyết như vậy, biết mọt sách thực ra rất cố chấp, "Hay là anh cứ xuống tắm một lúc đi, tôi đợi anh!"

"Cô đừng bước ra khỏi dù che nắng, như vậy tia tử ngoại sẽ không làm tổn thương da cô." Anh ta dùng tay vẽ một vòng tròn giữa không trung.

Trì Linh Đồng thấy rất buồn cười, nhớ lại trong "Tây Du Ký", khi Tôn Ngộ Không có việc phải ra ngoài, cũng vẽ cho Đường Tăng một cái vòng tròn, "Đi đi, khi anh quay lại, tôi sẽ không dời đi nửa bước." Cô xua xua tay.

Như thể sợ cô nói mà không giữ lời, Tiêu Tử Thân cứ đi được vài bước lại quay đầu nhìn, cho tới khi cả người anh ta ngâm trong nước biển.

Trì Linh Đồng nâng cằm, thầm nghĩ: Tuy mọt sách rất nhạt nhẽo, nhưng con người cũng không xấu xa. Anh đánh đổi tình cảm của cả đời mình để thấy Khổng Tước xòe đuôi một lần, thế nhưng Khổng Tươc có cam tâm chỉ xòe đuôi vì một mình anh ta hay không?

Điện thoại di động kêu, cô liếc nhìn Tiêu Tử Thần đang ngâm mình trong nước biển, mở điện thoại, lần này là Bùi Địch Thanh.

https://thuviensach.vn

Bùi Địch Thanh nghe thấy tiếng sóng biển dào dạt: “Cô đang ở bãi biển?”

“Tổng giám đốc Bùi phán đoán như thần!”

Bùi Địch Thanh bật cười: “Buổi chiều tôi rảnh, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn trưa?”

“Bây giờ tôi đang ở Vịnh Nước Cạn. Bữa trưa thì xin miễn, tôi muốn về nghĩ ngơi một lúc rồi mới ra ngoài. Chiều nay tôi sẽ gọi điện cho anh.”

“Cô bơi giỏi lắm à?” Dường như Bùi Địch Thanh đang rất rảnh rỗi, không có ý định ngắt máy.

“Ngại qua, tôi đang hầu hạ một vị công tử đọc sách, cũng không phải bản thân thích thú gì.”

“Đi cùng với bạn trai cũ của cô?”

“Tôi không tốt bụng đến thế. Tôi đang theo hầu bạn trai của bạn gái.” Câu này nghe thật kỳ quặc, Trì Linh Đồng phì cười.

“Lòng hảo tâm của cô không tồi, sao không suy nghĩ tới việc chuyển sang làm việc ở các tổ chức từ thiện?”

“Nếu có một ngày chuyện giữa anh và tôi bị bại lộ, có lẽ tôi sẽ thử.”

“Nói như thể tôi đang lôi cô xuống nước ấy. Linh Đồng, lần trước cô nói với tôi ý tưởng Khế Viên, Nhật báo Kinh tế đang tìm kiếm những tác phẩm thiết kế các khu nhà vừa thời thượng vừa cá tính, tôi nghĩ cô có thể tham gia dự thi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi chỉ nói bừa thôi, có vài phong cách kiến trúc phương Tây tôi vẫn chưa hiểu rõ.” Anh gọi cô là gì cơ --- Linh Đồng? Trì Linh Đồng sờ sờ cánh tay, nổi lên một lớp da gà, đúng là không quen nổi!

“Cô Trì, cô quên rằng trước mắt cô có sẵn một thầy giáo ư?”

Ánh mắt Trì Linh Đồng sáng lên: “Anh muốn hợp tác với tôi?”

“Không phải hợp tác, là giúp đỡ, dù sao đó cũng là cảm hứng của cô.”

“Có điều kiện kèm theo không?”

“Buổi chiều gặp mặt rồi nói tiếp. Đã hai mươi tư tuổi rồi, đừng hết mời cơm bạn trai cũ lại theo hầu bạn trai của người ta như thế, nên tìm một người bạn trai cho mình đi thôi.”

“Đúng thế, tôi cũng nghĩ như vậy đấy. Tôi còn sợ để quá lâu, tới mức ‘Có bệnh thì vái tứ phương’, lại đến với Trần Thần cũng nên?”

“Là người đồng nghiệp ăn mặc rất cá tính đó à?”

“Ừm, đàn ông có tuổi tác thích hợp xuất hiện trong cuộc sống của tôi cũng chỉ có anh ta thôi.” Cô đau khổ nói.

“Cô mới hai mươi tư, sốt ruột làm gì, tình yêu là cảm xúc, không thể miễn cưỡng.”

“Nhưng vừa có người nói tôi đã hai mươi tư rồi, như thể tuổi này còn chưa có bạn trai thì sẽ khiến trật tự xã hội đảo lộn?” Trì Linh Đồng thấy mưu mô của mình thực hiện thành công, bèn hỏi ngược lại.

Bùi Địch Thanh không nhịn được bèn bật cười.

https://thuviensach.vn

***

Khi Tiêu Tử Thần thay quần áo xong thì ánh nắng đã chiếu thẳng lên vai người ta. Tuy bên ngoài nhiệt độ rất cao nhưng anh ta không bật điều hòa mà mở cửa sổ, để mặc cho gió biển thổi vào trong xe.

Xe chạy một lúc thì tới một con đường lớn trong rừng. Từng tòa nhà ven đường, Trì Linh Đồng đều đã nhìn quen mắt. Khi đi tới một tòa nhà ba tầng kiểu Nga màu nâu đỏ, Tiêu Tử Thần dừng xe, "Đây là nhà tôi."

"Nơi này là đường Quế Lâm." Trì Linh Đồng đã nhận ra, không ngờ đường Quế Lâm lại gần Vịnh Nước Cạn như thế. Tòa nhà màu nâu đỏ lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, tràn đầy hơi thở quý tộc thần bí.

"Đúng, sau khi cha tôi chuyển từ Tây Xương về Thanh Đài thì chúng tôi vẫn luôn ở đây. Trước kia nơi này chính là nhà của một ông chủ nghề báo người Nga. Hôm nay cô giúp việc đã làm rất nhiều món ăn chỉ để đón Khổng Tước, nếu tôi không về nhà thì cô ấy sẽ rất buồn. Nếu cô không ngại, mong cô hạ cố cùng ăn một bữa cơm trưa với chúng tôi!"

"Tôi ngại!" Trì Linh Đồng thốt lên. Không có Khổng Tước, cô và Tiêu Tử Thần chỉ là người qua đường A và người qua đường B mà thôi, thế giới này còn chưa hòa hợp tới mức tất cả đều là người một nhà! Nếu hôm nay Khổng Tước ở đây, cô đi theo ăn ké còn được. Nhưng giờ không được, có hiềm nghi thay mận đổi đào! "Tôi đã hẹn ăn trưa với bạn rồi, phiền anh đưa tôi tới chỗ giao lộ là được."

Tiêu Tử Thần không động đậy: "Khi tôi thay quần áo thì đã nói với người trong nhà rồi."

Trì Linh Đồng nhíu mày: "Anh không định nhờ tôi giả vờ thành Khổng Tước đấy chứ?" Điều này quá hoang đường.

https://thuviensach.vn

“Không, tôi nói cô là bạn của Khổng Tước, cha tôi rất mến khách. Không sao đâu, chỉ là một bữa cơm đạm bạc thôi.” Tiêu Tử Thần nói ra từng câu từng chữ, vẻ mặt bình thản như một cốc nước nước trắng.

“Anh không thấy làm vậy sẽ khiến người khác khó chịu sao?” Trì Linh Đồng hơi bực bội.

Tiêu Tử Thần bối rối nhìn cô, “Tôi… chỉ nghĩ hai nơi gần nhau như vậy, lại vào đúng giữa trưa, cho nên mới nói theo lẽ đương nhiên.”

Cánh cửa gỗ của tòa nhà mở ra, một cụ ông tóc bạc bước tới, “Tử Thần, sao không mời khách vào trong nhà?” Nói xong, ông đi xuống thềm, đến gần xe.

Trì Linh Đồng mím môi, bây giờ thì cô đã hết đường trốn.

“Đây là cha tôi – Tiêu Hoa, còn đây là bạn của Khổng Tước – Trì Linh Đồng.” Tiêu Tử Thần nhìn Trì Linh Đồng, giới thiệu hai người với nhau.

“Tử Thần nói rằng cháu là nhà thiết kế, là một cô bé rất xuất sắc. Mau vào đi, cô giúp việc đã dọn cơm lên bàn từ lâu rồi.” Ông Tiêu Hoa nhiệt tình mở cửa xe cho Trì Linh Đồng, “Sau này nơi đây cũng chính là nhà của Khổng Tước, cháu có thể tới chơi bất cứ lúc nào, đừng ngại nhé.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền, bác Tiêu.” Trì Linh Đồng chẳng biết làm sao, đành đi theo Tiêu Tử Thần vào nhà, khi bước lên cầu thang, cô quay đầu trừng mắt với Tiêu Tử Thần một cách hung ác.

Bước qua cửa là vào phòng khách, trên tường có treo mấy bức tranh danh nhân, tranh phong cảnh, một chiếc đồng hồ quả lắc kiểu cổ của Đức, bốn thanh hợp âm chuẩn bị báo giờ, âm thanh rất êm tai, ở phía đông có một chiếc tủ kính bằng gỗ anh đào, bên trong có bày đủ loại huân huy chương, ti vi được đặt trên một chiếc bàn làm từ gỗ sồi, chỉ có một mặt bàn

https://thuviensach.vn

và bốn chân đỡ, nhưng kết cấu vô cùng đẹp đẽ tinh xảo. Cạnh bàn là một chiếc kệ thấp, bên kệ đặt một chiếc máy quay đĩa kiểu cũ, trong máy có đĩa nhạc, hầu hết là hí khúc(*). Trì Linh Đồng đứng đây, chợt cảm thấy bản thân như lạc vào quá khứ.

(*) Là nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc, bao gồm ca múa, diễn tuồng…

"Phòng ăn ở chỗ này, mau tới đây rửa tay nào!" Một người phụ nữ trung niên mặc tạp dề tươi cười dẫn Trì Linh Đồng vào phòng rửa tay, "Ở đây có xà phòng, còn khăn mặt thì ở trên giá."

Trì Linh Đồng nói cảm ơn, cô thấy tuy phòng rửa tay không được trang trí một cách xa hoa nhưng mỗi viên gạch men đều được lau tới sáng loáng, tạo cảm giác nếp sống nơi đây rất lịch sự.

Tiêu Tử Thần đứng ở cửa phòng rửa tay đợi cô, ánh mắt lộ vẻ áy náy, "Ăn cơm xong tôi sẽ đưa cô về." Nói như thể đã làm chuyện cực kỳ có lỗi với cô.

Trì Linh Đồng thấy dở khóc dở cười.

Có một cụ bà đã ngồi trên bàn ăn, nhìn thấy Trì Linh Đồng bèn cười khà khà, nếp nhăn trên má như đang nở hoa, trong nụ cười còn vương chút ngây ngô.

"Cháu chào bác ạ." Trì Linh Đồng đoán cụ bà này chính là mẹ chồng tương lai của Khổng Tước.

Khi cô đang chào hỏi thì cụ bà bỗng kéo cô lại gần mình, ghé sát vào tai cô, thì thầm bằng giọng thần bí: "Theo một nguồn tin đáng tin cậy, tối nay ở Thanh Đài sẽ xảy ra một vụ động đất trên cấp tám, cháu đừng hoảng hốt, lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi đây."

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng sợ tái mặt: “Thật ạ?”

“Chị cả, hôm nay em có thêm loại rau thơm mà chị thích vào canh cá, lát nữa chị uống nhiều một chút.” Người phụ nữ mặc tạp dề bưng một chiếc bát sứ Thanh Hoa, tách Trì Linh Đồng và cụ bà kỳ lạ ra một cách rất tự nhiên.

“Ừm, Tử Hoàn cũng về ăn cơm à?” Cụ bà dường như chợt biến thành một người khác, mỉm cười điềm đạm.

Trì Linh Đồng thấy lông mày của bà rất đẹp, cong cong, mảnh mai.

“Tử Hoàn còn phải theo sát chuyện kinh doanh ở Thục Phủ, rất bận rộn!” Tiêu Tử Thần kéo ghế, ngồi xuống cạnh bà cụ.

“Dạo này có thể xảy ra dịch bệnh, bệnh tả, con phải nhắc Tiêu Hoán chú ý khử trùng tiêu độc.” Ánh mắt cụ bà thoáng hiện vẻ sợ hãi, miệng lẩm nhẩm.

Tiêu Tử Thần gật đầu, mỉm cười trấn an Trì Linh Đồng đang cực kỳ kinh ngạc, “Ngày xưa mẹ tôi làm bác sĩ ở bệnh viện dã chiến, từng tham gia vào công tác cấp cứu vụ động đất ở Đường Sơn.”

Trì Linh Đồng à lên, đã hiểu rõ. Có những người từng trải qua một số chuyện vô cùng khủng khiếp, rất lâu sau đó, thậm chí cả đời đều không thể thoát khỏi sự ám ảnh, dường như đã hoàn toàn sống trong cơn ác mộng.

Ngừo phụ nữ mặc tạp dề có họ Trương là người giúp việc của nhà họ Tiêu. Bà bưng mấy món ăn để lên bàn, rồi cũng ngồi xuống cùng ăn cơm. Bầu không khí dùng cơm của nhà họ Tiêu rất yên tĩnh, hầu như không có ai nói chuyện. Thỉnh thoảng ông Tiêu Hoa lại đổi vị trí mấy đĩa thức ăn, để Trì Linh Đồng gắp thức ăn tiện hơn.

https://thuviensach.vn

Khi không nói chuyện, bà Tiêu rất bình thường, đôi lúc lại mỉm cười hiền hòa với Trì Linh Đồng.

Cho dù dì Trương nấu ăn rất ngon, người nhà họ Tiêu cũng rất lịch sự, nhưng Trì Linh Đồng vẫn thấy cơm như nghẹn trong họng mình, cực kỳ khó chịu.

Ăn được nửa bước thì có người đẩy cửa bước vào.

Trì Linh Đồng mở to mắt, người vừa tới mặc quần áo theo phong cách đường phố bụi bặm, tóc xịt keo dựng đứng đầy thách thức, như thể đang nổi giận đùng đùng đâm thủng tầng không, trên chiếc áo phông màu hồng nhạt có in hình bộ xương vàng, cổ áo có đinh tán, còn viết một đóng chữ tiếng Anh gì đó, quần jeans màu chàm còn cài thêm dây xích bạc, đũng quần thòng lòng tới đầu gối, còn có mấy vết rách được rạch sẵn. Quần áo đường phố kết hợp với khuôn mặt để râu dê, quả thực quái dị đến khó tả.

Anh ta chỉ liếc qua đã thấy ngay Trì Linh Đồng đang ngồi trên bàn ăn, ria mép vểnh lên, xua xua tay: “Không cần giới thiệu, em biết đây là ai rồi. Khổng Tước… đúng không! Ôi, chị dâu, trông chị trẻ quá, thế này thì đi ra ngoài với anh cả, người ta sẽ tưởng anh ấy làm thầy mà đánh mất tôn ti, đi quyến rũ sinh viên của mình. Ha ha, đừng sợ, em chính là Tiêu Tử Hoàn – đồ hư hỏng của nhà họ Tiêu, phong thái thua kém anh cả mười vạn tám trăm dặm, nhưng em với anh ấy là anh em ruột trăm phần trăm đấy.”

“Đây là Trì Linh Đồng, bạn của Khổng Tước.” Tiêu Tử Thần chầm chậm nói.

“Gì cơ?” Tiêu Tử Hoàn ngả ngửa, “Thay chị dâu khác à?”

Khóe môi Trì Linh Đồng khẽ giật giật, cuối đầu nhìn xuống bàn. Người ta thường nói trong nhà của Tây thời thực dân đều xây một cái hầm trú ẩn, không biết nhà họ Tiêu có không, nếu có, để cô chui vào thì tốt biết mấy.

https://thuviensach.vn

“Khổng Tước không khỏe lắm.” Tiêu Tử Thần nhíu mày, có lẽ cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

Tiêu Tử Hoàn ngơ ngơ ngác ngác, ngồi xuống cạnh ông Tiêu Hoa đang lạnh mặt. “Cha ơi, cha đừng giận nữa, con sẽ ở nhà một lúc. Con nghe nói anh cả dẫn chị dâu tương lai tới chơi, mới về nhà chào hỏi. Mẹ, mẹ có nhớ con không?” Anh ta quay ra nháy mắt với bà Tiêu. Sau đó lại nhìn Trì Linh Đồng, “Ý của anh là, cô bé mắt to này không liên quan gì đến anh, chị dâu vẫn tên là Khổng Tước?”

“Tử Hoàn, tôn trọng khách một chút.” Ông Tiêu nghiêm nghị mắng.

Tiêu Tử Hoàn nhún vai, chào kiểu quân đội với vẻ tếu táo: “Vâng thưa Đại tá.”

Trì Linh Đồng rất muốn nói, tôi chỉ tới ăn ké thôi mà, xin anh đừng để ý tới tôi làm gì.

“Tử Hoàn, con ăn cơm chưa?” Dì Trương hỏi.

Tiêu Tử Hoàn nhìn Trì Linh Đồng chằm chằm: “Con dậy muộn, vừa ăn bữa sáng xong, không thấy đói. Cô bé này đúng là người cũng như tên.”

Trì Linh Đồng cố gắng nở một nụ cười, coi đó như một lời khen.

Tiêu Tử Thần ho húng hắng: “Tử Hoàn, ngày mai anh đưa Khổng Tước tới ăn cơm ở nhà hàng của chú, chú nhớ giữ một phòng cho anh chị.”

Tiêu Tử Hoàn gật đầu, “Dẫn theo cả cô bé này nhé, ăn lẩu, càng đông càng vui.”

https://thuviensach.vn

“Không không, ngày mai tôi phải tăng ca rồi.” Trì Linh Đồng kiên quyết, không thể để bản thân ở thế bị động lần nữa.

“Cô làm việc ở Thanh Đài?” Tiêu Tử Hoàn bắt đầu cảm thấy hứng thú.

“Linh Đồng là nhà thiết kế của Công ty bất động sản Thái Hoa.”

Tiêu Tử Hoàn đập tay xuống bàn, lấy một tấm danh thiệp từ trong túi, hào phóng nói: “Cô bé, vậy bất cứ lúc nào cô cũng có thể dẫn bạn bè tới ăn lẩu ở nhà hàng của tôi. Cô là bạn của chị dâu, cũng là bạn của tôi, mọi người cứ ăn uống thoải mái, tôi chiêu đãi.”

“Mỹ Thực Phủ.” Đây là một quán lẩu nổi tiếng ở Thanh Đài, mở theo hình thức Buffet tự phục vụ(*), sáu mươi tám tệ một người. Ở Trung Quốc, hễ là những thứ được ăn thoải mái không giới hạn thì anh tài đều chen nhau xuất hiện. Nguyên liệu nấu ăn ở Mỹ Thực Phủ được lựa chọn rất tỉ mỉ, hải sản, dê đều là nguyên liệu tốt nhất. Trì Linh Đồng, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều từng tới đó ăn, chỉ cần chậm chân là phải xếp hàng chờ chỗ. Hóa ra ông chủ của Mỹ Thực Phủ làm ăn phát đạt ấy lại chính là anh chàng Tiêu Tử Hoàn trông như du côn trên phố này ư? Trì Linh Đồng được dịp mở rộng tầm mắt.

(*) Người ăn trả một số tiền cố định, sau đó ăn uống tùy thích tất cả các món ăn, không giới hạn.

“Tôi còn là một nghệ sĩ Rock’n Roll nghiệp dư, đêm nay phải biểu diễn ở quán bar. Khi ở nhà hàng thì tôi không như thế này.” Tiêu Tử Hoàn cũng nhận ra sự nghi ngờ của Trì Linh Đồng, gặp nhiều rồi cũng quen, chỉ cười: “Được rồi, con đi đây. Cha, cha đừng nghiêm mặt nữa, bây giờ phần lớn người ta đều chỉ có một con trai hoặc một con gái, nhưng cha lại có tận hai đứa con trai, quá dũng mãnh! Nếu con cũng giỏi giang như anh cả thì ông trời sẽ đố kỵ mất. Người biết đủ sẽ luôn sống vui, ok?”

Ông Tiêu Hoa nhắm mắt, xua xua tay: “Xéo, xéo, xéo!”

https://thuviensach.vn

“Tuân lệnh!” Tiêu Tử Hoan cũng không tức giận, vừa đứng lên vừa cười ha ha.

Tiêu Tử Thần đứng dậy tiễn, bà Tiêu chớp mắt căn dặn: “Tử Hoàn, nhớ tìm bãi cỏ trống trải mà đi, đừng tới gần nhà cửa.”

“Vâng ạ!” Tiêu Tử Hoàn đáp bằng giọng sang sảng, quay đầu làm mặt quỷ với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nhìn bộ dạng hài hước của anh ta, không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Tiểu Trì, đã để cháu cười chê.” Ông Tiêu Hoa vẫn nghiêm mặt. “Từ nhỏ Tử Hoàn đã là một đứa trẻ khiến người ta phải đau đầu vì nó, hết thuốc chữa rồi.”

Trì Linh Đồng mỉm cười: “Cháu cũng thường xuyên khiến cha mẹ phải lo lắng.”

Bữa trưa kết thúc trong bầu không khí vừa nặng nề vừa tĩnh lặng. Trì Linh Đồng vội vã xin phép ra về.

“Khi nào rảnh thì tới chơi nhé.” Ông Tiêu Hoa tiễn Trì Linh Đồng tới tận cửa xe, bà Tiêu nằm nhoài cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Cháu cảm ơn ạ, tạm biệt bác!” Trì Linh Đồng lễ phép khom người, lên xe, thầm thở phào một hơi.

“Xin lỗi!” Tiêu Tử Thần không vội khởi động xe, đột nhiên quay ra nói câu đó với cô.

https://thuviensach.vn

“Không sao, không sao, cũng xong rồi.” Trì Linh Đồng mỉm cười rộng lượng.

Xe vừa chạy tới cuối đường Quế Lâm thì Trì Linh Đồng nhìn thấy một chiếc Mercedes màu đen dừng trước cửa tiệm cà phê, “Thầy giáo Tiêu, cho tôi xuống xe ở đây.”

Tiêu Tử Thần không hiểu: “Tôi đưa cô về nhà, tiện thể tới thăm Khổng Tước, xem cô ấy có muốn ăn thứ gì không!”

Trì Linh Đồng hoảng tới mức toát mồ hôi lạnh đầm đìa, vội tỏ ra bối rối: “Làm sao bây giờ, tôi đã hẹn người ta ở chỗ này rồi, khi nào xong việc, tôi tới nhà sẽ gọi điện cho anh.”

Tiêu Tử Thần do dự một lúc, cuối cùng xuống xe mở cửa xe cho cô.

Chuông gió treo ở cửa tiệm cà phê vừa kêu leng keng, Bùi Địch Thanh đã vui vẻ nghênh đón.

Hai người mặt đối mặt, gật đầu chào nhau. Trì Linh Đồng nhìn Tiêu Tử Thần lên xe, lại quay đầu nhìn Bùi Địch Thanh, khỏi nói, hai người có chiều cao, dáng người khá giống nhau. Nếu không tính đến khuôn mặt, kiểu tóc, quần áo, chỉ nhìn bóng lưng thì trông như một người.

“Sao tới sớm vậy?” Trì Linh Đồng nhìn đồng hồ, còn chưa tới hai giờ!

“Không có việc gì làm nên tới đây chờ cô sớm một chút. Đang định đợi thêm một tiếng nữa thì sẽ gọi điện cho cô. Kia là bạn trai của bạn gái cô? Đúng là có phong thái của người dạy học!” Bùi Địch Thanh kéo ghế giúp cô một cách lịch sự, hai người đều ngồi ở chỗ cũ. Laptop, ảnh, công văn xếp đầy một bàn, chỉ có một cốc cà phê đen đặt ở mép bàn, trông rất đáng thương.

https://thuviensach.vn

“Ừm, anh ta là giảng viên đại học.” Trì Linh Đồng mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, nói với nhân viên phục vụ, “Mang cho tôi một cốc nước sôi để nguội trước đã, dạ dày tôi đau.”

“Sao lại đau dạ dày?” Bùi Địch Thanh hơi lo lắng

Ăn hai bữa cơm căng thẳng như thế, không đau dạ dày mới là lạ. Trì Linh Đồng thàm mắng Khổng Tước và Hi Vũ không biết bao nhiêu lần, ngẫm lại sao mình lại giao du với những kẻ như thế nhỉ?

“Trong cuốn ‘Tam ngôn lưỡng phách’ của Phùng Mộng Long có một câu chuyện tên là ‘Tiền tú tài chiếm tổ phượng hoàng’.” Gần đây hai người thường xuyên gặp nhau, không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không tính là bạn bè, nhưng lại rất hiểu nhau, trước mặt Bùi Địch Thanh, cô không cần phải giữ ý. “Câu chuyện đó kể rằng, có một tú tài vừa tuấn tú vừa giỏi giang, nhưng gia đình nghèo khó, sống nhờ nhà họ hàng làm bạn đọc sách. Người họ hàng kia thích một tài nữ, đi cầu hôn, tài nữ đòi gặp mặt trước. Người họ hàng kia rất xấu xí, sợ tài nữ không thích mình, bèn để tú tài thay mình đi gặp tài nữ, sau đó chuyện thành thân được chấp thuận. Tới lúc thành thân, hắn cũng bảo Tiền tú tài đi đón dâu thay mình. Ai ngờ ngày đón dâu, trên hồ vừa nổi gió vừa có tuyết rơi, kéo dài một ngày một đêm, thuyền hoa không thể rời khỏi nhà tài nữ. Cha của tài nữ đành cho hai người thành thân ngay tại nha bọn họ, thế là Tiền tú tài đã chiếm được tổ phượng hoàng.”

“Ngụ ý của câu chuyện này là gì?” Bùi Địch Thanh chuyển laptop sang bên cạnh, để anh có thể nhìn rõ khuôn mặt xinh xắn với đủ loại biểu cảm của cô.

“Hôm nay tôi cũng phần nào hiểu được tâm tình của Tiền tú tài khi gặp phải chuyện dở khóc dở cười này. Theo hầu bạn trai của bạn thân tắm biển, hóng gió, còn phải đến nhà anh ta ăn cơm hộ cô ấy, tình cảnh lúng túng không để đâu cho hết.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cô cũng đã chiếm tổ phượng hoàng?”

“Ha ha, Frank… anh rất thông minh, nhưng lấy ví dụ như vậy thì không đúng. Ôi, người hết mình vì bạn bè như tôi, quả thật khiến trời đất cảm động.”

“Hình như hôm nay cô đã trải qua những chuyện rất thú vị.”

“Không phải thú vị mà là nguy hiểm!” Cô ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy anh đang mỉm cười dịu dàng. Cô lại tiếp tục cuối đầu, vờ như uống nước.

Nếu như cố gắng nghiền ngẫm vẻ mặt của anh trong khoảnh khắc ấy, có lẽ cô sẽ đỏ mặt. Đôi khi người đàn ông này lại lơ đãng thăm dò xem trái tim cô đang hướng về đâu, lạ lùng tới mức cô không muốn suy nghĩ thêm, chỉ lo để lộ đáp án nào đó khiến hai người không thể ở bên nhau thoải mái như trước.

“Tôi gửi mấy bản thiết kế mà cô đã sửa tới Bắc Kinh, để mấy người đồng nghiệp xem thử, họ đều rất kinh ngạc. Trên đường tới đây, tôi thấy thứ này được bày trong tủ kính của một cửa hàng nhỏ, trông rất đáng yêu. Tặng cô!” Bùi Địch Thanh đặt cốc cà phê xuống, cúi người lấy ra một chiếc túi giấy được gói trong giấy bóng kính.

Trì Linh Đồng nhận lấy với vẻ hoài nghi, mở ra xem thì thấy một con búp bê vải mặc váy carô và mái tóc rất dài.

Cô mỉm cười: “Tôi đã không chơi búp bê từ lâu rồi, anh tặng nhầm người!”

“Cô ngắm lại khuôn mặt, đôi mắt của nó đi.” Bùi Địch Thanh nhướn mày, bình thản nói.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng đặt búp bê lên bàn, ngắm nghía trái phải trước sau trên dưới một lượt, cô chợt nhìn chăm chú vào đôi mắt to quen thuộc của búp bê. “Con búp bê này không phải là hàng đặt chứ?” Khuôn mặt của búp bê rõ ràng là bản thu nhỏ của cô, chẳng qua các đường nét được nhấn mạnh, tạo cảm giác sống động hơn, nhưng đôi mắt lại giống y như đúc.

“Đâu có ai rảnh mà làm vậy, chỉ là trùng hợp thôi.” Anh cảm thán với giọng cực kỳ coi thường IQ của cô, “Cất nó đi, chúng ta bàn vào chuyện chính.”

“Làm gì có ai tặng quà như anh đâu?” Chẳng giải thích lý do gì cả.

“Cô thích thì giữ lấy, không thích thì tặng cho người khác.” Giọng anh cực kỳ bình thản, khiến Trì Linh Đồng nhớ tới cốc nước sôi để nguội mà cô vừa uống xong.

“Trước đây anh thường xuyên tặng quà cho con gái như vậy sao?” Cô muốn nói thêm hai chữ “đặc biệt”, nhưng rồi vẫn lượt bớt.

“Những chuyện cũ của tôi, cô sẽ không thích nghe. Bàn về nhà bạt của người Mông Cổ trước hay thiết kế của Khế Viên trước?” Anh đặt laptop ra giữa, mở tài liệu.

Trì Linh Đồng vuốt ve mái tóc của búp bê, không dám hỏi nữa.

Chiếc Mercedes màu đen chạy xuyên qua ánh đèn mờ nhạt, từ từ dừng lại trước khu nhà. Bùi Địch Thanh quay người, ánh mắt dịu dàng mà ấm áp, “Về đến nhà thì nhớ tắm nước ấm và đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đi làm.”

Trì Linh Đồng không nhịn được há miệng ngáp, đây không biết là lần thứ mấy của buổi tối hôm nay, cô cười ngại ngùng, “Vâng, vậy tạm biệt anh, tổng giám đốc Bùi.” Cô thực sự buồn ngủ rồi.

https://thuviensach.vn

Khổng Tước đương nhiên chưa về nhà. Không biết có phải Nhan Tiêu Úy đi chơi với Dương Dương hay không, giày cao gót cái thì ở ngoài, cái thì ở bên trong, có lẽ lúc ra cửa thì chị ta đang rất vội.

Trì Linh Đồng tắm nước ấm xong, đang lau tóc thì chuông điện thoại reo, cô nhìn màn hình, đôi mày thanh tú dần nhíu lại, là ông Trì Minh Chi đã lâu không liên lạc.

"Cha, cha nhớ tới con rồi à!" Cô vẫn luôn là báu vật mà ông Trì Minh Chi nâng niu trong lòng bàn tay, trước mắt ông, cô cũng nhõng nhẽo hơn mấy phần.

"Minh Chi đi dạy rồi, Đồng Đồng, tôi là dì Cam của cô đây."

Trì Linh Đồng quấn khăn lông lên đầu, từ từ ngồi xuống ghế sofa, giọng nói lạnh lùng, "Xin hỏi cô tìm tôi có việc gì?"

Cam Lộ thoáng ngập ngừng: "Cô không tò mò vì sao đã muộn thế này mà cha cô vẫn còn đi dạy ư?"

"Có gì mà phải tò mò, bây giờ ông ấy có thêm con trai con gái, không làm thục mạng thì cho hai đứa nó ăn gió Tây Bắc à?" Trì Linh Đồng chẳng hề thương cảm.

Cam Lộ cười mỉa mai: "Cô cũng hiểu chuyện đấy chứ."

"Ngoại trừ việc báo cáo hành tung của cha tôi, cô còn việc gì cần nói không?" Trì Linh Đồng không phải người không hiểu lễ nghĩa, nhưng đối với một phụ nữ thâm hiểm như vậy, cô cảm thấy không cần tỏ ra thân thiết với cô ta.

https://thuviensach.vn

“Có,” Chỉ sợ cô ngắt máy, Cam Lộ lập tức nói, “Hôm nay mẹ cô bán cả hai căn nhà ở Tân Giang, chuyển hết tiền sang danh nghĩa của cô.”

“Ừ!”

Cam Lộ chợt cao giọng, “Mẹ con các người không thấy làm như vậy là rất quá đáng sao. Nhà và xe đều có công sức của Minh Chi, Linh Kiệt và Linh Tiệp cũng là con của Minh Chi, dựa vào đâu mà chuyển hết cho cô?”

Hóa ra bà mẹ nhỏ này gọi tới để đòi công bằng. Trì Linh Đồng tháo khăn lông, để mặc cho mái tóc dài xõa sau lưng, “Nhà và xe là tài sản chung của cha mẹ tôi, tôi lại là con gái duy nhất của họ, không cho tôi thì cho ai nào? Bây giờ cô là người vợ hợp pháp của cha tôi, cô và ông ấy cùng nhau tạo nên tài sản chung, tôi sẽ chẳng nhòm ngó mảy may. Thế đã công bằng chưa?”

“Thế nhưng… thế nhưng giờ Minh Chi đã hơn năm mươi tuổi, sao còn nhiều sức lực bằng xưa?” Cam Lộ cuống lên, vừa thốt ra câu đó, chỉ hận không thể tát cho mình hai cái.

Trì Linh Đồng cười khẩy: “Dì Cam à, ngày trước cha tôi cũng không cưỡng hiếp gái nhà lành, cô có quyền lựa chọn đấy chứ.”

Không chờ cô nói xong, Cam Lộ đã ngắt máy trong sự ô nhục, không giành được công bằng, còn tự bôi tro trát trấu vào mặt mình. Trì Linh Đồng không biết cô ta đã tức giận tới mức nào rồi, thời gian gần đây cha cô có thể vui vẻ sao?

Cô định đi vào nhà vệ sinh, lấy lược chải tóc, lại nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Sao không trả lời tin nhắn?” Câu hỏi của Bùi Địch Thanh rất súc tích ngắn gọn.

https://thuviensach.vn

“Có tin nhắn à?” Trì Linh Đồng nhìn vào điện thoại, dường như có hai tin nhắn được gửi tới.

“Đã tắm rửa chưa?”

“Rồi!”

“Bạn cùng nhà về chưa?”

“Chưa!”

“Để búp bê ở đâu?”

“Tặng cho bạn cùng nhà.”

Bùi Địch Thanh im lặng, Trì Linh Đồng mím môi, đùa chút thôi mà.

“Ngủ sớm đi!” Anh rầu rĩ nói.

“Anh nói xem, để búp bê ở bên gối, có phải hơi ngây thơ không?” Trì Linh Đồng chợt cảm thấy trái tim mình như bị một sợi lông lướt nhẹ qua, tê tê ngứa ngứa.

“Hay có người tới thăm phòng cô sao?”

“Không có.”

Bùi Địch Thanh cười ấm áp: “Dạ dày không khỏe, trước khi ngủ nhớ uống một cốc sữa. Ngủ ngon!”

Tiêu rồi, thân thiết như vậy, chu đáo như vậy, không phải anh không phải cha, không phải bạn không phải người nhà. Có những thứ cứ chìm dưới mặt

https://thuviensach.vn

nước thì có thể giả vờ không biết, nhưng bây giờ phải nhảy vào trong nước, cô biết ứng phó thế nào đây?

Còn chưa ngẫm nghĩ kĩ chuyện này thì Nhan Tiêu Úy về nhà, vẻ mặt âm u như bầu trời chiều trước cơn giông tố, Trì Linh Đồng nói chuyện với chị ta, chị ta cũng chỉ ừ hử một tiếng, đi thẳng vào phòng, sau đó im lìm trong đấy.

"Sao thế?" Trì Linh Đồng không yên tâm, mở cửa ra.

Nhan Tiêu Úy còn chẳng thèm mở đèn. Trong bóng tối, chỉ nghe được giọng nói uất ức của chị ta: "Em nói xem, rốt cuộc đàn ông muốn gì ở phụ nữ?"

Trì Linh Đồng chớp chớp mắt, "Mỗi người có những mong muốn riêng!"

Nhan Tiêu Úy thở dài thườn thượt: "Chị tưởng anh ta học hành nhiều như vậy, nhất định sẽ khác với tất cả mọi người, cho nên giữ ý rụt rè đủ đường, chỉ sợ anh ta nghĩ chị là một người phụ nữ tùy tiện. Quay đi quay lại, cuối cùng lại thua dưới tay một nhân viên phục vụ nhà hàng. Mẹ nó chứ, lũ đàn ông, dù có học hay vô học, đều khốn khiếp như nhau, suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh ta nói với chị, anh ta ở nước ngoài vất vả kiếm tiền như thế, chẳng phải vì muốn sống thoải mái ư? Tìm một cô gái, cung phụng yêu chiều, vậy mà sờ cũng không được, chạm cũng không xong, hơi chút là phải nịnh nọt để cô ta vui, sao phải chịu khổ như vậy? Giờ cứ tìm một cô gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, làm trời làm đất của cô ta, cô ta sẵn sàng tôn tôi thành thần, tôi đã nghĩ thông rồi, tài tử giai nhân gì chứ, sống mà còn phải màu mè hoa lá."

"Anh ta là Dương Dương?" Trì Linh Đồng nghĩ mãi nghĩ mãi, mới đoán được một chút, Nhan Tiểu Úy bị Dương Dương vứt bỏ. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, khẩu vị của anh chàng Dương Dương này thay

https://thuviensach.vn

đổi nhanh thật đấy. cách đây không lâu, anh ta còn theo cô nhằng nhẵng như ruồi.

"Đúng, gân gà!"(*). Nhan Tiêu Úy độc địa nói.

(*) Gân gà vừa dai vừa không có mùi vị, ngụ ý chỉ những việc làm phí công sức mà chẳng được lợi ích gì.

"Dù sao cũng không có mùi vị gì, bỏ đi càng tốt."

"Nhưng mà… chị đã phí rất nhiều công sức lên người anh ta!" Nhan Tiêu Úy thấy rất bực bội, thực sự không dám kể ra chuyện vì muốn gây thiện cảm với anh ta mà còn mua quần áo, mời anh ta ăn cơm.

"Chị ơi! Cứ coi như mình bỏ tiền mua một bài học đi!"

Nhan Tiêu Úy thở dài, "Thôi không nói nữa, em đóng cửa giúp chị, sáng mai chị dậy tắm rửa sau."

Trì Linh Đồng đóng cửa lại, còn chưa về tới phòng thì đã nghe được tiếng cửa lớn bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Cô nhắm mắt, xụ mặt bước tới. Khuôn mặt Khổng Tước dào dạt ý xuân, cô nàng dang tay định ôm Trì Linh Đồng.

"Đừng ôm tớ, người cậu có mùi gì thế?" Trì Linh Đồng cau mày, đẩy cô nàng ra.

"Có à?" Khổng Tước cuối đầu ngửi ngửi, "Cũng hơi có mùi, tớ ăn cơm ở quán lẩu, bị ám mùi."

"Quán lẩu nào cơ?" Trì Linh Đồng có sự cảm chẳng lành.

https://thuviensach.vn

“Quán lẩu ngon nhất Thanh Đài, Mỹ Thực Phủ. Ôi, tớ phải tắm rửa sạch sẽ mới được.” Khổng Tước vừa hát vừa đi về phía phòng tắm.

Trì Linh Đồng kéo cô nàng lại, lôi vào trong phòng, khóa chặt cửa. “Cậu biết ông chủ của quán Mỹ Thực Phủ là ai không hả?”

Đôi mắt đẹp của Khổng Tước đong đưa lúng liếng, “Tớ đi ăn cơm chứ không phải đi phỏng vấn ông chủ của người ta.”

Trì Linh Đồng lườm cô nàng: “Khổng Tước, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tớ nói cho cậu biết, ông chủ của Mỹ Thực Phủ chính là em trai của Tiêu Tử Thần – Tiêu Tử Hoàn. Cậu nổi bật thế này, người của toàn thế giới đều không thể không chú ý tới cậu. Hừ hừ, nếu như ngày mai cậu ra mắt nhà họ, Tiêu Tử Hoàn nhận ra…”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Khổng Tước sợ tái xanh tái xám, hoảng loạn cầm lấy tay Trì Linh Đồng.

“Cậu để ý tới cảm nhận của Tiêu Tử Thần lắm sao?”

Khổng Tước gật đầu thừa nhận.

“Vậy hôm qua cậu đã làm những gì sau lưng anh ta?”

Khổng Tước vặn mình một cái: “Chẳng lẽ cậu chưa từng có mối tình đầu ư?”

Nhắc tới mối tình đầu, Trì Linh Đồng nổi giận ngay: “Chỉ nghĩ đến việc tên đàn ông ngu xuẩn đần độn kia chiếm giữ vị trí mối tình đầu của tớ là tớ đã muốn đầu thai kiếp khác, sống lại lần nữa cho rồi. Khổng Tước, mối tình đầu của cậu là nam sinh học lớp 11/6 nói một câu nghẹn một câu, hay là nam sinh lớp 11/4 hay hát lạc giọng thế hả?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Khổng Tước trốn tránh, lát sau, cô nàng đầu hàng: “Được rồi, được rồi, tớ xin khai, người bạn mà tớ gặp hôm nay là bạn trai thời đại học của tớ.”

“Chính là kẻ đã khiến cậu thất tình thảm hại ư?”

“Sao cậu biết?”

Trì Linh Đồng vung tay, lăn lên giường, ôm búp bê vào lòng. “Cậu và anh ta ‘tình cũ tự cháy’ thế nào thì tớ chẳng quan tâm, tớ chỉ muốn nói, đây là lần cuối cùng. Sau này dù cho cậu có tuyệt giao với tớ, tớ cũng không che giấu giúp cậu đâu. Cậu có biết là, mẹ của mọt sách từng gặp phải chuyện rất kinh khủng nên đầu óc hơi có vấn đề, quan hệ giữa em trai anh ta và gia đình khá căng thẳng, nhưng cậu lại kéo niềm kiêu hãnh của cả nhà người ta tới Tân Giang, dù gì cũng phải biết trân trọng chứ!”

“Đồng Đồng, tớ sai rồi, tớ sai rồi.” Khổng Tước xin tha.

Trì Linh Đồng rũ mi, cô quá hiểu tính xấu của Khổng Tước, cô nàng luôn biết cách giấu cái đuôi của mình thật kỹ.

“Vậy… Mỹ Thực Phủ…” Khổng Tước vẫn đang lo lắng chuyện vừa rồi.

“Tối nay Tiêu Tử Hoàn đi biểu diễn ở bên ngoài, không ở nhà hàng.”

Khổng Tước thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ khuôn mặt cô nàng mới giãn ra, vui vẻ nói: “Cưng à, tớ yêu cậu chết đi được. Cậu yên tâm, tớ chỉ gặp mặt bạn cũ thôi, ăn chút cơm, uống chút trà chứ không làm gì cả.”

“Lưu luyến không rời như thế, sao không cố gắng mà ở bên nhau?”

“Loại đàn ông ấy không phải đối tượng tốt để kết hôn.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cuối đầu, mặc niệm ba giây cho Tiêu Tử Thần.

Ngày hôm sau, Khổng Tước ăn mặc trang điểm trông rất thuần khiết, Tiêu Tử Thần lái xe tới đây đón cô nàng. Nhan Tiêu Úy trở lại với hình tượng hoàn hảo của một nữ tiếp viên hàng không, đi làm với phong thái xuất chúng lỗi lạc. Trì Linh Đồng đeo túi xách, gặm bánh mì, ung dung tới công ty từ sáng sớm.

Buổi sáng ngày thứ hai, việc đầu tiên là họp hàng tuần, sau đó giám đốc từng bộ phận sẽ phân công nhiệm vụ tuần này, mỗi người nhận một việc rồi về chỗ của mình hoàn thành.

Vào bữa trưa, Trì Linh Đồng vừa bưng khay cơm quay ra thì đã thấy Nhạc Tĩnh Phân đang ngồi ở một góc, vẫy vẫy tay với cô.

“Chủ tich Nhạc, sao chi lại ăn cơm ở đây?” Nhạc Tĩnh Phân rất chú ý chăm sóc sức khỏe, cơm trưa vẫn luôn được người giúp việc trong nhà mang tới.

“Có rất nhiều nhân viên phàn nàn rằng cơm ở căng tin quá chán, phải đổi đầu bếp, hôm nay chị đến thử. Em ngồi đi!” Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào chỗ đối diện. “Không sợ béo à?” Chị ta thấy một miếng sườn lớn trên khay cơm của Trì Linh Đồng, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“Hôm nay có món sườn xào chua ngọt, chẳng mấy khi có, ăn một miếng cũng chẳng béo lên là bao.” Trì Linh Đồng cười.

Nhạc Tĩnh Phân an từng miếng khoai tây một: “Tiểu Trì, Dương Dương đã có người yêu, em biết không?”

“Biết ạ.”

“Em vẫn ổn chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ổn lắm!” Cô mỉm cười vui vẻ, thực ra cô rất muốn nói ổn tới mức không thể ổn hơn được nữa.

Nhạc Tĩnh Phân gật đầu: “Thế thì chị an tâm rồi. Nhưng dù sao chị cũng hơi thất vọng, không ngờ Dương Dương lại suy nghĩ như thế.”

“Là do duyên phận thôi, không có quy luật nào cả.”

“Tiểu Trì, dạo này có người đang theo đuổi em à?” Nhạc Tĩnh Phân đột nhiên hỏi.

Trì Linh Đồng đang cắn một miếng xương sườn, đưa mắt nhìn lên đầy hoang mang.

“Người đàn ông kia lái xe Mercedes, khi đó chị nhìn thấy em lên xe của anh ta, chỉ nhìn xa đã thấy anh ta rất phong độ. Là làm nghề gì thế?”

“Khụ, khụ…” Trì Linh Đồng suýt nữa thì nghẹn chết, uống vài hớp canh mới thở được.

“Đừng căng thẳng, nhân viên luôn có quyền tự do kết bạn. Chẳng qua đã là con gái trẻ thì phải mở to mắt ra, trên đời này có không ít đàn ông hư hỏng.” Nhạc Tĩnh Phân tưởng cô căng thẳng, mỉm cười đứng lên, “Em ăn từ từ thôi, chị đi trước đây.”

Trì Linh Đồng vỗ ngực, Bùi Địch Thanh chỉ tới công ty đón cô một lần, sao lại để Nhạc Tĩnh Phân nhìn thấy một cách trùng hợp như vậy? Chị ta đang thăm dò mình, hay chị ta vốn không nhìn rõ người đó là Bùi Địch Thanh? Trì Linh Đồng bỏ món xương sườn sang một bên, nào còn khẩu vị ăn uống gì nữa. Tâm trạng hoảng hốt kéo dài cho tới lúc hết giờ làm. Trần Thần rủ đi ăn đồ nướng, cô cũng từ chối, ũ rũ bước ra khỏi công ty.

https://thuviensach.vn

Có một chiếc xe Mercedes màu đen đứng đối diện đường đi bộ. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Xa Thành mỉm cười với cô: “Tiêu Trì, tôi có chút chuyện muốn hỏi cô.”

https://thuviensach.vn

5
Gió thổi rèm lay

Xa Thành không nói nhiều, thỉnh thoảng gặp phải đèn đỏ mới quay ra nhìn Trì Linh Đồng qua gương chiếu hậu, nói: "Sắp tới rồi!"

Trì Linh Đồng gật đầu, khẽ mỉm cười.

Một trong những chiêu lôi kéo của Nhạc Tĩnh Phân với các nhân viên mà chị ta xem trọng, đó là dẫn họ về nhà ăn cơm, từ đó mối quan hệ càng trở nên thân thiết.

Trì Linh Đồng tới Thái Hoa được nửa năm thì tới dịp Giáng Sinh, Nhạc Tĩnh Phân bèn mời cô đến nhà ăn cơm. Trì Linh Đồng quen Xa Thành vào ngày đó. Xa Thành có cái hào phóng của đàn ông phương Bắc, không chấp nhặt, luôn vui cười ha ha, anh ta chính là người điều khiển bầu không khí trên bàn ăn. Ở công ty, Nhạc Tĩnh Phân là nữ hoàng, ở nhà cũng thế. Ở nhà thay quần áo cũng phải cao giọng, hết sai khiến người giúp việc, rồi lại bắt Xa Thành cầm cái này lấy cái kia. Tính cách của Xa Thành rất tốt, cũng không hề tỏ ra phiền chán.

Trước khi ăn cơm, Nhạc Tĩnh Phân dẫn Trì Linh Đồng đi tham quan biệt thự của nhà bọn họ, thuận miệng hỏi: "Tiểu Trì, em thấy chồng chị thế nào?"

"Vừa ôn hòa, thân thiện vừa nhiệt tình, niềm nở như người thân trong nhà." Trì Linh Đồng cười nói.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân cũng mỉm cười, "Ý chị muốn hỏi không phải chuyện này." Chị ta ngập ngừng, hất tóc, đôi mắt liếc qua phòng bếp, "Em thấy anh ấy có đẹp trai không?"

Trì Linh Đồng chẳng hiểu sao Nhạc Tĩnh Phân lại hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn nghiêm túc trả lời: "Có lẽ do khiếu thẩm mĩ của người phía Nam và phía Bắc không giống nhau, đàn ông phía Nam phải trắng trẻo, cao gầy, thanh nhã thì mới được coi là tuấn tú khôi ngô. Còn Tổng giám đốc Xa có tác phong của người phương Bắc, cường tráng, rất nam tính, khiến người ta có cảm giác an toàn!"

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười: "Thực ra cảm giác an toàn của phụ nữ không đến từ đàn ông, mà chính mình phải tạo ra nó."

Trì Linh Đồng cũng không hiếu kỳ mà hỏi tại sao. Nếu Nhạc Tĩnh Phân muốn giải thích, tự chị ta sẽ nói tiếp. Nếu chị ta không nói, mà cô lại hỏi thì sẽ thể hiện cô là người ngốc nghếch, không khôn ngoan. Sau này, cô nghe những đồng nghiệp từng đến nhà Nhạc Tĩnh Phân ăn cơm nói rằng, vấn đề này, nhân viên nữ nào Nhạc Tĩnh Phân cũng từng hỏi. Trì Linh Đồng cảm thấy Nhạc Tĩnh Phân quá yêu Xa Thành, yêu tới mức e dè, e dè tới mức thần hồn nát thần tính.

Chiếc Mercedes của Xa Thành dừng lại trước một hội quán cao cấp, vừa bước qua cửa lớn, đã có người phục vụ tới chào và dẫn đường, rõ ràng Xa Thành là khách quen ở đây.

"Trong sảnh lớn đông người qua lại, không tiện trò chuyện, tôi đã đặt trước một phòng rồi." Xa Thành quay đầu, nói với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nhìn sang, áo sơ mi của người phục vụ trắng như tuyết, nụ cười cũng tựa như đúc từ một khuôn mẫu. Hội quán cao cấp thường là nơi thanh nhã tột bật, tòa nhà năm tầng, bọn họ rẽ vào hành lang đầu tiên nằm phía tay trái ở tầng ba.

https://thuviensach.vn

“Mang tới vài món ăn gia đình theo phong vị Hoài Dương, thêm chút bánh ngọt nữa.” Xa Thành không cần xem thực đơn, cũng không hỏi ý kiến của Trì Linh Đồng, nói luôn với người phục vụ.

“Được phép chứ?” Sau khi người phục vụ rời đi, anh ta lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ dò hỏi.

“Đương nhiên được!” Trì Linh Đồng nhận ra nhãn hiệu mà anh ta hút là “Tam Ngũ”(*), nghe nói vị khá nặng. Ngón áp út cầm điếu thuốc của Xa Thành hơi ố vàng, có lẽ là bị khói thuốc ám vào.

(*) *Một hãng thuốc lá, tên gốc của hãng là 555, nhưng người ta thường gọi là hãng ba con số 5 – tức Tam Ngũ.*

Trong lúc chờ món ăn, Xa Thành hút thuốc, Trì Linh Đồng uống trà lạnh, từng ngụm từng ngụm nhỏ, bầu không khí tĩnh lặng.

Món ăn được bưng lên nhanh chóng, không món nào là không tươi ngon đậm đà, dịu ngon tinh tế, khung cảnh xung quanh lại cực kỳ thoải mái, Trì Linh Đồng không khỏi cảm thán “Người giàu sống sướng thật đấy.”

Xa Thành đang hút thuốc lá, cũng không động đũa, chỉ ra hiệu cho Trì Linh Đồng cứ tự nhiên.

Trì Linh Đồng không khách khí, cũng không vội vã hỏi anh ta tìm cô có việc gì, chỉ chú tâm thưởng thức từng món từng món, càng ăn càng thích, thầm nghĩ nếu một tháng đến đây ăn vài lần, không biết tiền lương của mình có đủ hay không?

“Tiểu Trì, mấy hôm trước ở Hải Thiên, cô đã nhìn thấy tôi và Giám đốc Ngô?” Xa Thành dập tàn thuốc, mở lời.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, "Đúng thế!" Khuôn mặt cô rất bình thản, cũng không phủ nhận.

"Thực ra chúng tôi cũng không nói chuyện gì quan trọng cả, tôi chỉ hỏi thăm tình hình tài chính gần đây của Thái Hoa thôi. Showroom 4S của tôi muốn mở rộng, thiếu một chút kinh phí, tôi mới hỏi mượn Nhạc Tĩnh Phân để quay vòng vốn, cô ấy lại nói bây giờ Thái Hoa tự lo thân mình còn khó, khiến tôi hoảng hốt, nên mới đi tìm Giám đốc Ngô hỏi thăm một chút."

"Tôi cũng không chú ý lắm tới mấy chuyện này, người như chúng tôi chỉ quan tâm tới việc tiền lương có chuyển vào tài khoản ngân hàng đúng hẹn không thôi." Trì Linh Đồng cúi đầu ăn tiếp.

Xa Thành không nhìn thấu suy nghĩ của cô, "Cô có từng nói chuyện này với Nhạc Tĩnh Phân không?"

"Phải nói à?" Trì Linh Đồng hỏi, "Tôi đã quên chuyện này lâu rồi."

Xa Thành híp mắt, lại lấy ra một điếu thuốc nữa, châm lửa, "Tiểu Trì, tôi biết Nhạc Tĩnh Phân ký thác rất nhiều kỳ vọng lên người cô, cô nói thì cô ấy nhất định sẽ nghe. Không giấu gì cô, hôm kia, cô ấy đề nghị ly hôn với tôi."

Chiếc đũa đang gắp hạt điều của Trì Linh Đồng run lên, hạt điều rơi xuống bàn.

"Tổng giám đốc Xa, nếu anh nghi ngờ tôi đã nói gì đó với Chủ tịch Nhạc dẫn đến việc chị ấy đưa ra quyết định như vậy, thì anh lầm rồi." Trong giọng nói của Trì Linh Đồng có thêm vài phần nghiêm nghị và giận dữ.

"Tiểu Trì, cô đừng kích động. Tôi không có ý đó, hôm nay tôi mời cô ăn cơm, chỉ vì muốn nhờ cô khuyên nhủ Tĩnh Phân giúp tôi, làm vợ chồng nhiều năm như vậy, con cũng đã lớn thế này rồi, đừng nên vì chút tiền mà

https://thuviensach.vn

đòi ly hôn, người ngoài sẽ cười chê.” Xa Thành cười cười, hàm răng trắng tinh.

“Tổng giám đốc Xa, xin lỗi, có lẽ tôi phải khiến anh thất vọng. Đến bạn trai tôi còn không có, sao có thể khuyên nhủ được triết lý hôn nhân cao xa gì đó với Chủ tịch Nhạc?”

Xa Thành nhếch miệng đầy hàm ý, “Điều này cũng đúng, cô vẫn còn trẻ tuổi. Ừm, Tiểu Trì, khi cô và Tĩnh Phân ra ngoài, có thấy cô ấy đặc biệt thân thiết với người bạn khác phái nào không?”

Trì Linh Đồng thầm nghĩ, người này đúng là “Có bệnh thì vái tứ phương”, bạn bè khác phái đặc biệt thân thiết, có ai dám để cho người ngoài biết không? “Tổng giám đốc Xa, tôi đã ăn no rồi.” Cô đặt đũa xuống, “Cảm ơn bữa tối của anh, nhưng tôi thực sự không thể giúp được. Ở công ty, tôi chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ mà thôi, anh cần biết gì thì có thể hỏi thư ký của Chủ tịch Nhạc, lịch trình hàng ngày của chị ấy và những người chị ấy thường tiếp xúc, thư ký là người biết rõ nhất.”

Xa Thành tắt tàn thuốc: “Ừm, cô nói đúng. Không ăn thêm chút nữa à, còn rất nhiều món ăn.”

“Thực sự ăn không nổi nữa rồi.” Trì Linh Đồng nói.

Xa Thành rung chuông, người phục vụ đi vào, cầm hóa đơn để anh ta ký tên, cười nói: “Chủ tịch Nhạc đang ở tầng trên, Tổng giám đốc Xa có muốn tới chào không?”

Xa Thành liếc nhìn Trì Linh Đồng, đôi mắt Trì Linh Đồng trong veo như nước, bình thản đón nhận ánh mắt của anh ta. “Không cần. Đừng nói với cô ấy là tôi cũng dùng bữa ở đây.”

Người phục vụ ngẩn ra, vội vàng im miệng.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Trì Linh Đồng thoáng hiện một nụ cười nhạt nhẽo. Hai người bước xuống tầng, vừa đi vào sảnh lớn thì đã nhìn thấy Nhạc Tĩnh Phân đang ngồi trên sofa, khuôn mặt lạnh tựa phủ sương.

Xa Thành sửng sốt, dừng bước. Nhưng Nhạc Tĩnh Phân đã thấy hai người họ, người vẫn luôn trấn tĩnh như chị ta, lúc này lại ngây ra, môi run lên cầm cập.

Trì Linh Đồng quay đầu nhìn Xa Thành, trong mắt Xa Thành thoáng hiện vẻ đắc ý khi đã khiêu khích thành công.

"Tiểu Trì, em … sao em lại đi cùng anh ấy?" Nhạc Tĩnh Phân run run nói không nên lời, không nhìn Xa Thành mà hỏi thẳng Trì Linh Đồng. Lúc này, với chị ta, cú sốc từ sự phản bội của Xa Thành đã kém xa sự kích thích khi bị Trì Linh Đồng lừa dối.

"Tổng giám đốc Xa mời tôi tới đây." Trì Linh Đồng thoải mái đáp, thần thái điềm nhiên như không.

"Tại sao anh ấy phải mời em, em là nhân viên hay là bạn của anh ấy?" Nhạc Tĩnh Phân đã gần chạm tới ranh giới mất kiểm soát.

"Tĩnh Phân, em đang nói gì với Tiểu Trì vậy, có chuyện thì chúng ta về nhà nói tiếp. Tiểu Trì, tự bắt taxi về đi, đi đường cẩn thận, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cô." Xa Thành bước tới gần Nhạc Tĩnh Phân, hơi khom người, giữ chặt vai chị ta.

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn Xa Thành, tiêu rồi, hôm nay mình không cẩn thận, đã bị biến thành một quân cờ nghênh chiến của anh ta. Bây giờ Nhạc Tĩnh Phân tức giận tới mức này, câu nói ấy của anh ta, cô nghe xong, không hiểu nhầm hơi khó.

https://thuviensach.vn

“Các người, không ai được rời khỏi đây hết.” Nhạc Tĩnh Phân hất tay Xa Thành ra, ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt, “Hôm nay, ở đây, các người giải thích rõ ràng cho tôi. Tại sao anh lại mời Trì Linh Đồng ăn cơm?”

“Anh chỉ giúp em quan tâm tới nhân viên một chút thôi mà. Chỉ là một bữa cơm, có cần ngạc nhiên như vậy không?” Xa Thành cũng nghiêm nghị nói.

“Xa Thành, anh đừng bịa chuyện lấp liếm nữa.” Khuôn mặt luôn được chăm dưỡng thường xuyên của Nhạc Tĩnh Phân nhăn nhúm, chị ta nhìn sang Trì Linh Đồng, “Đây là lần thứ mấy các người lén lút gặp nhau? Các người nói những gì hả?”

Trì Linh Đồng ngây người vì câu hỏi của chị ta. Nếu ăn ngay nói thật, vậy chẳng khác gì thêm một thùng dầu vào ngọn lửa đang cháy hừng hực giữa vợ chồng họ, nếu không nói thì thùng dầu này lại đổ lên người mình.

“Tiểu Trì, còn nghĩ ngợi gì nữa, đi nhanh lên! Tĩnh Phân, em bình tĩnh nghe anh giải thích đã.” Xa Thành vội vàng cầm tay Nhạc Tĩnh Phân.

Nhân viên phục vụ trong sảnh lớn đều nhìn về đây, ánh mắt nhìn cô lộ vẻ khinh thường, Trì Linh Đồng hít sâu một hơi, cảm thấy hiện tại ở lại nơi này cũng chỉ khiến tình hình càng mất kiểm soát, Nhạc Tĩnh Phân đã không nghe lọt tai bất kỳ lời giải thích nào, “Chủ tịch Nhạc, em sẽ giải thích cho chị sau.”

“Trì Linh Đồng, em đứng yên đấy cho chị.” Nhạc Tĩnh Phân đã mất hết lý trí, vừa dậm chân vừa hét lên.

Trì Linh Đồng không quay đầu lại, ra khỏi hội quán, cô vẫy tay bắt taxi. Cục diện rối loạn này cứ để hai vợ chồng họ dọn dẹp thôi. Lên xe, Trì Linh Đồng quay người nhìn sang, thấy bọn họ bắt đầu tranh luận quyết liệt

https://thuviensach.vn

chuyện gì đó, hai người đều xoay người lại, chỉ chỉ chỏ chỏ về phía cửa lớn, môi đóng vào mở ra liên tục.

Cô chợt bật cười. Màn kịch này của Xa Thành rất kém cỏi, có lẽ hiện tại Nhạc Tĩnh Phân đang bị lời nói của anh ta kích thích tới mức cả giận mất khôn, nhưng bình tĩnh suy ngẫm lại, sẽ nhận ra đây chỉ là cái bẫy của anh ta mà thôi.

Xa Thành cố ý để Nhạc Tĩnh Phân nhìn thấy cô, cố ý nói mập mờ khiến người ta suy tưởng lung tung. Cho dù Xa Thành có đẹp trai hơn Phan An, giỏi giang hơn Tử Kiến thì cô cũng không dám nghĩ bậy! Một, anh ta là người đàn ông của người khác; Hai, người đó lại chính là Nhạc Tĩnh Phân. Dám diễn kịch trên đầu nữ hoàng, có muốn sống không hả?

Trì Linh Đồng nghĩ đi nghĩ lại, hành động này của Xa Thành đâu phải cứu vãn hôn nhân, rõ ràng muốn nhanh chóng ly hôn. Đồng thời, anh ta lại nghe được về cô, cho nên mới vạch ra kế hoạch như vậy. Xa Thành cũng không thật thà như vẻ bề ngoài, người này là một kẻ thâm hiểm khó dò.

Đi nửa đường thì trời mưa, gió thổi rất mạnh, cần gạt nước ô tô vừa gạt đi một lớp nước mưa, trước mắt lại nhạt nhòa trong nước, tài xế đành đỗ xe ở ven đường, chờ mưa nhỏ bớt rồi đi tiếp.

Trì Linh Đồng thấy không khí quá buồn tẻ, bèn lấy điện thoại ra nghe nhạc, vừa mở ra thì có tin nhắn gửi tới.

“Có thật là chúng ta đã từng gặp nhau?” Trong tin nhắn, Hi Vũ hỏi như vậy.

“Không, cậu đang mộng du.” Cô hồi âm như thế.

“Không, trong mơ cậu luôn yêu kiều nhỏ nhẹ, dịu dàng e thẹn, thế nhưng hôm ấy cậu lại xử tệ với tôi, cho nên đây mới là sự thực!” Hi Vũ trả lời rất

https://thuviensach.vn

nhanh.

“Vậy cứ coi như thật đi!”

“Cậu đang làm gì thế?”

“Không nói được.” Trì Linh Đồng chẳng có tâm trí đâu mà chiến đấu với cậu ta, muốn đáp qua quýt rồi thu binh.

“Không phải đang làm chuyện gì mờ ám chứ?” Hi Vũ biết khó mà không chịu lui.

“Không mượn cậu quan tâm.”

“Tôi không quan tâm, cậu càng được đà làm bậy.”

“Tôi tự nguyện.”

“Cậu là trách nhiệm của tôi”

“Cậu là sai lầm trong sinh mệnh mà tôi không thể chấp nhận được.”

Có lẽ Hi Vũ cảm thấy tin nhắn không thể biểu lộ tiếng lòng, bèn gọi điện thoại tới.

“Này, Trì Linh Đồng, cậu thấy không, tôi đã có bạn gái, Khổng Tước cũng có bạn trai, những bạn học còn liên lạc với tôi đều có nửa kia cả rồi. Sao cậu vẫn chưa có? Vì cậu quá xấu tính, đàn ông cũng là người, cho dù người đó có yêu cậu đến đâu, cậu cũng không thể bắt anh ta chạy theo cậu từ sáng đến tối, nịnh bợ để cậu vui vẻ như một tên hôn quân, cậu hơi cau mày, người ta phải đốt lửa khắp nơi để khiến cậu vui vẻ.(*) Cậu tự xem xét lại bản thân đi, phải dịu dàng, phải quan tâm, phải nữ tính.”

https://thuviensach.vn

(*) Có chuyện kể lại rằng, ngày xưa vì muốn Bao Tự cười, Chu U Vương đã đốt lửa để hiệu triệu chư hầu tới. Câu này để mỉa mai những tên hôn quân.

Trì Linh Đồng nghiêm mặt, đúng là không thể mặc kệ, không thể mềm lòng với cậu ta, gặp mặt, lại nhận điện, cho anh ta chút màu sắc thì anh ta mở ngay phường nhuộm.

"Tôi muốn tặng toàn bộ sự dịu dàng, quan tâm, quyến rũ cho người đàn ông mà tôi yêu. Loại người sắp thối rữa như cậu, tôi chẳng thèm nhìn nhiều một giây." Nói xong, ngắt luôn điện thoại.

Bên ngoài xe mưa đã nhỏ đi, tài xế nhìn Trì Linh Đồng, cười híp cả mắt, khởi động xe.

Tuy dạo này đường tình duyên của Nhan Tiểu Úy khá gập ghềnh, nhưng Trì Linh Đồng vẫn coi chị ta như chuyên gia tình yêu và hôn nhân, cô kể hết chuyện ngày hôm nay cho Nhan Tiểu Úy nghe, nhưng cô bỏ đi chi tiết Xa Thành gặp giám đốc phòng tài vụ, chỉ kể rằng Xa Thành hỏi cô Nhạc Tĩnh Phân có ngoại tình hay không.

"Em không biết thật hay giả vờ không biết đấy?" Nhan Tiểu Úy trợn mắt hỏi.

Trì Linh Đồng ủ rũ chớp mắt, "Biết gì cơ?"

"Chủ tịch Nhạc là người theo đuổi Tổng giám đốc Xa trước. Ngày đó Tổng giám đốc Xa đã có một người bạn gái, đang tính đến chuyện kết hôn rồi, Chủ tịch Nhạc lại 'Nhất kiến chung tình' với anh ta. Chủ tịch Nhạc bèn điều động sức người, sức của, sắc đẹp mới đoạt được Tổng giám đốc Xa về. Ha ha, 'Phụng tử thành hôn'(*) đấy! Bạn gái của Tổng giám đốc Xa đau khổ tột cùng, gả bừa cho một người nào đó, hình như cuộc sống cũng không mấy hạnh phúc. Chị nghe người ta nói, Tổng giám đốc Xa thường vụng trộm đi gặp chị ta. Chủ tịch Nhạc mà biết thì sẽ làm ầm lên!"

https://thuviensach.vn

(*) *Lấy nhau vì trót có con*

"Tại sao lại là 'Phụng tử thành hôn'?" Ngoại trừ chiêu này thì phụ nữ không còn phương pháp nào khác sao? Nhạc Tĩnh Phân đã dùng cách đó để đoạt lấy Xa Thành, Cam Lộ cũng làm vậy để đoạt lấy ông Trì Minh Chi. Trì Linh Đồng không khỏi nhớ tới chuyện hiện tại ông Trì Minh Chi phải vất vả bôn ba vì con cái, cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà trò chuyện với Nhan Tiểu Úy, nói qua loa vài câu rồi về phòng nghỉ ngơi.

Nhan Tiểu Úy kéo cô lại. "Bảo bối, chị nhắc nhở em một chút, em đừng đánh giá chỉ số thông minh của Chủ tịch Nhạc quá cao. Cho dù là người phụ nữ coi trọng sự nghiệp, lại giỏi giang đi chăng nữa, gặp phải chuyện gia đình thì cũng chẳng khác gì phụ nữ bình thường đâu. Chị ta chưa chắc đã cho em cơ hội để giải thích, hoặc là sẽ hại em tới mức thê thảm. Danh dự của phụ nữ cũng quan trọng y như sức khỏe vậy, lúc em có nó, em chẳng cảm thấy gì, nhưng khi bị đe dọa, hoặc phải đối mặt với việc đánh mất nó, em mới biết nó quan trọng tới mức nào. Em là nụ hoa mới hé, đừng để sương lạnh hủy hoại tàn phai."

Trì Linh Đồng thẳng vai, cũng không mấy để bụng: "Thanh giả tự thanh."(*)

(*) *Người trong sạch thì dù bị hiểu lầm, bôi nhọ, rồi cũng sẽ tới lúc mọi người hiểu mình trong sạch.*

Nhan Tiểu Úy lắc đầu, không dám đồng tình.

Tối qua Khổng Tước không về nhà, có lẽ bị mọt sách giữ lại vì trời mưa. Mở cửa sổ ra, mưa dứt gió ngừng, trời quang mây tạnh, không khí thổi tới vừa trong lành vừa ẩm ướt, phóng tầm mắt, đâu đâu cũng thấy cảnh vật tốt tươi.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng của Trì Linh Đồng trầm uất một cách khó hiểu, đồ ăn sáng mà Nhan Tiểu Úy mua ở dưới lầu, cô cũng chẳng ăn, rửa mặt xong rồi ra ngoài đi làm luôn.

Nhan Tiểu Úy cắn một miếng táo, đi tới vỗ vai an ủi cô, "Đừng lo, dù sao em cũng là một nhân tài, nơi này không giữ, ắt có nơi khác cần."

Trì Linh Đồng chỉ cười nhạt.

Vừa xuống nhà, một chiếc ô tô chạy vụt qua người cô, lướt qua một vũng nước mưa tích tụ từ đêm qua, bùn bắn tung tóe khắp nơi. Trì Linh Đồng nhìn mấy vết bẩn nhỏ trên chiếc quần màu trắng của mình, dở khóc dở cười, tâm trạng càng ngày càng tệ.

Vừa vào cửa lớn của công ty thì ô tô của Nhạc Tĩnh Phân cũng chạy vào. Hai người mặt đối mặt, Trì Linh Đồng nhìn sắc mặt trắng nhợt như tuyết, hai mắt sưng đỏ của Nhạc Tĩnh Phân, lập tức cảm thấy gió lạnh vù vù thổi tới, gai ốc nổi lên từng cái từng cái. Cô cố gắng dằn xuống sự hoảng hốt trong lòng, mỉm cười với Nhạc Tĩnh Phân, "Chào buổi sáng, Chủ tịch Nhạc!"

Nhạc Tĩnh Phân lẳng lặng gật đầu, sau đó bước vào tòa nhà với khuôn mặt vô cảm.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà Trì Linh Đồng đã toát mồ hôi lạnh khắp người. Cô không biết mình đang căng thẳng vì điều gì, nếu Nhạc Tĩnh Phân chẳng cần phân biệt đúng sai mà sa thải cô, cô cũng có thể phóng khoáng rời đi. Thực ra, điều khiến cô lo lắng nhất không phải chuyện bị sa thải, mà vì hai chữ "Danh dự" Nhan Tiểu Úy nói ra đã chạm tới đáy lòng cô.

Miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ vô cùng! Cô biết bản thân vô tội, thế nhưng một đồn mười, mười đồn trăm, lời đồn liền biến thành chân lý, cho dù cô có

https://thuviensach.vn

trăm ngàn cái miệng cũng uổng phí mà thôi. Cái tên Trì Linh Đồng này, sự trong sạch cũng khó lòng giữ nổi, cô thực sự còn oan hơn cả Đậu Nga!

Hi vọng duy nhất của Trì Linh Đồng chính là Nhạc Tĩnh Phân không phải một phụ nữ bình thường, chị ta điềm tĩnh, sắc sảo, thông tuệ, giỏi phân tích.

Nhưng biểu hiện của Nhạc Tĩnh Phân lại khiến người ta khó hiểu. Nỗi đau của chị ta hiện rõ trên mặt, nhưng chị ta có thể xử lý công việc như thường. Giám đốc chi nhánh vào văn phòng chị ta báo cáo, chị ta chăm chú nghe xong, cũng đưa ra mệnh lệnh chuẩn xác. Năm nay Hội nghị bất động sản sẽ diễn ra ở Thanh Đài, do Hằng Vũ phụ trách khâu tổ chức, địa điểm là trên một ngọn núi ở một khu nghỉ mát cách Thanh Đài mười lăm kilômét. Thư mời không gửi đến các công ty những lần trước, mà gửi cho từng người, ai tham dự cũng nhận được.

Thư mời bộ phận thiết kế được Nhạc Tĩnh Phân đích thân đưa đến, "Tiểu Trì và Tiểu Trần nhanh chóng hoàn thành công việc trong tay, tuần sau đi dự họp với chị." Chị ta liếc qua Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng vội vàng tắt màn hình máy tính, cũng không dám thở mạnh. Cô như người trong khúc tướng thanh(*) của Hậu Bảo Lâm(**), chờ đợi một chiếc giày rơi trúng đầu mình, đã qua nửa ngày, Nhạc Tĩnh Phân còn chưa có bất kỳ động thái nào, sao cô có thể bình tĩnh được? Huống chi lúc này cô còn đang chuẩn bị cho kế hoạch riêng --- Bản thiết kế của "Khế Viên".

(*) *Hay còn gọi là tấu hài, tấu nói – một môn nghệ thuật của Trung Quốc, dùng tiếng hát để gây cười, châm biếm một cách hài hước các thói hư tật xấu.*

(**) *Ông là bậc thầy của nghệ thuật tướng thanh Trung Quốc.*

https://thuviensach.vn

“Hội nghị diễn ra trong ba ngày ạ?” Trần Thần vui vẻ ra mặt, vụng trộm nháy mắt với Trì Linh Đồng, đây chính là kỳ nghỉ ba ngày từ trên trời rơi xuống, còn bao ăn bao uống bao ở!

“Ừ!” Nhạc Tĩnh Phân nghiêm nghị gật đầu với tất cả mọi người, sau đó quay người bước ra ngoài.

“Linh Đồng, bãi biển nằm sát khu nghỉ mát kia chính là bãi biển đẹp nhất Thanh Đài, cô nhất định phải ăn mặc đẹp vào, tốt nhất là mang theo bikini khiêu gợi, để tôi ngắm thử vóc dáng yêu kiều của cô.” Trần Thần không thèm quan tâm tới ánh mắt đố kỵ có thể giết người từ các đồng nghiệp khác, kích động chạy tới ô làm việc của Trì Linh Đồng.

“Anh mặc thì tôi mới mặc.” Trì Linh Đồng chẳng buồn nâng mắt.

Trần Thần chột dạ nhìn dáng người gầy gò như dân tị nạn của mình, ngượng ngùng nói: “Vậy tôi không ngắm nữa được chưa.”

Trì Linh Đồng mỉm cười, xua xua tay đuổi anh ta đi. Bản thiết kế Khế Viên đã hoàn thành phần khung, nhưng cô vẫn chưa hài lòng lắm, nhưng chưa biết nên sửa thế nào, đành tìm một cái USB rồi chuyển tài liệu vào đó, thầm nghĩ tối sẽ về ngẫm lại cẩn thận hơn.

Khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, rốt cuộc chiếc giày kia cũng rơi xuống.

“Hôm nay không phải tăng ca, mọi người về trước đi, tôi và Tiểu Trì tâm sự chút việc riêng.” Nhạc Tĩnh Phân không gọi Trì Linh Đồng vào văn phòng của mình, mà đi tới phòng thiết kế, nói trước mặt cả phòng. Khuôn mặt Trì Linh Đồng lập tức tái mét đi.

Trần Thần và những đồng nghiệp khác tò mò nhìn hai người, nhanh chân nhanh tay vội vã thu dọn đồ đạc, rồi ra về.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lo lắng ngồi yên, Nhạc Tĩnh Phân ngồi đối diện với cô, ánh mắt rất lạ lùng. Hành lang đã trở nên tĩnh lặng. “Em nói hôm nay em sẽ cho chị một lời giải thích, chị vẫn luôn chờ đợi.” Nhạc Tĩnh Phân nói.

Trì Linh Đồng sắp xếp lại câu chữ trong đầu, lúc này mới nói: “Chủ tịch Nhạc… Tổng giám đốc Xa nói giữa hai người có chút mâu thuẫn, anh ấy cho rằng em là người khá đặc biệt với chị, cho nên muốn em nói với chị mấy lời hay giúp anh ấy, chỉ có vậy thôi.”

Nhạc Tĩnh Phân cười lạnh, “Em tưởng chị là đồ ngốc à?”

“Trong lòng em, Chủ tịch Nhạc luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ khiến em ngưỡng mộ. Những câu khen ngợi kiểu này, Chủ tịch Nhạc hẳn là nghe nhiều rồi, không cần em nói thêm. Chủ tịch Nhạc, khi chị đưa em từ Tân Giang tới Thái Hoa, về lối sống, đạo đức của em, nhất định chị đã tìm hiểu kỹ. Còn Tổng giám đốc Xa là người chồng mà chị đã chung sống nhiều năm, chị nhất định cũng hiểu rõ anh ấy. Chị nghĩ Tổng giám đốc Xa có thể tìm em vì chuyện gì đây?” Trì Linh Đồng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân im lặng, đánh giá Trì Linh Đồng bằng ánh mắt vừa nghiền ngẫm vừa đánh giá vô cùng phức tạp. Hồi lâu, chị ta mới thở dài, nói: “Khi chị bình tâm lại, ngẫm nghĩ rất lâu, cảm thấy tối qua chị đã đánh mất lý trí, mất khống chế, giữa em và Xa Thành không thể xảy ra chuyện gì, vì trong lòng Xa Thành có người khác… nhưng chị vẫn không thể hiểu nổi sao anh ấy lại mời em ăn cơm?”

“Em đã nói lý do rồi.”

Nhạc Tĩnh Phân nhướn mày, tỏ vẻ hoài nghi: “Vậy mấy hôm trước, chị thấy em lên xe của anh ấy, hai người đã đi tới những đâu?”

https://thuviensach.vn

Hóa ra hiểu lầm chuyện này! Trì Linh Đồng bối rối cười: "Đó… là xe của bạn em."

"Không phải Xa Thành? Không đúng, em đang nói dối, em đang 'có tật thì giật mình'." Ánh mắt của Nhạc Tĩnh Phân lạnh lẽo.

Trì Linh Đồng bất đắc dĩ đáp: "Chủ tịch Nhạc, không phải cứ có tật thì mới giật mình, đôi khi, người có tật đã được đào tạo bài bản rồi, sẽ không giật mình nữa, còn người giật mình thường rất ít khi làm chuyện xấu, nhưng lại bị nghi ngờ là có tật."

"Được, chị chấp nhận lời giải thích của em. Coi như Xa Thành có ý nói ra mấy câu kia để thăm dò chị còn tình cảm với anh ta hay không. Nhưng Tiểu Trì, sau khi em tới Thái Hoa, gặp gỡ qua lại với ai chị đều biết hết, Mercedes không phải loại xe đâu đâu cũng thấy. Trừ khi em nói cho chị biết bạn em họ gì tên gì, chị mới có thể hoàn toàn tin tưởng em."

Nhạc Tĩnh Phân biết những câu này hơi quá đáng, nhưng chị ta chẳng còn cách nào khác. Một khi phụ nữ có lòng hoài nghi, mười con ngựa cũng không thể kéo về. Bây giờ cần có sức lực của mười con ngựa để xóa bỏ sự nghi ngờ của chị ta, bởi vì chị ta thực sự rất để tâm, rất rất để tâm tới Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng đờ ra, trong đầu thoáng hiện bóng dáng của Bùi Địch Thanh. Nếu cô gọi một cú điện thoại, chắc chắn Bùi Địch Thanh có thể lái xe tới đây ngay tức thì. Nhưng một khi anh đến đây, sự việc càng nghiêm trọng hơn, sợ rằng Nhạc Tĩnh Phân sẽ nổi điên.

"Chủ tịch Nhạc, em… hình như cũng có quyền tự do kết bạn…" Cô ấp úng, căng thẳng xoa xoa tay.

"Tiểu Trì, em phải hiểu tâm trạng của chị, nếu là em thì em cũng sẽ làm vậy."

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng sắp khóc tới nơi.

“Chẳng lẽ thực sự là Xa Thành ư?” Nhạc Tĩnh Phân thấy Trì Linh Đồng ấp úng, trong lòng rối thành một nùi.

“Không phải, không phải…” Trì Linh Đồng vội xua tay, “Không phải thật mà…”

“Thế anh ta là ai? Chị không cần gặp mặt anh ta, em chỉ cần nói tên là được.”

“Anh ấy…” Trì Linh Đồng chỉ muốn cắn lưỡi tự sát.

Hành lang tĩnh lặng chợt vang lên tiếng bước chân, càng ngày càng gần.

Bước chân này tựa ánh sáng trước bình mình, lập tức soi chiếu lên người Trì Linh Đồng, cô mừng rỡ nhìn ra phía ngoài, hai hàng mi thanh tú của Nhạc Tĩnh Phân thì nhướn lên giận dữ.

“Linh Đồng, cô phải tăng ca sao?” Tiêu Tử Thần đứng trước cửa, thanh tao nhã nhặn, ánh mắt u sầu, thấy có người khác cũng ở đây, vội gật đầu chào hỏi một cách lịch sự.

“Hết giờ làm rồi.” Dường như Nhạc Tĩnh Phân thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, mỉm cười, mấp máy môi hỏi Trì Linh Đồng ở một góc nhìn mà Tiêu Tử Thần không thể thấy được, “Là anh ta?”

Trì Linh Đồng suýt nữa thì bất ngờ tới mức đần luôn, may mà cô nhanh chóng cười nói: “Chẳng phải đã nói sẽ đứng chờ ở dưới cửa à, sao lại lên đây?”

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần tỏ vẻ ngơ ngác, may là khí chất mọt sách của anh ta quá đậm, nên người khác chỉ nghĩ rằng anh ta trầm tĩnh điềm đạm.

“Chủ tịch Nhạc, em có thể về được chưa?” Cô lập tức ung dung thoải mái, cũng chẳng thèm quan tâm xem Tiêu Tử Thần có phối hợp hay không, vội vàng bước tới cạnh anh ta.

“Vậy cùng xuống tầng!” Nhạc Tĩnh Phân nói với vẻ mặt bình thản.

Mặt Trì Linh Đồng tối đi, sao vàng bay loạn xạ trước mắt. Nếu để Nhạc Tĩnh Phân thấy được mọt sách không lái Mercedes, chẳng phải lại rơi vào cảnh “Vạn kiếp bất phục”?(*)

(*) *Muôn đời không thể níu giữ, không thể giải thích, không thể trở lại.*

Chẳng biết bước vào thang máy kiểu gì, cũng chẳng rõ đi tới cửa ra sao, Trì Linh Đồng cắn môi, nhắm mắt lại, chờ Nhạc Tĩnh Phân tiếp tục đặt câu hỏi.

“Tiểu Trì, em giấu kỹ thật đấy, có bạn trai xuất sắc như vậy mà không nói gì, hại chị còn giới thiệu đối tượng cho em.” Nhạc Tĩnh Phân vui vẻ thoải mái nói.

Trì Linh Đồng mở mắt ra mà không thể tin nổi.

Cô ngơ ngác nhìn Tiêu Tử Thần, Tiêu Tử Thần lại nhìn cô với vẻ mù mờ. Ôi, trời ơi, đây không phải là mơ! Một chiếc Mercedes màu đen sang trọng đang đỗ trước cửa công ty. Ông trời đúng là mẹ ruột của cô! Kệ đi, Trì Linh Đồng như thoát khỏi gông cùm, cười ngốc nghếch, “Chủ tịch Nhạc, hẹn chị ngày mai nhé!”

Tảng đá lớn trong lòng Nhạc Tĩnh Phân cũng được dời đi, nụ cười hiền hòa hơn hẳn: “Mau đi hẹn hò đi! Ôi, tuổi trẻ thích thật đấy, nhìn mà hâm

https://thuviensach.vn

mộ.”

“Đi thôi!” Trì Linh Đồng giật góc áo Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần ú ớ ngơ ngác, nhưng vẫn không quên phép lịch sự, chào tạm biệt với Nhạc Tĩnh Phân.

Tiêu Tử Thần nâng kính mắt, nói: “Xe của cha tôi hỏng rồi, đây là xe tôi mượn của Tử Hoàn.”

“Ừ!” Trì Linh Đồng phấn khởi, ngó ngoáy liên tục.

“Không phải cô không biết lái xe à?” Tiêu Tử Thần thấy cô vui mừng hớn hở, bèn hỏi.

“Đúng thế! Nhưng mà điều đó cũng không ảnh hưởng tới sở thích yêu xe sang của tôi mà, anh nhìn bảng điều khiển phát sáng này, bốn cái ghế dựa này, tay lái tròn tròn này, bộ phận nào trông cũng đáng yêu.”

Môi của Tiêu Tử Thần giật giật.

Xe lái tới sườn núi tiếp theo thì cảnh biển hiện ra trước mắt.

“Tối qua anh với Khổng Tước vui vẻ lãng mạn lắm hả!” Trì Linh Đồng đang vui, giọng nói cũng tươi tỉnh hơn mấy phần, “Khổng Tước bảo anh tới đón tôi à, hẹn gặp nhau ở chỗ nào thế?”

Tiêu Tử Thần ngẩn ra, không trả lời, sắc mặt âm u như biển đêm.

“Hay là chúng ta tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu đi, em trai anh rất thú vị.” Trì Linh Đồng đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Tối qua Khổng Tước không ở cùng tôi, hôm nay cô ấy nói tới công ty cô chơi.” Tiêu Tử Thần chợt buồn bã nói.

Trì Linh Đồng kêu lên thất thanh, hoảng hốt che miệng.

Tiêu Tử Thần im lặng lái xe. Bên ngoài, hoàng hôn dần dần buông xuống, từng chiếc từng chiếc đèn đường dần sáng lên.

***

Xe từ từ chạy vào khu nhà của Trì Linh Đồng, trước mắt hai người là một chiếc xe thể thao màu đỏ. Xe thể thao đỗ ở cổng vào khu nhà, Mercedes đành đợi ở đằng sau. Cửa xe thể thao vừa mở, Khổng Tước uốn éo xuống xe, gần bước vào tòa nhà, đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ với người ngồi ở ghế lái, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, nụ cười ấy vừa nhạt nhòa vừa sáng rõ, vừa bất ngờ lại vừa hợp tình đúng lý.

Xe thể thao màu đỏ lẳng lặng quay đầu, một cú ngoặt hình chữ U phóng khoáng và nhanh chóng tới mức Trì Linh Đồng chẳng kịp thấy rõ khuôn mặt chủ nhân chiếc xe.

Cô liếc trộm Tiêu Tử Thần qua khóe mắt. Bình thường mọt sách vẫn luôn hiền lành nho nhã, trông thì rất dễ lừa bịp, nhưng khi nổi giận lại trở nên đằng đằng sát khí. Môi mỏng nhếch lên, sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay đang giữ tay lái trắng bệch.

“Cô xuống xe ở đây đi!” Cũng làm khó mọt sách còn giữ được chút lý trí như vậy. Trì Linh Đồng không động đậy. Dường như cô nên nói gì đó với mọt sách, nhưng cô cũng chẳng biết mình có thể nói gì nữa!

Chỉ trong phút chốc, chợt hiểu rằng những điều đã nói không thể thành sự thật, chỉ trong phút chốc, nhận ra khuôn mặt em đã trở nên xa lạ khác xưa…

https://thuviensach.vn

Bài hát cũ của Trương Học Hữu vang lên bên tai cô, cô cúi đầu, tuy người phạm lỗi không phải cô nhưng cô cũng cảm thấy áy náy.

"Cô còn việc gì nữa không?" Tiêu Tử Thần quay ra nhìn cô, khuôn mặt lạnh băng, tim tựa tro tàn.

Trì Linh Đồng chẳng còn mặt mũi đâu mà đối diện với anh ta, vội đẩy cửa xuống xe.

Khổng Tước còn chưa lên tầng, đứng dưới ánh đèn, dường như còn chìm trong tình cảnh khi nãy. Cô nàng thấy Trì Linh Đồng bước ra từ trong bóng tối, lại thấy chiếc xe Mercedes màu đen phía sau cô, bèn mỉm cười mờ ám. "Cưng, ái chà, mau giới thiệu… A!" Cô nàng nhìn qua vai Trì Linh Đồng, thấy bóng người ngồi trong Mercedes, hoảng hốt kêu thất thanh.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, "Yếu tưởng nhân bất tri, trừ phi kỷ mạc vi"(*), giữa dòng lịch sử biến đổi không ngừng hàng ngàn năm qua, cổ ngữ vẫn cứ là vàng thật."

(*) *Không muốn người khác biết, trừ phi mình không làm.*

Chiếc Mercedes đen chầm chậm lùi về phía sau, rồi quay đầu ở một ngã tư.

"Tử Thần, anh hãy nghe em giải thích, chuyện không phải như anh nghĩ…" Khổng Tước chạy trên giày cao gót, đập liên tục vào cửa sổ xe.

Tiêu Tử Thần bình tĩnh xoay tay lái, nhìn hai bên đường, như thể trước mắt không tồn tại người này.

"Tử Thần, em không làm chuyện có lỗi với anh. Anh bình tĩnh đi, nghe em nói đã…" Khổng Tước bật khóc, thấy Tiêu Tử Thần định tăng tốc, vội

https://thuviensach.vn

đưa hai tay giữ đầu xe. “Anh đã nói sẽ không bao giờ rời bỏ em, cũng sẽ không khiến em đau khổ, bây giờ anh lại không chịu nghe em giải thích…”

Tiêu Tử Thần tức giận đập vào tay lái, chẳng may chạm phải còi xe. Một tiếng còi chói tai vang lên, khiến Khổng Tước hoảng hốt, ngã khỏi đầu xe.

Anh ta đành bất đắc dĩ dừng xe lại.

“Tử Thần, hai chúng ta yêu nhau ba năm, chẳng lẽ anh không cảm nhận được tình cảm em dành cho anh sao? Người em yêu là anh, vĩnh viễn là anh. Cho nên em không nói với anh chuyện em gặp anh ta, là vì sợ anh hiểu lầm. Anh nghĩ mà xem… anh ta từng làm tổn thương em như vậy, em còn có thể yêu anh ta nữa ư?”

Tiêu Tử Thần ngẩng đầu, lông mày nhíu lại đầy đau khổ.

Khổng Tước từ từ đứng dậy, tới trước cửa sổ xe, đưa tay định chạm vào khuôn mặt Tiêu Tử Thần, bị anh ta đẩy ra.

“Tử Thần, người khác đang nhìn em, anh để em vào xe đi, được không? Em sẽ nói hết với anh.” Mắt Khổng Tước đẫm lệ, yếu đuối đáng thương. “Mãi chúng ta mới có dịp đi du lịch cùng nhau, không thể làm hỏng kỳ nghỉ này được.”

Tiêu Tử Thần im lặng. Một lúc sau, cửa xe “cạch” một tiếng mở ra, Khổng Tước mừng phát cuồng, vội vàng ngồi vào trong.

Trì Linh Đồng đứng dưới tán cây, chỉ nghe thấy Khổng Tước liên tục nói: “Tử Thần, Tử Thần, em yêu anh, em sẽ trân trọng anh…”

Chiếc Mercedes đen lẳng lặng rời khỏi tầm mắt cô, cô hít sâu một hơi gió biển, cười nhạt, quay người đi lên nhà. Nhà ai mở nhạc rất to, từng nốt nhạc như dòng nước lặng lẽ trôi đi, tựa như âm thanh của tự nhiên, tiếng gió

https://thuviensach.vn

rít hòa vào tiếng sáo bi thương, sự mê loạn và những vết thương tâm hồn đến từ tận cùng sinh mệnh, trong thoáng chốc khiến thế giới này mịt mù sương phủ.

Không biết Khổng Tước và Tiêu Tử Thần đã nói với nhau những gì, khi trở lại vào rạng sáng, Khổng Tước đã khóc tới mức mặt mũi biến dạng. Kỳ nghỉ của hai người còn chưa kết thúc, nhưng ngày hôm sau bọn họ đã trở về Tân Giang. Cô và Tiêu Tử Hoàn cùng tiễn họ ra sân bay, lúc về, Tiêu Tử Hoàn chỉ tặc lưỡi, quay ra nhìn cô, hỏi: "Cô và… bà chị dâu tương lai kia của tôi là bạn thật à?"

"Thật trăm phần trăm."

Tiêu Tử Hoàn lắc đầu, "Vật họp theo loài, người chia theo bầy, hai người có tiếng nói chung sao?"

"Đương nhiên, chúng tôi không giấu nhau chuyện gì!"

Tiêu Tử Hoàn bật cười: "Trì Linh Đồng, tôi thấy cô đúng là một quái nhân."

"Không, tôi là một người khác biệt." Cô nhấn mạnh.

Tiêu Tử Hoàn cười to, lúc cô xuống xe, anh ta còn cố đưa cho cô một tờ phiếu giảm giá ở Mỹ Thực Phủ, để cô đưa bạn bè tới đó ăn lẩu.

***

Buổi tối cuối tuần, Trì Linh Đồng và Bùi Địch Thanh uống trà ở một phòng trà kiểu Hồng Kông, cô nhắc tới sự tích chói lọi của Tiêu Tử Thần ở

https://thuviensach.vn

Thái Hoa hôm trước. Bùi Địch Thanh chẳng thiết ăn uống gì nữa, buông đũa xuống hỏi cô: "Anh hùng cứu mỹ nhân?"

Món bánh trà Vân Thôn rất ngon, Trì Linh Đồng bèn ăn liền tù tì mấy cái, "Cứ coi như vậy đi!" Đáng tiếc, một lúc sau anh hùng gặp vận rủi, cô chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

"Vậy tức là, sau này tôi có thể đường đường chính chính lái xe tới Thái Hoa đón cô rồi." Bùi Địch Thanh thấy rất vui.

Trì Linh Đồng lườm anh ta: "Tại anh cả đấy, suýt nữa hại chết tôi rồi. Xe còn có thể nhìn lầm, chứ khuôn mặt này, anh định giải thích thế nào?"

"Chủ tịch Nhạc nhà cô chưa từng gặp tôi." Bùi Địch Thanh gõ vào đũa của cô, "Ăn từ từ thôi, không ai giành với cô, khi nói chuyện thì nuốt hết đồ ăn trong miệng trước đã."

Cô hơi sửng sốt: "Chẳng phải hai người có rất nhiều cơ hội gặp mặt ư?"

"Những lần đó, Phó tổng luôn thay mặt tôi đứng ra lo liệu, thân phận khi ở ngoài của tôi là Frank."

"Gian xảo! Frank cũng không được, sau này tôi không bao giờ ngồi lên xe anh nữa, miễn bị ai nhìn thấy, chưa chắc lần sau còn may mắn như vậy." Người thông minh phải biết tiến biết lùi.

Bùi Địch Thanh cũng không nài ép, đổi đề tài: "Nhận được thư mời tham dự Hội nghị bất động sản chưa?"

"Anh bảo nhân viên phụ trách làm vậy à?"

"Phong cảnh ở khu nghỉ mát rất đẹp, mùa này, rời xa thành phố, thoải mái nghỉ ngơi mấy ngày, cô không thích sao?" Nếu anh không gửi thư mời

https://thuviensach.vn

riêng, e rằng lần này Nhạc Tĩnh Phân vẫn tiếp tục giấu cô đi.

"Đương nhiên thích rồi! Anh có đi không, đi với thân phận nào?"

Bùi Địch Thanh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như nước: "Khi nào ăn xong, chúng ta sẽ xem bản thiết kế, tôi mang cho cô hai cuốn sách giới thiệu về lịch sử kiến trúc châu Âu từ trung cổ đến hiện đại."

"Được. Tôi cũng vẽ xong phần khung của bản thiết kế Khế Viên rồi, anh giúp tôi xem phần công viên theo kiến trúc châu Âu nhé. Tôi lấy bờ sông làm nền, cho nên tôi muốn màu sắc tường ngoài và mái hiên tươi tắn một chút."

"Đúng, như vậy nhìn sẽ có sức sống hơn, không nên mãi theo một tông màu dịu nhẹ. Cuộc sống có đủ mọi sắc thái thì vẫn tuyệt hơn." Ý cười thoáng hiện trên khuôn mặt tuấn tú của Bùi Địch Thanh, đôi mắt ngời sáng như có ánh hào quang.

Chủ đề của Hội nghị bất động sản lần này là: Nhằm kiềm hãm "Bong bóng bất động sản"(*), chính phủ đã xóa bỏ chính sách cho vay hai lần, doanh nghiệp bất động sản phản ứng ra sao trước làn sóng trùng kích này? Công ty Thái Hoa có tất cả bốn người nhận được thư mời. Nhạc Tĩnh Phân và hai vị Phó tổng giám đốc, thiệp còn lại là giám đốc tài vụ và Trì Linh Đồng, Trần Thần.

(*) *Bong bóng bất động sản là tình trạng giá nhà, giá đất tăng đột biến lên một mức giá bất hợp lý hoặc một mức giá không bền vững.*

Trần Thần thực sự nghĩ đây là một kỳ nghỉ phép, mặc quần đùi hoa, sơ mi in cây dừa Hawaii, đi dép xỏ ngón. Nhạc Tĩnh Phân hừ: "Tiểu Trần, em định đi biểu diễn thời trang đấy à?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười trộm, Trần Thần sờ sờ mũi, bất đắc dĩ đi thay lại áo sơ mi, cà vạt, quần, không cầm lòng được mà lau mồ hôi. Hôm nay, nhiệt độ ở Thanh Đài lên tới ba mươi lăm độ.

Sáu người chia ra ngồi trên ba chiếc xe đi tới khu nghỉ mát. Ở ngoài khu nghỉ mát có chỉ dẫn rõ nơi đăng ký dành cho người tham dự Hội nghị bất động sản.

Trong khu nghỉ mát mở điều hòa khá lạnh, bước vào đột ngột không khỏi khiến người ta rùng mình. Chủ tịch hội nghị và mấy vị Tổng giám đốc các công ty đến trước đang trò chuyện trong sảnh lớn, thấy nhóm Nhạc Tĩnh Phân bước vào, bèn vội vàng đi tới chào hỏi.

Trì Linh Đồng và Trần Thần chỉ là người bình thường, tất nhiên sẽ tới quầy lễ tân đăng ký trước.

Bây giờ, một người đàn ông cực kỳ phong độ bước xuống từ cầu thang, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Trì Linh Đồng nhìn lên, hơi bĩu môi.

“Linh Đồng, người đó chẳng phải là…” Trần Thần nhỏ giọng nói.

Trì Linh Đồng đẩy anh ta một cái, “Ký tên đi, đừng ngó ngang ngó dọc nữa.”

“Địch Thanh, đến đây, để tôi giới thiệu cho cậu. Đây là Chủ tịch Nhạc của công ty Thái Hoa. Chủ tịch Nhạc, đây chính là Tổng giám đốc Bùi của Hằng Vũ.” Chủ tịch hội nghị cười nói.

Nhạc Tĩnh Phân sửng sốt vì sự trẻ tuổi của Bùi Địch Thanh, hai người bắt tay, đều nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Bùi Địch Thanh cũng gật đầu với những người khác, sau đó quay sang hỏi Nhạc Tĩnh Phân, “Chỉ có một mình Chủ tịch Nhạc đại diện cho Thái

https://thuviensach.vn

Hoa tới đây sao?”

Nhạc Tĩnh Phân vội giới thiệu hai vị Phó tổng giám đốc với Bùi Địch Thanh, sau đó chỉ về phía quầy lễ tân – nơi Trần Thần và Trì Linh Đồng đang đứng, “Đó là hai nhà thiết kế trẻ của Thái Hoa.”

“Ai là Trì Linh Đồng nhiều lần giành được giải thưởng?” Bùi Địch Thanh giả vờ hiếu kỳ, hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân cười cười, giọng nói có chút tự hào, “Là cô bé kia, rất khó tin đúng không!”

Bùi Địch Thanh gật đầu, “Ừm, khá bất ngờ.”

Trì Linh Đồng vẫn cúi đầu nãy giờ, thầm hừ, Bùi Địch Thanh cố gắng thêm chút nữa thì có thể sang Mỹ tranh tượng vàng Oscar được rồi.

Nhạc Tĩnh Phân chào hỏi tất cả mọi người, sau đó bọn họ lên tầng nghỉ ngơi, buổi tối sẽ có một buổi tiệc chào mừng.

“Tổng giám đốc Bùi, không thể thế được!” Quân Mục Viễn đứng cạnh Bùi Địch Thanh, miệng há to, “Anh đi xuống đó, bộc lộ thân phận, chỉ vì liếc nhìn cô bé Trì Linh Đồng kia?”

Đáy mắt sâu thẳm của Bùi Địch Thanh thoáng hiện ý cười, “Anh ngạc nhiên vì cô ấy còn trẻ quá à?” Anh nhìn qua cửa kính, không khí nóng phiêu đãng giữa tầng không, lên lên xuống xuống --- gần đây, tâm trạng anh cũng y như thế. Ánh mặt trời lấp lánh, khiến anh nhớ đến một cặp mắt to trong trẻo mà ranh mãnh.

“Tổng giám đốc Bùi, anh là con cháu thế gia của xứ Cảng Thành(*). E rằng chuyện hôn nhân đại sự của đời anh, ông cụ đã thu xếp từ lâu.” Quân Mục Viễn nhìn anh, nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

(*) *Chỉ Hồng Kông.*

Bùi Địch Thanh ngẩng đầu, dường như đang suy nghĩ, mỉm cười lạnh nhạt: "Anh lầm rồi, tôi cũng không phải anh cả, ông ấy chẳng để tâm đâu. Mục Viễn, tôi biết mình đang làm gì."

***

Xẩm tối, trên hành lang ngoài phòng khách, Trần Thần ngó ngoáy như con ruồi mất đầu. Anh ta bực bội vuốt vuốt mái tóc phải dùng rất nhiều keo xịt mới dựng đứng được lên, lại nới lỏng cà vạt, rồi nhòm qua khe cửa hỏi một lần nữa: "Trì Linh Đồng, rốt cuộc cô đã xong chưa?"

Bọn họ không phải khách quý của hội nghị, chỉ là hàng vô danh tiểu tốt, không thể tới sát giờ được, như thế thì có vẻ quá bất lịch sự. Nhưng gần mười phút nữa là buổi tiệc bắt đầu, thế mà Trì Linh Đồng vẫn trốn trong phòng, khiến Trần Thần lo chết đi được. Nếu anh ta không nể mặt bạn bè thì đã mặc xác cô từ lâu.

"Đã xong!" Trong phòng truyền ra một tiếng thở dài ngao ngán, cuối cùng cửa cũng mở ra.

"Ôi bà cô của tôi ơi, cô có thể… Hả, đây là lễ phục của cô?" Trần Thần kinh ngạc nhìn bộ lễ phục màu đen không hề vừa người Trì Linh Đồng, đứng hình luôn. Trên hai cầu vai còn buộc hai sợi dây chun, có lẽ là để chỉnh cho nhỏ lại.

Trì Linh Đồng chỉnh chỉnh cầu vai, thả tóc ra, che khuất hai vai, "Thế này trông có đỡ hơn không?"

Trần Thần thành thật lắc đầu, "Chẳng khác gì đâu!" Anh ta đưa tay vạch phần cổ áo, Trì Linh Đồng giật mình, vội vàng che ngực, căng thẳng hỏi:

https://thuviensach.vn

“Lộ hết rồi à?”

“Không! Cô có thấy ngôi sao người ta mặc lễ phục không, ai cũng cực kỳ nóng bỏng, còn cô mặc vào nhìn như đồng phục học sinh ấy, siêu rộng siêu phẳng.”

Trì Linh Đồng ủ rũ, mặt nhăn nhó, “Cố chịu một buổi tối thôi! Hết cách rồi, tôi không có lễ phục, lại chưa kịp mua, đành mượn Nhan Tiểu Úy một bộ, chị ấy cao hơn, lại béo hơn tôi, cho nên… tôi mới thành thế này!”

Trần Thần an ủi: “Cô mặc vậy cũng có phong thái riêng, không tồi đâu, như quần áo thể thao ấy.”

“Trông có kỳ lắm không?” Gáy Trì Linh Đồng đầm đìa mồ hôi.

“Cô cứ ngồi yên ở kia thì người ta cũng không thấy được. Trời ơi, nhanh lên nào, sắp muộn rồi.” Trần Thần kéo Trì Linh Đồng vội vàng chạy về phía phòng ăn.

Trì Linh Đồng đi giày cao gót năm phân, bước đi nghiêng nghiêng ngả ngả.

Hai người vừa đi tới cửa thì Chủ tịch hội nghị cũng đưa các vị lãnh đạo của những công ty vào trong, tiếng vỗ tay vang khắp phòng ăn, ánh mặt mọi người đều tập trung về phía họ. Trì Linh Đồng và Trần Thần đứng lẫn trong đám đông nhân viên, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ chen vào trong, tìm tới chỗ ngồi của mình, sau khi ngồi xuống thì vỗ vỗ ngực, nhìn nhau cười.

Trì Linh Đồng vô ý hất tóc một cái, sợi dây chun buộc cầu vai liền lộ ra, Trần Thần chỉ chỉ vào vai mình, Trì Linh Đồng vội ngồi thẳng dậy, tán tóc ra che, cứng đờ như tượng gỗ. Mi mắt vừa nâng, đã thấy Bùi Địch Thanh mỉm cười, nhướn mày ra hiệu với cô.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng khẽ mỉm cười.

Đương nhiên, Bùi Địch Thanh và Nhạc Tĩnh Phân ngồi ở bàn lãnh đạo đặt tại trung tâm, còn Trì Linh Đồng và Trần Thần ngồi ở một chiếc bàn trong góc.

Chủ tịch hội nghị là một người đàn ông năm mươi tuổi rất vui tính, lời phát biểu khai mạc vô cùng thú vị, khiến bầu không khí trở nên sôi nổi hẳn lên, sau đó buổi tiệc chính thức bắt đầu. Ở từng bàn, mọi người đều nâng ly.

Tối nay, người tới đây đều là nhân tài xuất chúng của giới bất động sản, bình thường chỉ gặp được một hai vị, Trần Thần đã thấy tự hào rồi, nhưng hôm nay nhân tài chất thành đống như vậy, anh ta nhìn còn chẳng kịp, chỉ chỉ vị này, chỉ chỉ vị kia, nói cho Trì Linh Đồng biết đó là ai là ai. Giữa tình cảnh này, Trì Linh Đồng đành thay đổi tác phong thoải mái thường ngày, tỏ ra đoan trang thanh nhã, trước sự thăm hỏi của những người ngồi cùng bàn, cô chỉ trả lời hoặc mỉm cười.

Khu nghỉ mát chính là khách sạn năm sao, mọi thứ đều vô cùng xa xỉ, mỗi món ăn cũng ngon đến tột bậc. Đáng tiếc, món ăn ngon trước mặt nhưng chẳng ai được thưởng thức thoải mái, uống rượu mới là việc chính. Người ta vừa bưng lên ba món ăn thì từ không quen biết, người cùng bàn đã thân thiết như người một nhà, anh mời tôi, tôi mời anh. Những vị khách quý ở bàn lãnh đạo cũng rời bàn, bắt đầu tới từng bàn để chúc rượu.

Nơi đầu tiên họ tới chính là bàn của Trì Linh Đồng và Trần Thần. Trì Linh Đồng vội ngồi thẳng dậy, không may làn váy lại bị kẹt trong kẽ của ghế tựa, cô cố gắng kéo ra, sợi dây thun trên cầu vai bỗng "pưng" một tiếng bay ra ngoài, cô bối rối lấy tay giữ chặt cầu vai, toát mồ hôi lạnh. Nhưng giữ như vậy, hai bên váy lập tức biến thành một dài một ngắn, có điều lúc này cô chẳng còn sức lực đâu mà cứu vãn.

https://thuviensach.vn

“Tôi là Bùi Địch Thanh của Hằng Vũ, hân hạnh được làm quen với các vị.” Đúng lúc này, một cánh tay dài hiện ra trước mắt cô, che khuất tầm mắt của người đối diện, chất lỏng màu vàng sóng sánh trong chiếc ly đế cao.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Bùi.” Mọi người cùng nâng ly với vẻ cung kính, một hơi uống cạn.

“Em mặc kiểu lễ phục gì thế này? Bất đẳng thức?” Nhạc Tĩnh Phân đứng ở một bên khác của Trì Linh Đồng, liếc nhìn cô, kề vào tai cô hỏi khẽ.

Mặt Trì Linh Đồng đỏ bừng, “Vâng, kiểu dáng mới của năm nay.”

Nhạc Tĩnh Phân nhướn mày, “Sao trông như áo choàng của nhà sư Tây Tạng thế?”

Trì Linh Đồng ủ rũ đến không biết nên làm gì cho phải.

Mấy vị lãnh đạo khác cũng tới mời rượu một lượt, sau đó chuyển sang bàn khác.

Trì Linh Đồng ngó quanh ngó quất, thấy không ai để ý tới mình, bèn vội vã chạy về phía nhà vệ sinh.

“Linh Đồng!” Có người thấp giọng gọi từ phía sau.

Cô quay đầu lại, Bùi Địch Thanh mỉm cười với cô, lắc lắc sợi dây thun trong tay: “Còn cần thứ này không?”

Cô xấu hổ quay đi, nhắm mắt nói cảm ơn, cảm thấy đêm nay bản thân đã mất hết mặt mũi rồi.

“Để tôi giúp cô!” Anh ngắm nghía bộ lễ phục của cô, khẽ nhíu mày, kéo cô tới phòng chuyên dụng cho người hút thuốc, trong phòng không có ai,

https://thuviensach.vn

trên tường chỉ có một chiếc đèn vàng nhạt, tỏa ra ánh sáng êm dịu.

“Quay người lại!” Anh giữ vai cô, để cô quay mặt vào phía trong.

Cô lúng túng xoay người lại, thấy mặt nhìn nóng như bếp lò.

Anh ước chừng tỉ lệ với vai trái, lại cẩn thận chuyển tóc cô sang một bên, không biết làm cách nào mà cắt được cầu vai ra, buộc thành nơ con bướm, rồi lại tháo cả dây thun ở vai trái ra, buộc lại y như vậy. “Sao không mặc lễ phục vừa với mình?”

Hơi thở ấm áp của anh lướt qua cổ cô, giọng nói dịu dàng: “Xong rồi!”

Tim cô đã vọt lên tận cổ, cô từ từ quay người lại, nâng làn váy, nhìn cái bóng trên tường. “Anh tưởng tôi muốn thế chắc!”

“Ừm, có thể thiết kế ra những ngôi nhà đẹp như vậy, nhưng lại không biết tô điểm cho bản thân mình.” Anh khẽ thở dài, không biết rằng vẻ mặt của mình lúc này dịu dàng đến mức nào.

“Tôi không phải người toàn năng.” Trì Linh Đồng ngại ngùng nói, “Cảm ơn anh, tôi… quay lại đó đây!”

“Nếu không thấy mệt, buổi tối… ra bờ biển đi dạo một chút, được không?” Lòng anh chợt nảy sinh sự kích động không thể kiềm chế, vốn không nghĩ nhiều đã thốt lên như vậy. Phía dưới khu nghỉ mát là biển, buổi tối ở vùng núi, khí nóng yếu dần, dạo bước trên bờ biển, vô cùng mát mẻ.

“Mấy vị lãnh đạo các anh không bận giao thiệp sao?”

Anh mỉm cười: “Tôi có cách để từ chối chuyện đó. Sau khi tiệc tàn, đừng sốt ruột, tôi sẽ gọi điện cho cô.”

https://thuviensach.vn

“Được!” Cô bước tới cửa, quay đầu lại, nâng váy, cúi người duyên dáng, sau đó tung tăng chạy đi.

Bùi Địch Thanh mỉm cười đầy cưng chiều, cúi đầu nhìn bàn tay mình, khi giúp cô buộc cầu vai, chạm vào làn da mềm mại của cô, ngón tay nóng rực, như có gì đó nghẹn trong họng, hơi thở cũng gấp hơn. Lời nhắc nhở của Quân Mục Viễn vẫn văng vẳng bên tai, anh biết mình nên dừng lại, không thể bước tiếp về phía trước, không thể để mặc cho mọi chuyện trở nên mất kiểm soát, không thể lừa mình dối người, nói gì mà anh gặp được cô như Tử Kỳ gặp Bá Nha, chỉ là tình cảm tri âm, không có suy nghĩ nào khác. Chỉ là, mọi chuyện còn nằm trong tầm kiểm soát của anh ư? Bắt đầu từ buổi sáng mưa dầm rả rích ấy, khi anh bước lên chiếc xe khách cũ nát đó, đi về phía cô, có lẽ vòng quay số mệnh đã thay đổi. Anh bật cười, lắc đầu, lấy một hộp thuốc lá từ trong túi, rút ra một cây, châm lửa, để mặc làn khói bao phủ lấy mình, khiến người đi qua không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Trì Linh Đồng ra ngoài một lúc, trên bàn lại có thêm mấy món ăn, cô cầm đũa gắp một miếng gạch cua hấp trứng. Trần Thần kích động khoe với cô, vừa được bắt tay với một nhà thiết kế nổi tiếng nào đó, còn mời rượu nhau.

“Cô nhìn kìa, nhìn kìa, nhìn ngoài kia kìa.” Anh ta đẩy đẩy khuỷu tay cô.

Đũa Trì Linh Đồng run lên, gạch cua rơi xuống bàn, cô tức giận mắng anh ta: “Anh làm gì thế, không thấy tôi đang ăn hả?”

Trần Thần há hốc miệng, mở to mắt nhìn ra cửa lớn, “Ôi, người đẹp!”

“Bây giờ ở đâu chẳng có người đẹp!” Trì Linh Đồng mặc xác anh ta, đưa đũa lên chuẩn bị gắp lại miếng khác.

“Không phải đâu, đẹp thật, đẹp thật mà… nhìn đi!” Trần Thần lại đẩy cô phát nữa, lần này thì đũa rơi luôn.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng tức đến xanh mặt, đưa mắt nhìn ra.

Không chỉ Trần Thần, mà ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều bị một cô gái vừa bước vào hấp dẫn, vóc dáng mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn với những nét đẹp tinh tế và cuốn hút, mỗi bước đi mỗi hành động đều quý phái tao nhã. Bộ lễ phục màu bạc xẻ lưng khiến làn da trắng như tuyết của cô ta càng thêm nổi bật quyến rũ. Cô ta vươn bàn tay ngọc ngà về phía Chủ tịch hội nghị, tươi cười xinh đẹp: "Xin lỗi, máy bay bị trễ giờ!"

"Rất đẹp, đúng không?" Trần Thần nuốt nước miếng.

Trì Linh Đồng không biết "Rất đẹp" thể hiện điều gì, tầm mắt của cô dán chặt vào chiếc đồng hồ trên cổ tay cô gái nọ. Vỏ đồng hồ được làm từ bạch kim 18K, nạm kim cương và hồng ngọc; nút điều chỉnh bằng bạch kim 18K, nạm một viên kim cương; mặt kính bằng ngọc thạch trong suốt; mặt số đồng hồ lấp lánh ánh bạc, chữ số La Mã, kim đồng hồ hình kiếm bằng lam cương(*), dây đồng hồ bằng vải dệt, kết hợp với khuy gài bằng bạch kim 18K nạm kim cương, hãng Cartier chỉ bán giới hạn hai mươi chiếc trên toàn thế giới, các vị tiểu thư quyền quý đều cảm thấy vinh hạnh khi có một chiếc.

(*) *Hay còn gọi là thép xanh, một loại chất liệu đặc biệt trong chế tác đồng hồ, được tạo ra bằng cách đun nóng thép đến một nhiệt độ nhất định, sau đó xử lý qua phương pháp hóa học, khiến nó biến thành màu xanh lam, có tác dụng chống gỉ.*

Nhan Tiểu Úy thường quy đổi tiền lương của mình thành các loại đồng hồ đắt tiền và đá quý, ngày đó, chị ta chỉ vào chiếc đồng hồ này trên màn hình máy tính, nói với Trì Linh Đồng: "Chị không ăn không uống, mỗi tháng bán được hai mươi căn nhà, cũng phải qua mười năm thì mới mua được một chiếc đồng hồ như vậy."

https://thuviensach.vn

Chị ta còn nói, khi chiếc đồng hồ nữ này được chào bán, thu hút sự chú ý của người ta vì nó đi kèm với một chiếc đồng hồ nam và lời ước định "Tình bền trọn kiếp". Tóm lại, chiếc đồng hồ nữ này cực kỳ đắt giá.

Các vị lãnh đạo tranh nhau bắt tay với người đẹp, nhưng dường như tâm trí người đẹp lại bay tận đâu đâu, đôi mắt đảo khắp xung quanh, khuôn mặt tuyệt đẹp thoáng hiện vẻ thất vọng. Bất chợt, khuôn mặt cô ta bừng sáng, đôi mắt lúng liếng lấp lánh, tha thiết nhìn về phía hành lang.

Trì Linh Đồng nhìn theo ánh mắt của cô ta, nét cười thoáng hiện trên khuôn mặt cô, vừa tựa giễu vừa thầm hiểu rõ.

"Địch Thanh, đã lâu không gặp!" Nụ cười của cô ta vừa quyến rũ vừa ngây thơ, chỉ là trong nụ cười ấy còn pha chút thấp thỏm âu lo.

"Sao chị lại tới đây?" Bùi Địch Thanh vội liếc nhìn Trì Linh Đồng vẻ mặt hơi miễn cưỡng.

"Chủ tịch Hàn mời em đến." Cô ta vẫn mỉm cười, "Làm việc ở Đại Lục vất vả lắm à? Địch Thanh, hình như anh gầy hơn xưa."

"Tôi không thấy vậy." Bùi Địch Thanh nhạt nhẽo đáp, dường như chẳng chút hứng thú với chủ đề này.

Cô gái nọ cúi đầu, che đi nỗi thất vọng nơi đáy mắt, thở dài buồn bã, nhỏ giọng hỏi: "Anh vẫn không thể tha thứ cho em sao?" Khi nói câu này, cô ta quay lưng lại với mọi người, chỉ nhìn về phía Bùi Địch Thanh.

Trì Linh Đồng và Trần Thần đều không thấy khuôn mặt của cô ta nữa, bấy giờ mới dời tầm mắt.

"Trai tài gái sắc trên truyền hình khiến người ta cảm thấy giả tạo, nhưng khi họ thực sự xuất hiện trước mắt, mới biết hóa ra có thể đẹp đến mức

https://thuviensach.vn

này.” Trần Thần cảm thán.

“Trai tài là ai?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Trai tài nào cũng có thể ôm mỹ nhân vào lòng.” Trần Thần đã hâm mộ tới mức cạn từ miêu tả.

“Không đúng!” Trì Linh Đồng không đồng ý với quan điểm của anh ta. Các vị Tổng giám đốc ở đây, nào có ai không ví dắt bạc triệu, giàu có lắm tiền, nhưng người đẹp chỉ đối xử đặc biệt với Bùi Địch Thanh mà thôi, “Nếu Ngũ Đại Lang không phải người bán bánh bao, nếu anh ta giỏi giang hơn người, nhiều tiền lắm của, chẳng qua mặt mũi xấu xí thì Phan Kim Liên có lạc vào vòng tay của Tây Môn Khánh không?”(*)

(*) *Ngũ Đại Lang tức Võ Đại Lang, Phan Kim Liên, Tây Môn Khánh, những nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử của tác giả Thi Nại Am. Võ Đại Lang là người bán bánh bao ở chợ, vợ anh ta là Phan Kim Liên – một người phụ nữ xinh đẹp nhưng lẳng lơ, cô ta đã tư thông với Tây Môn Khánh, một tên nhà giàu hoang dâm, sau đó đôi gian phu dâm phụ này đã hạ độc chết Võ Đại Lang. Võ Tòng là em trai của Võ Đại Lang, sau khi an táng cho anh trai mình, Võ Tòng đã giết Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh để trả thù cho anh.*

Người đẹp chân chính không chỉ yêu tài, mà còn yêu cả sắc nữa.

Trần Thần ngẩn ra, “Vậy… cô phải hỏi Ngô Thừa Ân(*) ấy.”

(*) *Tác giả của Tây Du Ký.*

“Ngô Thừa Ân?”

“Không, tôi nhầm, haha, là Thi Nại Am. Tôi học ngành khoa học nguyên lý, không giỏi văn lắm.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lườm anh ta: “Cổ đại chỉ có tứ đại danh tác mà anh đã ‘râu ông nọ cắm cằm bà kia’ rồi. Nếu có thập tứ đại danh tác thì anh còn đỡ nổi không?”

“Đừng lạc đề, chúng ta đang nói chuyện trai tài gái sắc mà.”

“Một người phải có tài mạo song toàn, ở bên người đẹp mới coi như một đôi người ngọc được.”

Vậy đôi người ngọc đâu rồi? Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, thấy Bùi Địch Thanh và cô gái nọ đã rời khỏi đám người, bước tới một chỗ tâm sự riêng. Hai người vai kề vai, dưới ánh đèn chùm thủy tinh, hai chiếc đồng hồ trên tay đều tỏa sáng rực rỡ.

“Ăn nhanh lên, món ăn sắp nguội rồi.” Thoáng cái mà món bánh ngọt đã được mang lên. Nếu dựa theo thứ tự xuất hiện của các món ăn trên bàn tiệc Trung Quốc, chỉ hai món ăn nữa được bưng lên là kết thúc bữa tiệc.

“Bọn họ nói ăn xong thì đi hát karaoke, bảo chúng ta cùng đi luôn.” Trần Thần nói.

“Anh đi đi, tôi hát không hay, không dám kêu gào lúc nửa đêm làm người khác sợ hãi. Tôi muốn về phòng để ngủ.”

“Cô đừng lấy cớ nữa, lần trước hát hay thế còn gì.”

“Biết tôi lấy cớ mà còn hỏi à. Chẳng lẽ bắt tôi mặc bộ đồng phục học sinh này để đi chắc?” Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn Trần Thần.

Trần Thần vùi đầu ăn uống: “Buổi họp ngày mai, tôi phải lên phát biểu, nếu cô không đi thì tôi cũng không đi!”

https://thuviensach.vn

“Tùy anh.” Trì Linh Đồng nhanh chóng chén sạch bánh ngọt trong bát, khóe mắt liếc thấy Bùi Địch Thanh đang nhìn về phía mình, cô bèn vờ như không thấy.

Hoa quả vừa được bưng lên, mọi người đã ăn uống no say, ai về phòng thì về phòng, ai sống về đêm thì đi tìm chỗ chơi. Trì Linh Đồng và Trần Thần đến rất muộn, nhưng chuồn đi sớm nhất.

Trước khi về phòng, Trần Thần lại muốn tám chuyện với Trì Linh Đồng, nhưng Trì Linh Đồng chẳng hề nể tình mà sập cửa trước mặt anh ta. Cô bật ti vi lên, tìm quần áo ngủ rồi đi tắm rửa. Dù sao cũng là nơi đẳng cấp năm sao, bồn tắm cũng cực kỳ lớn, cô ngâm mình trong làn nước ấm ngát hương, sau đó leo lên giường, đầu vừa chạm vào gối liền ngủ thiếp đi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô loáng thoáng nhớ đến cuộc hẹn với Bùi Địch Thanh. Nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, thời khắc này, chắc Bùi Địch Thanh cũng không trách cô thất hẹn.

***

Khi điện thoại rung lên thì cô vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Lâu lắm rồi cô không mơ như thế. Có lẽ đó là một buổi chiều thu, áng mây rực rỡ nhuộm khung trời phía Tây thành một dải gấm lộng lẫy, cô vẫn còn rất nhỏ, bước xuống từ xe buýt, lưng đeo cặp sách to. Ông Trì Minh Chi đứng trước cửa nhà, đeo tạp dề. Thật lạ lùng, một người đàn ông cao lớn như ông, phong thái nho nhã tuấn dật, nhưng khi đeo tạp dề lại chẳng khiến người ta bất ngờ, trái lại còn tạo cảm giác ấm áp của gia đình.

Ông mỉm cười, đón lấy cặp sách của cô, xoa xoa đầu cô, hiền hòa nói với cô, mẹ về nước rồi, ông đã làm món xôi sen cô thích, cả món cá rán mà mẹ cô thích ăn nhất nữa. Mẹ ngồi trên máy bay rất lâu, hơi mệt mỏi, đang ngủ trong phòng, ông bảo cô đi lại nhẹ nhàng, đừng làm mẹ thức giấc.

https://thuviensach.vn

Cô nhỏ giọng hỏi: “Vậy con lặng lẽ vào ngắm mẹ chút thôi, được không?”

Ông Trì Minh Chi gật đầu.

Cô nhẹ nhàng lên tầng, bà Đàm Trân đang ngủ trên giường, khuôn mặt dịu dàng lộ vẻ mệt mỏi, khóe môi còn vương lại nụ cười điềm đạm thanh nhã.

“Đồng Đồng, con đấy à?” Bà Đàm Trân không mở mắt, nhưng khuôn mặt đã đầy ý cười. Cô không đoán được tại sao mẹ biết cô đi vào. Con là con gái của mẹ mà! Bà Đàm Trân ngồi dậy, vẫy tay gọi cô lại gần, rồi nắm chặt tay cô. “Có nhớ mẹ không?” Bà Đàm Trân hỏi. “Mẹ ơi, mẹ nhớ con không?” Cô cũng hỏi. Ánh nhìn đến từ đôi mắt đẹp của bà dịu dàng vô cùng, “Nhớ chứ!” “Thế mẹ có nhớ bố không?” Mặt bà Đàm Trân đỏ lên, thấy ông Trì Minh Chi đứng ngoài cửa, dịu dàng nhìn ông, e thẹn hỏi: “Đồng Đồng, con nói xem?” Cô nâng cằm, “Chắc chắn nhớ, vì cha là người yêu của mẹ mà.”

Bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi bèn nhìn nhau cười, “Đồng Đồng, con có hiểu người yêu nghĩa là gì không?” Cô nói: “Hai người có con với nhau, mãi mãi không chia lìa, vậy họ chính là người yêu của nhau.” “Đồng Đồng nhà chúng ta thông minh quá.” Bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi cùng ôm lấy cô, thơm vào môi vào má cô, cô cười khanh khách, tinh nghịch trốn tránh.

Tiếng gì thế?

Trì Linh Đồng miễn cưỡng mở mắt, nơi này tối đen, nhất thời cô không nghĩ ra bản thân đang ở đâu. Một lúc sau, cô tỉnh táo lại, mới nhớ mình đang ở khu nghỉ mát. Phòng nghỉ khách sạn kiểu này có rèm cửa sổ chắn sáng, lại cách âm, một khi kéo rèm ra thì ban ngày và đêm tối chẳng khác gì nhau.

https://thuviensach.vn

Mắt cô hơi xót. Dù đã hai mươi bốn tuổi, nhưng Trì Linh Đồng cũng phải thừa nhận, cô vẫn khó mà chấp nhận nổi việc cha mẹ mình đã ly hôn, tuy bề ngoài cô che giấu cực kỳ tốt! Hai người có thể có con với nhau, nhưng chưa chắc đã mãi không chia lìa. Cuộc sống là một lăng kính vạn hoa đa màu đa sắc, bất cứ thứ tình cảm nào khi được đặt dưới góc nhìn của nó đều sẽ vỡ tan thành nhiều mảnh. Tất cả những câu chuyện tình yêu trên thế giới này đều có mở đầu, cao trào và kết thúc, hoặc cũng có thể do cô chưa hiểu sự đời.

Âm thanh ong ong trong giấc mơ vẫn vang lên không dứt, Trì Linh Đồng mới nhận ra đó là tiếng điện thoại rung, ánh sáng xanh lập lòe nhấp nháy giữa bóng đêm.

"Cái con chim này, cậu nghĩ chỗ tớ đang theo giờ Mỹ đấy à?" Trì Linh Đồng nhận điện rồi mới nhìn giờ, điên mất thôi, bốn giờ sáng, cô không khỏi tức giận.

Khổng Tước yêu kiều cười to: "Tớ vừa tan làm ở đài phát thanh, đang chuẩn bị lái xe về nhà, tự nhiên thấy nhớ cậu."

Trì Linh Đồng đặt điện thoại sát bên tai, nhắm mắt lại: "Cậu với Tiêu Tử Thần sao rồi?"

Tiếng ô tô khởi động vang lên giữa bóng đêm tĩnh lặng. "Chúng tớ vẫn thắm thiết mặn nồng!" Giọng của Khổng Tước bình thản như nước.

Trì Linh Đồng hừ một tiếng, mỉa mai, "Thật không?" Âm vực lên cao.

"Hôm nay anh ấy cầu hôn tớ."

Trì Linh Đồng mở choàng mắt: "Mọt sách uống lộn thuốc à?"

https://thuviensach.vn

Khổng Tước bật cười, giọng nói có vài phần khoe khoang, “Cậu đang hâm mộ hay ghen tỵ thế?”

“Chim con ơi, xin cậu xuống tay nhẹ nhàng, tổ quốc đào tạo nhân tài chẳng dễ dàng đâu.”

“Tớ cũng đâu có ép buộc anh ấy, anh ấy tự nguyện đấy chứ. Có lẽ anh ấy cảm thấy hai người kết hôn thì coi như ván đã đóng thuyền.”

“Nếu cậu không ‘hồng hạnh xuất tường’(*) thì anh ta cũng chẳng vội vã như thế. Cậu vượt cửa kiểu gì vậy?”

(*) *Ý chỉ việc ngoại tình.*

“Dưới sự tấn công ồ ạt từ nước mắt của tớ, có cửa ải nào mà không thể vượt qua?” Khổng Tước cười, nói: “Tớ nói là quá khứ thì không thể xóa sạch, sẽ luôn có những ký ức đẹp lưu lại trong lòng. Giờ tớ đang rất hạnh phúc, cũng muốn biết anh ta sống ra sao, xem đó như lời tạm biệt với quá khứ.”

Trì Linh Đồng thầm khinh bỉ Khổng Tước: “Anh ta tin à?”

“Nếu cậu đã trót thương một người thì cho dù cậu biết rõ người ấy đang nói dối, cậu cũng nguyện tin tưởng điều đó là sự thật.”

Trì Linh Đồng thở dài lần nữa: Con mọt sách đáng thương! “Cậu gọi điện cho tớ vào bốn giờ sáng, chỉ để khoe là cậu sắp thành một vị sư mẫu?”

Khổng Tước ngang nhiên đáp trả: “Không, tớ muốn là người đầu tiên nói ‘Chào buổi sáng’ với cậu!”

“Cậu đi chết đi!” Trì Linh Đồng tức giận tới mức quăng điện thoại lên giường, kéo chăn che kín đầu.

https://thuviensach.vn

Giờ thì làm sao buồn ngủ được nữa, Trì Linh Đồng mắng Khổng Tước ngàn lần mà vẫn chưa hả giận. Vừa lẩm bẩm vừa bước xuống giường, bật ti vi, chuyển qua mười mấy kênh mà không có kênh nào khiến cô xem được lâu, cô ủ rũ tắt ti vi, lặng lẽ vén một góc rèm cửa sổ, thấy phương Đông thấp thoáng ánh dương, trong nắng ban mai, núi gần biển xa, hoa cỏ tươi tốt, lộng lẫy như một bức tranh tuyệt mỹ.

Chi bằng xuống dưới đi dạo, Trì Linh Đồng bất đắc dĩ nghĩ. Cô rửa mặt qua quýt, mặc bừa một bộ váy trắng, buộc tóc đuôi ngựa rồi lấy thẻ phòng từ ổ cắm trên tường, kéo cửa bước ra ngoài.

"Hả…" Trì Linh Đồng mở to mắt, nhìn Bùi Địch Thanh đang ngồi trên ghế sofa ngoài hành lang mà không thể tin vào mắt mình. Anh ngả người ra sau, tay đặt trên trán, vắt chéo chân, chiếc gạt tàn bên cạnh chứa đầy tàn thuốc. Nghe thấy tiếng động, anh từ từ ngẩng đầu, sau đó mỉm cười, ánh mắt sáng ngời mà nóng bỏng, không hề giống một người vừa thức trắng đêm.

"Anh đang trực ban giúp khách sạn sao?" Trì Linh Đồng nhìn sang hai bên, nhỏ giọng hỏi anh. Hành lang sáng sớm, có thể nghe rõ cả tiếng bước chân trên thảm mềm.

"Không, tôi đang đợi em cùng đi dạo!" Anh đứng lên, nhìn cô bằng ánh mắt "Biết rồi còn cố hỏi".

Trì Linh Đồng nuốt nước miếng: "Đợi từ tối qua đến giờ?"

Bùi Địch Thanh gật đầu với vẻ thành thật.

Không thể nào, chẳng lẽ tối qua anh không đi chơi với người đẹp kia? Đôi mắt to của Trì Linh Đồng chớp chớp mấy lần, "Thế… sao anh không gõ cửa?"

https://thuviensach.vn

“Một người đàn ông lịch sự không bao giờ hối thúc bạn gái của mình, chút phép tắc ấy tôi vẫn hiểu.” Ý cười đã hiện lên khóe môi anh tự bao giờ.

“Nhưng mà… bây giờ trời sáng mất rồi.”

“Ừm, em khiến tôi phải chờ hơi lâu, nhưng không sao, vì em, tôi sẵn lòng.” Khi nói câu này, đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô, giọng nói có vài phần trang trọng. Tựa như một người từng vượt qua ngàn núi trăm sông, dù cho có mỏi mệt muôn phần, nhưng lòng tin vẫn không thay đổi.

Ồ, người này vừa gặp được người đẹp thì nói chuyện cũng khó hiểu hơn nhiều, “Có cần tôi tỏ ra cảm động không?”

“Không cần nhiều đâu, ôm một chút là được rồi.” Anh dang tay bước lại gần cô.

“Xin hãy giữ khoảng cách.” Cô đưa tay ngăn anh lại, “Được thôi, Tổng giám đốc Bùi, trêu đùa quá trớn thì không còn là trêu đùa nữa, mà thành quấy rối rồi. Anh uống say, đứng gác cửa miễn phí hộ tôi một đêm, tôi rất biết ơn, lát nữa sẽ trả tiền boa cho anh. Còn giờ thì phiền anh quay người, trước khi trời sáng hẳn, tranh thủ rời khỏi đây đi thôi. Đồng nghiệp của tôi đều ở tầng này, nếu để bọn họ nhìn thấy anh, tôi cũng không có nghĩa vụ bào chữa cho anh đâu.”

Bùi Địch Thanh nhún vai: “Vậy đã sao, cùng lắm thì họ cho rằng tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, gặp được một cô bé xinh đẹp thì đi không nổi nữa mà thôi.”

“Sau đó thì thế nào?” Cô từ từ híp mắt. Đúng là phải nhìn người thanh niên tuấn kiệt này bằng cặp mắt khác xưa, lại dám đùa ác như vậy!

https://thuviensach.vn

“Sau đó, trái tim khó giữ, suốt đêm khó ngủ, tới trước cửa nhà người ta…”

“Ca hát như chim dạ oanh(*)?”

(*) *Chim dạ oanh thường hót để tỏ tình với đối tượng mà mình yêu mến. Tiếng hót của chim dạ oanh là tuyệt vời nhất, người ta cũng cho rằng không từ ngữ nào có thể miêu tả hết vẻ đẹp của tiếng hót ấy.*

Nét cười nơi đáy mắt sâu thẳm dường như càng dịu dàng hơn, anh lắc đầu, ánh mắt sáng như sao: “Tình yêu của tôi không phải một chú chim dạ oanh”

Tình yêu của tôi không phải một chú chim dạ oanh,

Thức tỉnh trong ban mai tỏa nắng,

Khi mặt trời hôn lên miền đất hứa,

Nó cất tiếng hót véo von.

Tình yêu của tôi không phải một khu vườn xinh đẹp,

Có bồ câu trắng bơi trên mặt hồ lặng yên,

Chiếc cổ trắng của nó đang gật gù,

Với ánh trăng phản chiếu dưới làn nước trong.

Tình yêu của tôi không phải một gia đình yên ấm,

https://thuviensach.vn

Tựa một khu vườn tĩnh lặng và dịu êm,

Ở đó có hạnh phúc và người mẹ

Sinh ra một nàng tiên: niềm vui tuyệt vời.

Tình yêu của tôi là rừng rậm hoang vu,

Nơi đó có lòng đố kỵ, nó như một kẻ cướp

Chiếc kiếm trong tay nó: là sự tuyệt vọng,

Mỗi nhát đâm đều là cái chết đau thương.

Bài thơ này không phải do cô sáng tác, mà của một vị tiên sinh tên Bùi Đa Phỉ trong gia tộc của Tổng giám đốc Bùi, cô cũng không hiểu lắm, người lãng mạn nói, bài thơ này khuyên người đời, yêu nhau không phải chuyện đơn giản, ở bên nhau không thể tùy ý, nếu đã yêu thì nên dũng cảm, đừng để bản thân phải hối tiếc.

Tim đập rất nhanh, hơi thở dồn dập, nhưng vẫn vờ như điềm tĩnh. "Tổng giám đốc Bùi, phải chăng trong lòng anh đang ấp ủ một kế hoạch, để Hằng Vũ và Thái Hoa bắt tay làm hòa bằng cách 'hòa thân'(*)?"

(*) *Thời xưa, các triều đại phong kiến thường bày tỏ tình hữu nghị bằng cách cho các hoàng tử, công chúa, vương tôn hay quý tộc lấy nhau, trở thành thông gia, việc này gọi là "hòa thân".*

"Nếu tôi nói phải thì em có đồng ý không?"

https://thuviensach.vn

Cô ngẫm nghĩ: “Tôi đồng ý cũng chẳng để làm gì, phải xem anh có khả năng vượt qua trở ngại ‘người thứ ba’ không đã?”

Anh nhìn cô với vẻ hoang mang.

Đôi mắt trong veo nghịch ngợm đảo mấy vòng: “Chẳng lẽ anh không biết Chủ tịch Nhạc của chúng tôi là phụ nữ có chồng?” Nói xong, cô co chân chạy thẳng vào thang máy.

“Cô nhóc ranh mãnh.” Khi cửa thang máy đóng lại, anh kịp thời tóm được Trì Linh Đồng.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi…” Trì Linh Đồng cười đến không đứng nổi, định giãy ra nhưng bị anh giữ chặt hơn, cô đành xin tha, “Đừng kéo tôi, anh định đi đâu?”

“Đi, chúng ta đi dạo.” Anh vuốt nhẹ lọn tóc cô, nỗi buồn không tên lắng đọng suốt đêm qua, trước khuôn mặt vui vẻ của cô, đều tan thành mây khói.

Sau khi ăn bữa sáng, hội nghị được chia thành ba hội trường, các vị lãnh đạo ngồi ở phòng họp lớn, các giám đốc tài vụ ngồi ở phòng họp nhỏ, còn đám nhà thiết kế như cô đành ngồi ở phòng ăn trưng dụng thành phòng họp, còn chẳng có micro, người lên phát biểu phải gào khan cả giọng. Nơi càng xa xỉ thì càng phân biệt đẳng cấp. May mà vẫn có điều hòa.

Người đang phát biểu không biết là nhà thiết kế của một công ty địa ốc nào đó, tình yêu với nước với dân biến thành ngôn từ đầy bi phẫn: “Phong cách Rococo(*) lộng lẫy mà thanh tao, phong cách Baroque(**) đi sâu vào từng chi tiết… Những tác phẩm của Ludwig Mies van der Rohe(***)… Không gian đầy sức sống, vật dụng như có hơi thở, cho dù một bức tường hay một dầm thép cũng là kinh điển. Trong khi nhìn lại tổng thể kiến trúc ngày nay, chỗ nào cũng như chỗ nào, chẳng có phong cách riêng, khó mà thấy được một tác phẩm khiến người ta trầm trồ thán phục. Tại sao lại thế?

https://thuviensach.vn

Bởi vì phong cách của các bậc thầy rất khó triển khai ở cái xã hội thực dụng thế này, đây là một thời đại thối nát ngập tràn tiền tài và quyền lực, chúng ta không thể không thỏa hiệp vì miếng cơm manh áo, không thể không từ bỏ giấc mộng của mình. Một người giữ vững lòng quyết tâm và tự tôn chỉ nhận lại đau khổ, cũng không thể tồn tại. Đây không phải bất hạnh của chúng ta, mà là bất hạnh của thời đại…"

(*) *Một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp.*

(**) *Một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan tỏa khắp châu Âu và các thuộc địa Tân Thế Giới cho tới cuối thế kỷ XVIII.*

(***) *Ông là một kiến trúc sư nổi tiếng thế giới người Đức. Ông là một trong những người đặt nền móng cho sự phát triển của trào lưu Kiến trúc hiện đại của thế kỉ 20 và được xem như cha đẻ của phong cách Kiến trúc tối thiểu (Minimalism). Barcelona Pavilion, Farnsworth house.*

"Người đẹp có gia thế rất lớn." Trần Thần sáp lại, thì thầm vào tai cô với vẻ thần bí.

Trì Linh Đồng che miệng, cố gắng nhịn xuống cơn ngáp, nước mắt ứa hết cả ra. Cô lau nước mắt, quay sang nhìn Trần Thần, phải khiến cả bản thân tập trung vào một thứ gì đó, nếu cứ ngồi nghe thế này, cô sẽ không chịu nổi mà chìm vào mộng đẹp giữa phòng họp mất thôi.

"Cô có biết Ngân hàng Vinh Phát ở Hồng Kông không?"

Nói thật, bản chất của Trần Thần đúng là một bà tám, y như thám tử, cái gì cũng biết.

Trì Linh Đồng lắc đầu: "Ngân hàng tư nhân à?"

Trần Thần lườm cô đầy khinh bỉ, sau đó miêu tả một cách cường điệu về ngân hàng nọ một thôi một hồi, nghe thì có vẻ như ngân hàng này ở Hồng

https://thuviensach.vn

Kông còn được người dân tin tưởng hơn cả mấy ngân hàng lớn trong nước.

"Người đẹp ấy chính là thiên kim tiểu thư Tống Dĩnh của Chủ tịch ngân hàng Vinh Phát – Tống Vinh, hiện đang phụ trách bộ phận Tín dụng quốc tế. Nghe nói Vinh Phát đang có ý định đầu tư ở Thanh Đài một trăm triệu(*), lần này cô ấy tới đây khảo sát."

(*) *Khoảng 350 tỷ VNĐ.*

Trì Linh Đồng cầm cốc nước lên, uống một ngụm cho thuận giọng, trong phòng có người hút thuốc, cô ngửi mùi thuốc lá nhiều, cổ họng hơi ngứa.

"Hằng Vũ được mệnh danh là 'Vua nhà' ở Hồng Kông, cũng là vì có Vinh Phát ở đằng sau giúp sức." Trần Thần nói tiếp, "Cô có thấy tối qua cô ấy rất thân thiết với Tổng giám đốc Bùi không, chỉ nhìn đã biết hai gia tộc có quan hệ không tầm thường."

Cốc nước trong tay Trì Linh Đồng run lên, vài giọt nước bắn ra khỏi miệng cốc, cô dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi, sau đó ậm ừ khe khẽ, miễn cho Trần Thần tưởng cô không nghe.

"Ôi, đôi khi ông trời thực sự bất công. Trên đời sao có người may mắn thế nhỉ, đã cho cô ấy một khuôn mặt như hoa như ngọc, còn cho cô ấy một gia thế hiển hách, tiền tài tiêu mãi chẳng cạn, nào ai dám hái đóa hoa trên mây này?"

"Anh đang yêu thầm người ta sao?" Trì Linh Đồng cố nín cười.

"Yêu công khai cũng chẳng để làm gì." Trần Thần cúi đầu ủ rũ, "Trước đây tôi còn cảm thấy bản thân cũng là hàng có máu mặt, nhưng sau khi tham dự hội nghị lần này, tôi mới biết thực ra mình chẳng là cái thá gì hết."

"Ừm, dù sao anh cũng biết tự lượng sức mình."

https://thuviensach.vn

“Hừ, cô chẳng an ủi tôi gì cả.” Trần Thần tức tối đẩy Trì Linh Đồng, “Lần trước cũng thế, cô còn không nói cho tôi biết Tổng giám đốc Bùi chính là Frank nữa chứ. Sao một người đàn ông có thể hoàn mỹ như vậy nhỉ, có để cho đám người bình thường như chúng ta sống nữa không. Nhưng xem ra Tổng giám đốc Bùi và cô ấy rất xứng đôi. Nếu hai người họ cùng dạo bước trên bãi biển, trời xanh, mây trắng, nắng vàng, sóng biển rì rào, tuấn nam, mỹ nữ, khung cảnh ấy chắc chắn đẹp vô cùng.”

“Khụ, khụ…” Trì Linh Đồng ho mấy tiếng, nhỏ giọng nói, “Anh nói ít thôi, người ta đang nhìn kia kìa.”

Trần Thần vội ngậm miệng với vẻ chột dạ.

Trì Linh Đồng mỉm cười. Dạo bước với Bùi Địch Thanh lãng mạn lắm sao? Bình thường thôi mà, thể lực của anh rất tốt, kéo cô chạy xa tới tận bờ biển. Khu vịnh này bị khuất núi, không thấy được mặt trời mọc, nhưng cách đó không xa, có thể thấy ánh sáng lấp lánh phiêu đãng trên mặt biển. Anh và cô đều cởi giày, tản bộ dọc theo bờ cát, sóng biển dâng lên từng đợt khiến chân của hai người đều ướt đẫm. Mỗi lần sóng biển xô tới, bọn họ lại cười vui vẻ như trẻ thơ đùa sóng.

Sáng sớm, nước biển hơi lạnh, mỗi khi bọt nước tràn lên chân thì trái tim đều khẽ co lại, anh nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn giấu điều gì đó khiến trái tim cô loạn nhịp.

“Tôi thực sự muốn lưu giữ giờ phút này mãi mãi.” Anh nói với cô.

Cô tránh khỏi ánh mắt anh, nhình về phía những hòn đảo nhỏ xa xa: “Cũng không phải chốn đặc biệt gì, anh ở khu nghỉ mát hai ngày, muốn tới lúc nào mà chẳng được!”

“Buổi tối chúng ta lại ra đây nhé.” Anh hẹn cô.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ cười ha ha, không trả lời.

“Nếu em không chịu đồng ý, tôi sẽ đứng đợi trước cửa phòng em tới khi trời sáng.” Anh uy hiếp cô.

“Tôi sẽ gọi điện cho tổng đài, tìm một người đẹp đưa anh về phòng.”

“Sao phải bỏ gần mà cầu xa?” Theo mặt trời dần lên cao, ánh mắt anh cũng trở nên nóng bỏng.

“Con mắt nhìn người của anh có ổn không đấy?”

“Phẩm vị của tôi luôn rất cao.”

Cô cười vui vẻ: “Nhưng phẩm vị của tôi luôn rất thấp, trên cao tất có gió lạnh.”

Anh đưa tay cốc nhẹ vào trán cô, không hiểu sao, từ khi tới khu nghỉ mát anh ngày càng thân mật với cô hơn, cầm tay, giúp cô chỉnh lại mái tóc rối, còn thắt nơ bướm ở cầu vai cho cô. “Cô bé ngoan, nghe lời! Ban ngày tôi phải về nội thành làm chút việc, buổi chiều sẽ quay lại đây. Tối nay không tổ chức tiệc, ai làm việc người nấy, chúng ta đi uống bia, ăn hải sản ở làng chài, sau đó tới đây tản bộ.”

Cô không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ mỉm cười, theo luật lệ quốc tế thì hành động này được coi là ngầm đồng ý. Anh vuốt nhẹ mũi cô, kéo cô về bãi cát, phủi cát trên chân cô, giúp cô đi giày.

Ven đường có một bà cụ chào bán trứng gà luộc và bánh quy tự làm với du khách. Hai người mua hai suất, ăn dọc đường về khu nghỉ mát. Sau đó, cô về phòng tắm rửa, còn anh thì lên xe về nội thành.

https://thuviensach.vn

Bữa trưa là tiệc buffet. Hình như tối qua mọi người đều ngủ không ngon, ai cũng mệt mỏi ủ rũ, cầm khay chọn bừa mấy món, ăn qua quýt rồi về phòng ngủ trưa. Buổi chiều diễn ra hội nghị thảo luận nội dung, còn buổi tối là tiệc liên hoan cho tất cả mọi người.

Trì Linh Đồng vẫn thấy thèm ăn, thấy có mấy món đồ ăn sáng Giang Nam khá ngon, bèn chất đầy đồ ăn vào khay, quay người tìm chỗ ngồi thì thấy Nhạc Tĩnh Phân vẫy tay với cô. Bên cạnh Nhạc Tĩnh Phân đã có một người ngồi sẵn --- Người đẹp hoàn mỹ theo lời kể của Trần Thần – Tống Dĩnh.

Trì Linh Đồng thầm than một tiếng. Trần Thần nói đúng, gia thế của người đẹp vô cùng hiển hách, đến người luôn hất mặt lên trời như Nhạc Tĩnh Phân mà còn phải tươi cười như hoa với cô ta.

Tống Dĩnh lạnh nhạt gật đầu chào Trì Linh Đồng, cô ta ăn rất ít, trên khay chỉ có mấy lát hoa quả và một bát nước canh.

“Công việc của em áp lực lớn như vậy, ăn ít thế này có chịu được không?” Nhạc Tĩnh Phân nhìn thân hình tỉ lệ vàng của Tống Dĩnh với vẻ hâm mộ, hỏi.

Tống Dĩnh mỉm cười, “Tôi ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, lát nữa phải ngủ trưa, cho nên ăn nhẹ nhàng một chút, không thì ăn xong ngủ luôn, thức ăn sẽ chuyển hóa thành mỡ.”

Trì Linh Đồng đang ăn một miếng cá rán vàng, nửa miếng ở ngoài miệng, nửa miếng ở trong miệng, nghe vậy thì người khẽ run lên, nhưng vẫn dũng cảm nuốt xuống.

“Tống tiểu thư đúng là biết cách giữ gìn nhan sắc, khi nào rảnh chúng ta bàn luận thêm nhé.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, Chủ tịch Nhạc là bậc thầy kinh doanh, tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng nếu là chuyện giữ gìn nhan sắc, tôi vẫn biết ít nhiều.” Tống Dĩnh khẽ khàng nâng đôi mày thanh tú, ăn từng miếng nhỏ dưa mật.

“Nhận ra ngay mà!” Nhạc Tĩnh Phân nói, “Quần áo, phong thái, dáng vẻ của tiểu thư đây, điểm nào cũng thanh lịch quý phái. Chiếc đồng hồ đeo tay này của tiểu thư cũng thể hiện rõ rồi.”

Tống Dĩnh đặt dĩa xuống, xoay nhẹ dây đồng hồ trên cổ tay. “Đây… chỉ là món quà từ một người bạn mà thôi.”

Nhạc Tĩnh Phân ngạc nhiên: “Người bạn đó rất đặc biệt ư?”

Tống Dĩnh hơi nâng khóe môi, giọng nói chợt trở nên dịu dàng, khiến lòng người xao xuyến. “Vâng! Thực ra mà nói, phẩm vị của anh ấy cao hơn tôi nhiều, anh ấy lại là một người cực kỳ tinh tế, cho dù tặng gì đi nữa, anh ấy vẫn luôn khiến người ta cảm động vô cùng.”

Nhạc Tĩnh Phân đổi tư thế ngồi, tỏ ra hứng thú.

Tống Dĩnh cũng không để chị ta thất vọng, tiếp tục nói: “Thực ra giá trị của quà tặng không nằm ở giá tiền, mà ở tấm lòng. Chúng tôi đều không phải con cháu của những gia đình bình thường, với chúng tôi, tiền chẳng có gì quý hiếm. Cuống vé của những bộ phim mà chúng tôi từng xem cùng nhau, phiếu giảm giá nhận được khi ăn cơm ở cửa hàng đồ ăn nhanh, những chiếc móc treo điện thoại có hình thù ngộ nghĩnh mua trên đường, chiếc vé tàu điện ngầm mà anh ấy ngồi vào buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi… Nhân một ngày lễ nào đó, anh ấy sẽ đặt những thứ đó vào một chiếc hộp xinh xắn rồi tặng cho tôi, sau đó khi tôi mở ra, sẽ nhớ lại từng quãng thời gian ở bên anh ấy. Rất đặc biệt, đúng không?”

Trong mắt Nhạc Tĩnh Phân lộ ra sự hâm mộ. Chị ta cũng được xem như một vị thiên kim tiểu thư sống sung sướng từ nhỏ. Nhưng tình yêu vẫn là

https://thuviensach.vn

cái gai trong lòng chị ta. Tuy chị ta đoạt được Xa Thành, nhưng anh ta chưa bao giờ cho Nhạc Tĩnh Phân nếm trải sự ngọt ngào của tình yêu, với chị ta, Xa Thành luôn thờ ơ và nhẫn nhục.

Tống Dĩnh mỉm cười như một người phụ nữ đang đắm chìm trong hạnh phúc. "Khi anh ấy bắt đầu đi làm, nhận được tháng lương đầu tiên, anh ấy bèn đưa tôi tới Nhật Bản trượt tuyết, tới Ý xem người ta ủ rượu. Chúng tôi mặc quần áo tình nhân, uống nước ở hai chiếc cốc giống nhau, dùng hai chiếc di động giống nhau, tới cả dép đi trong nhà cũng y hệt nhau. Vào ngày sinh nhật của tôi, anh ấy tặng tôi một con búp bê định chế giống hệt tôi."

"Thật sao?" Nhạc Tĩnh Phân mở to mắt, cực kỳ hâm mộ.

Tống Dĩnh gật đầu, đưa cổ tay ra. "Chiếc đồng hồ đeo tay này là món quà mà anh ấy tặng tôi vào lễ tình nhân đầu tiên chúng tôi ở bên nhau, anh ấy cũng có một chiếc, là một đôi với chiếc này, được gọi là "Tình bền trọn kiếp." Cô ta chợt thở dài khe khẽ, "Giờ ngẫm lại, anh ấy thực sự thực sự cưng chiều tôi."

"Sao vậy?" Nhạc Tĩnh Phân hoang mang hỏi.

Tống Dĩnh lặng người trong thoáng chốc: "Chủ tịch Nhạc, chị là người từng trải, hẳn cũng biết trên thế gian này, không phải ai yêu nhau cũng đến được với nhau, có những chuyện không thể làm theo ý mình, nhất là với những người như chúng tôi."

Nhạc Tĩnh Phân thổn thức nhắm mắt, vỗ nhẹ vào tay Tống Dĩnh. "Tôi hiểu. Thế nhưng thật là đáng tiếc."

Tống Dĩnh đưa mắt liếc nhìn Trì Linh Đồng – người vẫn đang vùi đầu ăn cơm nãy giờ, mỉm cười duyên dáng. "Cũng chẳng có gì đáng tiếc. Tuy tôi và anh ấy không thể ở bên nhau, nhưng vị trí của chúng tôi ở trong lòng

https://thuviensach.vn

nhau thì không ai có thể thay thế. Đây là tài sản của chúng tôi, sẽ dần tăng lên theo tuổi tác. Chúng tôi thỏa hiệp với cuộc sống, nhưng đó chỉ là thỏa hiệp, chứ không phải tình yêu."

"Đúng, thỏa hiệp." Nhạc Tĩnh Phân như một cô gái nhỏ bị mê hoặc bởi tiểu thuyết lãng mạn, mắt thấp thoáng lệ. Nếu không phải điện thoại của chị ta đột ngột reo lên, sợ rằng chị ta sẽ rơi nước mắt ngay tại trận. "Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại." Chị ta nói với Tống Dĩnh.

"Cứ tự nhiên!" Tống Dĩnh tao nhã vươn tay mời.

Khay cơm của Trì Linh Đồng đã lộ đáy, cô bưng bát canh đưa lên miệng.

"Lúc này uống nhiều nước quá, sẽ khiến thức ăn trương lên, chèn vào dạ dày, ăn chút hoa quả thì tốt hơn." Tống Dĩnh nhìn cô nói.

Trì Linh Đồng cười: "Thành thói quen rồi, dạ dày của tôi chịu được." Cô ngửa đầu uống hết bát canh.

"Cô là kiến trúc sư?"

"Tôi mới vào nghề, không dám nhận là kiến trúc sư, chỉ là một nhà thiết kế kiến trúc nho nhỏ mà thôi."

"Phải chăng một người có nội tâm càng kiêu ngạo, thì lời nói ra miệng lại càng khiêm tốn? Giống như một người càng yêu sâu sắc, thì thái độ càng bình thản ung dung?"

Trì Linh Đồng ngẫm nghĩ một lúc: "Tôi cũng chưa tìm hiểu về điều này. Nhưng tôi là người thành thật, có gì nói đấy. Nếu như thích thứ gì đó, tôi sẽ không ám chỉ bóng gió mà sẽ nói thẳng ra ngoài."

https://thuviensach.vn

“Đúng là một cô bé cá tính.” Tống Dĩnh nói với giọng điệu của một bề trên.

Trì Linh Đồng đứng lên, “Cô cứ từ từ dùng bữa!” Cô gật đầu lễ phép, sau đó quay người rời đi.

Hàng mày thanh tú của Tống Dĩnh hơi nhíu lại. Sáng nay, cô ta tới phòng của Bùi Địch Thanh, định rủ anh cùng đi ăn sáng. Anh không ở trong phòng, cô ta bực bội lên sân thượng, liền nhìn thấy khung cảnh này, dưới ánh dương đỏ rực như một đóa hoa đăng tiêu, anh và một cô gái sóng vai dạo bước, cô gái kia tươi cười hoạt bát, vừa trong sáng vừa đáng yêu. Một cánh hoa vương trên mái tóc cô, anh cẩn thận giúp cô gỡ xuống, lại nói gì đó, cô gái nghiêng đầu, vẫy vẫy tay rồi chạy đi thật xa.

Anh đứng yên, nhìn theo cô, nụ cười trên khuôn mặt anh – Tống Dĩnh thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khoảng khắc hóa vĩnh hằng.

Cô ta giận dữ bỏ đi, trái tim đau nhức như bị ngàn vạn sâu mọt cắn xé.

***

Màn đêm dần buông xuống! Thành phố trút bỏ chiếc áo khoác nặng nề, tỏa sáng dưới sự che chở của bóng đêm. Một chiếc Mercedes màu đen lái vào sau núi, ánh đèn rực rỡ dần lùi xa, trời đất chợt trở nên tĩnh lặng tới lạ lùng, mở cửa sổ xe, tiếng chim gõ kiến từ sườn núi vọng vào rất rõ.

“Tổng giám đốc Bùi, anh mệt rồi, để tôi lái xe cho!” Quân Mục Viễn tỏ ra căng thẳng, nắm chặt lấy dây an toàn, đèn xe chiếu sáng phía trước – lại là một khúc cua, anh ta nhắm chặt mắt theo bản năng. Trời ơi, Tổng giám đốc Bùi định biến đường núi thành đường đua F1 đấy à! Nhiều năm không

https://thuviensach.vn

làm những hành động điên cuồng như thế này, trái tim nho nhỏ của anh ta run rẩy như một chú thỏ rừng đang sợ hãi.

Bùi Địch Thanh im lặng, tập trung nhìn về phía trước, khóe môi hơi cong lên. Ánh xanh từ đồng hồ điện tử bên cạnh tay lái hiện giờ là bảy rưỡi tối. Đáng chết! Sao hôm nay trời lại tối nhanh như vậy, chắc cô sẽ không nghĩ anh không giữ lời nữa chứ!

“Tổng giám đốc Bùi, không cần quan trọng hóa kiểu tiệc tùng này đâu, tối nay là tiệc buffet, nửa đêm mới lên tới cao trào, bây giờ chúng ta tới thì vẫn coi như sớm đấy.” Quân Mục Viễn lau bàn tay đầm đìa mồ hôi vào quần, giọng nói cũng không giấu được sự hoảng hốt.

Dưới con đường núi này là biển, sau nhiều khúc cua gấp, anh ta thực sự cảm thấy chiếc xe này có thể lăn xuống dưới bất cứ lúc nào. Một khi lăn xuống, ngày mai lại phiền tới các vị nhà báo và giới truyền thông, lại còn nhân viên Hằng Vũ nữa, hành động này quá vô nhân đạo, giờ đang là những ngày nóng đỉnh điểm trong năm.

Bùi Địch Thanh nhìn thẳng về phía trước, vẫn im lặng. Nhìn từ phía Quân Mục Viễn trong bóng đêm, chỉ thấy được đường nét trên khuôn mặt anh, mạnh mẽ mà cô độc.

Cuối cùng thì khu nghỉ mát cũng hiện ra ở phía trước, Quân Mục Viễn thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Anh tới bãi đỗ xe đi.” Bùi Địch Thanh chẳng đợi được tới khi lái xe vào bãi, vừa tới cổng thì bước ngay ra khỏi xe, vội vàng chạy về phía sảnh đón khách. Không kịp để tâm tới nụ cười ấm áp của vị một tiểu thư đang đứng trong thang máy, anh lấy điện thoại ra, gọi vào số của Trì Linh Đồng.

Tắt máy! Anh nhíu mày, đây không phải lần đầu tiên cô chơi trò này, không lẽ sau này anh phải nói cho cô biết, tự dưng tắt máy là một hành

https://thuviensach.vn

động rất bất lịch sự?

Cửa thang máy vừa mở, anh bèn chạy ngay tới phòng của Trì Linh Đồng, đưa tay gõ cửa một hồi mà không thấy ai lên tiếng. Anh cố ý gõ lớn tiếng, nhưng phòng bên cạnh cũng không có người đi ra. Anh lại vội vàng tới phòng ăn, trong phòng đều là du khách tự do đến từ nhiều nơi khác nhau. Anh tới nhà hàng buffet, tối nay nơi đó đã được hội nghị bao toàn bộ. Ánh đèn mờ mờ, âm nhạc khiêu khích, giữa ánh sáng lập lòe, anh mang máng nhận ra vài gương mặt quen thuộc, nhưng cũng không phải người mà anh muốn tìm, đến cả anh chàng Trần Thần hay buộc tóc cũng không ở đây.

Anh đang định quay người ra khỏi nơi này thì có người vỗ vai anh từ phía sau, anh quay đầu lại, Tống Dĩnh mỉm cười thản nhiên. "Địch Thanh, em vẫn luôn chờ anh." Tiếng nhạc hơi to, cô ta kề sát vào tai anh.

Anh không để ý tới cô ta, ánh mắt vẫn tiếp tục tìm kiếm giữa đám đông.

"Ban ngày anh không ở đây." Tống Dĩnh lấy một ly cocktail đưa cho anh, anh lắc đầu, tóc đã ướt đẫm mồ hôi.

"Tôi đến Bắc Kinh có việc." Hay là cô nhóc này đang chờ anh ở bờ cát mà hai người đi dạo buổi sáng? Sắc mặt anh thay đổi, vội vàng bước ra ngoài.

"Giải quyết mọi chuyện, anh lại từ Bắc Kinh quay về đây?" Tống Dĩnh vô cùng kinh ngạc, đi theo anh ra khỏi nhà hàng, lòng đầy vui sướng. Từ Thanh Đài tới Bắc Kinh chỉ một ngày đã quay lại, vội vàng như vậy, là vì mình đang ở đây ư?

"Ừ, ở đây tôi có việc gấp." Bùi Địch Thanh cởi khuy ở tay áo, xắn lên trên mấy vòng.

https://thuviensach.vn

“Địch Thanh, đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện tử tế với nhau.” Anh đi rất nhanh, Tống Dĩnh chạy theo không kịp.

“Xin lỗi, hôm nay tôi đã ngồi trên bàn đàm phán năm tiếng rồi, bây giờ không muốn nói chuyện công việc nữa.” Anh liếc nhìn cô ta, khuôn mặt vô cảm.

Tống Dĩnh đau khổ nhìn anh: “Ngoài công việc, chẳng lẽ giữa chúng ta đã không còn lời nào để nói?”

“Tôi cho là không, chị dâu!” Anh đứng trên cầu thang với vẻ thiếu kiên nhẫn, ngón tay nắm lan can hơi trắng bệch.

Tống Dĩnh buông mí mắt, làn mi dài vương lệ, cô ta quay đầu về phía tường, “Địch Thanh, anh thật tàn nhẫn. Em cũng đâu còn lựa chọn nào khác. Ngày xưa, anh chưa bao giờ nói chuyện với em như thế.”

Bùi Địch Thanh cười nhạt: “Chị dâu này, chúng ta không thể sống mãi trong quá khứ được, sống là phải nhìn về phía trước, chứ không thể mãi quay đầu về phía sau. Bây giờ chị có anh cả, chị đã rất hạnh phúc.”

“Em hạnh phúc ư?” Tống Dĩnh quay đầu nhìn anh ta với vẻ đau đớn, “Anh có biết Bùi Địch Văn đi khai phá thị trường châu Âu, hơn một năm nay không hề gọi điện cho em không?”

“Tôi không cần biết. Tôi có việc gấp xin phép đi trước.” Anh chạy vội xuống dưới tầng. Vừa đi tới cửa, anh lại gặp phải Chủ tịch hội nghị. “Địch Thanh, cậu mất tích suốt một ngày rồi đấy. Nào, chúng ta đi uống rượu thôi.” Ông ta giữ Bùi Địch Thanh lại.

Bùi Địch Thanh mỉm cười ôn hòa, “Tôi đang tìm Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa, lát nữa sẽ đi cùng anh.”

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch Nhạc về nội thành rồi!”

“Vậy những người còn lại của Thái Hoa cũng về rồi sao?”

“Đúng. Chủ tịch Nhạc nhận được một cuộc gọi, sau đó vội vàng tới chỗ tôi xin phép ra về, nói cần xử lý vài việc, cô ta dẫn tất cả nhân viên của mình đi rồi, sức khỏe của vị giám đốc tài vụ kia hình như không ổn lắm, đi đường còn không vững, môi tái nhợt, cũng theo về luôn, có lẽ thực sự có chuyện lớn rồi.”

Hai hàng mày của Bùi Địch Thanh nhíu chặt. Thái Hoa có thể xảy ra chuyện lớn gì đây?

***

Trì Linh Đồng ôm gối ngồi trên sofa, lật qua lật lại, lật trái lật phải quyển sách trong tay, nhưng một chữ cũng không đọng vào đầu. Bật ti vi lên, cô chẳng buồn chuyển kênh, ngây người nhìn ti vi đang phát chương trình mua sắm, một cô người mẫu với thân hình nóng bỏng đang quảng cáo một chiếc máy chạy bộ kiểu mới, nói là không cần mất tiền để làm thẻ tập gym, không cần ra khỏi nhà, mỗi buổi tối chạy bộ trên máy một tiếng đồng hồ là có thể có được vóc dáng thon thả. Lúc đi trên đường, tỉ lệ đàn ông ngoái đầu nhìn là một trăm phần trăm, khiến các phụ nữ khác cảm thấy tự ti trong chớp mắt.

Ôi, phụ nữ vùng lên được mấy trăm năm, thế mà giờ sự tự tin vẫn phải đến từ đàn ông, rốt cuộc xã hội này đang tiến bộ hay đang thụt lùi? Trì Linh Đồng càng ôm chặt hai đầu gối, nhìn chằm chằm vào ti vi, như thể ở đó có câu trả lời mà cô mong muốn.

“Bé ơi, dạo này em đang có dấu hiệu thất tình đấy.” Nhan Tiểu Úy bước ra từ phòng bếp, cầm theo hai cốc nước dưa hấu, đưa cho cô một cốc.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng liếc nhìn chị ta: “Em còn chưa yêu, sao đã thất tình được?” Chỉ là bị người ta cho leo cây hai lần mà thôi.

Nhan Tiểu Úy khẽ nhún vai, “Có những chuyện còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc. Nhưng em có thể khẳng định trái tim mình trống rỗng hay không?

Trì Linh Đồng hoảng hốt.

“Em nhìn em mấy ngày nay đi, bước vào nhà là tắt máy, nếu không ngẩn người thì cũng mất tập trung, nửa ngày chẳng nói nổi một câu, tay cầm sách cho nó có, đây chính là những biểu hiện của thất tình giai đoạn đầu, hoặc là yêu thầm nhưng không được đáp lại. Nào, mau nói cho chị nghe, em thích ai?”

“Xì, làm gì có ai.” Trì Linh Đồng uống một ngụm nước hoa quả, không kiềm lòng được mà thở dài: “Em về phòng đây, sáng mai công ty tổ chức họp, em muốn đi ngủ sớm.”

“Mà mấy ngày nay, áp suất ở công ty thấp thật đấy, chị thấy Giám đốc Ngô từng kiêu ngạo như thế mà giờ cũng chán nản từ chức, lại nghĩ tới tình cảnh bi thảm của Chủ tịch Nhạc, thật là khiến người ta cảm khái muôn phần. Em nói xem, Tổng giám đốc Xa cũng được xem như một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể làm ra chuyện như thế nhỉ?”

“Thông minh một đời, hồ đồ một giây.”

Thái Hoa thực sự đã xảy ra chuyện lớn. Xa Thành làm giả con dấu của Nhạc Tĩnh Phân, bảo Giám đốc Ngô chuyển đi mười triệu từ tài khoản của Thái Hoa. Anh ta nói với Giám đốc Ngô là vay để showroom 4S của anh ta quay vòng vốn mấy tháng thôi, sau đó sẽ lẳng lặng trả lại. Giám đốc Ngô không biết Nhạc Tĩnh Phân từng giao ước với ngân hàng, nếu công ty tiến hành giao dịch những khoản tiền từ năm triệu trở lên, thì không những cần con dấu của chị ta, mà còn phải gọi điện thoại thông báo cho chị ta. Thực

https://thuviensach.vn

ra, trước khoản tiền mười triệu này, Giám đốc Ngô đã nhiều lần cho Xa Thành vay ba triệu để kinh doanh, nhưng được nhanh chóng trả lại nên chưa ai phát hiện ra. Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, Showroom 4S của Xa Thành làm ăn thua lỗ, anh ta đã bán lại cửa hàng cho người khác từ nửa năm trước, bây giờ anh ta đã thành lập một Công ty tiêu thụ thiết bị điện gia dụng, một cổ đông khác của công ty chính là mối tình đầu của anh ta.

Sau khi nhận cuộc gọi từ ngân hàng, Nhạc Tĩnh Phân lập tức yêu cầu ngân hàng ngừng chuyển tiền, chị ta cũng không làm ầm lên như mọi khi, mà bình tĩnh hiếm thấy, chị ta tìm một công ty kiểm toán tới kiểm tra, mọi chuyện nhanh chóng được phơi bày ra ánh sáng. Giám đốc Ngô là nguyên lão từ thời mới thành lập công ty, cũng vì không bị thất thoát tài chính nên Nhạc Tĩnh Phân không khởi tố ông ta, để ông ta chủ động từ chức, nhưng một đồng bồi dưỡng hưu trí cũng không được nhận. Nhân viên phòng tài vụ bị tổ chức lại toàn bộ, nếu không bị đuổi việc thì cũng bị điều tới chức vụ khác. Còn Xa Thành, Nhạc Tĩnh Phân nhanh chóng hoàn thành thủ tục ly hôn với anh ta, Công ty tiêu thụ thiết bị điện gia dụng nợ thì bị Thái Hoa thu mua, anh ta và mối tình đầu rời đi với hai bàn tay trắng, con cái cũng được phân định cho Nhạc Tĩnh Phân.

Xa Thành không dám dị nghị điều gì, Nhạc Tĩnh Phân không bắt anh ta ngồi tù đã là nể tình lắm rồi. Chưa tới một tuần, Nhạc Tĩnh Phân sụt mất năm cân, tuy chị ta vẫn giải quyết công việc đâu ra đấy, nhưng cũng không ai dám thở mạnh trước mặt chị ta.

“Mẹ nó chứ, tên đàn ông này đúng là không bằng súc vật, ăn cây táo rào cây sung, đúng là phải đề phòng đàn ông như đề phòng giặc cướp. Anh nói anh sống nặng tình, anh nói anh có tự tôn, thế thì cố gắng đến cùng đi, đã có người đẹp còn thèm muốn giang sơn, việc tốt trên đời để mình anh hưởng hết đấy à? Hừ, mấy chuyện thối nát nhà bọn họ còn liên lụy đến chúng ta!” Nhan Tiểu Úy nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta vất vả một chút đã là gì, không biết trong lòng Chủ tịch Nhạc còn đau khổ đến mức nào! Tiểu Úy, chị nói xem, có thật là đàn ông luôn nhớ mãi về mối tình đầu không?” Trì Linh Đồng thấy có lẽ bản thân có vấn đề, tại sao cô không có cảm giác này với Hi Vũ, chỉ ước gì mình có một cục tẩy để xóa sạch nét bút về cậu ta.

“Khi đó tình cảm còn ngây thơ trong sáng, tất cả đều là hồi ức đẹp. Mà con người lại ti tiện, thứ không có được mới là thứ tốt nhất.”

Bàn luận với Nhan Tiểu Úy một hồi, Trì Linh Đồng mỉm cười, vào nhà vệ sinh đánh răng rồi về phòng mình.

Cô vừa bật máy tính, mở hòm thư thì thấy có một vài thư điện tử được gửi tới, cô thấy mục người gửi, bèn tắt đi luôn.

Một tuần vừa rồi, Bùi Địch Thanh gọi cho cô n cuộc điện thoại, gửi n tin nhắn, n thư điện tử, cô đều mặc kệ, không nhận không đọc, cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, có lẽ vì lười thôi!

Bản thiết kế Khế Viên đã xong xuôi. Màn hình máy vi tính hơi nhỏ, bản thiết kế được chia thành mấy chục trang, thứ người ta nhìn thấy đầu tiên chính là bờ sông, thảm cỏ, cây to, rồi tới vườn hoa, giữa màu xanh ấy có nóc nhà, tường kính, ván nhảy siêu rộng, thậm chí nóc nhà ở tầng cao nhất có thể tự động mở ra, không gian được phân bổ một cách hoàn mỹ, phong cách trang trí cực kỳ đơn giản, nhưng lại hiện lên vẻ tôn quý cao sang.

Cô xem xong từng trang, mím môi hài lòng, tìm USB, sao chép bản thiết kế vào đó, định bụng ngày mai sẽ gửi cho Bùi Địch Thanh bằng dịch vụ chuyển phát nhanh. Cô cho rằng đây là lần giao thiệp cuối cùng giữa cô và anh, về sau không cần gặp lại làm gì.

Tháng ngày tĩnh lặng như một chiếc gương. Đi làm, về nhà, ngày nghỉ thì ra ngoài ăn uống, vui chơi với Trần Thần và Nhan Tiểu Úy. Nửa đêm

https://thuviensach.vn

cùng nhau về nhà, khi đi qua đường Quế Lâm, Trì Linh Đồng thấy ánh đèn dịu dàng tỏa ra từ tiệm cà phê, ánh mắt của cô thoáng mê man. Không biết đã bao nhiêu lần, cô và Bùi Địch Thanh hẹn nhau ở đây, bàn luận về thiết kế, tâm sự về nhân sinh, kể những câu chuyện cười thú vị, hình như… hai người họ cũng được tính là bạn bè tốt.

Là cô chùn bước giữa đường, chẳng vì lý do gì hết. Sau nhiều lần bị từ chối cuộc gọi, cuối cùng thì Bùi Địch Thanh cũng không làm phiền cô nữa. Đôi khi, cô sẽ nảy sinh một thoáng ảo giác, như thể chưa từng quen biết một người tên là Bùi Địch Thanh, cũng chính là Frank.

Sau khi bước qua nỗi đau vì Xa Thành, Nhạc Tĩnh Phân đã tập trung toàn bộ tâm trí và sức lực vào công việc, yêu cầu với nhân viên ngày càng cao hơn, hoàn mỹ hơn, cũng cảnh giác hơn ngày trước nhiều. Bộ phận thiết kế vốn chỉ nhận các công trình của công ty mình, nhưng giờ cũng nhận việc cả cho bên ngoài. Thiết kế một số phòng mẫu cho các khu chung cư, biệt thự độc lập, trang trí phòng ở, những công trình nhỏ như vậy cũng nhận hết. Để phòng ngừa các nhà thiết kế trong công ty tự nhận việc ở bên ngoài, Nhạc Tĩnh Phân yêu cầu: cho dù là loại thiết kế gì, cũng phải do hai người cùng làm, giám sát lẫn nhau. Thế là Trần Thần và Trì Linh Đồng thành một cặp bài trùng, kè kè như hình với bóng.

Về dự án Thính Hải Các, ngày hôm qua, chính quyền thành phố Thanh Đài đã chính thức tổ chức một buổi họp báo lớn với giới truyền thông, các công ty bất động sản có máu mặt đều được mời tham dự. Trì Linh Đồng không đi, cô xin nghỉ, chỉ có Trần Thần và Nhạc Tĩnh Phân cùng tới đó. Tối hôm đó, anh ta hưng phấn gọi điện cho cô, kể với cô là Bùi Địch Thanh đã chủ động chào hỏi, bắt tay với anh ta. Cô chỉ "Ồ" một tiếng rất khẽ, rồi tiếp tục ăn cơm.

Trì Linh Đồng xin nghỉ phép hai ngày là để tiếp đón một vị khách đến từ phương xa. Vị khách này đã hơn năm mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, tóc ngả màu hoa râm, mặt mày cương nghị, tự bản thân ông có phong thái uy nghi

https://thuviensach.vn

khiến người ta kính nể. Vị khách này chính là bạn của bà Đàm Trân, tên là Quan Ẩn Đạt, là Giám đốc Sở công an tỉnh, ông nói là tới Thanh Đài công tác, nhưng thực ra là đặc biệt đến đây để thăm Trì Linh Đồng.

Ông Quan Ẩn Đạt có rất nhiều cấp dưới đang nhậm chức ở Thanh Đài, biết ông tới đây bèn tranh nhau tiếp đón. Ông Quan Ẩn Đạt từ chối hết, dành tất thảy thời gian cho Trì Linh Đồng. Ông tự lái xe, Trì Linh Đồng làm người dẫn đường, sau khi dạo quanh các bãi biển rồi đi thăm thú quảng trường tiêu biểu ở Thanh Đài, buổi tối, Trì Linh Đồng mời ông tới ăn hải sản ở Mỹ Thực Nhai.

Ngày hôm sau, ông Quan Ẩn Đạt nói muốn dẫn Trì Linh Đồng đi gặp một người bạn thân. Sau này nếu có chuyện gì thì để người bạn đó chăm nom giúp đỡ cho cô. Ông bảo Trì Linh Đồng cứ chờ ở nhà, ông sẽ tới đón.

Trì Linh Đồng đứng dưới tầng một lát, đã thấy một chiếc xe Jeep màu xanh lá mạ chạy tới. Cửa xe vừa mở ra, Trì Linh Đồng sửng sốt. Người lái xe chính là Tiêu Tử Thần.

“Chú Quan bảo tôi tới đón cô.” Tiêu Tử Thần đẩy kính lên, vẻ mặt ngơ ngác.

“Chẳng lẽ cha anh và chú Quan là bạn thân?” Trì Linh Đồng mỉm cười.

“Lúc nhà tôi còn ở Tây Xương, chú Quan là khách quen của gia đình tôi.”

“Thế giới nhỏ thật đấy!” Trì Linh Đồng nhanh nhẹn bước lên xe, tò mò hỏi, “Sao anh lại ở Thanh Đài?”

Hai tay Tiêu Tử Thần đặt trên tay lái, mười ngón tay thon dài, trắng trẻo, thanh tao tới mức phụ nữ phải ghen tỵ. “Một tháng tôi về Thanh Đài hai lần, nếu không mẹ tôi sẽ chẳng nhận ra tôi nữa.”

https://thuviensach.vn

Cô ở Thanh Đài ba năm, anh ta và cô có bảy mươi hai cơ hội để quen biết nhau, nhưng Khổng Tước lại chưa bao giờ nhắc tới chuyện này. Núi không dời thì nước chảy, hóa ra ông Tiêu Hoa và ông Quan Ẩn Đạt là bạn thân, mà có khi ông Quan Ẩn Đạt sắp trở thành cha dượng của cô. Nhưng như thế thì có đâu có thay đổi được mối quan hệ giữa cô và Tiêu Tử Thần? Trì Linh Đồng thấy thỉnh thoảng Khổng Tước cũng khá dở hơi.

"Bây giờ chúng ta tới nhà anh à?" Trì Linh Đồng hỏi.

"Tử Hoàn rất quý chú Quan, tối nay chúng ta cùng tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu." Mọt sách nghiêm túc đáp.

"Tử Hoàn ấy hả, đúng là cũng hơi nhớ anh ta. Anh ta tặng tôi mấy tờ phiếu giảm giá mà tôi chưa dám dùng tờ nào. Tôi định đợi tới khi trời lạnh lên thì mới đi."

Tiêu Tử Thần cười: "Thực ra bật điều hòa, ăn lẩu, uống bia mới là sở thích mà người Thanh Đài yêu nhất."

"Nóng lạnh đan xen, chắc thú vị lắm nhỉ! Thế anh đang lái xe đi đâu đấy?" Xe đang chạy về phía đường cao tốc đi ra sân bay.

"Chú Quan và cha tôi rất thích ôn lại chuyện người chuyện việc ngày xưa, cô sẽ không có hứng thú với mấy câu chuyện đó đâu. Tôi dẫn cô đi loanh quanh bên ngoài, khi nào gần đến bữa trưa thì chúng ta quay lại, cứ nói là đang đi thì bị tắc đường."

Trì Linh Đồng liếc nhìn Tiêu Tử Thần, anh ta nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy được nửa bên mặt, vẫn là hàng mày tuấn lãng và đôi mắt ấm áp hiền hòa. Người đàn ông xuất sắc trong y học nhưng lại ngốc nghếch trong tình cảm này, liệu Khổng Tước có biết thật lòng trân trọng hay không? Cô không hỏi đến chuyện giữa anh ta và Khổng Tước, anh ta cũng không nói.

https://thuviensach.vn

Xe chạy tới sân bay, lại vòng về, con đường ven biển dần hiện ra, đi suốt một, hai tiếng đồng hồ mới về đến thành phố.

Thanh Đài nằm hơi chếch về phía Bắc nên mùa hè rất ngắn, còn mùa thu lại dài nhất. Trong chớp mắt, gió thổi qua cửa sổ xe mang theo hơi mát. Lá ngô đồng trên đường Quế Lâm phủ kín cả con phố, bước lên tạo thành từng tiếng sột soạt.

"Không ngờ Tiểu Trì lại có duyên với nhà chúng ta như vậy." Ông Tiêu Hoa vui vẻ nói.

Ông Quan Ẩn Đạt mỉm cười nhìn Tiêu Tử Thần: "Mấy năm rồi không gặp, Tử Thần ngày càng khôi ngô. Có bạn gái chưa?" Khi nói những lời này, ông nhìn sang ông Tiêu Hoa.

"Có, lại chính là bạn học của Tiểu Trì."

Ông Quan Ẩn Đạt chậc chậc vài tiếng với vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc."

Ông Tiêu Hoa nghe vậy, hai người liếc nhìn nhau, cùng gật đầu, "Đúng vậy!" Nếu không hai người bạn thân có thể thân càng thêm thân rồi.

"Tiếc gì chứ, chẳng phải còn có cháu là thành phần dự bị sao?" Tiêu Tử Hoàn cũng đặc biệt tới đây để tiếp đón ông Quan Ẩn Đạt. Hôm nay, anh ta ăn mặc khá bình thường, nhưng hai cái đinh rõ rành rành trên tai vẫn khiến ông Tiêu Hoa nhíu mày không biết bao nhiêu lần.

"Cháu? Chú không yên tâm." Ông Quan Ẩn Đạt lắc đầu. "Người làm về Rock'n Roll là trăng hoa nhất rồi, sao chú có thể an tâm giao Đồng Đồng nhà chú cho cháu được."

https://thuviensach.vn

“Đã thành Đồng Đồng nhà anh rồi cơ đấy!” Ông Tiêu Hoa đùa. Vợ của Quan Ẩn Đạt đã ốm bệnh qua đời từ mười năm trước, ông cũng không có con cái, cho dù người khác khuyên nhủ thế nào, ông cũng không chịu đi bước nữa. Ông Tiêu Hoa còn tưởng ông Quan Ẩn Đạt sẽ ở vậy cả đời, ai ngờ tới tuổi này lại một lần nữa rung động. Ông đánh giá cô bé Trì Linh Đồng đang ngồi yên xem ti vi, thầm nghĩ mẹ của cô bé nhất định là một người phụ nữ cực kỳ giỏi giang xinh đẹp.

Ông Quan Ẩn Đạt hơi đỏ mặt, nói khẽ: “Tôi vừa gặp Đồng Đồng thì trong lòng đã coi con bé như con gái mình rồi, cho nên lão Tiêu à, Đồng Đồng ở đây có một thân một mình, ông phải giúp tôi chăm nom Đồng Đồng đấy nhé.”

“Yên tâm đi chú Quan, chuyện này cứ để cháu lo.” Tiêu Tử Hoàn vỗ ngực, nói chen vào.

Ông Tiêu Hoa và ông Quan Ẩn Đạt nhìn nhau cười lớn, tiếng cười ấy khiến Trì Linh Đồng quay đầu lại. Cô ngó xung quanh, ồ, sao không thấy mẹ Tiêu Tử Thần nhỉ?

“Mẹ tôi nói hôm nay phải diễn tập phòng chống động đất, vẫn đang ở trong hầm trú ẩn.” Tiêu Tử Thần nhỏ giọng nói.

“Hầm trú ẩn?”

“Chính là phòng của bà ấy.”

Trì Linh Đồng hơi nâng khóe môi, thầm nghĩ, ở chung với mẹ anh ta chắc có thể học được nhiều từ thú vị!

Đèn hoa vừa sáng, Tiêu Tử Hoàn đích thân lái xe đưa bốn người tới Mỹ Thực Phủ, đặc biệt chuẩn bị một căn phòng, hải sản, canh gà, lẩu cay, đồ ăn đều là loại tươi ngon nhất hạng, rượu là rượu Mao Đài mà Tử Hoàn cất

https://thuviensach.vn

giấu. Anh ta cũng không ra ngoài chào khách mà ngồi dính vào bàn, vừa uống rượu với ông Quan Ẩn Đạt, vừa trêu trọc Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng thực sự kém cỏi trong khoản ăn lẩu, vừa uống vài ngụm canh gà, gắp được mấy đũa thức ăn đã làm bỏng miệng, cô cũng không dám nói ra, chỉ bảo là nóng quá, muốn ra ngoài mua chút nước lạnh để uống. Cô nhớ là ở cạnh Mỹ Thực Phủ có một quán kem.

"Để tôi đi cho!" Tiêu Tử Hoàn đứng lên, xung phong nhận trách nhiệm.

"Không cần đâu, tôi ăn no quá, đi bộ một chút cho tiêu cơm." Cô mỉm cười với ông Quan Ẩn Đạt, "Cháu sẽ về ngay ạ."

Ra khỏi phòng, cô ôm miệng, há mồm ra khỏi cổng của Mỹ Thực Phủ, ngây người giữa bóng đêm. Ông Quan Ẩn Đạt rất tốt, tốt tới mức cô không thể ghét nổi, nhưng nếu ông định thay thế vị trí của ông Trì Minh Chi, lòng cô vẫn cảm thấy hơi lạ lùng. Cảm giác này không thể diễn tả bằng lời, cô đành giấu kín trong lòng. Ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, ông Trì Minh Chi đã phạm sai lầm, bà Đàm Trân không cần phải giữ mình vì ông, nếu gặp một người yêu thương trân trọng bà, bà nên đáp lại. Chỉ là Trì Linh Đồng nhắm mắt, gia đình yên ấm khi xưa giờ đã tan thành tro bụi, không vương lại chút dấu vết nào. Ông Trì Minh Chi có gia đình, bà Đàm Trân cũng có gia đình, còn cô thì sao? Trì Linh Đồng hít đầy một hơi gió biển, mở mắt, cúi đầu bước về phía quán kem.

"Linh Đồng?" Một giọng nói vừa vui sướng vừa pha chút không chắc chắn vang lên từ đằng sau.

Giọng nói này không hề xa lạ, cô run lên, cắn chặt môi, quay đầu lại, vẻ mặt lễ độ như thường. "Tổng giám đốc Bùi, khéo quá, anh cũng tới đây ăn lẩu sao?"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Bùi Địch Thanh thoáng hiện vẻ ưu phiền như bị bỏ rơi: "Dạo này em bận lắm ư?"

"Cũng bình thường, nhận mấy công trình nhỏ, hơi bận chút thôi."

"Bận tới mức không có thời gian nghe điện thoại?" Anh bước tới gần cô, giọng điệu ngày càng dồn dập hơn.

Cô cười hi hi, từ từ lùi về phía sau, "Là thế này, Tổng giám đốc Bùi, gần đây tâm trạng Chủ tịch Nhạc của chúng tôi không mấy vui vẻ, nếu tôi gặp anh nhiều, tới tai Chủ tịch Nhạc thì chẳng khác gì xát muối vào vết thương của chị ấy, làm vậy quá vô nhân đạo."

"Không một lãnh đạo nào có quyền hạn chế việc tự do kết bạn của nhân viên." Vẻ mặt anh hiện rõ vẻ tức giận, "Em đang lừa tôi".

"Mối quan hệ của chúng ta không giống thế."

"Không giống ở điểm nào?" Mặt anh ghé sát về phía cô, gần đến có thể đếm được cả lông mi của anh.

"Là hai phe… đối lập." Cô vội nghiêng mặt đi.

"Trì Linh Đồng." Anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt trầm lắng, buồn bã tới mức khó lòng hình dung, khiến cô hơi hoảng hốt.

Khi mới quen nhau, anh lịch sự gọi cô là "Cô Trì".

Sau đó gần gũi hơn, anh dịu dàng gọi cô là "Linh Đồng".

Thân thiết hơn nữa, trên bờ cát, anh thân mật gọi cô là "Cô bé ngoan".

https://thuviensach.vn

Anh chưa từng nghiêm khắc gọi tên cô như vậy. Chợt nghe được, đầu cô bỗng trống rỗng, tựa như bị ai đó yểm bùa, không thể nhúc nhích.

“Em có trốn tránh thế nào chăng nữa cũng không thay đổi được hiện thực là…” Anh nói ra từng chữ từng chữ: “Tôi thích em.”

Cô đứng ngẩn ra, một lúc sau mới nghe thấy bản thân mình nói: “Ồ, cảm ơn!”

Anh giữ tay cô lại, căm ghét vẻ bình thản trên khuôn mặt cô, “Em không còn lời nào để nói ư?”

Cô ngẫm nghĩ một thoáng: “Hình như tôi đâu phải bát nước ‘Vong tình’ của anh.” Dứt lời, cô bỏ đi.

https://thuviensach.vn

6
Hành lang biết hát

Kem Wall's(*) có hương vị mê hoặc đầy lừa dối, ngọt ngào thơm ngon, mềm mại như sợi tơ vương vấn trong miệng, nhưng nó cũng không thể giảm bớt sự ngột ngạt trong lòng Trì Linh Đồng. Cô vẩy vẩy bàn tay hơi dấp dính, không để ý tới khuôn mặt tươi cười của cô bé bán hàng, bước ra khỏi cửa hàng.

(*) *Hãng kem thuộc tập đoàn Unilever.*

Trước Mỹ Thực Phủ đèn sáng treo cao, nhân viên của nhà hàng phụ trách bãi đỗ xe bận tối mắt tối mũi. Một cô gái đeo máy bộ đàm bên eo đang mỉm cười xin lỗi khách hàng, Bùi Địch Thanh đã không còn đứng ở dó nữa.

Trì Linh Đồng bước vào phòng, ông Quan Ẩn Đạt lo lắng hỏi, " Sao đi lâu thế?" Chiếc đĩa nhỏ trước mặt cô chứa đầy thức ăn đã chín, tôm đã bóc sạch vỏ được đặt gọn gàng trong bát nước chấm.

Trì Linh Đồng biết, người đàn ông lớn tuổi khiến phần tử tội phạm chỉ nghe tên đã kinh hồn này thực lòng thương yêu cô, trong sự thương yêu còn có cả chút lấy lòng. Khi ông quyết định thổ lộ với bà Đàm Trân, còn đặc biệt tới Thanh Đài để hỏi ý kiến của cô. Ông vững chãi như một dãy núi vĩ ngạn, lại dịu dàng tựa một dòng suối êm, chắc chắn ông có thể xóa đi vết thương lòng mà cha đã mang lại cho người mẹ trầm lặng và kiên cường của cô.

"Cháu ra ngoài hóng gió thôi." Nghĩ tới đây, cô thấy rất thoải mái, mỉm cười ngoan ngoãn với ông, rồi gắp một con tôm bỏ vào miệng.

https://thuviensach.vn

“Nếu cô không quay lại kịp thời thì chú Quan đã giục tôi đi đăng báo tìm người rồi.” Tiêu Tử Hoàn uống nhiều rượu, gương mặt đỏ bừng như Quan Công, nói chuyện cũng hơi lè nhè lơ mơ.

Trì Linh Đồng chẳng lắm lời với anh ta, sợ anh ta lại nói tiếp. Chai rượu sắp hết, ông Quan Ấn Đạt và ông Tiêu Hoa cũng đều đỏ bừng mặt mũi, chỉ có Tiêu Tử Thần là còn giữ được tỉnh táo, như thể không uống chút rượu nào.

Ăn xong ra ngoài, gió đêm thổi tới, men say càng dâng lên, ông Quan Ấn Đạt và ông Tiêu Hoa bước nặng bước nhẹ, như đang đi trên mây, khiến người ta phát hoảng. Trì Linh Đồng và Tiêu Tử Thần không thể không đỡ hai người, Tiêu Tử Hoàn cao giọng bảo nhân viên nhà hàng lái xe Tiêu Tử Thần ra.

“Đồng Đồng, Đàm Trân nói từ nhỏ cháu đã say tất cả các phương tiện giao thông, không thể đi xe đường dài. Chú đã tính kỹ rồi... khi nào chú và... Đàm Trân về hưu, sẽ chuyển nhà đến Thanh Đài, sau này cháu... không phải vất vả đi lại giữa hai nơi nữa, thế có được không?” Có lẽ tâm trạng của ông Quan Ấn Đạt đang rất vui, xoa đầu Trì Linh Đồng, mỉm cười như một ông già Noel.

“Được ạ!” Trì Linh Đồng cắn chặt môi, bờ vai gầy gò của cô không đỡ nổi thân thể cao lớn của ông Quan Ấn Đạt, bước đi cũng run rẩy.

Ông Quan Ấn Đạt chợt ợ hơi rượu lên, nói tiếp: “Quan Ấn Đạt tôi đây khổ sở một đời, trước nay đều không ngờ được tới cái tuổi này rồi mà còn được nếm trải hạnh phúc như vậy... vợ dịu dàng hiền hậu, con gái xinh đẹp thông minh, đời người đàn ông còn cầu mong gì hơn thế!”

Giọng ông sang sảng, lại mạnh mẽ, như đang diễn thuyết, khiến người ta đều đồng loạt nhìn về phía này, “Suỵt!” Trì Linh Đồng đưa ngón trỏ lên, nói

https://thuviensach.vn

như dỗ trẻ con, “Chú Quan, chúng ta phải giữ trật tự, đừng làm phiền người khác ăn cơm.”

“Chú nghe Đồng Đồng.” Ông Quan Ấn Đạt im lặng thật, ngoan ngoãn dựa vào vai cô.

“Trì Linh Đồng của Thái Hoa.” Một phòng ăn khác vừa mở cửa, Quân Mục Viễn mỉm cười dẫn khách ra ngoài, Bùi Địch Thanh đi ra cuối cùng, Quân Mục Viễn vừa thấy thế, bèn quay lại nhìn Bùi Địch Thanh.

“Sao?” Bùi Địch Thanh hỏi lại, trong giây lát, áp suất đè nén chợt tản ra khắp nơi, sự lạnh lẽo nặng nề thoáng hiện trong đôi mắt anh, khiến Quân Mục Viễn rùng mình.

“Mục Viễn, anh tiễn khách đi, tôi còn có chút việc.” Bùi Địch Thanh lạnh nhạt nói.

Quân Mục Viễn nào dám hỏi nhiều, đi đến cửa, lại nghiêng người nhìn Trì Linh Đồng, cô cũng nhìn thấy anh ta, nhưng lại dời mắt đi ngay lập tức.

Chiếc xe Jeep dừng lại trước mặt cô, cô cẩn thận đỡ ông.

Quan Ấn Đạt ngồi vào ghế sau, còn Tiêu Tử Thần đỡ ông Tiêu Hoa vào ghế cạnh ghế lái. Tiêu Tử Hoàn ghé vào cửa sổ xe, vỗ vỗ ông Quan Ấn Đạt, “Chú Quan, chú cứ... yên tâm đi, sau này Đồng Đồng thuộc trách nhiệm của cháu, cháu sẽ ... chăm sóc cô bé thật tốt.”

“Ừ... không được phép bắt nạt Đồng Đồng.” Ông Quan Ấn Đạt mơ màng đáp, dứt lời, gục đầu ngủ thiếp đi. Ông Tiêu Hoa ngồi ở ghế trước cũng bắt đầu ngáy.

Trì Linh Đông bật cười, hai người này uống say nhưng đều rất hiền hòa, không làm phiền đến ai.

https://thuviensach.vn

“Tử Hoàn, em có về nhà không?” Tiêu Tử Thần hỏi.

“Ha ha, em có hẹn với người đẹp rồi. Đồng Đồng... cô đừng ghen nhé, là quan hệ làm ăn thôi, tôi giữ lại tâm hồn và thân thế thuần khiết này cho cô.”

“Thôi đi đi, đi đi...” Trì Linh Đồng đỏ mặt, giục Tiêu Tử Thần, “Mau lái xe đi, đừng để ý đến con sâu rượu này.”

“Sắc đẹp trước mắt, rượu không say người đã tự say, người say luôn nói thật. Đồng Đồng...” Tiêu Tử Hoàn gọi Trì Linh Đồng, đưa tay gửi cho cô một nụ hôn gió.

Bộ dạng say túy lúy của anh ta khiến Trì Linh Đồng cười như nắc nẻ, xe chạy một lúc lâu mà cô vẫn cười mãi.

“Hình như tâm trạng của cô rất tốt!” Tiêu Tử Thần nhìn cô từ gương chiếu hậu.

“Tâm trạng của tôi chưa bao giờ xấu, này, Tiêu Tử Thần, thỉnh thoảng em trai anh rất hài hước, khác hẳn anh.”

“Tôi quá khô khan.” Tiêu Tử Thần nghiêm túc như một cuốn Sách pháp luật được mở sẵn.

Trì Linh Đồng cố nín cười, “Anh cũng biết à?”

"Khổng Tước nói với tôi không chỉ một lần, nhưng cô ấy nói đây là ưu điểm của tôi, cũng là lý do mà cô ấy yêu tôi.”

“Thầy giáo Tiêu, tôi có thể hỏi về tình sử của anh được không? Tôi nói trước nhé, hồi lớp 12 tôi từng yêu một lần, lúc tốt nghiệp thì thất tình. Nếu

https://thuviensach.vn

anh không ngại thì chia sẻ chút đi!" Trì Linh Đồng bỗng nhiên hiếu kỳ, người đàn ông này có thực sự biết tình yêu là gì hay không?

Tiêu Tử Thần im lặng một lúc, khi chờ đèn xanh ở một ngã tư, anh ta mở miệng nói: "Thời đại học tôi từng thích một cô gái, từ bạn bè đến bạn thân, mất bốn năm."

"Sau đó thì sao?" Câu chuyện này cứ như cốc nước lọc ấy, chẳng có mùi vị gì cả.

"Sau đó cô ấy thành bạn gái của người khác, kết hôn vào năm ngoái." Tiêu Tử Thần đặt dấu chấm hết cho câu chuyện với vẻ mặt bình thản.

"Anh... chưa từng thổ lộ với cô ấy?" Trì Linh Đồng không thể nhịn cười được nữa.

"Lúc đó việc học của tôi khá bận."

Trì Linh Đồng suýt ngất, đúng là một câu trả lời quá mạnh mẽ, "Thế bây giờ anh rảnh lắm à?" Khỏi nói, may mà tên mọt sách này gặp được một cao thủ tình trường như Khổng Tước, không thì với cái EQ thảm hại của anh ta, e là cả đời đều chỉ dám yêu thầm mà thôi.

"Ừ!" Tiêu Tử Thần gật đầu nghiêm túc, sau khi đèn xanh sáng được mấy giây mới khởi động xe.

Đúng là một người xứng đáng được nhận danh hiệu công dân tuân thủ pháp luật, từ đằng sau, Trì Linh Đồng nhìn mái tóc siêu gọn gàng của anh ta, eo lưng cũng thẳng hẳn lên.

Tiêu Tử Thần đưa Trì Linh Đồng về nhà trước, đêm nay ông Quan Ấn Đạt sẽ ở nhà anh ta, anh ta nói trong nhà có dì giúp việc trông nom, Trì Linh

https://thuviensach.vn

Đồng không cần lo lắng. Trì Linh Đồng cũng không khách khí, bảo anh ta đỗ xe trước cổng khu nhà, sau đó vẫy tay tạm biệt.

Đi lòng vòng bên ngoài suốt một ngày, Trì Linh Đồng cũng khá mệt mỏi, cô cúi đầu ngáp dài, lúc đi qua một khóm cây tử vi, bỗng chốc có một cánh tay vươn ra từ trong bóng tối, giữ tay cô lại.

Cô giật mình, suýt nữa thì hét lên, tim đập thình thịch, "Tổng giám đốc Bùi?" Nhờ ánh đèn xa xa, cô nhìn thấy gương mặt tối tăm và ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Địch Thanh.

Bùi Địch Thanh bước tới gần hơn, cản lại chùm sáng tỏa ra từ đèn đường, cả người anh chìm trong bóng tối, nhưng có thể nhận ra mọi biểu cảm trên khuôn mặt cô.

"Cho tôi nửa giờ." Giọng nói lành lạnh khiến người ta không thể chối từ.

"Tôi thấy hơi buồn ngủ."

"Em ngáp trông như mèo, rất lười nhác."

Trì Linh Đồng cười ngượng ngùng: "Thế hôm khác chúng ta nói chuyện nhé."

"Không, tôi không chờ được đến hôm khác, thậm chí chờ thêm một lát cũng không được. Lòng tôi rất buồn phiền, buồn tới mức không thở nổi."

Trì Linh Đồng hơi run, "Vậy nói chuyện ở đâu? Chỉ nửa giờ thôi, hơn một giây cũng không được."

Bùi Địch Thanh lặng lẽ nắm tay cô, bước về phía chiếc Mercedes màu đen, cửa xe mở ra, hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau.

https://thuviensach.vn

“Em có phiền không nếu tôi hút thuốc?”

“Ừm, không sao!”

Cô nhìn anh châm thuốc, kẹp giữa hai ngón tay thon dài, nhưng giữa không gian hẹp với ghế da, không khí thoang thoảng mùi thuốc lá, tuy không quá nồng, nhưng lại phủ kín từng vật trong xe.

Anh mở kính cửa sổ ra một nửa, gió đêm đầu thu thổi vào trong xe, tóc Trì Linh Đồng vương lên mắt, cô đưa tay vén.

“Tối nay... là buổi gặp mặt của hai bên gia đình?” Giọng anh bình thản, khiến người ta không nhận ra là vui hay giận.

Trì Linh Đồng chợt hiểu ra, cô mỉm cười duyên dáng:

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới anh.”

“Rất liên quan là đằng khác! ” Giọng Bùi Địch Thanh nặng nề hơn, sự tức giận khó nén tràn ra mấy phần, “Tôi thích em, nên tôi có quyền được biết.”

Trì Linh Đồng nhíu mày: “Anh thích tôi, phải chăng tôi nên cảm thấy đây là niềm vinh dự lớn lao, phải thể hiện dáng vẻ được yêu chiều mà lo sợ thì mới được?”

“Tôi không có ý đó. Em hiểu rõ tâm ý của tôi, nhưng lại không cho tôi bất cứ cơ hội nào.”

Trì Linh Đồng bật cười, “Tổng giám đốc Bùi, tâm ý của anh được viết trên giấy, trong lòng bàn tay hay trong tâm tưởng? Viết bằng tiếng Trung hay tiếng Anh? Trước tối hôm nay, chúng ta là đối thủ cạnh tranh trong công việc, là người hợp tác trong học tập, đôi lúc đi ăn cơm cùng nhau,

https://thuviensach.vn

nhưng ngoài ra thì đâu còn gì liên quan. Nếu anh tặng hoa, viết thư tình cho tôi, dẫn tôi dạo công viên, lái xe đi hóng gió, thì tôi cũng sẽ ảo tưởng một phen. Nhưng bỗng nhiên anh lại nói ra mấy câu như vậy, tôi thực sự nghi ngờ anh đã uống say, cho nên tôi làm như không nghe thấy gì hết."

Bùi Địch Thanh vừa bực bội vừa buồn cười, anh đã sớm biết cô bé này không phải người dễ đối phó, "Vậy thì bây giờ tôi nghiêm túc nói với em, tôi rất tỉnh táo, những lời tôi nói đều là thật lòng. Tôi thích em. cho tôi cơ hội để theo đuổi em, được không?"

Đôi mắt to của Trì Linh Đồng chớp mấy lần: "Tổng giám đốc Bùi, thích ai là quyền của anh, tôi không tiện phán xét. Nhưng nếu anh nói với tôi những lời như vậy, tôi cho là anh không tôn trọng tôi."

Bùi Địch Thanh sửng sốt.

"Cổ tay anh còn đeo đồng hồ đôi 'Tình bền trọn kiếp', anh còn tặng búp bê vải cho bạn gái cũ, ánh mắt anh khi nhìn bạn gái cũ còn cả sự đau đớn và mâu thuẫn, lúc này anh có tư cách gì mà thổ lộ với tôi? Trừ phi anh đã hoàn toàn buông bỏ quá khứ, khi đó anh mới có thể bắt đầu một chuyện tình mới. Nếu không, hành động này của anh không phải thích, không phải yêu, mà là làm tổn thương người khác. Trên đây là vài ý kiến sơ sơ của tôi, mời anh tham khảo."

Anh hơi kinh ngạc: "Cô ta tìm em?"

"Cô ta là ai?" Trì Linh Động nhắm mắt với vẻ vô tội, chợt thấy dường như có một con sâu lông đang bò trên da mình, ngứa ngáy vô cùng.

Bùi Địch Thanh cười cay đắng: "Em nghĩ rằng khi tôi nói những lời này với em, chưa từng do dự, chưa từng đấu tranh tư tưởng sao? Em nghĩ rằng tôi còn chưa buông bỏ quá khứ ư? Với tôi mà nói, bắt đầu yêu một người

https://thuviensach.vn

khác không phải sự kích động, mà là dũng khí... sao em cứ ngó nga ngó ngoáy thế?"

Cô nhích tới nhích lui trên ghế như một con khỉ, gãi gãi cánh tay, "Bị anh chọc giận." Cô tức tối nói.

Anh vội bật đèn trần lên. "Tôi... đâu có làm gì."

"Anh nhìn đi, tại anh chọc giận tôi hết đấy" Cô bĩu môi, duỗi tay về phía anh. Trên cánh tay mảnh khảnh, từng nốt mẩn đỏ hiện lên rõ ràng, khiến anh hít một ngụm khí lạnh.

"Chỉ cần tôi tức giận là bị thế này ngay." Cô còn chêm vào thêm một câu, gãi tay rồi lại gãi cổ.

Không đúng, không đúng, vẫn cứ không đúng.

Bùi Địch Thanh đứng trước bức tường bằng thủy tinh, lắc đầu tự nhủ lần thứ n. Suốt một đêm anh ngủ không ngon giấc, nhớ đến cảnh tượng Trì Linh Đồng gãi chỗ nọ gãi chỗ kia trước mặt anh, anh thấy cả người đều không thoải mái. Đương nhiên, lời tỏ tình mà anh cố lấy dũng khí chuẩn bị cũng chết non trong bụng, cô ngứa tới mức không nghe nổi anh nói gì, lại không chịu theo anh tới bệnh viện, chưa tới nửa giờ, cô đã xuống xe về nhà.

Quá nửa đêm, anh lại nhắn tin cho cô, hỏi cô còn ngứa không, cô cũng không hồi đáp.

"Tổng giám đốc Bùi, chúng ta đi thôi." Quân Mục Viễn cầm hai chiếc mũ bảo hộ bước vào.

"Mục Viễn, tôi hỏi anh một chuyện" Bùi Địch Thanh nhướn mày, "Thường thì khi người ta cực kỳ tức giận, sẽ có biểu hiện thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Tức đến mặt mũi nhăn nhúm, mặt xanh lét, nặng hơn thì sùi bọt mép, tới một giới hạn nhất định thì phải đưa đi bệnh viện! Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?” Quân Mục Viễn nhìn Bùi Địch Thanh với vẻ khó hiểu.

Bùi Địch Thanh nhíu mày: “Có người nào nổi mẩn đỏ không?”

“Tôi chưa nghe bao giờ, tự nhiên nổi mẩn đỏ thì chỉ có những người uống rượu hoặc ăn phải đồ gì đó bị dị ứng mà thôi.”

Bùi Địch Thanh vỗ trán, đúng rồi, tối qua cô nhóc kia ăn gì đó ở Mỹ Thực Phủ, sau đó đổ hết tội lỗi lên đầu anh. Lại bị cô lừa lần nữa.

“Tổng giám đốc Bùi, anh không sao chứ?” Mắt đầy tơ máu, nhưng mặt mày vui vẻ.

“Tôi ổn lắm, đi thôi! Hôm nay các vị lãnh đạo và nhân viên công trình của các công ty bất động sản đều tới công trường Thính Hải Các tham quan sao?” Bùi Địch Thanh nhận lấy mũ bảo hộ, đi cùng Quân Mục Viễn tới thang máy.

"Hôm nay những công ty có ý định đấu thấu đều sẽ tới. Lần này chính quyền thành phố Thanh Đài hành động rất nhanh chóng, hoạt động trắc lượng của cơ quan nhà đất đã kết thúc, công tác phá dỡ cũng đang tiến hành, chỉ đợi mở thầu là sẽ bắt đầu khởi công. Ông cụ ở nhà có ý kiến gì về khu đất này không?”

Bùi Địch Thanh nhìn những con số nhanh chóng thay đổi trong thang máy, cười nhạt: “Tôi tới Đại Lục mở rộng thị trường, ông ấy đã đồng ý nhượng quyền quyết định mọi việc cho tôi, cùng lắm là hỏi thăm thôi.”

“Vậy hạng mục này, chúng ta có bao nhiêu phần thắng?” Thính Hải Các và sân golf cách nhau một bãi biển, là khu nhà nhìn ra biển tuyệt nhất, một khi đấu thầu, sẽ xảy ra tranh chấp kịch liệt.

https://thuviensach.vn

“Khu đất này quá nổi bật, tôi không hứng thú lắm.” Cửa thang mở ra, Bùi Địch Thanh sải bước về phía cửa lớn, bên ngoài, Mercedes màu đen đã đợi sẵn.

Quân Mục Viễn ngẩn ra: “Tôi không nghe nhầm chứ?”

Bùi Địch Thanh quay đầu lại, nhún vai: “Tôi chắc chắn là thính lực của anh không có vấn đề.”

“Vậy tôi có thể hỏi tại sao lại thế không?”

Bùi Địch Thanh cười, vỗ vai anh ta: “Khu đất này quá gây chú, nhất định sẽ bị đẩy lên giá cao, chính phủ được lợi, nhưng vô hình trung khiến công ty bất động sản phải tăng giá thành phẩm, trong khi đó chính phủ lại đang khống chế giá nhà, anh không thể bù lại tổn thất từ người mua nhà mãi được, cho nên tôi không mấy coi trọng hạng mục này. Hơn nữa, Hằng Vũ đã thắng hạng mục phim trường, đương nhiên phải tập trung một lượng lớn tài chính vào đó. Ngoài ra, còn có một hạng mục khác sắp khởi công. Tài chính của Hằng Vũ cũng không cho phép chúng ta nhận hạng mục Thính Hải Các. Hiểu chưa?”

“Chẳng phải chúng ta có thể vay của Vinh Phát sao?” Quân Mục Viễn vẫn chưa hiểu lắm, đây là một cục mỡ béo bở tới mức nào chứ, quá mê người!

“Đi vay thì không phải trả lãi à?” Lông mày Bùi Địch Thanh nhướn lên.

“Thế... một hạng mục khác là gì? Có phải là hạng mục anh nhận khi đi công tác hai ngày trước không?”

Bùi Địch Thanh mỉm cười thần bí, “Bí mật! Anh tự lái xe của mình đi, sau khi tham quan công trường xong, tôi phải tới một nơi khác nữa.”

https://thuviensach.vn

“Nếu chúng ta không muốn nhận hạng mục này, vậy còn tham quan làm gì?” Quân Mục Viễn lẩm bẩm.

“Không có Hằng Vũ tham dự, khu đất này sẽ không còn đáng giá.” Bùi Địch Thanh nói.

“Gian thương! ”

Bùi Địch Thanh cười lớn: “Không, đây là nghệ thuật kinh doanh, thực mà hư, hư mà thực.”

Trì Linh Đồng cũng ở công trường, cô theo Nhạc Tĩnh Phân tới đây. Lần này, Nhạc Tĩnh Phân không để Trần Thần cùng đi nữa. Có lẽ cô đã cầm nhầm mủ bảo hộ, nên mũ cứ sụp thẳng xuống mắt, cô đẩy lên hết lần này tới lần khác, mồ hôi chảy xuôi từ chân tóc đến quai hàm. Thời tiết mát mẻ được mấy ngày, giờ lại nóng lên, tầng mây nằm rất thấp, những cây tuyết tùng ven đường vững chãi tựa núi Thái Sơn, cành lá không lay động chút nào, cô đoán là lát nữa có thể trời sẽ đổ mưa.

“Khu đất này thế nào?” Nhạc Tĩnh Phân bước chầm chậm, sóng vai với cô, lặng lẽ hỏi.

“Thông thủy bảo địa(*).” Cô híp mắt, gật gù như một thầy phong thủy.

(*) *Là khu đất tựa thế núi, gần nước, thanh sơn bích thủy, phong cảnh thanh tao.*

“Em có cảm hứng đặc biệt nào không?”

“Em cần biết những hộ gia đình ở đây thuộc kiểu nào?”

Nhạc Tĩnh Phân nói: “Đương nhiên là người giàu có. Không giàu làm sao mua được nhà ở đây? Chị ước tính giá nhà ở đây là... ” Chị ta kề sát bên

https://thuviensach.vn

tai Trì Linh Đồng, thì thầm một số từ.

“Vâng, em hiểu rồi. Chỉ cần chủ tịch Nhạc có thể giành được khu đất này, em nhất định sẽ biến nơi đây thành một trong những công trình duyên dáng của Thái Hoa.”

“Tự tin thế cơ à?”

Cô cười hi hi: “Dạo này em mới quen một thầy giáo giỏi, học hỏi được khá nhiều từ anh ấy.”

Cách đó không xa, thầy giáo giỏi gật đầu chào cô một cách lịch thiệp, ưu nhã đưa tay về phía Nhạc Tĩnh Phân, “Chủ tịch Nhạc, trời nóng thế này mà chị cũng đích thân tới đây sao?”

“Chẳng phải Tổng giám đốc Bùi cũng đích thân tới đó ư.”

Nhạc Tĩnh Phân bắt tay với anh ta, lại nhìn thoáng qua phía sau, “Frank không đến cùng anh?”

Người đi theo sau - Quân Mục Viễn giật giật khóe miệng, còn Trì Linh Đồng thì hưng phấn ra mặt, hào hứng xem trò hay.

Bùi Địch Thanh bình thản đáp: “À, gần đây anh ta đang đi công tác.”

“Nếu Hằng Vũ giành được khu đất này, hẳn là anh ta sẽ quay về thi triển tài năng, đúng không?”

“Đương nhiên, anh ta là kiến trúc sư mà tôi tin tưởng nhất. Một khu đất có địa thế đẹp như vậy, phong cách Tây Âu lại là kiểu kiến trúc mà anh ta am hiểu nhất, hoàn toàn có đủ năng lực để biến nơi đây thành một cảnh đẹp ven biển Thanh Đài."

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười hòa nhã: “Vậy Tổng giám đốc Bùi phải gắng sức hơn rồi.”

“Chị cũng vậy!” Bùi Địch Thanh chớp mắt một cách khó hiểu.

Một vị lãnh đạo của công ty bất động sản khác đi tới chào hỏi Nhạc Tĩnh Phân, chị ta xua tay bảo Trì Linh Đồng đi trước.

“Tôi đã thức trắng đêm.” Trì Linh Đồng đang chỉnh bảo hộ thì đột nhiên Bùi Địch Thanh nói ra câu đó.

“Làm gì?” Cô cười trộm.

“Tự kiểm điểm!” Anh chỉ vào đôi mắt đầy tơ máu.

“Kết quả kiểm điểm?”

“Kết quả là, không phải tôi thích em, mà tôi yêu em.”

Trì Linh Đồng suýt sặc nước miếng của chính mình, điên rồi, tên này lại ngang nhiên trêu chọc cô giữa ban ngày ban mặt. Cô căng thẳng ngó bốn xung quanh, may mà chỉ có cô nghe được. “Này, anh chú ý nơi chốn chút đi, đừng có đùa chứ.”

“Tôi ngẫm nghĩ rất lâu mới đưa ra được kết luận đó. Lát nữa, tôi sẽ đi nói rõ với chủ tịch Nhạc, nếu thấy tôi thường xuyên xuất hiện ở Thái Hoa, thì không phải vì tôi định lôi kéo nhân viên, mà đang theo đuổi bạn gái. Có mấy điều phải nói trước, tránh để chị ta hiểu lầm, gây bất lợi cho công việc của em.” Anh mỉm cười, nhìn vào nụ cười ấy thì không thể phân biệt nổi rốt cuộc câu nói này chỉ là trêu đùa hay thực sự nghiêm túc.

“Anh dám?” Mũ bảo hộ lại sụp xuống, cô đẩy mạnh lên một cái.

https://thuviensach.vn

“Lá gan của tôi chưa bao giờ nhỏ.” Anh khẽ nhún vai, quay người lại, vẫy tay ra hiệu với Nhạc Tĩnh Phân.

“Bùi Địch Thanh...” Cô nghiến răng nghiến lợi.

“Đúng rồi, không phải Tổng giám đốc Bùi, mà là Bùi Địch Thanh, chứng tỏ mối quan hệ giữa chúng ta đang có chuyển biến tốt. Linh Đồng, em thấy thế này có được không, lát nữa tôi sẽ thành thật nói rõ suy nghĩ của mình cho chủ tịch Nhạc, hay là em tìm một cơ hội nói với chủ tịch Nhạc rằng em bận chút việc, sau đó tới tiệm cà phê nhỏ chờ tôi?”

“Anh dân chủ thật đấy!” Cô tức giận tới mức trừng mắt nhìn anh.

“Dân chủ còn hơn nói dối, đúng không? Tối qua đã uống thuốc chống dị ứng chưa?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, cổ cô mảnh khảnh trắng ngần, xem ra dị ứng không quá nặng.

Cô chỉ cười mà không đáp.

Anh cũng không so đo, “Còn nửa giờ nữa là buổi tham quan có thể kết thúc, tôi tới tiệm cà phê chờ em trước. Nếu em không đến, hừ, tự gánh hậu quả...”

“Anh dám uy hiếp tôi! ”

Vẻ mặt anh hiền hòa, “Đây không phải uy hiếp, mà là tuyên bố.” Dứt lời, anh quay đi, bước qua mọi người đi về phía chiếc Mercedes.

Trì Linh Đồng lau mồ hôi sau gáy, cảm thấy vị đại gia uống nhầm thuốc này hình như không nói đùa đâu.

Túi xách rung lên, có tin nhắn gửi vào di động, “Tình cảm với em không phải vừa gặp đã yêu. Rung động khi nào, chính tôi cũng không biết. Lúc tôi

https://thuviensach.vn

nhận ra thì đã không thể kiềm nén. Linh Đồng, không cần đáp lại ngay, nhưng xin em hãy cho tôi một cơ hội.”

Được rồi, đầu tiên thổ lộ qua lời nói, sau đó quay ra tấn công bằng tin nhắn, vị đại gia này định chơi nhảy xa ba bước(*) hay sao? Trì Linh Đồng thản nhiên bỏ di động vào trong túi xách. Sau khi buổi tham quan kết thúc, trên đường về công ty, lúc xe chạy qua nhà sách Tân Hoa, cô bảo tài xế dừng xe, “Chủ tịch Nhạc, em muốn xuống đây mua một ít tài liệu.”

(*) *Một hạng mục trong môn điền kinh*

“Đi đi, thích mua gì thì mua, nhưng nhớ ghi rõ trên hóa đơn.” Nhạc Tĩnh Phân dặn dò.

Cô mỉm cười gượng gạo, đẩy cửa xuống xe, sau khi xe của Nhạc Tĩnh Phân rẽ vào một con đường khác, cô mới đưa tay bắt taxi. Ôi, cứ như gián điệp ấy.

Thả lỏng, tự nhiên, cô nhủ thầm. Tiệm cà phê vào buổi sáng, vừa mới mở cửa, tiệm được quét dọn sạch bong. Trong cả căn phòng lớn chỉ có một khách hàng, đang nhàn nhã vắt chéo chân, trên mặt bàn trải khăn xô có đặt một bó hoa hồng trắng còn đọng nước. Cũng được, là hoa hồng trắng, không phải hoa hồng đỏ, không khiến người ta giật mình.

Trì Linh Đồng vẫy tay với người nhân viên đang cầm tờ thực đơn bước tới, ngồi xuống ghế sofa đối diện Bùi Địch Thanh. Giữa hai người không có một chiếc laptop như mọi khi, khiến bầu không khí có mấy phần kỳ lạ.

“Tôi đến rồi đây!” Cô trừng mắt nhìn anh.

Anh mỉm cười, tặng hoa cho cô, cô nhận lấy, đặt bừa sang một bên: “Anh lại định làm gì nữa?”

https://thuviensach.vn

“Chúng ta uống xong cốc cà phê này, sau đó tôi sẽ lái xe đưa em đi căng gió hóng mát, rồi tới công viên ăn cơm dã ngoại, buổi tối chúng ta đi ăn đồ Tây. Làm như vậy, phải chăng em có thể thấy rõ tâm ý của tôi?”

Trên đời nào có chuyện gì dễ dàng như thế! “Anh đúng là thiếu gia nhà giàu ngậm thìa vàng từ bé nhỉ, tưởng theo đuổi bạn gái thì chỉ cần vung tiền là xong đấy hả? Tôi bảo lái xe hóng gió, không phải là lái xe Mercedes huênh hoang đi trên đường, mà là ngồi trên motor kêu ro ro, tới các vùng ngoại ô, nông thôn. Tôi là người Trung Quốc, không ăn đồ Tây, nếu anh có lòng thì tự nấu ấy, biết nấu không?” Cô nhìn anh đầy khiêu khích, lần này hãy tự biết khó mà lui!

Bùi Địch Thanh chẳng nhíu mày lấy một lần, “Không thành vấn đề, ăn xong chúng ta sẽ tới ngoại ô bằng motor. Nhớ năm xưa tôi đã từng tham gia giải đua motor khu vực châu Á, em không cần phải lo lắng về kỹ thuật lái xe của tôi.”

Trì Linh Đồng tức đến nỗi suýt nữa thì cắn phải lưỡi, thực ra loại người say xe như cô, nào dám ngồi trên motor chứ, chi sợ chưa đi được một dặm đường thì đã nôn ra hết mật xanh mật vàng.

“Còn về tay nghề nấu nướng, nếu em muốn ăn, vừa hay tôi cũng biết nấu. Vậy tới nhà em hay tới nhà tôi?”

Một đàn quạ đen quác quác bay qua đỉnh đầu cô, Trì Linh Đồng biết sắc mặt của mình lúc này muốn bao nhiêu tối tăm thì có bấy nhiêu tăm tối, nhưng cô thực sự không thể giả vờ bình thản ung dung nữa rồi.

“Mẹ tôi không cho tôi tìm bạn trai là người cùng nghề, vì quá hiểu nhau nên không có cảm giác thần bí.” Không còn đường nào khác, tới bà Đàm Trân cô cũng lôi ra luôn.

“Tôi sẽ có rất nhiều, vì em, tôi có thể đổi nghề.”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng chết lặng, hôm nay người này định ‘không tới đường cùng không quay đầu’ đấy hả. Ngoài cửa sổ, sắc trời chợt tối sầm, vài giọt mưa nhỏ táp lên cửa kính. Cô mừng rỡ nói: “Trời mưa rồi, ngày khác chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé!”

“Trời mưa thì càng tốt, vậy chúng ta có thể chuyển sang làm chuyện khác.”

Cô đưa mắt nhìn lên, câu này hình như còn có ẩn ý...

Bùi Địch Thanh vẫn cực kỳ điềm tĩnh, chỉ khẽ nâng khóe môi, cười: “Em đừng nghĩ lung tung, tôi đang nói đến một bất ngờ thú vị, sẽ khiến em cực kỳ vui vẻ.”

Căn phòng hướng ra biển, hình bán cầu, nối liền với sân thượng, ghế sofa rất lớn, một vài vật dụng thiết yếu, đều thuộc những thương hiệu xa xỉ hiếm thấy trên thị trường, khiến không gian được chia nhỏ một cách hoàn mỹ, giữa ánh sáng rực rỡ mà thanh tao lại ẩn chứa sự cao sang quý phái.

“Cô Trì, ở chỗ chúng tôi có hồng trà, trà sữa, cà phê, cô muốn uống loại nào?” Cô thư ký cúi người hỏi bằng tư thế nhã nhặn, độ niềm nở không hề thua kém những nhân viên phục vụ từng được huấn luyện của tiệm cà phê, tuy ánh mắt nhìn Trì Linh Đồng của cô ta không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Trì Linh Đồng không ngờ tới sẽ có một ngày mình lại được thâm nhập vào vị trí đầu não của quân địch, nhìn bề ngoài, trụ sở của Hằng Vũ cũng là kiểu kiến trúc vuông vắn bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng sự bài trí bên trong lại có ý vị khác. Trần Thần từng cho Trì Linh Đồng xem ảnh tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Hằng Vũ ở Hồng Kông, đó là lần đầu tiên cô biết tới tên Frank. Thiết kế của tòa nhà đậm chất quý phái, ngang tàng, khiến người ta cảm nhận được giấc mộng và ý chí toát ra từ tâm hồn của người thiết kế. Nói thực thì trong giới bất động sản, Thái Hoa cũng được xem như

https://thuviensach.vn

có danh tiếng vang dội, nhưng so với Hằng Vũ, rõ ràng khí thế kém hơn không chỉ một hai dặm.

"Cô Trì?" Cô thư ký xinh đẹp khẽ nâng hàng mày lá liễu, eo hơi thẳng lên.

Trì Linh Đồng thu lại tầm mắt, mỉm cười: "Có kem không?" Cô quá hiểu kiểu phụ nữ làm việc trong những tập đoàn lớn này, luôn kiêu căng, ngạo mạn một cách khó hiểu.

Thư ký ngẩn ra, nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

"Nếu không có, vậy cho tôi một cốc nước lọc đi!" Cô rất từ tốn đưa một cái thang cho cô ta.

Ý cười đông cứng lại trên khuôn mặt tinh khôi của thư ký, cô ta lắc eo, bước tới phòng trà.

Trì Linh Đồng bĩu môi, khi cô theo Trần Thần đi gặp khách hàng, trước nay chưa từng được tiếp đãi như một vị khách quý, đôi khi còn phải trưng khuôn mặt tươi cười ra, cẩn thận lấy lòng, vừa nói vừa nhìn sắc mặt người ta. Hóa ra được tiếp đãi như khách quý lại thích thú thế này, có người giúp đỡ vào thang máy, sau đó được mời tới văn phòng cực kỳ sang trọng, thích ngồi đâu thì ngồi, còn có thể chọn đồ uống thoải mái. Nếu bây giờ cô chấp nhận sự theo đuổi của Bùi Địch Thanh, phải chăng sẽ có một ngày, ở tòa nhà này, cô cũng có thể hoành hành ngang ngược như nữ hoàng, giống Nhạc Tĩnh Phân ở Thái Hoa? Cô bật cười khúc khích.

"Ranh mãnh!" Chợt ai đó cốc lên trán cô, một cốc trà sữa tỏa hơi nóng thơm nồng nàn được đặt xuống trước mặt cô, "Trời mưa, uống chút đồ ấm cho tan hơi lạnh."

https://thuviensach.vn

“Dễ tác động thế cơ à?” Cô mỉm cười vui vẻ, “Tôi chỉ đùa chút thôi mà, cô ấy đã khóc kể với anh rồi ?”

Bùi Địch Thanh đặt một bức ảnh trong tay xuống, cúi đầu điều chỉnh bảng điều khiển máy chiếu: “Tôi là một vị lãnh đạo không bao giờ để nhân viên của mình chịu oan khuất.”

Bùi Địch Thanh ngẩng đầu liếc nhìn cô: “Nếu em không phải người đẹp thì đến nước lọc cũng không có mà uống! Em đã hài lòng với câu trả lời của anh chưa?"

“Tàm tạm.” Cô gật đầu, không làm khó vị đại gia này nữa, nhìn lên bức màn lớn trên tường. Ngồi thật ngay ngắn, ung dung đợi “bất ngờ thú vị”.

Bùi Địch Thanh kéo rèm cửa, tắt hết đèn trong phòng. Trong bóng tối, chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Chờ một lúc lâu mà không thấy có ánh sáng chiếu lên bức màn lớn, cô bèn nghiêng người dò hỏi.

“Linh Đồng.” Anh đổi vị trí, ngồi sát bên cạnh cô, nắm lấy tay cô trong bóng tối, từ từ kéo về phía cổ tay anh, đặt lên chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ, “Tôi đã đeo chiếc đồng hồ này gần sáu năm mỗi ngày, vừa mở mắt thì việc đầu tiên là cầm nó lên xem giờ, tắm xong đi ra thì đeo nó lên trước, sau đó mới bắt đầu thay quần áo. Đó đã thành thói quen, chứ không hề đại diện cho bất kỳ kỷ niệm đặc biệt nào.”

Sắc mặt cô không hề thay đổi.

“Thời niên thiếu, vì điều kiện gia đình sung túc, địa vị đặc thù nên tôi ngang nhiên phản nghịch, tiêu tiền phung phí, từng làm rất nhiều chuyện không ra sao, nếu em gặp tôi khi đó, theo tính cách của em, chắc chắn sẽ cực kỳ khinh thường tôi.” Anh cười tự giễu, “Tôi không trốn tránh quá khứ,

https://thuviensach.vn

tôi chỉ muốn cho em biết, tôi rất vui vì được gặp em vào lúc này. Trước kia tôi luôn oán trách ông trời bất công, nhưng giờ tôi mới biết tất cả khó khăn, đau khổ, hay thứ mà tôi tự cho là bất hạnh, đều là để ngày hôm nay gặp được em, cho tôi hiểu được ai chính là người mà tôi vẫn chờ đợi.”

“Anh... không bị thứ gì kích động đấy chứ?” Bình thường, Bùi Địch Thanh luôn rất lạnh nhạt, hiếm khi nói chuyện tâm tình như thế, cô nghe mà đầu óc nhũn ra. “Á... đau...” Mu bàn tay bị véo một cái, rất đau rất đau.

“Tôi đã giải thích rõ mọi chuyện rồi, đến lượt em, người đàn ông lái xe Jeep hôm trước, cả người đeo đinh tai nữa, tới giờ mà em vẫn chưa thành thật khai báo với tôi?"

“Dựa vào đâu mà tôi phải khai báo, anh là gì của tôi?” Cô lý luận.

Bùi Địch Thanh lại cốc vào đầu cô một cái cực kỳ chuẩn xác, “Được rồi, bắt đầu thôi!”

Trong bóng tối, cô lè lưỡi, len lén sờ mặt mình, nóng bừng bừng.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trên bức màn lớn là một con sông dào dạt, bên bờ dương liễu lay động. Hình ảnh thứ hai là một công trường đã được vây kín lại, công nhân thi công không ở trong đó, chỉ thấy mấy người mặc áo ghi tên công ty cây cảnh nào đó đang khiêng một cái cây lớn bước tới chỗ một cái hố to, cạnh cái hố, mặt cỏ non có màu xanh lục, trong bồn hoa đang nở rực rỡ.

Trì Linh Đồng nhíu mày, thầm nghĩ sao những hình ảnh này lại quen thuộc thế nhỉ?

Hình tiếp theo là hình ảnh được xử lý đồ họa, vẫn là công trường nọ với từng tòa nhà sáu tầng sừng sững, cây xanh che phủ, hồ nước, núi giả, khóm hoa, đường lát đá. Sau đó là cận cảnh khu nhà, bên trong được thiết kế ...

https://thuviensach.vn

một cổng lớn hình vòm, trên cổng, hai chữ "Khế Viên" thật lớn khiến người ta hoa mắt. Hình ảnh cuối cùng là một bức ảnh với cảnh thực, một con đường lớn trải dài về phía trước, cây bạch quả(*) hai bên đường lay động trong gió.

(*) *Loại cây này có lá hình rẻ quạt, rất đẹp.*

Bức màn trở về màu đen.

"Chuyện khi nào thế?" Tuy người học ngành kỹ thuật không lãng mạn, nhưng lại có trí tưởng tượng phong phú. Giả sử có một ngày người ta nói rằng thời gian có thể đảo ngược, hoặc con người có thể xuyên qua thời không để tới tương lai, Trì Linh Đồng sẽ gật đầu mà không hề phản đối. Cô cho là tất cả đều có thể xảy ra, nhưng vào giờ phút này, những tấm hình ấy lại khiến cô kinh sợ tới mức ngây người.

Bức ảnh là cảnh thực bên bờ sông Tần Giang, còn hình ảnh đồ họa là bản thiết kế Khế Viên, chuyện này sao có thể xảy ra được đây? Con đường ấy, cây cối ven đường, công trình đã được phá dỡ hoàn chỉnh, bồn cây, tường vây, để làm xong những công việc này, cần ít nhất nửa năm, trong khi đó bản thiết kế "Khế Viên" mới hoàn thành chưa quá một tháng!

Bùi Địch Thanh đứng dậy, bật đèn lên. "Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Cô gật đầu: "Trên chiếc xe khách từ Tân Giang tới Thanh Đài."

"Hồi đầu năm ở Bắc Kinh, tôi quen được trợ lý thị trưởng Khang Kiếm phụ trách mảng xây dựng thành phố Tân Giang, anh ta mời tôi tới Tân Giang mở rộng nhà hướng sông. Tân Giang chỉ là thành phố loại hai, tôi không có ý định thành lập chi nhánh ở đó, nhưng lại ngại với thịnh tình của anh ta, nên tôi đồng ý xây dựng một khu chung cư. Sau khi tới Tân Giang, tôi vẫn luôn ưng ý khu đất ven bờ sông này, không cần giải tỏa nhiều hộ gia

https://thuviensach.vn

đình, lại cách cầu lớn vượt sông không xa, còn có thể phóng tầm mắt qua sông. Tới đó mấy lần, công trường nhanh chóng thu dọn xong, tôi để họ dựng tường vây, xây một con đường để sau này thuận tiện cho việc vận chuyển nguyên vật liệu, về phần thiết kế nơi ấy như thế nào, lúc đó tôi đang tập trung sức lực cho dự án trang viên Âu Lục nên không thể lo toan hết, liền để công nhân làm công tác hậu kỳ xanh hóa trước. Sau đó chúng ta quen nhau, trên đường Quế Lâm, em nhìn một ngôi nhà bỏ hoang và nói ra ý tưởng của mình về Khế Viên, tôi bắt đầu nảy sinh ý tưởng... Tuần trước, Khế Viên đã chính thức khởi công. Tất cả nhà ở đó đều không bán ra ngoài, mà người ở sẽ do quản lý vận hành khu đô thị lựa chọn...”

“Nếu như tôi không nêu lên ý tưởng của mình, anh định làm thế nào với khu đất ấy?” Đại não của cô bắt đầu mất kiểm soát, đã tiến vào trạng thái chân không. Đây là duyên phận ư? Có lẽ là duyên phận? Phải chăng là duyên phận?

Bùi Địch Thanh mỉm cười cưng chiều: “Không có nếu như, đây là ý trời, là tâm tinh tương thông, là hẹn ước ngầm, là kết tinh của chúng ta. Anh còn một việc muốn nói thật cho em biết, anh có một số cổ phần ở Hằng Vũ, Khế Viên không bán ra ngoài, vậy thì chắc chắn toàn bộ tài chính đều phải ứng trước, hiện tại mà nói thì dự án này đã trở thành hoạt động cá nhân của anh, chứ không còn là dự án của Hằng Vũ. Anh chuyển cổ phần của mình cho anh cả, mới đổi được tài chính để xây dựng nơi này. Tức là ngoại trừ Khế Viên, giờ anh đã trắng tay, chỉ là một người làm thuê cao cấp của Hằng Vũ mà thôi.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, hung hăng hỏi: “Ý anh là tôi phải chịu trách nhiệm với anh?”

“Đương nhiên lấy thân báo đáp thì càng tốt, nuôi cả đời cũng được đấy. Ấy ấy, đừng nóng, đừng nóng.” Anh ra hiệu để ngăn cô phản bác, “Sau này đừng so đo tính toán vì một chiếc đồng hồ, một con búp bê nữa, anh đã đánh đổi tất cả vì em, món quà này là độc nhất vô nhị.”

https://thuviensach.vn

“Rồi ép tôi lên thuyền luôn?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, khóe môi hiện lên một nụ cười.

“Đương nhiên, người hiểu em như anh, biết tìm ở đâu đây?

“Nếu tìm được thì sao?”

“Anh sẽ quyết đấu với anh ta, chỉ có điều chẳng ai thắng được ai.”

“Tổng giám đốc Bùi, khi anh đầu tư vào một dự án nào đó, không tìm chuyên gia định phí bảo hiểm và tài chính để được cố vấn sao, có đáng để làm vậy hay không?” Cô nhắc nhở anh với ý tốt, nhưng tay đặt dưới bàn đã lặng lẽ nắm chặt.

“Bản thân anh đã đủ tư cách làm một chuyên gia định phí bảo hiểm và tài chính rồi. Đã đói chưa?”

“Tôi mời anh ăn cơm nhé! Bây giờ anh là người nghèo mà.”

“Cũng đúng.” Anh gật đầu, cất tư liệu đi.

Cô đoạt lấy tư liệu, trân trọng đặt vào túi xách.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, cô và anh cùng đi về phía cửa thang máy, đúng lúc ấy Quân Mục Viễn bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy hai người họ, sững sờ tới mức nhìn chằm chằm.

“Tôi tới công trường kiểm tra, có việc thì gọi điện cho tôi.” Bùi Địch Thanh vỗ vai anh ta với ý trấn an.

Không chờ anh ta đáp lại, cửa thang máy đã từ từ khép kín.

https://thuviensach.vn

“Tổng giám đốc trốn việc thì có bị trừ lương không?” Cô hỏi với vẻ ranh mãnh.

“Thời tiết xấu sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc, anh không trốn việc, mà là đi điều chỉnh tâm trạng, để làm việc ngày càng tốt hơn. Còn em thì sao? Có cần báo một tiếng với đồng nghiệp không?” Thang máy vừa mở, cô nhân viên phục vụ trong thang máy đã đưa ra một cái ô.

“Tôi nói mình đi mua tài liệu.”

Anh bật ô, cô đi bên cạnh anh. Ô hơi nhỏ, anh bèn ôm vai cô kéo cô lại gần. Một động tác rất bình thường nhưng lại khiến hai người không hẹn mà cùng rung động. Anh không khỏi ôm chặt hơn, nửa người đều mắc mưa, mưa thu lạnh lẽo, nhưng anh lại thấy ấm áp.

Khoảng cách từ cửa công ty đến bãi đỗ xe không xa, nhưng hai người đi rất lâu mới tới.

“Sao phải mua tài liệu! Biết đâu tôi có thể cho em một vài đề xuất.” Anh mở cửa xe giúp cô, sau đó ngồi vào từ một bên khác.

“Tôi đây chưa bao giờ gộp cả công việc và tình cảm vào làm một. Anh đạo ý tưởng của tôi về Khế Viên, tôi đã rộng lượng không thèm truy cứu. Thính Hải Các, chúng ta ai làm việc của người nấy”

“Đúng là điển hình của được lợi mà còn làm cao!” Anh lau phần tóc mái bị ướt mưa của cô với vẻ cưng chiều, “Tôi muốn ăn đồ ăn Hoài Dương, em thấy sao?”

“Không, tôi muốn tới phòng trà kiểu Hồng Kông ăn bánh ngọt.” Cô kiêu ngạo nâng cằm.

“Hóa ra em cũng quan tâm đến tôi.” Anh thân mật nhéo mũi cô.

https://thuviensach.vn

“Đừng ảo tưởng, tự tôi thích ăn chứ không phải vì anh.” Cô cau có quay mặt đi, gò má ửng hồng tự lúc nào.

Ăn bánh ngọt xong bước ra ngoài, mưa thu vẫn tí tách rơi, đường đông một cách khác thường, ai cũng che chắn kín mít. Anh lái xe đưa cô về, tới dưới tầng nhà cô bằng thời gian gấp đôi bình thường.

“Đưa thứ kia cho tôi.” Đẩy cửa xuống xe, cô chợt quay lại, chỉ vào bó hoa hồng trắng ở ghế sau.

Bùi Địch Thanh thoáng rung động, anh không cầm lấy bó hoa, mà nắm lấy tay cô, ghé sát lại gần, hôn nhẹ lên môi cô.

Cô rụt tay vẻ như phải bỏng, hai tai đỏ bừng.

Bùi Địch Thanh hơi nâng khóe môi, mỉm cười: “Lớn đầu rồi, đừng chơi trò không nhận điện thoại, không hồi âm tin nhắn nữa, lên nhà đi! Bao giờ về tới nhà tôi sẽ gọi điện cho em.”

Cô chợt nhớ ra gì đó: “Anh cũng thuê nhà sao?”

Anh không trả lời thẳng, mà hỏi lại bằng giọng trầm ấm: “Có muốn tới thăm không?”

“Ai thèm để ý đến anh.” Cô đỏ mặt lườm anh, cẩn thận ôm hoa xuống xe, trước khi lên cầu thang thì bất chợt quay đầu lại. Anh nháy nháy mắt với cô, làm động tác ra hiệu gọi điện thoại.

Cô quay người bước lên tầng, cảm thấy cả người dường như mềm nhũn. Ở ngã rẽ cuối cùng, cô kéo khóa túi, tìm chìa khóa mở cửa theo thói quen. Cuối cùng không lấy ra chìa khóa mà lại lấy ra điện thoại.

https://thuviensach.vn

Đúng là một phút không gặp như cách ba thu, cô cười khẽ, bật điện thoại, sửng sốt, là Nhạc Tĩnh Phân. Cô hắng giọng, "Chủ tịch Nhạc, chào buổi tối!" Cô cung kính chào.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, nếu không loáng thoáng nghe được tiếng thở của ai đó, cô sẽ cho rằng đây chỉ là một trò đùa.

"Nhà thiết kế Trì đấy ư?" Là một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, nghe khá quen tai.

"Tôi đây, cô là?"

"Xin lỗi vì đã làm phiền, chủ tịch Nhạc tới phòng rửa tay, tôi mượn điện thoại của chị ấy một chút. Tôi là Tống Dĩnh của Ngân hàng Vinh Phát, chúng ta từng gặp mặt một lần lại khu nghỉ mát, cô Trì có còn nhớ không?"

"Tôi vẫn nhớ." Trì Linh Đồng đáp như người mộng du.

"Tôi vừa thấy cô và Địch Thanh uống trà ở phòng trà kiểu Hồng Kông. Qua điện thoại không thể nói hết mọi chuyện, chúng ta có thể gặp mặt tâm sự được không?" Dứt lời, cô ta nói ra một địa chỉ.

Trì Linh Đồng cười: "Được, vậy tôi sẽ tới gặp cô và chủ tịch Nhạc."

Tống Dĩnh hẹn cô ở Second Cup, đối diện với phòng trà kiểu Hồng Kông. Bước qua ánh đèn mờ ảo, trong tiếng nhạc đầy cảm xúc của rừng mưa nhiệt đới, Trì Linh Đồng thấy Tống Dĩnh ngồi bên cửa sổ, ngón tay cầm điếu thuốc nhìn rất tao nhã, mùi khói thoang thoảng vị bạc hà.

Nhạc Tĩnh Phân không có ở đây.

Tống Dĩnh thấy Trì Linh Đồng tới, bình thản gật đầu, sau đó đưa tay ra hiệu mời cô ngồi xuống, rồi rung chuông gọi nhân viên phục vụ tới đây.

https://thuviensach.vn

“Không cần, tôi sẽ đi ngay.” Trì Linh Đồng nhận nước chanh từ nhân viên phục vụ, mỉm cười lịch sự.

“Cô yên tâm, chủ tịch Nhạc không thấy cô đi cùng Địch Thanh, tôi đã bảo chị ấy về trước rồi.” Tống Dĩnh tắt thuốc, lông mi dài từ từ nâng lên.

Trì Linh Đồng cố sức tỏ ra thân thiện hòa nhã, mỉm cười dịu dàng, kiên nhẫn đợi đại mỹ nhân Tống Dĩnh nói tiếp.

Tống Dĩnh cũng không lòng vòng, hỏi thẳng: “Cô muốn chuyển công ty sao?”

Trì Linh Đồng càng cười thân thiện hơn, “Cô Tống, đây là chuyện riêng của tôi.” Liên quan gì đến cô?

Tống Dĩnh vẫn chưa hiểu ý, tiếp tục hỏi: “Tôi từng nói chuyện với Chủ tịch Nhạc, thực ra lương của nhà thiết kế ở Thái Hoa không hề thấp hơn Hằng Vũ, mà hình như cô còn đặc biệt hơn người khác một chút. Cô phải hiểu đạo lý ăn quả nhớ kẻ trồng cây.”

"Cha mẹ và thầy cô của tôi lại không nói như vậy, bọn họ đều nói người vươn lên cao, nước chảy xuống thấp, đây là đạo lý bình thường của cuộc sống." Trì Linh Đồng không cười nữa, ánh mắt đen láy sáng như sao tỏa ra ý lạnh, giọng nói có thêm vài phần nghiêm túc. Không biết người đẹp họ Tống này lấy đâu ra cái quyền dạy bảo trước mặt cô.

Tống Dĩnh nhìn cô chằm chằm với vẻ khinh bỉ, “Chỉ e là cô còn có mưu đồ khác!”

“Thế tôi mưu đồ gì vậy?” Mắt Trì Linh Đồng sáng như đuốc, nhìn thẳng cô ta.

https://thuviensach.vn

Tống Dĩnh tao nhã nâng khóe môi: “Chủ tịch Nhạc nói cô Trì là người thông minh, nhất định hiểu đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”(*)

(*) *Người biết thời biết thế, thông minh nhanh nhạy mới có thể làm anh hùng hào kiệt, nhận ra hướng đi của thời đại, mới có thể thành một nhân vật xuất sắc.*

“Chủ tịch Nhạc không nói quá, tôi quả thực không ngốc nghếch, nhưng tôi cũng không giỏi suy đoán tâm lý. Ví dụ như giữa một buổi tối mưa lạnh, cô Tống gọi tôi tới đây, tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi cô Tống đứng ở vị trí nào mà làm như vậy. Nói thực tôi đến đây không phải vì cô Tống, mà vì chủ tịch Nhạc. Còn về phương hướng cuộc đời và thế giới quan của tôi, tuổi tác cha mẹ tôi không cao, còn có thể chỉ bảo tôi một hai, chuyện này không phiền tới cô Tống. Phụ nữ suy nghĩ quá nhiều sẽ lão hóa rất nhanh. Nếu như vì tôi mà trên mặt cô Tống có thêm nhiều nếp nhăn, vậy thì tội lỗi lắm.”

Tống Dĩnh bưng cốc cà phê lên, còn chưa chạm tới miệng đã thả xuống, sau đó đan mười ngón tay vào nhau, khuôn mặt xinh đẹp hơi căng thẳng, “Nếu người gọi cuộc điện thoại này là chủ tịch Nhạc, e rằng lúc này cô phải thu xếp rời khỏi Thái Hoa.”

Trì Linh Đồng cười, “Vậy thì đã sao, Bùi Địch Thanh sẽ đích thân tới đó xách túi cho tôi.”

“Cô tự tin thế cơ à?” Tống Dĩnh cười khẩy, “Có lẽ cô Trì còn chưa biết, chồng tôi là Bùi Địch Văn, anh trai của Địch Thanh.”

Trì Linh Đồng tỏ vẻ đã hiểu: “Nói vậy thì tôi hơi hiểu rồi. Chị dâu cả cũng như mẹ, cô quan tâm tới Bùi Địch Thanh là đúng. Nhưng thế thì cô đang sợ anh ấy làm hư tôi, hay sợ tôi làm hư anh ấy? Nếu là vế trước, vậy lúc này người ngồi đây nghe cô chỉ bảo hẳn là anh ta. Cô có gọi điện nhầm không đấy?”

https://thuviensach.vn

Tống Dĩnh im lặng rất lâu, khả năng kiềm chế khá tốt, vẻ mặt và giọng nói không mấy khác thường, "Cô biết địa vị của nhà họ Bùi ở Hồng Kông cao đến đâu sao?" Cô ta lại bắt đầu đặt câu hỏi.

Trì Linh Đồng cười, thầm nghĩ có lẽ đại mỹ nhân họ Tống này bị chiều hư rồi, trước khi nói chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của người khác.

"Hằng Vũ phất lên trên tay của Bùi Thiên Lỗi, tới giờ là đã giàu có ba đời, ở Hồng Kông thì địa vị ngang hàng với nhà họ Lý(*), chẳng qua nhà họ Bùi khá khiêm tốn mà thôi. Tuy địa vị của Địch Thanh không cao bằng chồng tôi, nhưng nếu không phải tiểu thư quyền quý thì cũng không thể cưới về. Cô hiểu không?"

(*) *Họ Lý của tỷ phú Hồng Kông Lý Gia Thành.*

Trì Linh Đồng tỏ ra ngây thơ, chớp chớp mắt: "Tôi không hiểu."

Tống Dĩnh khẽ cắn làn môi xinh: "Loại người như cô còn chẳng đủ tư cách để bước vào cửa sau của nhà họ Bùi."

Trì Linh Đồng thầm than trong lòng - cay nghiệt thật đấy.

"Vậy người thế nào mới đủ tư cách bước vào cửa lớn đây?.

"Người như cô Tống à, ừm, không đúng, địa vị của Bùi Địch Thanh thấp hơn chồng cô Tống, nếu xét theo tỷ lệ, vậy vợ anh ấy phải xấu hơn, dáng người kém hơn, xuất thân thấp hơn, ít tiền hơn cô Tống một chút, dù sao thì điểm nào cũng không được hơn cô Tống!"

Trì Linh Đồng ra đòn phản kích thành công, khiến khuôn mặt thuần khiết của Tống Dĩnh đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà mấy thứ này đều là chuyện riêng của nhà họ Bùi, nói với tôi làm gì?”

“Chẳng lẽ cô không có ý đồ bất chính với Địch Thanh?” vẻ mặt của Tống Dĩnh đã trở nên hung tợn.

“Có chứ!” Trì Linh Đồng thản nhiên chớp mắt, “Tôi cũng là một cô gái bình thường, đương nhiên sẽ có giấc mơ làm cô bé lọ lem cưới bạch mã hoàng tử. Tổng giám đốc Bùi đẹp trai tài giỏi, lịch sự tao nhã, là kiểu người mà già trẻ đều mê.”

“Vậy cô hãy ngừng mơ mộng ngay đi, tôi nói cho cô biết, cô không có cửa đâu! ”

“Tại sao? Vì tôi trẻ hơn, thông minh hơn, xinh đẹp hơn cô ư?” Trì Linh Đồng khiêm tốn hỏi.

Khuôn mặt Tống Dĩnh đã vặn vẹo đến biến hình, đặt mạnh chiếc cốc vừa cầm lên xuống bàn: “Cô có đủ tư cách để so sánh với tôi sao?”

“Tôi cũng thấy chúng ta không phải một loại người.”

“Coi như cô biết người biết ta.” Tống Dĩnh hừ lạnh.

“Thế nhưng, tôi thấy nếu chúng ta gặp Bùi Địch Thanh cùng một thời điểm, cơ hội gả vào nhà họ Bùi của tôi cao hơn cô.”

Tống Dĩnh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, khuôn mặt lộ vẻ châm chọc như vừa nghe một câu chuyện cười vô cùng nhạt nhẽo.

“Nhìn lại toàn bộ hoàng thất của các quốc gia, trừ Thái tử cưới vợ thì cần phải chú ý tới vấn đề môn đăng hộ đối, còn những vị hoàng tử khác đều không có tiêu chuẩn nào cả. Cô thấy không, tới tổng thống Pháp còn cưới

https://thuviensach.vn

người mẫu thoát y, trên đời này nào có chuyện gì là không thể xảy ra. Trưởng tôn của nhà họ Bùi cưới một tiểu thư danh giá như cô, đã dát vàng lên mặt rồi, nếu tới Bùi Địch Thanh mà lại dát vàng tiếp thì không thấy phiền phức sao? Cô Tống, cô có biết thứ gì có giá trị nhất thế kỷ hai mươi mốt không? Không phải kim cương, cũng chẳng phải vàng, càng không phải euro hay dollar, mà là nhân tài. Kinh tế có chu kỳ, tiền bạc sẽ mất giá, chỉ có nhân tài là vô giá. Thật trùng hợp, tôi lại học ngành thiết kế kiến trúc, từng nhận được n giải thưởng, cũng coi như có chút liên quan tới nhân tài. Kiểu người kinh doanh lõi đời như Bùi Thiên Lỗi, cô nói ông ấy có vì mấy tờ cổ phiếu mà từ bỏ một viên ngọc đẹp có tiềm lực vô hạn không?"

Trì Linh Đồng đưa tay chạm nhẹ vào mặt, ngại ghê, hôm nay da mặt cô đã dày tới mức có thể lái xe tăng được rồi.

"Cô đúng là không biết xấu hổ. Người như cô, Hằng Vũ có cả đám."

Trì Linh Đồng cười thong dong: "Cô là người ngoài ngành, không biết cũng là điều dễ hiểu."

"Nếu cô thực sự là nhân tài, vậy thì Địch Thanh ở bên cô cũng không phải vì tình yêu, mà vì nghĩ cho lợi ích của công ty, cô đừng hiểu lầm."

Trì Linh Đồng cảm thấy tối nay bản thân quá lịch sự tao nhã, đã cực kỳ nể mặt người đẹp họ Tống, đáng tiếc người ta không thấy cảm kích, cô cũng không còn hứng thú tiếp chuyện nữa. Cô bưng cốc nước chanh lên uống cho thấm giọng, "Cô Tống, tôi trẻ tuổi hơn cô, nhưng không hề ngây thơ như cô tưởng, về đạo lý nhân sinh, tôi cũng có thể tặng cô một vài đề xuất. Cô là chị dâu cả của Bùi Địch Thanh, quan tâm anh ấy cũng không có gì sai. Nhưng cô còn là bạn gái cũ của anh ấy nữa, cứ nhúng tay vào chuyện này mãi thì thật không phù hợp. Tại sao cô yêu em mà lại lấy anh, quá trình này tôi không cần biết, nhưng xem ra hiện tại hình như cô cũng sống rất vui vẻ, đã tới bờ bên kia của hạnh phúc, thế thì cô cũng chúc phúc cho Bùi Địch Thanh đi, được chứ? Bây giờ cô cứ động tay động chân vào chuyện tình

https://thuviensach.vn

cảm và cuộc sống của anh ấy như vậy, người ngoài nhìn vào, dường như tình cũ khó quên. Không lẽ cô hối hận vì đã lấy nhầm người? Hay là cô muốn giành về cả cá và tay gấu ?

"Cô quả thực rất thông minh, hiểu biết không ít nhỉ ?" Khuôn mặt Tống Dĩnh từ đỏ chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh.

"Vậy thì để tôi nói rõ cho cô biết, cho dù tôi đã lấy ai đi chăng nữa, người mà tôi yêu ngày xưa chính là Bùi Địch Thanh, sau này và mãi mãi đều yêu anh ấy."

"Ừm, đó là chấp niệm của cô, đáng tiếc người có tình không thể thành quyến thuộc! Tình này đã biến thành hồi ức, chỉ là ngày ấy thoáng ngẩn ngơ. Bận lòng thương hoa hoa không nở, vô tâm chăm liễu liễu hóa cây(*)".

(*) *Hai cau đầu trong bài Cầm sắt của Lý Thương Ấn, hai câu sau trong cổ huấn Tăng Quảng hiền văn".*

"Người đàn ông mà cô yêu tha thiết, cuối cùng cũng phải kết hôn với người phụ nữ khác, điều này quả thực khiến người ta thổn thức. Cô Tống, cô cứ từ từ uống nước, tôi chỉ là người làm công, không thanh toán giúp cô đâu." Trì Linh Đồng mỉm cười, xách túi, nghênh ngang bỏ đi, lòng thầm uất ức cho vị tiên sinh Bùi Địch Văn kia, nhưng đúng là phải khâm phục dũng khí dám nói ra những câu ấy của người đẹp họ Tống.

Đương nhiên, tình yêu không có lỗi. Lỗi là ở những kẻ luôn miệng nói yêu, nhưng thực tế lại không biết quý trọng.

Hóa ra, khi đó Bùi Địch Thanh cũng không phải người ngoài cuộc. Nhân sinh đúng là một chậu máu chó mà!

Mưa rơi không ngớt, xe taxi đều chở đầy khách. Trì Linh Đồng đưa tay hứng vài giọt mưa, chầm chậm bước dọc theo con phố, muốn tới một giao

https://thuviensach.vn

lộ xem có thể bắt được xe hay không.

Di động reo lên. Khi cô đang nói chuyện với Tống Dĩnh, nó đã reo lên nhiều lần. Cô lấy ra xem, màn hình hiển thị một số duy nhất, cô không hề mềm lòng mà ấn nút tắt. Phía trước có một trạm xe buýt không một bóng người, ghế dài cô độc giữa màn đêm. Cô đi một lúc nên thấy hơi mệt, bèn đi tới ngồi xuống ghế, giữa bóng mưa đêm, cô mơ hồ cảm thấy mọi thứ đều là ảo ảnh.

Di động trong tay cô vẫn không ngừng reo lên, người qua đường nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng. Cô cắn môi, ấn xuống nút nghe.

“Tôi nói rồi mà, trò chơi này rất ngây thơ.” Giọng của Bùi Địch Thanh cao tới chói tai.

“Tôi vốn không phải một người phụ nữ chín chắn.” Cô lẳng lặng ngắm mưa, trong mắt hiện lên một thoáng sương mù.

“Đang làm gì thế?” Bùi Địch Thanh hạ giọng, “Tôi đã về tới nhà, đang ở trong thư phòng.”

Trì Linh Đồng rũ mi, “Tôi đang học thuộc thơ.”

“Thơ gì?”

“Vô đề!”

“Đang đọc sao?

“Ừ!"

“Tôi muốn nghe thử!”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng bật cười, “Được!” Cô ngẩng đầu, thở ra một hơi.

"Tôi bước ra sân thượng, nhìn theo/ Anh đi qua đường nhỏ phồn hoa/ Đợi đã! Anh phải đi xa lắm ư/ Tôi vội vã chạy xuống, dừng lại trước mắt anh/ Em sợ à/ Tôi lẳng lặng xoay tròn cúc áo trước ngực/ Vâng, em sợ/ Nhưng em sẽ không nói cho anh lý do.”

Cô ngừng lại, hít sâu hơi ẩm của cơn mưa, “Đoạn sau còn chưa thuộc.”

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô, tài xế nhìn cô với vẻ dò hỏi. Cô gật đầu, bất chấp cơn mưa mà chạy về phía chiếc xe.

Vừa ngồi vào, cô nghe thấy giọng nói thu hút của Bùi Địch Thanh vang lên bên tai: “Linh Đồng, em có thích tôi chút nào không? ”

Cô thở dài! Có chứ, thích! Rất thích! Nhưng cảm giác này lại khiến cô phiền muộn

https://thuviensach.vn

7
Cánh cửa đóng kín

Có lẽ vì đêm qua mắc mưa nên sáng nay Trì Linh Đồng thấy hơi đau đầu, bàn tay bàn chân đều nóng, cả người như mất hết sức lực. Nếu không phải sáng nay bộ phận công trình có buổi họp thì cô đã xin nghỉ ốm rồi. Gắng gượng lấy tinh thần mà uống vào mấy ngụm sữa chua, rồi đi làm, đi tới đi lui, đi tới mức phát bực.

Bộ phận thiết kế và bộ phận công trình là hai bộ phận ngang hàng nhưng mỗi lần nhận được hạng mục mới, bộ phận công trình sẽ ra vẻ ta đây là đàn anh, kiêu căng hống hách hạch sách cái này hạch sách cái kia. Hạng mục Thính Hải Các là công trình lớn nhất mà Nhạc Tĩnh Phân thấy được kể từ khi ly hôn trên phương diện tình cảm đã thất bại thảm hại, cho nên chị ta muốn làm một cú trở mình trong sự nghiệp. Chắc chắn lần này bộ phận công trình sẽ lại ‘Cầm lông gà mà coi như tên lệnh’ để sai bảo mọi người.

Giám đốc Lý của bộ phận công trình có một quả đầu trọc lóc chỉ sót lại vài cọng tóc, sở trường tranh công, khéo chối bỏ trách nhiệm. Trúng thầu hạng mục là công lao của bộ phận công trình, không trúng thầu thì là trách nhiệm của bộ phận thiết kế. Thực ra chuyện trúng thầu chẳng có gì liên quan tới bộ phận công trình, thế nhưng Giám đốc Triệu của bộ phận thiết kế là một phần tử trí thức thật thà, gặp chuyện là nói lắp, nào phải đối thủ của Giám đốc Lý.

Trì Linh Đồng đi vào công ty với tâm trạng bực bội, bước tới cửa phòng họp cô mới đổi sang vẻ mặt mỉm cười hòa nhã mà một cô gái trẻ tuổi nên có. Trì Linh Đồng biết mình nhỏ tuổi, đi làm chưa lâu, không thể tỏ vẻ bất mãn không đúng lúc.

https://thuviensach.vn

Giám đốc Lý vừa nghiêm nghị đặt một xấp tài liệu siêu dày trước mặt Trì Linh Đồng, vừa ra lệnh cho cô phải làm xong bản thiết kế và giao cho bộ phận công trình trong vòng một tuần, sau đó để bộ phận công trình viết đơn đầu tư.

Trì Linh Đồng quay đầu nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình, Giám đốc Lý đang vùi đầu trong đống văn kiện, có nghĩa là: Tự lo lấy thân!

"Thính Hải Các có phải một khu đô thị cỡ lớn không?" Trì Linh Đồng quay đầu lại, mỉm cười hỏi Giám đốc Lý.

Giám đốc Lý ngạc nhiên nhìn cô, mấy cọng tóc huênh hoang dựng thẳng giữa đầu ông ta. Ông ta không thể tin nổi tới lúc này mà Trì Linh Đồng còn hỏi một vấn đề ấu trĩ như vậy.

"Cháu còn tưởng là khu vệ sinh công cộng nên chú mới sốt ruột như thế."

Cô vừa dứt lời, có mấy người đã phì cười.

Giám đốc Lý nhìn quanh phòng với vẻ uy nghiêm, kiêu căng vênh váo hỏi: "Tiểu Trì, ý của cháu là không thể hoàn thành nhiệm vụ thiết kế trong vòng một tuần?"

Trì Linh Đồng gật đầu, trả lời rất hợp tình hợp lý: "Khi công ty biết tới khu đất xây Thính Hải Các, bộ phận công trình mới bắt đầu quy trình dự toán hạng mục. Nếu muốn giành được khu đất ấy không những cần tài chính hùng hậu, mà thiết kế cũng phải độc đáo sáng tạo. Một tuần quá gấp, cháu không thể đảm bảo chất lượng thiết kế." Tiêu rồi, chắc do cô quá kích động nên giờ cổ họng rất ngứa, khi nuốt nước bọt, amidan đau nhức vô cùng. Trì Linh Đồng sờ sờ cổ, vẻ mặt đau khổ.

https://thuviensach.vn

“Đây là chỉ thị của chủ tịch Nhạc.” Giám đốc Lý lạnh lùng mang Nhạc Tĩnh Phân ra dọa.

“Cháu cũng nhận được sự ủy thác của chủ tịch Nhạc nên mới nói như vậy, nếu không cháu có thể chọn bừa vài bản thiết kế nhà hướng biển, đi theo phương hướng thông thường là xong mà.” Thái độ của Trì Linh Đồng rất khiêm nhường, nhưng không hề nhân nhượng.

“Vậy cháu cần bao lâu?" Giám đốc Lý cũng hiểu được vị trí của Trì Linh Đồng trong mắt Nhạc Tĩnh Phân, đành nén giận mà lui bước.

Trì Linh Đồng ôm trán, thấy lòng bàn tay mình nóng bỏng, “Hai tuần nhé, cháu sẽ cố gắng hoàn thành.”

“Kéo dài thêm một ngày mà để ảnh hưởng tới toàn cục thì cháu phải chịu trách nhiệm hết.” Giám đốc Lý nghiêm khắc nói.

Trì Linh Đồng nhếch khóe miệng với vẻ châm chọc: “Vâng, trời sập xuống thì đã có cháu đỡ.”

Cuộc họp vẫn được tổ chức vào buổi trưa, khi Trì Linh Đồng bước ra, cô cảm thấy người lúc nóng lúc lạnh, mí mắt nặng trịch tới mức không nhấc lên nổi.

Cô không thấy thèm ăn, cũng không tới căng tin ăn bữa trưa, chỉ rót một cốc trà nóng, uống một hớp trà nóng tới sưng môi.

Nếu lời đã nói ra miệng, thời hạn đã quyết định là như thế, cô cũng không dám trễ hẹn. Cô trải tư liệu về Thính Hải Các ra đầy một bàn, đầu tiên cô đọc văn kiện của chính phủ, hướng phát triển quy hoạch, đặc điểm địa hình khu đất Thính Hải Các, cảnh quan và kiến trúc ở vùng lân cận, sau khi cân nhắc kỹ những phương diện này, cô mới có thể bát đầu thiết kế, đây là thói quen của cô.

https://thuviensach.vn

Uống hết một nửa cốc trà, ban đầu cô ho khan vài tiếng, sau đó là vài tiếng ho nặng hơn, thở không ra hơi. E là bị cảm thật rồi, Trì Linh Đồng vỗ vỗ gò má đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng ghi chép các chi tiết quan trọng vào laptop.

Trần Thần vừa nhận vào tay một phương án cải tạo nhà giam. Hạng mục này cực kỳ hiếm thấy, cho dù học trong trường hay ở công trình thực tế thì đều có rất ít người từng làm, dù sao thì một thành phố hay một quốc gia vẫn cần nhà ở nhiều hơn nhà giam. Trần Thần xử lý hạng mục này vô cùng vất vả, chỉ tìm tư liệu đọc quy phạm đã khiến anh ta đau đầu, hơn nữa số vốn mà chính phủ bỏ ra không nhiều, làm gì cũng bị bó chân bó tay.

Phía Trần Thần thì ngồi trước máy tính chửi ầm ĩ, phía Trì Linh Đồng thì ho khù khụ liên tục. Sau khi chịu đựng hai tiếng đồng hồ, các đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế quả thực không thể chịu nổi nữa, bèn hợp sức dụ dỗ hai người ra ngoài.

“Bây giờ về thì tính là trốn việc hay tính là đi công tác?” Trần Thần liếc nhìn đồng hồ treo tường, hất mái tóc dài sau đầu, hỏi Giám đốc Triệu.

Giám đốc Triệu xua xua tay: “Tính là đi công tác, cậu đưa Tiểu Trì về, tốt nhất là tới bệnh viện kiểm tra thử, cô bé đang gánh vác trách nhiệm nặng nề, là đối tượng trọng điểm mà bộ phận cần bảo vệ.”

Lông mày Trần Thần nhướn lên, “Giám đốc, tôi không đồng ý với cách nói của anh. Đồng nghiệp giúp đỡ nhau là việc nên làm, nhưng anh đừng chia ra nhiệm vụ nặng nhiệm vụ nhẹ, như thể đàn ông tôi đây còn chẳng bằng một cô nhóc con.”

Giám đốc Triệu bất đắc dĩ thở dài: “Được, tôi rút lại lời đã nói, cậu và Tiểu Trì đều là báu vật quốc gia, đã được chưa?”

https://thuviensach.vn

“Nói gượng ép như thế, rõ ràng là lấy lệ cho xong. Không thể khơi thông được, thôi quên đi!” Trần Thần bật hừ, kéo Trì Linh Đồng rồi bước ra ngoài.

“Tiểu Trì, mấy ngày này cháu chịu khó một chút, tuyệt đối đừng xin nghỉ nhé!” Giám đốc Triệu là người nhát gan sợ phiền, còn dặn dò với theo.

“Phải chăng tôi đã trở nên vĩ đại tới mức thiếu tôi thì Trái đất ngừng quay?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi Trần Thần.

Trần Thần lườm cô: “Thiếu một mình cô thì Trái đất sẽ nhẹ hơn nhiều, chỉ sợ còn quay nhanh hơn!”

Trì Linh Đồng vừa ho vừa đánh anh ta.

Hôm nay, bộ phận hậu cần phân cho mỗi người hai thùng táo. Trần Thần cũng không có xe nên cả hai bèn bắt taxi, chuyển bốn thùng táo vào, sau đó hai người cùng ngồi lên xe.

“Có cần tới bệnh viện không?” Trần Thần thấy mặt Trì Linh Đồng đỏ rực.

“Không cần chuyện bé xé ra to, tôi về uống viên thuốc cảm, rồi ngủ qua một đêm, ngày mai là khỏe thôi. Anh phải giúp tôi mang thùng táo lên lầu đấy nhé.”

“Xì, có lúc nào mà tôi kém ga lăng không?” Trần Thần trừng mắt nhìn cô, bảo tài xế lái xe tới nhà Trì Linh Đồng trước.

Trần Thần vừa chuyển thùng táo tới trước cửa tòa nhà thì Nhan Tiểu Úy về, cầm thảm tập yoga trong tay. Sau khi thất tình, chị ta bèn xin nghỉ phép, đăng ký hai lớp học thêm — dance-sport và yoga, ngày nào cũng về nhà trong tình trạng đầm đìa mồ hôi, phong thái cũng dần trở nên thanh lịch

https://thuviensach.vn

hơn. Trì Linh Đồng thấy đôi khi thất tình cũng có khả năng thúc đẩy, khiến người ta hăng hái hơn.

Nhan Tiểu Úy thấy Trần Thần thở hổn hển như trâu, bèn xung phong đảm nhận việc chuyển thùng táo lên nhà. Trần Thần nhìn theo bóng dáng của Nhan Tiểu Úy, ánh mắt thoáng đăm chiêu.

"Đi thôi!" Trì Linh Đồng đẩy anh ta từ phía sau.

Trần Thần tặc lưỡi: "Chân của Nhan Tiểu Úy đẹp quá."

Trì Linh Đồng chớp mắt suy ngẫm.

Trần Thần bèn mỉm cười giả lả: "Con người tôi không thể thờ ơ trước cái đẹp."

"Giờ chị ấy đang ở thời kỳ cửa không song, anh có thể phá cửa sổ mà vào, tôi sẽ chủ động coi mình như không khí."

Mặt Trần Thần thoắt đỏ, cúi đầu đi lên tầng.

Trì Linh Đồng ốm tới mức đầu nặng chân nhẹ, nhưng bản tính tám chuyện thì vẫn không thay đổi: "Không lẽ ngày trước anh từng theo đuổi chị ấy?"

"Trì Linh Đồng, cô đừng có thông minh như thế được không, con gái ngốc nghếch một chút cũng rất đáng yêu." Trần Thần quay đầu lại, mắng nhỏ.

"Anh từng theo đuổi Nhan Tiểu Úy thật sao?" Trì Linh Đồng bắt đầu hứng thú: "Câu chuyện vẫn chưa kết thúc?"

https://thuviensach.vn

“Cô ấy nói tôi quá ẻo lả, không có khí phách đàn ông, khiến cô ấy không có cảm giác an toàn. Bây giờ thì cô đã thỏa mãn” Trần Thần cắn môi với vẻ buồn bã, nói trắng ra.

“Sau đó anh bại trận mà về?”

“Không thế thì tôi cướp đoạt con gái nhà lành à?”

“Anh đúng là không có khí phách đàn ông, khó khăn nho nhỏ như vậy mà anh đã nhụt chí rồi? Nhớ năm xưa, để mời Gia Cát Lượng xuống núi, Lưu Bị còn tới mời ba lần! Người ta mời một vị quân sư, còn anh là theo đuổi vợ. Vợ là gì nào ? Khụ... Khụ... cả đời thương anh, yêu anh, trân trọng anh, dù ốm đau bệnh tật cũng không rời bỏ anh, không sợ khổ sợ mệt mà sinh con dưỡng cái cho anh... khụ khụ... khụ, cho nên chỉ với sự hi sinh như vậy, anh không thể ngại khó khăn gian khổ, phải dũng cảm tiến lên. Làm đàn ông phải co được dãn được, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Ông anh à, tôi ủng hộ anh!” Bàn tay nóng rực vỗ vỗ lên vai Trần Thần.

Trần Thần bốp một tiếng hất ra, “Trì Linh Đồng, tôi phát hiện ra cô có tố chất làm bà mối.”

“Ha ha, vậy ngày mai anh mua cho tôi một bông hoa bồng, để tôi cài bên tai như Dương Bảo Tiên(*) ấy.”

(*) *Một nghệ sĩ của Trung Quốc, trong một cuộc thi âm nhạc, những lời bình luận sâu cay của cô, thêm việc cô cài bông hoa hồng lớn trên đầu đã khiến người ta đặt biệt danh là “Giáo chủ hoa hồng” cho cô.*

“Bà mối Trì! Bà không thấy tay bà nóng đến phát khiếp à, còn không ngậm miệng đi!”

Trì Linh Đồng vui vẻ cười ha ha, khụ khụ.

https://thuviensach.vn

Trần Thần vẫn nhút nhát, vừa đặt thùng táo xuống, không dám nhìn mặt Nhan Tiểu Úy lâu mà vội vội vàng vàng chạy xuống tầng.

Nhan Tiểu Úy rất điềm nhiên, lịch sự dẫn anh ta tới chỗ cầu thang, mỉm cười duyên dáng hẹn anh ta khi nào rảnh thì tới chơi.

Trần Thần còn chẳng dám quay đầu, chạy trốn nhanh như thỏ rừng đang sợ hãi.

Trì Linh Đồng tìm thuốc cảm uống cùng với nước sôi để nguội, thay quần áo ngủ rồi lên giường nằm. Vì nghĩ một lát nữa thuốc mới có tác dụng nên cô còn mang tài liệu về Thính Hải Các lên giường, chưa đọc xong hai dòng thì cơn buồn ngủ đã từ từ kéo đến.

Cô loáng thoáng nghe thấy Nhan Tiểu Úy mở cửa hỏi cô có cần gì không, cô lắc đầu, sau đó cửa đóng lại, Nhan Tiểu Úy bật nhạc tập yoga ngoài kia, còn cô thì ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, cũng không biết ngoài kia đang là mấy giờ, cả người như ngâm trong mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính vào trán, miệng khô lưỡi cũng khô, cảm thấy người đã bớt sốt nhưng lại không còn chút sức lực nào.

Cô cố gắng ngồi dậy, bật đèn bàn, lắng tai nghe thì thấy hình như bên ngoài có người đang nói chuyện, cô cứ nghĩ là Nhan Tiểu Úy đang xem ti vi. Cô tìm nội y từ trong ngăn tủ, lại mở tủ quần áo rồi lấy ra một chiếc váy ngủ, mắt nửa đóng nửa mở, cúi đầu kéo cửa phòng ra ngoài, đi tới nhà tắm theo trực giác.

“Cưng à?” Chỉ nghe Nhan Tiểu Úy hít một hơi lạnh, hét thất thanh.

“Hả?” Cô mở mắt trong trạng thái lơ ma lơ mơ, quay đầu lại, bắt gặp một ánh mắt trêu chọc. Não ngừng hoạt động mấy giây, thình lình, cô cúi đầu nhìn xuống bộ quần áo ngủ nát như rau khô trên người, và bóng người phản chiếu từ ánh đèn với mái tóc rối như tổ quạ, thêm cả chiếc quần lót hoa

https://thuviensach.vn

không biết rơi trên đất từ bao giờ. Cô nhắm mắt, rủa thầm, chết quách đi cho xong.

Chỉ bối rối vài giây, Trì Linh Đồng nhanh chóng trấn tĩnh. Làm gì có ai bị ốm mà còn tươi tắn như hoa? Tại sao bây giờ con người đều sống mệt mỏi như vậy, bởi vì phải giả bộ quá nhiều. Khi đi làm thì giả bộ vui vẻ, sinh hoạt hàng ngày giả bộ có cảm giác an toàn, với bạn bè giả bộ thoải mái, với bản thân giả bộ hạnh phúc, trước mặt đàn ông giả bộ là người đẹp. Cô chỉ là thành quả của thiên nhiên, là phù dung nở giữa suối thôi mà, tuy đóa phù dung này hình như vừa bị mưa gió dập cho tan nát.

Nếu một người đàn ông thực sự yêu bạn, anh ta không chỉ yêu vẻ đẹp tươi trẻ thời thanh xuân của bạn, mà chắc chắn sẽ yêu cả những bể dâu bạn đã trải qua theo năm tháng.

Sau khi an ủi bản thân, Trì Linh Đồng điềm nhiên cúi người, nhặt quần lót lên nhét vào áo ngủ, sau đó nói với Nhan Tiểu Úy đang trợn tròn mắt há hốc mồm: “Hóa ra chị đang có khách! Đừng để ý đến em, hai người nói chuyện tiếp đi.” Dứt lời, cô quay người, tiếp tục đi về phía phòng tắm, bước đi không nhanh không chậm, chứng tỏ cô đang cực kỳ bình tĩnh.

“Cưng à, anh ấy không phải khách của chị.” Dưới góc nhìn của Nhan Tiểu Úy, biểu hiện lúc này của Trì Linh Đồng đã phạm vào điểm tối ky của phụ nữ, không biết còn có thể cứu vãn được nữa không. Cô mỉm cười xin lỗi Bùi Địch Thanh, rồi vội vàng kéo Trì Linh Đồng vào phòng tắm, đóng cửa “ầm” một tiếng.

Bùi Địch Thanh đã nhịn cười đến đau bụng, bấy giờ mới bật cười thành tiếng.

“Tiểu Úy, hình như đây là nhà chúng mình thuê chung mà, chị cho đàn ông vào nhà một cách tùy tiện thì không ổn đâu!” Trì Linh Đồng thoáng nhìn gương mặt mình trong gương, lại nhìn gương mặt được trang điểm

https://thuviensach.vn

xinh đẹp hoàn mỹ của Nhan Tiểu Úy, cảm thấy cơn sốt vừa hạ xuống lại hừng hừng bốc lên.

Nhan Tiểu Úy đảo mắt: "Ồ, em đúng là ăn cháo đá bát, lúc vị đại gia kia gõ cửa, chị còn tưởng là chủ nhà tới thu tiền thuê nhà, cái nhà này, bình thường buổi tối làm gì có đàn ông tới chơi, thế mà anh ta đã phá lệ tận hai lần rồi. Chị nói em bị ốm, anh ta hỏi có thể ngồi xuống chờ em được không, chị còn dám từ chối lòng tốt của người ta ư? Cho nên chị mới ngồi tiếp chuyện anh ta tới giờ"

"Nói chuyện vui không?" Trì Linh Đồng gạt tóc mấy phát, như một nghi phạm vừa trải qua vòng thẩm vấn vô cùng mệt mỏi, nát thì nát luôn, chẳng thiết gì nữa.

"Hôm nay chị hoàn toàn làm nền cho em đấy. Còn dám nói không liên lạc với đại gia nữa, nhóc con em gớm thật, quen nhau mấy tháng rồi, lại còn suốt ngày hẹn hò bên ngoài nữa chứ." Nhan Tiểu Úy chọc chọc vào trán Trì Linh Đồng.

"Anh ấy nói thế?"

"Anh ta kể chuyện hai người quen nhau thế nào, cũng hỏi vài chuyện của em ở công ty. Lạ thật, chị hỏi anh ta làm việc ở đâu, anh ta bèn đánh trống lảng, không thì cũng vào phòng xem em tỉnh chưa."

"Gì cơ?" Anh ấy... lén lút xông vào khuê phòng của thiếu nữ, còn ra thể thống gì nữa? "Quân tử phi lễ vật thị."(*) Cô hận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

(*) *Nhan Uyên, một đệ tử của Khổng Tử từng nói: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động. Tức là "Không hợp lễ thì không nhìn, không hợp lễ thì không nghe, không hợp lễ thì không nói, không hợp lễ thì không hành động. Câu trong truyện tức là: Người quân tử thấy cảnh không hợp lễ thì không nhìn.*

https://thuviensach.vn

“Chị muốn mời anh ta vào phòng chị mà anh ta còn không chịu đấy, em biết thỏa mãn đi! Em mau sửa sang người ngợm đầu óc cho gọn gàng, anh ta rất đẹp trai, nhưng không phải người của chị, chị chẳng thèm phí thời gian nữa.” Nhan Tiểu Úy mở cửa ra ngoài, để lại Trì Linh Đồng đang khóc không ra nước mắt.

Cô nhăn nhó đứng một lúc, cổ họng lại bất đầu ngứa, cô vừa ho vừa từ từ cởi áo ngủ, tiếng nói chuyện trong phòng khách, từng câu từng chữ đều nghe rõ ràng, cô nào có dũng khí mở vòi nước để cho người ta nghe thấy những âm thanh khiến người ta liên tưởng xa xôi.

“Tôi ra ngoài một lát.” Tên lưu manh liều lĩnh xông vào khuê phòng nói, “Phiền cô chăm sóc cho Linh Đồng, tôi sẽ quay lại ngay.”

Người này nghĩ đây là nhà anh chắc, giữa đêm tối mà ra vào như không.

“Được, ngày mai tôi không phải đi làm, ngủ muộn cũng không sao.” Nhan Tiểu Úy thể hiện tinh thần chuyên nghiệp của một nhân viên bán nhà, nụ cười hòa nhã như gió xuân.

Cửa mở ra rồi đóng lại.

Trì Linh Đồng tắm thật nhanh, gội đầu qua quýt, sau đó vội vã ra khỏi phòng tắm.

“Nếu anh ta quay lại thì chị nói là em ngủ rồi... khụ...” Cô nói với Nhan Tiểu Úy.

“Dựa vào đâu mà chị phải làm một người phụ nữ dối trá giúp em?” Nhan Tiểu Úy hừ, vặn eo, đi vào phòng mình.

https://thuviensach.vn

“Khụ... tốt thì tốt cho trót! Người ta còn đang ốm mà!” Trì Linh Đồng gọi với theo.

“Trái tim người ta còn đau xót đây, khi nào thì mới có một người đàn ông tốt nhìn thấy ngôi sao lấp lánh này đây?” Nhan Tiểu Úy quay đầu, tỏ ra u oán, từ từ đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng choáng váng ôm đầu, mệt mỏi đứng giữa phòng.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, cô giật mình run rẩy theo bản năng, mấy phút sau cô mới chầm chậm bước ra.

“Nhanh thế!” Người bên ngoài cười hiền hòa, tay cầm túi giấy.

Cô chỉ mở hé cửa, đưa tay về phía túi giấy, “Cảm ơn. Nhưng giờ muộn quá rồi, anh về sớm một chút...”

“Hơi nóng đấy, để anh!” Người nọ đẩy tay cô ra, đẩy cửa bằng cùi chỏ, ngang nhiên bước vào.

“Bùi Địch Thanh!” Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn trần nhà, người này chẳng kiêng kị gì cả.

“Ốm không nặng, vẫn còn khí thế lắm. Mau lên giường nằm đi, anh vào ngay đây” Anh nhíu mày sờ trán cô, quay người đặt túi giấy lên bàn.

Xỉu, sao nghe câu này... cứ mờ ám thế nào?

Anh quay đầu lại, thấy cô không động đậy, “Muốn anh ôm em vào?”

Trì Linh Đồng suýt nhảy dựng lên, “Bùi Địch Thanh, sống thì đừng có quá đáng thế, tôi bị ốm, nhưng còn chưa ốm ngốc người.”

https://thuviensach.vn

“Không ngốc mà lại đứng đây lườm anh với mái tóc ướt nhẹp thế à, muốn mai ốm nặng hơn, không cần vẽ thiết kế nữa, tặng luôn dự án Thính Hải Các cho anh?” Anh nói rất tự nhiên, khuôn mặt bình thản như thường.

“Anh... anh nhìn trộm... bản vẽ của tôi?” Cô nhớ tới tài liệu đặt bên gối.

“Đến cái khung em còn chưa vẽ xong, bản vẽ gì chứ? Mau vào đi, bạn cùng nhà của em đang nghe đấy!” Anh quay người đi vào bếp, không để ý tới cô nữa.

Cô giơ nắm đấm về phía lưng anh, quang minh chính đại vào phòng, ngoan ngoãn nằm lên giường. Cũng chẳng có gì để cãi, đi ngủ sớm bị người ta nhìn thấy hết, mới cứu vớt bằng cách thu quần áo bày bừa bộn trên giường. Cả người mỏi mệt như cánh diều trước gió, tắm xong, nói được mấy câu đã thở hổn hển.

Bùi Địch Thanh bưng một chiếc bát, một cái đĩa đi từ ngoài vào lấy chân khép cửa lại, bát đựng cháo bí đỏ được ninh nhừ, còn trên đĩa là những miếng lê nhỏ.Anh đặt hai thứ trong tay xuống, kéo ghế ngồi ở đầu giường, giật vài tờ từ hộp khăn giấy, lót dưới miệng cô, “Ăn cháo trước hay ăn lê trước ? ”

Cô híp mắt nhìn anh, hai người mới quen nhau mấy tháng, hình như còn chưa thân thiết tới mức độ này. Nhưng vẻ mặt và hành động tự nhiên của anh khiến cô có cảm giác như hai người đã quen nhau từ lâu rồi, ở bên nhau rất hòa hợp, người tung kẻ hứng. Cô kéo chăn che đầu.

“Đừng kéo nữa. Lần đầu tiên gặp em, tôi đã biết số đo ba vòng, dáng chân, vòng eo...”

Trì Linh Đồng không khỏi ôm lấy hai vai, bỗng thấy như thể cả người đang không mặc quần áo vậy, “Anh nói bậy.”

https://thuviensach.vn

Bùi Địch Thanh hăm hở nói tiếp: “Chúng ta đều làm trong ngành thiết kế, chỉ nhìn một chút là có thể hiểu rõ chiều cao chiều rộng của tòa nhà. Em là một cô bé con, đứng ngay trước mặt anh, chẳng lẽ anh không thấy rõ hay sao?”

“Thấy rõ cũng không thể nói ra miệng.” Cô trách.

Anh bật cười: “Cháo hơi nóng, ăn một miếng lê trước cho nhuận họng?”

Cô thoáng chớp mắt, bất chợt hỏi một vấn đề chẳng liên quan: “Có phải anh luôn chăm sóc những cô bạn gái trước như thế này không?”

“Em thừa nhận em là bạn gái đương nhiệm của anh?” Anh mỉm cười điềm tĩnh, giọng nói dịu dàng hết mực.

“Tôi không thèm. Anh... lỗi lầm chồng chất, tội ác tày trời, lăng nhăng khắp nơi, tôi không thèm làm bạn gái của anh.” Cô xiên một miếng lê bỏ vào miệng, vị ngọt ngào mát lạnh chạm tới đáy lòng.

“Tối qua phải chịu oan ức vì anh sao?”

Bùi Địch Thanh chợt nói ra câu này, Trì Linh Đồng sửng sốt một lúc lâu, nhìn anh chằm chằm.

“Ừm, đây là phiền hà mà anh mang đến cho em, anh thừa nhận, đừng nhìn anh bằng ánh mắt ngơ ngác đầy oán giận ấy nữa, anh thực sự chưa từng nói với ai chuyện anh tơ tưởng đến em, cũng không hiểu làm thế nào mà cô ta biết được.”

“Hai người có tâm linh tương thông! Tôi không thể hiểu nổi, rõ ràng còn yêu nhau như thế, sao cứ cố làm một đôi tình nhân ở đôi bờ nhìn nhau? Chẳng lẽ chuyện tình không khiến người ta rơi lệ thì không phải tình yêu chân thành?”

https://thuviensach.vn

Bùi Địch Thanh nhìn cô bằng ánh mắt nghiền ngẫm: “Em khăng khăng tách mình khỏi mọi chuyện, sau đó không còn liên quan gì đến anh, em ngồi dưới đài vỗ tay reo hò thì mới được, đúng không?”

Cô nuốt xuống một miếng lê: “Bây giờ tôi thực sự chỉ là người ngoài cuộc thôi!”

Anh cưng chiều nhéo mũi cô: “Ranh mãnh. Sao tối qua không nói với anh?”

Cô xiên một miếng lê, đưa cho anh: “Anh cùng ăn một miếng đi!”

“Đừng, khi ăn lê thì không thể chia ra.” Anh đẩy tay cô đi.

“Tại sao?” Có hẳn một đĩa, mình cô ăn không nổi.

“Chia lê khi ăn, sau này sẽ phải xa nhau, không biết bao giờ mới gặp lại. Em chưa từng nghe ư?”

Cô ngơ ngác nhìn anh, lập tức kéo dĩa lê vào lòng, “Sau này tôi còn muốn hợp tác thiết kế với anh. Thế anh ăn ít cháo đi.”

Ánh mắt Bùi Địch Thanh sáng lên, lập tức điềm nhiên hỏi: “Vẫn chưa tin tình cảm của anh dành cho em sao?”

“Thật ra thì được anh yêu quý như vậy, tôi vừa mừng vừa lo. Nhưng trước khi tôi hiểu rõ về chuyện tình cảm trước đây của anh, tôi thấy chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách thì tốt hơn. Tại sao bạn gái của anh lại thành chị dâu của anh ?”

“Là kết quả của quan hệ thông gia thương mại.”

https://thuviensach.vn

“Anh tưởng anh đang viết tiểu thuyết đấy à, đây là thời đại kỹ thuật số chuyển động không ngừng, những tình tiết cũ rích kia không khiến người ta cảm động nữa đâu. Anh trai của anh dễ dàng chấp nhận vậy ư, vì lợi ích của gia tộc bèn chấp nhận lấy bạn gái của em trai? Sau đó anh và cô ấy, một người khóc tới bình minh giữa chốn thâm cung, một người lang thang ở nơi đất khách quê người? Bây giờ hai người thực sự có thể điều chỉnh vị trí của mình trong lòng người kia sao?”

“Em không ở trong hoàn cảnh như vậy thì đừng nhận xét bừa bãi về người khác.” Bùi Địch Thanh đứng bật dậy, vẻ mặt tối tăm.

Bầu không khí hơi căng thẳng.

Hồi lâu, Trì Linh Đồng chớp mắt: “Cho nên tôi thấy chúng ta cần tìm hiểu thêm, mỗi người đều cho mình chút cơ hội để lựa chọn, tránh cho thế gian này lại có thêm một đôi tình nhân đau khổ.”

Có những người đàn ông, có thể dâng tặng bản thân của hiện tại và tương lai cho bạn, nhưng với quá khứ, không thể chạm vào dù chỉ mảy may, đó là cái kén trong lòng anh ta, được bọc kín tầng lớp lớp, anh ta giấu mình trong kén, đợi tới khi đêm tối tĩnh lặng chỉ có một mình mới lặng lẽ tưởng nhớ. Anh ta sẽ bật cười đau xót, sẽ thở dài khe khẽ, sẽ lẳng lặng khóc thầm, những chuyện ấy, anh ta không muốn chia sẻ với bất cứ ai.

Hạnh phúc có thể giản dị, có thể mơ hồ, nhưng Trì Linh Đồng muốn mở mắt thật to để thấy rõ tất cả mọi thứ. Tình yêu rất ích kỷ, không thể chấp nhận nổi một chút kẽ hở. chấp nhận một người là chấp nhận hiện tại, chấp nhận tương lai, cũng chấp nhận cả quá khứ của anh ta.

Một người đàn ông, không muốn nhắc đến quá khứ, có hai nguyên nhân: Một là quá khứ thê thảm tới mức không nỡ nhớ lại, hai là ghi khắc quá khứ vào tận đáy lòng. Bùi Địch Thanh thuộc loại nguyên nhân nào, cô không

https://thuviensach.vn

phân tích nổi, vậy hãy để bản thân tiếp tục giữ vững "tỉnh táo và lý trí", chớ để thủy triều của tình yêu phá vỡ đê điều.

Thật ra khi Bùi Địch Thanh vì cô mà dốc hết sức lực để kiến lập ‘Khế Viên’, trong khoảnh khắc ấy, cô đã rung động, cũng vô cùng cảm động. Nhưng sau đó ngẫm kỹ lại, Bùi Địch Thanh đánh đổi hết thảy vì một cô gái bình thường như cô, là để thuyết phục cô, hay là để thuyết phục chính bản thân mình?

Bùi Địch Thanh không nói tiếp nữa, chỉ thoáng nâng khóe môi vẻ cay đắng, xoa đầu cô: “Lát nữa ăn xong cháo rồi hãy ngủ tiếp. Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho em.”

“Được!” Trì Linh Đồng rất khâm phục mình, tới lúc này rồi mà còn cười vui vẻ được như thế.

Cô xuống giường dẫn anh ra ngoài, anh cẩn thận đóng chặt cửa giúp cô.

Mấy phút sau, cô tắt đèn phòng khách, bước tới ban công thấy anh đứng bên cạnh xe, ngẩng đầu nhìn về phía nhà của cô tàn thuốc giữa những ngón tay lập lòe sáng tối.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, lặng yên.

Một cơn gió đêm thổi tới, mũi ngứa, cô hắt xì một tiếng. Không biết tự bao giờ, ý thu đã in đậm lên bầu không khí nơi đây.

Ngày hôm sau, Bùi Địch Thanh không gọi điện tới như lời hẹn, dường như đã ngầm hiểu ý, Trì Linh Đồng cũng không gọi cho anh. Cô tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào thiết kế Thính Hải Các, nếu người không ở công ty thì cũng đang ở nhà, một trung tâm hai vị trí cơ bản, Trần Thần nói nếu cô còn tiếp tục như vậy, hoàn toàn có khả năng cạnh tranh Huy hiệu lao động 1/5(*).

https://thuviensach.vn

(*) *Huy hiệu lao động 1/5 ở Trung Quốc được trao bởi Tổng công đoàn toàn quốc, để vinh danh những người đã có những cống hiến vượt trội trong sự nghiệp kiến thiết chủ nghĩa xã hội. Huy hiệu được tặng vào ngày 1/5 - tức Quốc tế Lao động.*

Tới ngày thứ mười thì mô hình thiết kế được hoàn thành, Trì Linh Đồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy hơi buồn bã. Phải thừa nhận rằng Bùi Địch Thanh không phải gió thổi qua mặt hồ là cô đây, dẫu thế nào vẫn cứ để lại chút dấu tích. Trì Linh Đồng có thể kể hết mọi chuyện về Hi Vũ với Khổng Tước, cũng có thể mỉa mai Dương Dương với Nhan Tiểu Úy, nhưng về Bùi Địch Thanh, cô tựa như một Đảng viên bảo vệ bí mật, giấu kín từng chút một sâu tận đáy lòng. Cô không có kinh nghiệm yêu đương, tính cách cũng kỳ quặc, cô đã thử phân tích mối quan hệ giữa hai người từ góc nhìn của một người ngoài cuộc, cô thấy mình không đủ rộng lượng, nhưng cũng không sai. Cô không biết tình hình trước mắt này chỉ là sự bế tắc tạm thời, hay là dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện.

Suy nghĩ nhiều như vậy, lại vừa khỏi ốm, trông người gầy gò hẳn đi, mắt cô vốn to giờ nhìn như chiếm phân nửa khuôn mặt. Gặp Nhạc Tĩnh Phân trong thang máy, Nhạc Tĩnh Phân tưởng cô vất vả vì công việc, rất cảm động, bèn cho cô nghỉ phép ba ngày để nghỉ ngơi thật tốt.

Trì Linh Đồng quyết định về Tân Giang một chuyến, đúng lúc Tiêu Tử Hoàn cũng tới Tân Giang để khảo sát cua đồng Trung Quốc cho Giang Tiên Quán sắp khai trương của anh ta, tiện đường đưa cô đi theo.

Nhà cũ đã bán cho người khác, ông Trì Minh Chi thuê một căn nhà hơn tám mươi mét vuông, nhà có bốn người đã khá chật chội, nên cô về Tân Giang thì đành ở khách sạn. Trì Linh Đồng đặt phòng trước trên internet, lúc đăng ký, cô gần như bật khóc. Tân Giang dường như là Tân Giang của ai đó, không liên quan gì tới cô. Từ nhỏ tới lớn, biết bao hồi ức tươi đẹp, đột nhiên không còn gì ràng buộc. Một người không có quê hương, tựa như một quả thương nhĩ(*), dính ở đâu thì bám ở đó.

https://thuviensach.vn

(*) *Hay còn được gọi là quả ké đầu ngựa, trên quả có nhiều gai dính.*

Khổng Tước nói tình cờ gặp ông Trì Minh Chi trên đường, suýt nữa không nhận ra. Tóc rối tung, râu cũng không cạo sạch, vạt áo không sạch sẽ, không biết là vết cháo hay sữa dính vào, hai mắt đỏ như máu, như thể mấy trăm năm không ngủ. Trì Linh Đồng nghe xong, mấy hôm sau bèn tới ngân hàng kiểm tra tiền trong tài khoản.

Tiêu Tử Hoàn lái chiếc Mercedes đen mà Tiêu Tử Thần từng dùng trong giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân, miệng ngậm điếu thuốc, đã chờ dưới tầng từ rất sớm. "Đi xe này có gây chú ý quá không?" Một chiếc xe sang trọng như thế mà dùng để đi đường dài, trái tim Trì Linh Đồng cũng hơi thương tiếc. Buổi sáng nhiệt độ rất thấp, vừa mở miệng đã thở ra một làn khói trắng.

Tiêu Tử Hoàn liếc nhìn cô, vỗ vỗ đầu cô: "Ngốc quá, mục đích lái xe này là để khoe khoang đẳng cấp, nếu không ai thèm lái, nhìn quá già cỗi."

Trì Linh Đồng gật đầu, Tiêu Tử Hoàn trông thế này thì nên đi kèm với một chiếc xe thể thao đa dụng, bật nhạc rung trời, ôm hai người đẹp mặc bikini trong ngực, điên cuồng lao nhanh trên sa mạc. Trì Linh Đồng chớp chớp mắt, trong xe thực sự có một người đẹp, chẳng qua không mặc bikini, hơn nữa trông rất quen.

Người đẹp cũng cực kỳ kinh ngạc.

Tiêu Tử Hoàn ngượng ngùng gãi đầu, nghiêm túc nói: "Xin trịnh trọng giới thiệu, ngôi sao tương lai của ngành thời trang, một trong mười người mẫu ô tô đẹp nhất Thanh Đài - Đào Yên Nhiên."

Nhớ ra rồi, là cô "búp bê Tây" mà Hi Vũ dắt tới hôm nọ. Trì Linh Đồng mỉm cười chào hỏi. Hôm nay búp bê Tây ăn mặc rất giản dị trong sáng, mặc

https://thuviensach.vn

áo len màu xám, quần jean mài màu xanh, đi giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, để mặt mộc.

Đào Yên Nhiên cũng nhận ra Trì Linh Đồng, hai người đều sửng sốt, cô ta vừa bối rối liếc nhìn Tiêu Tử Hoàn, vừa nhìn Trì Linh Đồng với vẻ cầu xin.

Trì Linh Đồng nháy mắt tỏ vẻ hiểu ý, lúc lên xe hai người cùng ngồi song song ở ghế sau.

Tiêu Tử Hoàn khởi động xe, phong cách hài hước vẫn không thay đổi: "Vị này chính là con gái nuôi tương lai của cha mẹ anh. Này cô đừng lườm tôi, tôi cho cô biết nhé, cha mẹ tôi luôn ước ao có một cô con gái nên mới sinh tôi, kết quả thật đáng thất vọng, bởi vậy trời chiều lòng người, tôi bèn làm cái đinh trong mắt họ. Thế đã đành, đằng này cô đến nhà tôi hai lần, cha tôi đã quý rồi, khen cô vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, cứ tới chủ nhật là lại giục tôi gọi điện mời cô tới ăn cơm. Nếu tôi không ngăn cản, e là cô thấy phiền không chịu được ấy chứ. Nhưng kinh khủng nhất là mẹ tôi còn nhớ cô, suốt ngày hỏi giờ em gái đã chuyển tới khu vực an toàn chưa con. Tôi nói phải đưa cô về Tân Giang, cha tôi hỏi đi mấy người, tôi bảo chỉ có tôi và cô, cha tôi bèn nổi giận, bắt tôi phải dẫn theo một người nữa. Không thì đường xa như thế, nếu tôi ăn nói lung tung, nhất định sẽ khiến cô sợ. Cô thấy không thấy không, rốt cuộc khuỷu tay họ chỉ về đâu thế, hình như tôi mới là con ruột cơ mà, lẽ trời ở đâu."

Đào Yên Nhiên nhìn hai người họ, một lảm nha lảm nhảm, một trừng mắt hung hãn, phì cười: "Tử Hoàn hỏi tôi có muốn tới tắm mưa bụi Giang Nam không, tôi còn tưởng anh ấy đùa tôi chứ! "

"Anh đùa em bao giờ, anh là người nghiêm túc, câu nào cũng là lời thành thật rõ ràng. Yên Nhiên, giờ thì biết anh trai thương em rồi đúng không! Chớ để mấy thằng cha cơ bắp có tí sắc đẹp trong giới của em quyến rũ, anh mới là ông xã của em. Như cái vị có khuôn mặt nhăn nhó ngồi cạnh em này,

https://thuviensach.vn

anh đã nghĩ nhiều rồi, chỉ có thể ngưỡng mộ mà không thể chạm vào. Trì Linh Đồng, tôi quyết định tôn sùng cô như nữ thần."

"Cách thức tôn sùng là?"

"Thế này đi, tới Tân Giang, chuyện ăn ở của chúng tôi do cô bao hết."

"Không vấn đề" Trì Linh Đồng thẳng thắn đồng ý, "Vậy cứ thế đi, không biết tôi đoạt vị trí của anh trai anh, anh ta có ý kiến gì không?"

"Tôi không nói với anh ấy chuyện tôi tới Tân Giang." Tiêu Tử Thần không cười nữa, tập trung nhìn về phía trước. Mercedes đắt cũng có lý do của nó, vừa tới đường cao tốc, xe tăng tốc như bay, nhưng thân xe không hề rung lắc, cực kỳ thoải mái, Trì Linh Đồng đoán là đến chiều thì sẽ tới nơi.

"Anh ta bận lắm à?" Trì Linh Đồng không hiểu lắm.

"Tôi chẳng sợ cô đi tố cáo tôi đâu, tôi không ưa bà chị dâu kia, không thích nhìn cái kiểu giả vờ hiền thục của chị ta."

Trì Linh Đồng ồ lên, mỉm cười: "Mỗi người một ý, anh trai anh thích là được, anh không ưa gì chứ."

"Anh tôi là con mọt sách, nhưng tôi không phải. Trì Linh Đồng, cô không muốn chiêu đãi chúng tôi đúng không?"

"Muốn chiêu đãi một trăm phần trăm, anh trai à, dù thế nào cũng phải dành cơ hội này cho tôi. Nói đi, muốn ở khách sạn mấy sao?"

"Tôi đây dễ tính lắm, thế thì ở khách sạn năm sao, tối ra bờ sông ăn cá tươi ngắm đèn đánh cá, được không?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lẳng lặng gật đầu, quay mặt về phía cửa sổ xe. Đồng ruộng, sông hồ, cây cối lướt nhanh qua mắt cô, không nhận ra đây là khu vực nào.

Trên đường, Tiêu Tử Hoàn dừng lại đổ xăng ở trạm phục vụ, Đào Yên Nhiên cùng Trì Linh Đồng đi tới phòng vệ sinh, chủ động nhắc tới Hi Vũ. Cô ta nói hôm ấy cô ta đang đứng làm mẫu cho một Showroom 4S, Hi Vũ và bạn cậu ta đến xem xe, nhìn thấy cô ta, sau đó hỏi cô ta có làm thêm không. Cô ta hỏi làm thêm việc gì. Hi Vũ nói là giả bộ làm vị hôn thê của cậu ta, để ra oai với bạn gái cũ. Cô ta hỏi ra oai kiểu gì? Cậu ta bảo cứ thân mật tình cảm trước mặt bạn gái cũ là được.

Trì Linh Đồng tò mò hỏi: "Phí ra trận mà cậu ta trả cho cô là bao nhiêu?"

Đào Yên Nhiên giơ một bàn tay lên: "Năm ngàn(*). Có khi một tháng tôi còn chẳng kiếm được nhiều tiền như thế."

(*) *Khoảng 17,5 triệu VNĐ.*

Trì Linh Đồng nhắm mắt, điên rồi, tên bại hoại kia dám ném tiền đi thật!

"Thực ra khi đó tôi cũng hơi thích Tử Hoàn, thường xuyên xem anh ấy biểu diễn, nhưng anh ấy không hay dể ý tới người khác. Gần đây chúng tôi... mới thân thiết hơn một chút. Tôi xin cô, đừng bao giờ để lộ chuyện kia." Đào Yên Nhiên vô cùng lo lắng.

Trì Linh Đồng nhìn cô ta, không rõ mình có nên nói cho cô ta biết là tối hôm ấy, đôi nam nữ còn lại chính là anh trai và chị dâu của Tiêu Tử Hoàn hay không. Ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định không nói gì hết, đời người quá ngắn ngủi, cứ tận hưởng thú vui trước mắt đã!

Lúc mặt trời ngả về đằng Tây, chiếc Mercedes đen ra khỏi cao tốc, lái xe vào thành phố Tân Giang dọc theo bờ đê. Tân Giang đẹp thanh tao tú lệ,

https://thuviensach.vn

phong vị khác hẳn với Thanh Đài, Đào Yên Nhiên cực kỳ thích thú, nhoài người bên cửa sổ xe hỏi hết cái này tới cái kia.

Ba người ăn bữa tối ở một nhà hàng ven sông khá nổi tiếng. Mùa này, cua rất béo, tôm cũng tươi. Trì Linh Đồng còn gọi thêm hai món ăn và vài con cá. Tiêu Tử Hoàn và Đào Yên Nhiên ăn tới mức mặt mũi đỏ bừng, khen ngon liên tục. Ăn xong ra ngoài, Trì Linh Đồng đi thanh toán, Tiêu Tử Hoàn đã tranh trước. “Nếu tôi thực sự bắt cô trả tiền thì cha tôi sẽ mắng chết tôi mất. Ha ha, cô là con gái của chú Quan, cũng chẳng khác nào em gái tôi.” Trong nụ cười của Tiêu Tử Hoàn có cả sự kiên quyết, Trì Linh Đồng đành thôi.

Lúc tới khách sạn, Trì Linh Đồng không muốn làm vướng tay vướng chân hai người kia, bèn nói mình về ở nhà của cha, để hai người họ đăng ký phòng thôi.

"Được, được, vậy chiều mai cô có mặt đúng giờ là được, những lúc khác thì đừng làm phiền chúng tôi.” Tiêu Tử Hoàn thân mật ôm vai Đào Yên Nhiên, giục Trì Linh Đồng đi mau.

Đào Yên Nhiên hơi ngượng ngùng, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ áy náy. Trì Linh Đồng bắt taxi tới một khách sạn khác, cách đại học không xa, đặt hành lý xuống, rửa mặt qua quýt, cô nghĩ dù sao mình cũng là chị gái, theo phép lịch sự thì cũng nên mua ít quà. Cạnh trường đại học có một siêu thị lớn, cũng khá gần khách sạn, cô bèn đi bộ tới đó.

Trì Linh Đồng không biết nên mua thứ gì cho trẻ con mấy tháng tuổi, bèn đẩy xe đi loanh quanh, thấy thứ gì đẹp thì bỏ vào xe. Lúc qua quầy hoa quả, thấy hoa quả được xếp trên giá hàng, trông rất đẹp. Cô ngắm tới ngẩn ngơ, lúc ngẩng đầu lên, cảm thấy sự ồn ào của siêu thị ảnh hưởng đến cảm nhận về hoa quả, mà điều khó tin hơn nữa là, giữa bầu không khí xôn xao, gương mặt kiêu căng phách lối của Hi Vũ lại xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Cậu ta đang cầm tay một cô gái, cùng đẩy xe mua hàng, hai người cười cười nói nói. Trong xe đẩy có cá, có thịt, có hoa quả, có bánh mì, có giấy ăn, có xà phòng, xem ra là một gia đình hai người đầm ấm. Trì Linh Đồng định tránh đi theo bản năng, nhưng một giây sau, cô lẳng lặng tránh sau giá hàng, cô muốn xem cô gái khiến Hi Vũ rung động trông như thế nào.

Đúng như ước nguyện của cô, cô gái kia quay người qua, mặt mũi xinh đẹp hiền lành, vóc dáng mảnh mai trong bộ quần áo tinh tế đắt giá, nhìn từ xa, quả là một mỹ nhân xinh đẹp.

Tâm trạng của cô rất phức tạp, không phải ghen tỵ, không phải hối hận, không phải oán trách, chỉ là hơi chua xót, tựa như bị ai đó cướp mất một món đồ chơi mà mình không mấy yêu thích, nhất thời chưa kịp thích ứng. Những năm tháng ngây ngô ấy, rốt cuộc cũng bị thời gian vùi lấp. Cô ngồi trên ghế đá ven đường, mỗi cành cây ngọn cỏ trước mắt rõ ràng đều rất quen thuộc, nhưng lòng cô lại có cảm nhận như một người tha hương nơi đất khách.

Mùa thu ở Tân Giang không tới sớm như Thanh Đài, đêm trên phố, gió còn chưa lạnh lắm, ánh trăng cũng vẫn sáng ngời. Một chiếc taxi đỗ lại ven đường, tài xế hỏi Trì Linh Đồng có muốn đi đâu không. Trì Linh Đồng xách hai túi đồ đạc lớn lên xe, nói ra một địa chỉ trong vô thức.

“Bây giờ chỗ đó là công trường, nhà dân gần đó đều giải tỏa hết rồi, tối thế này chẳng có mấy ai tới đấy.” Tài xế hỏi với vẻ hoang mang.

Trì Linh Đồng tỉnh táo lại, bấy giờ mới nhận ra địa chỉ mà mình nói là Khế Viên. “Tôi biết, tôi chỉ tới đó xem qua thôi, anh có thể đợi tôi một lát không?”

Tài xế là người hiền hậu, đồng ý ngay. Đường từ nội thành tới Khế Viên, vậy mà lại là một con đường rất rộng rãi, đèn đường hình hoa hướng dương, thấp thoáng thấy được bóng cây cao cao san sát hai bên đường. “Toàn là

https://thuviensach.vn

cây bạch quả, nghe nói mấy vạn tệ(*) một gốc cây đấy, mấy cây này vừa được trồng xuống chưa lâu, hai bên phải dùng gỗ đỡ, chỉ thiếu nước truyền chất bổ vào nữa thôi.

(*) *1 vạn tệ bằng khoảng 35 triệu VNĐ.*

"Doanh nhân khai phá nơi này bỏ ra nhiều vốn như thế, hết xây đường rồi trồng cây trồng hoa, nhưng nhà kia chỉ cho thuê chứ không bán, người thuê còn phải qua vòng khảo hạch của công ty quản lý, đúng là không thể hiểu nổi, hay là hình như đầu người kia bị cửa kẹp rồi?" Giọng nói tài xế vô cùng khó chịu.

Cây bạch quả mọc chậm, chất gỗ rắn chắc. Đương mùa xuân, lá cây có màu xanh ngọc, vào mùa thu, quả nhỏ màu trắng treo đầy trên cây, lá cây ngả vàng, tới mùa đông, lá cây rụng hết. Rất nhiều doanh nghiệp xây dựng không thích cây bạch quả, thích chọn những loại cây xanh tốt suốt bốn mùa. Nhưng Trì Linh Đồng lại rất thích nó, cây cối phải có dấu ấn bốn mùa, như tâm trạng của con người khi buồn khi vui. Đẩy cửa xe ra, đã thấy tiếng nước chảy trên sông, tiếng gió thổi qua lau sậy ven sông kêu sột soạt, tựa như mưa rơi, một cơn mưa rất đỗi dịu dàng.

Ở bốn góc của KhếViên có bốn cột đèn rất lớn, chiếu xuống khiến công trường sáng như ban ngày. Tường vây không cao lắm, Trì Linh Đồng chọn một gò đất cao, từ đó có thể nhìn thấy những bộ phận chính của công trình đã gần hoàn thành, thấy được đường mòn, đường xe chạy đã dần hiển hiện, cho dù nhà thiết kế có xuất sắc đến đâu, tác phẩm có ưu tú tới mức nào nếu không được thực hiện thì nó mãi mãi nằm trên giấy, không có giá trị. Nếu so sánh một công trình kiến trúc hoàn thiện với một bản phác họa nhân vật, thì nhà thiết kế chỉ là người vẽ đường viền cho nhân vật, còn người xây dựng mới từ từ thêm máu thịt vào nhân vật ấy, khiến tác phẩm trở nên đa chiều và sống động hơn.

https://thuviensach.vn

Linh hồn của Khế Viên là cô, nhưng thể xác chứa đựng linh hồn là Bùi Địch Thanh, thiếu một trong hai người, Khế Viên đều không thể thành hình.

Tuy đã hiểu rõ về Khế Viên sau khi xem bản thiết kế đồ họa, nhưng khi đặt mình vào nơi đây, dù tầm mắt bị màn đêm lớp lớp ngăn trở, nhưng làn sóng kích thích ấy vẫn khiến cô nín thở.

Đây không phải tác phẩm đầu tiên của cô, nhưng là giấc mộng mà cô đã ẩn giấu trong đáy lòng từ rất lâu. Khi cô kể về nó với Bùi Địch Tlianh, giọng nói còn pha chút vui đùa, rất tùy ý, chưa bao giờ tưởng tượng được rằng có một ngày nó sẽ trở thành sự thật. Giữa cái thời đại thực dụng thế này, ai sẽ làm một việc dại dột như vậy đây?

Cô đã mơ một giấc mộng hoang đường.

Anh đã làm một việc vô cùng ngốc nghếch.

Ăn lót dạ xong, Trì Linh Đồng gọi điện cho ông Trì Minh Chi, ông Trì Minh Chi buồn bã hỏi sao cô không về nhà, khi Trì Linh Đồng tới Tân Giang thì đã rất muộn rồi, đoán rằng em trai em gái đã ngủ nên không làm phiền, chiều ngày mai sẽ về Thanh Đài. Ông Trì Minh Chi không lên tiếng, chỉ thở hổn hển, Trì Linh Đồng nghe mà không đành lòng, vội hẹn gặp ông ở nhà hàng rồi cúp máy.

Tuy Khổng Tước đã nhắc trước nhưng Trì Linh Đồng vẫn vô cùng hoảng hốt. Mái tóc vốn ngả hoa râm của ông Trì Minh Chi giờ quá nửa là chuyển sang màu trắng như tuyết, quần áo nhiều nếp nhăn, vạt áo trước dính mấy vết bẩn dầu mỡ, móng tay rất dài, chỉ khi nhìn thấy cô thì khuôn mặt thẫn thờ mới lộ vẻ vui mừng. Nhưng khi ánh mắt chạm tới hai chiếc túi lớn mà Trì Linh Đồng xách trên tay, trái tim ông Trì Minh Chi lập tức đau đớn vô cùng. Trong mắt ông, Trì Linh Đồng còn là một cô bé chưa lớn, nông nổi, hay giận dỗi, chưa hiểu sự đời. Thế nhưng giờ đây cô vừa hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, vừa hiểu biết ngoan ngoãn. Tựa như một cái cây non yếu ớt,

https://thuviensach.vn

đột nhiên bị tiêm thuốc tăng trưởng, bị ép phải lớn lên, phải mọc ra cành lá um tùm.

“Con chọn những thứ trông xinh xắn, cũng không biết em trai em gái có thích không nữa?” Trì Linh Đồng đặt hai chiếc túi lên ghế tựa, đẩy ghế ở cạnh ông Trì Minh Chi sang một bên, thân thiết kéo tay ông, bĩu môi: “Cha, cha có thấy con xinh hơn trước không?"

Ông Trì Minh Chi kiềm chế nỗi buồn trong lòng, hãnh diện nhéo mũi cô, “Con gái của cha lúc nào cũng xinh đẹp, có bạn nam đang theo đuổi con sao?”

“Con vừa xinh đẹp vừa thông minh, đương nhiên có rất nhiều chàng trai theo đuổi.” Trì Linh Đồng hất cằm.

Cha và con gái đều vui vẻ.

Món ăn nhanh chóng được bưng lên, toàn là món mà Trì Linh Đồng thích ăn, ông Trì Minh Chi hỏi Trì Linh Đồng chuyện công việc, cô chỉ dùng một chữ bận rộn để miêu tả tóm tắt toàn bộ.

“Em trai em gái có khỏe không ạ?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, rất khỏe mạnh. Sau khi thuê người giúp việc, cuối cùng thì cha cũng coi như có một giấc ngủ trọn đêm.” Ông Trì Minh Chi mỉm cười với vẻ mỏi mệt khó diễn tả bằng lời.

Ăn cơm xong, Trì Linh Đồng nói sẽ cùng ông Trì Minh Chi đi dạo một lúc, rồi quay lại lấy đồ đạc. Ngoài nhà hàng là một con đường với cây cối xanh tốt, đi thêm chút nữa là tới công viên trung tâm thành phố, nơi này lại gần trường đại học, ít xe cộ đi lại, đi dạo rất yên tĩnh. Ông Trì Minh Chi dắt tay Trì Linh Đồng như khi cô còn bé. Đi dạo một lúc, hai người dừng lại, ông Trì Minh Chi buồn bã thở dài: “Cha thực sự hi vọng có thể quay trở lại

https://thuviensach.vn

mười năm trước đây, khi đó con vẫn là một cô bé học trung học... tất cả đều không thay đổi, vậy thì tốt biết bao!”

Trì Linh Đồng nhìn cha cô bằng ánh mắt thương cảm, cũng thở dài, đối với ông, cuộc sống này không còn là thưởng thức, là hưởng thụ, mà tựa như một ngọn núi lớn đè xuống khiến ông không thở nổi, chần chừ một thoáng, cô tựa đầu lên vai ông, “Cha, có một người đang theo đuổi mẹ...” Đây là lý do chính khiến cô trở lại Tân Giang. Sau khi ông Quan Ấn Đạt quay về không lâu, bà Đàm Trân gọi điện cho cô, nói ông Quan Ấn Đạt đã thổ lộ, bà muốn hỏi ý kiến của cô. Bà Đàm Trân không phải người tùy tiện, nếu bà nói như vậy, đương nhiên là đã động lòng. Khi đó cô tán thành cả hai tay hai chân, còn đồng ý làm phù dâu cho mẹ.

Ông Trì Minh Chi im lặng rất lâu, đứng yên như một pho tượng

“Ông ấy hơn mẹ hai tuổi, cao lớn, rất uy nghiêm, con người rất tốt, con đã gặp rồi... Cha?” Cô chợt thấy mu bàn tay hơi ấm nóng, cô nghiêng đâu nhìn sang, thấy vai ông Trì Minh Chi run rẩy, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt thanh dật của ông.

“Người phụ nữ tốt như bà ấy xứng đáng gặp được một người đàn ông ưu tú, bà ấy nhất định sẽ hạnh phúc...” Ông Trì Minh Chi nghẹn ngào đau khổ, vào thời khắc này, ông dường như sụp đổ “Cha đã làm chuyện có lỗi với bà ấy, cha... không mong được bà ấy tha thứ, nhưng mà, Đồng Đồng... cha thực sự thực sự từng nghĩ, nếu như không có Linh Kiệt, Linh Tiệp, cha...cho dù phải làm thế nào đi chăng nữa, cũng muốn cầu xin mẹ con tha thứ, sau đó chúng ta vẫn là người một nhà. Mà bà ấy chắc chắn cũng sẽ tha thứ cho cha, vì chúng ta có con... quá khứ, chúng ta từng hạnh phúc biết bao... tất cả đều không còn, đều tan nát hết. Mỗi ngày cha đặt mình xuống giường, đều hi vọng mọi thứ ở hiện tại chỉ là một cơn ác mộng, khi tỉnh lại, cha không mất đi bất cứ thứ gì... ” Ông Trì Minh Chi ôm mặt, khóc như một đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng vỗ nhẹ lên bờ vai ông, xấu xa nghĩ nếu Cam Lộ nghe được những lời này thì tốt biết bao! Tình yêu là dòng suối trong chảy từ tận đáy lòng, không phải cứ chém xuống là sẽ ngừng chảy. Cô ta tốn sức ràng buộc ông Trì Minh Chi bằng con cái, nhưng kết quả nhận lại là gì đây?.

Đưa cha về nhà hàng, Trì Linh Đồng âm thầm nhét thẻ ngân hàng vào ví tiền của ông Trì Minh Chi, trong thẻ có chứa tiền bán nhà bán xe, số tiền rất lớn. Cô không giả vờ làm thiên thần, cô chỉ muốn cha mình được sống những ngày tháng ung dung khi về già. Đây cũng là điều duy nhất mà cô có thể làm cho cha.

Tâm trạng của Tiêu Tử Hoàn khá tốt, chơi đùa với Đào Yên Nhiên rất vui vẻ, khi tới đón Trì Linh Đồng, huýt sáo vô cùng khoan khoái. Trì Linh Đồng đẩy Đào Yên Nhiên lên ngồi ở ghế trước, một mình cô chiếm cả hàng ghế sau. Xe chạy khỏi nội thành, Trì Linh Đồng nhoài người bên cửa sổ xe, mắt nhìn thẳng về phía sau.

Tiêu Tử Hoàn nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy cô như thế bèn mỉm cười: “Sao thế, có phải ra nước ngoài đâu, khi nào muốn về, anh trai đều sẽ đưa cô đi.”

Trì Linh Đồng không thu lại tầm mắt: “Tôi là chim không di trú, trời chuyển lạnh là không muốn dời tổ nữa.”

Suốt đường về, Tiêu Tử Hoàn và Đào Yên Nhiên hát hò không nghỉ, còn Trì Linh Đồng thì ngủ một mạch. Trong khi nửa mê nửa tỉnh, cô nhận được hai cuộc điện thoại không mấy vui vẻ, một là của Trần Thần, một là của Khổng Tước.

Trần Thần an ủi Trì Linh Đồng bằng giọng nói cực kỷ thương xót: “Không biết thủ tục nào không được phê duyệt, dự án Thính Hải Các tạm thời gác lại, ngày đấu thầu bị hoãn lại.”

https://thuviensach.vn

Khổng Tước giận dữ trách móc: “Cưng, cậu về Tân Giang mà lại không gặp tớ, không lẽ cậu đã làm chuyện gì có lỗi với tớ?”

Cô cúp máy với tâm trạng vô cùng vui vẻ, tiếp tục nghe hát và tiếp tục ngủ. Khi xe chạy qua cổng vào địa phận Thanh Đài thì trời đã tối đen như mực. Tiêu Tử Hoàn đề nghị tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu, có người đem cua đồng tới tặng phòng bếp của anh ta, đầu bếp bèn chưng với rượu. Trì Linh Đồng lắc đầu, nỗi khổ say xe, khỏi nói cũng biết.

“Cũng có bắt cô phải chi tiền đâu, cô sợ gì chứ?” Tiêu Tử Hoàn trừng mắt nhìn cô, như thể Trì Linh Đồng rất ngang ngạnh bướng bỉnh.

“Tôi sợ Yên Nhiên hận tôi. Đừng rẽ làm gì, cứ đi thẳng về phía trước ấy.” Trì Linh Đồng trêu chọc.

Đào Yên Nhiên quay người một cách duyên dáng, đánh Trì Linh Đồng: “Nói lung tung gì thế! Đằng nào chẳng phải ăn bữa tối, ăn cùng nhau đi! ”

“Con người tôi chẳng có ưu điểm gì, nhưng lại rất biết thời biết thế. Tiền ăn cũng không bắt tôi trả, tôi nào dám mặt dày tới ăn ké người ta, lại còn ngồi chen chúc giữa hai người nữa chứ.”

“Tôi và Yên Nhiên đều không phiền, cô để ý làm gì ?” Tiêu Tử Thần vẫn cứ vui đùa, nhưng thấy mặt Trì Linh Đồng tái nhợt, đành ngoan ngoãn đưa cô về nhà trước.

Trì Linh Đồng ôm ngực, cố kìm nén cơn buồn nôn đang trào lên, xuống xe trước cổng khu nhà.

“Không sao chứ?” Đào Yên Nhiên chưa yên tâm.

Trì Linh Đồng đã cố nhịn tới ứa nước mắt, vốn không thể nói chuyện nữa, chỉ xua xua tay, như một bà lão lóng ngóng từ từ bước qua cổng khu

https://thuviensach.vn

nhà.

Gió đêm vừa thổi tới đã khiến cô đỡ chóng mặt hơn, nhưng cổ họng vẫn nghẹn như cũ, đi chưa được mấy bước, ọe một tiếng, cô ngồi xổm cạnh một lùm cỏ, nôn tới mức không biết trời đâu đất đâu. Nôn gần hết mật ra ngoài, bấy giờ cô mới cố gắng đứng lên. Lấy nước trong túi ra súc miệng, lại lén lút ngó nghiêng tứ phía, thấy không có ai nhận ra mình, bèn chạy vội chạy vàng.

Dưới tầng nhà, Trì Linh Đồng dừng bước.

Màu đen của chiếc xe hòa vào màn đêm, chỉ có bóng người cao ráo đang dựa vào cửa xe là vô cùng nổi bật. Anh lẳng lặng nhìn về phía con đường nhỏ mà cô đang đi, tĩnh lặng như một pho tượng điêu khắc. Sau đó, dù trời đêm mịt mù, Trì Linh Đồng vẫn thấy được nét cười dịu dàng trong đôi mắt anh.

https://thuviensach.vn

8
Một đóa hoa, một thế giới

Bao lâu rồi không gặp nhau? Tính cả đầu cả cuối, mười hai ngày, ừ, vừa tròn một tá.

Bùi Địch Thanh mới cắt tóc, quần áo hưu nhàn, khuôn mặt vui vẻ, tựa như một cây tuyết tùng cao lớn rắn rỏi tắm mình dưới ánh mặt trời. Còn cô thì đầu tóc bù xù, mặt mũi tối tăm, quần áo nhăn nhúm, khóe mắt còn vương lệ, như một cành liễu yếu ớt sau khi bị bao phủ trong màn sương lạnh.

Hai con người như vậy sao còn có thể gặp nhau nữa đây? Cô đứng yên với vẻ nghi hoặc, dưới ánh đèn đường mờ ảo, khuôn mặt tuấn tú của anh dường như không chân thật.

Bùi Địch Thanh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, cầm lấy túi giúp cô, "Anh có đẹp trai tới mức khiến em ngơ ngẩn như vậy không?"

"Tôi đang đờ đẫn vì đi đường xa mệt nhọc thôi. Anh tìm tôi có việc gì?" Nhìn thấy anh một lần nữa, trong lòng bỗng dấy lên niềm vui không tên, nhưng lời nói ra lại vô cùng ngang ngạnh. Có lẽ người như vậy được gọi là lập dị nhỉ!

Bùi Địch Thanh mỉm cười, ôm cô bằng một tay khác: "Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao? Đã khỏi ốm hoàn toàn chưa?"

"Không khỏi thì sao đi chơi được? Cuối tuần này rất vui, anh thì sao?" Cả người cô như mất hết sức lực, dồn hết sức nặng của cơ thể lên người

https://thuviensach.vn

anh, để mặc anh kéo lên nhà.

“Tôi về Hồng Kông.”

“Ồ, Hồng Kông, thiên đường mua sắm, sao không ở lại chơi mấy ngày?” Cô quay mặt sang, vẻ mơ màng thoáng hiện lên trong đôi mắt to.

Sắc mặt Bùi Địch Thanh vẫn bình thản ung dung, anh chỉ do dự một hai giây rồi nói: “Lần này tôi về đó là để báo cáo công tác với tổng bộ theo thường lệ, cũng giải thích nguyên nhân mà tôi từ chối việc Ngân hàng Vinh Phát đầu tư cho Hằng Vũ ở Thanh Đài.”

Ở khúc ngoặt cầu thang, Trì Linh Đồng thấy hơi chật chội, bèn tự vịn lan can bước lên trên, “Vậy có rất nhiều người đi cùng, đúng không?”

“Một nhóm nhân viên của Ngân hàng Vinh Phát và tôi cùng lên một chuyến bay về Hồng Kông.” Anh nhìn cô chăm chú, dường như đang cố gắng nắm bắt từng suy nghĩ nhỏ bé nhất của cô.

“Chuyến bay có vui không?” Cô vẫn cười rất vô tư, nhưng lại cố ý lảng tránh ánh mắt anh.

Còn mấy bậc thang nữa là tới nhà cô, anh dừng bước, nhiệt độ trong mắt từ từ lạnh đi, “Chỉ là một chuyến đi công tác bình thường, không có gì để mà vui hay không vui, đương nhiên không thể so với chuyến du lịch thoải mái của em.”

Trì Linh Đồng cúi đầu, nắm chặt quai túi du lịch, “Nếu anh đi công tác cùng một người thú vị, thì chuyến đi không còn buồn tẻ nữa. Ví dụ như tôi và Trần Thần cùng đi thì sẽ chơi rất vui, anh ta nói chuyện rất hài hước.”

“Em nghĩ là tôi đi cùng với những người thú vị ư?”

https://thuviensach.vn

“Giới tính của chúng ta khác nhau, sở thích chắc chắn không giống nhau. Anh nhìn thấy người đẹp thì hai đầu gối nhũn ra, hai mắt phóng điện, còn tôi thì lại ghen tỵ tới mức nghiến răng nghiến lợi, chỉ tiếc không thể hủy hoại nhan sắc của cô ta. Đúng không?” Cô biết mình nói chuyện khó nghe, nhưng nỗi buồn giữ kín trong lòng, cô phải nói ra để người khác cũng phiền muộn theo.

“Trì Linh Đồng, dáng vẻ này của em không đáng yêu chút nào.” Nét mặt anh lạnh lẽo.

“Ngày trước anh bị mặt nạ của tôi lừa rồi, đây mới là con người thật của tôi.” Cô hơi bối rối, nhưng vẫn nói những lời như đang đùa vui.

Bùi Địch Thanh xoa nhẹ ấn đường đang nhíu chặt: “Tôi nghĩ em đã quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, mấy ngày nữa tôi sẽ lại tới tìm em.”

Anh đưa túi cho cô, nhưng cũng không nóng lòng rời đi.

Cô nhận lấy, ngẩng đầu, chợt thấy tim mình loạn nhịp, biết anh đang chờ điều gì, nhưng cô chỉ nghèn nghẹn nói: “Được, tạm biệt!”

Bùi Địch Thanh hơi đờ ra, anh nhìn xuống khuôn mặt cô, lần đầu tiên không thể giấu nổi sự thất vọng, dường như có chút mất mát thoảng qua. Nhưng chỉ một lát sau, khuôn mặt anh đã bình thản trở lại, anh mỉm cười nhạt nhẽo, quay người xuống tầng.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, dựa vào lan can như đã tê liệt, bất động rất lâu.

Túi du lịch được ném bừa dưới đất, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, mở tủ lạnh, trống không. Cô cười khổ, vào bếp pha một cốc cacao nóng, bật tivi lên, cuộn mình trên ghế sofa, xem ti vi trong tâm trạng hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Không biết đã qua bao lâu, Nhan Tiểu Úy mở cửa bước vào, xách theo một túi to vật dụng sinh hoạt, thấy Trì Linh Đồng bèn sợ hết hồn, “Em ở nhà à, sao không bật đèn lên?”

Đèn chưa bật sao? Trì Linh Đồng ngẩng đầu kinh ngạc, cô lại không hề nhận ra.

“Chị thấy xe của vị đại gia nọ đang đỗ dưới nhà, anh ta đứng hút thuốc cạnh xe, chắc là thấy nhà mình tối om nên tưởng em không ở nhà, đang chờ em đấy! Chị chào anh ta, mà hình như anh ta đang ngẩn người, cũng không để ý đến chị.” Nhan Tiểu Úy lấy từng thứ đồ trong túi ra, vẻ mặt khá buồn bực.

Trì Linh Đồng bỗng đứng bật dậy, vì đứng lên quá gấp nên cốc cacao nóng đổ ra một nửa, cô cũng không để ý tới nó mà vội vã kéo cửa ra, quay đầu nói với Nhan Tiểu Úy, “Em xuống nhà một lát.” Rồi chạy vội xuống tầng.

Cô chạy vội tới mức khó thở, trái tim treo ở cuống họng, khi tới khúc ngoặt, cô dừng bước. Chiếc Mercedes ở đằng xa đang di chuyển, chuẩn bị quay đầu.

Khi hút xong điếu thuốc thứ tư, Bùi Địch Thanh nhắm mắt, trong khoảnh khắc ấy, tâm như tro tàn. Anh nghĩ, đừng chờ đợi nữa, từ bỏ đi! Dù sao cô bé ấy cũng không mấy rung động, mà anh quả thực có một quá khứ phức tạp, gia thế của anh với cô mà nói thì quá mức nặng nề. Nếu hai người thực sự ở bên nhau, cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều nỗi khổ. Cô nên có một tình yêu nhẹ nhàng, một người bạn trai tươi sáng như ánh mặt trời, sống vô lo vô nghĩ, đơn thuần như nước. Còn anh, cứ thế cô độc, không dám mơ tưởng xa xôi, không mong ước bất cứ điều gì.

Đèn đường ở khu nhà hơi tối, chiếc Mercedes lại dài, quay đầu phải cực kỳ cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Nhưng rồi, anh nhìn thấy cô.

Lần đầu tiên nghe tới cái tên Trì Linh Đồng, anh không quan tâm người đó là nam hay nữ, đơn thuần là sự thưởng thức đối với người cùng nghề, hi vọng có cơ hội được quen biết. Khi mới quen cô vào một ngày mưa to, chiếc xe khách cũ nát, cô tựa như một bé gái hàng xóm hiền lành, cho dù anh lạnh nhạt thế nào chăng nữa, cô vẫn cười vui vẻ. Rồi sau đó, hết sức tình cờ, hết lần này tới lần khác chạm mặt nhau, nhưng lần nào cô cũng tự tin, lém lỉnh, hoạt bát như vậy. Cô chưa bao giờ giống như lúc này, đứng lặng người một cách bất lực, nước mắt nghẹn ngào, mím chặt môi.

Hai bàn tay cầm lái của anh run rẩy, sự kiên quyết khi nãy đã bay theo gió mất rồi, anh biết đây là số mệnh, đời này, anh không thể rời bỏ cô.

Bùi Địch Thanh mở cửa xe, đi về phía cô.

Khoảng cách không xa, nhưng dường như anh phải đi rất lâu mới tới được chỗ cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng nhưng không thốt lên được lời nào.

Anh thở dài, rồi lại thở dài, chợt đưa tay ôm chặt cô vào lòng. “Xin lỗi!” Đúng, xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến em phải buồn phiền như vậy, xin lỗi vì đã khiến em phải bối rối lâu như thế, xin lỗi vì đã khiến em phải đối mặt với những chuyện phức tạp này, xin lỗi vì đã khiến em phải chịu oan ức thay tôi. Xin lỗi, tôi yêu em!

Giọng của anh dịu dàng như tơ, nhè nhẹ lướt qua trái tim cô, hai hàng nước mắt lăn dài từ gò má xuống. Nước mặt cuốn trôi mọi tạp chất khiến đôi mắt thanh tú của cô càng thêm long lanh xinh đẹp, “Không phải em không chịu bỏ qua quá khứ của anh, nhưng anh … thực sự có thể quên đi tất cả, thực sự biết mình đang làm gì sao?”

https://thuviensach.vn

Anh dịu dàng xoa nhẹ lên bờ vai cô, nâng khuôn mặt cô một cách trân trọng và nghiêm túc, rồi hôn cô. Trì Linh Đồng sửng sốt, cả người tựa như sợi dây cung bị kéo căng, căng thẳng tới mức run rẩy, nhưng cô không đẩy anh ra, hai tay từ từ buông xuống, nhẹ nhàng kéo góc áo anh.

Hành động này đã khích lệ anh, anh hạnh phúc tới mức ngực phát đau, "Linh Đồng, anh biết, anh sẽ trân trọng em." Và rồi, anh niêm phong lời hứa ấy bằng một nụ hôn dịu dàng.

Ebook được thực hiện bởi các thành viên EFF

Màn đêm tĩnh lặng, trăng treo giữa trời, ở hai đầu điện thoại, hai người đều không ngủ được. Chợt không biết nên nói gì cho phải, nhưng dù không nói lời nào, nghe được hơi thở từ đầu bên kia sóng điện, trái tim cũng thấy mềm mại.

"Linh Đồng, chúng ta đang yêu đúng không?" Nếu trước mắt có một chiếc gương, Bùi Địch Thanh sẽ thấy vẻ mặt của mình lúc này muốn bao nhiêu ngốc thì có bấy nhiêu ngốc, tựa như một thiếu niên ngây ngô.

Trì Linh Đồng không đáp, Bùi Địch Thanh lại phát hoảng, vội vàng gọi cô mấy tiếng.

"Ừm, anh đã dụ dỗ thành công rồi." Trì Linh Đồng bất đắc dĩ nghĩ, đúng là khi người ta yêu, trí thông minh cũng đột ngột giảm xuống.

"Ha ha!" Bùi Địch Thanh cao giọng cười lớn, khiến cả màn đêm sáng bừng.

***

Lần hẹn hò đầu tiên kể từ khi xác định quan hệ yêu đương lại vào một ngày mưa. Mùa thu năm nay ở Thanh Đài mưa rơi không ngớt, nhiệt độ

https://thuviensach.vn

cũng theo mưa mà giảm đi mấy phần. Tiết thu ở Thanh Đài rất ngắn, mưa thêm một vài đợt là Thanh Đài bắt đầu bước vào mùa đông. Trì Linh Đồng đi theo dòng người ra khỏi cửa lớn của Thái Hoa, đang là giờ cao điểm tan ca, đường đông như mắc cửi, nhưng chỉ nhìn qua là cô đã nhận ra Bùi Địch Thanh giữa dòng người.

Anh cầm một chiếc ô màu đen, mặc áo gió kiểu Anh, quần jean, boot cổ ngắn, đang mỉm cười với cô, tuấn tú và ấm áp tới mức không lời nào tả nổi. Khiến cô bỗng nhiên đỏ mặt. Dường như những chuyện trước kia đều chỉ là thoáng qua, phút giây này, cô mới thực sự nhận ra mình đang yêu.

Anh không lái xe tới đây, nói muốn đi cùng cô. Ô không lớn lắm, anh ôm hờ lấy eo cô, bước về phía trước. Mưa bắn trên mặt đường thành từng đóa hoa nhỏ, trong lòng hai người dường như cũng nở hoa. Đi mấy bước, mỉm cười nhìn nhau, lại tiếp tục đi về phía trước.

“Hôm nay anh lên mạng cả buổi trưa, muốn tìm một nhà hàng đặc sắc chút để ăn bữa tối, nhưng lại không tìm được chỗ nào ưng ý.” Nơi có món ăn ngon thì quá đông khách, hai người không thể nói chuyện thoải mái; nơi có bầu không khí dễ chịu thì món ăn không ngon, cô lại cực kỳ kén ăn; nơi có món ăn ưng ý, không gian đẹp thì quá xa, phải lái xe rất lâu mới tới, trời mưa nên đường khó đi, điều này sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng. Thật lòng yêu một người, cho dù một chút miễn cưỡng cũng không nỡ khiến cô phải chịu đựng.

Trì Linh Đồng ranh mãnh đáp: “Nếu không thể chọn được, vậy thì nghe theo sự sắp xếp của số mệnh đi! Số mệnh sẽ cho anh biết hướng đi tiếp theo.”

Bùi Địch Thanh mỉm cười: “Vậy thì kính nhờ số mệnh!”

“Lén nói cho anh biết, món ăn mà em yêu thích là ngó sen, bánh ngọt mà em thích ăn là bánh bí ngô. Em bị dị ứng với hải sản, nhưng điểm kì lạ là ăn

https://thuviensach.vn

sứa thì không sao hết. Em rất thích ăn nộm sứa. Em cũng mẫn cảm với món cua nước ngọt, nhưng thỉnh thoảng ăn một hai con thì em vẫn chịu được. Đã nhớ chưa?"

"Ừ, đã khắc ghi trong lòng." Nếu không phải hai người đang đứng giữa phố xá đông đúc, thực sự muốn hôn cô ngay tức thì.

Cuối cùng hai người vẫn tới tiệm cà phê nhỏ ở gần đường Quế Lâm, Trì Linh Đồng nói muốn ăn cơm niêu ở đó. Tuy bữa tối khá đơn giản, nhưng với hai người, nơi này được xem như có ý nghĩa đặc biệt, Bùi Địch Thanh cũng không phản đối. Anh ăn cơm vị hải sản, cô ăn cơm nấm. Sau khi ăn xong, mỗi người lại gọi một cốc cà phê.

"Trước giờ chưa từng thấy tiếng mưa rơi lại êm tai như vậy." Hai tay cô bưng cốc cà phê, cười nói.

"Bởi vì người cùng em nghe tiếng mưa rơi là anh." Anh lấy cốc chạm cốc, vô cùng vui vẻ.

Cô lườm anh, mắng: "Ảo tưởng!"

"Chính em cho anh sự tự tin ấy mà."

Đôi mắt to của Trì Linh Đồng bỗng sáng lên, cô đứng bật dậy, kéo tay anh, "Đi, em đưa anh tới một nơi."

Ngồi taxi lên dốc xuống dốc, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng cũng đến một ngôi nhà sơn thuần trắng. Khi bước vào, Bùi Địch Thanh mới nhận ra đây là một cửa hàng chuyện bán họa cụ.

Cô bảo nhân viên cửa hàng lấy cho mình một bộ bút vẽ Faber-Castell: "Mua cho em." Cô nói với anh bằng giọng tha thiết.

https://thuviensach.vn

Anh ngẩn người, tuy bút vẽ Faber-Castell của Đức là một loại bút vẽ nổi tiếng khắp thế giới, nhưng để làm quà tặng cho lần hẹn hò đầu tiên, hình như không phù hợp lắm. Nhưng anh cũng không hỏi nhiều, tới quầy thu ngân quẹt thẻ. Có lẽ vì ngày mưa vắng khách nên nhân viên cửa hàng đóng gói vô cùng cẩn thận. Trì Linh Đồng trân trọng ôm nó vào lòng.

Ra khỏi cửa hàng, hai người cũng không sốt ruột bắt xe, mà che ô đi dọc theo con dốc. Lần này, cô chủ động kéo tay anh. "Em cũng không phải người giàu có, nhưng em luôn cho rằng những quà tặng có thể mua được bằng tiền thì đều không đủ quý giá. Khế Viên của anh, em nhận. Để đáp lễ, em sẽ tặng tác phẩm thiết kế nội thất đầu tiên và cũng là duy nhất trong đời của em cho anh. Cho dù là bản vẽ phẳng, hay là thiết kế đồ họa, em đều sẽ vẽ bằng tay, dùng chính những chiếc bút mà anh mua tặng em."

Trái tim như bị ai đó xiết chặt, lời thốt lên hơi run run: "Em chọn tầng nào, tòa nhà nào của Khế Viên?" Nếu nói rằng kiến trúc là một bộ quần áo trên cơ thể người, vậy thiết kế nội thất là tựa như trang sức tô điểm cho quần áo. Trang sức phù hợp, có thể làm nổi bật phong thái, trình độ của một người, tạo ra hiệu quả cực kỳ khó tin. Tuy cô nói là thử nghiệm, nhưng thực ra tất thảy thiết kế đều liên quan tới nhau, anh tin là một tác phẩm như vậy nhất định sẽ khiến toàn ngành phải thán phục. Còn đây là thiết kế nội thất duy nhất của cô, chỉ dành cho anh, cũng như tình cảm anh dành cho cô, là độc nhất vô nhị.

"Em cầm tinh khoai tây, nhất thiết phải cắm rễ vào đất mẹ, vậy chọn tầng dưới cùng của tòa nhà nằm sát bờ sông nhé! Trong sân trồng mấy cái cây to, cửa sổ phòng đọc sách phải thật lớn, như vậy mới có thể đón ánh sáng vào phòng, khi mở cửa sổ, nhìn ra ngoài là thấy cây, nghe được tiếng sông …"

"Sao không nói nữa?" Anh chăm chú nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chợt nhăn lại.

https://thuviensach.vn

“Người ta thường bảo ‘đồng nghiệp là oan gia’, anh nói xem, liệu một ngày nào đó chúng ta có chán nhau không?”

Tư duy của cô như môn nhảy cầu mười mét, nhất thời anh cũng không theo kịp. Anh thu ô lại, dắt cô đi lên bậc thềm, đứng dưới mái hiên của một cửa hàng sách. Anh vuốt nhẹ mái tóc dài bị mưa xối ẩm: “Anh nghĩ anh đã làm rõ tất cả mọi chuyện rồi. Ban đầu, quả thực là muốn lôi kéo em, nhưng sau khi bị em từ chối, anh cũng dừng lại. Nhưng anh lại một lần nữa tiếp cận em, là bởi vì anh đã bị em thu hút. Tài năng thiết kế của em chỉ là một tấm biển dẫn đường mà thôi.” Ngón tay ấm áp của anh vuốt nhẹ từ đỉnh đầu xuống trán cô, rồi vuốt tới chóp mũi, bờ môi … “Thứ khiến anh rơi vào lưới tình chính là vầng trán cao xinh đẹp, sống mũi thẳng xinh xắn, đôi mắt long lanh như sao trời, gò má ửng hồng mỗi khi tức giận, đôi môi mím chặt cả khi tủi thân và khi vui vẻ, cái cổ duyên dáng, và …”

Cô cầm lấy tay anh, chẳng kịp thở ra hơi mà đã quát: “Nói tiếp thì em gần như khỏa thân luôn.”

“Thật không, dáng vẻ đó, anh cũng rất thích.” Anh ngẫm nghĩ một lát, nghiêm túc đáp.

“Vô liêm sỉ!” Cô quay đầu chạy mất, rất ngượng ngùng, nhưng không hề tức giận, có lẽ đây chính là tình yêu!

Dự án Thính Hải Các bị hoãn, bề ngoài Nhạc Tĩnh Phân vẫn điềm nhiên như không, nhưng trong lòng lại cực kỳ chú ý. Chị ta xắn tay áo khởi động, cố gắng vươn lên suốt mấy tháng trời, nhưng kết quả lại chẳng được gì. Cơn tức đầy một bụng này hoàn toàn hóa thành những mục tiêu cao, yêu cầu nghiêm khắc đối với nhân viên, chỉ cần một chi tiết nhỏ không đạt yêu cầu của chị ta, chị ta sẽ tựa như một tràng pháo tự nổ khiến bạn xám xịt mặt mày, lại không cho phép bạn biện giải. Nhân viên trong công ty ai nấy đều bo bo giữ mình, không có việc gì thì cố gắng tránh chị ta càng xa càng tốt.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng có người tránh không nổi. “Mẹ nó chứ, ông đây không làm nữa.” Trần Thần bước từ bên ngoài vào, quăng mạnh một bản thiết kế lên bàn, tay chống nạnh, tóc dài dựng lên từng chiếc, mặt mũi tối tăm. “Cái nhà tù chết tiệt này chẳng ra được mấy đồng tiền lời, nhưng quy định khuôn khổ thì cả đống, tôi sửa đi sửa lại, Chủ tịch Nhạc cũng chẳng nói ra nguyên do đã nổi điên lên rồi, mẹ nó sống thế quái nào được nữa. Phụ nữ đúng là tóc dài não ngắn, cái hạng mục bé tí này mà cũng nhận về, đúng là làm mất hết mặt mũi của Thái Hoa.”

Giám đốc Triệu run rẩy ngó nghiêng xung quanh, vội vàng xua tay với Trần Thần, “Cậu nói khẽ chút, Chủ tịch Nhạc mà nghe được thì phiền to đấy. Ôi, cậu phải hiểu cái khó của Chủ tịch Nhạc chứ, hạng mục này không kiếm ra tiền, nhưng nó là công trình của chính phủ, chính phủ bảo anh giúp thì anh dám từ chối ư? Cậu sửa tiếp đi. À, Tiểu Trì, giờ trong tay em không có hạng mục nào, em giúp Tiểu Trần nhé!”

Tay Trì Linh Đồng ôm cằm, nhìn Trần Thần mà cười híp mắt. Cô thấy bộ dạng gân cổ mắng mỏ của Trần Thần rất đáng yêu, như một đứa trẻ học nói bập bẹ giả vờ làm người lớn, khiến người ta buồn cười.

Trần Thần quay ra lườm cô: “Không cần, tôi tự làm được.” Mà cô nhóc này đúng là tốt số, trong công ty không ai không thành cái đinh trong mắt Chủ tịch Nhạc, chỉ cô là thành người có công. Sau đó, chị ta bảo Trì Linh Đồng không cần làm gì nữa, cứ từ từ hoàn thiện lại bản thiết kế kia, chờ hạng mục này được thông qua là xong. Có trời mới biết khi nào cái hạng mục này được thông qua, chỉ thấy ngày ngày nếu cô nhóc này không nằm bò ra chơi cờ tỉ phú trên mạng, thì cũng nghe nhạc, hoặc là ngồi ngẩn người, mắt híp thành một đường chỉ, cười như đồ đần.

Trì Linh Đồng đứng lên, đi tới kéo đuôi tóc dài của anh ta, “Tôi gặp may, không cần vất vả lao lực nữa rồi. Sao nào, ghen tỵ?”

https://thuviensach.vn

“Tôi ghen tỵ đấy, cùng từng ấy lương, dựa vào đâu mà cô ngồi chơi bời còn tôi phải làm việc vất vả.”

“Tôi thực sự không muốn đả kích anh đâu, nhưng trên thực tế tiền lương của chúng ta cũng khác nhau đấy. Cái này người ta gọi là người này so với người kìa, khiến người ta tức chết.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói, cười cực kỳ hả hê.

“Hừ, chớ có làm bộ làm tịch nữa, sau này bị hành hạ thì đừng có khóc trước mặt tôi.” Trần Thần đẩy đầu cô ra, “Trưa nay mời tôi ăn cơm, không phải căn tin của công ty, mời ở nhà hàng bên ngoài ấy.”

“Lý do là gì?”

“An ủi tâm hồn tổn thương của tôi.” Trần Thần đau khổ vỗ vào lồng ngực gầy gò, ngồi vào chỗ của mình với vẻ bất đắc dĩ, mở bản vẽ ra lần nữa.

“Hình như tổn thương của anh đâu phải do tôi gây nên.” Đôi mắt to của Trì Linh Đồng đảo quanh.

Trần Thần nhắc nhở: “Nhưng chính cô đã động chạm vào nỗi đau của tôi.”

Trì Linh Đồng cười ha ha. Trong công ty, chỉ có Trần Thần biết tiền lương cụ thể của Trì Linh Đồng, nhưng anh ta quả thực là một người đàn ông bụng dạ rộng rãi, trước giờ chưa từng vì chuyện này mà lạnh nhạt với Trì Linh Đồng, cũng không kể ra bên ngoài. Tuy anh ta học ở một ngôi trường đại học danh giá hơn trường của Trì Linh Đồng rất nhiều, nhưng anh ta cũng biết, trong thiết kế kiến trúc thực sự có thứ gọi là tài năng thiên bẩm, không phải cứ có bằng cấp cao và chăm chỉ là xong.

https://thuviensach.vn

Trước bữa trưa, Trần Thần sửa xong những phần mà anh ta cho rằng chưa ổn trên bản thiết kế, anh ta bèn nói với Giám đốc Triệu là buổi trưa mình và Trì Linh Đồng sẽ tới công trình để khảo sát. Giám đốc Triệu đồng ý ngay mà không hỏi gì thêm. Điều này cũng có nghĩa là hai người tranh thủ được nửa ngày nhàn rỗi.

"Đi đâu ăn?" Hai người thu dọn đồ đạc, ra khỏi công ty.

"Đồ ăn Triều Châu, tôi có một tờ phiếu giảm giá hai trăm tệ. Điều kiện là gọi món từ bốn trăm tệ trở lên thì sẽ được giảm giá." Trì Linh Đồng lấy ra một tờ phiếu giảm giá.

"Bốn trăm tệ, hai chúng ta ăn hết không?" Trần Thần ăn không nhiều, cũng kén ăn cho nên mới biến thành dáng vẻ gầy gò xương xẩu như ngày hôm nay.

"Gọi thêm một người nữa?" Trì Linh Đồng hỏi với ý thăm dò. Thực ra cô đã thầm tính toán hết rồi.

"Được, càng đông càng vui!" Trần Thần không nghĩ nhiều. Khi hai người bắt taxi tới nhà hàng đồ ăn Triều Châu với vẻ ngoài thanh lịch nọ, Nhan Tiểu Úy đã đứng ở cửa đợi hồi lâu, phong thái xinh đẹp quyến rũ.

"Sao lại là cô ta?" Trần Thần đờ đẫn, tay chân luống cuống cả lên.

Trì Linh Đồng tỏ vẻ vô tội, "Bình thường chị ấy mời tôi ăn nhiều quá rồi, mãi mới có dịp tôi mời khách, tiện thể đáp lễ chị ấy luôn. Tiểu Úy, em tới rồi!"

Nhan Tiểu Úy điềm nhiên gật đầu chào Trần Thần, kéo tay Trì Linh Đồng, nhỏ giọng nói: "Đồ ăn ở đây đắt lắm!"

https://thuviensach.vn

“Không sao, không gian ở đây rất tuyệt, đồ ăn cũng ngon, tiền nào của nấy mà. Trần Thần, lại đây đi!” Trì Linh Đồng quay đầu nhìn Trần Thần, thấy bước chân anh ta nặng tựa ngàn cân, cô thầm vui vẻ trong lòng.

Sảnh lớn lấy sắc trắng làm chủ đạo, khách ngồi thưa thớt ở các bàn. Giữa sảnh lớn trống trải, giọng nói trong trẻo của Trì Linh Đồng càng khiến lòng người xao động. Ba người ngồi vào vị trí của mình, chọn món ăn, chốc chốc lại hỏi người phục vụ xem đã tới bốn trăm tệ chưa, “Món tôm kia trông ngon đấy, nhìn màu đã thấy thèm.” Nhan Tiểu Úy nhìn ảnh trên thực đơn, nuốt nước bọt.

“Đồ ăn phải vào trong miệng mới biết có ngon hay không. Nhìn một tấm ảnh thì biết thế quái nào được?” Trần Thần nhìn bộ dạng bình tĩnh ung dung của Nhan Tiểu Úy, đột nhiên thấy tức giận.

Mặt Nhan Tiểu Úy lạnh đi: “Đồ nhà quê! Cho dù đồ của anh có tốt đến mấy, mà không có bao bì đẹp, không biết quảng cáo thì ai thèm để ý đến anh.”

“Hừ, cũng chỉ dám dựa vào bao bì, quảng cáo để bịp bợm ánh mắt của người khác. Có dám khỏa thân ra ngoài không?” Trần Thần liếc xéo khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của Nhan Tiểu Úy với vẻ mỉa mai.

Nhan Tiểu Úy cười khẩy: “Đúng là tôi không dám, nhưng anh dám sao?”

“Tôi đây đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, trong ngoài như một, có gì mà không dám chứ?”

“Anh dám à, thế anh cởi quần áo đi!”

“Cởi thì cởi!”

Hai con người bốn con mắt cứ trợn trừng nhìn nhau như vậy.

https://thuviensach.vn

“Hai đồng chí, xin hãy cho tôi chút thể diện đi. Hình ảnh lộ liễu như vậy sẽ ảnh hưởng tới thuần phong mỹ tục, làm xấu bộ mặt thành phố, tôi sợ bị người ta quây lại nhìn lắm, khơi thông bế tắc, để lúc khác trao đổi tiếp, được không?” Trì Linh Đồng thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng ra giảng hòa.

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều hừ lạnh, quay mặt đi, không ai thèm để ý đến ai.

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, chỉ một lúc sau các món ăn đều đã được bưng lên hết. Trì Linh Đồng còn chưa kịp mời, thì hai người kia đã tự cầm đũa của mình, biến đau thương thành hành động, như thể đang tranh tài, đồng loạt tấn công từng đĩa thức ăn.

“Có cần gọi đồ uống không?” Trì Linh Đồng tốt bụng hỏi hai người đang miệt mài ăn uống.

“Không cần.” Nhan Tiểu Úy chẳng quan tâm có nóng hay không, nhét đầy một miệng thức ăn.

Chẳng bao lâu, mấy đĩa thức ăn đã bị quét sạch. Trì Linh Đồng chỉ ăn được hai miếng bánh ngọt và mấy ngụm canh.

“Cô mau thanh toán đi, lát nữa tôi còn đi có việc.” Trần Thần no tới đỏ bừng cả mặt, ở dưới bàn đá Trì Linh Đồng một phát.

Trì Linh Đồng còn chưa đáp, Nhan Tiểu Úy đã giữ vai cô lại: “Anh đúng là nói mà không biết ngượng, hai người phụ nữ và một người đàn ông ra ngoài ăn cơm, còn bắt phụ nữ thanh toán?”

“Cô tưởng cô là công chúa, đàn ông ai cũng phải nịnh bợ cô đấy hả, hừ?” Trần Thần hơi nâng khóe môi với vẻ mỉa mai.

https://thuviensach.vn

“Tôi không phải công chúa, anh cũng không phải đàn ông.” Nhan Tiểu Úy đáp trả.

Một quả bom cỡ nhỏ nổ “bùm” trong đầu Trần Thần. Đây là nỗi đau thầm kín nhất trong tâm hồn anh ta, tim anh ta đập thình thịch, mắt đầy tơ máu, trán nổi gân xanh.

“Tôi có chỗ nào không phải đàn ông?” Anh ta đột nhiên cầm lấy tay Nhan Tiểu Úy, kéo về phía hầu kết của mình, “Cô có cái này không? Cô sờ thử ngực tôi xem, có giống cô không?”

Nhan Tiểu Úy bị hành động này của anh ta làm cho phát hoảng, quên cả phản kháng, đờ đẫn để mặc anh ta kéo tay mình từ hầu kết xuống đến bộ ngực phẳng lì của anh ta.

“Cơ ngực đây này, cô đếm xem có mấy múi, cô nhìn lại mình đi, hai cái thứ mềm mềm …”

Trì Linh Đồng vội đưa tay lên che mắt, trời ơi, Trần Thần phát điên, lại dám sờ ngực Nhan Tiểu Úy giữa chốn đông người.

“Tôi là không khí, tôi là mây bay, tôi là gió … tôi chẳng thấy gì cả. Hai vị hãy bảo trọng.” Cô chầm chậm quay người, nhét tờ phiếu giảm giá và tiền vào tay người phục vụ cũng đang chết lặng, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa.

“Bốp!” Tiếng tát vang dội vang lên từ phía sau, “Anh là đồ khốn.” Giọng Nhan Tiểu Úy run rẩy như ngọn đèn trước gió.

“Tôi … tại cô chọc tức tôi.” Trần Thần lắp bắp biện bạch.

***

https://thuviensach.vn

“Em nhìn em kìa, đúng là như mèo vừa ăn vụng cá.” Biết Trì Linh Đồng trốn làm đi chơi bên ngoài, Bùi Địch Thanh bèn cầm laptop rồi kéo cô tới tiệm cà phê làm việc cùng anh. Thực ra anh rất muốn kéo cô vào tòa nhà Hằng Vũ, thế nhưng cô là người sống rất nguyên tắc, nói đó là đầu não quân địch, không thể vào một cách tùy tiện.

Trì Linh Đồng ôm bụng, cười tới chảy nước mắt: “Anh không biết tình cảnh lúc đó buồn cười thế nào đâu. Chỗ đấy của Tiểu Úy rất căng rất mềm, chị ấy vẫn lấy làm tự hào, Trần Thần lại cứ thế vồ đến. Ha ha ….”

Bùi Địch Thanh nhìn cô, ánh mắt thoáng liếc qua chỗ nào đó trước ngực cô: “Em cũng không tồi!”

“Không được nhìn!” Cô đỏ mặt, lấy tay che mắt anh.

“Cô Trì, cô ngó ngoáy tay chân như vậy, mọi hậu quả tự cô gánh lấy nhé.” Anh nhẹ nhàng kéo tay cô ra, ánh mắt tĩnh lặng như biển sâu.

Trì Linh Đồng mạnh miệng: “Em là lưu manh thì còn sợ ai chứ.”

“Vậy em muốn anh ngoan ngoãn nghe lời hay giả bộ từ chối?” Anh ung dung hỏi.

“Ồ, nói như kiểu có kinh nghiệm lắm ấy …”

Anh cười dịu dàng, rồi bất chợt tới gần, hôn lên đôi môi đang lầm bầm không ngừng của cô. Lông mi dài run run, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Hóa ra em là kiểu người bị động.” Anh mỉm cười nói nhỏ, từ từ ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Cô thoáng nhìn thấy nhân viên trước quầy thu ngân đang che miệng cười, một đôi tình nhân ngồi cách đó không xa cũng đang nhìn bọn họ, chỉ chỉ chỏ chỏ. Cô xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu.

"Tới nhà anh đi, anh nấu cơm cho em ăn." Anh chẳng còn tâm trạng đâu mà làm việc nữa. Rõ ràng cô ngồi ngay đối diện, nhưng ngắm bao lâu cũng không thấy đủ, dường như cô là một bức tranh, càng ngắm càng thấy đẹp, khiến người ta không thể tự thoát ra. Còn bức tranh ấy lại tưởng rằng mình chỉ là một bức tranh bình thường, lẳng lặng treo ở đó, càng khiến người ta rung động hơn thêm.

"Công việc quan trọng, đừng để phụ nữ mê hoặc tới mức lầm đường lạc lối." Cô vỗ vỗ vào laptop, cảnh tỉnh anh.

Anh nói: "Biết tìm một cô vợ hiền thảo thấu tình đạt lý như thế này ở đâu đây, nếu anh không mau chóng lấy em về nhà, ngộ nhỡ bị người khác cướp đi, chắc anh sẽ khóc đổ tường thành mất thôi. Chúng ta quen nhau sắp nửa năm, yêu nhau ba tuần lẻ hai ngày, cũng nên ra mắt mới phải!"

"Sao thế, anh định chuẩn bị "Tam môi lục sính"(*) à?" Cô trêu anh, chỉ cho là anh đang nói đùa.

(*) *Việc cưới hỏi ngày xưa đều do cha mẹ lo liệu, nhất định phải có bà mối giới thiệu, để thể hiện sự trang trọng. Tam môi (ba lần làm mối) tức là chỉ: Nhà trai mời bà mối, nhà gái mời bà mối và bà mối để xe duyên cho cả hai bên. Lục chứng (sáu vật làm chứng) tức là chỉ: Một cái đấu trên bàn thiên địa, một cái thước, một cái cân, một cái kéo, một chiếc gương, một bàn tính.*

"Mấy chuyện đó thì nhất thời chưa lo được. Nhưng tháng sau, công ty bất động sản Hằng Vũ kỷ niệm ba năm thành lập ở Đại Lục, sẽ tổ chức hoạt động kỷ niệm lớn, có rất nhiều ngôi sao tới tham dự, còn có cả quà tặng tinh xảo mang về, em tới chơi, tiện thể gặp ông nội anh."

https://thuviensach.vn

Cô đang mơ về quà tặng tinh xảo thì đột nhiên bị câu cuối cùng của anh làm cho phát hoảng, "Tiện thể ư?" Sao cô thấy có gì đó không ổn, như bị tập kích ấy.

"Đến chào hỏi thôi, tránh để ông cụ lo anh chỉ mải xây dựng sự nghiệp mà lơ là chuyện lớn của đời người."

"Ông cụ lo lắng tức là đang quan tâm đến anh, chẳng liên quan gì tới em, em không muốn diễn vai khách mời." Cô từ chối thẳng thừng, hai người vừa mới yêu nhau, dù sao cũng phải qua lại mười năm tám năm, trải qua đủ kiểu phong ba bão tố, sau đó mới tính đến chuyện cưới xin được.

"Em là nhân vật chính thực thụ, em không diễn thì ai diễn? Em ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, đừng có trốn tránh trách nhiệm." Ánh mắt anh khi nhìn cô vừa lộ vẻ tổn thương, vừa lộ vẻ oán trách.

"Em … em …" Mỗi khi người đàn ông này có vẻ mặt ấy, cô lại bắt đầu nói lắp.

"Linh Đồng, đây mãi là giấc mộng xa vời mà anh cho là không thể thành sự thật, gặp được một cô gái tốt, dẫn cô ấy tới trước mặt ông nội anh, để ông ấy hiểu rằng dù không mang vỏ bọc là nhị thiếu gia nhà họ Bùi, anh vẫn có thể tìm được hạnh phúc." Anh nắm chặt tay cô, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

"Anh định khiêu khích ra oai với ông ấy đúng không, là vì anh vẫn ôm hận chuyện ngày trước bị ông ấy cướp người yêu của anh, à không, là anh trai anh cướp người yêu của anh." Cô muốn rút tay về, anh không buông, đưa tay cốc vào đầu cô một cái. "Trong đầu em chứa thứ gì thế, chuyện từ đời nào rồi mà cứ nhắc mãi." Anh thở dài nặng nề, "Linh Đồng, thực ra anh rất thích làm thiết kế chuyên nghiệp, cũng không muốn ra sức đấu đá ở thương trường để tranh giành vị trí số một. Anh cố gắng như thế, chẳng qua

https://thuviensach.vn

là một lần đánh cược với ông nội thôi. Trong mắt ông ấy, một đứa cháu do vợ bé sinh không là gì cả, có sự nghiệp hay không cũng chẳng quan trọng."

Trong những gia tộc quyền quý ở Hồng Kông, có rất nhiều người có năm thê bảy thiếp, nhưng những người này đều là người lãnh đạo của tập đoàn, có bản lĩnh và năng lực để giữ thế cân bằng với vợ cả, vợ hai, thậm chí vợ ba, ví dụ như "Vua bài bạc" Ma Cao(*). Cha của Bùi Địch Thanh tuy là con trai độc nhất của Bùi Thiên Lỗi, nhưng không kế thừa được chút gen tốt nào của cha. Ông ta là một công tử ăn chơi điển hình, vô học, sống phóng túng. Sau khi thất bại trong việc giáo dục con, Bùi Thiên Lỗi đành phải để mặc ông ta, chỉ coi như nuôi một con thú cưng đắt tiền. Thế nhưng, ông ta lại cưới được một người vợ có xuất thân quyền quý, vợ lại sinh cho ông ta một đứa con giỏi giang, cực kỳ thông minh lại đẹp trai tuấn tú, Bùi Thiên Lỗi rất yêu quý đứa cháu này. Vì thế, ông ta chơi bời ở ngoài thế nào, Bùi Thiên Lỗi có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Rồi một ngày ông ta đột nhiên nói muốn cưới vợ hai, Bùi Thiên Lỗi nổi giận, nhưng giận dữ thế nào chăng nữa, cũng không thể bỏ mặc cái bụng đang lớn dần của cô ngôi sao kia. Bùi Thiên Lỗi đành chấp nhận đón cô ta vào nhà, nhưng không có danh phận, cho tới giờ, ở nhà họ Bùi cô ta cũng chỉ được gọi một tiếng dì, chứ không phải nhị phu nhân. Cô ta vừa được đón về, công tử ăn chơi coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, từ giờ mặc kệ không quan tâm đến nữa. Bùi Địch Thanh đã ra đời trong hoàn cảnh ấy, không thể nói là chịu lạnh nhạt, nhưng cũng lớn lên trong sự ngột ngạt khôn cùng.

(*) *"Vua bài bạc" Ma Cao là chỉ Hà Hồng Sân, thương nhân Ma Cao, là một thành viên của gia tộc Hà Khải Đông, một trong những danh gia vọng tộc của Hồng Kông.*

Để tập đoàn Hằng Vũ ngày càng lớn mạnh, Bùi Thiên Lỗi tìm ngân hàng Vinh Phát làm hậu thuẫn, liên kết bằng cách cho trưởng tôn Bùi Địch Văn và thiên kim tiểu thư của ngân hàng Vinh Phát – Tống Dĩnh kết hôn với nhau. Thật trớ trêu, tiểu thư Tống Dĩnh lại chính là bạn gái của Bùi Địch Thanh. Tiểu thư Tống Dĩnh sinh ra trong một gia tộc quyền quý, trước nay luôn phân rõ tình yêu và hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Tình yêu có thể

https://thuviensach.vn

lãng mạn, nhưng hôn nhân nhất định phải thực tế. Cô ta và Bùi Địch Thanh yêu nhau bốn năm, nhưng vẫn không ai hay biết. Sau này nếu gặp được quý công tử danh giá, danh dự của tiểu thư vô cùng quan trọng, chuyện yêu đương ngày trước cứ lặng lẽ phủi đi. Bùi Địch Thanh cũng là một quý công tử, nhưng đã bị giảm giá tới hai mươi, ba mươi phần trăm rồi, không phải một chàng rể hoàn hảo, cùng lắm là một lốp xe dự phòng thôi. Khi quý công tử chân chính với hào quang rực rỡ - Bùi Địch Văn xuất hiện, cô ta dứt khoát chặt đứt tơ tình, trở thành vợ của Bùi Địch Văn. Nghe đồn rằng hôn lễ ấy trong mắt người dân Hồng Kông không khác gì hôn lễ của thái tử Charles và công nương Diana khi xưa.

"Ông nội bảo vệ anh cả rất tốt, anh ấy vẫn luôn học tập ở Pháp, không có mấy người từng gặp anh ấy. Sau khi anh ấy về Hồng Kông, Tống Vinh Phát bèn tổ chức tiệc rượu để tiếp đón anh ấy. Tối hôm đó Tống Dĩnh đi tìm anh, khóc nức nở, nói đây là lần đầu tiên cô ta yêu một người điên cuồng đến vậy, hôm nay cô ta mới biết tình cảm dành cho anh chỉ đơn thuần là thích thôi, hi vọng anh có thể tác thành cho cô ta. Anh cả có khí chất nho nhã, tôn quý, lại có phong thái lịch thiệp của phương Tây, phụ nữ khó mà cưỡng lại. Cô ta thức sự điên cuồng, đổi điện thoại thành loại giống hệt anh cả, nhạc chuông cũng y hệt, tới cả số điện thoại cũng là số tình nhân, còn đặc biệt tìm một thầy giáo tiếng Pháp để dạy tiếng Pháp cho cô ta. Anh cả thích ca kịch, cô ta nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm bằng được vé VIP. Chỉ cần có thời gian là cô ta lập tức tới Hằng Vũ đi làm cùng anh cả."

Bùi Địch Thanh ôm eo Trì Linh Đồng, kéo cô vào lòng mình, tránh để cô bị người đi đường đụng vào. Nơi này là khu vực trung tâm của Thanh Đài, quanh đài phun nước có người đến kẻ đi. Sau khi ra khỏi tiệm cà phê, hai người đi dạo khắp xung quanh. Câu chuyện của anh rất dài, kể tới tận bây giờ.

"Khi đó có phải trái tim anh đã rỉ máu không?" Cô cười tươi như hoa, hỏi lại từng chi tiết nhỏ với vẻ hóng chuyện, chẳng có chút cảm thông nào cả.

https://thuviensach.vn

“Em cứ mừng thầm đi!” Anh nghe ra ý trêu đùa trong giọng của cô, lúng túng nhìn cô. Cuối cùng cũng nói ra hết, thực ra cũng không khó khăn như anh tưởng.

“Em có mừng thầm đâu, mà mừng ra mặt ấy chứ. Hình như lâu lắm rồi em không xem mấy bộ phim được xây dựng theo lối mòn, hôm nay nghe được câu chuyện này, em nhận ra tuy cuộc sống luôn lặp lại một cách nhàm chán, nhưng cũng có những điểm thú vị. Thực ra anh đừng sống mãi trong quá khứ mà u oán nữa, người anh em, tôi bảo này, anh là người vô cùng may mắn đấy.” Cô phóng khoáng vỗ vai anh.

Anh nhíu mày, cô nhóc này có phải người bình thường không đấy? Thường thì nghe xong những chuyện mà anh từng trải qua, người mềm lòng thì nước mắt tràn mi, người lạnh lùng cũng phải thở dài thay anh. Còn cô lại như nghe chuyện lạ, cười nghiêng cười ngả.

Hai người ngồi xuống ghế đá ven đường, một người bán hàng rong vác kẹo hồ lô đi qua hai người.

“Em muốn mua hai cái.” Cô đẩy anh nói.

“Không được, buổi tối ăn thứ này không tốt cho răng.” Anh tựa như một người cha nghiêm khắc, không hề nhượng bộ.

“Trước khi đi ngủ em sẽ đánh răng mà. Ôi, đời người ngắn ngủi, tính toán nhiều như thế làm gì, vậy đừng sống nữa cho xong.” Hai tay cô ôm mặt, vô cùng chán nản.

Bùi Địch Thanh nhìn cô một lúc, bắc đắc dĩ đứng lên, đuổi theo người bán hàng rong nọ, nhưng chỉ mua về một chiếc kẹo hồ lô, “Mặc dù em là yêu tinh phiền phức, nhưng anh là người có lòng từ bi, anh thấy em sống vẫn tốt hơn chết nhiều.”

https://thuviensach.vn

Cô cười ha ha nhận lấy, cắn một miếng: “Ôi, ngọt quá. Thật đấy, thật đấy, anh ăn thử đi.” Cô chu đôi môi đỏ mọng tới gần mặt anh.

Tim anh loạn nhịp, thấy trán nóng lên, cúi đầu xuống.

“Ha ha!” Cô gian xảo nghiêng đầu đi, môi anh chạm vào vai cô, “Để bảo vệ răng của anh, em thấy mình hi sinh thì tốt hơn!”

Anh bật cười lắc đầu, tâm trạng phiền muộn khi kể chuyện ban nãy đã tan thành mây khói. Dường như cô nhóc mắt to này đã chi phối toàn bộ tâm tình của anh, khiến anh vui vẻ tới mức không thể diễn tả bằng lời. Thứ gọi là vết thương lòng kia, chẳng biết đã khỏi hẳn tự bao giờ.

“Để em phân tích cho anh nghe nhé.” Cô bất chấp hình tượng vừa nhai kẹo hồ lô vừa nói, “Nếu cha anh không trăng hoa thì ông ấy không thể gặp được mẹ anh, đương nhiên cũng không có anh. Nếu cha anh không phải người Hồng Kông mà là người Đại Lục, vậy ông ấy đã phạm tội trùng hôn rồi. Hơn nữa Đại Lục rất nghiêm khắc trong kế hoạch hóa gia đình, anh nào có cơ hội tới thế giới tươi đẹp này? Chỉ mấy điểm ấy thôi, chậc chậc, anh xem, anh may mắn hơn người khác bao nhiêu. Huống chi nhà họ Bùi có tiền có thế, anh không cần lo mình bị thất học hay thất nghiệp, còn trẻ tuổi mà đã có vũ đài lớn như vậy để thể hiện tài năng. Người anh em, anh khiến người khác ghen tỵ phát điên lên được.”

Mấy lý luận quái đản của cô khiến anh dở khóc dở cười, nhưng cũng phải thừa nhận, cô nói có lý. Đôi khi, tiến thêm một bước thì cùng đường bí lối, nhưng lùi lại một bước sẽ thấy biển rộng trời cao. Đúng, ở một vài phương diện, anh may mắn hơn người khác rất nhiều.

Cô liếm vụn kẹo trên que, chép chép miệng thích thú, vui vẻ tới mức đôi mắt cong cong như vầng trăng non, “Còn về chuyện tiểu thư Tống Dĩnh bỏ tối theo sáng, em không nhận xét gì cả, mỗi người đều có lý tưởng của riêng

https://thuviensach.vn

mình. Tình yêu là thứ mà người ta không thể thấy bằng mắt thường, để chuyên gia nghiên cứu đi thôi. Thực ra dù Bùi Địch Văn không xuất hiện, cũng có thể có Ngô Địch Văn, Từ Địch Văn xuất hiện, cô ta là một quả bom ngầm, sớm muộn gì cũng nổ tung, anh chỉ bị thương một chút, nhưng với anh trai anh thì lại là nguy hiểm chết người. Giờ quay đầu nhìn lại, anh không thấy mình may mắn ư? Chính cô ta bỏ anh trước, trong lòng cũng áy náy với anh, như vậy hình tượng của anh trong mắt cô ta trở nên vĩ đại, lớn lao, vĩnh hằng, đây là ước nguyện của biết bao chàng trai đấy! Còn một điều cuối cùng … ấy, sao toàn để em nói thế, cho anh một cơ hội, anh nói đi, nói hay có thưởng."

Cô nhảy lên, ném que kẹo vào thùng rác ở cách đây không xa, tới gần đài phun nước, gột gột tay, lạnh tới mức cô phải kêu lên.

Anh lấy khăn tay cẩn thận lau cho cô. "Thất chi đông ngung, thu chi tang du(*). Đời người cứ trôi đi như vậy, đã sống thì phải chịu đựng đau khổ, nhưng sau khi nỗi đau qua đi, sẽ thấy cầu vồng vắt ngang bầu trời. May mắn lớn nhất của anh, đó là gặp được em."

(*) *Đông ngung: mặt trời mọc ở đằng Đông, chỉ bình minh; Tang du: mặt trời lặn ở đằng Tây, chỉ hoàng hôn. Câu này ý nói lúc này thất bại thì sẽ có lúc khác thành công, thất bại ở mặt này sẽ thành công ở mặt khác.*

Lần này, anh không cho cô cơ hội để né tránh, hôn cô thật sâu dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

https://thuviensach.vn

9
Ngọn đèn trước gió

Một đợt không khí lạnh từ Siberia của Nga tràn về Thanh Đài vào đúng ngày Hằng Vũ kỷ niệm ba năm thành lập ở Đại Lục. Ngồi trong phòng, đóng chặt cửa sổ nhưng vẫn có thể nghe được tiếng sóng biển ào ào đập vào bờ đê. Bầu trời u ám, mưa tuyết lất phất bay, kèm theo gió biển ẩm ướt, lạnh đến thấu xương.

"Chị thấy hiện giờ Thành Đài chính là một ngọn 'Đồi gió hú' dưới ngòi bút của nhà văn Emily Brontë, *nhắm mắt lại, có thể nghe được tiếng khóc của oan hồn trên mặt biển." Nhan Tiểu Úy ôm vai, đứng trước cửa sổ, nói với vẻ suy tư.*

Trì Linh Đồng vén sợi tóc đang che trước mắt, nhìn chị ta một cách kỳ dị. Sau vụ việc xảy ra ở nhà hàng Triều Châu, Nhan Tiểu Úy đã biến thành Lâm Đại Ngọc(*) phiên bản hiện đại, động tí là thở ngắn than dài, thương cỏ xót cây, chẳng nỡ để thời gian trôi. Không biết là do bị Trần Thần kích thích hay là một sợi dây nào đó từ đáy lòng chị ta chợt buông lỏng. Nhan Tiểu Úy im lặng không chịu nói, cô cũng đành giả ngu. Lúc này, cô đứng trước tủ quần áo, lật tới lật lui mấy chiếc áo khoác dày dặn, không biết chiếc nào thì hợp để mặc đến nơi thanh nhã. "Đừng dọa người khác nữa, mau lại đây giúp em chọn đồ."

(*) *Một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc là một cô gái nhạy cảm yếu đuối, vì ốm bệnh hay phiền muộn và suy nghĩ nhiều. So sánh với Lâm Đại Ngọc để ám chỉ những cô gái yếu ớt nhạy cảm.*

https://thuviensach.vn

Nhan Tiểu Úy quay ra, nói với vẻ khó tin: "Vừa nãy trên bản tin, phóng viên đứng giữa mưa gió bão bùng còn phải buộc một sợi dây ở hông, không cẩn thận là bị gió thổi bay. Vị đại gia nhà em đúng là 'một ngày không gặp, ngỡ đã ba năm', thời tiết này cũng không kìm nén nổi?" Nói thì nói vậy thôi, nhưng chị ta vẫn đi tới, đưa tay chọn một chiếc áo khoác dạ caro, "Mặc cái này trông rất chỉn chu, vừa tôn lên khí chất vừa tôn lên dáng người."

Trì Linh Đồng đưa tay chải tóc, vội vàng mặc vào, "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ(*)!" Chẳng phải cô đã trót ngồi lên thuyền giặc của Bùi Địch Thanh đó ư? Cô trốn cũng không được. Khi nãy Quân Mục Viễn đã gọi điện thoại tới, xác nhận lại địa chỉ với cô, nói rằng nửa tiếng nữa sẽ đợi cô dưới nhà.

(*) *Một câu nói từ tác phẩm của Cổ Long, có nghĩa là: Đã sống trong giang hồ thì không phải lúc nào cũng làm theo ý mình, phải tùy cơ ứng biến với sự thay đổi của hoàn cảnh.*

"Thực ra em đang mừng thầm đúng không!" Nhan Tiểu Úy cười nhạo cô, sau đó lại thở dài cô đơn, "Bạn trai chị như đèn kéo quân, đến đến đi đi, chị cũng chẳng nhớ được là có bao nhiêu người, nhưng ở thời tiết thế này muốn tìm một người ở bên mình mà cũng không có. Còn em, yêu một cái là vớ được ngay một vị đại gia. Ôi, sao ở trong cùng một nhà mà vận may lại khác nhau đến thế. Hai người đã chính thức qua lại rồi sao?"

Trì Linh Đồng kiểm tra lại chìa khóa, ví tiền trong túi xách, rồi chạy tới nhà vệ sinh trang điểm qua quýt, còn thoa chút son môi, tranh thủ trả lời: "Em cũng không rõ tình trạng hiện tại của mối quan hệ này, nhưng có vẻ như em không còn lựa chọn nào khác."

"Xì, đừng giả vờ, với cái bộ dạng ngây thơ ngốc nghếch của em, tìm được người đàn ông như vậy mà còn dám nghĩ đến những lựa chọn khác, biết đủ đi nhé!"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười ha ha, quay vài vòng trước gương, tự thấy hài lòng bèn gửi cho Nhan Tiểu Úy một nụ hôn gió, "Em sẽ nghe theo lời khuyên của chị, vậy cứ cố gắng chấp nhận trước đã."

"Nếu chị khuyên em tặng anh ta cho chị, em cũng nghe theo?"

"Em có thể cân nhắc, nhưng em sợ có người không chịu." Trì Linh Đồng làm mặt quỷ, thấy sắp đến giờ, bèn thay boot da màu cà phê, chuẩn bị ra khỏi nhà.

"Em tự tin về đại gia nhà mình thế cơ à?"

"Đâu phải anh ấy, mà em lo Trần Thần sẽ đánh em." Trước khi nắm đấm của Nhan Tiểu Úy đập tới, Trì Linh Đồng đã mở cửa chạy ra ngoài. Đi được mấy bước, cô quay đầu lại, nhẹ nhàng mở hé cửa, nói một câu đầy khiêu khích, "Hôm nay em không ở nhà cả ngày, chị có thể gọi Trần Thần đến đây, thích làm gì thì làm!"

"Em muốn ăn đòn hả!" Nhan Tiểu Úy xấu hổ đuổi theo, nhưng chỉ còn tiếng cười vọng lên cửa cầu thang, nào thấy bóng dáng của Trì Linh Đồng.

Quân Mục Viễn cầm ô, mặc âu phục xám chỉn chu, lịch thiệp mở cửa xe cho Trì Linh Đồng. Anh ta đã gặp Trì Linh Đồng mấy lần, nhưng chưa bao giờ trò chuyện. Thông qua thái độ của Bùi Địch Thanh thì anh ta có thể nhận ra tầm quan trọng của cô bé có đôi mắt to lanh lợi này. Đôi khi anh ta rất tò mò, làm thế nào mà cô có thể mở ra cánh cửa trái tim đã đóng chặt của Bùi Địch Thanh, anh ta từng hỏi dò Bùi Địch Thanh. Nhưng Bùi Địch Thanh luôn cười nhạt, giữa hai đầu mày chứa đầy sự dịu dàng như nước.

Trì Linh Đồng gật đầu lễ phép, ngồi ngay ngắn ở ghế sau.

Dọc đường đi, hai người đều không nói chuyện. Quân Mục Viễn truyền đạt lại một cách khéo léo lời dặn dò và thăm hỏi của Bùi Địch Thanh, khi

https://thuviensach.vn

nào Trì Linh Đồng đến khách sạn dự lễ kỷ niệm, chỉ có thể ngồi ở một căn phòng kế bên xem buổi lễ. “Căn phòng ấy có một cửa sổ bằng pha lê, từ đó có thể nhìn ra sảnh lớn, nhưng người trong sảnh lớn không thể thấy được căn phòng đó. Sau khi Tổng giám đốc Bùi đọc diễn văn, chào khỏi khách khứa xong, sẽ tới gặp cô Trì.”

Trì Linh Đồng thấy mấy lời này của Quân Mục Viễn sao nghe như mình là một phi tần nhỏ được lén lút dẫn về cung, không muốn ai biết tới. Cô nhìn áo khoác trên người, sớm biết thế thì mặc một cây đen cho xong.

Quân Mục Viễn nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cô hết chớp mắt lại đến bĩu môi, mỉm cười nói: “Chủ tịch Nhạc của Thái Hoa cũng là một trong số khách quý tới chúc mừng, Tổng giám đốc Bùi nói không nên xát muối lên vết thương lòng của chị ấy.”

“Ừm, người phải sống hiền.” Bấy giờ mặt cô mới giãn ra, đã hiểu lầm sự quan tâm của anh rồi.

Tuy ngày vui thời tiết lại chẳng vui, khiến người ta chán nản, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới lễ kỷ niệm của Hằng Vũ. Trong khách sạn ấm như mùa xuân, tiếng nhạc vui mừng. Khung cảnh nơi sảnh lớn thực sự là xa hoa lộng lẫy, người đẹp như mây, cùng một lúc lại có thể xuất hiện nhiều ngôi sao trong giới nghệ thuật như vậy, ai cũng trang điểm xinh đẹp, ánh mắt mơ màng, vàng bạc lấp lánh, lấp lánh đúng như những ngôi sao.

Các vị khách quý cũng như những ngôi sao rực rỡ, đàn ông mặc âu phục, phụ nữ mặc lễ phục. Nhạc Tĩnh Phân còn đặc biệt búi tóc kiểu Trung Quốc, mặc sườn xám, dịu dàng hơn ngày thường mấy phần, đàn ông vây quanh chị ta cũng không ít. Người nào cũng tao nhã cầm ly rượu, chỉ có các nhà báo đã qua tuyển chọn kỹ lưỡng là cầm máy ảnh, sẵn sàng chụp lại các khoảnh khắc bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng không ngờ khách sạn sẽ ấm như vậy, vừa vào phòng bèn cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cotton. Trong phòng có hoa quả, đồ uống, đồ ăn vặt, Quân Mục Viễn đưa cô vào xong là ra ngoài tiếp khách ngay.

Cô nhìn quanh sảnh lớn một vòng, tìm kiếm bóng dáng của Bùi Địch Thanh. Thực ra anh không nhìn thấy cô, nhưng khi Quân Mục Viễn đi về phía anh, anh bèn quay về phía căn phòng có cửa sổ thủy tinh, mỉm cười dịu dàng, nâng chiếc ly trong tay lên, khiến một vị phu nhân đang nói chuyện với anh sửng sốt.

Trì Linh Đồng bật cười, cô ngồi xuống vui vẻ ngắt nho đưa lên miệng, lẳng lặng nhìn những con người ngoài kia. Cô biết cho dù Nhạc Tĩnh Phân không đến, cô cũng không thể xuất hiện trong sảnh lớn. Khuôn mặt này của cô rất khó để người ta không chú ý tới. Ngoài kia bất luận già trẻ nam nữ, danh thiếp đưa ra đều có danh hiệu dài dằng dặc, còn cô có gì đây? Nếu Bùi Địch Thanh lại ra sức quan tâm chăm sóc cô, sẽ khiến các nhà báo đang có mặt tại đây được dịp bận rộn. Vẫn câu nói kia, người phải sống hiền.

Trì Linh Đồng ngồi chơi một mình chẳng bao lâu thì Bùi Địch Thanh đã đi vào, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt hơi đỏ lên, trong hơi thở thoáng có mùi rượu. “Đi nào, chúng ta đi gặp ông nội. Ông vốn chuẩn bị cắt băng, nhưng thời tiết lại thay đổi đột ngột nên ông thấy chưa quen, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Lúc ra khỏi phòng, cô rất bình tĩnh, cầm góc áo của Bùi Địch Thanh, bước trên thảm mềm, còn mỉm cười với cô phục vụ tiếp đón. Nhưng khi tới cửa thang máy, chân cô bắt đầu nhũn ra, bám chặt ở cửa, không chịu vào thang máy.

“Chỗ này gần nhà vệ sinh, ngộ nhỡ có phóng viên đi qua, nhìn thấy thì em cũng đừng trách anh.” Anh dọa cô, tay ôm chặt lấy eo cô, chỉ sợ cô trốn mất.

https://thuviensach.vn

“Vậy … lát nữa chúng ta chỉ vào đấy năm phút thôi, em không nói gì, sau đó chúng mình đi ra.” Cô bắt đầu ra điều kiện.

Bùi Địch Thanh lườm cô với vẻ chế giễu, “Em không nói gì, ông nội sẽ tưởng em bị câm, dù gì cũng phải chào hỏi một tiếng chứ!” Anh kéo cô vào thang máy. Nhìn những con số màu đỏ nhảy lên, Trì Linh Đồng cảm thấy thang máy giống như lò vi sóng, từ từ hun nóng từ từ hun nóng, tiêu rồi, toát mồ hôi rồi.

Cuối cùng cũng tới cửa phòng, cô đưa tay chỉnh lại áo sơ mi, hỏi anh với vẻ đáng thương: “Trông em có ổn không?”

“Dù sao em cũng không phải Lý Gia Hân(*), không ai thất vọng đâu. Vào thôi!”

(*) *Lý Gia Hân là Hoa hậu Hồng Kông và Hoa hậu quốc tế Trung Quốc năm 1988.*

Cửa phòng vừa mở ra, Trì Linh Đồng nhắm mắt, rồi trộm hé mắt. Ồ, là một cụ ông rất thời thượng, hơi giống cụ ông thổi saxophone của ban nhạc Vỏ cây già(*), đẹp lão, miệng ngậm một chiếc tẩu, trông khá hiền hòa, một người đàn ông với khuôn mặt nghiêm nghị đang cung kính báo cáo gì đó với cụ ông.

(*) *Một ban nhạc Trung Quốc có các thành viên là các cụ già cao tuổi trong giới âm nhạc.*

“Cậu ra ngoài trước đi!” Cụ ông thấy Bùi Địch Thanh bước vào, bèn bỏ tẩu ra, nói với người đàn ông nọ.

“Nhị thiếu gia đã tới!” Người đàn ông nọ gật đầu chào Bùi Địch Thanh, chẳng thèm liếc nhìn Trì Linh Đồng lấy một cái, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Ông ơi, vị này chính là tiểu thư Trì Linh Đồng, là người cùng ngành với cháu, làm thiết kế kiến trúc.” Bùi Địch Thanh nghiêng người, để ông Bùi Thiên Lỗi có thể thấy rõ Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng chợt thấy bình tĩnh đến lạ lùng, mắt to nhìn thẳng, thảo nào Bùi Địch Thanh đẹp trai như vậy, hóa ra là do gen di truyền.

“Là nhân viên của Hằng Vũ?” Ông Bùi Thiên Lỗi hỏi Bùi Địch Thanh, vẻ mặt không hề thay đổi.

“Không phải, cô ấy làm việc ở công ty bất động sản Thái Hoa.” Bùi Địch Thanh cười.

Ông Bùi Thiên Lỗi rất ngạc nhiên: “Sao không tới Hằng Vũ làm việc?” Câu này là ông hỏi Trì Linh Đồng.

“Nói ra thì rất dài, một hai câu khó mà giải thích hết, huống chi thời cơ còn chưa chín muồi ạ.” Trì Linh Đồng nói như một nhà ngoại giao, vẻ mặt vô cùng chân thành, trung thực, nhưng nói cũng như không nói.

Ông Bùi Thiên Lỗi từ từ nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Con gái làm nghề này không nhiều.”

Bùi Địch Thanh vội tiếp lời: “Đúng là không nhiều, nhưng nếu đã làm thì không thể coi thường. Cô ấy đã nhiều lần giành được giải thưởng của giới thiết kế kiến trúc Đại lục. Lúc cô ấy còn học đại học, chủ tịch Nhạc của Thái Hoa đã tới mời cô ấy về làm việc rồi. Ông, ông cũng biết chủ tịch Nhạc rồi đấy. Hạng mục phim trường của Hằng Vũ ở Bắc Kinh, bên trong có phần nhà ở dân tộc thiểu số, chính là do cô ấy thiết kế.”

Trong mắt ông Bùi Thiên Lỗi thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng mặt vẫn bình thản ung dung.

https://thuviensach.vn

“Đừng nói thế, làm người thì phải khiêm tốn chứ. Em chỉ sửa chữa lại một chút thôi mà.” Cô dùng khuỷu tay đẩy anh.

“Con người không được tự kiêu, nhưng nhất định phải tự tin.” Bùi Địch Thanh mỉm cười.

“Tự tin không phải là yêu bản thân một cách mù quáng.” Cô phản bác.

Ông Bùi Thiên Lỗi ho nhẹ mấy tiếng. Trì Linh Đồng lén tặc lưỡi.

“Khách khứa đều ở bên ngoài, đừng đứng đây lâu, ra ngoài đi! Thời cơ phải do chính mình nắm bắt, cô Trì nên mau chóng tới Hằng Vũ làm việc. Lần sau cháu về Hồng Kông báo cáo theo thường lệ, nhớ dẫn cô Trì tới tổng bộ gặp gỡ các đồng nghiệp khác.”

“Vâng ạ, ông ơi, vậy ông nghỉ ngơi đi, chúng cháu không quấy rầy nữa.”

“Tạm biệt, Chủ tịch Bùi!” Trì Linh Đồng kính cẩn chào, rồi đi theo Bùi Địch Thanh ra ngoài.

“Anh cười gì thế?” Trong thang máy, Trì Linh Đồng thấy Bùi Địch Thanh tỏ ra rất vui vẻ.

Trước khi thang máy mở ra, Bùi Địch Thanh kéo cô lại gần, cắn nhẹ lên môi cô: “Ông nội anh rất vừa ý em.”

“Sao có thể? Bình thường khi gặp gỡ phụ huynh của người kia, chẳng phải đều hỏi về nghề nghiệp, sở thích, dự định trong tương lai và tình hình của các thành viên trong gia đình … sao. Nhưng ông nội anh lại không hỏi một câu về chuyện nhà em, chỉ giống như đang phỏng vấn ấy, có anh ra sức tiến cử, hình như em cũng có tư cách vào Hằng Vũ làm việc.” Trì Linh Đồng hơi nhún vai.

https://thuviensach.vn

“Em không hiểu ông nội anh đâu, ông chẳng để ý tới tình cảm gì hết, mọi chuyện đều đặt lợi ích của Hằng Vũ lên hàng đầu. Gặp được thiên tài thiết kế như em, trong lòng ông ấy nhất định rất vui mừng, còn giục anh đưa em về Hồng Kông, ước gì có thể chụp họ Bùi lên tên của em, để em có cánh cũng không bay được.”

“Thôi đi, nói tới nói lui, hóa ra mấy người vẫn chỉ ưng ý năng lực làm việc của em, mà không phải con người của em. Em không chơi nữa.” Trì Linh Đồng thấy hơi tổn thương một cách khó hiểu, đẩy tay Bùi Địch Thanh ra, chạy vào căn phòng kia, cầm áo khoác rồi định ra khỏi đây luôn.

“Linh Đồng, đừng trẻ con thế. Ông nội là ông nội, anh là anh.” Anh đưa tay ôm cô vào lòng. Vì vừa uống rượu nên người anh rất ấm áp, tựa như lò sưởi sưởi ấm thân thể và trái tim cô.

Cô áp đầu vào ngực anh, nghe tiếng nhịp tim mạnh mẽ của anh, lầm bầm: “Nếu em không phải một nhà thiết kế, liệu em có nhận được sự chấp thuận của nhà họ Bùi không?”

“Có anh yêu em là đủ.” Anh cưng chiều xoa đầu cô, khẽ than.

Cô ngẩng đầu, thấy bọng mắt anh hơi xanh, cô đoán rằng vì lễ kỷ niệm này, nhất định anh đã bận rộn mấy ngày mấy đêm không ngủ, “Vẫn phải ra ngoài tiếp khách sao?”

“Ừ, buổi tối còn có tiệc rượu, rất muộn mới có thể về. Đừng đi đâu nhé, đợi anh!”Anh nhắm mắt, dịu dàng hôn lên gương mặt cô.

Đầu óc Trì Linh Đồng trống rỗng, gật đầu như bị ma ám. Một khi đợi là đợi liền sáu tiếng. Khi Quân Mục Viễn đỡ anh vào phòng thì đã là chín giờ tối, Trì Linh Đồng đã ngủ được hai giấc trên ghế sofa.

https://thuviensach.vn

“Cô Trì, phiền cô đỡ Tổng giám đốc Bùi ra cửa, tôi đi lấy xe.” Quân Mục Viễn để Bùi Địch Thanh dựa vào người Trì Linh Đồng.

“Sao lại uống tới mức này?” Trì Linh Đồng ngửi thấy vị rượu rất đậm trên người anh, nhăn mặt lại.

“Biết làm sao được, anh là Bùi Địch Thanh mà, không thể không uống.” Cũng may là anh không quá say, ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Bên ngoài vẫn cứ mưa gió bão bùng, rét lạnh gai người.

Trì Linh Đồng đỡ Bùi Địch Thanh lên xe, mưa quá to, ánh đèn không sáng tỏ lắm, Quân Mục Viễn đành giảm tốc độ xe, cẩn thận lái về phía trước. Sau khi chạy qua mấy con phố, xe tiến vào một khu chung cư cao cấp, dừng lại sau một dãy nhà cao tầng.

“Tổng giám đốc Bùi ở tầng hai mươi tư.” Quân Mục Viễn xuống xe bật ô trước, nói với Trì Linh Đồng đang gắng sức đỡ Bùi Địch Thanh.

“Anh không lên đó với tôi à?” Trì Linh Đồng mệt tới mức thở hổn hển.

Vẻ mặt của Quân Mục Viễn rất lạ lùng: “Tôi còn có việc cần xử lý ở khách sạn.”

“À, vậy lát nữa phiền anh quay lại đón tôi về nhà.” Trời mưa thế này không dễ bắt taxi, Trì Linh Đồng không yên tâm.

Quân Mục Viễn cười cười, dẫn hai người tới cửa thang máy rồi mới quay lại xe.

“Khụ khụ, cho anh một cơ hội để thành thật khai báo, trong nhà của anh có giấu ai không hả?” Trì Linh Đồng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bùi Địch Thanh, rất buồn cười.

https://thuviensach.vn

“Ai cơ?” Bùi Địch Thanh gần như nhắm mắt nói chuyện.

“Nàng tiên ốc này, A Kiều này, Nhiếp Tiểu Thiến(*) này! Còn không mau khai báo, nếu để em bắt được, hừ, hừ … hậu quả khó lường đấy!”

(*) *Nàng tiên ốc là nhân vật cổ tích, hiện ra giúp đỡ khi nhà không có người. A Kiều là chỉ hoàng hậu Trần A Kiều của vua Hán Vũ Đế, thời niên thiếu vua đã hứa sẽ xây cung vàng để A Kiều ở, từ đó có tích Kim ốc tàng Kiều – Lầu vàng giấu Kiều, Nhiếp Tiểu Thiến là nhân vật trong Thiến nữ u hồn thuộc tác phẩm Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh, cô là ma, nhưng lại đem lòng yêu một chàng trai người trần.*

Anh chợt mở mắt: “Đúng là có một.”

Khu chung cư cao cấp thế này, theo lý thuyết đồng bộ thì thang máy cũng rất cao cấp, an toàn. Nhưng không hiểu sao, dường như thang máy không chịu nổi không khí lạnh, lắc lắc lư lư, còn kèm theo những tiếng két két, đèn trần lúc sáng lúc tối.

“Có cần gọi điện cho nhân viên quản lý không?” Trì Linh Đồng lo lắng nắm lấy tay Bùi Địch Thanh, mắt nhìn chằm chằm vào đèn trần, chỉ lo một giây sau nó đột ngột đình công.

“Có lẽ sắp tới thời kỳ đại tu. Không sao, có anh ở đây.” Bùi Địch Thanh vỗ nhẹ vai cô như đang an ủi.

Trì Linh Đồng cực kỳ nghi ngờ độ tin cậy trong lời nói của anh, nhưng không dám chất vấn, ngộ nhỡ cô nói trúng phóc, đêm mưa lạnh giá này bị giam trong thang máy, tuy là thế giới của hai người, nhưng cũng chẳng mấy ngọt ngào.

Cô lo lắng bất an nhìn con số màu đỏ từ từ nhảy lên, 22, 23 … vừa lên tới số 24 thì cửa thang máy chầm chậm mở ra trong chớp mắt, đèn trần tắt

https://thuviensach.vn

“phụt”.

Trì Linh Đồng co ro lại theo bản năng, nhưng điều lạ lùng là đèn hành lang bên ngoài cũng không sáng.

“Anh ở cái nơi quỷ quái gì thế này?” Cô vừa lầm bầm vừa bước ra khỏi thang máy, “Á…” thình lình chân vấp một cái, cô ngã “bịch” ra đất, lòng bàn tay, đầu gối đều đau buốt. Không ngờ chưa tới tầng thứ hai tư mà thang máy đã mở cửa.

“Ai bảo em chê bai nó?” Bùi Địch Thanh lấy điện thoại, dựa vào ánh sáng của màn hình để xác định phương hướng, Trì Linh Đồng bước nhanh quá, anh không đỡ kịp. Thấy cô nằm trên nền như một con mèo nhỏ, anh không khỏi bật cười, đưa tay đỡ cô lên, phủi phủi bụi bẩn trên người, mở cửa ra.

Ánh đèn đột ngột sáng lên, chiếu rõ dáng vẻ thảm hại của Trì Linh Đồng, “Có phải anh muốn ra oai phủ đầu nên mới tặng em phần quà ra mắt này không?” Cô bực bội vô cùng, bèn giận lây sang anh, lòng bàn tay xước cả da rồi.

“Chủ yếu là do em ít khi ghé qua nên nó mới không quen em. Tới nhiều lần thì sẽ khác ngay thôi.” Anh cười, giúp cô cởi áo khoác, lấy khăn bông ấm lau tay cho cô.

“Có tiền thì ghê gớm lắm à, đúng là kỳ thị, đến thang máy cũng bắt nạt người nghèo.” Cô nhanh chóng đánh giá căn nhà, triệu chứng điển hình của đại gia độc thân, phong cách đơn giản thoải mái, bên trong hầu như đều là những hình kỷ hà gãy gọn(*), thiết bị điện cũng không ngoại lệ, đều có vỏ kim loại, kiểu dáng mỏng nhẹ, nhưng tất cả đều rất lạnh lẽo, không hề có hơi thở từ cuộc sống sinh hoạt của con người. Không tìm được dù chỉ là một chiếc khăn giấy đã dùng xong hay một mẩu tàn thuốc. Ngay cả chiếc va

https://thuviensach.vn

li du lịch LV màu đỏ giữa phòng cũng không hề hợp với khung cảnh xung quanh.

(*) *Hình kỷ hà là những hình được cấu tạo từ các nét cơ bản trong môn trang trí bao gồm nét thẳng và nét lượn, mà phổ biến nhất là hình tròn, vuông và tam giác.*

"Con bé Nhạc Nhạc này, không biết đi đâu chơi rồi, hành lý không thu dọn, cửa sổ ban công cũng không thèm đóng." Bùi Địch Thanh bất đắc dĩ dịch dịch chiếc va li vào một chỗ, nhíu mày đi về phía ban công.

Nhạc Nhạc trong lời của anh chính là cô gái mà anh giấu trong nhà – em gái của anh – Bùi Nhạc Nhạc. Tuy vị Bùi tiểu thư này cùng một mẹ với anh, nhưng lại là công chúa nhỏ được yêu chiều của Hằng Vũ, học thiết kế trang sức ở Pháp, lần này đi theo ông Bùi Thiên Lỗi tới tham gia lễ kỷ niệm, không chịu ở khách sạn mà cứ đòi ở nhà anh trai.

Trì Linh Đồng đi theo anh, nghe tiếng sóng biển rì rầm bên tai, cô kinh ngạc, chỉ vào màn đêm mênh mông thăm thẳm, "Đó là biển ư?"

"Không, nên gọi là sông." Ban công bị mưa xối hơi ướt, anh bảo cô đứng ra xa để không bị trượt chân ngã.

"Đây mới thực sự là nhà hướng biển." Không cần kiễng chân, không cần híp mắt, vừa mở cửa sổ là có thể thấy sóng biển dập dờn, thủy triều lên xuống.

"Thích thì chuyển tới đây đi. Em thấy không, nơi này có hai gian phòng, em bỏ ra một nửa tiền thuê nhà là được." Anh đóng cửa sổ, cười như có như không.

"Em cũng thích nhiều thứ ngoài cửa hàng lắm, chẳng lẽ mua hết về à?"

https://thuviensach.vn

“Em chưa từng nghĩ như vậy ư?” Anh kéo cô vào nhà, cúi đầu, “Nhóc con, sao em vào nhà mà không thay giày?” Anh dắt cô tới giá đựng giày, lấy ra một đôi dép béo tròn dễ thương màu hồng nhạt, bên trong lót lông, phía trên thêu hình một chú gấu ngờ nghệch, nhìn là có cảm giác ấm áp của gia đình.

“Trợ lý Quân tới đón em ngay thôi, em chẳng muốn thay.” Cô chớp mắt, thấy đôi mà anh đang đi giống hệt đôi trước mắt cô, chỉ khác là đôi của anh có màu xanh.

“Anh ta không nói là bận việc tới khi nào, em còn định bắt anh ta leo lên tầng thứ hai mươi tư à? Nào, thay giày rồi nhanh đi tắm rửa, ngủ ở phòng cho khách nhé, ban đêm đừng tùy tiện đi vào phòng anh, nam nữ hữu biệt. (*)” Anh đẩy cô ngồi xuống ghế sofa, cúi người nửa ngồi nửa quỳ, giúp cô thay giày.

(*) *Trong giao tiếp đàn ông và phụ nữ nên thận trọng, giữ ý.*

“Ai thèm vào phòng anh? Không cần đâu!” Cô đỏ mặt đẩy tay anh ra, “Phòng cho khách chẳng phải chính là phòng của em gái anh sao, nhà em … gần đây, em vẫn nên về nhà thì hơn.”

“Em thấy anh say tới mức này rồi, quan tâm chăm sóc chút đi! Em có thể tự bắt taxi, nhưng bên ngoài mưa to gió lớn như vậy, anh lại để em một thân một mình về nhà, nếu là em thì em có yên tâm không? Vả lại thang máy còn đang hỏng, em cứ cố đi thì đến bao giờ mới về được nhà, trời cũng sắp sáng rồi. Nhạc Nhạc là cú đêm, chưa đến trưa mai thì nó chưa về đâu. Ngoan nào, đừng bướng bỉnh nữa, đi tắm rửa đi, anh mệt lắm.” Anh day day trán, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi.

“Em … không có quần áo mặc ở nhà, cũng không có bàn chải đánh răng.” Cô cố gắng đấu tranh.

https://thuviensach.vn

“Dùng của anh là được, anh không ngại đâu, dù sao ôm cũng ôm rồi hôn cũng hôn rồi.”

“Anh muốn chết à!” Cô nhảy dựng lên, dùng nắm đấm đánh anh.

“Có em, anh nào nỡ chết?” Anh khẽ than, rồi bất chợt cúi đầu hôn cô, đầu ngón tay ấm áp của anh vuốt nhẹ từ cổ cô cho tới khi ôm trọn vòng eo cô. Má phải của cô chạm vào cổ áo sơ mi anh, chỉ cần nâng mắt là có thể thấy được hầu kết của anh đang run nhẹ theo một vòng cung.

Lẳng lặng như vậy một lúc lâu, cô mới nhỏ giọng nói: “Được rồi, em không về nữa.”

“Ừ!” Giọng của anh cũng nhẹ vô cùng, dường như không muốn quấy nhiễu dòng không khí yên bình đang dần trôi trong khoảnh khắc này.

Cô thấy khuôn cằm anh thay đổi trên một đường cong tuyệt đẹp theo từng lời nói của anh, đường nét cương nghị của ngày thường dần trở nên mềm mại mà chân thật.

“Anh sẽ không khóa cửa, nếu ban đêm em thấy sợ, có thể đi vào tìm anh bất cứ lúc nào.” Đường cong chợt mở rộng, anh đang cười.

“Không để ý đến anh nữa!” Cô quay người, cầm áo khoác và túi xách của mình bước vào phòng cho khách.

Bùi Địch Thanh tìm cho cô một chiếc áo phông dài để làm áo ngủ, khăn mặt mới, bàn chải mới, cô tắm nước xong, ngoan ngoãn uống một cốc sữa nóng, sau đó nói chúc ngủ ngon với anh.

Anh lẳng lặng ngồi trên sofa, mắt nhìn chằm chằm vào ti vi, không hề giống một người đã uống say. Cô nghe thấy tiếng đàn cello rất buồn, bèn

https://thuviensach.vn

liếc nhìn, anh đang xem lại bộ phim kinh điển "Ghost(*)" của Demi Moore. "Anh thích kiểu người như cô ấy sao?"

(*) Ghost (Hồn ma)Là một bộ phim có sự góp mặt của ngôi sao Patrichk Swayze (vai Sam), Demi Moore (vai Molly) ... Phim đã giành được nhiều giải Oscar. Bộ phim kể về đôi tình nhân Sam và Molly, vì phát hiện ra âm mưu rửa tiền, Sam đã bị sát hại, nhưng anh vẫn tồn tại trên đời như một hồn ma, dù chỉ còn là một hồn ma nhưng anh luôn cố gắng bảo vệ, che chở Molly và tìm cách lật tẩy âm mưu. Khi âm mưu bị đưa ra ánh sáng, anh nói lời tạm biệt lần cuối với người yêu và bước lên thiên đàng.

Bùi Địch Thanh vỗ tay xuống sofa, cô do dự một thoáng, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh anh, "Anh thích nhạc phim." Cánh tay khoác lên vai cô một cách tự nhiên.

Cô biết anh sẽ không làm chuyện xấu, sẽ không khiến cho cô sợ, nhưng bầu không khí này thực sự khiến trái tim ngươi ta loạn nhịp, suy tưởng vẩn vơ. Để che giấu, cô chỉ làm như bản thân đang quan tâm đến nội dung bộ phim.

Lúc đó Demi Moore còn rất trẻ, tóc ngắn xinh đẹp, đường nét duyên dáng tươi tắn, trong đôi mắt to long lanh tràn đầy nỗi buồn ưu thương. Người thương đã rời khỏi nhân gian, người sống đắm chìm trong hoài niệm, mỗi ngày đều sống trong thương nhớ. Kỳ tích xuất hiện, người thương hóa ra vẫn luôn ở đây, cho dù chỉ là một bóng ma. Câu chuyện rất buồn, diễn xuất vô cùng xuất sắc. Đây là một bộ phim sống mãi với thời gian.

"Linh Đồng." Anh chợt ôm cô, để cô ngồi lên đùi mình, mặt đối mặt, "Nếu anh đã từ giã cõi đời này, nhưng một ngày nọ em bỗng nhìn thấy anh trên phố - khỏe mạnh và bình an, em sẽ hoảng sợ đến mức quay đầu chạy trốn, hay sẽ bước tới ôm chặt lấy anh?"

Cô không nhịn được mà xoa xoa cánh tay, liếc nhìn anh: "Quá nửa đêm rồi, đừng nói mấy chuyện đáng sợ như thế, kinh khủng lắm, anh xem lông

https://thuviensach.vn

tơ trên người em dựng đứng lên này.”

“Trả lời đi?” Anh rất cố chấp.

Cô đẩy tay anh ra, bướng bỉnh nhảy xuống: “Không chơi với anh nữa, em đi ngủ đây!” Đêm tối tĩnh lặng, tư thế ngồi này sẽ thiêu đốt nửa bầu trời đêm mất thôi.

Anh đi theo cô vào phòng cho khách, thấy cô quấn người mình thành một con nhộng. Cách lớp chăn mỏng, anh dịu dàng hôn cô. Lúc đóng cửa, cô nghe thấy anh nói: “Hóa ra em lại nhát gan như thế, ha ha, cuối cùng anh cũng tóm được nhược điểm của em rồi.”

Mùa đông của Thanh Đài bắt đầu đổ về theo cơn bão này, tiếp đó là một hai đợt mưa tuyết, khi trời quang trở lại, bầu trời xanh như vừa được gột rửa, không khí lạnh lẽo nhưng tinh khiết, nước biển bập bềnh.

Tiêu Tử Thần sang giao lưu học thuật ở một trường Đại học y tại Hồng Kông hai tháng, Khổng Tước nói qua điện thoại với vẻ buồn phiền, cô nàng thấy rất cô đơn. Nghe giọng nói của cô nàng, có vẻ như đã hoàn toàn buông xuôi, muốn tẩy trôi quá khứ để làm vợ người ta. Nói thực, Trì Linh Đồng cũng không tin cô nàng lắm. Cho dù có một ngày cô nàng thật sự lấy Tiêu Tử Thần, Trì Linh Đồng vẫn sẽ toát mồ hôi hộ cho Tiêu Tử Thần.

Các cuộc gọi của bà Đàm Trân hầu hết là hỏi thăm, thỉnh thoảng lại nói một hai câu chú Quan thế này thế kia, Trì Linh Đồng thầm nghĩ, xem ra mùa đông này, mẹ cô không còn lạnh giá nữa. Ông Trì Minh Chi ít khi gọi điện tới, có lẽ là không còn mặt mũi đâu mà nói chuyện với Trì Linh Đồng, chỉ có Cam Lộ mặt dày gọi mấy lần, mở miệng ngậm miệng đều là thay em trai em gái cảm ơn chị gái, Trì Linh Đồng cảm thấy vô cùng bực bội, chỉ hận không thể cài số điện thoại của cô ta là blacklist.

https://thuviensach.vn

Hi Vũ cũng gọi điện tới hai lần, Trì Linh Đồng cảm thấy nay tôi đã có chồng, anh đã có vợ, cứ nói mấy câu mờ ám như vậy thì chẳng ra sao cả, bèn quở trách một phen, khiến cậu ta tức điên, lại muốn vĩnh viễn không gặp cô nữa.

Chuyện giữa Nhan Tiểu Úy và Trần Thần cũng có chút chuyển biến, tình tiết cụ thể thế nào thì cô không rõ, nhưng có một ngày Trì Linh Đồng đi hẹn hò với Bùi Địch Thanh về, mở cửa, lại thấy trong tủ giày có đôi giày da của Trần Thần, mà cửa phòng của Nhan Tiểu Úy thì đóng chặt. Cô hoảng tới mức quay đầu chạy thẳng xuống tầng, theo Bùi Địch Thanh về nhà, lại bị Bùi Địch Thanh dụ dỗ, tới mức khuôn mặt cô đỏ bừng như tôm nướng. Nếu thêm vài lần nữa, chưa biết chừng đôi mắt phượng của Bùi Địch Thanh chỉ liếc sang là cô đã tự động lao đến rồi. Điều này quá ảnh hưởng đến nhân cách, ảnh hưởng danh dự, cho nên cô bắt đầu ghi hận Trần Thần.

Hôm nay, vừa bước vào phòng làm việc, giám đốc Triệu đã gọi cô: "Tiểu Trì, lát nữa đi theo tôi tới phòng họp, hạng mục Thính Hải Các được đã được thông qua, chúng ta bắt đầu bận rộn rồi đây. Tiểu Trần đâu, sao giờ còn chưa đến?"

Trần Thần với mái tóc tổ quạ hồng hộc chạy vào, luống cuống cào cào tóc: "Ngủ quên, ha ha."

Trì Linh Đồng vờ như lơ đãng liếc nhìn chân anh ta, mỉm cười khoái chí.

"Không sao chứ?" Trần Thần mấp máy môi hỏi.

Trì Linh Đồng nháy mắt, tìm tài liệu về Thính Hải Các, đi theo lãnh đạo ra ngoài. Lúc đi tới cửa, cô quay đầu lại, thần bí ghé sát vào tai Trần Thần, chỉ vào cổ anh ta: "Chị ấy cắn anh à, chỗ này đỏ hết lên rồi."

"Tôi nhớ là không mà!" Trần Thần sờ cổ theo phản xạ.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười tới mức mặt mũi co giật.

Trần Thần chợt hiểu ra, giơ nắm đấm gào lên ở đằng sau: “Con nhóc chết tiệt kia, dám lừa tôi, tưởng tôi không dám đánh cô hả!”

Lúc nghỉ trưa, Trần Thần chủ động khai báo. Anh ta có tình cảm với Nhan Tiểu Úy từ lâu rồi, chỉ thiếu chút can đảm thôi. Ngày ấy ở nhà hàng Triều Châu, anh ta mượn gan hùm, dũng cảm thổ lộ. Nhan Tiểu Úy tát anh ta một cái, nhưng cũng không quay đầu bỏ đi. Anh ta tiếp tục lấy hết dũng khí, đưa chị ta về nhà, hỏi sau này có thể hẹn chị ta ra ngoài chơi không. Nhan Tiểu Úy không đáp, Trần Thần coi như chị ta đồng ý.

Trì Linh Đồng nghĩ thầm, anh chàng này tốt số thế, đụng trúng dịp Nhan Tiểu Úy độc thân, mà không, có khi Nhan Tiểu Úy đã đào hố đợi anh ta từ lâu rồi!

Những tháng ngày an nhàn thoải mái của Trì Linh Đồng đã kết thúc, cô bận rộn như một con bạch tuộc, chỉ kém nước cả tay cả chân đều làm việc thôi.

Nhạc Tĩnh Phân vô cùng hăng hái, tham gia hội họp khắp nơi với các vị phó tổng giám đốc, hỏi thăm tất cả các thông tin về Thính Hải Các từ các ban ngành, lại bỏ thời gian tới ngân hàng dự trù tài chính với giám đốc tài vụ mới nhậm chức. Nếu trong vòng một ngày, chị ta có thể bỏ ra một tiếng đồng hồ thì cũng là tập trung toàn bộ tinh thần lên bản thiết kế của Trì Linh Đồng.

Trần Thần xảo trá gọi Trì Linh Đồng là nhà thiết kế ngự dụng của nữ hoàng, bỏ qua giám đốc Triệu, làm việc thẳng với nữ hoàng.

Nhan Tiểu Úy rất khâm phục cô, một ngày chỉ ngủ bốn tiếng, lúc đi làm thì tinh thần vẫn cứ tỉnh táo, không cầm nhầm túi, không quên mang đồ, không va phải tường, tới công ty một cách thuận lợi, quá phi thường.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng chẳng có thời gian mà chấp nhặt với hai người kia, cô dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, cô thấy một khi Thái Hoa trúng thầu hạng mục Thính Hải Các, quả thực nên gióng trống khua chiêng mà tặng cô một tấm bằng khen.

Lịch hẹn hò ba lần một tuần với Bùi Địch Thanh đương nhiên cũng bị gián đoạn, trên thực tế, nấu cháo điện thoại với anh cũng thành chuyện xa xỉ. Khi cô về tới nhà thì đều gần mười hai giờ, tắm rửa xong, chạm vào gối là ngủ thiếp đi, Bùi Địch Thanh sao nỡ quấy rầy cô. Đôi khi về nhà thấy trong phòng có mấy túi bánh ngọt, trà sữa còn ấm, một bó hoa nho nhỏ, cô che miệng ngáp một cái, mỉm cười vui vẻ.

Mười ngày qua đi mà không ai hay biết, mọi việc đều tiến triển thuận lợi, rốt cuộc Trì Linh Đồng có thể tan tầm đúng giờ. Nhan Tiểu Úy đương nhiên không ở nhà, bây giờ chị ta và Trần Thần đang ở tình trạng nửa chung sống, hai người quấn quýt nhau như trẻ sinh đôi, ban đầu còn lấy cớ để đêm không về nhà, về sau thì chẳng thèm nhắc tới nữa. Mấy chai nước trên bàn ngày càng ít, quần áo treo trong tủ cũng ngày càng vơi. Bình thường bận rộn, cô cũng thấy không sao cả, nhưng khi được về sớm, một mình đi lại trong nhà, đối mặt với cái bóng của chính mình, Trì Linh Đồng chợt cảm thấy cô quạnh trống vắng.

Màn hình điện thoại nhấp nháy, là Bùi Địch Thanh gọi tới, cô thấy lòng mình ấm áp hẳn lên.

“Đang ở nhà hay ở công ty?”

“Hôm nay ở nhà. Anh thì sao?”

“Anh đến rồi, mau ra mở cửa!”

https://thuviensach.vn

Cô nhảy ra khỏi sofa như bị điện giật, chạy vội tới cửa, khi mở cửa ra thì thấy anh đang đứng đó. Cô để anh vào nhà, "Sao không gõ cửa?"

"Bị cấm vào nhà nhiều lần rồi, mất tự tin." Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô nghiêng đầu, chớp mắt một hồi, sau đó dang tay ôm chặt anh, dụi dụi vào ngực anh như con mèo nhỏ, thân thể mềm mại ở trong lòng anh xoay trái xoay phải.

Màu mắt của Bùi Địch Thanh tối đi, dùng ngón giữa và ngón trỏ nâng cằm cô, để Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên: "Trời đông lạnh giá, hiểu không, hành động này của em …"

Không đợi anh nói xong, cô đã vội vàng buông tay, tránh ra chỗ khác.

"Đồ ngốc, dọa một chút mà đã sợ rồi." Anh cười lớn, kéo cô vào lòng, hai người cùng ngồi xuống ghế sofa, "Làm một cuộc trao đổi nhé, anh tiết lộ cho em một bí mật thương mại, sau này mỗi ngày em dành ra ba tiếng đồng cho anh, được không?"

"Em không nghe ra mình thu được lợi ích gì, thôi anh cứ nói trước xem thế nào!"

"Không lâu nữa Hằng Vũ sẽ rút lui khỏi việc đấu thầu hạng mục Thính Hải Các, không có mấy công ty xứng đáng là đối thủ thực sự của Thái Hoa, anh đã xem qua thiết kế của em, Thái Hoa tuyệt đối nắm chắc phần thắng, cho nên em không cần phải gắng sức như vậy. Có thấy dạo này em đối xử với bạn trai rất lạnh nhạt không?"

"Tại sao lại rút lui?" Cô ngạc nhiên hỏi, đáng tiếc, có kỳ phùng địch thủ chính là niềm vui của con người.

https://thuviensach.vn

Bùi Địch Thanh cười khẽ: “Anh không muốn em có một lý do để hận anh.”

“Nói lung tung, lúc ra trận thì không anh em gì hết, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, em luôn phân biệt rạch ròi.”

“Ha ha, thế mà em cũng tin. Anh muốn tập trung toàn bộ sức lực cho Khế Viên của chúng ta. Em có đồng ý với lời đề nghị của anh không? Có thấy nhớ anh không?” Anh hôn nhẹ lên chóp mũi xinh xắn của cô.

Cô ngồi đếm số lông mi của anh, thừa nhận một cách thành thật: “Rất nhớ!” Cô nhắm mắt, đón nhận nụ hôn sâu của anh.

Đêm ấy, Bùi Địch Thanh không về nhà.

Hai người ngồi trên sofa trò chuyện, nói rồi lại nói, Trì Linh Đồng cứ thế ngủ thiếp đi, hai tay còn ôm chặt lấy anh.

Anh ôm cô về phòng, cô cũng chẳng đổi tư thế. Ngủ tới nửa đêm, mở mắt ra, thấy bên tai có tiếng thở đều đặn mà ấm áp, bấy giờ cô mới biết Bùi Địch Thanh kéo ghế ngủ gục bên giường cô, mười ngón tay của hai người còn đan cài vào nhau.

Cô còn đang đau đầu suy nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo thì thân thể đã tự động dịch sang bên, nhường ra nửa giường.

Cô hơi động đậy là anh đã tỉnh. Anh cũng thoáng sửng sốt vài giây, rồi đứng dậy cởi áo khoác, sau đó nằm xuống giường. Cô vừa nâng đầu, lại thành gối đầu lên cánh tay anh, hai người đều đờ ra.

“Vẫn còn sớm, ngủ đi!” Anh vỗ về cô, dịu dàng dỗ.

https://thuviensach.vn

Cơn buồn ngủ dần dần kéo tới, trong lúc mơ màng, cô nghe thấy Bùi Địch Thanh nói: “Linh Đồng, anh muốn gặp cha mẹ em vào dịp năm mới!”

Cô không rõ mình có trả lời anh không, chuyện sau đó cô không nhớ được chút gì.

Tới sáng, cô thấy hơi ngượng ngùng, còn Bùi Địch Thanh lại sảng khoái vô cùng, vui vẻ như thể ngàn hoa nở rộ ngoài kia.

“Hôm nay là thứ mấy?” Anh nấu bữa sáng, cháo đặc và trứng gà rán. Có lẽ đã nhiều năm rồi cô chưa được ăn một bữa sáng nóng hổi như vậy, nuốt xuống một ngụm cháo nóng, không khỏi rơm rớm nước mắt vì cảm động, “Anh muốn hỏi lịch âm hay lịch dương?”

“Trẻ con đều mong tết đến!” Anh cười.

“Ngày mùng hai tháng mười hai, sắp tới Giáng sinh và tết dương lịch, anh có chuẩn bị quà cho em không?”

“Còn hai mươi chín ngày nữa mới tới tết dương lịch, anh có thời gian để chuẩn bị quà một cách cẩn thận. Linh Đồng, cha mẹ em có đặc biệt thích thứ gì không?”

Không phải tặng quà cho cô sao?

“Anh ăn cơm cùng em, đi dạo cùng em, xem phim cùng em … dâng tặng em không biết bao nhiêu thời gian, em còn dám đòi quà nữa! Ăn nhanh lên, nếu không muộn giờ đấy.”

“Hóa ra anh là người phục vụ!"

Trán bị cốc mạnh một cái, cô trừng mắt, cúi đầu húp cháo, trong lòng cũng thấy hơi chột dạ. Cô đã yêu lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thưa một

https://thuviensach.vn

tiếng với bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi, đột nhiên nghênh ngang dẫn người tới chào hỏi, liệu có bị ăn đòn không nhỉ? Ôi, còn hai mươi chín ngày nữa, còn lâu, xe tới trước núi ắt sẽ có đường.

Không bao lâu sau, cũng mới là những ngày đầu đông, Trì Linh Đồng nhớ tới tình cảnh ngày hôm nay, mới hiểu được kỳ thực hai mươi ngày chỉ như một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

***

Mọi chuyện quá thuận buồm xuôi gió, ngờ đâu vui quá hóa buồn.

“Linh Đồng, tôi được tự do rồi.” Miệng Trần Thần ngoác tới mang tai, đặt một bản thiết kế lên bàn Trình Linh đồng như dâng báu vật.

“Anh đã thoát khỏi vòng xiềng xích của Nhan Tiểu Úy?” Trì Linh Đồng đang mở phần mềm CAD ra, hôm nay cô phải hoàn thiện lại bản thiết kế Thính Hải Các để ngày mai báo cáo kết quả. Nhưng máy vi tính hình như bị nhiễm virus, đợi mãi mà chưa mở được.

“Đầu em được cấu tạo từ thứ gì thế hả?” Trần Thần lườm cô, rồi lại vui vẻ sáp vào, “Hạng mục nhà tù kia của tôi được thông qua rồi, Chính phủ rất hài lòng, có tặng thưởng chút ít cho tôi.”

“Có tiền thưởng không?” Hai mắt Trì Linh Đồng phát sáng.

“Đồ hám tiền, trong mắt chỉ có tiền thôi. Cũng được một ít tiền, Tiểu Úy nói thứ bảy này ba người chúng ta đi ăn lẩu ở Mỹ Thực Phủ.”

“Ăn lẩu thì tôi mời, anh chuyển sang mời món khác đi!” Không thể để đôi ma bủn xỉn này được lợi, ở Mỹ Thực Phủ cô có nhiều phiếu giảm giá lắm!

https://thuviensach.vn

Hiếm thấy Trần Thần lại phóng khoáng được một lần, “Được, có muốn chiêm ngưỡng tác phẩm của tôi không?”

Trì Linh Đồng làm động tác nôn mửa: “Nhà tù giam người thôi mà, còn tác phẩm nữa, buồn nôn kinh lên được, anh không sợ người ngồi trong ấy nguyền rủa anh à?”

“Tôi biết cô đang ghẹn tỵ với tôi, không sao, một con người thành công có thể chịu đựng áp lực mà người khác không thể chịu được. Có đi không?”

Điên mất, bản thiết kế Thính Hải Các còn chưa mở ra được, Trì Linh Đồng cũng thấy hơi sốt ruột, không thèm đợi máy tắt từ từ mà ngắt nguồn điện luôn. “Đi, tôi thực sự không nỡ đả kích tinh thần cầu tiến của anh.”

Trần Thần vui vẻ, xin phép giám đốc Triệu cho nghỉ một lúc. Giám đốc Triệu là người hiền hậu, vung bút ký một phát, cho phép.

“Bắt taxi hay là ngồi buýt?” Hai người xuống tầng, tuy thời tiết ấm lên nhưng dù sao cũng là mùa đông, vẫn lạnh lắm!

“Không, chúng ta lái xe tới đó.” Trần Thần đi về phía bãi đỗ xe, không biết tìm đâu ra một chiếc motor, sau đó anh ta đưa mũ bảo hiểm cho Trì Linh Đồng, ra hiệu cho cô ngồi vào ghế sau.

Miệng Trì Linh Đồng méo xệch, không đồng ý ngồi lên xe. Trước giờ cô vẫn sợ xe motor, một là cô say xe, hai là cảm thấy motor vừa lộ liễu vừa nguy hiểm. Xe đạp cũng lãng mạn mà, tội gì phải lái một cái motor thùng rỗng kêu to chứ.

“Yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt. Tiểu Úy nhà tôi thích nhất là ngồi xe này đi hóng gió đấy.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Úy nhà anh là Tiểu Úy nhà anh, tôi là tôi, không lên đâu.” Trì Linh Đồng sống chết không nghe.

Trần Thần ôn hòa thương lượng: “Không xa đâu, tôi đảm bảo lái thật chậm, cô đừng sợ. Linh Đồng, bây giờ tôi đã là một người đàn ông có bạn gái rồi, phải tiết kiệm tiền mua nhà, cô có biết đi taxi tới chỗ nhà tù kia mất bao nhiêu tiền không?”

“Để tôi trả tiền xe.”

“Tiêu tiền của phụ nữ thì còn gọi là đàn ông nữa không.” Trần Thần tái mặt.

Trì Linh Đồng ủ rũ nhìn Trần Thần, thở dài bất đắc dĩ: “Để tác thành cho giấc mộng đàn ông của anh, tôi đành hi sinh một lần vậy.”

Cô run rẩy ngồi lên xe, còn chưa ngồi vững, sau xe đã tỏa ra một luồng khí thải nồng nặc, “ầm”, xe lao ra khỏi công ty. Trì Linh Đồng kinh hãi, tóm chặt lấy áo Trần Thần, mặt tái nhợt, “Anh có biết lái thật không đấy?”

“Đàn ông chỉ thể hiện bằng hành động.” Chiếc motor bơi tới bơi lui giữa dòng xe cộ như một chiếc đuôi cá, đúng là đi vô cùng nhanh, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi thành phố.

Trì Linh Đồng thấy tức ngực, đau đầu, buồn nôn, toát mồ hôi, tất cả triệu chứng của say xe đều xuất hiện, cô cắn chặt môi, nếu không chỉ cần mở miệng, cô nghi ngờ mình sẽ nôn hết lên lưng Trần Thần.

“Đi thêm nửa tiếng nữa là đến rồi.” Trần Thần khàn giọng nói trong gió.

“Ừ!” Trì Linh Đồng ỉu xìu đáp, thấy người mình dường như mất hết tri giác.

https://thuviensach.vn

Trần Thần vẫn đang đắc ý khoe khoang, “Thế nào, giờ thì biết kỹ thuật lái xe của tôi quá ổn đúng không!”

Đường lớn ở vùng ngoại ô có ít xe cộ, mặt đường lại rộng rãi nên lái xe rất thoải mái. Trần Thần không khỏi tăng tốc độ, gió mạnh thổi bay tóc cô, theo sự xóc nảy của xe, trước mắt cô dần trở nên mơ hồ. Bất chợt, cô thấy một sức nặng không biết từ đâu áp tới, người cô văng ra ngoài, không biết gì nữa.

Khi cô tỉnh lại thì đã là buổi sáng hôm sau, không biết vệt sáng ở đâu chiếu vào mắt cô. Cô đưa tay lên che theo bản năng, tay còn chưa duỗi ra, đã thấy cả người đau như bị kim châm.

Trì Linh Đồng cố gắng mở mắt, thấy mình đang bị băng vải quấn quanh người, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Một y tá đeo khẩu trang liếc nhìn cô bằng ánh mắt bình thản như nước, “Cuối cùng cô cũng tỉnh, tối qua đồng nghiệp của cô lái xe nhanh quá, xe đổ, may mà đồng nghiệp của cô không sao …”

Trì Linh Đồng sợ tái mặt, “Tôi thế nào? Bại liệt? Tàn tật?” Cô nhíu mày, giọng nói khá yếu ớt, đầy bất lực.

Y tá thong thả nói: “Không nghiêm trọng đến thế, chỉ là tay phải bị gãy xương, chỗ khác bị xước da, may cho cô đấy.”

Bấy giờ Trì Linh Đồng mới thấy cánh tay phải của mình đang bị thanh nẹp cố định lại, cô mở to mắt nhìn, sau đó thở phào nhẹ nhõm vì còn sống sót.

Cửa phòng bệnh được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, Nhan Tiểu Úy ôm một bó hoa tươi, bước vào với vẻ sợ sệt, đi sau chị ta là Trần Thần đang cúi đầu, khắp mặt của anh ta toàn là vết thương và thuốc đỏ, trông cũng thê thảm vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Cưng ơi, cũng không biết nói thế nào nữa … xin lỗi em!” Nhan Tiểu Úy lườm Trần Thần với vẻ hung ác, sau đó nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt đầy áy náy.

Như thể đã gây ra tội lỗi động trời, Trần Thần đứng sám hối ở đầu giường của Trì Linh Đồng, “Linh Đồng, thực ra tôi tình nguyện là người nằm đây, nhưng mà … cô cứ mắng tôi đi!” Anh ta buồn khổ tới mức rơm rớm nước mắt, nhưng vì danh dự đàn ông, anh ta không dám khóc.

Biết mình không còn nguy hiểm đến tính mạng và bị thương tật nặng, Trì Linh Đồng thấy mình tỏ ra cao thượng một chút thì cũng chẳng sao. “Đừng nói thế, chẳng phải là tai nạn bất ngờ ư, cũng không phải cố ý…” Ôi, đau thấu tim gan!

Trần Thần cảm độc tới mức rơi nước mắt. Nhan Tiểu Úy cười ngoác miệng: “Cưng à, em đúng là thiên thần. Nói đi, muốn ăn gì, chị mua cho em, đắt chút cũng không sao. À, có cần chị báo cho cha mẹ em không?”

Trì Linh Đồng lắc đầu mà không cần suy nghĩ. Ông Trì Minh Chi có một đứa con trai và một đứa con gái nhỏ tuổi, lại phải lo đối phó với cô vợ trẻ, tóc đã bạc trắng như thế, cô không thể làm phiền ông nữa. Chuyện tình cảm của bà Đàm Trân đang chớm nở, tâm tình vui vẻ như thế, cô không thể phá hoại được. Bị thương, cùng lắm là ba tháng thôi, cô xua xua tay, làm anh hùng một lần vậy.

“Thế này đi, chị xin nghỉ mấy ngày, ban ngày chị tới đây chăm sóc em, buổi tối thì để Trần Thần lo, bọn chị sẽ chịu trách nhiệm.” Nhan Tiểu Úy đứng ra dọn dẹp cục diện rối rắm này hộ bạn trai.

Trần Thần vội vàng gật đầu, nói được liên hồi.

Trì Linh Đồng không an tâm: “Không làm lỡ việc của hai người chứ?”

https://thuviensach.vn

Trần Thần vỗ ngực: “Giá trị của con người vĩnh viễn được đặt lên hàng đầu.”

Đến lượt Trì Linh Đồng thấy cảm động tới mức không nói nên lời.

Buổi trưa, Nhạc Tĩnh Phân tranh thủ tới bệnh viện, còn có Phó tổng giám đốc và giám đốc bộ phận hậu cần cũng đi theo. Phó tổng giám đốc hỏi han bệnh tình theo lễ nghĩa, giám đốc bộ phận hậu cần tặng giỏ quà và tiền thăm hỏi. Còn Nhạc Tĩnh Phân thì nghiêm mặt, nhìn Trì Linh Đồng bằng vẻ mặt lạnh tanh.

Trì Linh Đồng cười lấy lòng: “Chủ tịch Nhạc, em đã hoàn thành bản thiết kế Thính Hải Các rồi, chỉ cần in ra là được.” Ôi, cô căng thẳng tới mức toát mồ hôi.

“Ai mượn em đi tham quan cái nhà tù kia?” Nhạc Tĩnh Phân lạnh lùng hỏi.

Trì Linh Đồng nhìn Phó Tổng giám đốc với ý thăm dò, hi vọng anh ta có thể gợi ý một chút, cô không hiểu thái độ của Nhạc Tĩnh Phân lắm.

Phó tổng giám đốc và giám đốc hậu cần đang thì thầm gì đó, không để ý đến cô.

“Mỗi người đều có công việc của riêng mình, quan trọng là phải làm tốt phận sự của bản thân. Thái Hoa không phải cơ quan phúc lợi xã hội, bỏ tiền ra thuê mấy cô cậu, không phải để cô cậu dưỡng bệnh, dưỡng lão, nghỉ phép. Các cô cậu phải làm sao cho xứng đáng với tiền lương mình cầm trong tay. Thứ quý nhất của nhà thiết kế là gì? Đầu óc và tay. Đúng, em vẫn chưa biến thành đồ ngốc, đây là điểm đáng mừng. Nhưng tay thì sao? Ba tháng, cần ba tháng đấy, em không thể vẽ, không thể cầm bút, em định giải thích với chị thế nào đây?”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng nằm tựa người trên giường bệnh, nghe được sự cay nghiệt trong lời nói của Nhạc Tĩnh Phân, cô tự nhiên thấy hơi chua chát. “Em sẽ tự lo tiền thuốc men.” Giọng của cô thoáng vẻ giận dỗi.

“Đúng là em nên tự bỏ tiền thuốc men, cải tạo nhà tù không phải hạng mục của em. Trần Thần đi là làm công vụ, còn em là trốn việc. Công ty có quy định, một mình ra ngoài trong giờ làm việc, mọi tai nạn xảy ra đều phải tự chịu trách nhiệm. Giám đốc Triệu cho phép em ra ngoài, chị đã giáng chức anh ta rồi.” Nhạc Tĩnh Phân nhìn cô, nói tiếp, “Thực ra chị chỉ chẳng tiếc chút tiền thuốc ấy đâu, nhưng chị không thể hiểu nổi sao em lại không biết trân trọng bản thân mình như vậy. Ba tháng này, em mang đến cho công ty biết bao nhiêu tổn thất? Thôi, không nói nữa. Công ty vẫn sẽ trả tiền thuốc hộ em, vừa có nhân viên mới vào bộ phận thiết kế, làm trợ lý cho em, sau khi xuất viện thì em hướng dẫn cậu ta, những việc mà tay em không làm được thì để cậu ta làm.”

Trì Linh Đồng im lặng. Chủ tịch Nhạc này khác hoàn toàn với người phụ nữ dịu dàng khuyên nhủ cô tới Thanh Đài. Thế nhưng, ngẫm lại thì Nhạc Tĩnh Phân chỉ là lãnh đạo của cô, cần gì phải ân cần thăm hỏi, đau lòng thương tiếc cô đây? Giữa người với người, vốn dĩ là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Tiêu Tử Hoàn đã nhiều ngày không liên lạc, lại nghe lời cha tới nhà Trì Linh Đồng mời cô đến nhà anh ta ăn cơm, người mở cửa chính là Nhan Tiểu Úy đang bận rộn ninh canh xương. Nghe Nhan Tiểu Úy kể lại, anh ta xuống tầng là đi thẳng tới bệnh viện luôn, trên đường còn dẫn theo cả Đào Yên Nhiên.

Hai người không mua hoa cũng chẳng mua quả, Đào Yên Nhiên mua hai quyển tạp chí thời trang ở cổng bệnh viện, nói là để Trì Linh Đồng đọc giết thời gian, nhưng bản thân cô ta lại tranh thủ từng giây một để đọc, chỉ sợ bỏ qua tin tức nóng hổi nào đó.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Hoàn ăn mặc rất hầm hố, áo phông màu đen, trong màu đen còn pha chút bụi bặm, trông cũng bớt vài phần ngông nghênh. Nhưng vừa mở miệng thì vẫn là cái đức hạnh ấy. Anh ta hí hửng chỉ vào tay Trì Linh Đồng, "Này, có phải cô lười quá nên mới cố ý vặn gãy tay đúng không?"

Trì Linh Đồng lườm anh ta, e rằng người này và Nhạc Tĩnh Phân là tri kỷ từ kiếp trước, tâm linh tương thông.

Anh ta cười ha ha: "Xin cô đừng buông xuôi, Giang Tiên Quán của tôi chuẩn bị khai trương vào dịp năm mới, dạo này bận rộn rộn lắm, không có thời gian chăm lo cô đâu."

"Lăn ra chỗ khác đi!" Sự ngột ngạt trong lòng Trì Linh Đồng chợt bộc phát. Nhưng sự ngột ngạt ấy vừa được xả đi, tâm trạng cũng vui hơn nhiều.

"Tôi cũng không phải bóng, sao mà lăn đi được? Cô xuống đây làm mẫu cho tôi xem nào." Tiêu Tử Hoàn gõ gõ thanh nẹp.

Đằng kia, Đào Yên Nhiên bỗng nhiên thở dài: "Tôi nhịn ăn nhịn mặc hai tháng để mua chiếc màu nâu, sao ở đây lại là màu đỏ?" Cô ta chỉ vào chiếc túi được giới thiệu dịp thu đông trên trang tạp chí, uất ức lầm bầm.

"Đưa tôi xem nào." Trì Linh Đồng cầm lấy quyển tạp chí, ngắm một hồi, "Tôi thấy màu đỏ đẹp hơn màu nâu."

"Chẳng lẽ tôi lại phải nhịn ăn nhịn mặc hai tháng nữa?" Đào Yên Nhiên buồn tới mức lông mày nhíu chặt.

"Sao phải khổ thể làm gì, 'làm thêm' vài lần là được rồi, cũng chẳng tốn sức, còn được bao ăn bao uống."

https://thuviensach.vn

“Cô có chắc mình bị thương ở tay chứ không phải ở đầu không, nói lung tung gì thế?” Đào Yên Nhiên hoảng tới mức quăng tạp chí đi, chạy tới che miệng Trì Linh Đồng.

Khuôn mặt chính nghĩa không thành của Trì Linh Đồng lộ vẻ ai oán.

“Em nhận công việc riêng gì thế?” Tiêu Tử Hoàn vẫn cười vui vẻ, nhưng giọng nói có thêm mấy phần nguy hiểm.

“Linh Đồng nói đùa ấy mà, anh…không thấy thế à?” Đào Yên Nhiên lắp ba lắp bắp, không dám nhìn Tiêu Tử Hoàn. Tuy Tiêu Tử Hoàn chơi Rock’n Roll đến phát điên, nhìn thì có vẻ rất cởi mở, nhưng thực chất lại vô cùng truyền thống.

Trì Linh Đồng chớp mắt đầy vô tội, cực kỳ vui vẻ nhìn hai người kia.

“Xin hỏi anh tìm ai thế?” Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa, chặn lại một chút ánh sáng, như thể nhìn thấy vị cứu tinh, Đào Yên Nhiên vội vàng đánh lạc hướng mọi người.

Người đứng ở cửa không đáp, khuôn mặt lạnh tanh, bàn tay cầm chìa khóa hơi run rẩy.

Trì Linh Đồng liếc thấy, tay trái bèn chầm chậm kéo chăn lên, làm bộ như không biết gì cả. Thông tin này rò rỉ ra ngoài kiểu gì vậy, sao chưa tới một ngày mà ai cũng biết thế! Cô thở dài.

Bùi Địch Thanh không trả lời, lẳng lặng bước tới bên giường, kéo chăn ra.

“Ha ha … bị thương nhẹ ấy mà … đừng lo lắng …” Cô cười mà trông còn xấu hơn cả khóc.

https://thuviensach.vn

“Anh ta là ai?” Đào Yên Nhiên đã nhận ra được chút manh mối, phấn khởi hẳn lên, chuyển mình tấn công.

“Này, cô quen anh ta à?” Tiêu Tử Hoàn cũng nhận ra thái độ của người đàn ông này với Trì Linh Đồng không bình thường cho lắm.

Trì Linh Đồng đành phải giới thiệu: “Bạn trai của tôi … Bùi Địch Thanh.”

“Cô giấu mọi người, lén lút yêu đương sao?” Đào Yên Nhiên kinh ngạc thốt lên. Còn chưa dứt lời, bên ngoài đã vang lên một tiếng gào thảm thiết: “Trì Linh Đồng, em bán mình cầu vinh!” Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cầm bình giữ nhiệt xông vào, mặt mũi nghiêm nghị.

Trì Linh Đồng sợ mất hồn mất vía, khóc không ra nước mắt: “Tôi sắp lấy thân tuẫn quốc rồi, các vị thần tiên, có thể tha cho tiểu nhân được không?”

“Anh ta … anh ta là Tổng giám đốc của Hằng Vũ?” Tới giờ phút này, Nhan Tiểu Úy mới biết thân phận thật sự của người đàn ông thường xuyên ra ra vào vào cái ổ nhỏ của mình và Trì Linh Đồng, mắt trợn trừng, ôi mẹ ơi, đây không phải đại gia bình thường đâu!

“Em gái, em kể chuyện cười gì cũng được, nhưng chuyện yêu đương nam nữ thì không được nói lung tung, sẽ ảnh hưởng đến danh dự con gái.” Hiếm khi thấy Tiêu Tử Hoàn nghiêm túc như thế.

Bùi Địch Thanh vẫn im lặng, y như một bức tượng điêu khắc, không có khả năng nói chuyện.

Trì Linh Đồng đành giải thích: “Nhờ sự tác hợp của ông trời, sau nhiều lần tình cờ gặp gỡ, lại tìm hiểu nhau mấy tháng, nội tâm của chúng tôi mới dần chấp nhận đối phương. Hiện giờ, chúng tôi là hai người thực sự yêu

https://thuviensach.vn

nhau. Nhân đây tôi xin đặc biệt tuyên bố: Chuyện chúng tôi yêu nhau không hề liên quan tới thân phận, nhưng kính xin chư vị đại tiên giữ bí mật cho."

"Cưng à, em đúng là tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi! Tốt lắm, bây giờ anh ta sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc em, chị và Trần Thần được tự do." Nhan Tiểu Úy nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

"Nếu chính chủ tới rồi, vậy cái người 'danh bất chính ngôn bất thuận' như tôi nên rút lui thôi." Tiêu Tử Hoàn giả bộ tổn thương, kéo Đào Yên Nhiên đi luôn.

Trong thoáng chốc, trong phòng bệnh chỉ còn Bùi Địch Thanh và Trì Linh Đồng nhìn nhau.

"Ngồi đi!" Trì Linh Đồng chào hỏi một cách nhiệt tình. Bùi Địch Thanh vẫn không động đậy.

"Anh vẫn chưa thấy vui sao, em đã cho anh danh phận còn gì." Trì Linh Đồng chán nản bĩu môi.

"Chẳng lẽ anh phải tỏ ra sung sướng phát cuồng thì mới được?" Anh vừa mở miệng, giọng nói đã tỏa ra ý lạnh thấu xương.

"Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Em cũng cho là em thích gãy xương sao? Hừ, không phải, anh sẽ nói em không biết cách chăm sóc bản thân, khiến người khác nhọc lòng? Bùi Địch Thanh, không có tai nạn thì không gọi là cuộc sống. Em cũng muốn mọi chuyện thuận buồn xuôi gió, bình bình an an mà sống đến hết đời. Nhưng có những tai nạn không thể đề phòng, anh đành phải đối mặt với nó. Sự thực là trên người em lúc này, chỗ nào cũng đau nhức, cánh tay lại không cử động được, nhưng em lại như một đứa trẻ gây họa, phải chịu đựng sự chỉ trích, trách móc, mỉa mai của mấy người. Em …" Nước mắt vô tình chảy xuống, Trì Linh Đồng bị sự yếu đuối trong khoảng khắc nhấn chìm. Cô cảm nhận được sự trống rỗng mà chính

https://thuviensach.vn

mình cũng thấy rất kỳ quặc, như mấy cô nữ chính yếu ớt trong các bộ phim tình cảm lãng mạn, tự nhiên buồn phiền chán nản mà chẳng có lý do.

"Anh không chỉ trích …" Bùi Địch Thanh đưa tay lau nước mắt cho cô. Nước mắt càng chảy càng nhiều, anh không thể không đưa ống tay áo của mình ra, để mặc cô quệt hết nước mắt nước mũi lên đó. "Linh Đồng …" Anh ngồi xuống bên giường cô, "Nghèo không đáng sợ, khó không đáng sợ, nhưng tai nạn … Lúc anh đi họp thì gặp chủ tịch Nhạc, chị ta mệt mỏi nói chị ta vừa từ bệnh viện tới đây, em bị tai nạn giao thông. Đây là lần đầu tiên trong đời, anh thấy hoảng hốt như thế. Anh thực sự sợ hãi."

"Xin lỗi!" Cô nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì lo lắng của anh, thoáng run rẩy.

"Đôi khi em quả thực rất ngây thơ, khả năng làm việc cũng kém, khiến anh vô cùng lo lắng. Nhưng thà rằng em làm phiền anh, khiến anh lo lắng, đó là sự giày vò hạnh phúc, còn hơn em khiến anh sợ hãi như vậy." Anh dịu dàng xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cô, mỉm cười cay đắng: "Thật buồn cười, chúng ta quen nhau chưa lâu,sao anh lại thấy dường như em đã nhập sâu vào trong cốt tủy?"

"Sau này em sẽ không kích động, cũng không tùy hứng, sẽ không để mình gặp tai nạn như hôm nay." Cô vội vàng cam đoan, cảm thấy thân thể mình dường như cũng không đau đến thế.

"Nói thì phải giữ lời." Bấy giờ sắc mặt anh mới bình thường trở lại, đôi môi tái nhợt từ từ chuyển hồng.

"Vâng vâng! Địch Thanh, anh thực sự rất thương em sao?" Cô lại bắt đầu trêu ghẹo anh.

Anh không cốc đầu cô như bình thường mà nghiêm nghị gật đầu.

https://thuviensach.vn

Cô nằm trong lồng ngực anh, cười vui vẻ như đang đứng bên bờ biển ngắm mặt trời mọc, khuôn mặt tươi tựa như ánh dương.

Mấy ngày sau, tuy Nhan Tiểu Úy nói vậy, nhưng vẫn hành động như đã hứa, ban ngày tới bệnh viện chăm nom cô, buổi tối là trách nhiệm của Bùi Địch Thanh, Trần Thần cũng không dám có ý kiến. Đồ ăn dinh dưỡng một ngày ba bữa do Tiêu Tử Hoàn phụ trách, dù sao anh ta cũng kinh doanh nhà hàng, vừa có đầu biếp vừa có người phục vụ. Những tháng ngày nằm viện của Trì Linh Đồng cũng khá thoải mái.

"Thế nào, thấy quan hệ bạn bè của em tốt chứ hả?" Trì Linh Đồng đã có thể xuống giường đi lại, tự mình đi vệ sinh, vô cùng phấn chấn.

Bùi Địch Thanh ngồi trên chiếc giường xếp đặt cạnh giường cô, anh mang laptop tới làm thêm, sắp sang năm mới, anh bận rộn hơn bình thường mấy lần.

Thấy anh không đáp, cô bèn tới gần, ta trái gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Địch Thanh, giúp em một việc được không?"

Anh chầm chậm ngẩng đầu, "Muốn đi vệ sinh?"

Mặt cô đỏ lên, nhắc tới lại thấy xấu hổ, mấy hôm trước, khi đang truyền thuốc thì anh luôn là người dìu cô đi vệ sinh, thay cô nới rộng quần áo, để cho tiện thì đứng ngoài cửa đợi cô luôn. Đã chẳng còn chút riêng tư nào như thế, đời này, ngoại trừ lấy anh, đúng là chẳng còn lựa chọn nào khác.

"Không phải, cũng phải mấy hôm rồi em không tắm rửa, tóc bết, người cũng hơi ngứa, anh đưa em về nhà để tắm, được không?"

Anh nâng mấy lọn tóc của cô lên xem thử, một lúc sau mới nói: "Thiết bị giữ ấm ở nhà trọ của em không ổn, phòng tắm lại nhỏ, đến nhà anh đi!"

https://thuviensach.vn

“Nhà anh kỳ thị người lạ.”

Anh cười, cất laptop, cầm áo khoác hộ cô, “Nếu em thành chủ nhân của nó, nó còn dám kỳ thị không?”

Buổi tối hôm ấy, mọi chuyện đều bình thường. Thang máy khá ngoan ngoãn, cô cũng không bị té ngã, cô ung dung ngồi trên ghế sofa, chờ anh chuẩn bị nước để gội đầu cho cô trước, rồi sẽ tắm rửa sau.

Di động mà Bùi Địch Thanh đặt trên bàn đột nhiên reo lên.

“Điện thoại reo kìa!” Cô gọi với vào nhà tắm.

“Cứ kệ nó, lát anh ra.” Bùi Địch Thanh trả lời.

Điện thoại reo lên một hồi rồi dần tắt tiếng. Đột nhiên, chiếc điện thoại bàn treo trên vách tường vang lên, tiếng chuông ấy như một tia chớp, vì không ngờ tới nên Trì Linh Đồng giật cả mình.

“Có điện thoại, là điện thoại bàn!” Trì Linh Đồng gọi.

Bùi Địch Thanh đáp: “Em còn tay trái mà, nghe đi.”

Trì Linh Đồng đứng lên, cầm lấy ống nghe. Còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới tiếng khóc nức nở của một người phụ nữ, cô sững sờ trong giây lát.

“Địch Thanh, làm thế nào bây giờ, em … em có thai rồi.”

https://thuviensach.vn

10
Thành phố trống rỗng

Trì Linh Đồng không nhớ rõ mình đọc được bài báo này ở đâu, viết rằng các đạo diễn điện ảnh Trung Quốc thường mắc phải sai lầm, đó là trong phim khi nữ chính vô cùng đau khổ, luôn phải chạy tới bên bờ biển, nhìn về mênh mang sóng nước mà khóc nghẹn ngào, như thể làm vậy sẽ tăng hiệu quả cảm xúc hơn cho phim. Còn đạo diễn nước ngoài lại xử lý tình tiết này tài tình hơn nhiều, như trong bộ phim "Cô gái dòng họ d' Urber-ville", vì bị cưỡng bức nên Tess không thể lấy người đàn ông mà mình yêu, cô đã lánh mình vào túp lều tranh và khóc như mưa, như vậy đương nhiên gần gũi với cuộc sống đời thường hơn. Khi người ta đau khổ mà vẫn còn tâm tình để lựa chọn phong cảnh nữa sao, Trung Quốc đâu có nhiều biển như vậy.

Trì Linh Đồng thấy mình đúng là một kẻ dung tục, nhưng cô chẳng còn cách nào khác, cúp điện thoại, đầu óc như nước đun sôi, cô không thể ở lại trong căn nhà này một giây phút nào nữa. Vừa bước ra khỏi cửa, đi dọc con dốc là sẽ thấy biển ngay tức thì.

Tối nay không gió không trăng, sóng biển dịu dàng tâm tình cùng bờ cát, tựa như một phụ nữ quyến rũ mà đa tình. Đi dọc theo con đường lớn ven biển, nếu nhiệt độ không quá thấp thì cũng khá lãng mạn.

Vào mùa du lịch sôi động, e là người đi dạo trên đường sẽ đầy ắp như thủy triều lên. Cô đi một lúc lâu, mới có một chiếc xe lướt qua người cô. Trì Linh Đồng lấy tay trái hất mái tóc bết dầu, dừng bước bên lan can.

Thực ra, trong lòng cô cũng không hề kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Tống Dĩnh chính là người gọi tới, cũng không nói nhiều, hầu hết thời gian đều đang khóc, bất lực tới mức khiến người ta đau lòng. Chồng đi nước ngoài hơn một năm, cô ta lại đột nhiên mang thai. Nếu như khoa học kỹ thuật phát triển tới mức có thể khiến tinh trùng vượt biển bay vào tử cung, Trì Linh Đồng còn có thể cố gắng lừa mình dối người. Nhưng các nhà khoa học ấy mà, lương thì cao mà hành động thực tiễn lại chẳng thấy đâu, điều này khiến cô phải giấu mình vào đâu đây? Nhà họ Bùi và nhà họ Tống đều là những gia tộc có ảnh hưởng cực kỳ lớn ở Hồng Kông, các vị tiểu thư công tử như bọn họ, truyền thông luôn săn đón không khác gì ngôi sao, nếu việc này lộ ra ngoài, người ta sẽ không gọi đây là gia đình lục đục, mà gọi là vụ tai tiếng. Đương nhiên cô ta sẽ sợ hãi, sẽ muốn khóc, người đầu tiên mà cô ta muốn cầu cứu, đương nhiên chính là người đã vụng trộm nếm trái cấm với cô ta.

Trì Linh Đồng không thấy kinh ngạc, có lẽ là vì trong tiềm thức cô đã sớm đề phòng trường hợp này. Cô thấy đau đớn nhiều hơn là kích thích --- đó là một nỗi đau giằng xé, dần dần ăn mòn, tựa như nước từ từ dâng qua chân, dâng qua đầu gối. Cũng không phải kiểu kinh hoàng của cơn lũ quét ập tới.

Một ngày hè nọ, cô đi qua bãi biển này, thấy một đoàn phim truyền hình đang quay ngoại cảnh. Nhân viên thì nóng tới mức toát mồ hôi, còn nam chính thì phải mặc áo dài quần dài, quay mặt ra biển lẩm bẩm như tụng kinh. Đó là một phân cảnh, nam chính bị NG(*) rất nhiều lần. Đạo diễn bực bội tức tối, mỗi lần ông ta vung tay lên, nam chính sẽ lập tức quay ra tụng kinh. Sau đó, cô xem bộ phim này trên ti vi, khung cảnh tuyệt đẹp, nhạc hợp với cảnh, nam chính cũng không niệm kinh, mà là dồn hết dũng khí trong nhiều năm để thổ lộ tình cảm với nữ chính. Nữ chính ôm mặt khóc, Nhan Tiểu Úy xem cũng khóc, còn cô ôm bụng cười lớn.

(*) *NG tức Nogood, cảnh quay hỏng, chưa đạt.*

https://thuviensach.vn

Người ta thường nói trăm nghe không bằng một thấy, mọi người luôn nguyện tin tưởng những gì mà con mắt mình nhìn thấy, nhưng đôi khi con mắt cũng sẽ bị dối lừa. Còn sự thật thì có mấy người biết đến?

Bùi Địch Thanh có thể vừa nắm tay cô, bước trên lá ngô đồng, yêu một cách thuần khiết và lãng mạn, vừa quay người là có thể lên giường với một người phụ nữ khác, người phụ nữ kia còn là chị dâu của anh. Rốt cuộc nhân tính phức tạp và dơ bẩn tới mức nào?

Trì Linh Đồng tự cốc vào đầu mình, cô là một người thông minh, thế nhưng cô nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu nổi.

Nhiều khi, con người đang đắm chìm trong tình yêu vô cùng cảm động trước những lời đường mật của nửa kia, thật sự cho rằng đó đã là thiên trường địa cửu, nhưng thực ra chính bản thân chúng ta cũng không biết một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô đã đi lâu tới mức chân mỏi nhừ, có thêm mấy chiếc xe lướt qua người cô, mỗi lần lướt qua, xe đều giảm tốc độ, chủ xe ngạc nhiên đánh giá cô qua cửa xe. Nếu cô nhảy xuống biển tự sát, sẽ trở thành tin tức nóng nhất của Thanh Đài, bọn họ nhất định sẽ say sưa kể lại với người khác: Này, tối qua tôi đã nhìn thấy cô gái kia đấy. Mùa đông ở Thanh Đài rất tẻ nhạt, thế nhưng cô không muốn mình biến thành gia vị để thêm nếm.

Trì Linh Đồng bĩu môi, từ đường lớn, cô bắt đầu lên dốc, đi tới một con phố đối diện với biển, đưa tay bắt một chiếc taxi, “Tới Mỹ Thực Phủ.”

Lúc này, Mỹ Thực Phủ vẫn đông nườm nượp, xe cộ như nước.

Trì Linh Đồng bước vào sảnh lớn ấm tới mức khiến người ta tan ra, tựa như một vị đạo cô đã tu luyện nhiều năm trên núi, còn chưa kịp quen với không khí ồn ã chốn nhân gian. Một người phục vụ dẫn cô vào phòng làm việc của Tiêu Tử Hoàn. Mùa đông, việc kinh doanh của quán bar cũng kém

https://thuviensach.vn

hơn, Tiêu Tử Hoàn ít đi biểu diễn, đương nhiên thời gian ở Mỹ Thực Phủ sẽ nhiều hơn.

"Hôm nay cô chưa ăn no sao?" Tiêu Tử Hoàn vừa thấy Trì Linh Đồng thì rất vui vẻ.

Trì Linh Đồng lườm anh ta: "Anh chỉ mong người khác đều ham ăn để anh phát tài thôi. Bệnh viện khó chịu lắm, tôi chịu đủ rồi nên mới trốn ra, anh đưa tôi về đường Quế Lâm hoặc nhà Đào Yên Nhiên."

Tiêu Tử Hoàn híp mắt lại, dưới ánh đèn chiếc đinh trên tai anh ta lấp lánh, "Có chuyện gì thế?"

"Nếu anh thấy bất tiện thì tôi đi chỗ khác vậy." Cô có thể về nhà của mình, chỉ có điều sợ rằng Bùi Địch Thanh đang đợi ở đó rồi. Mấy câu nói mà anh đã chuẩn bị kỹ càng ấy, tối nay cô không có tâm tình lắng nghe.

"Ấy, cái cô này đúng là 'nghe gió đã tưởng trời mưa'. Tôi không thấy bất tiện gì hết, nhưng cô nhóc Yên Nhiên kia chẳng biết chăm sóc người khác đâu, tôi đưa cô về đường Quế Lâm thôi. Để tôi gọi điện cho dì Trương, bảo dì ấy chuẩn bị phòng cho khách. Em gái à, trông cái dáng cô bây giờ y chang một con mèo hoang xấu bẩn."

Trì Linh Đồng không phản bác, vì Tiêu Tử Hoàn nói không sai chút nào, bây giờ cô đúng là một con mèo hoang không nơi nương tựa.

Sự xuất hiện của cô khiến cả nhà họ Tiêu đều kinh động. Ông Tiêu Hoa ôn tồn hỏi han sức khỏe của cô, còn dì Trương thì sắp xếp chuẩn bị để cô gội đầu, tắm rửa.

Bà Tiêu cũng vẫn nhớ cô, khi cô ngồi uống sữa nóng bên bàn sau khi tắm xong, bà Tiêu tới gần, vẻ mặt lo lắng: "Cường độ động đất ngoài kia mạnh lắm sao, có nhiều đồng chí bị thương không?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng dè dặt trả lời: “Vẫn ổn ạ, hiện tại thì chỉ có cháu bị thương thôi.”

Bà Tiêu gật đầu, quan sát cánh tay cô một cách chăm chú tỉ mỉ, bà bỗng nhướn mày: “Phim chụp X-quang của cháu đâu, cho bác xem thử!”

“Mẹ ơi, giờ mẹ về phòng trước đã, lát nữa con đưa phim chụp X-quang cho mẹ xem, được không ạ?” Tiêu Tử Hoàn ra hiệu cho dì Trương.

Ánh mắt tĩnh lặng thăm thẳm của bà Tiêu đột nhiên trở nên minh mẫn: “Không phải, thanh nẹp cố định cánh tay này nẹp sai góc độ rồi, có lẽ là vị trí cố định không lý tưởng, nếu không nhanh chóng sửa lại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Ông Tiêu Hoa đi tới: “Di Phương, bà thấy không ổn thật sao?”

Bà Tiêu xị mặt, quay ngoắt đi như một thiếu nữ.

“Cha, cha tin lời mẹ thật đấy à.” Tiêu Tử Hoàn cười.

Ông Tiêu Hoa nghiêm nghị nói: “Mẹ con vốn là y tá trưởng của khoa chấn thương chỉnh hình, từng xử lý không biết bao nhiêu ca phẫu thuật rồi. Linh Đồng, ngày mai bác dẫn cháu đi chụp X-quang, Tử Thần có một người bạn là chuyên gia khoa chấn thương chỉnh hình, để cậu ta kiểm tra lại giúp cháu.”

Trì Linh Đồng nhìn cánh tay phải: “Cháu chỉ bị gãy xương bình thường thôi mà, không sao đâu ạ.”

“Cứ kiểm tra lại, không sao thì càng tốt đúng không?”

https://thuviensach.vn

Cũng đúng, Trì Linh Đồng gật đầu, đi theo dì Trương về phòng cho khách để ngủ.

Phòng cho khách của nhà họ Tiêu nằm ở tầng hai, giường kề sát cửa sổ. Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng đã lên cao, là mảnh trăng non mỏng manh, cô không biết gọi nó là trăng non đầu tháng hay trăng non cuối tháng. Vầng trăng mỏng manh treo giữa bầu trời đen đặc, tỏa ra hơi thở lạnh lùng. Cô trở mình, hít một ngụm khí lạnh. Cánh tay đau một cách khó tả, cơn đau nhức khuếch tán ra khắp cả người.

Cô cắn răng, ra lệnh cho bản thân nhắm mắt. Đi lại một buổi tối cô đã mệt rã rời, cơ thể nhức mỏi tới mức cũngthấy hơi buồn ngủ. Bất chợt cả người như chìm xuống, rơi vào vực sâu thăm thẳm, không thấy bất cứ thứ gì, cô muốn gọi mà không gọi được, muốn nắm lấy thứ gì đó để ngăn bản thân rơi xuống nhưng cánh tay lại không thể nhấc lên. Bất lực và đau khổ trong lòng, nước mắt cứ thế rơi, cô mở choàng mắt, nhìn thấy từng vạt nắng ngoài cửa sổ.

Hóa ra chỉ là mơ, cô thở dài nhẹ nhõm, trở mình, chợt phát hiện nửa chiếc gối đã ẩm ướt.

Tối qua Tiêu Tử Hoàn cũng ở lại nhà, lúc ăn sáng, anh ta xung phong dẫn Trì Linh Đồng tới phòng khám của bệnh viện trước, sau đó sẽ đi gặp người bạn học của Tiêu Tử Thần. Tối qua ông Tiêu Hoa đã gọi điện thoại hẹn người đó rồi.

Trì Linh Đồng lẳng lặng ăn bữa sáng, một lát sau, cô mở lời: “Hay là để mấy ngày nữa hãy đi, hôm nay tôi còn chưa chuẩn bị tốt.”

“Đừng lo, bạn học của anh cả là chuyên gia, cô cứ yên tâm.”

“Không phải tôi không tin tưởng năng lực của người ta, vẫn cứ…đợi mấy hôm nữa đi!”

https://thuviensach.vn

Ông Tiêu Hoa nhìn cô: “Được, nhưng không thể để lâu, bỏ qua cơ hội chỉnh lại thì sẽ rất phiền phức.”

Tiêu Tử Hoàn lái xe đưa cô đến bệnh viện, cô chỉ để anh ta đưa đến cổng.

“Lén lén lút lút! Cũng may tôi đang bận, có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho tôi, anh trai có bận tới mấy cũng sẽ dành thời gian cho cô.” Tiêu Tử Hoàn không hỏi nhiều, xoa xoa đầu cô rồi lái xe đi.

Trì Linh Đồng còn chưa lên được mấy bậc thang thì đã thấy một bóng người lao từ trên xuống như đã phát điên, nắm chặt lấy tay trái của cô. Cô bình tĩnh ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú trước mắt dường như đã trải qua một đêm không ngủ, dưới mắt thâm quầng, trong mắt đầy tia máu, tóc rối tung rối mù.

“Bùi Địch Thanh, tìm một chỗ nào đó đi, chúng ta bình tĩnh nói chuyện.” Cô nhắm mắt, giọng nói không hề chứa đựng cảm xúc.

Hai người vẫn tới tiệm cà phê nhỏ trên đường Quế Lâm, hiếm có một chủ quán chăm chỉ cần mẫn, mở cửa tiệm từ sáng sớm như thế này.

Bọn họ cũng được xem như khách quen, người phục vụ mỉm cười dẫn hai người vào bàn mà họ thường ngồi. Trì Linh Đồng gọi một cốc trà sữa caramen, Bùi Địch Thanh nhìn cô, cúi đầu xem thoáng qua thực đơn, trầm giọng nói: “Cà phê chanh.” Chú thích về ly cà phê này trong thực đơn là: nước quả chua, cà phê đắng, rượu brandy cay, mật ong ngọt, thực ra những thứ phức tạp không phân trình tự đều rất đơn giản.

“Anh đừng nói gì cả, để em hỏi.” Một ly cà phê màu nâu với lát chanh cắt nghiêng nghiêng nơi miệng ly được nhẹ nhàng đặt trước mặt anh. Nhìn

https://thuviensach.vn

từ đây, các đường nét trên nửa mặt anh càng trở nên sắc nét, rõ ràng, lông mi dài tới mức khiến người ta ghen tỵ. Trì Linh Đồng cắn môi, rũ mi mắt.

"Được!" Bùi Địch Thanh gật đầu.

"Anh có thể không trả lời, nhưng nếu đã trả lời thì nhất định phải nói thật, được chứ?" Dường như hơi sợ lạnh, tay trái của cô ôm chặt lấy cốc trà sữa.

"Được!" Câu trả lời vô cùng quyết đoán.

Cô từ từ đưa mắt nhìn lên, vẻ mặt bình thản, ánh mắt đen láy chăm chú nhìn vào mắt anh. Cô chẳng muốn nói bóng nói gió, cũng lười phải phân tích, suy đoán. "Đứa bé trong bụng Tống Dĩnh có phải của anh không?"

"Không phải!" Anh đáp ngay mà không hề do dự.

Cô cong khóe môi, mỉm cười: "Vậy tại sao cô ấy lại báo tin này cho anh đầu tiên?"

"Chuyện này có liên quan đến thể diện của nhà họ Bùi và nhà họ Tống, thậm chí có thể ảnh hưởng tới giá cổ phiếu của Hằng Vũ và Vinh Phát, đây là chuyện mà cô ta không thể để lộ ra ngoài, cô ta cần một người giúp đỡ."

"Nói thế thì hiện tại quan hệ của hai người được xem như bạn bè vào sinh ra tử, chia sẻ trọng trách cùng nhau?"

Anh im lặng.

Cô bĩu môi tự giễu: "Anh rất yêu rất yêu cô ấy, đúng không?"

"Đã từng."

https://thuviensach.vn

“Anh có thể phân biệt được sự khác nhau giữa tình cảm dành cho em và cho cô ấy không, trong thời điểm hiện tại này?” Cô dùng câu hỏi đảo ngược.

Anh không vội đáp, tim đập nhanh hơn, “Cô ta là một phần hồi ức thuộc về quá khứ, bây giờ là chị dâu của anh, đôi khi còn là đối tác trong kinh doanh. Nếu anh và cô ta gặp nhau, có thể cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện gia đình hoặc chuyện công việc. Nếu anh đã thực sự buông bỏ quá khứ, vậy sẽ không cố gắng coi cô ta như người lạ làm gì, đương nhiên phải đối xử như một người bạn đã quen biết từ lâu, không liên quan đến giới tính. Nếu anh vẫn băn khoăn chuyện quá khứ, thì xuất phát từ luân thường đạo lý, anh chỉ có thể lẩn tránh cô ta. Còn anh đối với em, nói thế nào nhỉ? Chính là thế này, anh cam nguyện chia sẻ một nửa chiếc giường với em, cam nguyện cho em tất cả sổ tiết kiệm, thẻ tín dụng, thẻ điện thoại, bất động sản mà anh có, cam nguyện vì em trốn làm nửa ngày, cam nguyện hiến thân hiến sắc chỉ để em vui, cam nguyện dùng chính đôi tay đã tạo nên nhiều kỳ quan kiến trúc này để nấu cơm làm canh ngọt cho em ăn no, cam nguyện làm trâu làm ngựa để kiếm tiền cho em tiêu xài thoải mái…Thực ra anh không phải người hào phóng, nhưng vì em, anh không tiếc bất cứ thứ gì, em đã bằng lòng chưa?”

Cô tròn mắt, há mồm, mất hết hình tượng. Lần đầu tiên cô bỏ nhà ra đi, đau khổ cả đêm, khóc ướt đẫm gối, đang chuẩn bị vào đề kể lể thì lại bị vài câu nói của anh đánh tan khúc mắc, lại thành ra cô là người ngây thơ, không chín chắn, quá trẻ con? “Em đâu có tham lam như vậy?” Cô há miệng, chỉ thốt lên được một câu như thế.

“Em là một cô bé ngoan, là chính anh muốn em tham lam.” Anh đưa tay, bao bọc lấy bàn tay cô, đôi mắt sáng bừng. “Một người đàn ông tốt như anh, em không thể để lọt vào tay người phụ nữ khác!”

“Vậy…vậy…” Cô há mồm, đầu hơi nóng lên, mở to mắt, không biết nên nói gì cho phải.

https://thuviensach.vn

Anh thừa thắng xông lên, “Em mới hứa với anh là sẽ không kích động, không tùy hứng, tại sao vừa quay đi đã chứng nào tật nấy? Đầu tiên là tai nạn giao thông, sau đó là bỏ nhà ra đi. Em có từng nghĩ tới cảm nhận của anh khi đối mặt với căn phòng trống rỗng, sau đó lái xe tìm em như thể phát điên hay không?” Trong đôi mắt anh thoáng hiện vẻ hoảng hốt.

Cô cúi đầu, nhìn móng tay tái nhợt. Không dám nói, thực ra là do bản thân cô quá sợ hãi, quá thiếu tự tin.

“Trì Linh Đồng, em thông minh như thế, sao lại thiếu tự tin về bản thân mình ?” Anh nâng cằm cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt xinh xắn nhăn lại.

“Càng thông minh càng dễ mắc sai lầm, đã được chưa?” Cô tức giận lườm anh, cao giọng nói.

“Nghe giọng đầy sức sống như vậy thì tốt rồi. Anh nói thật nhé, vẻ mặt buồn bã u oán khi nãy chẳng giống em chút nào.”

“Thấy em vì anh mà so ra tính vào, anh vui lắm phải không.”

“Linh Đồng, trước giờ em chưa từng cho anh biết, em có yêu anh không?” Anh thôi miên cô bằng giọng nói đầy mê hoặc.

“Á, sắp tới giờ khám bệnh rồi!” Cô hoảng hốt bật dậy, che giấu sự hoảng loạn của chính mình.

Bùi Địch Thanh giữ vai cô, có một thoáng bất đắc dĩ, “Linh Đồng, ngày mai anh phải về Hồng Kông, mấy hôm nữa đành nhờ bạn cùng phòng của em chăm sóc em. Em đừng sốt ruột, nghe anh nói hết đã. Chuyện của Tống Dĩnh, không phải trách nhiệm của anh, nhưng vào lúc này anh phải giúp cô ta, vì Hằng Vũ, cũng vì anh cả. Cùng lắm là bốn ngày, anh sẽ quay lại, tối nào anh cũng sẽ gọi điện cho em. Được không?”

https://thuviensach.vn

Cô không nói được, cũng không nói không được, trong lòng chỉ có một chút sợ hãi lướt qua. Hai người bước ra ngoài, anh đi trước, cô theo sau. Vài vạt nắng xuyên qua cành lá, chiếu lên bờ vai rộng và vững chãi của anh, anh mở cửa xe, dịu dàng nhìn cô.

Hình ảnh này khiến cô chợt thấy ấm áp, ấm áp tới tận đáy lòng, cô nhìn anh ngơ ngẩn rồi đột nhiên bước tới, tay trái ôm chặt lấy hông anh, đầu dựa vào lưng anh. "Địch Thanh, em yêu anh." Cô rất e thẹn, nhưng lời nói ra lại cực kỳ rõ ràng.

Tay anh run lên, vầng trán chìm trong ánh nắng, anh thấy tim mình ấm áp tới mức khóe mắt hơi nóng lên. Anh từ từ xoay người, cúi đầu, đưa tay kéo ôm cô vào lòng, hai má của cô nhiễm sắc hồng khiến người ta say mê, nhưng ánh mắt lại trong trẻo êm dịu.

"Đừng đi Hồng Kông. Em thừa nhận là em đang ghen, em thừa nhận em rất hẹp hòi, có thể vì em mà đừng về Hồng Kông được không, đừng lo lắng cho người phụ nữ khác nữa. Bao giờ cánh tay em khỏi hẳn, em…sẽ cùng anh về Hồng Kông." Cô co mình trong lòng anh, để giữa hai người không còn chút kẽ hở nào nữa.

Anh cúi đầu hôn lên mái tóc cô, dịu dàng nói: "Linh Đồng, bốn ngày sẽ qua rất nhanh. Anh về đó chỉ để che đậy chuyện này, không phải vì chưa quên tình cũ. Hãy tin anh!"

"Vậy anh gọi điện cho anh cả của anh, anh ấy là con trưởng, sau này Hằng Vũ cũng thuộc về anh ấy, anh ấy nên là người xử lý tất cả mọi chuyện."

"Chuyện này không giống những chuyện khác, sao có thể để anh cả biết được?" Anh cười khổ.

https://thuviensach.vn

“Nhưng cũng không thể giấu anh ấy mãi được, anh ấy có quyền được biết sự thật.”

“Linh Đồng, đây thực sự không phải chuyện nhà tầm thường…”

Cô ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh, “Đây là lần cuối cùng em rộng lượng, lần cuối cùng em chấp nhận để anh bận tâm vì một người phụ nữ khác. Em sẽ cố gắng thấu hiểu thứ mà anh gọi là nghiêm trọng này, trong lòng em có rất nhiều mâu thuẫn và vướng mắc. Bốn ngày phải không, nếu như buổi tối ngày thứ tư em không thấy được anh, em sẽ đá anh ngay, rồi lập tức lấy bừa một người đàn ông ngoài đường.”

Anh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, buồn cười: “Vậy nếu anh về sớm, em có thể lập tức lấy anh không?”

“Để xem tình hình thế nào đã.” Cô hất cằm đầy kiêu ngạo.

Hôm đó, anh về công ty một tiếng đồng hồ, bàn giao công việc, sau đó dành toàn bộ thời gian còn lại để chăm sóc cô trong bệnh viện. Anh mang tới cho cô đĩa VCD về phần thi công ở Khế Viên, hai người cùng xem. Anh nói số người đăng ký thuê đã gần đầy, có vài người còn dựa vào quan hệ, tìm đủ mọi cách để đi cửa sau.

“Là ý tưởng của em, sau này tiền thuê phải chia đều với em.” Cô cười híp mắt.

“Nói rồi mà, tất cả của anh đều là của em.” Anh nhéo mũi cô.

Buổi trưa, anh dẫn cô đi ăn đồ hải sản, tay trái của cô không cầm được đũa, đành để anh bón cô ăn. Mọi người trong nhà hàng mỉm cười nhìn hai người họ, cô nói họ đang hâm mộ. Buổi tối, anh ngồi bên giường bệnh của cô, mười ngón tay đan cài, khi ngủ cô cũng không buông ra.

https://thuviensach.vn

Tản sáng, anh nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay cô, lưu luyến đặt một nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của cô, rồi đứng dậy rửa mặt. Chuyến bay của anh cất cánh vào lúc bảy giờ sáng. Khi anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt của Trì Linh Đồng.

Cô giữ chặt lấy điện thoại, hi vọng bão tuyết thiên nhiên, hoặc phi hành đoàn nhận được cuộc gọi uy hiếp từ các phần tử khủng bố, tóm lại là mọi trường hợp có thể xảy ra, sau đó chuyến bay bắt buộc bị hủy bỏ, Bùi Địch Thanh sẽ trở lại với cô.

Cô chỉ chờ một tin nhắn được gửi đến, trước khi máy bay cất cánh, Bùi Địch Thanh nói với cô rằng bắt buộc phải tắt máy hai tiếng đồng hồ. Cô mếu máo nhìn vài lần, chỉ biết thở dài ủ rũ.

Thực ra cô không hề rộng lượng, cô rất để tâm.

Nhưng quá khứ của anh không có cô, anh lại là một người đàn ông coi trọng tình nghĩa, cho dù Tống Dĩnh bội bạc, nhưng vì tình nghĩa năm xưa, anh cũng không thể bỏ mặc cô ta, có lẽ thực sự không liên quan đến tình cảm. Nhưng yêu phải một người đàn ông như vậy, rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Cô không biết, nhưng trong lòng rất ngột ngạt, rất hoảng loạn.

Con người cũng như những ngôi sao, đều có quỹ tích vận hành của mình. Đôi khi sẽ tỏa sáng rực rỡ, nhưng không bao giờ thay đổi quỹ đạo.

*****

Bạn của Tiêu Tử Thần công tác tại bệnh viện Hải quân, cũng là kiểu thư sinh ôn hòa văn nhã. Khi Tiêu Tử Hoàn dẫn Trì Linh Đồng tới, anh ta đang phẫu thuật. Hai người ngồi chờ trong phòng làm việc đợi anh ta mổ xong

https://thuviensach.vn

rồi tới. Anh ta cẩn thận xem cánh tay của Trì Linh Đồng, vẻ mặt nghiêm túc, sau đó đưa Trì Linh Đồng tới khoa phóng xạ để chụp X-quang. Khi Trì Linh Đồng đưa tay vào máy, chân không khỏi run run. Tiêu Tử Hoàn đứng sau đỡ, cô mới đứng yên được.

Sau khi có phim chụp, bạn học của Tiêu Tử Thần nhìn Trì Linh Đồng, tặc lưỡi: "Cô nhập viện vào ban đêm à?"

"Vâng, tôi bị tai nạn giao thông ở vùng ngoại thành, khi xe cấp cứu đưa về bệnh viện thì đã là đêm khuya."

"Cấp cứu vội quá, không cố định cho cô thông qua chụp X-quang, giờ xem lại thì vị trí cố định không lý tưởng, bị lệch một chút. Cô làm nghề gì?"

Trái tim Trì Linh Đồng đã vọt lên tận cổ: "Nhà thiết kế kiến trúc."

Bác sĩ lại tặc lưỡi: "Tức là phải vẽ trên giấy, chế tác vật mẫu, thường xuyên phải dùng đến tay phải."

"Vâng…"

"Nếu công việc của cô chỉ là viết chữ bình thường, thì cứ để vậy thôi, di chứng sau này là tay phải không được linh hoạt cho lắm, cũng không ảnh hưởng lớn. Nhưng thế này thì xem ra cô nhất định phải bẻ gãy tay phải để nối lại."

Với Trì Linh Đồng những lời này tựa như sấm sét giữa trời quang, khiến mặt cô lập tức tái xanh.

Tiêu Tử Hoàn cũng sững sờ: "Thật sao?"

"Sao tôi có thể đem chuyện này ra đùa được, thời gian phẫu thuật không thể kéo dài nữa. Ca phẫu thuật này không hề khó, cô có thể phẫu thuật ở

https://thuviensach.vn

đây, hoặc yêu cầu bác sĩ ở bệnh viện kia thực hiện. Nếu phẫu thuật ở đây, bây giờ tôi sẽ sắp xếp giường bệnh cho cô luôn."

Đầu óc Trì Linh Đồng đã rối tung lên: "Sao lại thế này? Sao lại thế này?..." Cô hỏi đi hỏi lại. Một nhà thiết kế, sao có thể thiếu tay phải được?

"Đừng sợ, tiêm thuốc tê rồi thì sẽ không đau lắm đâu." Tiêu Tử Hoàn thử an ủi cô bằng giọng điệu thoải mái.

Cô làm sao nghe lọt tai nữa, quay lại bệnh viện, nửa ngày chẳng nói được một câu. Buổi chiều, Bùi Địch Thanh gọi điện về, vừa nghe giọng anh, nước mắt cô đã rơi như mưa, khóc không thành tiếng. "Địch Thanh, tay của em bị nối sai, phải nối lại…anh về được không? Em sợ lắm…anh về với em được không?"

Giọng của Bùi Địch Thanh rất rõ ràng, xung quanh yên tĩnh tới lạ lùng, "Linh Đồng, đừng hoảng, cứ nói từ từ thôi, rốt cuộc là thế nào?"

Cô nghẹn ngào kể lại cho anh nghe, một lúc lâu sau mới nghe được tiếng ho của anh: "Ừ, nhà thiết kế không thể thiếu tay phải được, chúng ta sẽ làm phẫu thuật. Bây giờ em chuẩn bị chuyển viện, bao giờ xác định xong thời gian phẫu thuật thì báo cho anh, anh sẽ nhanh chóng quay về."

"Ngày mai anh không về được sao?" Cô hỏi đầy bất lực, như đang van nài.

Bùi Địch Thanh chưa trả lời, loa đã truyền tới giọng của một người phụ nữ nói tiếng Anh: "Mr. Frank, vợ anh đã mang thai mười bảy tuần, thai nhi phát triển ổn định, xác định được là một bé gái, không cần ở bệnh viện dưỡng thai, về nhà nghỉ ngơi là được."

Bàn tay cầm điện thoại của Trì Linh Đồng run lên.

https://thuviensach.vn

“Vâng, cảm ơn!” Phát âm của Bùi Địch Thanh mang chút âm điệu của giọng Anh – Mỹ. Sau đó lại chuyển về tiếng phổ thông tiêu chuẩn, “Linh Đồng, ngày mai anh còn có việc phải xử lý, nhưng anh nhất định sẽ về trước khi em phẫu thuật.”

Cô nhắm mắt, tim đập mạnh tới mức không thốt lên lời. Tới lúc này thì cô không thể tự lừa dối bản thân được nữa.

“Linh Đồng, hôm nay gặp được tiên sinh Tiêu Tử Thần đã từng đưa em về nhà, hóa ra anh ta là bạn trai của bạn thân em, giờ đang giao lưu học thuật ở Hồng Kông. Linh Đồng, em còn nghe máy không?”

“Còn.” Cô phải mất rất nhiều sức lực mới có thể nói bằng giọng bình thường.

“Ngoan, đừng sợ, anh sẽ sớm quay về.”

Cô mỉm cười chua xót: “Không cần đâu.”

“Linh Đồng.”

“Tôi biết anh nói chuyện rất hay, nhưng không ngờ anh nói dối cũng hay như vậy. Bùi Địch Thanh, tôi không bao giờ không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi chết đi!” Cô ném mạnh điện thoại xuống đất, nhìn nó vỡ tan tành, sau đó chầm chậm đưa tay trái sờ lên cánh tay phải treo trước ngực, xót xa thương cảm như thể nó cũng là một sinh mệnh.

*****

Trì Linh Đồng chuyển tới bệnh viện Hải quân theo yêu cầu của ông Quan Ẩn Đạt.

https://thuviensach.vn

Khi ông Tiêu Hoa nghe Tiêu Tử Hoàn kể lại là Trì Linh Đồng phải nối tay lại lần nữa, cảm thấy tình hình khá nghiêm trọng, bèn gọi điện cho ông Quan Ẩn Đạt. Ngay trong ngày, ông Quan Ẩn Đạt cùng bà Đàm Trân đi máy bay tới đây. Thời điểm phẫu thuật được xác định một cách nhanh chóng, là vào thứ hai, cũng chính là ngày mai, bạn học của Tiêu Tử Thần mổ chính.

Nhan Tiểu Úy và Trần Thần biết tin phải phẫu thuật lần nữa thì đều hoảng sợ. Trì Linh Đồng nhìn phòng bệnh một người với các thiết bị y tế hiện đại xung quanh, trấn an: "Dù sao cũng đừng bi quan, nếu cánh tay này không cố định sai thì em nào có cơ hội ở trong một bệnh viện cao cấp như vậy, nào được nhìn thấy nhiều bác sỹ quân y đẹp trai như thế!"

Nhan Tiểu Úy suýt khóc: "Cưng ơi, em phải chịu khổ rồi!"

"Không chịu khổ thì sao thành công được." Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, bầu trời mùa đông của Thanh Đài tựa như nước thuốc màu xanh lam đã bị pha loãng, từng đám mây trắng bồng bềnh tô điểm thêm cho nó. Hôm nay là ngày thứ tư kể từ khi Bùi Địch Thanh đi khỏi đây, anh chưa quay về, cô cũng không chạy ra phố lấy bừa một người đàn ông nào đó.

Bà Đàm Trân đẩy cửa bước vào,bà mua cho Trì Linh Đồng một chiếc áo len, để thời kỳ phục sức mặc cho tiện.

"Mẹ ơi, bao giờ mẹ kết hôn?"

"Tuổi này rồi, sống một mình cũng vẫn ổn." Đuôi mày của bà Đàm Trân thoáng hiện vẻ ngượng ngùng như thiếu nữ.

"Đừng làm khổ chú Quan nữa, chú ấy rất tốt."

"Dù ông ấy có tốt tới đâu chăng nữa cũng không thể sánh bằng vị trí của con trong lòng mẹ."

https://thuviensach.vn

“Giờ cha sống khổ lắm.”

“Mẹ biết, ông ấy đi tìm mẹ, gầy hơn, cũng già hơn trước đây.” Bà Đàm Trân thở dài buồn bã.

“Tìm mẹ ạ?”

“Ừ, trả mẹ thẻ ngân hàng mà con cho ông ấy.”

“Ông cụ cổ hủ!” Trì Linh Đồng lẩm bẩm.

“Mẹ lại trả cho ông ấy rồi, đây là tấm lòng của con, mẹ sẽ không can thiệp. Nói thực, mẹ cũng thấy thương ông ấy, vì mẹ sống hạnh phúc hơn.”

“Có một người thấy hạnh phúc là tốt rồi.” Cô từ từ nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Bà Đàm Trân vuốt ve mặt cô: “Mẹ tới nhà bác Tiêu nấu canh cho con, con cứ ngủ đi!”

Cô gật đầu, tìm một tư thế nằm nghiêng thoải mái để ngủ. Nghe được tiếng bà Đàm Trân rời đi, nghe được tiếng đóng cửa, toàn thế giới trở nên tĩnh mịch. Trong lúc mơ mơ màng màng, cửa mở “rầm” một tiếng, cô mở choàng mắt, Nhạc Tĩnh Phân đang xanh mặt đứng bên giường cô.

Cô từ từ ngồi dậy, ngơ ngác không hiểu tại sao Nhạc Tĩnh Phân lại tới đây. Cô cũng chưa hề thông báo chuyện mình chuyển viện cho công ty.

“Tôi vẫn tưởng tôi là một người phụ nữ bao dung, rộng lượng, dù nhân viên phạm chút sai lầm, chưa làm tròn bổn phận, tôi vẫn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng tôi không thể chịu đựng được việc bị kẻ khác lừa

https://thuviensach.vn

dối, cô có thấy kết cục của Xa Thành sau khi lừa dối tôi không, cô nghĩ tôi nên làm gì với cô bây giờ?"

"Chủ tịch Nhạc, em không hiểu." Cô bị cơn giận khó hiểu của Nhạc Tĩnh Phân làm cho hoang mang vô cùng.

Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào mặt cô, cười lạnh: "Giờ ngẫm lại, hạng mục Trang viên Âu Lục thua dưới tay Hằng Vũ, hẳn là có sự hỗ trợ ngầm của cô đúng không! Còn Thính Hải Các thì sao, chắc cũng sẽ thuộc về Hằng Vũ đấy nhỉ? Trì Linh Đồng, tôi không ngờ cô còn ít tuổi mà đã nham hiểm thế này. Được, được lắm, tại tôi mù mắt nên mới nhìn lầm người. Nhưng tôi xin thề trước mặt cô, từ nay về sau, Trì Linh Đồng cô đừng mơ tìm được chỗ đứng trong giới thiết kế. Có tài mà không có đức, chẳng có công ty bất động sản nào muốn thuê cô đâu."

Trì Linh Đồng bị chị ta chửi mắng tới mức choáng váng, cô cau mày: "Có phải Chủ tịch Nhạc đã hiểu lầm chuyện gì không?"

"Tới bây giờ mà cô còn giả vờ nữa à. Tôi hỏi cô, cô đang qua lại với Bùi Địch Thanh đúng không?"

Cô im lặng.

Nhạc Tĩnh Phân cười: "Thực ra cô không thừa nhận cũng chẳng để làm gì. Nếu không phải quan hệ yêu đương nam nữ, sao bọn họ có thể lập tức báo tin anh đã qua đời cho cô đây? Cô làm nhiều chuyện vì anh ta như thế, tiếc là anh ta chết rồi, cô biết dựa vào đâu bây giờ, Hằng Vũ còn cần cô nữa sao?"

"Ai chết cơ?" Tai cô ù đi, Nhạc Tĩnh Phân đột nhiên biến thành hai người, thoắt ẩn thoắt hiện trước mắt cô.

https://thuviensach.vn

“Trợ lý Tổng giám đốc của Hằng Vũ không liên lạc được với cô, bèn chạy tới Thái Hoa. Trì Linh Đồng, mười một giờ đêm hôm qua, Bùi Địch Thanh bị tai nạn giao thông, bất hạnh qua đời.” Nhạc Tĩnh Phân cười như có như không.

Trì Linh Đồng cũng mỉm cười. Cô còn lâu mới tin, cô vừa bảo anh chết đi, anh liền chết thật ư? Nếu anh nghe lời cô như thế, cô bảo anh đừng về Hồng Kông nữa, sao anh không nghe theo?

Môi Nhạc Tĩnh Phân vẫn đang mấp máy, nhưng cô không nghe vào bất kỳ câu nào nữa, cô chỉ lẳng lặng ngồi đó, thấy linh hồn mình dường như đã rời khỏi thể xác, từ từ tan vỡ thành từng mảnh vụn, cô trở thành cái xác không hồn.

Nhạc Tĩnh Phân đã đi rồi. Lát sau, Quân Mục Viễn và hai người đàn ông mặc áo đen bước vào phòng bệnh của cô.

Khóe mắt Quân Mục Viễn đỏ lựng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô. “Chuyện xảy ra vào tối hôm qua, Hồng Kông mưa lớn, mặt đường rất trơn. Tổng giám đốc Bùi đi gặp mấy người bạn, trên đường về đã va chạm với một chiếc xe tải chở hải sản, tay lái khảm vào ngực…chưa kịp tới bệnh viện thì đã qua đời. Số điện thoại cuối cùng mà anh ấy gọi chính là cô Trì, trước đó, anh ấy đã gọi mười hai cuộc.”

Thêm lần cuối ấy là mười ba cuộc, một con số cực kỳ không may. Cô nghĩ thầm.

“Cô Trì, xin hãy nén bi thương.” Quân Mục Viễn khàn giọng nói: “Chủ tịch Bùi nói nếu cô Trì đồng ý đến Hồng Kông, chúng tôi sẽ giúp cô làm thủ tục ngay lập tức.”

Cô lắc đầu, bình tĩnh đáp: “Mai tôi phải phẫu thuật rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nếu cô Trì có yêu cầu gì, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào. Chiều nay tôi sẽ về Hồng Kông.” Quân Mục Viễn đặt một tấm danh thiếp lên bàn. Dù sao cũng là công ty lớn, tố chất của nhân viên rất cao. Cô chẳng là gì của Hằng Vũ, cũng chưa bàn tới chuyện cưới hỏi Bùi Địch Thanh, người ta còn khách khí với cô như vậy, thật hổ thẹn!

Quân Mục Viễn và hai người đàn ông kia cũng đã rời đi.

Sau đó, Nhan Tiểu Úy và Trần Thần đến. Nhan Tiểu Úy khóc nức nở, Trần Thần cũng không thể kìm lòng mà rơi nước mắt.

Ôi, hình tượng nam tính mà Trần Thần khổ sở xây dựng cũng tan biến theo lần khóc này rồi, thế nhưng sao cô không thể nói ra lời? Thân thể ngày càng nhẹ, ngày càng nóng.

“Đồng Đồng, con đang qua lại với chàng trai đó thật sao?” Người cô được ai đó ôm lên, có tiếng hỏi bên tai cô.

“Em gái, trên đời này còn rất nhiều người đàn ông tốt, cô cũng còn có tôi đây! Nếu cô ngại tôi không xứng với cô, tôi sẽ tìm cho cô một người thật tốt.” Tiêu Tử Hoàn vẫn nói chuyện hài hước như vậy.

Thân thể cô đột nhiên lơ lửng giữa không trung, bay qua bệnh viện, qua những tòa nhà, bay qua biển lớn, đường phố…tất cả cảnh vật nhanh chóng lùi xa, đi qua tiếng gió, tiếng không khí, tiếng ánh nắng chiếu lên lá cây và cả tiếng thở của chính cô, sau đó cô dần biến thành một điểm trắng nho nhỏ. Bất chợt, cô nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt của Bùi Địch Thanh, chỉ cách nhau một bước nhưng cô không chạm được vào người anh, cô hoảng hốt gọi tên anh, khuôn mặt anh cứ mờ dần. Tiếp theo đó trước mặt cô tối sầm.

Trời cao thực sự là mẹ ruột của cô, cô muốn gì trời làm nấy. Nhưng tại sao lại như thế đây, câu “anh đi chết đi” ấy thực sự không phải suy nghĩ trong thâm tâm cô, chỉ là một câu nói trong khi giận dữ mà thôi. Nếu như có

https://thuviensach.vn

thể, cô bằng lòng để mình và Bùi Địch Thanh chưa từng gặp nhau, chưa từng yêu nhau. Anh yêu Tống Dĩnh, hay yêu người khác đều được, cô chẳng tính toán nữa, cũng không thèm bận tâm, chỉ cần anh còn sống, có hô hấp, có độ ấm. Nếu anh vẫn yêu cô, vậy anh thích ở Hồng Kông bao lâu thì ở, cô sẽ không hỏi nhiều. Cô có bạn bè có người thân, phẫu thuật tay không phải chuyện lớn, cô không cần anh quay về. Khi cô gọi điện thoại cho anh, sẽ vờ như không hiểu tiếng Anh, sẽ nói chuyện với anh về thời tiết, thời sự, nhất định sẽ không giận dỗi, càng không đập vỡ điện thoại, khi nào anh gọi tới cô cũng sẽ nghe. Cô muốn nhìn thấy anh từng ngày từng đêm, từng giây từng phút, cho dù chỉ làm oan gia hay đối thủ cạnh tranh.

Nếu như anh có thể nghe thấy, cô sẽ nói với anh: Địch Thanh, đừng lo lắng, cho dù có chuyện gì xảy ra, cho dù thời gian qua đi bao lâu chăng nữa, em vẫn chờ anh ở đây, vẫn chờ, mãi mãi chờ…

Cô mở mắt ra lần nữa vào một buổi chiều. Mặt trời sắp xuống núi, ánh tà dương đong đưa chiếu qua cửa kính. Cả căn phòng như đang đắm mình dưới ánh mặt trời, có lẽ là vì mùa đông nên không khí có thêm mấy phần buồn bã. Ánh mắt cô lướt sang thấy bà Đàm Trân đang đứng bên giường cô, đôi mắt bà sưng đỏ. Khuôn mặt ông Trì Minh Chi tua tủa râu, dường như còn tiều tụy hơn cả lần gặp trước. Ông Quan Ẩn Đạt, ông Tiêu Hoa, ồ, đến cả mẹ kế Cam Lộ của cô cũng ở đây, Tiêu Tử Hoàn đang nói gì với Đào Yên Nhiên, hình như Đào Yên Nhiên lau nước mắt, có cả Trần Thần, Nhan Tiểu Úy. Bọn họ đều mang những vẻ mặt khác nhau, như mấp máy nói với cô điều gì đó.

Cô chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trong chớp mắt, ánh mặt trời biến mất trong căn phòng, thay vào đó là hoàng hôn mờ mịt. Bác sĩ bước vào, bật đèn lên, bảo mọi người tránh đi, sau đó nâng cánh tay phải của cô lên, xem xét một thoáng rồi gật đầu với vẻ hài lòng. “Giám đốc Quan, hiệu quả phẫu thuật rất tốt, ngày mai có thể xuất viện.” Bác sĩ nói với ông Quan Ẩn Đạt.

https://thuviensach.vn

“Mấy hôm nay đã làm phiền anh.” Ông Quan Ẩn Đạt bắt tay với bác sĩ, tiễn bác sĩ ra ngoài.

“Để Đồng Đồng về Tân Giang với tôi, tôi sẽ chăm sóc con bé.” Ông Trì Minh Chi nói.

“Không được, Đồng Đồng đương nhiên phải do tôi chăm sóc. Công việc của tôi không còn bận rộn như trước đây, Ẩn Đạt cũng có thể giúp tôi, thiết bị trị liệu ở thành phố cũng tốt hơn.” Bà Đàm Trân nói.

Trì Linh Đồng chợt mỉm cười: “Con muốn tới Hồng Kông.” Vừa mở miệng, cô mới nhận ra giọng mình khàn khàn, như tiếng gậy thép mài trên giấy ráp.

Căn phòng đột nhiên tĩnh lặng tới mức tiếng thở cũng trở nên rõ ràng.

“Đồng Đồng, sao con ngồi máy bay được?” Bà Đàm Trân bật khóc thành tiếng.

“Con có thể uống thuốc ngủ, ngủ một giấc thẳng đến Hồng Kông.”

“Trì Linh Đồng.” Tiêu Tử Hoàn bỗng nhiên xông tới, giữ chặt lấy tay trái của cô, “Cô tỉnh lại đi, anh ta đã được hạ táng cách đây một tuần rồi, cô định tới Hồng Kông ngắm bia mộ của anh ta sao?”

Một tuần? Cô nhìn bà Đàm Trân với vẻ dò hỏi, bà Đàm Trân gật đầu nghẹn ngào.

Bùi Địch Thanh nói bốn ngày sau anh sẽ quay về, cô không đợi nổi, hiện giờ đã qua một tuần. Trong một tuần này, cô được tiêm thuốc mê rồi giải phẫu nối tay, tất cả những người yêu thương cô đều vây quanh cô.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi như dòng nước, đó là sự thật, một năm mới đã bắt đầu. Khổng Tước từng nói với cô, năm nay là năm quả phụ, không phù hợp với cưới gả, phải bảo vệ thật tốt trái tim của mình.

Bùi Địch Thanh đã thực sự từ giã cõi đời này, đến bóng dáng cũng được chôn sâu dưới lòng đất. Ý thức bắt đầu truyền lên não, cô tỉnh táo lại.

*****

Tin tức về Bùi Địch Thanh cũng không nhiều, Quân Mục Viễn lại tới lần nữa, đưa chìa khóa nhà Bùi Địch Thanh cho cô, người nhà họ Bùi nhờ cô xử lý đồ đạc bên trong giúp họ. Anh ta không phải người nói nhiều, chỉ ngồi một lúc rồi đi.

Cô suy nghĩ suốt một đêm, để bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi về trước, chờ bàn giao hết công việc ở đây, cô cũng muốn quay lại Tân Giang. Vì Tân Giang có Khế Viên, đó là kỷ niệm cuối cùng mà Bùi Địch Thanh để lại cho cô.

Bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi đành phải rời đi, sau đó, Trì Linh Đồng cũng ra viện.

Sau lần gãy tay này, cô gầy đi rất nhiều, cằm nhọn hơn, chỉ có đôi mắt là vẫn trong trẻo như xưa. Cánh tay vẫn đang trong quá trình phục hồi, đành làm phiền Nhan Tiểu Úy và Trần Thần thu dọn hành lý, xếp gọn lại rồi gửi chuyển phát về Tân Giang. Thái độ phục vụ của nhân viên công ty chuyển phát rất tốt, gọi một cuộc điện thoại, chưa tới mười phút là đã có mặt ở nhà cô để nhận đồ chuyển phát.

“Khéo quá, ha ha, tôi đang định gửi đồ chuyển phát nhanh cho cô.” Nhân viên chuyển phát là một chàng trai mặt mũi non choẹt.

https://thuviensach.vn

“Mấy hôm nay tôi có đặt mua đồ trên mạng đâu!” Nhan Tiểu Úy là người cuồng mua sắm qua mạng, chị ta hỏi với vẻ nghi ngờ, “Hay là gửi nhầm địa chỉ?”

Nhân viên chuyển phát nhíu mày, lấy ra một hộp đồ chuyển phát từ cái balo trông như bao tải sau lưng, “Không nhầm địa chỉ đâu, Trì Linh Đồng có ở đây không?”

Trì Linh Đồng đang ôm con búp bê mắt to ngồi trong phòng, nghe thấy tên mình bèn ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Chiếc hộp này được gửi từ Hồng Kông, ở phần họ tên người gửi ghi rõ chữ “FRANK”, mở ra xem, bên trong là hai chiếc đồng hồ đeo tay. Một chiếc chính là chiếc đồng hồ Cartier mà anh nói rằng đã coi nó như một phần cuộc sống của mình, một chiếc là đồng hồ quả quýt màu bạc, nắp ngoài đậm chất cổ điển, trên nắp có khắc chìm hoa văn Ai Cập cổ đại, trong đồng hồ có một bức ảnh, chụp vào lần duy nhất anh ngủ ở nhà cô. Có lẽ anh tự chụp vào sáng sớm hôm ấy, anh cười rất hạnh phúc, còn cô vẫn đang ngủ, tựa đầu vào cổ anh, như một chú mèo ngốc nghếch.

“Linh Đồng, bây giờ anh trao cả quá khứ và tương lai của anh cho em, trao đổi công bằng, từ nay về sau, từng giây từng phút của em đều thuộc về anh. PS: Nếu em không chịu nghe theo, thì đừng quên anh còn có bằng chứng chung giường chung gối với em.”

Cô nhắm mắt lại, nhà văn Maugham từng nói, nhớ về quá khứ đã đủ đau khổ, nhưng biết trước tương lai thì ai có thể chịu đựng được đây. Cô không cần quá khứ, không cần tương lai, cô chỉ cần anh trở lại ngay bây giờ.

*****

Tuy biết lúc này cô đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Nhạc Tĩnh Phân, nhưng khi tới công ty thu dọn đồ đạc của mình, Trần Thần

https://thuviensach.vn

vẫn kiên quyết giúp đỡ cô. Thực ra cũng chẳng có thứ gì quan trọng, xóa hết những file riêng tư trong máy vi tính, rồi mấy chiếc bút, mấy cuốn sách tham khảo cô thường đọc. Cô là một người lễ phép, nên đến từng phòng ban để chào tạm biệt. Ánh mắt của đồng nghiệp khi nhìn cô có cảm thông, cũng có khinh bỉ, nhưng cô luôn luôn đáp lại bằng một nụ cười hiền hòa. Cuối cùng, cô tới phòng làm việc của Nhạc Tĩnh Phân.

Nhạc Tĩnh Phân đang phê duyệt công văn, nhìn thấy cô, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Cô mỉm cười: "Chủ tịch Nhạc, em đi đây, cám ơn chị đã chăm sóc em suốt ba năm qua. Yêu ai là do ông trời sắp đặt, cũng không phải ý nguyện của chính mình. Em hiểu tại sao chị lo lắng, nhưng đừng dễ dàng bỏ qua hạng mục Thính Hải Các." Cô cúi chào Nhạc Tĩnh Phân, sau đó quay người đi.

Cô lại chọn một ngày tới thăm nhà họ Tiêu. Ngồi tắm nắng trong sân nhà, tán gẫu đủ thứ chuyện với bà Tiêu. Lạ thật, cô lại có tiếng nói chung với bà Tiêu. Nếu như có thể, cô cũng hy vọng ký ức của mình dừng lại ở một thời khắc nào đó, trong thế giới của cô chỉ có bản thân mình, trong sạch, đơn giản.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện vụn vặt, cô tới nhà của Bùi Địch Thanh cuối cùng. Cô tới một mình.

Mở cửa, căn nhà hơi lộn xộn, ống nghe điện thoại còn chưa được gác lên giá. Khi anh về Hồng Kông thì xuất phát từ bệnh viện, mà trước đó, cô bỏ nhà ra đi, anh vội vã ra khỏi nhà tìm cô.

Cô tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi lo lắng: Hai hàng mày nhíu lại, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, ánh mắt trầm lặng tựa biển sâu, bóng lưng thẳng tắp. Anh cũng từng vì cô mà hoảng hốt sợ hãi, đây cũng là một loại hạnh phúc, cô mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Cô từ từ chạm vào từng đồ vật trong căn nhà bằng tay trái. Mỗi bộ quần áo, cô đều dùng tay trái cẩn thận gấp lại. Mỗi một cuốn sách, một cây bút, cô dùng tay trái cất chúng vào hộp.

Khi Trì Linh Đồng về Tân Giang thì đã là cuối tháng chạp, là mùa đi lại đông đúc nhất, xe khách đường dài chật cứng người, mua một vé cũng khó khăn, nhưng cô lại mua đến hai vé, Tiêu Tử Hoàn muốn lái xe đưa cô đi nhưng cô không chịu. Mấy hôm nay, nhân viên Mỹ Thực Phủ không chỉ đếm tiền đến mức mỏi tay mà chân cũng nhũn hết cả.

Hành lý đã được gửi đi từ trước, cô lên xe với một cánh tay chưa lành. Hai ghế ở hàng cuối cùng sát bên cửa sổ, cô lấy cuốn "Nhà ở Trung Quốc" từ trong túi ra, nhìn chằm chằm về phía cửa xe.

Hành khách trên xe đã tới đủ, tài xế ngạc nhiên liếc nhìn Trì Linh Đồng, xe từ từ lăn bánh.

Vừa ra khỏi nội thành, tài xế đột nhiên phanh lại, trái tim Trì Linh Đồng đập thình thịch, cô nhắm mắt lại.

"Hai trăm tư, thiếu một tệ cũng miễn đi, bây giờ đang là ngày gì, anh không biết à?" Tài xế nói với người bên ngoài, "Anh vào đi, tôi không bắt anh đứng đâu, được chưa!"

"Được rồi, được rồi!" Giọng nói của người bên ngoài có vẻ rất bất đắc dĩ.

Một chiếc balo to đùng được quăng lên xe, tiếp đó là một đôi giày dính đầy bùn đất. Trái tim Trì Linh Đồng như rơi xuống đáy vực. Người đi quá giang nọ xách balo bước về phía cuối xe.

"Chỗ này có người ngồi rồi." Trì Linh Đồng nói với người nọ.

https://thuviensach.vn

“Rõ ràng là không có ai mà?”

Trì Linh Đồng đưa ra hai tấm vé, “Có người rồi.” Cô ngang ngạnh nói.

Cả xe đều quay ra nhìn cô.

“Cô bị sao thế hả, chỗ này làm gì có ma nào ngồi?”

“Tôi bảo có người thì chính là có người, anh có nghe không đấy?” Trì Linh Đồng chợt hét lên, sau đó nước mắt tuôn ra không ngừng.

“Kỳ cục, không cho ngồi thì thôi, khóc gì chứ?”

Cô không nghe thấy cũng chẳng bận tâm, chỉ gào khóc nức nở.

https://thuviensach.vn

11
Một cây làm chẳng nên non

Hi Vũ không ngờ sẽ có một ngày Trì Linh Đồng lại chủ động gọi điện cho cậu ta, nhất thời đắc chí vô cùng, giả vờ xem lại lịch trình trong ngày, nói chiều nay mình rảnh một tiếng đồng hồ, nhưng ngay sau đó có một cuộc họp, nếu Trì Linh Đồng muốn gặp cậu ta thì chỉ có thể gặp ở khu vực gần công ty. Vậy mà Trì Linh Đồng lại ngoan ngoãn đồng ý, cậu ta thực sự thấy không quen.

Hai người hẹn nhau ở một phòng trà, Hi Vũ tới sớm mười phút, nhìn một vòng. Trong phòng có một người đứng lên, người đó mặc áo len màu xám, không biết là vì áo len quá rộng, hay vì người đó quá gầy, mặc áo mà trông như choàng túi vải vào người. "Trì Linh Đồng?" Nếu cô không cười với cậu ta, cậu ta cũng không thể nhận ra. Cô gầy tới mức mặt mũi cũng thay đổi, hoàn toàn không còn dáng vẻ tươi tắn, trong trẻo như năm trước.

"Tôi bị bệnh nhẹ, bây giờ vẫn đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng." Trì Linh Đồng kể qua loa về tình hình của mình hiện tại, cũng tóm tắt một số chuyện đã qua. Có đánh chết Hi Vũ cũng không tin, nhưng cậu ta biết cô là Lưu Hồ Lan, nếu cô không muốn nói, người ta có dí súng vào đầu cô cũng thế thôi. "Ý cậu là mấy hôm nay cậu vẫn ở Tân Giang?"

Trì Linh Đồng gật đầu, cánh tay lộ ra khỏi áo len, có thể nói là gầy như que củi, khiến Hi Vũ không dám thở mạnh, chỉ sợ thổi bay cô đi, "Hôm nay cậu tìm tôi không phải chỉ để kể chuyện đúng không?"

Khuôn mặt tái nhợt của Trì Linh Đồng hơi đỏ lên: "Nghe nói bên cạnh Khế Viên sắp xây một khách sạn năm sao, hộ dân giải tỏa đều đã chuyển đi,

https://thuviensach.vn

nhưng công ty đầu tư chưa huy động được tài chính nên công trình vẫn chưa khởi công. Tôi nghe Khổng Tước nói cậu là bạn của Tổng giám đốc công ty đó, cậu có thể hỏi mượn giúp tôi một căn hộ giải tỏa để tôi ở một thời gian, được không?"

Hi Vũ nghe mà lòng thầm chua xót: "Nếu cậu đang túng thiếu, nhà mới của tôi vừa trang trí xong, cậu muốn ở bao lâu cũng được. Bây giờ chỗ kia đang bị vây lại rồi, điện nước đều bị cắt hết, không ở được đâu."

"Tôi đến xem rồi, điện nước vẫn còn, có vài căn nhà không cũ nát lắm, chỉ hơi vắng vẻ thôi. Tôi chỉ muốn ở một nơi yên tĩnh."

Hi Vũ hiểu ra, cô định sống ẩn dật đây mà! "Cậu bị người ta làm tổn thương sao?"

"Không phải, tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để tập trung thiết kế."

"Người đàn ông đó là ai?" Hi Vũ căm phẫn hỏi, "Với tư cách là bạn trai cũ của cậu, tôi có quyền hiểu rõ mọi chuyện."

Trì Linh Đồng đứng lên: "Nếu cậu thấy phiền thì để tôi nhờ người khác vậy."

Hi Vũ cắn răng, xem ra vết thương lòng không nhỏ, động chạm chút cũng không được, "Cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn đi, bây giờ cậu đang độc thân đúng không?"

Trì Linh Đồng lại ngồi xuống ghế, mặt mũi hớn hở: "Hi Vũ, hôm trước tôi nhìn thấy bạn gái cậu ở siêu thị, xinh đẹp thật đấy!"

Cơn giận dồn lên huyệt thái dương, Hi Vũ thấy thái dương mình giật giật: "Dù là quá khứ hay tương lai, trước giờ cậu đều chưa từng nghĩ đến tôi. Tình cảm của tôi dành cho cậu…" Cậu ta không nói ra nổi. Nói gì đây?

https://thuviensach.vn

Nói chúng ta là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư? Nói mấy năm nay tôi vẫn luôn chờ cậu? Nói tôi cố gắng quen một cô bạn gái, nhưng người mà trong lòng tôi nhung nhớ vẫn là cậu? Lời đã đến miệng, nói ra thì rất dễ, nhưng rồi cô sẽ trả lời ra sao, xin lỗi? Hi Vũ nắm chặt tay, quay mặt đi nơi khác.

Trì Linh Đồng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Cô rất hâm mộ Hi Vũ, cho dù tình yêu này có vô vọng đi chăng nữa, nhưng cô vẫn còn sống để ngồi trước mặt cậu ta, cậu ta có thể oán, có thể hận, giúp cho cuộc sống thêm màu thêm vị, còn có thể dẫn bạn gái tới trước mặt cô khoe khoang, vênh váo. Còn cô thì sao? Cô lặng lẽ thở dài.

"Nếu cậu đã nói với tôi thì chứng tỏ trong lòng cậu tôi cũng có vị trí nhất định. Được rồi, tôi sẽ giúp cậu chuyện này." Hi Vũ cố tìm cách xuống thang.

Anh ta dành hẳn một ngày để tới khu nhà giải tỏa với Trì Linh Đồng, thực sự có một hai căn nhà còn ở được. Có căn nhà còn nguyên vật dụng gia đình, ngoài ban công còn có một chậu hoa hồng đã mọc chồi non, vươn lên đầy sức sống. Cửa sổ cũng chắc chắn, khóa còn nguyên, bình nước nóng trong nhà tắm trông hơi cũ, nhưng vẫn hoạt động bình thường. Nhưng một số thứ đồ dùng nhà bếp như nồi niêu xoong chảo thì phải mua thêm.

"Không sao, tôi sẽ mua mấy thứ đó sau." Trì Linh Đồng xem xét xung quanh một vòng, vô cùng ưng ý.

Hi Vũ vẫn không yên tâm, ngó trước ngó sau mấy lần. May mà các hộ gia đình trong kỳ cho thuê đầu tiên của Khế Viên đã chuyển tới ở, cổng lớn cách nơi này không xa, phòng bảo vệ luôn có người trực 24/24. Có chuyện gì thì chỉ cần kêu một tiếng, bên kia cũng có thể nghe thấy.

Trì Linh Đồng muốn ở lại dọn dẹp. Trước khi đi, Hi Vũ lại dặn dò cô, sau này nếu có chuyện gì thì phải nhớ đến cậu ta ngay lập tức, giống như lần này vậy.

https://thuviensach.vn

Xe quay đầu chạy về nội thành, Hi Vũ ngoảnh lại nhìn khu nhà giải tỏa, mũi hơi cay cay, cậu ta vẫn luôn cho rằng Trì Linh Đồng nhìn như đã trưởng thành, nhưng thực ra trong thâm tâm chỉ là một cô bé con, về chuyện tình cảm, cô vẫn chưa hiểu. Vậy mà vừa hiểu, liền biến thành 'vì người mà thân gầy tiều tụy, vạt áo rộng này đời này vẫn thương.'(*) Cậu ta hận người đàn ông đó, tuy không biết anh ta là ai.

(*) *Hai câu thơ trong bài Điệp luyến hoa của nhà thơ Liễu Vĩnh.*

Sau khi chuyển từ Thanh Đài về Tân Giang, Trì Linh Đồng vẫn ở nhà ông Trì Minh Chi. Ông Trì Minh Chi đã dọn dẹp lại một căn phòng cho riêng cô, rất rộng rãi thoải mái. Cam Lộ cũng khá biết điều, vì dù sao Trì Linh Đồng gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, nên mấy tháng nay cô ta vẫn cố nhịn, cũng không nói câu nào khó nghe. Bây giờ Trì Linh Đồng đột nhiên nói muốn ra ngoài ở, cô ta mừng thầm trong bụng, nhưng ông Trì Minh Chi lại cuống lên, vội vàng gọi điện cho bà Đàm Trân. Trong điện thoại, bà Đàm Trân suýt nữa bật khóc, lại không nỡ nặng lời. Trì Linh Đồng bình thản nói, mẹ, xin mẹ hãy hiểu cho con, con đã hứa với Địch Thanh là sẽ vẽ bản thiết kế nội thất duy nhất tặng cho anh ấy, bao giờ thiết kế xong, con lại chuyển về nhà, được không?

Bà Đàm Trân khóc nức nở, ông Trì Minh Chi cũng thở dài, nhưng hai người đều không ngăn cản Trì Linh Đồng rời đi.

Thực ra đây chỉ là một cái cớ của cô mà thôi. Cô không nói với cha mẹ rằng hiện tại cô không vẽ được nữa. Không phải cánh tay chưa phục hồi, mà không hiểu tại sao, mỗi khi cô cầm bút vẽ, bàn tay đều run lên, đến một đường thẳng cũng không vẽ nổi. Có lẽ đời thiết kế của cô đã chấm hết, với Trì Linh Đồng mà nói, so với chuyện Địch Thanh qua đời thì những việc này chẳng có gì đáng nói. Khế Viên là tâm huyết của Địch Thanh, cô ở bên nó mới có thể thở được.

https://thuviensach.vn

Virginia Woolf(*) từng nói, mỗi người phụ nữ đều phải có căn phòng của riêng mình, căn phòng ấy cũng không phải là một góc của thế giới, nó là một căn phòng trong tim cô gái đó, là một trái tim hoàn toàn thuộc về bản thân. Địch Thanh mãi ở trong căn phòng này, Trì Linh Đồng rất ít khi nhắc đến Địch Thanh, khuôn mặt cũng không bao giờ lộ vẻ buồn bã. Cô rất bình thản, nhưng không cô đơn.

(*) *Một tiểu thuyết gia và là một nhà văn tiểu luận người Anh.*

Sau một tuần vào ở, Trì Linh Đồng tới đài phát thanh gặp Khổng Tước. Hiện tại Khổng Tước đang dẫn chương trình "Giờ trà chiều", đọc sách, bật nhạc, nói chuyện về thời trang, thời gian lên sóng là vào bốn giờ chiều, thuộc kiểu giờ bạc. Lúc cô vào đài phát thanh, Khổng Tước đang đọc cuốn "Cùng đắm mình trong tình yêu" của Trương Mạn Quyên. Cho dù bản thân cô nàng rất ít khi đọc sách, nhưng khi đọc lên vẫn vô cùng truyền cảm. "Hắt xì…em vô tình hắt hơi. Liệu đây có phải lời nhắn nhủ của anh giữa mênh mông biển người? Một chút ánh nắng chiếu lên những hạt tròn trong suốt và nhỏ bé bay ra từ người em, hòa vào trong không khí, mỗi một hạt đều được khắc tên anh, theo gió bay đi. Em ngừng lại công việc đang dang dở, suy đoán anh đang ở nơi đâu ; dành hết tâm trí để chuẩn bị cho cái hắt hơi tiếp theo…"

"Hắt xì…" Trì Linh Đồng vô tình hắt hơi một tiếng, may mà hiệu quả cách âm của thủy tinh khá tốt, cô day day mũi, ngại ngùng cười với người trợ lý phát thanh.

Khổng Tước đã nhìn thấy cô, nhe răng cười với cô, sau đó tiếp tục đọc.

Sau khi đọc xong một cách truyền cảm, Khổng Tước để cho thính giả thưởng thức ca khúc "Anh có phải hạnh phúc của em không" của Y Năng Tịnh. Gần đây cô ca sĩ tài năng này đang bị vây chặt trong vòng thị phi, nghe cô ấy hát ca khúc này cũng gợi mở những xúc cảm buồn thương. Cuối cùng Khổng Tước cũng tan ca, hai người vui vẻ đi ăn cơm nắm Ấn Độ.

https://thuviensach.vn

Khi ăn cơm, Khổng Tước không ngừng nhận được tin nhắn, cô nàng vừa xem vừa cười tủm tỉm.

“Ông xã Tiêu nhắn à?” Trì Linh Đồng hỏi.

Khổng Tước thoáng ngẩn ra, rồi lắc đầu: “Giờ cũng không biết anh ấy đang chu du ở đâu nữa? Ban đầu bảo là tới Hồng Kông giao lưu học thuật hai tháng, sau đó kéo dài thời gian, lại được trường đại học gì đó của Anh mời sang, mấy hôm trước lại bảo là tới Pháp rồi. Dù sao anh ấy đến nơi nào, học viện cũng sẽ gọi điện báo cho tớ một tiếng.”

Trì Linh Đồng rất ngạc nhiên, tính thời gian thì đã gần nửa năm rồi! “Anh ta không gọi điện cho cậu sao?”

“Gọi điện đường dài quốc tế đắt lắm, tớ bảo anh ấy đừng gọi cho tớ.”

“Anh ta nghèo lắm ư?” Trì Linh Đồng thấy hơi kì lạ.

Mặt Khổng Tước chợt đỏ lên, đảo mắt trốn tránh: “Tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm thôi, kiếm được tiền vất vả lắm chứ.”

Trì Linh Đồng chợt hiểu ra: “Cậu sợ anh ta gọi điện kiểm tra cậu đúng không?”

“Sao cậu ăn ít thế, ăn nhiều vào, cậu nhìn cậu đi, mặt bé bằng lòng bàn tay rồi đấy.” Khổng Tước cười duyên dáng, không có ý định đi sâu vào đề tài này.

Trì Linh Đồng thở dài: “Khổng Tước, cậu đừng coi anh ta như cái bát đựng thức ăn cho mèo thế chứ, người ta là bình sứ Thanh Hoa cổ vô cùng đắt giá đấy, nếu bị người tinh mắt nhận ra, cậu có khóc cũng không kịp đâu.”

https://thuviensach.vn

“Người khác thì tớ chưa dám nói, nhưng anh ấy hả, tớ cực kỳ yên tâm. Anh ấy chính là loại người chung thủy từ đầu đến cuối. Cậu thì sao, dạo này thế nào rồi?”

Trì Linh Đồng khẽ nhún vai, bóc lớp màng bọc thực phẩm trên món ăn, thấy dạ dày mình hơi co giật, có lẽ là chưa quen với vị cay của cà ri.

Ebook Fun&Free – lưu hành nội bộ

Khi mới chuyển tới khu nhà giải tỏa, Trì Linh Đồng hơi mất ngủ, đành đọc sách để giết thời gian. Không gian xung quanh quá yên tĩnh, khiến màn đêm càng sâu lắng hơn. Cô đọc cuốn “Sau đó, tôi chỉ có một mình”, đây là một quyển tùy bút của tác giả người Nhật Bản Yamamoto Fumio. Cô cứ nghĩ cuốn sách này sẽ khiến người ta rơi lệ, nhưng khi đọc rồi lại thấy đây là một cuốn sách truyền cảm hứng, “Làm việc một mình, đọc sách một mình, ăn cơm một mình, xem tivi một mình, ngủ một mình, cảm giác vô cùng cô đơn, chắc chắn sẽ muốn tìm một người đến ở cùng, nhưng tôi cũng không thấy cô đơn. Tôi còn có hồi ức, tôi còn có ước mơ. Một mình, có thể thoải mái làm tất cả những việc mà mình thích, có thể chọn cách thách thức những chuyện mà bản thân muốn vượt qua, có thể quay về trường học, có thể đọc những cuốn sách mình thích tới tận sáng sớm, có thể xách balo lên phượt bất cứ lúc nào, có thể ghi chép lại cuộc sống sinh hoạt một mình, nếu có duyên gặp gỡ, tôi sẽ chia sẻ niềm vui này với bạn.”

Khép lại trang sách, bờ sông bên kia đã ánh lên một màu bàng bạc. Cô đứng trên ban công, chăm chú ngắm nhìn KhếViên dưới ánh nắng ban mai. Địch Thanh, chào buổi sáng!

Một tháng sau, Hi Vũ thuê người tới lắp đặt internet giúp cô, coi như có một chỗ để giết thời gian. Nhưng giờ cô chẳng còn hứng thú chơi game như lúc trước, chỉ thích dạo qua các diễn đàn. Có một diễn đàn tên là Mạng Hàng Rào, tất cả các chủ đề trong diễn đàn đều bàn luận về trang trí nhà

https://thuviensach.vn

cửa, có hình ảnh có cả lời dẫn, cô xem mấy ngày, cũng thấy hơi xúc động, nếu như không vẽ được, vậy cô sẽ miêu tả bản vẽ!

Ngày hôm sau, cô đi mua camera, tới chợ vật liệu, tới nơi bán vật dụng gia đình, dạo quanh khu nhà, khi trở lại thì bắt đầu lập chủ đề mới.

Cho dù trang trí nhà cửa theo phong cách nào, thì đều phải bắt đầu từ cửa ra vào. Muốn có một không gian sáng sủa thì phải sử dụng thiết kế mở, cửa thực sự có nhiều mặt ý nghĩa thì chỉ có cửa ra vào. Nhà ở tầng trệt, vậy có thể lựa chọn màu nâu trầm cho cửa, mở rộng khung cửa từ 3 inch theo tiêu chuẩn thành 8 inch. Màu sắc và chất liệu của cửa ra vào chính là sự gợi ý và giới thiệu cho cảm xúc về toàn cảnh nội thất rằng, đằng sau cánh cửa ấy luôn có những bí ẩn thú vị.

Mải miết một hồi, hóa ra cô đã viết tới mấy nghìn chữ, tiếp đó cô tải lên mấy bức ảnh mà mình đã chụp, sau đó đăng chủ đề, tên chủ đề là "Ở bên nhau". Đêm hôm ấy, Trì Linh Đồng ngủ rất say, không hề mộng mị.

Hai ngày sau cô lên mạng, có người bình luận vào chủ đề. Bình luận rất văn vẻ: "Người phi ngựa không ngắm hoa, người vào nhà phải ngắm cửa." Thực ra cô cũng chẳng để ý chuyện có người quan tâm đến chủ đề của mình không, đây là chuyện về Địch Thanh, cô lại tìm được phương hướng và động lực cho đời mình. Nếu không, ngày ngày cái linh hồn phiêu du của cô sẽ chẳng có chỗ đặt chân.

Sau đó, cô viết về tường ngăn, về cửa sổ, về bàn ghế. Không có kế hoạch, cũng không có quy luật, nghĩ gì viết nấy, đến đâu thì đến. Trước khi viết về bát đĩa, cô tới cửa hàng bách hóa. Trước đây không hề chú ý, hóa ra bát đĩa lại được chế tác tinh xảo như vậy.

Trên giá hàng, những bộ ấm chén để pha trà nhập khẩu từ Anh tinh xảo như hàng thủ công mỹ nghệ, dưới ánh đèn, bát đĩa Hàn Quốc sáng tới mức không thật. Ở chính giữa là một hai cốc trà Nhật Bản, một cốc màu vàng

https://thuviensach.vn

nghệ, một cốc màu xanh sẫm, cầm trong lòng bàn tay thấy nặng trịch. Như thể mang cốc trà về nhà cũng giống như mang về cảm xúc mộc mạc, thanh khiết, biến ảo, trừu tượng mà chân thực. Có lẽ đây chính là chất thiền lan tỏa từ chính nội tâm của người tạo nên nó được gửi gắm trong cốc trà. Trì Linh Đồng thấy thích vô cùng, ngẫm nghĩ xem rốt cuộc nên mua một cốc hay mua cả hai. Trong lúc do dự, cô lơ đãng quay đầu, bắt gặp một người đàn ông mặc sơ mi trắng, quần vải đang đi về phía cửa chính. Vóc người cao ráo, dáng đi trầm tĩnh…cô không khỏi bước lại gần mà nhìn chằm chằm bóng dáng ấy, chợt cảm thấy người đó giống anh tới mức hoang đường. Thế nhưng, đó không phải là anh, người này có mái tóc rất ngắn, thân hình lại quá gầy gò. Nhưng…cô chợt thấy tai mình ù đi, đầu óc trống rỗng.

Nhân viên cửa hàng lạnh lùng ngăn cô lại, ánh mắt liếc qua cốc trà trong tay cô: “Cô ơi, cô còn chưa thanh toán mà?”

Cô vội vã trả lại cốc trà, nhưng quay ra thì bóng dáng kia đã biến mất. Cô đuổi theo, ánh nắng dường như hơi chói mắt, cô ngơ ngác tìm kiếm giữa dòng người. Từng gương mặt bước qua cô đều rất xa lạ, tìm kiếm một hồi, nước mắt cứ thế rơi, chầm chậm, lặng lẽ.

Địch Thanh đã rời xa cô năm tháng tròn.

Bà Đàm Trân không chịu nổi sự tấn công dồn dập của ông Quan Ẩn Đạt, đã chấp nhận lời cầu hôn của ông. Hôn lễ được tổ chức vào giữa tháng năm, Trì Linh Đồng là phù dâu. Sau khi biết tin, ông Trì Minh Chi uống say khướt, lại khóc một lần.

Tất cả hôn lễ đều khá giống nhau, đôi vợ chồng mới cưới mỉm cười vui vẻ, tới chỗ những người quen mà nhiều khi chính họ cũng không nhớ nổi tên, cạn ly rượu mừng, nhận lời chúc phúc.

Phù rể là một anh chàng đẹp trai của Phòng cảnh sát hình sự thuộc Sở công an, rất săn sóc Trì Linh Đồng, hết chắn rượu lại giải vây giúp cô, ánh

https://thuviensach.vn

mắt nóng bỏng thỉnh thoảng lại bắn về phía Trì Linh Đồng. Đi mời rượu một vòng, đã có bề trên trêu chọc hai người. Trì Linh Đồng mỉm cười theo phép lịch sự, nhưng trong mắt chẳng có ý cười.

"Đây không phải hôn lễ của chú Quan và dì Đàm nữa rồi, đây rõ ràng là ngày hội xem mắt tổ chức riêng cho cô đấy. Cô nói đi, cô ưng ai không?" Ông Tiêu Hoa phải ở nhà chăm sóc bà xã, không thể tới dự đám cưới, bảo Tiêu Tử Hoàn thay mặt ông đến dự. Tiêu Tử Hoàn uống rượu thay cha, miệng còn ngậm điếu thuốc, vừa mở lời thì mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Trì Linh Đồng nhìn bóng đêm ngoài kia, vuốt nhẹ chiếc đồng hồ quả quýt trên cổ, chỉ cười mà không đáp. Bầu không khí lãng đãng hương hoa, cơn gió thổi tới là gió ấm, lại tới tháng năm, mùa mưa ở phương nam sắp về, "Sao không dẫn Yên Nhiên đến đây?" Trì Linh Đồng quay ra nhìn anh ta.

Tiêu Tử Hoàn ngẩng đầu, phun ra một vòng khói tuyệt đẹp, "Cũng định đến, nhưng trước khi đến đây tôi còn tới Tân Giang nữa, cô ấy không dành ra được nhiều thời gian nghỉ như thế."

"Vẫn là chuyện của Giang Tiên Quán?"

Tiêu Tử Hoàn hít mạnh hai hơi thuốc, vô liêm sỉ nhấn tắt tàn thuốc lên lan can, "Đi thăm anh cả nhà tôi, anh ấy mới từ Hồng Kông về."

Trì Linh Đồng gật đầu, mấy hôm trước nói chuyện qua điện thoại với Khổng Tước, cô nàng cũng nhắc tới chuyện này, giọng nói cũng chẳng vui vẻ gì, "Lần này anh ấy đi nước ngoài lâu quá, có lẽ học kỳ này không lên lớp dạy được."

Tiêu Tử Hoàn nhảy lên lan can, đong đưa cặp chân dài, thở dài chán nản: "E rằng anh ấy không làm được gì nữa."

https://thuviensach.vn

“Sao thế?”

“Anh ấy bị tai nạn, chấn thương sọ não, bị tụ máu trong đầu, máu tụ chèn lên dây thần kinh não, quên hết toàn bộ kí ức trước đây. Với lại anh ấy…tôi cũng không nói rõ được, nhưng cảm giác cứ là lạ thế nào đó.” Tiêu Tử Hoàn lại phun ra một hơi khói thuốc với vẻ phóng khoáng.

“Hiện tượng này có ảnh hưởng tới sức khỏe không?”

“Không nghiêm trọng đến thế, bác sĩ nói đây là bệnh tạm thời thôi, sau khi máu tụ tan hết, đương nhiên ký ức sẽ được khôi phục.”

“Thế anh ta có nhận ra anh không?” Con mọt sách biến thành đồ ngốc thật rồi, Trì Linh Đồng cười.

“Cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ ấy nữa. Bề ngoài anh ấy chính là một người bình thường, năng lực hành vi cũng bình thường, chẳng qua anh ấy trở nên quá khách sáo quá lịch sự quá trầm tĩnh quá thần bí mà thôi. Anh ấy nhìn thấy tôi thì gật đầu, như quen mà lại như không quen.” Tiêu Tử Hoàn gãi đầu, cười chán nản.

*****

Hôm sau ông Quan Ẩn Đạt và bà Đàm Trân đi du lịch Côn Minh, bảo Trì Linh Đồng cùng đi. Trì Linh Đồng từ chối với lý do “Chúng ta đều cần có không gian riêng tư.”

Màn đêm tăm tối, mảnh đất trống trải, ngẩng đầu lên là có thể thấy được bầu trời đầy sao. Trong Khế Viên, từng chùm đèn dần dần sáng lên. Cô đi quanh tường vây một vòng, tâm trạng vô cùng tĩnh mịch.

Địch Thanh, em đã về nhà rồi. Anh đang chờ em đúng không? Cô mỉm cười hỏi.

https://thuviensach.vn

*****

Những vị khách đầu tiên đến thăm nhà của Trì Linh Đồng là Trần Thần và Nhan Tiểu Úy, hai người ngồi xe suốt một ngày, mang hoa tươi và hoa quả tới chơi, mặt mũi còn dính đầy bụi bặm.

“Sao long trọng thế này?” Trì Linh Đồng vừa cười vừa dẫn hai người kia vào nhà.

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đứng yên một chỗ, đánh giá căn nhà.

“Em ngồi thử cái ghế kia rồi, vẫn chắc chắn lắm, chỉ cần chị đừng rung lắc là được.” Trì Linh Đồng nói.

“Cưng ơi, dạo này em có thiếu tiền không?” Nhan Tiểu Úy dè dặt ngồi xuống, lại dè dặt hỏi.

“Tàm tạm đủ sống. Hai người cần vay bao nhiêu, để kết hôn hay mua nhà à?”

Trần Thần suýt ngất: “Cô…cô tưởng hai chúng tôi lặn lội từ bắc vào nam là để vay tiền cô à?”

“Không thì đến làm gì?” Trì Linh Đồng vớt hoa quả từ trong bồn nước, lau khô bằng khăn mặt rồi đưa cho anh ta, còn cô thì ngồi xuống giường. Chịu thôi, trong nhà chỉ có hai cái ghế.

“Cưng à, em quay lại Thanh Đài đi, chúng ta lại ở cùng nhau.” Nhan Tiểu Úy vuốt nhẹ khuôn mặt Trì Linh Đồng với vẻ xót xa.

“Chị nhìn cái bộ dạng hung ác của Trần Thần kìa, anh ấy nuốt sống em mất!”

https://thuviensach.vn

Trần Thần vô cùng hào sảng: “Chỉ cần cô quay lại Thanh Đài thì tôi sẽ chuyển đi ngay.”

Trì Linh Đồng cười khẽ: “Hai người nói như kiểu ở Thanh Đài có gì hay ho đang chờ em ấy!”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy nhìn nhau: “Đúng là không giấu được em. Chủ tịch Nhạc nói đã nửa năm rồi, cánh tay của cô chắc đã khỏi hẳn, bảo tôi và Tiểu Úy tới đây đón cô về Thái Hoa. Cô biết không, Thái Hoa đã trúng thầu hạng mục Thính Hải Các rồi. Thiết kế Khế Viên của cô cũng giành được huy chương vàng thiết kế. Đây cũng là chuyện của ba tháng trước rồi, cô đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh nên chúng tôi…không báo cho cô. Nhưng đây đều là thành tích của cô, không ai dám cướp.”

Trì Linh Đồng rũ mi mắt, cắn một miếng táo, “Cảm ơn ý tốt của Chủ tịch Nhạc, nhưng tạm thời tôi chưa muốn đi làm.”

“Chủ tịch Nhạc nói cô muốn quay về lúc nào cũng được, thời gian này tính là nghỉ phép.”

“Thôi, tôi sẽ nói thật với hai người, giờ tôi không thiết kế nhà được nữa. Không còn cảm xúc, không còn ý tưởng, tâm lý cũng luôn bài xích chuyện này, tôi chỉ cần thấy những bản thiết kế kia là sẽ hoa mắt chóng mặt. Người như thế, Thái Hoa cần làm chi? Không phải tôi còn giận Chủ tịch Nhạc, ở vị trí của chị ấy, nghi ngờ như vậy là chuyện bình thường. Tôi không quay lại Thái Hoa, nhưng cũng không tới làm việc cho bất kỳ công ty bất động sản hay đơn vị thiết kế nào khác.”

Một thiên tài của giới thiết kế cứ thế biến mất, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đều thầm xót xa. Hai người ủ rũ đi theo Trì Linh Đồng vào nội thành, buổi tối bọn họ cùng tới làng chài ven sông ăn thủy sản tươi sống. Thực ra

https://thuviensach.vn

hai người nào còn hứng nữa đâu, nhưng không nỡ từ chối tấm thịnh tình của Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cầm thực đơn, cẩn thận hỏi hai người muốn ăn gì, không thích ăn gì, còn bảo người phục vụ giới thiệu món ăn đặc biệt hôm nay. Trần Thần và Nhan Tiểu Úy nhìn vẻ điềm tĩnh, khéo léo tới mức không thật của Trì Linh Đồng mà thấy lòng mình như lạnh đi.

Trong lúc chờ món ăn được bưng lên, nhà hàng bưng lên trà quýt tự chế, uống rất tuyệt. Trì Linh Đồng nâng cốc trà, không hiểu sao cô luôn thấy sau lưng mình nong nóng. Cô quay đầu lại, liếc nhìn từng bàn từng bàn, không có người quen nào cả. Cô lại tiếp tục uống trà, thế nhưng cái cảm giác ấy đột nhiên ngày càng mãnh liệt hơn. Cô quay đầu lại lần nữa: "Ôi…" Cô giật mình, Tiêu Tử Thần đang đứng đờ người sau lưng cô.

Mọi người đều nói cô rất gầy, nhưng nếu đem so với cô, mọt sách còn gầy gò hơn nhiều, trông y như xác ướp Ai Cập. Có lẽ do gầy đi nên anh ta có vẻ cao hơn trước đây một chút. Cuối cùng anh ta cũng chịu tháo kính mắt ra, cô sớm biết anh ta có một đôi mắt rất đẹp. Ấy, anh ta đang run rẩy ư?

"Anh…vẫn ổn chứ, Tiêu Tử Thần?" Cô vội vàng lại gần đỡ anh ta.

Anh ta nhìn cô chăm chú, không chỉ người run rẩy mà môi cũng đang run lên.

Thấy anh ta không nói gì, Trì Linh Đồng đành hỏi: "Anh tới đây với ai thế?"

Một tiếng hét kinh ngạc truyền ra từ phía nhà vệ sinh, Khổng Tước tròn mắt chạy đến, "Tử Thần, anh vẫn nhớ Linh Đồng?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần nhìn Trì Linh Đồng, dần bình tĩnh lại, một thoáng buồn bã hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú của anh: "Không."

Tên mọt sách này bị vụ tai nạn ảnh hưởng không nhỏ, đến giọng nói cũng trở nên trầm ấm, cuốn hút, khá giống…Trì Linh Đồng cắn môi, cô lại nhớ Địch Thanh rồi.

"À, đây là Trì Linh Đồng, hai bọn em là bạn học, bạn thân của nhau." Khổng Tước kéo tay Tiêu Tử Thần, tựa vào vai anh ta như chim nhỏ nép mình.

Trì Linh Đồng chợt nhớ ra là sau khi gặp tai nạn thì Tiêu Tử Thần bị mất trí nhớ, không nhận ra mình nữa. Cô bèn mỉm cười, xem như đáp lại lời giới thiệu của Khổng Tước.

Tiêu Tử Thần lạnh nhạt rút cánh tay khỏi tay Khổng Tước, dịch người sang nửa bước, để giữa hai người có một khoảng trống. "Xin lỗi, hãy cho tôi thời gian và không gian để tìm lại ký ức một cách tự nhiên." Giọng nói của Tiêu Tử Thần lịch sự nhưng rất xa cách, lại có vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Khổng Tước đành bĩu môi với Trì Linh Đồng, ánh mắt như đang nói: "Đến tớ mà anh ấy cũng quên mất rồi."

Trì Linh Đồng sờ sờ mũi, muốn bật cười. Trước giờ Khổng Tước luôn bắt nạt Tiêu Tử Thần, không ngờ cũng có ngày phải nếm vị đắng trong tay anh ta.

Tiêu Tử Thần nhìn Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cũng đang ngồi ở đó, gật đầu. "Xin chào!"

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy quay ra nhìn nhau, anh ta đang nói với mình à? Trì Linh Đồng cũng hơi sửng sốt.

https://thuviensach.vn

“Tử Thần, họ là ai thế?” Khổng Tước há hốc mồm.

Tiêu Tử Thần không đáp, chỉ nói: “Hiếm có dịp gặp mặt, chúng ta ghép bàn ngồi chung nhé!”

“Không cần đâu, chúng tôi gọi món xong rồi.” Trì Linh Đồng vội nói. Cô thầm quan sát Tiêu Tử Thần, nếu khuôn mặt kia không quen thuộc đến thế, cô sẽ tưởng rằng đó không phải cùng một người. Trước đây Tiêu Tử Thần rất khô khan, hiền lành, là kiểu không có chủ kiến, Khổng Tước nói gì thì anh ta nghe nấy. Nhưng người trước mắt này lại được bao bọc trong một lớp vỏ lạnh lùng nghiêm nghị, xa cách với bất cứ ai, rất mạnh mẽ kiêu ngạo, như một vị lãnh đạo đã quen với việc ra lệnh cho người khác. Cô thấy hơi thương cảm cho con chim kia.

“Chúng tôi chỉ có bốn người, xin đừng khách sáo như vậy.” Anh ta nói với Trần Thần, nhưng lại nhìn Trì Linh Đồng.

“Không phải…khách sáo…” Trì Linh Đồng trừng mắt lườm Khổng Tước, nhưng Khổng Tước còn chưa kịp nói tiếp, Tiêu Tử Thần đã đưa tay gọi người phục vụ đang đứng ở đó. “Thế thì tốt. Cô ơi, phiền cô bưng món ăn ở bàn này vào trong phòng.”

“Cưng, tới ngồi chung đi, là hai vị lãnh đạo ở học viện của Tử Thần, rất thân thiết với anh ấy, không sao đâu.” Đến nước này rồi thì Khổng Tước đành nói vậy thôi. Cô nàng cũng thấy hơi là lạ, không hiểu tại sao đột nhiên Tiêu Tử Thần lại trở nên nhiệt tình như thế.

Trì Linh Đồng mỉm cười tự giễu với Trần Thần và Nhan Tiểu Úy: “Người thất nghiệp chẳng có bao nhiêu tiền, tôi vẫn nên tiết kiệm thì hơn! Nào, hôm nay chúng ta ăn theo thầy giáo Tiêu đi.”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cũng không phải người câu nệ khách sáo, cũng thường xuyên tụ tập vui chơi với người quen và người không quen,

https://thuviensach.vn

“Được, khách phải theo chủ. Nhưng hôm nay em được lợi quá còn gì.”

Bữa tối rất phong phú, đang là mùa thủy sản tươi, các món ăn đặc sắc của nhà hàng xếp chật bàn. Bầu không khí trên bàn ăn cũng khá thoải mái, hai vị lãnh đạo rất hiền hòa. Tiêu Tử Thần và hai vị lãnh đạo này bàn chuyện công việc, những người còn lại thì vừa ăn vừa tán gẫu.

“Tình trạng hiện nay của tôi có vẻ không phù hợp cho việc giảng dạy.” Tiêu Tử Thần khéo léo đáp.

Chủ nhiệm khoa nói: “Chúng tôi không bắt thầy Tiêu phải đi dạy ngay. Mất trí nhớ tạm thời là bệnh thường gặp trong y học, nhưng chưa có thuốc chữa, thường thì phải đợi ký ức tự khôi phục hoặc có kỳ tích xảy ra. Có chuyên gia từng nói, sống trong hoàn cảnh quen thuộc sẽ làm tăng xác suất tìm lại ký ức của người bị mất trí nhớ, vì những hình ảnh quen thuộc sẽ kích thích thần kinh đại não, thúc đẩy sự liên tưởng và suy tư. Thầy giáo Tiêu, chỉ với điểm này, anh đã nên quay lại học viện y rồi.”

“Tôi quay về đó chỉ để tìm lại ký ức?” Khi Tiêu Tử Thần nói ra câu này, anh lại liếc nhìn phía đối diện.

Người ngồi đối diện với anh là Trì Linh Đồng, bây giờ cô đang xem cô gái ôm đàn ghita biểu diễn trên bục.

Mái tóc dài của cô gái che khuất nửa khuôn mặt, mắt híp lại, để lộ mấy phần u buồn biếng nhác, cô ta đang hát bài “Nếu như không có anh” của Mạc Văn Úy.

Nếu như không có anh/ sẽ không có những hồi ức ấy/ Em cũng sẽ không đau khổ/ Nhưng dẫu điều đó có xảy ra, em vẫn sẽ chọn yêu anh…

Những câu hát ấy như mưa rơi trong lòng cô, khiến trái tim cô đau nhức.

https://thuviensach.vn

Cô vào phòng rửa tay một chuyến, Khổng Tước cũng vào theo.

“Ai tặng đây?” Cô nàng liếc thấy chiếc đồng hồ trên tay Trì Linh Đồng.

“À, đây là…” Giờ cô đang đeo cả quá khứ và tương lai mà Bùi Địch Thanh tặng cô, không xa rời dù một phút hay một giây.

“Anh ta tặng cậu? Ôi trời ơi, hóa ra là một quý công tử, chiếc đồng hồ này là phiên bản giới hạn của Cartier.” Khổng Tước rút ra một hộp thuốc lá từ trong túi xách, thuần thục rút ra một điếu, bấm bật lửa, một ngọn lửa màu xanh bùng lên, “Tớ còn tưởng cậu sẽ yêu một tài tử chứ!”

Trì Linh Đồng mỉm cười, không giải thích. “Thầy giáo nhà cậu không nhắc cậu là hút thuốc có hại cho sức khỏe à?”

Khổng Tước hít một hơi, nhướn mày: “Đừng nhắc đến anh ấy nữa, tớ phiền.”

“Trông anh ta vẫn ổn mà, tư duy mẫn tiệp, nói chữ nào rõ chữ nấy.”

“Anh ấy mất trí nhớ chứ không bị ngớ ngẩn.” Khổng Tước lườm cô.

“Thế cậu kể chuyện quá khứ cho anh ta đi!”

Khổng Tước cười nhạt: “Cậu tưởng tớ chưa kể à? Nhưng anh ấy nói cái gì mà, đừng nhồi nhét ký ức cho tôi một cách khiên cưỡng, tôi sẽ tự nhớ lại. Trong lúc này, xin hãy cho tôi không gian và thời gian để tìm lại ký ức.”

Trì Linh Đồng phì cười, vừa nãy mọt sách cũng nói ra một câu y chang thế này.

“Cậu phải chịu đả kích nặng nề đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Ôi, bây giờ tớ chẳng được nói gì hết, trừ khi anh ấy chủ động hỏi, tớ mới dám trả lời. Thế nhưng anh ấy cũng chịu chấp nhận mối quan hệ vợ chồng chưa cưới của chúng tớ, sẽ ăn cơm cùng tớ, đưa đón tớ đi làm, đi tản bộ, dạo phố cũng được. Nhưng anh ấy nói vì tôn trọng tớ, tạm thời chúng tớ không nên có những hành vi thân mật của hai người đang yêu, phải đợi anh ấy từ từ tìm lại cảm giác yêu tớ trước đã. Cưng ơi, tớ nói với cậu điều này, không hiểu tại sao, khi anh ấy nói với tớ như vậy, tớ chợt nhận ra anh ấy có chính kiến hơn, quyết đoán hơn, tháo vát hơn, cũng quyến rũ hơn trước đây, như thể tớ đang bắt đầu một cuộc tình mới vậy.”

“Thế thì tốt chứ sao, cậu buồn phiền gì nữa?”

Khổng Tước kéo cửa ra, ném điếu thuốc trong tay vào bồn cầu, “Bây giờ anh ấy kiểm soát tớ vô cùng chặt chẽ, đi đâu cũng phải báo cáo với anh ấy, tớ không có cơ hội ra ngoài chơi với bạn.”

“Cậu phải biết đủ chứ! Mỗi ngày, trên thế giới này xảy ra nhiều vụ tai nạn như vậy, có người có thể trở về một cách bình yên, nhưng cũng có người một đi không trở lại.” Ví dụ như Địch Thanh!

“Cậu không hiểu cuộc sống của tớ!” Khổng Tước cười tươi tắn.

“Địa vị của thầy giáo nhà cậu ở học viện cao thật đấy, cậu xem các vị lãnh đạo đều rất coi trọng anh ta.”

“Đương nhiên phải cao rồi! Anh ấy bị tai nạn ở Hồng Kông, trường Đại học y bên đó cũng thấy vô cùng áy náy, bèn thành lập một hạng mục nghiên cứu khoa học chung với Học viện y Tân Giang, đầu tư rất lớn, sinh viên hai trường còn có thể trao đổi cho nhau. Phía Hồng Kông cũng nói rõ là muốn Tử Thần phụ trách công việc này.”

Lúc quay lại bàn ăn, Trì Linh Đồng hơi ngạc nhiên. Trước mặt cô vốn bày một đĩa sò và một đĩa tôm chiên hành, đây đều là loại đồ ăn khiến cô bị

https://thuviensach.vn

dị ứng nên cả buổi tối cô đều chưa động đũa. Cô chỉ đi ra ngoài một lúc mà đĩa thức ăn trước mắt đã đổi thành một đĩa ngó sen và một đĩa nộm sứa. Cô e dè đưa mắt nhìn lên, ai nói chuyện thì vẫn nói chuyện, ai ăn cơm vẫn cứ ăn cơm, vẻ mặt của mọi người đều rất bình thường. Chẳng chỉ là trùng hợp thôi ư?

Ăn cơm xong, hai vị lãnh đạo lái xe về trước. Trì Linh Đồng, Trần Thần và Nhan Tiểu Úy bắt taxi tới đây, còn Tiêu Tử Thần ngồi xe của Khổng Tước.

"Đi cùng nhau nhé!" Với phong thái lịch thiệp, Tiêu Tử Thần quả quyết.

Xe của Khổng Tước là xe nữ với kiểu dáng xinh xắn, Tiêu Tử Thần ngồi vào đã thấy hơi chật, lại thêm ba người nữa thì thành hộp cá mòi sốt cà mất thôi.

"Hai người cứ về trước đi, chúng tôi muốn đi dạo bên bờ sông một chút." Trì Linh Đồng nói.

Tiêu Tử Thần kéo tay áo lên, như đang chuẩn bị xem đồng hồ. Cổ tay trống không, anh ngẩn ra.

"Hôm nào chúng ta lại gặp nhau nhé." Khổng Tước ra hiệu ý bảo Trì Linh Đồng gọi điện thoại.

"Cưng à, người đàn ông kia nhìn em suốt cả tối hôm nay." Trong lúc chờ xe, Nhan Tiểu Úy nói, hai mắt lóe sáng.

"Nói gì thế, anh ta nhìn em làm gì?"

"Không tin thì em hỏi Trần Thần ấy."

https://thuviensach.vn

Trần Thần đứng ở vị trí trung lập, "Có lẽ anh ta đang nhìn bức tranh treo tường sau lưng Linh Đồng."

"Anh nói là bức tranh mô phỏng theo bức 'Hoa hướng dương' của Van Gogh? Đừng đùa, rõ ràng là nhìn Đồng Đồng. Đồng Đồng vừa cúi đầu, anh ta bèn lẳng lặng nhìn, Đồng Đồng vừa ngẩng đầu, anh ta bèn dời mắt đi. Đồng Đồng vào nhà vệ sinh, chẳng phải anh ta còn ra ngoài xem xét một lúc đó sao."

"Em cứ ảo tưởng đi, người ta là tấm gương sáng thanh cao để người đời nhìn vào mà học tập, không phải kẻ tiểu nhân bỉ ổi như em nói."

Nhan Tiểu Úy nghiêng đầu: "Em cũng không nói ánh mắt của anh ta xấu xa, có lẽ là…Ơ, Đồng Đồng đâu rồi?"

"Em ở đây." Trì Linh Đồng đứng cách đó không xa, vẫy tay với hai người họ, "Đây là bến phà sang sông, nhìn kìa, phà đang đi về bờ bên này."

*****

"Đây là tiếng gì vậy?" Gió đêm đưa tới từng tiếng còi tàu văng vẳng, Tiêu Tử Thần khẽ nhíu mày.

"Phà cập bến." Khổng Tước liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu. Đúng là đã quên sạch sành sanh, đến tiếng còi hơi cũng không nhớ được.

Tiêu Tử Thần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Ừ, Khổng Tước, cô và Trì Linh Đồng là bạn học đại học?"

"Bạn học suốt sáu năm trung học."

"Chơi rất thân sao?"

https://thuviensach.vn

“Tình bạn thiên trường địa cửu.”

Tiêu Tử Thần nở một nụ cười hiếm hoi: “Có thể kể rõ hơn một chút không?”

https://thuviensach.vn

12
Khung tranh

"Ở bên nhau" trở thành chủ đề nóng ở Mạng Hàng Rào, cũng lên bảng chủ đề nóng của diễn đàn, thậm chí còn có kha khá fans trung thành, ngày ngày chờ Trì Linh Đồng đăng bài mới. Trì Linh Đồng rất bình thản, internet là thế giới ảo, cô chỉ muốn tìm một nơi để biểu đạt tâm tình của bản thân. Ở đây không ai quen biết cô, không biết cô đã từng trải qua những gì, đánh mất ai. Mọi người chỉ nêu cảm nhận về thiết kế nhà ở của cô, sẽ không tỏ ra thương hại, thổn thức hay quan tâm, cô chỉ cần có vậy mà thôi.

Hiện tại cô đang viết đến phần phòng tắm. Cuộc sống rất mệt mỏi, phải tìm được công việc lý tưởng, bạn đời lý tưởng, ngôi nhà lý tưởng, trong nhà cần có ghế sofa lý tưởng, chiếc giường lý tưởng, phòng bếp lý tưởng và phòng tắm lý tưởng…Trì Linh Đồng rất khinh thường kiểu bồn tắm massage lớn tới mức chơi vơi, người bình thường chẳng bao giờ đốt tiền như thế.Còn loại bồn tắm có bốn chân nhỏ đơn giản, cô cũng không thích, vì không dễ kết hợp với gạch và giá để khăn. Bận rộn suốt một ngày, lê lết thân thể mỏi mệt về nhà, thoải mái đắm mình trong làn nước ấm cũng là một loại hạnh phúc. Khăn tắm thế nào, hương thơm của sữa tắm đều vô cùng quan trọng, những thứ này cũng giống với bồn tắm.

Mỗi người đều nên có hương thơm của riêng mình, cũng giống như tính cách hay phong thái.

Bài mới vừa được đăng lên thì đã có người vào bình luận. Là một người đàn ông, anh ta nói anh ta luôn có tình cảm đặc biệt với các chú vịt nhựa, vẫn luôn sưu tầm đủ loại đủ kiểu, cũng nhất định phải dành cho chúng một

https://thuviensach.vn

vị trí trong phòng tắm. Trì Linh Đồng bật cười, đây là một người đàn ông vẫn giữ được tâm hồn trẻ thơ, rất đáng yêu.

*****

Một đêm nọ, Khổng Tước chán nản nói với Trì Linh Đồng qua điện thoại, Tiêu Tử Thần thành hàng xóm của cậu rồi. Không biết anh đang nghĩ gì mà đột nhiên trả lại căn nhà đã thuê ba năm, đề xuất thuê nhà với ban quản lý Khế Viên. Vì danh tiếng và thành tựu học thuật của anh ở Học viện y, ban quản lý nhanh chóng đồng ý.

Chẳng bao lâu sau, Trì Linh Đồng và Tiêu Tử Thần không hẹn mà gặp. Thời điểm giao mùa từ xuân sang hạ, trên sông có rất nhiều sương mù. Tảng sáng, sương sớm mênh mang trên sông, nghe được tiếng còi hơi, nhưng không nhìn thấy phà đâu. Căn nhà mà Bùi Địch Thanh dành riêng cho Trì Linh Đồng thiết kế nằm sát bên bờ sông, phải đi qua quá nửa Khế Viên mới thấy được. Dưới tầng, bên cạnh đều chưa có người ở, khiến khoảng sân vắng vẻ thêm phần tĩnh mịch. Không phải ngày nào Trì Linh Đồng cũng tới đây. Nhưng nếu tới thì đương nhiên là vào lúc có tâm tình thoải mái.

Sáng sớm, cô ngắm cây cỏ bên bờ sông, Tiêu Tử Thần mặc quần áo thể thao chạy ra từ bóng sương mù, trán lấm tấm mồ hôi. Hai người đều ngẩn ra, Trì Linh Đồng lên tiếng chào trước: “Chào buổi sáng!”

“Sao cô lại ở đây?” Ngực Tiêu Tử Thần phập phồng, anh đang thở hổn hển.

“Nhà tôi ở cạnh Khế Viên. Anh vẫn nhớ tôi à!” Cuộc gặp gỡ bất ngờ khiến khóe môi Trì Linh Đồng cong lên, tạo thành một vòng cung xinh đẹp.

Ánh mắt Tiêu Tử Thần tối đi: “Linh Đồng, tôi bị mất trí nhớ, chứ không mắc bệnh mau quên.”

https://thuviensach.vn

“Ừ nhỉ, tôi hiểu nhầm rồi, xin lỗi! Anh đang chạy bộ buổi sáng sao?” Trông sắc mặt của anh khá hơn lần trước một chút, dường như có da có thịt hơn, “Anh cứ chạy tiếp đi, đừng để ý đến tôi.” Cô vội nhường đường.

Tiêu Tử Thần không động đậy: “Nhiệm vụ vận động hôm nay của tôi đã hoàn thành. Cô dậy sớm thật đấy.”

“Ha ha, tôi cầm tinh con chuột, giờ còn chưa ngủ thôi!” Trì Linh Đồng đi bộ về, Tiêu Tử Thần cũng thong thả đi cùng cô.

“Tôi thuộc cung Thần Nông.” Tiêu Tử Thần nói.

Trì Linh Đồng liếc nhìn anh, chờ anh nói câu sau, nhưng anh lại im lặng.

Gần tới cổng Khế Viên, cô đang định chào tạm biệt thì anh đột nhiên hỏi: “Ngoài việc là bạn học của Khổng Tước, trước đây chúng ta còn có quan hệ khác không?”

Trì Linh Đồng chớp mắt, vô cùng hoang mang.

Tiêu Tử Thần quay mặt đi nơi khác, từ từ nắm chặt tay, rồi lại chầm chậm thả ra. Trong màn sương văng vẳng tiếng còi ô tô, anh nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, kéo cô đến bên một gốc nhãn ven đường, “Ý tôi là tôi cảm thấy cô vô cùng quen thuộc, ngày trước…chúng ta thường xuyên gặp nhau sao?”

Trì Linh Đồng sờ sờ mũi, nên nói thế nào nhỉ? “Cha anh là bạn thân của cha dượng tôi, mà anh lại là bạn trai của Khổng Tước, chúng ta cũng xem như quen biết. Tôi từng đến ăn cơm tại nhà anh ở Thanh Đài.”

Dường như Tiêu Tử Thần vẫn chưa tin lắm, “Đôi khi trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh, như những mảnh ghép hỗn loạn, nhưng tôi không thể

https://thuviensach.vn

ghép chúng lại với nhau. Trong đó khuôn mặt cô xuất hiện nhiều nhất.” Anh không cho cô biết, chỉ cần nhìn thấy cô, trái tim anh sẽ loạn nhịp, sẽ đau đớn, như bị một bàn tay bóp chặt khiến anh cảm thấy nghẹt thở.

“Giữa một nhóm người, hình như tôi luôn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người khác, vì tôi thuộc cung Song Ngư, có sức hút cá nhân đặc biệt.” Cô lè lưỡi, nói với vẻ hài hước và tự kỷ.

Anh vẫn im lặng, muốn tìm ra câu trả lời mà anh cần từ khuôn mặt tươi cười của cô.

“Mất trí nhớ khổ sở lắm phải không?” Cô nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của anh, cảm thông hỏi.

Anh chầm chậm thở ra: “Tôi thấy mình thật thảm thương. Một người không có ký ức thì chẳng khác gì người mù, không thấy được con đường phía trước, phải chờ người khác nói cho, chờ người khác gợi ý, cuộc sống như vậy còn thuộc về mình sao? Nếu đã vậy, thôi thà chết đi trong tai nạn kia.”

“Anh…bị tai nạn gì?”

“Tai nạn giao thông?”

Trì Linh Đồng chợt rùng mình, cả người run lên, cô không thể không vịn vào thân cây, cô nghe chính mình chua chát nói: “Anh…có gì đáng để oán hận, anh vẫn đứng ở đây, có thể tức giận, có thể nhíu mày, có thể chất vấn, có thể giải thích…Ký ức quan trọng đến thế ư?”

“Rất quan trọng, tôi cảm thấy mình đã đánh mất thứ quý giá nhất trên đời.” Tiêu Tử Thần vung tay lên cao hai lần, sau đó từ từ đặt ngang, mười ngón tay đan vào nhau, lông mày nhíu chặt.

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng đánh mất thứ quý giá nhất, tôi cũng ước mong thời gian có thể đảo ngược, thế nhưng, anh xem,” cô ngửa mặt lên, mặt trời mới lên xuyên qua làn sương sớm, cô thấy thấp thoáng đường nét của bầu trời, “Đó là mặt trời của hôm nay, hôm sau anh lại nhìn lên, sẽ thấy mặt trời của ngày mai. Hôm qua đã bị màn đêm xóa sạch, cũng không thể trở lại được nữa. Đây chính là hiện thực không thể phủ nhận. Tôi không phí công mong thứ này muốn thứ kia nữa, mà mỗi ngày tôi sẽ cố gắng sống cho thật tốt.” Cô mỉm cười với anh, nước mắt lấp loáng trong mắt, cằm hơi nâng lên. Dáng vẻ này khiến người ta thương xót không nói nên lời, anh còn chưa kịp định thần thì đã đưa tay giúp cô lau nước mắt.

Cô cúi đầu, hơi lúng túng, “Tôi về nhà nghỉ ngơi đây!” Cô quay người chỉ vào mấy dãy nhà giải tỏa. Sương mù đã dần tan hết, chữ “Phá dỡ” ngoài tường lọt vào mắt anh. “Đó là nhà cô?” Anh rất ngạc nhiên.

“Đúng rồi! Một khoảnh sân nhỏ giữa lòng thành phố, hâm mộ không! Một mình tôi ở cả dãy nhà lớn.” Cô vẫy tay tạm biệt.

“Chỉ cần trời không mưa, sáng nào tôi cũng chạy bộ ở bờ sông.” Anh nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, khẽ nói.

Trì Linh Đồng quay đầu lại, ngẩn ra một lúc mới hiểu ý anh, “Vậy sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt rồi. Ngày mai trời nắng đấy, hẹn gặp anh vào ngày mai.”

“Hẹn gặp cô vào ngày mai!” Dường như đây là một ước hẹn đẹp đẽ, khóe môi anh không khỏi cong lên.

*****

Đã lâu rồi Trì Linh Đồng không ước hẹn với ai, bánh xe của cô rất lười nhác, đường ray của cô rất cô đơn, không cần quan tâm tới giao lộ, không bị giới hạn bởi thời gian, không có điểm khởi đầu, cũng không biết điểm kết

https://thuviensach.vn

thúc. Thứ gọi là ước hẹn với Tiêu Tử Thần, cô chỉ thuận miệng tiếp lời mà thôi, quay đi quay lại là quên luôn. Ngày hôm sau, cô ngủ đến giữa trưa, sau khi thức dậy thì tới cửa hàng sách, cô định mua một ít tài liệu. Cô và Địch Thanh đều làm trong ngành thiết kế, có một phòng sách sáng sủa rộng rãi là điều tất yếu. Giá sách nhất định phải được đặc chế riêng, có thể suy tính làm kiểu giá sách cao tới trần nhà. Để việc đọc sách thuận tiện thì trong phòng cũng cần có một chiếc thang gỗ, nhưng chiếc thang không thể chiếm nhiều không gian, kiểu dáng cũng phải đơn giản thanh nhã, nếu không phòng sách sẽ trông như một cái phân xưởng. Loại gỗ để làm giá sách nên là gỗ nhãn. Nhà ở sát bờ sông, không khí ẩm thấp, phải bảo quản sách cẩn thận không để chúng bị ẩm. Gỗ nhãn vừa chống mọt lại vừa khô ráo, vô cùng phù hợp. Nhưng thang gỗ lại khiến Trì Linh Đồng đau đầu. Cô phí hơn nửa ngày ở cửa hàng sách mà không tìm ra chút ý tưởng nào, cuối cùng đành phải chọn bừa vài cuốn.

Khi xuống xe, bầu trời phía tây đã rực sáng trong ráng chiều, ánh sáng phủ kín mặt sông, nhuộm nước sông thành màu vàng óng ả, sóng nước bồng bềnh, khiến người qua đường hoa mắt, người đứng bên bờ say đắm. Trì Linh Đồng nheo mắt đi về phía trước, thấy Tiêu Tử Thần đang đứng ở nơi mà hôm qua cô chào tạm biệt với anh ta. Nếu không phải bộ quần áo thể thao được đổi thành bộ quần áo ở nhà, cô còn tưởng anh ta đã hóa thành một gốc cây, bộ rễ đâm sâu vào lòng đất.

“Chào thầy giáo Tiêu, anh đi làm về đấy à!” Túi giấy hơi nặng, cô bèn đổi tay cầm. Cô không có ý định tâm sự dài dòng với anh ta, thời tiết nóng bức, cô chỉ muốn mau chóng về nhà tắm rửa.

Tiêu Tử Thần không đáp lại, cũng chẳng nhúc nhích, ánh mắt oán trách của anh ta khiến cô vô cùng hoang mang. Cô mới ngẫm lại một lúc, chợt có đốm sáng lóe lên trong đầu, cô ngượng ngùng cười mấy tiếng: “Xin lỗi, tôi bận việc nên… không ra bờ sông được.”

https://thuviensach.vn

“Nếu như không làm được, vậy thì đừng hứa hẹn bừa bãi.” Trời vừa sáng, anh đã vội tới đây chờ cô, buổi trưa lại đến đợi một lúc, ban nãy anh còn tới dạo một vòng quanh khu nhà giải tỏa. Đúng là anh thấy hơi tức giận, nhưng phần nhiều là lo lắng, như thể sợ cô lại đột nhiên biến mất.

Trì Linh Đồng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, thực sự sinh ra cảm giác bất lực như “Tú tài gặp quan binh, có lý mà chẳng thốt nên lời”, nhưng cô không thể so đo, dù sao Tiêu Tử Thần từng bị chấn thương sọ não. “Là lỗi của tôi, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi. Tôi hơi mệt, nếu anh không có chuyện gì muốn nói thì tôi về nhà đây.”

Tiêu Tử Thần không nói gì thêm, cũng chẳng nói tạm biệt, mà chỉ bước lên đón lấy túi giấy trong tay cô, “Đều là sách về kiến trúc ư?”

“Tôi đọc cho vui ấy mà.” Khuôn mặt Trì Linh Đồng tỏ vẻ “Không hề muốn nói chuyện tiếp”, không rõ là Tiêu Tử Thần không biết hay cố tình không hiểu. Cỏ dại um tùm ở hai bên đường, quanh đây không có bóng cây cũng chẳng có ghế ngồi, chỉ có một gốc liễu đã bị cưa ngã từ lâu nằm ngang ở ven đường, ánh mặt trời thiêu đốt, mưa gió dập vùi, vỏ cây đã tróc ra từng mảng, để lộ thân cây trắng phếu. Anh cũng không ngại mà ngồi ngay lên cây, lấy một quyển sách ra xem. Khung cảnh này vô cùng nhàn nhã thanh tao, cái miệng há ra của Trì Linh Đồng mãi mới ngậm lại được. Cô đành chịu đựng việc cả người nhơ nhớp mồ hôi, ngồi xuống cạnh anh ta, “Sách hay không?” cô hỏi với giọng nửa đùa nửa thật lại nửa mỉa mai.

Đó là tập “Bút ký kiến trúc” của nhà kiến trúc học đương đại Hán Bảo Đức, chia thành bốn phần riêng: “Những mẩu ghi chép về Luân Đôn”, “Thăm quan kiến trúc Âu Mỹ”, “Kiến trúc và văn hóa”, “Nghệ thuật và dục vọng”. Địch Thanh đã từng hứa với cô, sẽ cố gắng giảng giải kiến trúc phương Tây cho cô, anh là một người không tuân thủ hứa hẹn. Cô đành tìm tới những dấu vết mà anh để lại giữa những dòng chữ ấy.

https://thuviensach.vn

“Nếu người ngoài nghề coi nó như một quyển du ký thì cũng tạm được. Nhưng nếu là người làm việc trong ngành thì không nên đọc, cuốn sách này phiến diện quá. Với mỗi bản thiết kế, trong mắt những con người khác nhau là những khung cảnh không giống nhau. Muốn biết, nhất định phải tới gần tiếp xúc với nó, phải cảm nhận bằng cả đôi mắt và trái tim của cô.” Tiêu Tử Thần khép sách lại, nghiêm túc nói.

“Anh… hiểu về kiến trúc sao?” Trong sự hiểu biết về các lĩnh vực của Trì Linh Đồng, nếu kiến trúc và nghệ thuật có vài đặc điểm nho nhỏ liên quan đến nhau, thì cô cũng giải thích được, nhưng kiến trúc và y học thì lại như người da đen và người da trắng vậy, tìm về mười tám đời tổ tông cũng chẳng có họ hàng gì với nhau đâu.

Tiêu Tử Thần thoáng sửng sốt, “Tôi cảm thấy tôi có thể hiểu, nhưng những vấn đề cụ thể hơn thì tôi lại không rõ lắm.” Vầng trán anh khẽ nhíu, trông có chút buồn bã, khiến người ta thương cảm. Trì Linh Đồng vội vàng an ủi: “Có lẽ trước đây anh có sở thích về kiến trúc, cho nên anh mới lựa chọn chuyển đến Khế Viên?”

“Tôi thích tư tưởng kiến trúc của Khế Viên.” Anh ngẩng đầu, ngắm nhìn Khế Viên được hoàng hôn từ từ bao phủ, “Những sự vật không tồn tại vì danh lợi luôn có khả năng toát lên vẻ đẹp chân thực nhất. Cho dù chúng ta đang ở đâu, chúng ta cũng đều phải thừa nhận, nhiều khi chúng ta không thể lựa chọn hàng xóm. Chúng ta ở một nơi nào đó mấy chục năm, nhưng có khi còn không biết người ở nhà đối diện là ai. Trong thời đại này, tình người bạc bẽo đã thành một kiểu hiện tượng. Có rất nhiều người xuất sắc chỉ vì ràng buộc ấy mà bị ép vào cảnh khốn cùng. Nhưng Khế Viên thì lại mở rộng cửa lớn cho tất cả mọi người. Người ở đây không phân biệt ngành nghề, không phân biệt lương thưởng, bọn họ chỉ có sở thích, tính cách hợp nhau, khi gặp mặt thì trò chuyện thân thiết, có tâm trạng của vui vẻ như trở về quê hương. “Khế”, là chốn bình yên tĩnh lặng, “Viên”, nơi có cảnh sắc đẹp tươi… Linh Đồng?” Tiêu Tử Thần nghe thấy một tiếng nghẹn ngào đầy kiềm chế.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng đang cố gắng lau nước mắt, nhưng lau mãi mà không hết. Màn đêm đã buông xuống, gốc cây này cách khá xa đường lớn, ánh sáng từ đèn đường mờ mờ tỏa bóng tới đây, cô không thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Tử Thần. Nghe anh nói những lời như vậy, với giọng nói ấy, trong một thoáng hoảng hốt, thời không đan cài, dường như cô đã trở về ngày hôm ấy, ở đường Quế Lâm, cô và Địch Thanh đứng bên một ngôi nhà không khóa, nói về Khế Viên. Cô đột nhiên muốn ôm chặt Tiêu Tử Thần.

"Tôi… thấy đói!" Rốt cuộc cô bị làm sao vậy, đầu tiên là thấp thoáng thấy bóng người của Địch Thanh trên đường, sau đó nói chuyện với Tiêu Tử Thần lại liên tưởng tới Địch Thanh. Là cô quá nhớ nhung, hay là đã mắc bệnh hoang tưởng mất rồi?

"Quanh đây có nhà hàng không?" Tuy Tiêu Tử Thần không biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh biết cô đang nói dối.

"Tạm thời chưa có. Tôi về nhà ăn bừa thứ gì đó cũng được." Cô đưa tay, định lấy lại túi giấy.

Anh do dự một lúc rồi mới đưa túi cho cô, "Linh Đồng, cô rất yêu rất yêu… anh ta ư?"

Trong bóng đêm, nghe được câu hỏi của anh, Trì Linh Đồng thấy ngực mình nghẽn lại. Chuyện đã qua lâu rồi, nhưng dường như đây là lần đầu tiên có người nhắc tới Địch Thanh ngay trước mặt cô, những người khác luôn cố gắng tránh nói đến chuyện này. Có lẽ vì Tiêu Tử Thần đã mất trí nhớ, hoàn toàn có thể coi anh như một người xa lạ, hoặc cũng có thể vào thời khắc này, từng chút từng chút ký ức về Địch Thanh tràn vào tim cô, khiến cô bật thốt lên: "Chúng tôi quen nhau chưa đầy một năm, nói là yêu đến ghi lòng tạc dạ, nghe như nói quá, nhưng trái tim tôi thực sự không còn chỗ cho người thứ hai. Chính tôi cũng không biết anh ấy có cảm nhận như vậy hay không, anh ấy tặng cho tôi hai chiếc đồng hồ, đại diện cho quá khứ

https://thuviensach.vn

và tương lai của anh ấy, trước khi gặp tai nạn, anh ấy vẫn đang gọi điện cho tôi, nhưng anh ấy… đã làm một chuyện khiến tôi vô cùng đau khổ vô cùng uất ức vô cùng bất lực. Tôi không cần anh ấy hứa hẹn về quá khứ và tương lai, tôi chỉ muốn nghe một câu giải thích của anh ấy, để an ủi tâm tư lo lắng sợ hãi của tôi, để tôi biết tình yêu của anh ấy luôn nguyên vẹn, không có sự dối lừa … anh ấy chưa nói mà cứ thế ra đi … cái cảm giác đó, cảm giác đó, cảm giác đó…"

"Đừng nói nữa!" Tiêu Tử Thần nắm chặt bàn tay đang run lên cầm cập của Trì Linh Đồng, "Tôi hiểu, tôi hiểu mà…" đó là cảm giác mờ mịt hoảng hốt, giống anh hiện tại. Trước mặt anh là một loạt dụng cụ phẫu thuật, nhưng anh không biết chúng tên là gì; tác phẩm lớn của ngành y, anh nhìn bìa sách đã nhíu mày; Khổng Tước nói cô ta là người bạn gái mà anh yêu ba năm, đã bàn tới chuyện cưới hỏi, nhưng anh chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu linh hồn phóng đãng của cô ta, nụ cười của cô ta, giọng nói của cô ta, anh đều không thích nổi. Anh chỉ bị mất trí nhớ, không phải bị mất linh hồn, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Anh cũng muốn ông trời cho anh một lời giải thích.

"Cô vẫn đang chờ đợi, đúng không?"

Đúng, chờ đợi, cho dù chỉ là một giấc mơ, chỉ cần một câu nói, cô đã có thể tiếp tục bất chấp tất cả mà yêu anh. Cho dù có cô độc cô cũng thấy hạnh phúc. Nhưng Địch Thanh vẫn mãi chẳng xuất hiện.

"Trông cô rất thông minh, nhưng thực ra lại rất ngốc nghếch." Tiêu Tử Thần đưa tay giúp cô lau nước mắt. Dường như nước mắt nóng vô cùng, làm bỏng tay anh, đau đớn thấu tim.

"Có lẽ vậy, nhưng tôi vẫn rất vui vì được gặp anh ấy, anh ấy thực sự rất tốt rất tốt."

https://thuviensach.vn

Đó là điều chắc chắn, nếu không sao có thể khiến cô yêu đến khờ dại như thế. Cô đã đi rồi, Tiêu Tử Thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm hè đầy sao, không hiểu sao, anh thấy rất đố kỵ với người đàn ông đó.

*****

Không biết bằng cách nào mà Tiêu Tử Thần có được số điện thoại của Trì Linh Đồng, mỗi buổi sáng, nếu cô không xuất hiện ở bờ sông, một cuộc điện thoại sẽ được gọi tới ngay tức thì. Khiến Trì Linh Đồng như bị trói buộc, không thể không sinh hoạt nề nếp hơn.Thỉnh thoảng có việc còn phải xin nghỉ từ ngày hôm trước. Trì Linh Đồng không làm gì được một bệnh nhân, sau một tuần cắn răng chịu đựng, cuối cùng cũng bùng nổ với Khổng Tước, chất vấn tại sao cô nàng không quan tâm tới thầy giáo Tiêu nhiều một chút. Nếu ngẫm kỹ lại, lời này cũng hơi đáng nghi, nhưng Khổng Tước cũng không nghĩ nhiều, chỉ miễn cưỡng đáp, "Quan tâm kiểu gì, đến người mà tớ còn chẳng gặp được". Trì Linh Đồng hỏi, "Hai người không hẹn hò sao?", Khổng Tước hừ lạnh, "Từ khi anh ấy chuyển đến Khế Viên thì chúng tớ chỉ liên lạc qua điện thoại thôi. Anh ấy nói trai gái độc thân phải biết giữ khoảng cách. Buồn cười chết mất, nếu không phải vì tớ chưa muốn đăng ký kết hôn với anh ấy thì chúng tớ đã thành vợ chồng già từ lâu rồi", "Cậu… cứ để kệ anh ta thế à, nếu anh ta không bao giờ nhớ lại được thì sao?" Trì Linh Đồng ngập ngừng nói. Khổng Tước thở dài, "Không biết nữa, bây giờ anh ấy khó tính lắm, ánh mắt vô cùng lạnh lùng xa cách, tớ cũng chẳng muốn chuốc tội vào thân. Tùy anh ấy thôi, dù sao anh ấy cũng không dám bỏ mặc tớ."

Ngắt điện thoại, Trì Linh Đồng chợt run lẩy bẩy, vô cùng hoảng hốt.

Hôm sau, lúc gặp Tiêu Tử Thần, khi thì cô nhìn sông, khi thì ngắm bầu trời, nhưng lại không chịu nhìn anh. Dạo quanh Khế Viên hai vòng, trong gió sớm, Tiêu Tử Thần cầm khăn lau mặt, nói: "Tôi có một chuyện muốn chia sẻ với cô đầu tiên."

https://thuviensach.vn

“Anh nhớ lại rồi hả? Anh định kết hôn với Khổng Tước?” Cô hăng hái hỏi, đôi mắt đen láy sáng lên.

Tiêu Tử Thần bực mình cốc vào trán cô, anh không thích nghe cô nói những câu này, như thể muốn nới thêm khoảng cách với anh, “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ chuyển sang dạy bộ môn tiếng Anh.”

“Anh… dạy được không?” Năm ấy, khi Trì Linh Đồng còn học ở Học viện kiến trúc, môn tiếng Anh kỹ thuật có tiếng là tàn phá con người, từ mới khó đọc đến méo cả miệng. Mà một số từ ngữ chuyên ngành y học còn kinh khủng hơn, vừa dài vừa khó phát âm, ai cũng phải kêu cứu.

“Tôi đã dạy thử hai lớp rồi, có thể đảm nhận được.”

“Sao đột nhiên lại muốn dạy tiếng Anh?”

Cũng khá tình cờ, hiện tại ở học viện, Tiêu Tử Thần chủ yếu phụ trách mảng giao lưu sinh viên và đầu tư tài chính của phía Hồng Kông, được xem như đang làm công tác hành chính, khá nhàn nhã. Một ngày nọ, anh có chút việc cần lên lớp học, chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ một giảng đường, bước tới xem thì hóa ra giảng viên dạy tiếng Anh ngất xỉu trong giờ học. Có hai người bảo vệ tới đưa cô giáo đi, anh tạm thời vào phòng học trấn an sinh viên. Cầm sách giáo khoa lên xem một lúc rồi đặt xuống. Hơn trăm con mắt hiếu kỳ nhìn anh, anh đành kể cho bọn họ mấy mẩu chuyện tiếng Anh để giết thời gian, sau đó bảo sinh viên thảo luận tự do. Không ngờ lại gợi ra hứng thú của sinh viên, cậu một câu tôi một câu, tranh luận sôi nổi. Giảng viên tiếng Anh nọ bị đau ruột thừa cấp tính, nhất định phải phẫu thuật, giờ đã là tháng sáu rồi, còn hơn hai mươi ngày nữa là kết thúc học kỳ, cũng không thể tìm ra giảng viên dạy thay, thế là Tiêu Tử Thần dũng cảm nhận trách nhiệm về mình.

Nghe Tiêu Tử Thần giải thích xong. Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu hoài nghi: “Anh làm vậy là hại con cái nhà người ta đó, cha tôi học chuyên

https://thuviensach.vn

ngành tiếng Anh tám năm thì giờ mới dám kiếm cơm ở giảng đường đại học."

Tiêu Tử Thần bình thản nói: "Trăm nghe không bằng một thấy."

"Anh định mời tôi tới nghe giảng sao?"

"Đi không?"

Trì Linh Đồng chống cằm, ngón tay gõ gõ mấy nhịp, "Hôm nay tôi cũng muốn vào nội thành, được rồi, đi!"

"Được, nửa tiếng đã đủ để cô rửa mặt thay quần áo chưa?"

"Đủ rồi, anh lái xe tới giao lộ chờ tôi là được."

Tiêu Tử Thần rũ mi, "Tôi không lái xe, chúng ta đi xe buýt đến đó."

Trì Linh Đồng thấy được một thoáng u ám hiện dưới mi mắt anh, cũng là người đáng thương, lần tai nạn giao thông ấy đã biến thành nỗi ám ảnh trong lòng anh!

*****

Lớp tiếng Anh của Học viện y thường được dạy ở giảng đường bậc thang. Còn mười phút nữa mới vào giờ học nhưng không khí bên trong đã vô cùng sôi nổi. Trì Linh Đồng phát hiện ra ngoại trừ loại hàng giả như cô ru rú ở hàng ghế cuối cùng, phía trước đã ngồi chật kín. Hàng ghế trước có một cô sinh viên xếp năm cuốn sách ra chiếm năm chỗ ngồi, khiến những sinh viên đến sau dùng ánh mắt tia đạn bắn hàng trăm cái lỗ trên người cô nàng.

https://thuviensach.vn

“Đây cũng không phải môn chuyên ngành, có cần làm trò thế không?” Một cô sinh viên ủ rũ ngồi xuống kế bên Trì Linh Đồng, miệng lầm bầm, “Thực ra cậu ta muốn thu hút sự chú ý của thầy Tiêu thôi, nhưng chú ý thì có ích lợi gì đâu, người ta có vị hôn thê rồi. Hừ, đồ ảo tưởng.”

Trì Linh Đồng nuốt nước miếng, hóa ra Tiêu Tử Thần dụ dỗ người ta bằng mỹ nam kế. Cô chỉ vào đám đông trong phòng, “Vậy… mấy sinh viên nam kia chen vào đây làm gì?”

Cô sinh viên nọ liếc nhìn cô: “Cậu mới đi học à?”

“Tôi tới dự thính thôi.” Trì Linh Đồng cười ha ha.

“À, đương nhiên vì thầy Tiêu giảng bài vừa hài hước, sinh động, vừa sáng tạo thú vị rồi. Ngày trước, thầy Tiêu chính là người giảng bài hay nhất Học viện.”

Vừa dứt lời, Tiêu Tử Thần bước từ ngoài vào, giảng đường đang ồn ào lập tức trở nên tĩnh lặng, sau đó tiếng vỗ tay rầm rập vang lên. Anh nhìn quanh giảng đường, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại ở cái đầu cúi thấp của Trì Linh Đồng, anh khẽ nâng khóe môi.

“Cậu có phát hiện ra không, thầy Tiêu cười rất đẹp.” Cô sinh viên nọ dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trì Linh Đồng, nhỏ giọng nói, “Nếu đem so sánh thì tôi vẫn thích thầy Tiêu sau khi mất trí nhớ hơn, tao nhã cuốn hút, phong thái trầm tĩnh ung dung. Trước khi mất trí nhớ, thầy ấy hơi khô khan.”

Ôi, hóa ra không phải một mình cô bị điên!

Tiêu Tử Thần không bảo sinh viên mở sách, cũng không vội viết bảng, anh tắt hết đèn trong phòng, cũng kéo rèm che kín tất cả cửa sổ.

https://thuviensach.vn

“Trước khi vào bài giảng hôm nay, chúng ta xem trước một đoạn trong bộ phim ‘Something Lord Made’, dịch ra tiếng Trung là ‘Lương y trời ban’, sau khi xem, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi mọi người.” Tiêu Tử Thần nói xong liền bật laptop.

Trì Linh Đồng chống cằm, nghiền ngẫm nhìn Tiêu Tử Thần. Với sự hiểu biết của cô về Tiêu Tử Thần, dường như anh sẽ không chơi mấy chiêu này khi dạy học, anh là một con mọt sách nghiêm túc mà!

Cô đã từng xem bộ phim này rồi, bộ phim lấy bối cảnh thời kỳ chiến tranh hai miền nam bắc ở Mỹ, kể về hai người đàn ông: Một người là bác sĩ ngoại khoa với hoài bão lớn lao, một là nô lệ da đen có năng khiếu y học, hai người đã vượt qua rào cản phân biệt chủng tộc, cùng nhau hợp tác và trở thành những người tiên phong trong giải phẫu tim ngoại khoa. Trong bộ phim có nhắc tới rất nhiều hồ sơ y học, có rất nhiều từ chuyên ngành mới, quả thực là tư liệu sống gợi ra hứng thú học tập của sinh viên. Cô phải công nhận là Tiêu Tử Thần lựa chọn phim vô cùng chuẩn xác.

Đoạn phim vừa kết thúc, Tiêu Tử Thần đã viết kín từ mới và cú pháp xuất hiện trong đoạn phim lên bảng, khỏi phải nói, tiết học này cực kỳ thành công. Tới khi tiếng chuông hết giờ vang lên, đến một người đi dự thính như cô cũng cảm thấy chín mươi phút trôi qua trong chớp mắt. Mà ý định ban đầu của cô là tới đây để ngủ bù.

Sinh viên ào ào đứng lên, ai còn phải học tiết sau thì vội vã ra khỏi giảng đường, ai không phải học tiết sau thì quấn lấy Tiêu Tử Thần hỏi hết cái này đến cái kia.

Cô định lặng lẽ đi theo dòng người rời khỏi đây, đã có nhiều người khen ngợi anh như vậy, cô không cần cố chen một chân vào làm gì.

“Linh Đồng.” Tiêu Tử Thần bước qua các sinh viên, mỉm cười đi về phía cô.

https://thuviensach.vn

“Ha ha, bây giờ tôi đã bái phục thầy Tiêu sát đất rồi, ai làm học trò của anh thì đúng là có phúc ba đời.”

“Lẻo mép.” Tiêu Tử Thần nhìn cô đầy cưng chiều, “Giờ muốn đi đâu?”

“Thầy ơi, cô ấy là ai thế ạ?” Mấy cô sinh viên tinh nghịch đã nhanh chóng nhận ra mối quan hệ giữa hai người.

“Bạn của thầy.” Tiêu Tử Thần quay đầu nói.

“Oa, là sư mẫu tương lai, trẻ quá đi mất!” Mấy cô sinh viên kinh ngạc thốt lên.

“Không phải không phải, mọi người hiểu nhầm rồi, chỉ đơn thuần là bạn bè cùng chung lý tưởng, cùng nhau phấn đấu với anh ấy thôi.” Không chờ Tiêu Tử Thần trả lời, Trì Linh Đồng đã vội giải thích.

“Em và bạn trai của em cũng vì có chung lý tưởng, chung mục tiêu cuộc sống nên mới yêu nhau đấy chứ.” Một cô sinh viên nhìn hai người với vẻ nghiền ngẫm. “Sư mẫu, đừng lừa chúng em. Hôm nay sư mẫu tới đây kiểm tra đột xuất phải không? Nhưng thầy Tiêu giữ mình rất tốt, tuy thầy ấy được rất nhiều người ngưỡng mộ nhưng ai cũng chỉ thầm mến trong lòng thôi, không dám làm thật đâu, sư mẫu cứ yên tâm đi!”

Trì Linh Đồng dở khóc dở cười, cô cũng vừa ra trường có mấy năm, nhưng nếu so sánh với mấy cô sinh viên này, hình như cô cổ hủ như bà nội người ta vậy.

“Được rồi, về đi thôi! Cố gắng ôn bài, sắp thi cuối kỳ rồi, thầy không cho đề cương đâu đấy.” Tiêu Tử Thần vẫn mỉm cười im lặng nãy giờ chợt lên tiếng giải vây.

https://thuviensach.vn

“Chúng em biết rồi ạ, thầy Tiêu nóng lòng ‘tâm sự’ với sư mẫu đây mà.” Nhóm sinh viên cười ầm lên, rồi tản đi như ong vỡ tổ.

Trì Linh Đồng khẽ nhún vai, trừng mắt nhìn Tiêu Tử Thần, “Nếu rảnh thì đưa Khổng Tước tới đây nhiều một chút, đừng để mấy cô bé này suy nghĩ lung tung.”

“Cô đã đả kích rất nhiều người rồi.” Tiêu Tử Thần cúi đầu cười khẽ, cầm sách trên bàn lên, “Đừng đi vội, tôi có quà cho cô đây.”

“Sao lại tặng quà cho tôi?”

“Vì thái độ của cô hôm nay rất tốt, chờ ở đây nhé.”

Trì Linh Đồng thực sự ngoan ngoãn ngồi chờ trong giảng đường, cửa sổ đều đang mở, bên ngoài có một khu rừng nhỏ, ve sầu đang kêu râm ran. Dây thường xuân quấn quanh bờ tường, màu xanh đậm tới mức khiến người ta không thể phân biệt.

Tiêu Tử Thần bước tới, tay cầm một chiếc hộp giấy màu trắng, đôi mắt đẹp của anh tràn đầy ý cười.

“Tôi mở ra được không?” Trì Linh Đồng xoa xoa tay lên quần jean, lòng bàn tay cô đã ướt đẫm mồ hôi.

Tiêu Tử Thần mỉm cười khích lệ.

Chiếc hộp được gói rất cẩn thận, trong hộp giấy còn có một lớp bọt biển bằng nhựa dẻo, gỡ ra lại thấy hai lớp giấy nữa. Mặt giấy in hoa nhỏ màu tím, cô mở ra từng lớp một. Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, hít vào một ngụm khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Cốc có màu xanh sẫm, không biết là do vô tình hay cố ý mà màu men của rìa cốc và bề mặt cốc khác hẳn nhau, không hẳn là màu mực son. Cốc khá nặng, có độ trầm nhất định, như thể mang cốc trà về nhà cũng giống như mang về cảm xúc mộc mạc, thanh khiết và kỳ ảo vào nhà. Các nhà sư thường xuyên dùng kiểu cốc này, trong những ngôi nhà truyền thống, rất nhiều người mua chúng về và coi như đồ trang trí. Ngụ ý là: Mộc mạc giản dị mà rộng lớn vô biên.

"Hôm trước tôi tới cửa hàng bách hóa mua bát đĩa, vô tình nhìn thấy nó, tôi thấy nó rất đặc biệt nên mua về, rồi vẫn cất trong ngăn tủ. Hôm qua mới lấy nó ra, vì tôi nghĩ là cô sẽ thích nó." Tiêu Tử Thần nói.

Giọng nói của Trì Linh Đồng hơi hoảng hốt: "Đắt quá, tôi không nhận đâu."

"Cô bé ngốc, thấy thích là được rồi."

Cô rất thích, thích tới mức không nỡ buông tay, thích tới mức cô phải cảnh cáo bản thân mình, nhất định phải tránh xa Tiêu Tử Thần. Anh quá nguy hiểm, thực ra những hành động thế này không có gì lạ, Địch Thanh cũng luôn như vậy, dễ dàng làm trái tim người ta rung động, khiến cô không còn đề phòng anh. Dây thần kinh của cô tuy thô, nhưng không có nghĩa là cô không có chừng mực. "Nếu anh đi gặp một người với tôi, tôi sẽ nhận món quà này." Cô hạ quyết tâm.

"Ai thế?"

"Cha tôi, ông ấy là giảng viên khoa tiếng Anh của Đại học Tân Giang, anh giảng rất sinh động, rất sáng tạo, nhưng ở một vài phương diện, tôi nghĩ anh cần được ông ấy chỉ bảo thêm."

"Hóa ra cô vẫn chưa hài lòng về cách dạy của tôi." Ánh mắt anh sáng bừng.

https://thuviensach.vn

“Không phải, vì anh là bạn trai của Khổng Tước, tôi lại là bạn thân của cậu ấy, giúp được thì nên giúp thôi.” Trì Linh Đồng thản nhiên nói.

Tiêu Tử Thần mỉm cười bất đắc dĩ.

Trì Minh Chi vẫn luôn coi lời của con gái như thánh chỉ, vừa nhận được điện thoại đã vội vội vàng vàng ra cổng trường đợi sẵn. Ông mới nhuộm tóc thành màu đen, trông trẻ hơn mấy hôm trước nhiều.

Ba người không đi vào trong trường mà tìm một phòng trà thoáng đãng ở bên ngoài. Buổi chiều, có rất nhiều sinh viên không phải đi học, bèn ngồi ở phòng trà đọc sách, viết báo cáo, thấy ông Trì Minh Chi thì đều chào hỏi một cách lễ phép. Ông Trì Minh Chi chỉ mỉm cười gật đầu, ngồi xuống một chiếc bàn ở phía trong cùng.

Trì Linh Đồng cầm thực đơn, gọi thức ăn và nước uống. Để kiểm tra trình độ chuyên môn của Tiêu Tử Thần, ông Trì Minh Chi bắt đầu nói chuyện với anh bằng tiếng Anh.

Nói chuyện một lát, ông Trì Minh Chi chợt cau mày, thốt lên một câu tiếng Trung: “Tử Thần, cháu từng sống ở Mỹ nhiều năm đúng không?”

Tiêu Tử Thần ngây ra: “Hẳn là không.” Anh đã đọc rất kỹ lý lịch của mình, học tiểu học ở Tây Xương, rồi học trung học và đại học đều ở Thanh Đài, sau đó học tiến sĩ ở Bắc Kinh.

“Nhưng giọng của cháu thiên về khẩu âm Mỹ, cách sử dụng một số từ ngữ cũng theo tiếng Anh - Mỹ, khác hẳn với chương trình học ngày trước của Bộ giáo dục. Hay là cháu có họ hàng thân thích là người Mỹ, nên nền tảng tiếng Anh của cháu mới bị ảnh hưởng.”

https://thuviensach.vn

“Không có đâu ạ!” Những ngày đầu học tiếng, anh còn ở trong doanh trại quân đội với cha mẹ, nào có cơ hội tiếp xúc với người nước ngoài?

Trì Linh Đồng ngồi cạnh ông Trì Minh Chi, ở đúng vị trí có thể quan sát nửa mặt của Tiêu Tử Thần. Cô từng nghe Bùi Địch Thanh nói tiếng Anh một lần, nghe trong điện thoại, anh nói gì đó với y tá, bởi vì Tống Dĩnh mang thai gì gì đó, hình như cũng thiên về khẩu âm Mỹ.

Ôi, cô vỗ trán, đau cả đầu! “Cha, con đi siêu thị mua ít đồ dùng, không ngồi đây với hai người nữa!” Cô đứng lên.

“Lát nữa cha (tôi) đi với con (cô)!” Hai người đàn ông đồng thanh nói.

Trì Linh Đồng lom lom nhìn họ: “Xin lỗi, có thể coi con như một người bình thường có đầy đủ năng lực hành vi được không?”

Hai người đàn ông đều khẽ nhún vai.

Bước ra khỏi phòng trà, cô không đi dạo trên đường mà bắt taxi về thẳng khu nhà giải tỏa. Chỉ khi ở trong căn phòng đơn sơ ấy, phóng tầm mắt nhìn sang Khế Viên, cô mới thấy lòng mình tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

13
Hiên nhà mưa bay

Qua tháng bảy mấy ngày, mùa mưa ở Tân Giang mới ung dung tràn về. Mưa phùn triền miên, âm thầm lặng lẽ, ngày ngày đều mưa từ sáng sớm đến giữa trưa, tiếp đó là một buổi chiều oi ả tối tăm.

Tiêu Tử Thần ngồi trong tiệm cà phê, anh nhìn khắp tiệm, thấy xung quanh mình phần lớn là những đôi tình nhân đang thì thầm trò chuyện, trong không khí dường như có một dòng ánh xạ đầy mờ ám đang lãng đãng trôi nổi. Khuôn mặt tuấn tú của anh nghiêm lại, hít một hơi, nhìn về phía Khổng Tước đang ngồi đối diện. Khổng Tước đang nghiêng đầu, rũ mi mắt, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng, mười ngón tay bấm liên tục trên điện thoại, không biết là đang chơi game hay đang nhắn tin.

Người phục vụ bưng trà, hạt dưa và bỏng ngô lên, Khổng Tước lại gọi một món kem tên là "Con tim xao động", "Tử Thần, kem này rất ngon, anh cũng gọi một suất nhé?"

Anh lắc đầu, nhận lấy cốc trà: "Tôi uống trà là được rồi."

Khổng Tước cười, bỏ điện thoại xuống, lấy một miếng bỏng ngô bỏ vào miệng, ánh mắt dưới hàng mi dài lặng lẽ quan sát Tiêu Tử Thần. Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu được mấy ngày, nhưng tới giờ anh vẫn không nhắc tới chuyện quay về Thanh Đài, rồi đột nhiên lại gọi điện hẹn cô ra ngoài, cô thấy hơi quái lạ.

"Hôm qua Tử Hoàn gọi điện tới, nói là sức khỏe của mẹ không tốt, ngày mai tôi định về nhà." Tiêu Tử Thần lắc nhẹ cốc trà, khiến lá trà trên mặt cốc

https://thuviensach.vn

tản ra, anh nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt bình thản không có cảm xúc.

"Ừm, dù sao cũng đang được nghỉ, anh ở lại lâu một chút. Hàng ngày em đều sẽ gọi điện cho anh."

Tiêu Tử Thần không đáp, cô cũng chẳng rõ anh có nghe cô nói không.

Kem được bưng ra, Khổng Tước cầm thìa gỗ múc một miếng nhỏ, đầu lưỡi hồng nhạt liếm qua: "Anh không phải lo cho em đâu. Anh không ở Tân Giang, em sẽ dành thời gian chơi cùng anh để chăm sóc Linh Đồng, đừng ghen tỵ đấy!"

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Tiêu Tử Thần, "Dạo này cô ấy…có ổn không?" Trì Linh Đồng biến mất, điện thoại không gọi được, cửa nhà khóa chặt, anh không gặp được cô hơn nửa tháng nay rồi.

"Thời gian là liều thuốc tốt nhất, cô ấy cũng sắp khỏi rồi." Khổng Tước múc một thìa kem, đưa tới trước mặt anh, giọng hờn dỗi: "Nếm thử đi, ngon lắm."

Trong đầu anh chợt xuất hiện một đôi môi anh đào đỏ mọng, miệng còn phồng lên vì kẹo hồ lô, "Ngon lắm, anh có muốn nếm thử không?" Khi nói, đôi môi đỏ hồng đã tới trước mặt anh.

"Tôi không ăn đồ ngọt." Anh buông mi, tay nắm chặt, tim đập rất nhanh, "Hai người thường xuyên gọi điện thoại cho nhau à?"

"Tối qua mới nói chuyện qua điện thoại xong."

"Nói…chuyện gì?" Khỉ thật, chắc chắn cô đã khóa số của anh, nếu không thì tại sao lại không gọi được.

"Giờ cô ấy đang đi du lịch, nói về đồ ăn và phong cảnh ở đó."

https://thuviensach.vn

“Cô ấy không ở Tân Giang ư?” Nếu không cố gắng kiềm chế, anh sẽ hét lên câu này mất thôi.

Khổng Tước nhìn vẻ mặt giận dữ của anh với vẻ bực bội: “Đúng thế! Đi du lịch cũng phải đến một tuần rồi, nói là đi tìm cảm hứng gì đó!”

*****

Tuy ngồi trên ô tô là một chuyện vô cùng đau khổ, nhưng Trì Linh Đồng nhận ra chuyến du lịch này thực sự rất thần bí rất thú vị. Trên đường đi, dường như mọi buồn phiền trước kia đều tan thành mây khói, ngày ngày cô đều bận rộn ngắm cảnh, mua đồ ăn, mua đặc sản. Tháng bảy là mùa du lịch sôi động, cô không tới những danh lam thắng cảnh đông khách du lịch, mà đi dọc theo bờ Trường Giang xuôi về phía nam, tìm đến những cổ trấn nhỏ yên tĩnh và bình lặng.

Giờ cô đang ở trong một cổ trấn bên bờ Trường Giang, nơi đây có những ngôi nhà cổ xưa, những cây cầu đá hơn nghìn năm tuổi, còn có cả những con đường lát đá xanh đã được mài mòn tới mức tỏa sáng, cô ở trên tầng ba của khách sạn bên sông, sống những tháng ngày thanh thản bình yên. Cổ trấn rất nhỏ, chỉ có vài cảnh đẹp, đi một ngày là ngắm hết, thế nhưng cô vẫn không muốn rời đi. Buổi sáng, trời bắt đầu mưa, cô mua đậu ngũ vị hương, một bình trà xanh, ngồi trong quán trà nhìn hai ông cụ kéo đàn nhị hát dân ca, cách đó không xa, một cây cầu bắt ngang sông lặng đứng trong mưa.

Trong quán trà còn có ba bốn du khách nước ngoài, dân phượt, rất ít người đi một mình như cô. Bên cửa sổ có một người đi một mình cũng giống cô, để tóc húi cua, làn da rám đen vì cháy nắng, anh ta mặc một chiếc áo phông có hình đầu lâu, quần jean mài thủng hai đầu gối, bên chân anh ta là một chiếc balo lớn. Thấy được ánh mắt của cô, anh ta cũng nhìn lại, bình thản gật đầu chào.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn nhị kẽo kẹt, khúc hát nọ là dân ca địa phương, Trì Linh Đồng nghe nhưng không hiểu, chỉ một lát sau, cô đã chẳng kiêng nể ai mà há miệng ngáp. Còn chưa ngáp xong, chàng trai rám đen nọ đã cầm balo bước tới, nhíu mày, ngồi xuống ghế đối diện với cô, "Tôi ngồi đây được không?"

"Anh thích ngồi thì ngồi, chỉ cần đừng bắt tôi thanh toán hộ là được."

Chàng trai kia bật cười, hàm răng rất trắng, có thể làm người mẫu quảng cáo kem đánh răng. Anh ta ngồi xuống, "Tôi tên là Phí Nam, làm trong ngành xây dựng, thích đi du lịch."

"Trì Linh Đồng, thất nghiệp, sống nay đây mai đó."

Phí Nam vắt chân, nhìn cơn mưa bên ngoài, rồi lại nhìn cô: "Có một kiến trúc sư thiên tài cũng tên là Trì Linh Đồng, trùng họ trùng tên với cô."

"Ừ, Trung Quốc quá đông dân, nhưng chữ Hán có quá ít."

Phí Nam cười lớn: "Thú vị thật. Sao cô lại đi du lịch một mình, bạn trai cô đâu rồi?"

"Bây giờ anh ấy đang ở trên vạn dặm trời cao, chăm chăm nhìn xem tôi có trò chuyện với đàn ông lạ hay không!"

"Anh ta là phi công, à không, phi hành gia?"

Trì Linh Đồng bĩu môi: "Coi như thế đi! Anh thì sao, cũng đi một mình?"

Có lẽ vì hành trình du lịch quá cô quạnh mà mưa vẫn rơi không ngớt, Phí Nam vừa bắt đầu "chém gió" thì không ngừng lại được nữa. "Tính chất công việc của tôi là luôn phải ở lại công trường, mà đã ở là phải ở ba, bốn tháng. Cô bạn gái đầu tiên là bạn học của tôi, cô ấy có thể thông cảm cho

https://thuviensach.vn

tôi, nhưng không chấp nhận được việc cuối tuần người ta đều có đôi có cặp mà chỉ mình cô ấy cô đơn lẻ bóng ngồi trong nhà, cho nên chúng tôi chia tay. Cô bạn gái thứ hai rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ buông lời trách móc tôi, nhưng tôi vừa được nghỉ là cô ấy đã nhào tới khóc lóc, khiến tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, bèn chủ động nói lời chia tay. Cô bạn gái thứ ba là con ông cháu cha, cô ấy bảo công việc của tôi cứ như nông dân vào nhà máy làm việc ấy, dẫn ra ngoài khiến cô ấy mất hết thể diện, cô ấy bèn tìm cho tôi một công việc hành chính, muốn biến tôi thành ngôi sao phóng khoáng lịch lãm của giới chính trị trong vòng một năm, tôi sợ cô ấy thất vọng, bèn khéo léo từ chối ý tốt của cô ấy. Quá tam ba bận, tôi nhận ra chỉ có nó là tốt nhất thôi, không rời không bỏ, lại cho người ta cảm hứng bất tận.” Phí Nam đá cái balo đen đặt bên chân.

Trì Linh Đồng bị anh ta chọc cười, cảm thấy dường như chàng trai này đã vẽ vào bầu trời tối tăm một vầng sáng tươi vui. Trời mưa đến xẩm tối mới dứt, phía tây bầu trời hiện lên ráng chiều.

“Buổi tối chắc chắn sẽ có sao, chúng ta ra sông chơi đi!” Phí Nam đề nghị.

Trì Linh Đồng là người dễ thuyết phục, dù sao tối cũng chẳng có việc gì làm. Buổi tối trời có sao, nhưng rất ít, mặt sông lại được đèn hoa phủ kín, nhìn xa trông như dải ngân hà được vẽ trong sách giáo khoa thời tiểu học, phần lớn là đèn hoa sen, từng chiếc từng chiếc bồng bềnh trên mặt nước, lấp lánh giữa màn đêm, đẹp tới mức ngạt thở.

“Chẳng bao lâu nữa là đến ngày Thất tịch(*) và ngày rằm tháng bảy xá tội vong nhân, người dân bản xứ thường đốt đèn để tưởng nhớ người thân. Những chiếc đèn này có chứa lòng tưởng niệm và lời chúc phúc của mọi người, nghe nói người đã qua đời có thể nhìn thấy chúng.” Phí Nam chỉ vào những chiếc đèn phủ kín con sông.

https://thuviensach.vn

(*) *Là ngày 7 tháng 7 Âm lịch, là ngày lễ tình yêu theo văn hóa phương Đông.*

"Thật sao?" Hai mắt Trì Linh Đồng sáng lên.

Phí Nam mỉm cười: "Tin thì tin, không tin thì thôi. Nếu cô thích thì mua một chiếc chơi đi!"

Cô tin lời anh ta, tới một cửa hàng nhỏ, mua rất nhiều đèn hoa sen. Phí Nam dùng bật lửa đốt nến trong lồng đèn. Cô nâng chúng bằng hai tay, thả từng chiếc xuống sông với vẻ thành kính. Cảm giác khi buông tay thật sự rất kỳ diệu, ngọn nến nóng bỏng trong lòng bàn tay, từ từ ngâm vào dòng nước, nhiệt độ xuyên qua làn nước truyền tới lòng bàn tay, cuối cùng khi cô buông tay ra, sự ấm áp trong lòng bàn tay cũng như dòng nước cuốn ngọn đèn đi xa.

Phí Nam bật cười: "Cô tưởng mấy chiếc đèn này sẽ xuyên qua chín tầng trời thật sao?"

Cô không đáp, một làn gió thổi tới, những ngọn đèn trên sông lập lòe phát sáng. Chỉ một thoáng, đèn của cô đã hòa vào ngàn vạn chiếc đèn khác trên sông, một lát sau, nến cháy hết, mặt sông từ từ tối đi. Cô ngẩng đầu, lẳng lặng ngước nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

"Chưa kịp ước nguyện?" Phí Nam vẫn đang cười.

Cô ngồi xổm xuống, gật đầu. Cô chỉ có một nguyện vọng duy nhất: Địch Thanh, về bên em, được không? Đừng khiến em phải tìm kiếm hình bóng của anh trên một người khác, điều đó quá thảm thương.

Cô đi đến bờ sông, đúng lúc ấy ông Trì Minh Chi gọi điện tới. Trước khi đi, cô đã nói cho ông biết. Ông Trì Minh Chi nói đi ra ngoài giải tỏa một chút cũng được, không hề ngăn cản cô, nhưng mỗi ngày cô nhất định phải

https://thuviensach.vn

gọi điện cho ông. Cô bận thả đèn đã quên gọi điện thoại theo giờ hẹn, nên ông Trì Minh Chi gọi điện thoại tới.

Giọng của ông Trì Minh Chi hiện rõ sự mệt mỏi và bất lực: "Con thấy vui là tốt rồi, đừng tiết kiệm quá, thiếu tiền thì để cha gửi cho con."

"Cha sao thế, mất ngủ ạ?"

"Tối qua em trai em gái con sốt cao, cha và dì Cam ở bệnh viện suốt một đêm, giờ vẫn chưa hạ sốt, đang lấy máu đi xét nghiệm rồi. Dạo này ở Tân Giang đang có dịch viêm gan siêu vi, người giúp việc lại hay dẫn chúng nó ra ngoài, cha sợ là chúng nó đã bị lây bệnh."

"Viêm gan siêu vi không phải bệnh nguy hiểm, có thể chữa khỏi được mà."

"Biết vậy, nhưng nhìn hai đứa chúng nó sốt tới mức mặt mũi đỏ bừng, muốn khóc mà không được, thực sự rất xót xa. Ôi, bệnh viện còn thiếu giường nữa."

"Có cần tìm bác sĩ quen giúp đỡ không ạ? Ừm, cha ơi, chắc Tiêu Tử Thần có người quen ở đó đấy, cha gọi điện cho anh ta xem, à không, để con gọi cho anh ta."

"Cha hoảng quá, đúng là nhớ không ra. Đồng Đồng, thế con mau gọi đi."

Trì Linh Đồng vén tóc che trước trán ra, bấm mười một số theo thói quen. Tới khi sắp hết thời gian chờ thì mới có người nghe điện, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng nói của người đó.

"Thầy giáo Tiêu, anh có nghe thấy tôi nói gì không?" Trì Linh Đồng cuống lên.

https://thuviensach.vn

Một tiếng hít thở nặng nề truyền tới từ đầu bên kia: “Có chuyện gì thế?”

“Anh có quen bác sĩ nào ở khoa gan của bệnh viện Tân Giang không, em trai và em gái tôi bị ốm, giờ đang ở trong bệnh viện.”

“Cô gọi điện cho tôi vì chuyện này?” Giọng Tiêu Tử Thần rất lạnh nhạt, không nhanh không chậm.

Trì Linh Đồng nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải. Một lúc lâu sau, Tiêu Tử Thần nói tiếp: “Giờ tôi đang ở Thanh Đài.”

“Thế anh có thể gọi điện giúp tôi được không?” Cô dè dặt hỏi.

Tiêu Tử Thần chợt im lặng.

“Trì Linh Đồng, nhìn kìa, sao băng…” Phí Nam đứng sau cô bỗng kêu lên.

Trì Linh Đồng ngẩng đầu theo lời anh ta, thấy được bóng sao băng lướt qua. “Đẹp quá.” Cô cảm thán một câu, rồi cúi đầu tiếp tục nghe điện.

Tút, tút… tiếng báo máy bận, cô bấm nhầm phím? Cô vội gọi lại, một lần, hai lần,… ba lần, vẫn không có người nghe máy.

Cô cầm điện thoại, từ từ ngồi xuống con đê, trong lòng rối bời, không kiềm lòng được mà rưng rưng nước mắt. Cô biết anh đang giận cô, nhưng quan hệ giữa hai người cũng đâu thể tùy ý tức giận. Tại sao anh không bối rối không buồn phiền? Có lẽ anh là quân tử bao dung, còn kẻ tiểu nhân như cô mới thấy ưu sầu.

“Sao thế?” Phí Nam đi tới, nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô.

https://thuviensach.vn

Cô đứng lên, phủi bụi trên người: “Tôi phải về thu dọn hành lý đây, ngày mai tôi sẽ trở lại Tân Giang.”

“Tân Giang? Là thành phố chuẩn bị xây cây cầu lớn vượt sông đúng không?”

“Ừ!”

“Vậy tôi đi cùng cô luôn, cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác ấy chứ, tôi chỉ đi khảo sát công trình thôi mà, công ty chúng tôi rất quan tâm đến hạng mục này, nếu có thể trúng thầu, tôi còn phải ở lại Tân Giang mấy năm đấy! Bây giờ tôi phải chuẩn bị tinh thần trước. Yên tâm, chúng ta chia đều tiền, tôi không ăn ké, cũng không bắt cô phải đãi khách đâu.”

Trì Linh Đồng bật cười, thấy mình cảnh giác thái quá.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng hai người đã lên xe khách đường dài. Trên đường, Trì Linh Đồng gọi điện cho ông Trì Minh Chi, thấy giọng ông Trì Minh Chi bình tĩnh hơn nhiều, cô cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, có lẽ bệnh của em trai em gái cũng không có gì đáng lo.

“Tối qua bạn của Tử Thần có tới, sắp xếp phòng bệnh, rồi khám lại cho em trai em gái con, kết quả chuẩn đoán đúng là bệnh viêm gan siêu vi, đã đưa ra kế hoạch điều trị. Bây giờ vẫn đang truyền thuốc cho chúng nó, cuối cùng cũng hạ sốt, cha cũng yên tâm được rồi. Y tá nói bạn của Tử Thần là Phó viện trưởng của bệnh viện, lần này đã làm phiền cậu ấy.”

“Có thật là bạn của Tử Thần không ạ?” Trì Linh Đồng hỏi thêm câu nữa.

“Khi nãy Tử Thần đã cùng Viện trưởng tới thăm em trai em gái con.”

Trì Linh Đồng không biết mình đã cúp máy như thế nào, rốt cuộc người nọ đang giả bộ lạnh nhạt hay chỉ vờ kín đáo, nói thêm một câu thì có chết

https://thuviensach.vn

ai, hại cô ngủ không ngon suốt đêm qua.

Lúc xuống xe, Phí Nam nói lời từ biệt với Trì Linh Đồng. Trì Linh Đồng cho anh ta một số điện thoại: "Đây là số điện thoại của đàn chị khóa trên tôi- Trì Tiểu Ảnh, chị ấy làm việc ở Viện thiết kế cầu đường, có lẽ chị ấy cũng biết ít nhiều về chuyện xây cầu vượt sông, anh có gì muốn hỏi thì có thể gọi điện cho chị ấy."

"Không định mời tôi một bữa cơm à? Tình cờ gặp mặt cũng là duyên phận phải tu luyện mấy trăm năm mới có được đấy!" Phí Nam hỏi với vẻ tội nghiệp.

Trì Linh Đồng xấu hổ: "Thế khi nào anh rảnh, tôi mời anh một bữa thủy sản tươi nhé?"

"Ngày kia là Thất tịch, chúng ta tạm thời làm một đôi nhé, nếu không thấy người ta có đôi có cặp, mình lại ưu sầu buồn bã." Dứt lời, cũng chẳng chờ Trì Linh Đồng đáp lại, Phí Nam đã xách balo chuồn thẳng.

Trì Linh Đồng đành lườm anh ta, bắt xe tới bệnh viện. Cam Lộ không ở đó, ông Trì Minh Chi mặc quần áo phòng hộ ngồi bên giường bệnh, em trai em gái đang truyền dịch. Thấy cô đến, ông Trì Minh Chi bèn cởi quần áo phòng hộ rồi đi ra ngoài.

"May mà các chỉ số đều đã ổn định, nằm viện khoảng mười ngày nữa là được." Ông Trì Minh Chi thở dài, xoa xoa đầu Trì Linh Đồng, "Nếu cha chỉ có mình con thì tốt biết bao!"

Trì Linh Đồng biết ông lại đang hối hận, bèn ôm ông, an ủi: "Khi nào cha già đi, người ta chỉ có một đứa con, nhưng cha lại có tới ba đứa ở bên chăm sóc, hạnh phúc hơn nhiều!"

"Cha đã già rồi." Ông Trì Minh Chi thở dài.

https://thuviensach.vn

Cha và con gái nói chuyện thêm một lúc, sau đó ông Trì Minh Chi giục Trì Linh Đồng về nhà, nói đây là khu bệnh truyền nhiễm, khó mà đề phòng được vi khuẩn gây bệnh, bảo cô sau này cũng không nên tới nữa.

Sau khi về đến nhà, cô vừa mở cửa sổ cho thoáng khí thì nhận được điện thoại của Khổng Tước, "Cưng ơi, giờ cậu đang ở đâu thế?" Giọng cô nàng cực kỳ hưng phấn, như vừa được bơm thuốc kích thích.

"Sao vậy?" Trì Linh Đồng chẳng còn hứng thú với bất cứ thứ gì, chỉ muốn mau mau tắm rửa rồi đi ngủ.

"Trước tối mai cậu về đây được không, à không, trước buổi trưa ngày kia. Chúng tớ định bao một quán bar để liên hoan Thất tịch, có rất nhiều nam thanh nữ tú, chắc chắn sẽ rất vui. Đừng suốt ngày nằm bẹp ở nhà như thế, tới chơi đi, tớ giới thiệu cho cậu từng người một. Tới chín giờ chín phút, ánh đèn tối đi, cậu muốn ôm ai, muốn hôn ai cũng được."

"Không đi!" Trì Linh Đồng kiên quyết từ chối.

"Nếu cậu dám không đến thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu. Thất tình thì hay ho lắm hả, điên tới mức không thèm nhận bạn bè nhận người thân nữa chắc, chảnh chọe cái quái gì. Làm gì có ai chưa từng thất tình, tớ còn tự sát đấy, thế mà bây giờ vẫn vui khỏe như thường. Nếu cậu cứ nhốt mình trong tù như thế, tới nói cho cậu biết, cả đời này cậu cũng chẳng hạnh phúc được đâu. Cậu luôn nói cậu cần thời gian để từ từ quên anh ta, nhưng cậu chính là một con ốc sên, một con đà điểu, cậu có cố gắng không, cậu có muốn quên người đó không?"

Khổng Tước nói ra một tràng khiến Trì Linh Đồng liên tục lùi bước, "Khổng Tước, hôm ấy tớ có hẹn rồi." Cô chuyển sang phương pháp từ chối uyển chuyển hơn.

https://thuviensach.vn

“Có hẹn càng tốt, dẫn anh ta đi cùng luôn! Chỉ cần không phải ông cụ, người sàn sàn tuổi nhau chơi được hết.”

Trì Linh Đồng thở dài, đành chịu thua.

Phí Nam nghe Trì Linh Đồng ấp úng nói muốn đổi bữa cơm hai người thành tiệc liên hoan mấy chục người, vô cùng hưng phấn: “Tôi thích party nhất đấy, hai chúng ta có cần mặc đồ hợp nhau không, trông cho giống tình nhân?”

“Thôi xin! Tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa anh vào đó thôi, anh mà gây ra tai họa gì thì đừng nói quen biết tôi.”

Buổi tối Thất tịch, Phí Nam vẫn trưng diện một chút, trông khá tươi tỉnh, tỏa sáng, hào hứng phấn chấn. Trì Linh Đồng đứng gần anh ta, còn ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta, suýt nữa thì ngất xỉu.

Hai người cùng đi vào quán bar. Quán bar được trang trí lại, trần nhà được đèn chiếu thành một bầu trời đầy sao, còn có hình ảnh của dải ngân hà, âm nhạc vô cùng sôi động, khiến người ta hưng phấn tột cùng. Khổng Tước mặc một bộ váy hoa thanh nhã, ngồi bên bàn với vẻ hiền thục, tay cầm một cốc nước trái cây, khi cười chỉ lộ tám chiếc răng.

Trì Linh Đồng rất muốn cười, đang định hỏi cô nàng là giả vờ đoan trang gì thế, nhưng thấy người đàn ông lạnh lùng nọ đang ngồi cạnh cô nàng, vội vàng ngậm miệng. Bây giờ đâu chỉ Khổng Tước mới sợ anh ta, đến cô cũng sợ anh ta nữa là!

“Cưng, anh ấy là?” Khổng Tước đứng lên, ánh mắt nhìn Phí Nam sáng long lanh.

Trì Linh Đồng đưa mắt ra hiệu cho Phí Nam đứng xa mình một chút, “Nếu lát nữa cô bị người ta ôm mất, hôn mất thì tôi sẽ thấy mình quá thất

https://thuviensach.vn

đức. Sống thì phải có tình có nghĩa, cho nên… Chào mọi người, tôi tên là Phí Nam.” Phí Nam thì thầm vào tai Trì Linh Đồng, sau đó nở một nụ cười đầy thu hút với Khổng Tước và Tiêu Tử Thần.

“Ngồi cùng đi. Ánh mắt không tồi đâu!” Khổng Tước nháy mắt với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cười gượng gạo, lén liếc nhìn Tiêu Tử Thần, muốn tìm một cơ hội thích hợp để cảm ơn anh. Còn anh thì cầm ly rượu, kiêu ngạo nhìn thẳng về phía trước, như thể không nhìn thấy cô.

Phí Nam gọi cocktail, Trì Linh Đồng gọi nước hoa quả, anh ta ngồi giữa cô và Tiêu Tử Thần. Lát sau, có một chàng trai tóc dài lên bục tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Các đôi nam nữ đều ôm nhau bước ra sàn nhảy, nhảy nhót uốn éo với nhau. Trì Linh Đồng thấy chân của Khổng Tước đang đánh nhịp dưới bàn, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như thường. Cô bèn che miệng cười, nhưng nét cười còn chưa tan hết, vừa đưa mắt nhìn lên đã đụng phải ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tiêu Tử Thần, cô lúng túng mím chặt môi.

Phí Nam mời hai cô gái ngồi cùng bàn ra nhảy, đều bị từ chối một cách lịch sự. Anh ta cười cười, mời một cô gái ăn mặc thời trang ở bàn kế bên ra sàn nhảy liên tục hai bài, đến mức mồ hôi đầm đìa mới quay lại bàn. “Cô định ngồi thế này cả buổi à?” Anh ta dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trì Linh Đồng.

“Nếu tôi đứng thì sẽ biến thành một cái cột mất.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói, cô thấy ngồi thế này cũng rất tẻ nhạt, nhưng Khổng Tước và Tiêu Tử Thần đều không động đậy, cô cũng không tiện đi đâu.

“Nếu cô là cột thì cũng là một cái cột xinh đẹp.” Phí Nam cụng ly với cô, “Thế tôi đi nhảy tiếp đây!”

“Đi đi, đi đi, để tôi thêm rượu cho anh.” Trì Linh Đồng hào phóng nói.

https://thuviensach.vn

Phí Nam vừa cùng một cô gái xinh đẹp nóng bỏng bước vào sàn nhảy, tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, bản violin "Love's Greeting" dịu dàng vang lên. Giọng của người dẫn chương trình hơi khàn, "Người yêu ơi, đêm nay dải ngân hà không còn xa xôi nữa, sự ấm áp của anh không chỉ tồn tại trong giấc mơ, hãy chăm chú nhìn vào đôi mắt em, nghe em nói: Đếm ngược thời gian vĩnh hằng, hãy ôm lấy người trong tim anh, hãy hôn người mà anh yêu thương, mười, chín, tám,... sáu, năm…"

Từng quả bóng bay màu hồng bay bồng bềnh trong sảnh lớn, hơi thở của mỗi người đều dồn dập, ánh mắt đong đưa, một luồng không khí phóng túng hừng hực dâng lên. "Tách" một tiếng, sảnh lớn chợt tối om.

Trì Linh Đồng mở to mắt, muốn nhìn cho rõ: trong bóng tối, nhân tính có thể điên cuồng tới mức nào. Nhưng bỗng nhiên, một cánh tay không biết từ đâu tới, ôm chặt cô vào lòng, đôi môi ấm áp chặn lại tiếng kêu đầy kinh ngạc của cô.

Thời gian như thể xoay tròn, lại như đã ngừng trôi. Tiếng quần áo sột soạt, tiếng bàn bị xô đổ, tiếng thở dốc xen lẫn những tiếng ngân nga, còn có cả tiếng cười khúc khích… Trong sảnh lớn có rất nhiều âm thanh hòa lẫn vào nhau. Giữa bầu không khí mờ ám này, Trì Linh Đồng thấy trái tim mình như bị thứ gì đó đè lên, chớp mắt mà cứ ngỡ trăm năm.

Rồi tiếng "tách" vang lên, căn phòng sáng sủa trở lại. Một hai tiếng huýt gió chói tai phát ra, sau đó tiếng nhạc ồn ã lại cất lên.

Trì Linh Đồng rũ mi mắt, cô thấy hai chân mình đang run rẩy, cô hoảng hốt vơ một chiếc ly trên bàn, run run đưa lên miệng. Uống vào mới thấy cay xè cuống họng, không khỏi ho khan mấy tiếng.

"Cưng ơi, cậu uống rượu đấy à?" Khổng Tước đang vô cùng âu sầu chán nản, nghe thấy tiếng ho mới nhìn về phía Trì Linh Đồng.

https://thuviensach.vn

Phí Nam cũng ra khỏi sàn nhảy, quay về lại chỗ ngồi, mỉm cười: “Đây là ly rượu của tôi, cô uống một ngụm cũng như hôn gián tiếp rồi, coi như bù đắp nụ hôn mà chúng ta bỏ lỡ khi nãy.”

Trì Linh Đồng ho tới chảy nước mắt, không phản bác được, nóng nảy xua xua tay. Tiêu Tử Thần chỉ lẳng lặng ngồi yên, đáy mắt tựa như nước hồ thu, xoáy thẳng vào cô, thâm sâu khó dò.

“Tửu lượng của Linh Đồng thấp vô cùng, cứ uống rượu là say, lần nào cũng vậy.” Khổng Tước nhìn bạn bè vẫn đang vui chơi điên cuồng, u oán lườm Tiêu Tử Thần, “Chúng ta về thôi!”

“Hai người cứ chơi tiếp đi, để tôi đưa cô ấy về.” Phí Nam đứng ra làm sứ giả hộ hoa.

“Có gì hay đâu, quá tẻ nhạt, về thôi!” Khổng Tước xách túi lên, vẫy vẫy tay với mọi người đằng sau, kéo Trì Linh Đồng lên rồi đi ra ngoài.

Chân Trì Linh Đồng đã nhũn như bông, bị cô nàng lôi đi, lảo đảo như sắp ngã. Từ đầu chí cuối cô vẫn luôn cúi đầu, lòng bàn tay lạnh ngắt.

“Tử Thần, anh tự lái xe về đi, em lái xe đưa Linh Đồng và bạn cậu ấy về.” Khổng Tước quay ra nói với Tiêu Tử Thần, khuôn mặt lạnh tanh.

“Về cùng nhau đi!” Tiêu Tử Thần vẫn đang nhìn Trì Linh Đồng.

Khổng Tước giậm chân, có lẽ đã tức giận đến tột cùng, cũng chẳng thèm giữ gìn hình tượng nữa, giọng nói cũng tăng cao mà không hề hay biết: “Đi đông để bắt sói à! Linh Đồng là con gái, không phải đàn ông, anh không yên tâm gì chứ? Mấy hôm trước, tôi hỏi anh ngày Thất tịch anh có bận gì không, anh nói anh có việc rồi. Được, tôi thông cảm, tôi săn sóc anh, nhưng tôi nói tôi và Linh Đồng cùng tham dự tiệc liên hoan của đài phát thanh, anh đột nhiên nói anh có thể dành ra chút thời gian để đi. Thực ra anh chỉ sợ

https://thuviensach.vn

tôi lừa anh thôi đúng không. Anh thấy hết rồi đấy, cả buổi tối hôm nay, tôi như một bông hoa trang trí trên tường, điềm tĩnh nhã nhặn, hào phóng ung dung, anh đã hài lòng chưa? Tiêu Tử Thần, tôi thực sự không chịu nổi nữa, rốt cuộc anh muốn gì?"

"Khổng Tước, đừng nói nữa!" Trì Linh Đồng cắn môi, đẩy Khổng Tước.

Phí Nam chẳng hiểu đâu vào đâu, đành hoang mang đứng yên.

Ánh mắt Tiêu Tử Thần lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại: "Chúng ta là vợ chồng chưa cưới thật sao?"

"Tôi cũng ước là không phải, nhưng đấy lại là sự thật. Anh vẫn luôn bài xích tôi, không nhớ được mọi chuyện về tôi, cho nên anh nghi ngờ tôi lừa anh? Tiêu Tử Thần, nếu anh nghĩ tôi là một tên lừa đảo, vậy anh có thể hỏi đồng nghiệp của anh, người thân của anh, bạn bè của anh, chắc bọn họ sẽ không lừa anh! Chẳng có ai đối xử tốt với anh như tôi đâu, khi anh mất trí nhớ vẫn không rời bỏ anh. Thôi không nói nữa, Linh Đồng, chúng ta đi thôi." Khổng Tước thở hổn hển vì giận, trừng mắt nhìn Tiêu Tử Thần, rồi ném chìa khóa cho Phí Nam, "Anh đẹp trai, anh biết lái xe chứ hả!" Cô nàng chỉ vào chiếc ô tô nhỏ nhắn màu đỏ đỗ ven đường.

Phí Nam gật đầu, đi tới đó lái xe lại đây.

Tiêu Tử Thần vẫn vô cảm đứng yên: "Cô là người bạn gái thứ mấy của tôi?"

Khổng Tước đang định lên xe, nghe vậy bèn quay đầu lại: "Thật là bất hạnh, tôi là tình đầu và cũng là tình cuối của anh."

Xương quai hàm của Tiêu Tử Thần chợt nhô lên, anh ngoảnh mặt đi nơi khác.

https://thuviensach.vn

“Đồ thần kinh.” Xe chạy một hồi, Khổng Tước quay mặt ra cửa sổ, nói ra ba chữ này.

“Cậu… đừng mắng anh ấy như vậy, anh ấy… mất trí nhớ, chắc chắn đã nhầm lẫn một vài chuyện. Cậu nên cho anh ấy thời gian.” Trì Linh Đồng mệt mỏi nhìn về phía trước. Đèn hoa rực rỡ, rạng ngời lấp lánh, cả thành phố tựa như một tòa thành không ngủ.

Cô từ từ đưa tay lên, chạm vào bờ môi, ngực nghẽn lại. Trong bóng tối, cô đoán rằng cánh tay ấy đến từ chỗ của Tiêu Tử Thần. Cô muốn nói: Nhầm rồi, Khổng Tước ngồi bên kia cơ mà. Nhưng cánh tay ấy mạnh mẽ vô cùng, nụ hôn ấy vừa vội vàng vừa mãnh liệt.

Mùi hương trong trẻo, kèm theo vị bạc hà thanh mát. Nhịp tim dồn dập, lồng ngực rộng lớn… đầu tiên là hàm răng dịu dàng cắn nhẹ, tiếp đó là đầu lưỡi càn quét, chiếm trọn lấy đôi môi cô, lực khi mút vào và cách khuấy đảo vừa dịu dàng vừa che chở, vừa cưng chiều vừa yêu thương… Ấm áp như thế, mềm mại như thế, dịu dàng như thế, từng chút từng chút đều vô cùng quen thuộc. Máu trong người cô dồn thẳng lên đỉnh đầu, dường như sức lực đã bị một sức mạnh thần bí nào đó kéo đi. Chút lý trí cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, tan biến trong không gian, cô không kiềm chế được, bắt đầu đáp lại. Đây là giấc mộng mà cô vẫn tha thiết chờ mong, cô muốn ôm nó thật chặt, không buông ra, không buông ra, cho dù nó chỉ là một giấc mộng.

Khi đèn sáng trở lại, cánh tay ban nãy ôm lấy cô đã thu về tự bao giờ, lý trí dần dần trỗi dậy. Anh vẫn tỏ ra nghiêm nghị xa cách, còn Khổng Tước thì tỏ ra u oán vô cùng. Cô vừa thấy kinh ngạc, vừa thấy xấu hổ. Có lẽ anh tưởng người mà mình ôm là Khổng Tước! Cô còn mặt mũi đâu mà đối diện với Khổng Tước nữa, trong lúc hoảng hốt, cô cầm ly rượu của Phí Nam, uống một hơi cạn sạch, sau đó ho tới mức vỡ tim.

https://thuviensach.vn

“Tớ biết là không thể vội vàng, nhưng anh ấy thực sự hơi quá đáng rồi. Tớ nào còn khoảng không để thở nữa!” Khổng Tước vẫn đang giận dữ.

“Thực ra nếu cậu bình tĩnh ngẫm lại, cậu sẽ thấy anh ấy lo lắng cho cậu, căng thẳng vì cậu như vậy, chẳng phải bởi anh ấy yêu cậu, quan tâm đến cậu hay sao?” Sao cô lại thấy lòng mình đắng chát, như ăn phải một miếng hoàng liên.

Khổng Tước bật cười: “Đương nhiên tớ chẳng giận anh ấy thật đâu, anh ấy là đối tượng kết hôn cực kỳ phù hợp, chúng tớ sẽ còn ở bên nhau rất lâu, ở bên nhau cả đời.”

Trì Linh Đồng day day ngực thật mạnh, nếu không cô sợ rằng mình sẽ nghẹt thở vì đau đớn. Phí Nam lẳng lặng lái xe, khóe môi hơi cong lên, cười như có như không. Trì Linh Đồng không mời hai người vào nhà, mà đứng ở ven đường tạm biệt bọn họ. Cô cũng không lên mạng viết bài nữa, tắm xong liền đi ngủ luôn, chẳng đợi đến khi tóc khô. Trong mơ cô loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô đưa tay ra, sờ soạng một lúc lâu mới tìm thấy, nhưng điện thoại lại trượt xuống gầm giường. Cô chẳng buồn xuống tìm, cứ để kệ cho nó reo, cuối cùng nó cũng tự động im lặng tắt tiếng.

*****

Phí Nam ở Tân Giang bốn ngày, sau đó xách balo đi đến điểm tiếp theo. Trì Linh Đồng tiễn anh ta tới bến xe khách. Còn nửa giờ nữa xe mới chạy, cô và anh ta vừa chờ đợi, vừa ngắm cơn mưa bụi đẹp tựa tuyết rơi. “Có thành quả gì không?” Cô hỏi anh ta.

Anh ta cười gian ác: “Trên phương diện nào?”

Cô ngây ra: “Có thể có mấy phương diện đây?”

https://thuviensach.vn

“Trên phương diện cầu lớn vượt sông, đàn chị Trì Tiểu Ảnh của cô đã giúp tôi không ít, tôi đã có đủ tư liệu mà mình cần, còn thăm dò thực địa xong xuôi, quay về có thể viết được báo cáo điều tra, chắc chắn sẽ được lãnh đạo khen thưởng. Còn một phương diện khác, cực kỳ bất ngờ, nhưng cũng coi như xua tan cô quạnh trên đường đi.”

Trái tim Linh Đồng run lên, không thể tin nổi mà mở to mắt, “Không thể nào, không thể nào…” Cô lẩm bẩm hết lần này tới lần khác.

Phí Nam nhún vai đầy phóng khoáng: “Được rồi, đừng tỏ ra hoảng hốt như cừu non thế chứ, cô phải giữ bí mật nhé, tôi coi cô là bạn nên mới nói cho cô nghe đấy. Nếu không vì chuyện đó, tại sao đêm hôm ấy cô ta phải để tôi lái xe, tôi còn uống chút rượu, còn cô ta một giọt cũng không uống! Ha ha!”

Trì Linh Đồng ngây ra như phỗng.

Phí Nam kiềm lại vẻ mặt bất cần đời, trở nên nghiêm túc đứng đắn, “Nhưng những chuyện đó cũng không tính là thành quả. Thành quả lớn nhất của chuyến đi này chính là được quen biết cô – Trì Linh Đồng, kiến trúc sư thiên tài của giới thiết kế. Ôi, tuy ái tình rất tươi đẹp, nhưng cũng không phải thứ độc nhất trên đời, cô phải phấn chấn lên, tôi chờ tác phẩm mới của cô.” Đã tới giờ lên xe, anh ta vỗ vai cô tạm biệt.

Ngoài bến xe có rất nhiều taxi đón khách, cô lên bừa một chiếc, tài xế hỏi cô đi đâu, cô nói tới Đài phát thanh Tân Giang.

*****

Đầu dây bên kia có tiếng nâng cốc hòa lẫn với tiếng hò hét, còn có cả tiếng phụ nữ và đàn ông chọc ghẹo nhau, cô sửng sốt, đang tưởng gọi nhầm số thì giọng Khổng Tước vang lên. “Cưng à, sao vẫn chưa ngủ?” Khổng Tước hiểu rất rõ thói quen sinh hoạt của cô.

https://thuviensach.vn

“Cậu không ở đài phát thanh à?”

“Đang ăn cơm với bạn ở bên ngoài, có muốn tới đây chơi không?”

“Được, tớ tới đó tìm cậu.”

Nơi Khổng Tước ăn cơm là nhà hàng Hoa Hưng sang trọng bậc nhất Tân Giang, cô chưa gặp người bạn nọ, Khổng Tước đang ở trong nhà vệ sinh, đứng trước gương trang điểm lại một cách cẩn thận. Cô rất muốn nhìn thấy khuôn mặt Khổng Tước trong gương, nhưng mặt gương lại bị phủ kín bởi một tầng nước đọng. Cô đưa tay lau nước đọng trên mặt gương, hình ảnh cô và Khổng Tước cùng hiện lên. Cô thấy khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần của Khổng Tước, làn da mong manh tựa như đồ sứ, chạm vào là vỡ tan.

“Tớ có lời muốn nói với cậu.” Cô cúi đầu, vặn vòi nước, bắt đầu rửa tay.

Khổng Tước chợt ôm cô từ phía sau, khuôn mặt kề sát mặt cô, cô cảm nhận được một giọt nước đang từ từ chảy xuống, dừng ở trên quai hàm, “Cưng ơi, chẳng bao lâu nữa tớ sẽ được dẫn chương trình cấp vàng.”

“Thật ư?”

“Cậu tới tầng hai uống gì đó đi, gọi thứ nào đắt đắt ấy, khi thanh toán thì cứ tính vào hóa đơn của Tổng giám đốc Lưu. Tớ đi tiễn Tổng giám đốc Lưu về rồi sẽ ra chỗ cậu.”

“Tổng giám đốc Lưu là ai?” Cô kéo con Khổng Tước đang định tung cánh bay đi này lại.

Khổng Tước mỉm cười duyên dáng, nhéo má cô: “Hôm nào giới thiệu cho cậu sau.”

https://thuviensach.vn

Tầng hai có một hành lang rất dài, ở đó có mấy chiếc ghế sofa tuyệt đẹp để khách uống trà tán gẫu. Có lẽ Khổng Tước còn đang bận lưu luyến chia tay với người ta, nên đi rất lâu. Trì Linh Đồng cầm chiếc thìa bạc nho nhỏ, chầm chậm khuấy cốc trà sữa, buồn chán nhìn bốn xung quanh. Người đàn ông ngồi ở bàn kế bên, đẹp thì đẹp thật, nhưng những đường nét trên khuôn mặt quá hiền hòa mềm mại. Anh ta đang hờ hững khuấy ly cà phê, ánh mắt tối tăm, mỏi mệt, như thể vừa vượt qua ngàn núi trăm sông. Còn người phụ nữ ngồi cạnh anh ta có khuôn mặt trái xoan thon thả, làn da trắng như tuyết, tạm coi như một người đẹp tuổi xế chiều, ăn mặc rất tinh tế, vẻ mặt mịt mờ, chị ta nhìn người đàn ông nọ như không hề muốn rời xa, dịu dàng thủ thỉ, như đang khuyên bảo nhẹ nhàng, lại như đang tha thiết cầu xin. Người phụ nữ ngồi ở bàn thứ tư sau lưng cô lẳng lơ quyến rũ, xinh đẹp rực rỡ, áo ngực bó sát khiến gò bồng đảo trước ngực trở nên sống động, làm những người đàn ông bước qua không khỏi ghé mắt, nuốt nước miếng. Người đàn ông ngồi khuất sau chậu cây Thiết mộc lan đúng là rất nam tính, vai rộng eo thon, dáng ngồi thanh nhã, bàn tay trắng nõn thon dài đang cầm tách cà phê kia, và…

Người đàn ông nọ hơi nghiêng người, Trì Linh Đồng vội vàng quay mặt đi nơi khác, thấy sau lưng mình như bị gai đâm. Anh ngồi đó từ bao giờ nhỉ? Ở chỗ anh ngồi, có thể thấy rõ cảnh người ra vào ở cửa lớn, anh đã thấy những gì?

Anh tựa như một người đánh cá đang mở lưới của mình ra, thấy cá mắc vào lưới, nhưng không nói không cười, không vui không giận, lẳng lặng nhìn con cá giãy giụa trong lưới.

Sau đó, cô thấy được, anh cũng thấy được. Một người đàn ông thấp lùn béo mập ôm Khổng Tước, hai người trao nhau nụ hôn chia tay ở ngay cửa xoay của khách sạn.

Cô quay đầu nhìn anh theo bản năng, thấy dáng vẻ mím môi của anh, đột nhiên cô rất muốn khóc, rồi nước mắt cứ thế rơi. Dường như mọi lời mà cô

https://thuviensach.vn

muốn nói với Khổng Tước đều chẳng còn quan trọng, cô đứng dậy bước xuống tầng.

Ngày mưa nên trời tối rất nhanh. Gió nghiêng mưa nhẹ, từng hạt mưa bụi nho nhỏ tạt vào cửa sổ tạo thành những tiếng sàn sạt, không khí mát lạnh, tĩnh lặng mà ẩm ướt. Khi cô về tới cửa nhà thì khung cảnh đã trở nên mờ mịt. Người đàn ông lẽ ra nên ở khách sạn đối chất ba mặt một lời, lúc này lại đứng trước bậc thềm nhà cô như người lính không quân.

Anh nói ra từng câu từng chữ: "Trì Linh Đồng, tuy hiện tại tôi còn chưa nhớ được nhiều, nhưng tôi chắc chắn rằng Khổng Tước cũng không phải vị hôn thê của tôi. Nếu ngày trước đã từng, vậy đó nhất định là một sự sai lầm. Tôi sẽ nói rõ chuyện này với cô ta, cho nên, sau này em đừng vì cô ta mà làm những chuyện ngốc nghếch nữa."

Cô xoắn mười ngón tay vào nhau, như một cô nhóc không biết nên làm thế nào cho phải.

*****

Mùa mưa tựa như một người oán phụ không thể buông bỏ hồi ức, dừng chân rồi lại dừng chân, nhưng cuối cùng vẫn đành bỏ đi. Tiêu Tử Thần nói rõ mọi chuyện với Khổng Tước vào một buổi xế chiều không mưa, tại nhà của Khổng Tước. Hôm ấy, đúng dịp Trì Linh Đồng cũng ở đó. Cô ngồi trong phòng khách của Khổng Tước, phòng khách theo hướng Tây, có một khung cửa sổ bằng kính rất to. Cô nheo mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ở bầu trời phía Tây, ráng chiều tựa như một vệt máu đỏ khiến lòng người say đắm.

"Nước hoa quả hay bia?" Khổng Tước mặc một chiếc váy dài Bohemie có màu sắc sặc sỡ, đi qua đi lại trong phòng.

https://thuviensach.vn

Cô thu lại ánh mắt: “Lát nữa tớ phải tới chỗ cha tớ ăn cơm, không uống đâu, Khổng Tước.”

Đôi mắt biết cười của Khổng Tước cong lên, cầm hai cốc nước trái cây tới, “Đừng đi, nhìn cái bản mặt của ả mẹ kế đó mà cậu vẫn nuốt trôi cơm à? Tử Thần sắp đến rồi, chúng ta cùng đi ăn đồ Nhật. Hai cuốn sách trước đây của anh ấy tái bản, tiền nhuận bút không ít, để anh ấy mời.”

“Sau này chuyện giữa hai người, đừng gọi tớ nữa…” Cô nuốt xuống câu sau, có người gõ cửa.

Khổng Tước nhảy lên, vui vẻ chạy ra mở cửa: “Tử Thần, anh đang làm gì thế?”

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Tử Thần lướt quanh phòng một lượt, lướt qua Trì Linh Đồng, dừng lại trên hòm giấy trong tay, “Đây là tất cả đĩa CD, sách vở, và cả quần áo mà cô để ở nhà tôi ngày trước, cô kiểm tra lại xem còn sót thứ gì không.”

“Ý anh là gì?” Mặt Khổng Tước đỏ bừng, giọng nói vừa sắc nhọn, vừa chói tai.

“Tôi nên đi thì hơn.” Trì Linh Đồng thấy hơi ngột ngạt, muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành một lúc.

Hai người kia dường như không nghe thấy lời cô, đứng chặn ở cửa như môn thần(*), anh trừng mắt nhìn tôi, tôi trừng mắt nhìn anh.

(*) *Hộ pháp giữ cửa theo truyền thống Trung Hoa.*

Tiêu Tử Thần đặt hòm giấy xuống, giọng nói không cao, không thấp: “Phiền cô cũng trả lại cho tôi những thứ mà tôi để ở nhà cô.”

https://thuviensach.vn

Khổng Tước chợt bật cười: “Tiêu Tử Thần, anh định chia tay với tôi đấy à?”

Trì Linh Đồng đành quay người nhìn về phía trời Tây. Mặt trời sắp lặn, chân trời chỉ còn dư lại một vệt tà dương, hoàng hôn sắp buông xuống.

“Đúng, chúng ta chia tay đi.” Tiêu Tử Thần bình thản như mặt biển đêm.

Bàn tay đặt trên ghế của Trì Linh Đồng run lên.

“Trước khi nói ra câu này anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Anh muốn chia tay với tôi? Anh muốn chia tay với tôi?” Khổng Tước hỏi lại hai lần.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng.” Tiêu Tử Thần nói ra từng chữ, mỗi chữ đều rất nhẹ nhàng, nhưng kết hợp lại với nhau lại tạo nên một luồng khí lạnh.

“Anh nghĩ kỹ lại đi.” Khổng Tước vô cùng cố chấp, “Đương nhiên, anh không phải lo chuyện tôi sẽ bám víu quấy rầy anh. Chẳng qua, tôi thấy chuyện này hơi đột ngột, chúng ta không phải trẻ con đóng giả làm người lớn, tùy tiện nói chia tay là sẽ chia tay. Nếu anh thực sự muốn chia tay, tôi có thể chấp nhận, nhưng nếu anh muốn quay lại , tôi sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào.”

Tiêu Tử Thần khẽ nhắm mắt: “Nếu cô quá bận rộn, vậy hôm khác cô thu dọn đồ đạc của tôi là được, hoặc cùng lắm thì ném đi cũng chẳng sao. Tôi không làm phiền nữa.” Anh bình tĩnh ung dung gật đầu với Khổng Tước, sau đó phóng khoáng quay người rời đi, như thể khi nãy anh chỉ giao cho cấp dưới một công việc nhất định phải hoàn thành đúng hạn.

“Tiêu Tử Thần, anh có gan thì…” Khổng Tước ném một khung ảnh xuống đất, đó là một bức ảnh hai người chụp chung bên bờ biển Thanh Đài, cô nàng dựa vào ngực anh, cười tươi như hoa.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần đã rời đi mà chẳng hề quay đầu lại.

Khổng Tước cười khanh khách tới mức điên cuồng, Trì Linh Đồng tưởng cô nàng đang tức điên, vội vàng quay đầu lại, thấy Khổng Tước thực sự đang cười, đôi mắt lấp lánh long lanh, khóe môi cong lên đầy quyến rũ. "Hôm nay tớ mới nhận ra, anh ấy cũng rất nam tính." Khổng Tước liếm môi, đóng cửa lại một cách dửng dưng, sau đó đá hòm giấy vào góc tường.

"Khổng Tước, cậu không sao chứ?" Trì Linh Đồng ngạc nhiên hỏi.

"Có thể làm sao được? Bây giờ anh ấy đang nổi giận, cứ kệ anh ấy đi. Chờ anh ấy hết giận, sẽ tự chủ động quay lại. Tuy lần này anh ấy làm như thật, nhưng tớ quá hiểu anh ấy rồi. Anh ấy yêu tớ, không nỡ rời xa tớ đâu. Trước đây chúng tớ cũng từng cãi nhau, nhưng chỉ cần tớ làm nũng, tỏ ra dịu dàng hiền thục là anh ấy mềm lòng ngay. Mọt sách chỉ có ưu điểm vậy thôi, ngô nghê, dễ dụ. Anh ấy có thể tìm người phụ nữ tốt hơn tớ ở đâu đây? Tớ sắp dẫn chương trình phát thanh cấp vàng rồi, thường xuyên được tiếp xúc với những nhân vật có máu mặt trong xã hội. Mặt mũi xinh đẹp, tính cách hài hước, vừa có thể quản việc nhà lại vừa có thể giao tiếp bên ngoài. Tớ và anh ấy ở bên nhau, chính là trai tài gái sắc điển hình.Thực ra phạm vi lựa chọn của tớ rất rộng, nếu không phải tớ nhìn xa trông rộng thì bây giờ tớ đã tìm được người đàn ông hơn anh ấy đến mười lần, hai mươi lần rồi ấy chứ, chẳng qua quá trình hơi khổ cực chút thôi." Khổng Tước tự luyến đến mức bay lên trời.

"Có lẽ cậu vốn không hiểu anh ta." Giọng Trì Linh Đồng khá ảm đạm. "Anh ta yêu cậu, không có nghĩa là cậu có quyền được tổn thương và lừa dối anh ta. Anh ta cũng không hề ngô nghê, anh ta biết hết, nhưng anh ta thực sự trân trọng yêu thương cậu, nên mới tha thứ cho cậu hết lần này tới lần khác."

https://thuviensach.vn

“Sao đột nhiên hôm nay cậu lại biến thành nhà triết học thế này?” Khổng Tước phì cười.

“Tớ chỉ cảm khái vậy thôi. Tớ cũng từng yêu, khi yêu thì cho rằng có thể thoải mái phung phí sự yêu thương, chiều chuộng của anh ấy, nhưng chẳng ngờ duyên phận lại mỏng manh như vậy. Bây giờ tớ chỉ muốn ngắm nhìn một ánh mắt, nghe một câu nói của anh ấy mà không được. Nếu cậu không thực sự quý trọng Tiêu Tử Thần, vậy sẽ có một ngày anh ta trở thành Tiêu Tử Thần của người khác, khi đó…cậu khóc cho ai xem?”

Khổng Tước cười ha ha, sáp lại ôm chặt cô, ranh mãnh gác trán lên mũi cô: “Sao phải khóc, cười còn chẳng kịp ấy chứ, ai thích thì cứ lấy đi, tớ chẳng thèm. Anh ấy chỉ như một vật trang trí không quá xấu đặt ở trong phòng mà thôi, có thì phòng đẹp hơn, không có cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Trì Linh Đồng hơi há miệng, nhìn Khổng Tước với vẻ kinh ngạc. Cô và Khổng Tước làm bạn học sáu năm, bạn bè bốn năm, mười năm, ba ngàn sáu trăm ngày, không thể nói là đào tim móc phổi cho nhau, nhưng thực sự cũng có tình nghĩa. Nếu như có một ngày…không, cô lắc đầu, không thể nghĩ nữa, cục diện ấy quá mức tàn nhẫn.

“Cậu không lo cho anh ta sao?” Câu hỏi này khá thừa thãi, nhưng cô vẫn muốn hỏi. Có lẽ, cô chỉ muốn xác nhận lại điều gì đó lần nữa.

“Lo cái gì mà lo. Ông trời đắp nặn con người rất công bằng, cho anh ấy IQ cao trong học thuật, đương nhiên EQ sẽ thấp hơn một chút. Người như anh ấy, cùng lắm là về nhà đọc sách một đêm. Nếu anh ấy giận dữ tới mức đi uống rượu, có khi tớ phải nhìn anh ấy với cặp mắt khác xưa. Đừng nhắc tới anh ấy nữa, tối nay chúng ta đi đâu chơi nhỉ? Người bạn tên là…Phí Nam của cậu có phương thức liên lạc nào khác không?”

Trì Linh Đồng hít sâu một hơi, xách túi lên, ánh mắt hơi lạnh nhạt, “Tớ còn có việc.”

https://thuviensach.vn

Khổng Tước gật đầu với vẻ biếng nhác: “Thế cũng được, đừng nằm bẹp dí trong nhà nữa, ra ngoài chơi nhiều một chút, mấy hôm nữa tớ lại giới thiệu cho cậu một anh chàng hay ho để cậu giết thời gian.”

“Con mắt thẩm mỹ của chúng ta giống nhau ư?” Cô kéo cửa ra, cười hỏi.

“Không giống mới thú vị chứ!” Khổng Tước cười to, nhìn cô xuống tầng.

Ánh đèn vừa sáng, rực rỡ lấp lánh. Trì Linh Đồng ra khỏi cổng của khu chung cư, khi đang chuẩn bị bắt taxi thì thấy Tiêu Tử Thần đang đứng bên một gốc cây không xa, anh cũng đang nhìn cô. Cô ngẩn người một thoáng rồi bước tới.

Đèn đường vàng vọt, không đủ sáng nhưng vẫn đủ để cô có thể thấy toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt anh. Khuôn mặt này, tuấn dật, nho nhã, không vui vẻ cũng không buồn phiền, không bi thương cũng không hạnh phúc, tựa như mặt biển trở lại tĩnh lặng sau khi tàu chìm, nhưng những ký ức không yên bình ấy vẫn được mặt biển lặng lẽ khắc ghi!

Tiêu Tử Thần nhướng mày, đón được ánh mắt của cô, “Em đang nghiên cứu tôi, hay em đang muốn biết điều gì?”

Cô bối rối dời mắt đi nơi khác, nghiêng mặt: “Anh có thấy buồn không?”

“Nếu tôi nói tôi có buồn, em sẽ an ủi tôi bằng cách nào?” Anh lẳng lặng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trời, “Không ngờ tối nay có thể thấy sao.”

“Không thể tha thứ cho cậu ấy ư?” Cô dè dặt hỏi.

Anh cúi đầu nhìn cô, ngược sáng nên cô không thể thấy rõ vẻ mặt của anh. “Hiện giờ sức khỏe của mẹ tôi rất yếu, ý thức ngày càng mơ hồ. Đôi

https://thuviensach.vn

khi tỉnh táo lại, bà sẽ khăng khăng yêu cầu tôi phải kết hôn. Cha tôi cũng giục tôi sớm kết hôn. Chuyện tới nước này, tôi nghĩ có lẽ mình nên quay về Thanh Đài, tìm một cô gái tạm được rồi kết hôn cho xong. Dù sao ký ức trước kia cũng chẳng thể khôi phục, cứ coi như tôi đang làm lại từ đầu."

"Anh phải về Thanh Đài?" Đương nhiên thông tin này khiến cô vô cùng hoảng hốt, tay đã nắm chặt lấy góc áo anh từ bao giờ, như sợ anh sẽ bay đi mất.

"Tôi đang suy nghĩ." Anh thoáng liếc nhìn bàn tay cô, khóe môi hiện lên một nụ cười.

Trời lại sáng.

Trì Linh Đồng tắt đèn bàn, ánh đèn từ laptop chiếu lên khuôn mặt nhăn nhó của cô, cô ngồi suốt một đêm nhưng lại chẳng viết nổi một chữ. Cô thấy dưới chủ đề có người đang giục, còn có người gửi tin nhắn riêng cho cô, mong được cô tư vấn một số chi tiết trong việc trang trí nhà cửa. Cô tắt máy, tắt nguồn điện, ngồi một mình trong nắng sớm một lúc, sau đó mới mở cửa ra ngoài.

Tiêu Tử Thần đứng cạnh thân cây nằm ngang, ngày nào cũng tới, bất chấp gió mưa. Cứ như vậy, không hề tiến thêm một bước.

Với tình yêu, có người thường xuyên nói thành lời, có người viết ra giấy, có người thổ lộ bằng những hành động lãng mạn công khai. Anh chẳng làm gì hết, cũng không hề nói gì, nhưng cô hiểu trái tim anh, tình cảm thể hiện rõ ràng như vậy, không hề giấu giếm, cô có thể nắm lấy trái tim anh một cách dễ dàng, nhưng cô không thể hồi đáp. Trong lòng cô có hai ngọn núi cao rất khó vượt qua, nhưng nghĩ đến chuyện anh sẽ phải trở về Thanh Đài, lòng cô lại đau nhức, thực sự là một cuộc sống đầy mâu thuẫn.

https://thuviensach.vn

Trước khi xảy ra tai nạn, với Tiêu Tử Thần, lòng cô tĩnh lặng như nước. Nhưng sau khi tai nạn xảy ra, cảm nhận đột nhiên thay đổi. Nhưng nói đi nói lại, vẫn cứ tịch mịch như trời tuyết!

Trong khi đau đầu vì đủ thứ chuyện, Trần Thần lại khiến cô phiền lòng hơn. "Đồng Đồng, hôm nay tôi và Chủ tịch Nhạc đi máy bay tới Tân Giang dự hội nghị, chị ấy bảo tôi gọi điện cho cô, hỏi tối nay cô có thời gian gặp mặt chị ấy không?"

"Khế Viên nhận được giải vàng cho khu đô thị tiêu biểu kết hợp kiến trúc văn hóa Trung Quốc và phương Tây lớn nhất Trung Quốc, Hiệp hội bất động sản Trung Quốc đã tổ chức họp mặt để các kiến trúc sư và lãnh đạo của các công ty bất động sản tới Tân Giang tham quan, chuẩn bị mở rộng phong cách khu đô thị này trên cả nước. Vì khi cô thiết kế Khế Viên, vẫn là nhân viên của Thái Hoa, vốn dĩ cô là người có quyền phát ngôn, nhưng… bây giờ cô đã rời khỏi giới thiết kế, tôi sẽ thay mặt cô phát ngôn. Chắc Chủ tịch Nhạc tìm cô chỉ để ôn chuyện cũ thôi, sẽ không ép cô phải dự hội nghị." Có lẽ Trần Thần sợ Trì Linh Đồng từ chối, nên vội vàng nói ra một tràng dài.

"Biết rồi, khi nào anh và Chủ tịch Nhạc tới khách sạn thì gọi điện cho tôi, buổi tối tôi sẽ tới gặp Chủ tịch Nhạc, đừng nói với những người khác là tôi đang ở Tân Giang.

Khế Viên là kết tinh tình yêu của cô và Địch Thanh. Tới giờ cô vẫn không nỡ bước vào Khế Viên, như thể nó là một món đồ thủ công vô cùng tinh xảo, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể chạm vào. Bây giờ lại có một đám người định tới Khế Viên, chỉ chỉ trỏ trỏ. Sau đó khắp cả nước, nơi nào cũng có Khế Viên, Trì Linh Đồng cảm thấy nơi thiêng liêng nhất trong lòng mình bị người ta chà đạp. Cô chưa bao giờ căm giận bản thân như thế, kém cỏi, bất lực, như loài giun dế, ai cũng có thể giẫm đạp.

https://thuviensach.vn

Khi hoàng hôn buông xuống, nhìn thấy Trì Linh Đồng mặc váy rất tinh tươm nhưng vẻ mặt lại xám xịt đi ra ngoài, Tiêu Tử Thần khẽ nhíu mày: "Em định đi đâu thế?"

Trì Linh Đồng giật mình, lẽ ra giờ này anh không ở nhà mới đúng! "Tôi định vào nội thành. Có chuyện gì vậy?"

"Tuần sau Tử Hoàn đến Tân Giang, tôi muốn nó mang một ít đồ đạc về Thanh Đài. Nhưng trong nhà không có thùng giấy, em có không?"

Người Tân Giang thường nói, tháng sáu ngắm cầu vồng, tháng bảy, tháng tám ngắm sông ngân hà. Không biết có phải vì bầu trời quá rực rỡ hay không, Trì Linh Đồng thấy sao vàng hiện ra trước mắt, cô nhắm mắt, cố tỉnh táo lại, "Anh…đã quyết định quay về Thanh Đài?"

"Viện Y học Hải quân muốn mời tôi về giảng dạy, nơi đó gần nhà, chuyện kinh doanh của Tử Hoàn rất bận rộn, tôi có thể chăm sóc cha mẹ."

"Chỗ tôi không có thùng giấy, nhưng bao giờ quay lại tôi sẽ mang cho anh." Đi cũng tốt, để cuộc sống của cô trở lại là một hồ nước tĩnh lặng. Gió cũng vậy, mưa cũng thế, cô tự sinh tự diệt.

"Hẹn ăn cơm với người ta sao?" Tiêu Tử Thần đi với cô ra trạm xe buýt.

"Ừm, ăn cơm với sếp cũ, chị ấy tới dự họp ở đây."

"Bận rộn một ngày, bữa trưa cũng quên không ăn, thêm tôi nữa thì em có phiền không?"

Trì Linh Đồng im lặng không đáp, người này đang mặc sơ mi caro màu xám, quần kaki sáng màu, đứng thẳng một chỗ đã đủ lịch sự thanh tao, đi ăn ké thôi mà trông cũng vô cùng quý phái.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần ngắm cô mấy lượt, ánh mắt lộ vẻ thích thú: “Lần đầu tiên thấy em ăn mặc trang trọng như thế này.”

“Chẳng lẽ bình thường trông tôi lôi thôi lắm à?”

“Dù sao tôi cũng thấy dáng vẻ lôi thôi của em rồi.”

Cảm giác tức ngực lại ùa tới, đời này chỉ có mình Địch Thanh từng thấy dáng vẻ lôi thôi lếch thếch của cô, là khi cô bị ốm, sốt cao tới mơ màng, không biết anh đang ở đó.

“Vẻ mặt kia là thế nào, em lôi thôi lếch thếch cũng rất đáng yêu.”

“Rốt cuộc anh… là ai?” Tiêu rồi, cô ngất xỉu mất thôi.

“Em nói thử xem?” Tiêu Tử Thần mỉm cười hiền hòa, đưa tay bắt một chiếc taxi.

Khi xuống xe, Trì Linh Đồng mải miết đi, Tiêu Tử Thần kéo cô lại, chỉ vào tiệm bán hoa ven đường: “Tôi đi mua bó hoa.”

“Để làm gì?” Trái tim Trì Linh Đồng chợt vọt lên tận cổ.

“Tặng cho sếp của em, đã lâu không gặp, tới người không thì thật thiếu lễ phép.”

“Nếu mua thì cũng phải để tôi mua.”

“Em mời tôi ăn cơm, tôi mua hoa thay em.” Tiêu Tử Thần bỗng véo nhẹ mũi cô, “Nếu không em sẽ chê tôi là đồ ăn bám!”

“Tôi đâu có nghĩ vậy?” Trì Linh Đồng đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần mua một bó hoa ly trắng, đóa hoa trắng ngần, cành rất dài, được bọc lại bằng giấy lụa trắng, rồi thắt một dải ruy băng màu tím. Trì Linh Đồng đoạt lấy, tự cầm đi.

Vừa ra khỏi thang máy, cô liền thấy ngay Trần Thần đang đứng ngoài phòng ăn nghển cổ ngó nghiêng, thoáng thấy Tiêu Tử Thần, vội nhìn Trì Linh Đồng, dùng ánh mắt hỏi cô: "Sao anh ta cũng tới?"

Trì Linh Đồng còn chưa kịp đáp, Nhạc Tĩnh Phân đã ung dung thanh nhã bước ra từ bên trong, mỉm cười với cô, sau đó đưa tay về phía Tiêu Tử Thần, "Xin chào, anh còn nhớ tôi không, chúng ta từng gặp nhau ở Thái Hoa. Tôi rất mừng khi thấy hai người lại ở bên nhau."

Đồng tử của Tiêu Tử Thần chợt tối đi, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt kỳ lạ, "Thế nào là 'Chúng ta lại ở bên nhau'?"

"Lát nữa nói cho anh biết." Trì Linh Đồng nháy mắt với anh, lại đẩy đẩy anh, ám chỉ anh hãy bắt tay với Nhạc Tĩnh Phân theo phép lịch sự.

Ánh mắt tĩnh mịch của anh nhìn về phía Nhạc Tĩnh Phân, bắt tay với chị ta: "Chào chị, tôi là Tiêu Tử Thần. Vì mấy hôm trước gặp tai nạn nên tôi đã bị mất đi phần lớn ký ức."

"Thật ư?" Nhạc Tĩnh Phân kinh ngạc quay sang nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng mỉm cười gượng gạo, cô có linh cảm không tốt, có người tối nay sẽ gây tai họa.

"Thật xin lỗi, xin hỏi trước đây chúng ta thường xuyên gặp nhau sao?" Anh lịch thiệp buông tay Nhạc Tĩnh Phân, nghiêng người đứng chắn trước mặt Trì Linh Đồng, hoàn toàn cắt đứt mọi tín hiệu cầu cứu của cô với bên ngoài.

https://thuviensach.vn

“Không phải thường xuyên, chỉ gặp một lần thôi. Anh tới Thái Hoa đón Trì Linh Đồng tan ca, đúng lúc tôi cũng ở bộ phận thiết kế. Linh Đồng có giới thiệu anh cho tôi.”

“Cô ấy giới thiệu tôi như thế nào?”

Trì Linh Đồng cắn răng, giậm chân, mặt tái xanh.

“Hả?” Nhạc Tĩnh Phân hơi choáng váng.

“Xin hãy cho tôi biết, chuyện này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với tôi.” Giọng nói của Tiêu Tử Thần ung dung bình thản, nhưng lại khiến người ta không thể chối từ. “Linh Đồng nói cậu là bạn trai của em ấy! À, có một lần, tôi còn thấy cậu lái xe đưa em ấy đi trên đường. Nhưng về sau…ha ha, mấy chuyện đó cũng không quan trọng nữa, anh và Linh Đồng lại về với nhau là tốt rồi. Duyên phận thích chơi trò trốn tìm với người ta, ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn cứ là người đó.”

“Cô…hóa ra cô và anh ta lén lút hẹn hò với nhau?” Trần Thần nghe không chớp mắt, đá Trì Linh Đồng một phát.

“Lén lút cái đầu anh ấy, hiểu lầm rồi đây này!” Trì Linh Đồng khóc không ra nước mắt, giờ cho dù miệng có mọc khắp người cũng không cãi nổi.

“Cảm ơn chị. Đã bắt chị phải chờ lâu, chúng ta vào đi thôi!” Dường như Tiêu Tử Thần đã có được câu trả lời mà anh muốn, tao nhã đứng sang một bên, để Nhạc Tĩnh Phân vào trước, sau đó nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt lạnh lẽo. “Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện một cách nghiêm túc.” Anh đợi cô bước lại gần, bèn nắm chặt lấy cánh tay cô, lực tay anh phải gọi là bóp thì đúng hơn.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng lặng người một lúc rồi mới hít sâu mấy hơi. Đây là báo ứng, báo ứng chuyện cô từng giúp Khổng Tước lừa dối anh. Nói dối thực sự không phải hành vi tốt đẹp gì, khoản nợ sáu tháng trước này đòi lại thật mau.

"Còn không tặng hoa cho chị ấy đi." Anh kề sát vào tai cô, nghiến răng nghiến lợi nói, nửa khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo, các đường nét trên khuôn mặt dường như đều nghiêm lại.

Trì Linh Đồng ngồi xuống bên Nhạc Tĩnh Phân, tặng hoa cho chị ta. "Cảm ơn em. Hình như đây là lần đầu tiên chị được một cô gái tặng hoa. Rất đẹp, lát nữa chị sẽ cắm nó trong phòng." Nhạc Tĩnh Phân cẩn thận đặt hoa lên chiếc ghế bên cạnh, rồi quay ra nhìn Trì Linh Đồng, "Xem ra em vẫn hợp với gió biển Thanh Đài hơn, ở đó trắng trẻo hồng hào, lần nào chị nhìn em cũng phải cảm thán, trẻ tuổi thích thật đấy. Thế mà mới về Tân Giang được mấy tháng, lại ngày càng gầy đi, da cũng xạm hơn."

Trì Linh Đồng chỉ cười ngượng ngùng, thấy Tiêu Tử Thần gật đầu với nhân viên, ra hiệu gọi món như chủ nhân đứng ra mời khách.

Tiêu Tử Thần gọi một chai rượu Champagne, món ăn là thủy sản tươi đầu thu của Tân Giang, lại thêm vài món ăn gia đình bình thường của phương Nam. Nhân viên phục vụ mở chai rượu, rót rượu cho Nhạc Tĩnh Phân trước tiên, Trì Linh Đồng khẽ nghiêng người, nhỏ giọng nói với nhân viên phục vụ: "Rót chút ít thôi."

"Không, rót đầy." Nhạc Tĩnh Phân nói, "Lâu rồi tôi và Linh Đồng không gặp nhau, những ngày hiếm hoi như thế này, sao có thể thiếu rượu góp vui. Không sao, tôi biết tửu lượng của tôi thấp, nhưng rượu Champagne cũng không nặng, như nước ngọt thôi."

Trì Linh Đồng mỉm cười, đành thôi, khóe mắt liếc thấy Tiêu Tử Thần và Trần Thần đang nói gì đó với nhau.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân nói: “Tiểu Trì, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Tân Giang không, em ngồi trong căn tin của trường, nhìn chị bằng đôi mắt to tròn ngây ngô, như một bé con hiếu kỳ, hỏi chị hết câu này đến câu kia, không hề ngại ngùng lúng túng.”

“Lúc đó đúng là quá ngô nghê.” Vì còn trẻ nên mới chẳng biết sợ là gì.

Vẻ mặt của Nhạc Tĩnh Phân chợt trở nên trịnh trọng, kéo tay Trì Linh Đồng, “Bốn năm trước, cũng vào giữa tháng tám, chị lái xe đưa em từ Tân Giang tới Thanh Đài. Hiện tại, chị lại đến lần nữa. Tiểu Trì, theo chị quay về Thanh Đài, được không?”

Ở Thái Hoa, Nhạc Tĩnh Phân được mệnh danh là nữ hoàng, hành động, nói chuyện, đều chẳng hề thua kém đấng mày râu, lạnh lùng kiên quyết, mạnh mẽ dứt khoát, hiện tại chị ta lại hạ mình nói với Trì Linh Đồng những câu này, đây gần như là chuyện có một không hai trong đời chị ta. “Thương trường như chiến trường, không thể nói là như bước trên băng mỏng, nhưng đi bước nào cũng phải chắc bước ấy. Chị chưa bao giờ tin tưởng ai hoàn toàn, cho dù là những người thân nhất. Nhưng thực ra chị cũng là một người phụ nữ, cũng ao ước có một người chở che cho mình. Chị còn tưởng rằng mình và Xa Thành sống an ổn bên nhau lâu như vậy, con cái cũng học đại học rồi, anh ta nhất định là người mà chị có thể dựa dẫm. Nhưng kết quả là?” Nhạc Tĩnh Phân cười khổ, “Còn em đúng là người mà chị vô cùng vô cùng coi trọng. Trong thâm tâm, chị cũng gần coi em như con gái rồi. Không ngờ,…ôi, sau này chị mới biết thực ra mình đã hiểu lầm, khi tình yêu đến, chúng ta nào hay biết nửa kia sẽ là ai? Lúc ấy chị đã quá hồ đồ, trong lúc em đau khổ nhất mà lại đối xử với em như vậy, trong khi đó em còn giúp Thái Hoa giành được hạng mục Thính Hải Các. Tiểu Trì, mỗi đêm chị nghĩ đến em thì đều cảm thấy bản thân mình là một người lãnh đạo sai lầm. Nhưng chị nghĩ sai lầm không đáng sợ, miễn là biết sửa đổi. Em có thể cho chị cơ hội để sửa đổi không?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân nói với vẻ chân thành và thẳng thắn. Trì Linh Đồng thấy lòng mình rối loạn, nhiều tâm tình mâu thuẫn với nhau, từ từ nảy sinh cảm giác cay đắng một cách mãnh liệt và khó hiểu. Khi đang yêu, vì tôn trọng cô nên Địch Thanh luôn giữ khoảng cách với cô trước mặt tất cả mọi người, cho dù hẹn hò cũng phải lẳng lặng tới đường Quế Lâm. Có một người bạn gái như cô, anh có từng cảm thấy uất ức hay không?

"Chủ tịch Nhạc, em mời chị một ly." Cô bưng ly rượu lên chạm vào ly của Nhạc Tĩnh Phân. Cô thực sự không giận Nhạc Tĩnh Phân, đứng ở chợ thì phải nói chuyện mua bán, nếu cứ xử lý theo cảm tính thì lại thành chuyện nhà chuyện cửa mất rồi.

"Em có bằng lòng theo chị về Thanh Đài không? Tiểu Trì, em yên tâm, chị luôn tôn trọng mọi quyết định của em. Chị không tiết lộ ra bên ngoài là em đang ở Tân Giang, khi thi công hạng mục Thính Hải Các, có một vài điểm trên bản thiết kế hơi khó hiểu, nhưng chị cũng chỉ bảo Trần Thần phụ trách giải quyết, cố gắng không làm phiền em. Chị biết, cho dù ai gặp phải chuyện như vậy thì đều cần thời gian để quên đi vết thương lòng. Bây giờ em đã có thầy Tiêu ở bên, chị nghĩ em cũng vượt qua được rồi. Linh Đồng, ông trời ban cho em tài năng thiết kế, em không thể phí hoài nó được."

"Chủ tịch Nhạc, cảm ơn sự ưu ái của chị suốt những năm qua, nhưng em không thể không khiến chị thất vọng lần nữa. Lý do em đã nói với Trần Thần rồi, em cũng muốn trở lại Thái Hoa, cũng muốn tiếp tục thiết kế những tác phẩm có giá trị, nhưng có lẽ em đã cạn kiệt cảm hứng mất rồi."

"Không đâu, có lẽ vì khi còn sống, Bùi Địch Thanh là Tổng giám đốc của Hằng Vũ, em cho rằng nếu mình rời xa giới kiến trúc thì sẽ không phải đối mặt với hiện thực tàn khốc. Đây là một nút thắt, em không tháo được nên lựa chọn trốn tránh. Bây giờ Tổng giám đốc của Hằng Vũ là anh trai của Bùi Địch Thanh – Bùi Địch Văn, cũng chính là chồng của Tống Dĩnh, à, nghe nói nhà bọn họ mới có thêm một vị tiểu thư. Hằng Vũ vẫn là tập đoàn đứng đầu trong giới bất động sản. Tiểu Trì, em phải nhìn thẳng vào sự

https://thuviensach.vn

thật. Ừm, xin lỗi, lẽ ra không nên nhắc tới những chuyện này.” Nhạc Tĩnh Phân nhớ ra Tiêu Tử Thần cũng ở đây, bèn áy náy ngẩng đầu.

Vẻ mặt của Tiêu Tử Thần lạnh tanh, ấn đường thoáng hiện sự mất kiên nhẫn. Nhạc Tĩnh Phân thầm nghĩ, chẳng ai thích nhắc tới người yêu cũ trước mặt người yêu hiện tại, có lẽ hôm nay không thể tiếp tục đề tài này nữa, chị ta vội nâng ly, “Tôi xin mời Linh Đồng và thầy Tiêu một ly.”

“Chủ tịch Nhạc, mời chị.” Trì Linh Đồng hơi cong khóe môi, nâng cốc đưa lên miệng. Chất lỏng có màu vàng rực, trong vị cay có cả vị ngọt của hoa quả, không hề khó uống, cô từ từ nuốt hết một ngụm lớn.

Nhạc Tĩnh Phân lại mời riêng cô một ly, Trần Thần cũng mời, cô không biết làm sao cho phải, cũng không tiện chối từ, quay đi quay lại đã uống hai ly lớn, món ăn cũng chẳng có gì đặc sắc, lại chưa ăn bữa trưa, chỉ một thoáng mặt Trì Linh Đồng đã hồng rực lên, tươi cười hớn hở.

Nhạc Tĩnh Phân biết Tiêu Tử Thần không lái xe, chị ta cũng thường xuyên phải đi tiếp khách, tửu lượng không thấp, bèn uống với anh mấy ly lớn, Trần Thần cũng không chịu yếu thế, mời rượu theo. Bữa cơm này cả khách và chủ đều vui vẻ, uống hết hai chai Champagne.

Ba người kia đều vẫn bình thường, chỉ có Trì Linh Đồng là say. Khi Trì Linh Đồng bước ra khỏi chỗ ngồi, cảm thấy cả phòng ăn như một ống kính vạn hoa, lay động không ngừng.

Tiêu Tử Thần đi thanh toán với dáng đi rất vững vàng. Trần Thần định tranh đi, anh bèn xua tay, “Bữa cơm này nên để tôi và Linh Đồng mời, lần sau tới Thanh Đài thì tôi sẽ không khách khí đâu.”

“Anh và Linh Đồng ở bên nhau thật sao?” Trần Thần ngơ ngác hỏi.

Tiêu Tử Thần chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân đề nghị bốn người đi uống cà phê với nhau, Tiêu Tử Thần uyển chuyển chối từ, dìu Trì Linh Đồng đang lảo đà lảo đảo, lịch sự nói lời từ biệt với Nhạc Tĩnh Phân.

“Nếu muốn thuyết phục Tiểu Trì quay lại Thanh Đài, có lẽ chúng ta nên thuyết phục từ thầy giáo Tiêu!” Nhạc Tĩnh Phân nhìn người đàn ông cẩn thận ôm Trì Linh Đồng vào lòng.

Trần Thần gãi đầu: “Chủ tịch Nhạc, thực ra thầy giáo Tiêu… là bạn trai của bạn Linh Đồng.”

Ánh mắt Nhạc Tĩnh Phân sáng lên: “Thế thì càng tốt chứ sao, nếu bọn họ muốn đến với nhau thì ở Tân Giang đã không còn phù hợp nữa, nên tránh sang Thanh Đài, khỏi lo bị làm phiền.”

Trần Thần thở dài, cái này người ta gọi là “Đàn gảy tai trâu” đúng không nhỉ?

Đêm cuối hạ, trăng treo đầu cành, gió từ bờ sông thổi tới, mơn man mát mẻ, thổi tóc Trì Linh Đồng bay bay. Hai mắt cô mơ màng, vừa ra khỏi khách sạn, đã bám chặt lấy một thân cây ven đường, kiên quyết không đi nữa, “Chỗ này đau quá.” Khi thì cô lắc đầu, khi thì cô vỗ ngực.

“Không uống được thì nhấp mấy ngụm cho xong, sao phải cố thể hiện làm gì?” Tiêu Tử Thần tức giận nói.

“Tôi muốn uống mà! Người ta thường nói ‘Uống rượu quên sầu’. Đầu tiên là cha mẹ tôi ly hôn, sau đó Địch Thanh cũng đi mất, rồi bị đuổi việc, bao nhiêu chuyện, đến anh cũng khiến tôi phiền não. Đi đi, đi hết đi, tất cả đều bỏ tôi mà đi, còn một mình tôi cũng tốt, tốt lắm...”

https://thuviensach.vn

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là Tiêu Tử Thần lại nổi giận: “Trì Linh Đồng, em đúng là đồ lừa đảo...”

“Tôi lừa anh chuyện gì?” Đầu óc lơ mơ, nhưng ý thức vẫn còn hơi tỉnh táo.

“Tại sao em phải che giấu chuyện chúng ta từng là người yêu?” Tiêu Tử Thần quát lên.

Chân cô như nhũn ra, không đứng lên được, đành tựa vào người anh: “Không phải tôi che giấu, thực sự chỉ là hiểu lầm thôi. Lần đó anh tới Thái Hoa, tôi nói như vậy là do tình thế bắt buộc...”

“Vì hiểu lầm, em bèn lao vào vòng tay của người đàn ông khác, sau đó chuyển anh cho Khổng Tước?”

Cô lắc đầu, “Không phải, không phải, chúng ta không hiểu lầm nhau, mà là...”

“Là em thay lòng đổi dạ, hay tại anh đứng núi này trông núi nọ? Tại sao chúng ta lại chia tay?”

Những câu hỏi của anh khiến Trì Linh Đồng càng đau đầu hơn.

“Thảo nào những mảnh ghép trí nhớ của anh đều là về em, anh hỏi em ngày trước chúng ta có từng bên nhau hay không? Em lập tức phủ nhận. Em có biết mình rất tàn nhẫn không, nhìn anh dò dẫm trong ngõ cụt như một người mù, va vào tường tới mức vỡ đầu chảy máu, em vẫn chẳng nói một lời. Khi em thấy anh cùng bạn em ra ra vào vào, em có cảm giác gì? Với em anh thực sự không có bất kỳ ý nghĩa nào ư?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tôi muốn về nhà, tôi muốn uống nước.” Khung cảnh trước mắt Trì Linh Đồng đã trở nên nhạt nhòa, chỉ thấy khuôn

https://thuviensach.vn

mặt của Tiêu Tử Thần càng ngày càng gần, sau đó cô đổ "phịch" về đằng trước, ngã vào lòng Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần lạnh mặt, bắt một chiếc taxi, nửa dìu nửa ôm cô lên xe. Cô cũng rất ngoan, híp mắt lại, không nhúc nhích.

Khi xuống xe, cô lấy chìa khóa từ trong túi, mở cửa, cô tránh khỏi tay anh, tự bò lên giường.

Anh nhíu mày, tìm trong tủ lạnh một chai nước khoáng, vặn nắp, tới bên giường đỡ cô dựa vào người mình, người cô mềm mại như bông, không hề có sức nặng. Anh từ từ đưa miệng chai tới bên môi cô, cô uống hết nửa chai nước, có lẽ thấy người dễ chịu hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện một nụ cười, vùi đầu cọ cọ vào ngực anh.

Anh thấy đầu mình nóng lên, máu trong người như đang sôi trào, thân thể hóa thành một làn hơi nước. Cô vẫn chẳng hay biết gì, bàn tay nóng bỏng ôm lấy cánh tay anh, sờ tới sờ lui, như muốn hấp thu chút hơi lạnh.

Anh nghe thấy tiếng "phựt" vang lên, như thể sợi dây đang căng lên trong lòng đã đứt đoạn. Anh của quá khứ là người thế nào, anh không rõ, nhưng anh của hiện tại, tuyệt không chấp nhận sự bài bố của vận mệnh, cho dù chỉ có một khe hở anh cũng sẽ dùng hết sức lực để xoay chuyển càn khôn. Giờ phút như vậy chỉ tới một lần, đã đi là sẽ không trở lại. Anh rất rõ bản thân đang làm gì, cũng hiểu rõ chuyện này sẽ có hậu quả ra sao. Một giây sau, đôi môi anh hôn lên chân mày cô, rồi tới sống mũi, tới môi, dịu dàng triền miên, cẩn thận từng chút một.

Cô mở mắt ra, không phân biệt được người trước mắt là Tiêu Tử Thần hay là Bùi Địch Thanh. Nụ hôn nóng bỏng nhanh chóng chiếm trọn đôi môi cô, thân thể chợt run lên.

https://thuviensach.vn

“Linh Đồng...” Giọng anh hơi khàn, trái tim dường như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Người anh cứng đờ, vẫn còn một thoáng do dự.

Ở khoảng cách ấy, ánh sáng trong đôi mắt anh được phóng to lên, khiến mí mắt cô nặng trịch. Hàng mi của cô run rẩy, từ từ khép lại.

“Linh Đồng?” Anh gọi cô.

Cô đáp lại, mềm mại tựa sông nước mùa thu. Nhiệt độ chân thực ấy, nhịp tim mạnh mẽ ấy, cho dù chỉ là ký ức hay là một cái bóng, hết thảy đều quay về, cô chỉ muốn ôm anh, thật chặt.

Chỉ trong chớp mắt, phòng tuyến tan vỡ, anh ôm cô, cúi đầu hôn...

*****

Champagne đúng là không phải rượu nặng, với người có tửu lượng thấp đến đáng thương thì hai ly cũng chỉ hơi say, ngủ suốt một đêm, sáng hôm sau đã hoàn toàn tỉnh táo.

Trì Linh Đồng lén hé mắt, có vài tia sáng lọt qua cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng tối tăm, Tiêu Tử Thần ngồi trên giường quay lưng lại với cô, áo sơ mi hơi nhăn, tóc hơi rối, nhưng dáng ngồi vô cùng ngay ngắn. Chiếc váy lụa của cô vắt trên lưng ghế, trên cùng là nội y của cô.

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại lần nữa, co người vào trong chăn. Cô thấy giường khẽ rung, Tiêu Tử Thần đứng lên. Cô nghe thấy tiếng anh mở tủ lạnh, tiếng anh rót nước, sau đó tiếng vòi nước kêu ào ào, có lẽ anh đang rửa mặt. Anh đã định rời đi chưa? Cô thầm suy đoán.

Lát sau, có tiếng bước chân đi về phía giường, giường lại trũng xuống. Bỗng nhiên, một đôi tay mát lạnh nâng cổ cô lên, một chiếc khăn mặt lạnh đặt trên mặt cô. “Em tự lau hay để anh lau giúp em? Anh biết em đã tỉnh

https://thuviensach.vn

rồi.” Giọng nói của Tiêu Tử Thần thấm lạnh mà đầy kiềm chế, tựa như một thanh kiếm đâm thẳng vào lớp vỏ của cô.

Cô không thể không thò đầu ra khỏi vỏ, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, nhịp tim của cô, hơi thở của anh đều rõ ràng như vậy. Căn phòng dần dần sáng lên, không còn nơi nào để lẩn trốn. Cô thò một cánh tay ra, lấy khăn mặt lau bừa vài nhát, tốt lắm, lại là bộ dạng lôi thôi lếch thếch. Cô cũng chẳng phí công cứu vãn hình tượng, hỏng rồi thì thôi.

“Có muốn uống nước không?” Tiêu Tử Thần hỏi, bàn tay đặt trên đầu gối của anh hơi run, anh cũng rất căng thẳng.

“Không muốn.” Cô mím chặt đôi môi khô ráp, gắng bình tĩnh lại.

“Thế…em đói không?” Hầu kết của Tiêu Tử Thần hơi động đậy, anh đưa tay định xoa đầu cô.

Cô né tránh, lau lòng bàn tay đẫm mồ hôi vào chăn, lắc đầu, “Tôi không đói.”

“Em vẫn chưa say tới mức mất đi ý thức, em biết là anh, đúng không?” Lại một nhát kiếm đâm tới, lớp vỏ của cô đầy thương tích.

Đúng, đúng, cuối cùng tương tư cũng khiến cô hóa ma, còn mộng đẹp của anh đã trở thành sự thật. Say rượu, chỉ là thêm dầu vào lửa mà thôi, cho dù bản thân điên cuồng tới mức nào, cô cũng không phải người tùy tiện. Còn anh, đơn thuần là tỏ thái độ mập mờ. Đành coi như vận mệnh sai lầm! Cô cắn chặt môi, cố lấy dũng khí ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía anh. “Chúng ta…” nên làm gì bây giờ? Khi gây họa thì máu trong người sục sôi, sau đó mới ý thức đến hậu quả, cô thấy sợ hãi.

“Nếu em dám coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ bóp chết em ngay tức thì.” Anh uy hiếp, không cho phép cô lùi bước.

https://thuviensach.vn

“Ngày trước chúng ta thực sự không phải người yêu. Lần đó anh tới Thái Hoa tìm tôi, là vì muốn hỏi xem Khổng Tước đang ở đâu, nhưng lại bị Chủ tịch Nhạc tưởng lầm là bạn trai của tôi. Anh và Khổng Tước đã yêu nhau ba năm, đây là sự thật.” Cô thành thật khai báo, không dám che giấu sự thật.

“Anh biết trước kia chúng ta không phải là người yêu, nhưng hiện tại thì là người yêu rồi.” Hơi thở của Tiêu Tử Thần hơi gấp gáp, cô cảm nhận được, dù nó chẳng hề rõ ràng.

Vậy là kết luận rồi sao? “Nhưng mà…”

“Không có nhưng nhị gì hết, em nghe đây, vì Khổng Tước đã phản bội anh, nên anh mới chia tay với cô ta, chứ không phải vì yêu em nên anh mới chia tay với cô ta. Khổng Tước là loại người nào, em hiểu rõ hơn anh. Cho dù có yêu tới đâu thì cũng chỉ có mức độ mà thôi. Anh không lấy việc mất trí nhớ làm cái cớ để chia tay, mà anh thực sự không thể nhẫn nhịn nữa. Nếu bạn gái của anh không phải em thì cũng sẽ là người khác, anh có thể chắc chắn anh và cô ta không thể ở bên nhau được nữa. Cho nên xin em đừng dằn vặt bản thân mình, em không có lỗi với ai cả.”

Trì Linh Đồng ngẫm đi ngẫm lại những lời này, sao cô cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không chỉ ra được không ổn ở chỗ nào, cô nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tôi với cậu ấy làm bạn mười năm, đời người không có nhiều mười năm như vậy…”

“Ý em là tình bạn quan trọng hơn hết thảy, cho nên em quyết định bỏ rơi anh?”

“Cũng không phải…tôi…” nhìn khuôn mặt lạnh băng của anh, cô biết thời biết thế mà im lặng.

https://thuviensach.vn

“Linh Đồng thân mến, trong tay anh có chín bức ảnh hẹn hò của Khổng Tước và người đàn ông tên Phí Nam kia. Hôm trước ở khách sạn Hải Thiên, cô ta và Tổng giám đốc Lưu làm chuyện thân mật với nhau, anh cũng lưu lại bằng chứng rồi. Em nói xem, nếu anh tung những thứ này lên internet, liệu sự áy náy trong lòng em có giảm bớt phần nào không?” Tiêu Tử Thần nhíu mày với cô, nói ra những lời đáng sợ.

“Anh… giống như một thương nhân.” Trì Linh Đồng sợ tới mức lông tóc dựng ngược.

Tiêu Tử Thần ghé sát lại, ôm cô vào lòng: “Nếu em còn ép anh, anh sẽ thành kẻ thù của em.”

“Anh sẽ giết tôi sao?”

Anh cười lớn, hôn lên gò má ửng hồng của cô, “Chưa chắc, anh ít khi ra tay. Nhưng một khi ra tay, anh tuyệt đối không để cho đối phương có cơ hội phản công. Linh Đồng, hiện tại chúng ta đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền, cùng chìm, hoặc cùng lên bờ, em chọn đi!”

Chọn phương án nào mà chẳng như nhau, cô đành cam chịu! “Bữa sáng ăn gì bây giờ?”

*****

Từ hôm ấy, Tiêu Tử Thần không về Khế Viên nữa, mà cố chấp chiếm một nửa căn nhà của cô. Anh đã chứng minh bằng hành động thực tế, thế nào là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, lần này, cô gặp phải thiên địch, cho nên đừng hòng nghĩ lung tung! Thế nhưng, sao cô có thể không bối rối đây? Màn đêm tĩnh lặng, cô nằm trên giường mà trằn trọc không yên, anh không chịu nổi, bèn kéo cô lại, “Nếu em cảm thấy mình bị lôi xuống địa ngục thì đừng sợ, anh sẽ ở đó với em.”

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay chầm chậm vuốt đôi mắt, mũi, miệng của anh, vô cùng chăm chú, cẩn thận. “Bao lâu cũng được sao?”

“Thời gian không cũ kỹ, chúng ta không chia lìa.” Tay anh ôm eo cô, nghiêng người hôn lên môi cô, hương xà phòng mát lạnh phả vào mặt cô. Giữa mùi hương vừa đặc biệt vừa quen thuộc này, hàng mày nhíu chặt của cô hơi giãn ra, nhưng chỉ trong chốc lát, sự buồn phiền lại kéo tới.

Anh dịu dàng nhìn cô, thầm nghĩ, anh không đòi hỏi nhiều, chỉ như vậy là tốt rồi.

Điều kỳ lạ là hai người dường như đã bên nhau rất lâu, không cần thời gian thích ứng mà lập tức bước vào thời kỳ ổn định. Anh xem hết các bài đăng trên Mạng Hàng Rào của cô, anh có rất nhiều quan điểm không giống cô, nói ra từng mục cho cô nghe, cho cô rất nhiều gợi ý. Anh cùng cô tới cửa hàng sách, thậm chí tới chợ cây ngắm cây cối, tới ngoại thành xem những ngôi nhà rộng rãi. Một ánh mắt, một tiếng thở dài, không cần nói nhiều, chỉ vậy là hiểu.

Vào một ngày cuối tháng tám, anh nói qua tuần sau anh chỉ có sáu tiết dạy, không tính bận rộn. “Không về Thanh Đài nữa?” Bấy giờ Trì Linh Đồng mới ý thức được, lúc trước anh chỉ dùng thuật khích tướng mà thôi.

“Về chứ! Một tháng về một lần, ở lại hai, ba ngày.”

Trì Linh Đồng thẹn quá hóa giận, không nói chuyện với anh hai ngày liền. Một buổi chiều nọ, cô nhắc tới chuyện lần đầu đến nhà anh ăn cơm, anh nghe, nhưng không nói chen vào, cũng không hỏi gì thêm.

“Anh không muốn nhớ lại chuyện trước kia ư?” Cô buồn bực hỏi.

“Em cũng không xuất hiện nhiều, nhớ lại làm gì?” Đôi mắt đẹp của anh nhắm lại, mê hoặc khó có thể diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

Cô nghe mà mũi hơi cay, cố gắng mãi mới nén được nước mắt tràn ra. Tình yêu này tới quá nhanh, nhưng lại tiến triển vô cùng thuận lợi. Nhưng giấy không gói được lửa, Tân Giang lại nhỏ như vậy, sớm muộn cũng phải đối mặt với Khổng Tước, cô biết ngày ấy hẳn sẽ diễn ra một cuộc tranh cãi nảy lửa.

Cô còn chưa kịp chuẩn bị thì Khổng Tước đã tìm đến, còn cầm kem theo, gõ cửa liên hồi.

Hôm ấy Tiêu Tử Thần không phải lên lớp, hai người vừa đi dạo bên bờ sông về. Anh đang đọc một cuốn tạp chí nước ngoài, còn cô đang viết về thiết kế ánh sáng của phòng khách, đôi lúc lại nói với anh vài câu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô hoảng hốt đứng bật dậy, ánh mắt đảo khắp xung quanh, xem có nơi nào để trốn tránh hay không. Anh mắng cô với vẻ mặt chỉ tiếc mài sắt mà chẳng nên kim: "Em ngồi yên đấy, anh đi mở cửa."

"Tiêu Tử Thần…sao anh lại ở đây?" Đôi mắt đẹp của Khổng Tước trợn lên, bấy giờ là một buổi chiều mùa thu, hai người trong phòng đều mặc quần áo ở nhà. Tay Khổng Tước run lên, túi giấy trong tay rơi bịch xuống đất, kem trong túi đổ ra tung tóe.

"Hai người lên giường rồi?" Cô ta dùng giọng khẳng định, cánh tay nâng lên không trung như một đấu sĩ.

"Khổng Tước, như cô thấy đấy, tôi và Linh Đồng chính thức…" Tiêu Tử Thần bình thản nhìn cô ta.

"Anh đừng nói gì cả." Khổng Tước ngắt lời anh, con mắt nhìn chằm chằm vào Trì Linh Đồng, "Tôi và anh yêu nhau mấy năm, với cái tính cách nhạt nhẽo kia thì anh chẳng làm được chuyện gì ghê gớm. Lẽ ra tôi phải nghĩ đến, phải nghĩ đến… Anh về Khế Viên trước đi, lát nữa tôi sẽ qua đó."

https://thuviensach.vn

“Chính tôi theo đuổi Linh Đồng, tôi yêu cô ấy.”

“Tôi bảo anh câm miệng, anh không nghe thấy sao?” Khổng Tước gào lên, cầm một cốc trà trên bàn ném “choang” vào tường, trong chớp mắt, mảnh vỡ bắn tung tóe trong góc phòng như mưa bay, “Chuyện này không liên quan gì đến anh, là chuyện giữa tôi và cậu ta. Đúng là không thể ngờ được, tôi lại tự tay cõng rắn cắn gà nhà như thế này đây.”

“Khổng Tước.” Tiêu Tử Thần bước tới ôm vai Trì Linh Đồng, giọng nói không lớn, nhưng lực uy hiếp lại khiến người ta không thể coi thường, “Chúng ta đã chính thức chia tay rồi, tôi và Linh Đồng ở bên nhau, không hề có lỗi với bất kỳ ai, xin cô hãy tỉnh táo một chút.”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chia tay ư? Đâu có lần nào là thật, bao giờ chẳng giận dỗi vài ngày, sau đó lại về với nhau.”

“Tôi không biết ngày trước từng có mấy lần chia tay, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhắc tới chuyện chia tay kể từ khi mất trí nhớ, tôi khẳng định mình là một người đã nói là làm. Tôi hi vọng chúng ta có thể an ổn chia tay, nhưng nếu cô muốn làm lớn chuyện, tôi sẵn sàng chơi cùng cô.” Giọng Tiêu Tử Thần lạnh lẽo tới mức khiến cả căn nhà như bước vào mùa đông rét buốt.

“Anh…Ý anh là gì?” Mặt Khổng Tước tái đi, cô ta biết những lời này của Tiêu Tử Thần là sự cảnh báo trần trụi.

“Đừng nói nữa.” Trì Linh Đồng chợt đẩy Tiêu Tử Thần ra, một cơn buồn nôn ập tới, cô chạy vào nhà vệ sinh, nôn hết mật xanh mật vàng.

“Cậu ta có thai? Rốt cuộc hai người lén lút ở với nhau từ bao giờ?” Khổng Tước như một chiếc xe chạy trên cao tốc, lao về phía trước theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần không trả lời, anh cũng vào nhà vệ sinh, giúp Trì Linh Đồng vỗ lưng.

Trì Linh Đồng đẩy anh ta ra, lau chất lỏng bên mép, đứng dậy súc miệng, "Anh về Khế Viên trước đi, em và Khổng Tước sẽ nói chuyện một cách nghiêm túc."

Tiêu Tử Thần kiên quyết không đồng ý: "Không được, đây là chuyện của anh, không liên quan tới em."

"Em và cậu ấy là bạn bè lâu năm, em nên cho cậu ấy một câu trả lời thỏa đáng. Anh đi đi, không sao đâu."

"Không thương lượng."

Cô ngẩng đầu, nhìn anh với vẻ cầu xin, "Em hứa với anh là sẽ không kích động, sẽ thật lý trí."

"Anh không lo lắng chuyện đó, anh lo…" Tiêu Tử Thần ngẩng đầu, hít sâu, "Vậy để anh đứng cạnh em, anh sẽ không lên tiếng."

"Em nhất định phải một mình đối mặt, anh ở đây thì chỉ tổ thêm dầu vào lửa thôi."

Lại có tiếng "loảng xoảng" từ bên ngoài truyền vào, không biết Khổng Tước lại ném vỡ thứ gì.

"Vậy anh sẽ đợi ngoài cửa. Hứa với anh, hãy nghiêm túc nhìn thẳng vào chuyện này, đừng lẩn trốn." Anh nâng khuôn mặt cô, chăm chú nhìn cô.

Cô rũ mi mắt, từ từ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Phía ngoài đã hoàn toàn bừa bãi, sách rơi khắp nơi, bàn ghế nghiêng ngả. Tiêu Tử Thần liếc nhìn Khổng Tước với vẻ thờ ơ, lạnh lùng bước ra khỏi nhà, đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng cắn môi, nhìn thẳng vào Khổng Tước đã gần như phát điên, mỉm cười, "Chẳng còn chỗ nào để ngồi, chúng ta đành đứng thôi!"

"Tại sao lại là anh ấy?" Khổng Tước chỉ vào mặt cô, hỏi với giọng rét buốt, "Bạn trai cậu chết rồi, tôi vô cùng vô cùng cảm thông. Cậu thương nhớ anh ta, tôi cũng hiểu cho cậu, cậu muốn tìm một người đàn ông khác để quên anh ta đi, tôi cũng ủng hộ cậu. Nhưng tại sao lại là Tiêu Tử Thần? Chẳng lẽ cậu không biết Tiêu Tử Thần là ai sao? Chúng ta vẫn luôn chia sẻ mọi thứ với nhau, trước mặt cậu tôi chưa bao giờ đề phòng, chưa bao giờ giấu diếm. Thảo nào lần này thái độ của anh ấy lại kiên quyết như vậy, cậu bán đứng tôi, là để tiện đường giúp bản thân lao vào vòng tay của anh ấy sao?"

Trì Linh Đồng lắc đầu cười khổ: "Không phải, Khổng Tước."

Khổng Tước chợt đưa tay tát Trì Linh Đồng một cái, trong chớp mắt, khuôn mặt cô sưng lên. "Vậy chuyện này là thế nào? Trì Linh Đồng, khi tôi bắt đầu yêu Tiêu Tử Thần, tôi đã ý thức được anh ấy chính là mẫu người mà cậu thích, tôi đề phòng cậu suốt ba năm, kết quả là cậu vẫn dụ dỗ được anh ấy về tay mình. Khả năng dụ dỗ đàn ông của cậu giỏi y như khả năng học tập vậy, tôi xin bái phục."

Trì Linh Đồng ôm mặt, lẳng lặng mở to mắt nhìn. Cô hiểu tâm trạng của Khổng Tước lúc này, giống như Đông Phương Bất Bại phải trải qua bao khó khăn gian khổ mới luyện thành Quỳ Hoa Bảo Điển, thứ này đại diện cho thành quả, là sự tôn vinh, bạn bảo ông ta tự phế võ công, chẳng khác nào lấy mạng của ông ta, không hề liên quan tới việc thích hay không thích.

https://thuviensach.vn

Khổng Tước thở hổn hển một lúc: “Đúng, tôi sống hơi buông thả, nhưng vì thói đời là như thế đấy, tôi chẳng phải thiên kim thế gia, cũng không phải tiểu thư nhà giàu, muốn bò lên cao thì nhất định phải trả giá. Nhưng cho dù tôi đã làm gì chăng nữa, người đàn ông mà tôi muốn lấy vẫn cứ là Tiêu Tử Thần, tôi chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ này. Ngay cả khi anh ấy biến thành bộ dạng hôm nay, tôi vẫn chấp nhận lấy anh ấy. Đúng, Tiêu Tử Thần cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sẽ mắc phải sai lầm mà đàn ông trên thế giới này đều mắc, tôi khuyên cậu đừng cố vin vào sự áy náy của anh ấy mà không chịu buông tay. Anh ấy là một người tử tế, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm cho sai lầm của mình. Nhưng liệu cậu có thể cam đoan rằng mình sẽ hạnh phúc hay không? Cậu nhìn ả mẹ kế của cậu đi, cướp cha cậu từ tay mẹ cậu, nhưng phải sống những ngày tháng thế nào, cậu hiểu quá rõ rồi. Cậu muốn tiếp bước ả ta sao?

Trì Linh Đồng thở dài: “Tới tận giờ, cậu vẫn chỉ coi anh ấy như một món đồ dự bị, một chiếc lốp xe dự phòng, thực ra cậu chưa từng yêu anh ấy, cũng chưa từng thực sự tôn trọng anh ấy. Khổng Tước, anh ấy không phải món đồ thuộc sở hữu của cậu, anh ấy có tôn nghiêm, có giới hạn nhất định. Cho dù tình cảm có sâu sắc tới đâu, nhưng nếu cậu không cẩn thận che chở thì đều chỉ như cây mạ gặp mưa, cuối cùng sẽ chết non. Có thể anh ấy không đủ phóng khoáng, không đủ hài hước, không đủ giàu có, nhưng anh ấy thực sự là một người đàn ông tốt vô cùng, anh ấy xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn, cậu không xứng.”

“Đừng nói với tôi là cậu xứng đấy nhé. Mấy hôm trước cậu còn chết đi sống lại vì người đàn ông họ Bùi gì đó, thế mà chẳng bao lâu sau cậu đã yêu người đàn ông khác tới sống dở chết dở, tình yêu của cậu thật rẻ mạt.” Khổng Tước mỉa mai.

“Tôi chỉ muốn trân trọng hiện tại mà thôi, tôi vẫn kịp ở bên anh ấy...tôi chỉ sợ mình sẽ phải hối hận, sợ...”Mắt Trì Linh Đồng đỏ lên.

https://thuviensach.vn

“Đó là hoa anh ta mua tặng cậu ư?” Khổng Tước nhìn thấy đóa hoa cúc được cắm trong lọ thủy tinh đặt bên cửa sổ.

“Không phải mua, là hái.” Trước dãy nhà giải tỏa có một bồn hoa, chủ nhân trước kia trồng khá nhiều hoa. Hoa cúc vừa nở, buổi sáng Tiêu Tử Thần đã ra hái một bó về.

Khổng Tước chợt gào khóc, “Anh ấy lại có thể hái hoa tặng cậu...” Cô ta hất cả hoa cả lọ xuống đất, giẫm đạp lên chúng một cách tàn nhẫn, vừa giẫm, vừa chửi rủa, “Tôi cho anh tặng hoa, tôi cho anh tặng hoa...”

Phát điên một hồi, cô ta ngồi xổm xuống, hai tay ôm mặt, “Tôi và anh ấy ở bên nhau mấy năm, anh ấy chưa từng mua hoa tặng tôi, cũng chưa từng mua cho tôi bất cứ món quà nào. Tại sao anh ấy lại tốt với cậu như thế? Tại sao?”

Trì Linh Đồng lẳng lặng nhìn cô ta.

Khổng Tước hất mái tóc dài, lau nước mắt trên khóe mi, nhìn cô đầy khiêu khích. “Chỉ là mấy cành hoa nát thôi, có gì ghê gớm đâu. Đàn ông thường có thời kỳ tươi mới, qua ba tháng, cậu nhìn lại xem anh ta còn đối xử với cậu như vậy nữa không? Chẳng qua giờ anh ấy đang bị mất trí nhớ, cậu thông minh nên lợi dụng điều đó để quyến rũ anh ấy. Tôi nguyền rủa hai người, nếu một ngày nào đó anh ấy nhớ lại mọi chuyện, quá khứ ùa về, ở bên cậu sẽ biến thành sự dằn vặt.” Dứt lời, cô ta kiêu ngạo bỏ đi. Trì Linh Đồng nhìn theo bóng dáng của cô ta, thấy cô ta đi về phía Tiêu Tử Thần, anh đang đứng ven đường, Khổng Tước lấy nắm tay đập vào người anh, lau nước mắt nước mũi lên khắp vạt áo anh, lại kiễng chân lên hôn anh. Anh đẩy cô ta ra hết lần này tới lần khác, nhưng cô ta vẫn cứ nhào tới, anh lại đẩy cô ta ra, trách mắng một cách nghiêm khắc.

Trì Linh Đồng dời mắt đi, khom người nhặt bó hoa cúc rơi trên nền đất. Đúng là một loài hoa kiên cường, từng bông từng bông vẫn tươi tắn như

https://thuviensach.vn

trước.

Một cánh tay ôm lấy eo cô, cằm đặt lên hõm vai cô, cô vỗ nhẹ lên tay anh, hồi lâu, hai người cứ im lặng ôm nhau như thế.

“Thực ra cậu ấy cũng rất đáng thương.” Một lúc sau, cô khẽ thở dài.

“Người đáng thương ắt có chỗ đáng giận.” Tiêu Tử Thần lạnh lùng nói.

Có lẽ vậy, tình bạn mười năm cứ thế biến mất, đúng là bị sắc đẹp mê hoặc, trọng sắc khinh bạn, cô thầm khinh bỉ bản thân một phen.

“Linh Đồng, cảm ơn em đã bằng lòng trân trọng anh.” Nụ hôn dịu dàng rơi trên vành tai cô, cô ngẩng đầu đáp lại.

Thế giới này phức tạp thế đấy, mâu thuẫn mà xô bồ, nếu muốn hiểu rõ nó, cô phải không ngừng thanh lọc, thanh lọc, tiếp tục thanh lọc!

https://thuviensach.vn

14
Tựa lan can ngắm cảnh

Cuối cùng Trì Linh Đồng quyết định chọn gỗ phong để làm chiếc thang trong phòng đọc sách. Gỗ phong tỏa hương thơm tự nhiên, vân gỗ rõ ràng, thang gỗ làm thành hình tam giác, giao nhau, có mấy bậc thang, đánh vecni mấy lần, dựa sát vào tường nhìn như một cái eke cỡ lớn. Đặt cùng bàn vẽ thiết kế trong rất đồng bộ, rất hợp nhau.

Cô dùng tay miêu tả mấy lần, Tiêu Tử Thần vẫn chưa hiểu rõ. "Em vẽ cho anh xem thử đi."

Cô cúi đầu, gõ lạch cạch trên bàn phím, ậm ờ nói: "Trong nhà không có bút vẽ."

Tiêu Tử Thần đứng dậy đi vào phòng ngủ, khi đi ra tay cầm theo một hộp bút vẽ Faber-Castell.

Cô không nói gì, khuôn mặt xinh xắn dần đỏ lên, khóe môi hơi cong lên. Từ khi về Tân Giang, cô vẫn cất hộp bút vẽ này ở đáy của va li hành lý, trước giờ chưa từng động vào nó, không biết làm thế nào mà anh tìm được nó. Anh cầm một tờ giấy, hơi cúi người, đặt một chiếc bút vào tay cô, sau đó cầm lấy tay cô. Ngón tay cầm bút thoáng run rẩy, anh mỉm cười : "Như thế này đúng không?"

Ban đầu, tay cô chuyển động theo tay anh, một đường, một điểm, một mặt, như trẻ con đang vẽ lung tung, sau đó, anh dần thả tay ra, chiếc bút trong tay cô như có sinh mệnh, mỗi đường nét đều vô cùng chuẩn xác.

https://thuviensach.vn

Nhìn chiếc thang được vẽ một cách sinh động trên giấy, khóe môi Tiêu Tử Thần cong lên: "À, hóa ra là như vậy!" Bản thiết kế tranh nhiều màu sắc khác hẳn với thiết kế đồ họa 3D, càng dễ dàng biểu đạt cảm quan nội tâm của nhà thiết kế. Gỗ cũng có sinh mệnh, đặc biệt là khi chưa được mài dũa điêu khắc, vân gỗ sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới kết cấu của vật dụng.

Trì Linh Đồng ngồi tựa vào lưng ghế, tựa như vừa vượt qua ngàn núi trăm sông. Tay cô xiết chặt chiếc bút, cô...lại vẽ được rồi, trong thoáng chốc, cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Hai tay cô ôm lấy eo Tiêu Tử Thần, cánh cửa nội tâm mà cô từng đóng chặt, mỗi ngày lại hé mở thêm một chút với anh. Liệu đây có phải dấu hiệu gió xuân thổi xanh bờ Giang Nam một lần nữa hay chăng?(*)

(*) *Câu này tác giả mượn ý từ câu thơ "Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn". Góp xuân lại thổi xanh bờ Giang Nam trong bài "Bạc Thuyền Qua Châu" của nhà thơ Vương An Thạch.*

"Tử Thần,hóa ra anh cũng biết vẽ!"

"Anh từng nói là anh không biết vẽ sao? Hay là chúng ta cùng nhau thiết kế căn nhà này nhé?" Tiêu Tử Thần để mặc cô ôm mình, vừa cười vừa chỉ chủ đề "Ở bên nhau" trên màn hình.

"Sau này chúng ta sẽ cùng thiết kế căn nhà của chúng ta. Còn thứ này, em muốn hoàn thành nó một mình." Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chứa đầy sự bất an, chỉ sợ anh hiểu lầm.

"Anh có thể đồng ý với em, nhưng em cũng phải chấp thuận chuyển vào Khế Viên ở cùng anh bắt đầu từ tuần sau." Tân Giang đã vào thu, thời tiết càng ngày càng lạnh, cửa sổ trong căn nhà giải tỏa này không kín gió, nếu như có một đợt mưa tuyết ùa về, có khi ống nước cũng đóng băng luôn.

Mặt Trì Linh Đồng đỏ lên, "Như vậy thì...không hay lắm, không biết giải thích với cha mẹ thế nào nữa."

https://thuviensach.vn

“Em tưởng họ không biết chúng ta đang ở bên nhau ư?” Tiêu Tử Thần cười đầy bí hiểm. Lửa từ sao trời có thể thiêu cháy cả một đồng cỏ. Nhờ công của Khổng Tước, chỉ mới ba ngày mà chuyện Tiêu Tử Thần thay lòng đổi dạ đã được loan báo khắp nơi, từ Tân Giang tới Thanh Đài, lại từ Thanh Đài tới Ninh Thành. “Anh quên không nói với em, một tiếng nữa Tử Hoàn sẽ đến nơi.”

“Đến đâu cơ?” Trì Linh Đồng hoảng hốt.

Tiêu Tử Thần bận rộn mà vẫn thong dong thu xếp laptop, sách dạy học để chuẩn bị đi làm. “Đến đây. Em cứ ở nhà thôi, không cần đặc biệt tiếp đón gì hết, em ăn gì thì Tử Hoàn ăn nấy.”

“Tiêu Tử Thần, anh quá xấu xa.” Trì Linh Đồng nghiêm túc kháng nghị.

Tiêu Tử Thần dịu dàng hôn lên môi cô, “Linh Đồng, có một số chuyện chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, nhưng cũng có lúc, em phải học cách xử lý vấn đề một mình. Vì anh, dũng cảm lên nào.”

Trì Linh Đồng như một con kiến bò trong chảo nóng, đi tới đi lui một hồi thì Tiêu Tử Hoàn đến, đeo kính râm, hút thuốc, như một đại ca xã hội đen, tay cầm theo một cái giỏ trúc lớn. Anh ta lẳng lặng bước vào nhà, sau đó lật giỏ trúc ra, lộn lại, từng con từng con cua xanh phun bọt phì phì, ngang ngược bò ra.

“Anh làm gì thế?” Trì Linh Đồng lúng ta lúng túng, định bắt chúng lại nhưng rồi không dám, sợ bị kẹp sưng tay.

Tiêu Tử Hoàn tháo kính râm, cười xấu xa: “Nhân danh mặt trăng! Tôi sẽ trừng trị cô!”

https://thuviensach.vn

“Tôi đã làm gì sai nào...úi!” Một con cua bò lên chân Trì Linh Đồng, cô nhảy dựng lên.

Mắt Tiêu Tử Hoàn lộ vẻ hung ác: “Cô cứ tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi, đột nhiên thành chị dâu của tôi, cô bảo tôi làm sao mà chịu được?”

“Một bàn tay vỗ chẳng thành tiếng, sao anh không hỏi tội anh trai anh đi?” Trông mấy con cua có vẻ ngốc nghếch, nhưng bò không hề chậm, thấy chúng nó chia nhau hành động, bò về tứ phía, Trì Linh Đồng phát hoảng.

“Anh trai tôi chịu bao giày vò vì cô. Lần trước trở lại Thanh Đài, anh ấy buồn bã suy sụp, mất ăn mất ngủ, khốn khổ vì tình, khiến tôi suýt nữa thì mắc bệnh tim luôn, cứ nghĩ anh ấy bị ai đánh tráo rồi. Tôi còn tưởng là ai cơ, hóa ra kẻ đầu sỏ chính là cô.”

“Anh định thừa nước đục thả câu à?” Trì Linh Đồng không biết làm thế nào, đành cầm vợt cầu lông, đuổi theo đập cua.

“Đừng, ngốc thế, tôi mua mất bao nhiêu tiền đấy.” Tiêu Tử Hoàn ngăn cản Trì Linh Đồng, lườm cô, “Nhìn đây này, giữ lấy mai nó, hành động nhanh một chút.”

Những con cua kia dường như sợ anh ta, thấy anh ta lại gần, con nào con nấy ngoan ngoãn nằm im trên đất. Chỉ một chốc, giỏ trúc lại đầy ắp. Trì Linh Đồng dở khóc dở cười, “Đùa thế thì hay lắm hả? Nói mau, mục đích anh đến Tân Giang là gì?”

“Lấy lòng chị dâu tương lai, chẳng phải người ta thường nói chị dâu cả như mẹ sao, đám cua này chính là quà hiếu kính của tôi.”

Trì Linh Đồng suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ, cô xin thề “thù này không báo không phải quân tử”. “Tiêu Tử Hoàn, anh hãy cầu trời khấn phật đi, đừng bao giờ để rơi vào tay tôi.”

https://thuviensach.vn

“Chị dâu, chị nói làm em sợ quá đi mất!” Tiêu Tử Hoàn hí ha hí hửng rửa cua, thái hành và gừng, dùng dây cỏ buộc từng con cua lại, sau đó bỏ vào nồi luộc, rồi nấu cơm, lại làm món củ cải xào thịt và canh cà chua trứng gà. Bữa trưa của hai người rất phong phú, Trì Linh Đồng không kiềm chế nổi, ăn liền tù tì hai con cua, sứt cả da miệng. Thế nhưng, vẫn biết đường mà khen một câu món cua cực kỳ ngon.

Tiêu Tử Hoàn tới Tân Giang để nhập hàng cho Giang Tiên Quán, ăn cơm xong là đi ngay, trước khi đi anh ta mới nột câu tiếng người: “Em gái à, thực ra tôi thấy mừng thay cho anh cả, cuối cùng anh ấy cũng sáng mắt ra rồi. Quay lại Thanh Đài sớm chút nhé, mẹ tôi thường xuyên nhắc tới cô đấy!”

Đây cũng xem như một lời chúc phúc đi, Trì Linh Đồng quyết định mỉm cười xóa bỏ thù hận, không thèm so đo với hành động ấu trĩ của anh ta hôm nay.

So với chuyến thăm hỏi bất thường của Tiêu Tử Hoàn thì bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi hòa hoãn hơn nhiều. Không phải ông thiên vị cho con gái mình, chuyện dạy dỗ Trì Linh Đồng, hai ông bà vô cùng tự tin. Một mầm non kiên cường mới có thể thành một cái cây vững chắc, không thể đột nhiên mọc nghiêng ngả xiêu vẹo được. Khổng Tước khóc dứt ruột dứt gan trong điện thoại, nhưng hai người vẫn tỉnh táo phân tích lại tất cả mọi chuyện. Thực ra lòng cũng thầm vui mừng, Đồng Đồng đã bắt đầu một tình yêu mới, phải chăng là đã vượt qua nỗi ám ảnh về Bùi Địch Thanh? Hai người quyết định để bà Đàm Trân đón Trì Linh Đồng tới để nghiêm túc nói chuyện một phen.

Tiêu Tử Thần đưa Trì Linh Đồng tới bến xe, hứa là cuối tuần sẽ tới đón cô, sau đó sẽ xin phép bà Đàm Trân cho Trì Linh Đồng đính hôn với anh. “Ở cùng nhau là chuyện lớn, hai bên cha mẹ đều là người vô cùng truyền thống. Em đừng sốt ruột, đính hôn chỉ là thủ tục thôi mà.” Từ khi chính

https://thuviensach.vn

thức yêu nhau, đây là lần đầu tiên hai người xa nhau, cả hai đều tỏ vẻ lưu luyến không thôi.

Ông Quan Ấn Đạt không ở nhà, buổi tối chỉ có bà Đàm Trân và Trì Linh Đồng ăn cơm cùng nhau.

"Mấy hôm nay ông ấy đang phải tăng ca, có một vụ án hùn vốn phi pháp gây chấn động toàn quốc mới xảy ra. Thủ phạm là một người phụ nữ trung niên, mặt mũi đầy đặn, trên chóp mũi có một nốt ruồi đen, thường xuyên xuất hiện trên ti vi, chắc con cũng từng thấy rồi. Bà ta lợi dụng thời kỳ mở rộng sản xuất để thu của nhân dân hơn tỷ nhân dân tệ tiền vốn phi pháp, sau đó chuyển tiền sang nước ngoài. Khi bà ta chuẩn bị trốn đi thì bị ngành công an phát hiện, nhưng chỉ kịp bắt giữ nhân viên có liên quan, bà ta và con gái vẫn đang lẩn trốn. Hải quan chưa có thông tin đăng ký xuất nhập cảnh của bà ta, chứng tỏ bà ta còn ở trong nước. Cấp trên yêu cầu Sở công an phải bắt giữ bà ta về quy án trong vòng ba tháng, cũng phải lấy lại được toàn bộ số tiền. Dượng Quan của con bận rộn tới sứt đầu mẻ trán, miệng cũng mọc mụn sưng lên kìa. Ôi!" Bà Đàm Trân nói.

"Chẳng lẽ bà ta không chi tiêu, không dừng lại nghỉ ngơi? Mấy mục này đều phải đăng ký." Trì Linh Đồng thấy đây là chuyện khá đơn giản.

"Bà ta có đến mấy tờ chứng minh thư, chuẩn bị kỹ càng từ lâu rồi."

"Thế...thế nhưng khuôn mặt làm sao thay đổi được?"

"Phẫu thuật thẩm mỹ ngày càng phát triển, thay đổi khuôn mặt cũng là chuyện dễ dàng. Con có nhớ hồi bé con xem phim "Lật mặt" của Ngô Vũ Sâm không, còn sợ tới mức không dám đi ngủ, nằng nặc đòi mẹ ngủ cùng con."

Trì Linh Đồng mở to mắt: "Đó là phim điện ảnh, phóng đại lên thôi, sao hiện thực có thể như thế được. Trên mặt có rất nhiều dây thần kinh, cũng

https://thuviensach.vn

không phải mặt nạ, muốn đeo thì đeo, muốn tháo thì tháo!”

Bà Đàm Trân mỉm cười: “Con và Tử Thần ngồi với nhau thì thường tán gẫu cái gì thế hả, cậu ấy là tiến sỹ y học, không cho con biết ngày nay y học đã tiến bộ tới mức chúng ta không thể tưởng tượng nổi à.”

Vấn đề xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ như vậy, Trì Linh Đồng không kịp đề phòng, miệng ngậm đầy cơm, nuốt cũng không được, không nuốt cũng chẳng xong.

Bà Đàm Trân múc cho cô một bát canh: “Đồng Đồng, con thấy mẹ ở cái tuổi này rồi, vậy mà vẫn kết hôn với dượng Quan, con cho là vì sao?”

“Không ai biết tình cảm sẽ đi về đâu, nhưng người may mắn có thể dắt tay nhau tới cuối con đường, nhưng cũng có người đi nửa đường là buông tay. Thượng đế cho loài người tới thế giới này, nhất định sẽ không để người ta sống cô đơn suốt đời. Trên đường đi, có lẽ con sẽ đau khổ khi buông bỏ một người, nhưng rồi con vẫn nắm lấy một bàn tay khác, chỉ cần con có dũng khí, hạnh phúc sẽ ở bên con. Đồng Đồng, dượng Quan của con nhìn Tử Thần lớn lên, cậu ấy là một chàng trai tốt.”

Trì Linh Đồng uống canh cho dễ nuốt cơm, không dám nói bừa. Cô nghĩ mẹ của mình làm gương cho người khác đã lâu, dạy dỗ một hồi là chuyện bình thường, nhưng không ngờ bà sẽ lấy bản thân ra làm ví dụ.

Bà Đàm Trân nói tiếp: “Khổng Tước nói cậu ấy bội bạc, mẹ không tin. Khổng Tước không phải người xấu, nhưng tâm hồn quá buông thả và tham lam, lại không hề thành thật.”

“Mẹ, chúng ta đừng đánh giá nhân sinh quan của người khác, mỗi người lại có lối sống riêng của mình.” Cho dù thế nào, Tiêu Tử Thần từng là bạn trai của Khổng Tước, sông Nhược Thủy nhiều nước như vậy, cô không nên múc gáo nước này, nhưng cô lại khăng khăng múc nó(*).

https://thuviensach.vn

(*) *Câu này tác giả mượn ý từ câu nói của Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng-"Nhược Thủy tam thiên, chích thủ nhất biều" – có nghĩa là: Sông Nhược Thủy có rất nhiều nước, nhưng ta chỉ cần một phần nhỏ trong số ấy. Nghĩa rộng hơn là: Trong tình yêu, dù trên đời này có rất nhiều người nhưng ta chỉ yêu mình người đó.*

Bà Đàm Trân gật đầu đồng cảm, thôi, con gái mình là người hiền hậu.

Với lời xin phép đính hôn của Tiêu Tử Thần, bà Đàm Trân chấp nhận một cách thấu tình đạt lý, ông Trì Minh Chi cũng không có ý kiến gì. Tiếp đó, ông Quan Ẩn Đạt và ông Tiêu Hoa thân mật trao đổi qua điện thoại, quyết định chọn ngày đính hôn vào mười sáu tháng sau.

Hai người chỉ ở lại Ninh Thành một buổi tối, ngày hôm sau Tiêu Tử Thần có giờ dạy. "Ừm, anh lái xe tới đây ư?" Trì Linh Đồng đứng trước chiếc Regal màu đen không hề nổi bật, mắt suýt rơi khỏi tròng.

"Anh có bằng lái xe." Tiêu Tử Thần mở cửa xe, giúp cô thắt dây an toàn.

Trì Linh Đồng bỏ qua tâm trạng bứt rứt trong lòng: "Anh không bận tâm tới tai nạn trước kia nữa sao?"

"Thỉnh thoảng trong đầu anh cũng hiện lên những hình ảnh về vụ tai nạn, sẽ toát mồ hôi. Nhưng đây là rào cản mà anh cần vượt qua, không thể bắt em phải chen chúc trên xe buýt mỗi khi ra khỏi nhà. Hôm trước, sau khi đưa em ra bến xe, anh đã quyết định rồi."

Tay cô chạm vào khuôn mặt anh, vuốt nhẹ từ gò má lên phía trên, luồn vào mái tóc anh, hả? Đầu ngón tay cô chạm vào thứ gì đó gợn gợn, như là vết sẹo. "Lúc đó khuôn mặt anh cũng bị thương sao?" Cô rẽ tóc anh ra, nhìn kỹ phần chân tóc, đúng là có rất nhiều vết sẹo.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần nắm chặt tay cô, áp lên môi mình, dịu dàng hôn lên từng ngón tay cô. “Không phải bị thương một chút, anh nghe kể lại là, gần như hoàn toàn biến dạng, khuôn mặt này của anh đã được làm lại một lần nữa. Lục phủ ngũ tạng trong bụng cũng sai lệch, có thể sống sót đã là may mắn cực kỳ cực kỳ lớn của anh. Cho nên tuy mất đi ký ức, nhưng giờ phút này anh không hề đau khổ chút nào.”

Nghĩ đến sự bao dung và mạnh mẽ của anh, dường như trái tim cô đã bị một cơn mưa phùn thấm ướt, mềm mại mà dịu dàng.

“Nếu em không dám ngồi xe của anh, anh sẽ đưa em tới trạm xe.” Anh cong khóe môi với vẻ trêu chọc.

“Anh dám lái thì em dám ngồi.” Cô hiên ngang ngẩng đầu. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong xe, từng luồng từng luồng khí ấm ngưng tụ ở nóc xe.

*****

Khả năng thích ứng của Tiêu Tử Thần rất nhanh, anh dạy tiếng Anh như cá gặp nước, trong công việc kiểm soát đầu tư và giao lưu học sinh với phía Hồng Kông, năng lực quản lý tiềm tàng nhiều năm của anh có dịp bộc lộ, Học viện y vô cùng coi trọng anh. Học kỳ vừa bắt đầu chưa lâu, anh đã được thăng chức lên một vị trí lãnh đạo không lớn không nhỏ. Vừa phải dạy học, vừa phải giải quyết những chuyện khác, nhưng anh lại xử lý rất gọn gàng, còn dành ra được thời gian để giúp đỡ Trì Linh Đồng, đặt khách sạn, viết thiếp mời.

Sau khi đính hôn, Trì Linh Đồng sẽ chuyển tới Khế Viên, Tiêu Tử Thần nói cần làm quen với hoàn cảnh mới, Tiêu Tử Thần mượn cớ mời cơm, ngắm bát đũa, nhanh chóng dụ dỗ được Trì Linh Đồng bước vào Khế Viên.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên đi vào Khế Viên, Trì Linh Đồng cũng không xúc động như cô vẫn tưởng. Tuy chưa từng bước vào, nhưng nhắm mắt lại, từng viên gạch, từng cành cây ngọn cỏ cô đều rõ như lòng bàn tay.

Tiêu Tử Thần ở tòa nhà thứ hai sát bên bờ sông, phía dưới tòa nhà chính là khoảng sân có căn nhà mà Trì Linh Đồng thường xuyên dạo qua.

"Trước khi chuyển tới, anh từng tìm quản lý hỏi xem có thể để anh chuyển tới căn nhà phía dưới kia không, anh có cảm tình với căn nhà đó." Tiêu Tử Thần đun nước, rót cho Trì Linh Đồng một chén trà bưởi, rồi bưng một đĩa bánh gato chocolate từ phòng bếp ra.

Chén trà nóng khiến Trì Linh Đồng vội rụt tay về, đưa lên môi thổi thổi. "Quản lý trả lời thế nào?"

"Họ nói căn nhà đó không cho thuê. Anh hỏi chẳng phải vẫn đang đóng cửa để đó sao, còn chưa trang trí nữa, bọn họ nói đó là vì chủ nhà còn chưa đưa ra phương án thiết kế. Anh lại hỏi chủ nhà là ai, anh có thể thương lượng với người nọ không, họ nhìn anh bằng ánh mắt quái lạ một lúc, rồi mới nói chủ nhà là một đôi tình nhân làm trong giới thiết kế phòng ốc, cực kỳ xuất chúng, vốn định trang trí căn nhà theo ý họ, nhưng sau đó có việc nên vẫn để vậy. Ừm, em sao thế?" Tiêu Tử Thần chợt thấy ánh lệ thoáng hiện lên trong mắt Trì Linh Đồng.

Trong khoảnh khắc ấy, tâm trạng của Trì Linh Đồng tựa như một tấm vải trắng bị lời nói của anh nhuộm màu, chợt thấy lòng mình đau đớn khôn cùng. "Em...thấy rất hâm mộ." Cô cười khổ.

"Sao phải hâm mộ, sau này chúng ta cũng có căn nhà do chúng ta cùng nhau thiết kế." Tiêu Tử Thần dịu dàng tiếp lời.

Có thì cũng chỉ là "lại có" mà thôi, không có tâm trạng của lần đầu tiên nữa. Trì Linh Đồng cố kìm lại dòng nước mắt sắp rơi, cúi đầu uống trà.

https://thuviensach.vn

Nhà của Tiêu Tử Thần được bố trí theo phong cách "Dòng dõi thư hương" điển hình, đưa mắt nhìn, thấy đâu đâu cũng có sách. Gian phòng lớn nhất là phòng đọc sách, quanh phòng đều là tủ sách. "Chỗ kia đều là sách về y học, anh rất ít khi đọc chúng, mà đọc cũng không hiểu. Anh thường đọc những cuốn sách này." Tiêu Tử Thần chỉ vào một chồng sách nhỏ trên bàn, đó là một loạt băng đĩa tiếng Anh, tài liệu dạy học tiếng Anh và cuốn Đại từ điển đồ sộ.

Trái tim Trì Linh Đồng chợt lỗi một nhịp, cô run rẩy cầm lấy cuốn "Nhà ở Trung Quốc" và cuốn "Lịch sử kiến trúc phương Tây". "Anh...tại sao anh lại có hai cuốn sách này?" Cô ngạc nhiên hỏi.

Một chút bối rối hiện lên trong đôi mắt anh: "Anh muốn bước vào thế giới của em, hiểu thêm về em, mấy hôm trước anh tới cửa hàng sách, mua hai cuốn sách này, trong đó có kiến trúc Trung-Tây kết hợp, anh muốn nhanh chóng học xong."

"Em phức tạp đến thế ư?" Cô nhào vào lòng anh, cắn nhẹ lên tay áo sơ mi của anh.

Tiêu Tử Thần cười ha ha, vuốt tóc cô, "Không phức tạp, nhưng nếu muốn thấu hiểu thì cũng phải phí chút tâm tư. Mười ngày nữa, chúng ta sẽ đính hôn, em có đặc biệt muốn mời một người bạn nào không, anh để dư lại cho em mười tấm thiếp mời, vậy đã đủ chưa?"

Trong đầu cô thoáng hiện lên khuôn mặt của Khổng Tước, thở dài bất đắc dĩ. "Đủ rồi, em cũng không có nhiều bạn."

*****

Người đầu tiên mà Trì Linh Đồng đưa thiếp mời là Hi Vũ, cô thấy mình nên chia sẻ tình trạng hiện tại của bản thân cho người bạn trai cũ luôn quan

https://thuviensach.vn

tâm tới mình này.

“Cậu sắp kết hôn? Cậu sắp kết hôn? Cậu sắp kết hôn?” Cậu ta không thể tin nổi, không thể chấp nhận được.

“Có biết chữ không đấy, là đính hôn.” Trì Linh Đồng chỉ vào chữ trên thiếp mời.

Một lúc sau, cậu ta mới cầm lấy thiếp mời, từ từ mở ra. Sau đó cậu ta nhảy dựng lên như thể phát điên. “Sao cậu phải cướp bạn trai của Khổng Tước, người mà cậu nên cướp là tôi.” Cậu ta chỉ vào ngực của chính mình. “Tôi không sánh bằng tên mọt sách kia ư? Ít nhất thì trước đây chúng ta đã có nền móng tình cảm, nếu cậu muốn cướp lấy tôi, chắc chắn tôi sẽ không rụt rè, mà sẽ ngoan ngoãn chiều theo ý cậu. Hoặc là cậu chỉ cần ám chỉ thôi, tôi làm kẻ phụ bạc cũng được.”

Trì Linh Đồng bị mấy câu nói tựa sấm sét này của cậu ta bổ cho ngoài khét trong sống. “Thực ra tôi cũng từng nghĩ tới chuyện quay lại với cậu.”

“Thật sao?” Hi Vũ bình tĩnh lại, ngồi xuống lẳng lặng chờ cô nói tiếp.

Trì Linh Đồng gật đầu: “Nhưng vì tôi là một người thông minh, người thông minh sẽ không phạm vào cùng một sai lầm, đúng không? Chúng ta từng yêu nhau trong những tháng năm đẹp nhất của cuộc đời, kết cuộc là suýt nữa trở mặt thành thù. Bây giờ hai chúng ta đều đến tuổi này rồi, từng trải qua gió mưa thử thách, đã sớm mất đi sự ngây thơ khờ dại, hơn nữa trong lòng cũng đều có người khác, nếu chúng ta về với nhau thì sẽ có một hồi mưa gió máu tanh mất thôi. Vì hòa bình của Tổ quốc, tôi đành bỏ qua ý định này.”

“Cậu cứ bịa đặt tiếp đi, coi tôi như đồ đần để mà đùa giỡn.” Hi Vũ giận dữ quay mặt đi nơi khác, lấy một bao thuốc lá từ trong túi, rút ra một điếu,

https://thuviensach.vn

nhưng không hiểu sao sờ soạng một hồi mới nhận ra mình không mang bật lửa, giận dữ vò nát cả điếu thuốc.

Trì Linh Đồng nhìn cậu ta, lòng cũng hiểu được lần này Hi Vũ đã dốc hết sức lực, không khỏi hơi bối rối.

“Trì Linh Đồng, tôi nói cho cậu biết, cũng chỉ có Hi Vũ tôi đây là hèn mọn, cam tâm tình nguyện để mặc cậu giày vò hành hạ, bởi vì tôi thật lòng thương cậu, đời này sẽ không có ai đối xử tốt với cậu như tôi đâu.”

“Hi Vũ…” Trì Linh Đồng cúi đầu.

Hi Vũ xua tay: “Thôi không cần nói nữa, cậu không thích tôi, nếu không với sự thông minh của cậu, tôi đã sớm thuộc về cậu rồi.”

Trì Linh Đồng dở khóc dở cười: “Sau khi Tiêu Tử Thần và Khổng Tước chia tay, chúng tôi mới đến với nhau. Cậu đừng nói tôi như nữ thổ phỉ thế chứ.”

“Nhưng anh ta vẫn là bạn trai cũ của Khổng Tước, nhất định là trước kia cậu đã yêu thầm anh ta, nên mới chấp nhận phạm vào kiêng kỵ như vậy.”

“Đừng nói tới những chuyện này nữa được không?” Trì Linh Đồng đầu hàng, “Nếu cậu không muốn tới dự, tôi có thể thông cảm cho cậu.”

“Sao lại không đi, tôi sẽ đi, còn phải ăn mặc thật đẹp trai phóng khoáng, đẹp áp đảo tên mọt sách kia, để cậu hối hận chết thôi.” Hi Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

“Cậu có mặc váy thì tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Bây giờ chúng ta tạm biệt nhau được chưa?” Trì Linh Đồng day day trán, đứng lên.

“Cậu đúng là đồ vô lương tâm.” Hi Vũ lầm bầm phía sau.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng đứng lại trước cửa: “Hi Vũ, cảm ơn cậu đã từng quý trọng tôi.”

“Giờ mới thấy nói một câu tiếng người.” Hi Vũ nhìn theo bóng dáng đẩy cửa rời đi của Trì Linh Đồng, cười ha ha nói, sống mũi cay cay. Cô gái năm xưa cậu từng yêu thương, cuối cùng vẫn thành cô dâu của người khác.

*****

Tuy nói đính hôn chỉ là một thủ tục bình thường, nhưng quá trình vẫn rất phiền phức. Trì Linh Đồng phải đi đặt lễ phục, phải làm tóc, còn phải giảm cân, nhưng Tiêu Tử Thần không chấp nhận mục này. “Em gầy thêm chút nữa thì có thể mua quần áo ở cửa hàng trẻ em được rồi đấy.” Thực ra, Trì Linh Đồng đã giữ dáng khá ổn rồi, khi thử lễ phục, nhân viên cửa hàng đều hâm mộ làn da trắng trẻo đầy sức sống của cô.

Lễ phục là một bộ váy đính ngọc trai, eo được chỉnh sửa vừa vặn, vai trễ để lộ xương quai xanh thanh tú uyển chuyển, cũng có thể đeo thêm một sợi dây chuyền ngọc trai. Nhân viên cửa hàng cầm một hộp trang sức đến cho cô chọn, đang chọn thì nghe thấy một cô dâu đang thử váy cưới bên cạnh tám chuyện với bạn thân: “Cậu đã nghe chuyện cái cô Khổng Tước trên đài phát thanh gào khóc nức nở trong chương trình trực tiếp chưa?”

“Ừ, bây giờ cô ta dẫn chương trình giờ vàng “Lắng nghe” vào tám giờ tối, là chương trình giao lưu với thính giả về chuyện tình yêu, hình như cũng hot lắm. Tối qua khi đang dẫn, cô ta nói nỗi đau lớn nhất của đời người chính là bạn trai yêu bạn thân, bị hai người phản bội cùng một lúc, nói xong thì bật khóc.”

“Chẳng lẽ chọc trúng chỗ đau?”

https://thuviensach.vn

Hai người che miệng cười khúc khích. Trì Linh Đồng đẩy hộp trang sức ra, ngửa đầu tựa lên ghế sofa, tới khi Tiêu Tử Thần đến đón cô, cô vẫn không thay đổi dáng ngồi.

Xe chạy ra Ban quản lý Khế Viên, Tiêu Tử Thần dừng xe, lấy ví tiền từ trong túi, "Em vào đây nộp phí dịch vụ sinh hoạt quý này nhé, anh đi đỗ xe."

"Không phải tới ngân hàng nộp sao?" Trì Linh Đồng cầm lấy ví tiền.

"Quý này anh nộp muộn, nộp ở đây luôn!" Tiêu Tử Thần chờ cô xuống xe, bèn lái xe vào hầm để xe dưới lòng đất.

Trì Linh Đồng đi vào Ban quản lý, thấy một căn phòng có gắn ba chữ "Phòng tài vụ" trước cửa, cô bèn ngó vào một chút, thấy trong phòng có khá nhiều người. "Xin hỏi phí dịch vụ sinh hoạt thì nộp ở đây đúng không?" Cô gõ cửa, hỏi.

Người trong phòng đều quay lại, Trì Linh Đồng chợt nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp trong đám người, khuôn mặt kia hiển nhiên cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của cô. "Cô…tại sao cô lại ở đây?" Vì hốt hoảng, giọng nói của cô ta hơi khàn.

Trì Linh Đồng lạnh lùng đáp: "Nhà tôi ở đây." Lần đầu tiên đầu cô nảy ra một ý nghĩ, tại sao khi ấy người chết không phải là Tống Dĩnh?

"Dựa vào đâu mà cô được phép ở đây?" Khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ dằn biến dạng.

Trì Linh Đồng thờ ơ liếc nhìn cô ta, quay ra hỏi nhân viên trực ban đang ngồi trong văn phòng phía sau, "Phí dịch vụ sinh hoạt của một quý là bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt của nhân viên trực ban hơi tái xanh: “Xin hãy chờ một chút. Xin lỗi, chị Tống, chuyện mà chị muốn biết, chúng tôi không thể trả lời được.”

“Cô không chịu trả lời thì có. Cô phải hiểu, Khế Viên này là sản nghiệp của nhà họ Bùi, tôi là dâu trưởng của nhà họ Bùi, tôi có quyền biết về các khoản mục tài chính.” Tống Dĩnh thẹn quá hóa giận, giọng điệu hống hách.

Nhân viên trực ban cũng nổi giận: “Khế Viên mang họ Bùi, nhưng chỉ thuộc về tiên sinh Bùi Địch Thanh mà thôi, không liên quan đến nhà họ Bùi nhà họ Lý nào hết.”

“Giờ Bùi Địch Thanh đã chết rồi, đương nhiên nơi này phải thuộc về nhà họ Bùi.”

Nhân viên trực ban cười khẩy, quay người lấy ra một phần tài liệu từ trong quầy hồ sơ: “Có lẽ chị Tống không biết rồi, Khế Viên này còn thuộc về một người khác nữa.”

Người trong phòng đều mở to mắt, thân thể Trì Linh Đồng khẽ run lên, cô quay người định đi ra ngoài, thì thấy Tiêu Tử Thần đã đứng trước cửa tự bao giờ.

“Khi còn sống, tiên sinh Bùi Địch Thanh từng lập di chúc, nếu anh ấy gặp bất trắc, tất cả mọi thứ của Khế Viên đều chuyển về danh nghĩa của tiểu thư Trì Linh Đồng.”

“Cô nói bậy, Địch Thanh không thể chuyển tài sản hơn trăm triệu(*) cho một người không rõ lai lịch.” Mắt Tống Dĩnh như phun ra hai tia lửa, bắn thẳng về phía Trì Linh Đồng.

(*) *Trên 350 tỷ VNĐ*

https://thuviensach.vn

“Nếu còn gì thắc mắc, mời chị liên hệ với luật sư. Chị Tống, phiền chị tránh sang một bên, tôi còn phải làm việc. Chào cô, xin hỏi cô muốn nộp phí dịch vụ sinh hoạt cho căn hộ nào?”

“Tôi…” Mặt Trì Linh Đồng đã trắng nhợt như tuyết.

“Để tôi.” Tiêu Tử Thần hờ hững bước vào.

“Thầy Tiêu…” Tống Dĩnh hoảng hốt lui ra sau mấy bước, như vừa nhìn thấy ma, “Anh…sao anh cũng ở đây?”

“Chúng ta quen nhau sao?” Tiêu Tử Thần nhíu mày, hỏi với vẻ xa cách.

Tống Dĩnh cười khan, ánh mắt trốn tránh, “Từng gặp một lần. À, anh mất trí nhớ, không nhớ cũng không sao. Anh…ở chung với cô ta?”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi, có vấn đề gì không?” Giọng điệu của Tiêu Tử Thần đã lộ vẻ bực bội.

“Vừa nãy anh không nghe thấy sao, cô ta…là chủ của Khế Viên…” Vẻ mặt của Tống Dĩnh vừa ghen tức vừa oán hận.

“Tôi biết.” Tiêu Tử Thần dời mắt đi, đưa tay ôm lấy Trì Linh Đồng đang lảo đảo chực ngã, “Một lát là xong thôi, em không sao chứ?”

“Em không sao.” Trì Linh Đồng mỉm cười đầy miễn cưỡng.

“Cô đúng là nhanh tay nhanh chân, vừa có tình yêu vừa có tiền tài.” Dường như không thể chịu nổi việc hai người thân mật với nhau, Tống Dĩnh mỉa mai chế nhạo. “Cô đang hả hê lắm đúng không, hai người đàn ông ưu tú đều bị khuôn mặt ngây thơ này của cô lừa phỉnh.”

Trì Linh Đồng mỉm cười hờ hững: “Cô cũng vậy, cô Tống.”

https://thuviensach.vn

Mặt Tống Dĩnh đờ ra: “Nhưng cô đừng vội đắc ý, tôi sẽ không để cô được lợi. Di chúc của Địch Thanh rõ ràng là không hợp lý, tôi sẽ tìm luật sư chứng minh nó không có hiệu lực, cô chẳng là gì của anh ấy, dựa vào đâu mà chiếm lấy mọi thứ của anh ấy?”

“Ồ, chúc cô thành công!”

Nhân viên trực ban lập biên lai thu phí cho Tiêu Tử Thần, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hai người nắm tay nhau bước ra khỏi phòng tài vụ. Trên đường về nhà, hai người đều im lặng, nhưng vừa bước vào cửa, người Trì Linh Đồng chợt mềm nhũn, may mà Tiêu Tử Thần đỡ kịp nên cô mới không ngã ra đất.

Anh dìu cô ngồi xuống sofa, thấy hai tay cô lạnh như băng. Anh ôm cô vào lòng. Cô tựa trước ngực anh, im lặng rất lâu, chỉ có thân thể không ngừng run rẩy.

Một lúc lâu sau, anh nghe thấy cô thở dài buồn bã: “Sau khi từ Thanh Đài chuyển về Tân Giang, có một ngày em nhận được điện thoại của luật sư, mới biết anh ấy để lại Khế Viên cho em, em từ chối. Nhưng luật sư nói anh ấy đã qua đời, em nhất định phải tiếp nhận phần tài sản này. Em không biết làm thế nào, đành ủy thác chuyện quản lý Khế Viên cho công ty kế toán và công ty quản lý đô thị. Để xây dựng Khế Viên, anh ấy đã vay một khoản tiền lớn, hiện tại tiền cho thuê của Khế Viên chỉ đủ bù lại khoản vay ấy, cũng không dư thêm chút gì. Em muốn chờ tới khi trả hết khoản nợ, sẽ trao lại Khế Viên cho con gái anh ấy. Tống Dĩnh nói đúng, em chẳng là gì của anh ấy, đến con người anh ấy cũng không giữ được, dựa vào đâu mà giữ lấy Khế Viên?” Mặc dù đây là tác phẩm mà cô tâm đắc nhất.

“Em chắc chắn đó là con gái của anh ta?” Tiêu Tử Thần nhíu mày, “Anh nghĩ một người đàn ông cam nguyện tặng cho em mọi thứ mà anh ta có, thì không thể dây dưa quan hệ với một người phụ nữ khác.”

https://thuviensach.vn

“Biết đâu, đó cũng là một tai nạn.” Cô ra sức chớp mắt, cố nén dòng nước mắt đang chực tràn khỏi bờ mi. Nhạc Tĩnh Phân đã nói, Tống Dĩnh và Bùi Địch Thanh mới có thêm một vị tiểu thư, nhẩm tính thời gian, có lẽ là con của Bùi Địch Thanh, nếu không sao Tống Dĩnh có thể hống hách như vậy? Địch Thanh dùng sinh mệnh để đổi lấy sự nhượng bộ của Bùi Địch Văn, mọi thứ trên cõi đời này đều được đánh đổi bằng cái giá rất đắt.

“Đừng nói nữa, Linh Đồng, đều đã qua rồi, bây giờ chúng ta đang ở bên nhau.” Anh hôn nhẹ lên ngón tay lạnh lẽo của cô.

“Khi nãy em rất sợ anh sẽ tức giận, thực ra em không hề có ý giấu anh.” Nếu như có một đường dây nối lên Thiên Đàng, cô rất muốn gọi điện hỏi Bùi Địch Thanh, rốt cuộc anh có yêu cô hay không? Nếu như yêu, tại sao lại khiến cô đau khổ và uất ức như vậy? Nếu như không yêu, vậy đó là tình cảm gì? Khế Viên, từng cho cô cảm giác nó là giấc mộng mà anh và cô cùng xây dựng, dù phải ngắm nhìn từ phương xa, cô vẫn thấy lòng mình an tĩnh. Thế nhưng giờ phút này, cô lại thấy Khế Viên tựa như một củ khoai lang nóng đến phỏng tay. Thực sự đã tới lúc phải trao trả lại.

“Linh Đồng, có lẽ cả đời này anh cũng không thể tặng em một tòa Khế Viên, nhưng chắc chắn tình yêu của anh dành cho em không hề ít hơn anh ta.” Tiêu Tử Thần nói.

Khóe mắt Trì Linh Đồng nóng bừng: “Tử Thần, đừng so sánh bản thân với người khác, anh chính là anh. Em rất may mắn vì có được tình yêu của anh.” Lời này của cô xuất phát từ tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

15
Trên cao gió lạnh

Không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng khi tỉnh lại, cô thấy mình đang ở trong phòng của Tiêu Tử Thần.

Ban đêm, trời đổ mưa, tiếng mưa rơi trên bệ cửa sổ tí tách tí tách, màn đêm ngoài kia vẫn tối đen như mực, gió lạnh rít lên từng hồi, khiến người nằm trong chăn cũng phải co lại, tìm tới nơi phát ra hơi ấm theo bản năng.

Tiêu Tử Thần nói mơ gì đó, sau đó trở mình, tay đặt lên eo Trì Linh Đồng, tiếp tục thở đều đều.

Ngày mai chính là ngày đính hôn của hai người. Ban ngày bận rộn đã đành, ban đêm vừa nằm xuống, cô bèn mơ hết giấc này đến giấc khác. Sau khi tỉnh lại thì chẳng nhớ rõ điều gì. Cô sờ lên trán, mồ hôi thấm đẫm bàn tay, trái tim đập thình thịch… xao động không ngừng.

Cô không sợ hãi hôn nhân, cũng không hoài nghi tình cảm Tiêu Tử Thần dành cho mình, càng không băn khoăn về Khổng Tước, rốt cuộc cô đang lo lắng điều gì, chính cô cũng không rõ.

“Tử Thần?” Không gian yên tĩnh khiến cô ngạt thở, đột nhiên cô muốn trò chuyện.

“Hả?” Tiêu Tử Thần khẽ nhíu mày, còn chưa tỉnh hẳn.

“Tử Thần, em tỉnh rồi.” Cô nhõng nhẽo tựa vào ngực anh, lay lay cánh tay anh.

https://thuviensach.vn

“Anh cũng tỉnh rồi, sao thế?” Tiêu Tử Thần mở mắt, bắt đầu tỉnh táo lại.

“Không sao, em chỉ muốn nghe giọng anh thôi.”

Tiêu Tử Thần mở to mắt, đưa tay sờ sờ lỗ tai, có lẽ anh đang nghi ngờ thính giác của mình có vấn đề.

“Mơ thấy ác mộng?”

Anh đưa tay vòng qua cổ cô, hai người ôm chặt lấy nhau. Mùi hương trên người Tử Thần vừa ấm áp vừa trong lành, như hương hoa tùng, giống hệt hương vị trên người Địch Thanh. Cô chợt ngẩn ngơ, điên rồi, lúc này, sao cô có thể nghĩ tới Địch Thanh?

“Tử Thần, nếu anh không mất trí nhớ, có thể chúng ta sẽ không bao giờ ở bên nhau, đúng không?” Cô nỉ non như đang nói mơ.

“Không mất trí nhớ thì theo đuổi em càng tiện lợi hơn, ít nhất em cũng không thể lấy ký ức ra làm cái cớ để trốn tránh anh.” Anh ngáp một tiếng, vỗ nhẹ vào người cô, rồi lại nhắm mắt.

“Đừng ngủ, đừng ngủ, Tử Thần, nói chuyện với em đi.”

“Anh không ngủ, em nói đi!”

“Tử Thần…”

“Nếu như anh không mất trí nhớ, nếu Địch Thanh không qua đời, nếu như em và Khổng Tước không phải bạn bè, vậy giờ chúng ta sẽ ra sao?” Trừ đôi mắt vẫn đang chớp, tất cả các bộ phận trên cơ thể cô dường như mất đi khả năng vận động.

https://thuviensach.vn

“Trên đời không có ‘nếu như’. Giả sử em cho rằng mọi chuyện đều là ý trời, vậy thì nhất định chúng ta phải ở bên nhau. Vì em là bạn của Khổng Tước, chúng ta mới có thể quen biết nhau; vì Bùi Địch Thanh gặp tai nạn, em mới quay lại Tân Giang; vì anh bị mất trí nhớ, anh mới nhận ra tình cảm trong lòng mình; vì người đó là em nên hiện giờ anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Em đã hài lòng với câu trả lời này chưa?”

Phép điệp ý tăng tiến có hiệu quả vô cùng to lớn, cô lập tức mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ. “Cũng đúng!” Trong bóng đêm, làn mi dài khẽ chớp. Nếu Bùi Địch Thanh ở trên trời có thấy, nhất định cũng sẽ chúc phúc cho cô!

“Thế giờ ngủ đi, sáng mai em còn phải đi trang điểm nữa đấy.”

“Ngủ đi!”

Căn phòng yên tĩnh lại, cô cũng nhắm chặt mắt, nhưng hình bóng của Bùi Địch Thanh hiện lên ngày càng rõ trong đầu cô. Cô thấy hàng mày đẹp đẽ mà thanh quý của anh khẽ nhướn lên, khóe môi thoáng hiện nụ cười, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên má cô, ánh mắt nóng bỏng khiến tim cô loạn nhịp.

Lần đầu gặp mặt trên xe khách, tình cờ chạm trán trong quán cà phê Địch Âu, gặp lại ở tiệc rượu, tranh chấp ở sân golf, dạo bước trên đường Quế Lâm, vui đùa trên bờ biển… Lần đầu tiên cầm tay, lần đầu tiên thổ lộ, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên ôm nhau ngủ… sau đó là vĩnh viễn chia ly…

Cho dù anh từng khiến cô vô cùng đau khổ, nhưng niềm vui mà anh mang lại cho cô cũng không thể xóa nhòa. Cô từng ước mình có thể ở bên anh thật lâu, là tri âm, là bạn bè, là người yêu, là vợ chồng. Cô chầm chậm đưa tay lên tìm chiếc đồng hồ quả quýt đeo trước ngực, đây là tương lai mà anh đã hứa dành cho cô.

https://thuviensach.vn

Cô nghe tiếng thở ấm áp của Tiêu Tử Thần, lệ chợt tràn khóe mi, tương lai của cô đã gắn kết với người đàn ông này mất rồi. Cô tháo chiếc đồng hồ ra khỏi cổ, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Địch Thanh, từ nay về sau, em đành giấu anh trong miền xa xôi của ký ức, em phải yêu người đàn ông khác một lòng một dạ.

Địch Thanh, tha thứ cho em vì chỉ đi bên anh tới giờ phút này.

Địch Thanh, tạm biệt!

Cô quay người lại, ôm Tiêu Tử Thần, một giọt nước mắt lăn qua gò má, rơi trên cánh tay anh.

*****

Trời vừa sáng, các cuộc điện thoại đã dồn dập gọi tới, có bà Đàm Trân, ông Trì Minh Chi, ông Tiêu Hoa, Tiêu Tử Hoàn, Tiêu Tử Thần đều trả lời từng cuộc đâu vào đấy. Lễ đính hôn cử hành vào buổi tối, buổi trưa hai bên cha mẹ cùng ăn một bữa cơm, phải làm một vài nghi thức truyền thống, chẳng qua là nhà trai tặng sính lễ và tặng lì xì. Trì Linh Đồng ngại phiền, nhưng Tiêu Tử Thần khăng khăng yêu cầu phải thực hiện đủ trình tự.

Khi ra ngoài, cô mặc áo khoác đợi ở phòng khách, thấy anh lấy ra một chiếc hộp đỏ từ trong ngăn kéo ở phòng đọc sách, đặt nó vào trong túi. Cô biết trong chiếc hộp ấy là nhẫn, không đính kim cương cũng không khảm các loại đá quý khác, kiểu dáng vô cùng đơn giản, chính anh đã lẳng lặng ước lượng trước kích cỡ, sau đó một mình đi tới cửa hàng trang sức chọn lựa rất lâu rồi mới mua về, có lẽ muốn tặng cho cô một niềm vui bất ngờ. Một ngày nọ, khi cô đang tìm sách thì vô tình tìm thấy nó, nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch của anh khi mua nhẫn, cô không khỏi bật cười.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng cô trang điểm nhẹ, mặc một bộ váy đẹp để đi ăn cơm. Mẹ Tiêu Tử Thần cũng tới, hiếm khi thấy bà không tuyên bố ra tin tức gì gây chấn động, đoan trang ngồi yên suốt buổi, đôi lúc còn mỉm cười với Trì Linh Đồng. Tiêu Tử Hoàn là người làm nóng bầu không khí, nói lúc trước Tiêu Tử Thần đưa Trì Linh Đồng về nhà họ Tiêu chính là điềm báo của vận mệnh, bây giờ đáp án chính thức được công bố. Đây là lần đầu bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi nghe kể về chuyện này, không khỏi cảm khái cho sự diệu kỳ của số phận.

Cam Lộ ở nhà trông con trai con gái, cũng không đến. Vì vụ án góp vốn phi pháp nọ có chút tiến triển, cần tổ chức họp, nên ông Quan Ẩn Đạt không đến, buổi tối mới có thể tới được. Nói chung bữa cơm này mọi người đều rất vui vẻ thoải mái.

Sau khi ăn xong, Trì Linh Đồng đi chăm sóc da, trang điểm, thay lễ phục, Tiêu Tử Thần cũng phải đi thay đồ, còn phải lo cho bữa tiệc vào buổi tối, hai người tạm thời xa nhau. Còn gia đình hai bên thì ngồi tán gẫu cùng nhau.

Trì Linh Đồng tới khách sạn vào lúc nhá nhem tối. Khách sạn rất tâm lý, còn chuẩn bị riêng cho cô dâu một phòng trang điểm để trang điểm và thay quần áo.

Chuyên viên trang điểm búi mái tóc dài của Trì Linh Đồng lên, đội lên một vòng hoa, sau đó đeo khuyên tai cho cô, sau đó cô thay bộ váy dài đính ngọc trai. Trì Linh Đồng đứng trước gương, trong gương chợt xuất hiện thêm hình bóng một người phụ nữ, đầu tóc rối bù, vẻ mặt đau khổ, ánh mắt ảm đạm, như một con cá đang ngắc ngoải.

“Đây là phòng trang điểm riêng cho cô dâu, cô đi nhầm rồi.” Chuyên viên trang điểm không nhịn được mà nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ nọ đi vào, chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn Trì Linh Đồng chằm chằm.

Giông tố đã đến, chim hải âu phải dũng cảm bay sát vào mặt biển. Trì Linh Đồng đứng lên: "Không sao, cậu ấy là bạn tôi."

Chuyên viên trang điểm mở to mắt, không thể nào, sao cô ta có cảm giác như người phụ nữ này đến đây để phá phách.

"Sao không nói hết nhỉ?" Khổng Tước cười lạnh, "Tôi còn là bạn gái cũ của chú rể đấy, chúng tôi đã ở bên nhau ba năm rồi."

Chuyên viên trang điểm hít vào một ngụm khí lạnh.

Trì Linh Đồng mỉm cười: "Cô xuống tầng uống cà phê trước đi!"

"Tôi đứng ngoài hành lang, có chuyện gì thì cô cứ la lên một tiếng!" Chuyên viên trang điểm hơi lo lắng. Cô ta quan sát thấy cái túi của người phụ nữ kia hơi phình ra, không biết bên trong có cất giấu hung khí hay không.

"Ngồi đi, Khổng Tước." Trì Linh Đồng đưa tay mời.

Khổng Tước lạnh lùng đánh giá bốn phía xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trì Linh Đồng, khóe môi hiện lên một nụ cười châm chọc, "Trước giờ, khi đi với tôi, cậu luôn là một con vịt xấu xí. Hôm nay, tôi vác cái bộ dạng này tới đây làm nền cho cậu, có phải cậu đang thầm hả hê không?"

Trì Linh Đồng mỉm cười, coi như hồi đáp câu nói của Khổng Tước.

Khổng Tước chớp chớp đôi mắt trống rỗng, lấy ra một chiếc bình từ trong túi, "Đây là xăng." Cô ta vặn nắp, lại móc ra một cái bật lửa, "Lát nữa

https://thuviensach.vn

tôi sẽ từ từ tưới xăng lên người cậu, sau đó phẩy nhẹ một cái, cậu sẽ tựa như phượng hoàng niết bàn, đẹp không gì sánh nổi."

Cô ta nhìn Trì Linh Đồng, nhưng không hề thấy biểu hiện sợ hãi như cô ta mong muốn, không khỏi hơi bất ngờ.

"Cậu không tin à?"

"Khổng Tước, chúng ta quen nhau bao lâu?" Trì Linh Đồng vẫn cười, "Tôi quá hiểu cậu, cũng giống như cậu quá hiểu tôi. Trước nay cậu vẫn luôn là một người cực kỳ yêu bản thân, sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi chính mình. Bây giờ cậu đã là người dẫn chương trình giờ vàng của Đài phát thanh, cậu chật vật bao năm mới có ngày hôm nay, cậu cam lòng từ bỏ ư?"

"Thế thì đã sao, cậu cướp mất Tiêu Tử Thần của tôi, tôi còn gì nữa?" Khổng Tước giận dữ gào lên, hai tay run lên cầm cập, vặn nắp bình, bình nghiêng đi, một nửa chất lỏng trong bình đổ lên thảm, lập tức, luồng không khí cay mũi trôi nổi trong không khí.

Bầu không khí trong lòng lập tức tĩnh lặng như một cái ao tù, chỉ còn tiếng khi nặng khi nhẹ của hai người.

Khổng Tước nhìn chất lỏng kia thấm ướt thảm, màu sắc ở chỗ đó thay đổi tức thì, có lẽ chuyện này cũng nằm ngoài dự tính của cô ta, cô ta cũng ngây người. "Tôi nói rồi, đây là xăng, nếu như có chuyện gì xảy ra, thì đó cũng là hậu quả mà cô đáng phải chịu." Cô ta ngẩng đầu lên, vung tay về phía Trì Linh Đồng, gào khan tiếng.

Trì Linh Đồng cười nhạt, hít sâu một hơi, mùi xăng nồng nặc xộc vào mũi. "Chúng ta là bạn từ nhỏ, cho dù ai mắc sai lầm, người còn lại cũng không thể thoát tội, luôn bị phạt cùng với nhau. Cậu nói dối, tôi giúp cậu giấu diếm. Tôi trốn học, cậu yểm trợ cho tôi. Đúng không? Cậu định làm gì tiếp theo, cậu nói đi!"

https://thuviensach.vn

“Trì Linh Đồng, tôi hận cậu, tôi sẽ nguyền rủa cậu, hạnh phúc của cậu xây dựng trên nỗi đau của tôi, cậu sẽ gặp quả báo.” Bật lửa rơi theo tiếng thét, Khổng Tước mất kiểm soát mà ngồi xổm xuống, gào khóc nức nở.

Trì Linh Đồng nắm chặt tay, lệnh cho bản thân phải đứng thẳng, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Khổng Tước nấc nghẹn, run rẩy đứng lên, vặn chặt nắp bình, cất bật lửa vào trong túi, còn không quên mở cửa sổ để mùi trong phòng bay đi.

Trì Linh Đồng nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại, cô biết trước nay Khổng Tước chưa bao giờ đẩy bản thân vào cảnh khốn cùng, Khổng Tước chỉ không muốn chịu thua, không nuốt trôi cơn giận này, tới đây, chẳng qua là để chiếm lấy sự đồng cảm của mọi người mà thôi. Sao Khổng Tước có thể cam tâm bỏ lại sự nghiệp như hoa như gấm trước mắt, thứ mà cô ta gọi là tình yêu, vẫn luôn có điều kiện đi kèm.

Trì Linh Đồng đưa Khổng Tước xuống sảnh lớn dưới tầng, nhìn cô ta biến mất trong màn mưa đêm.

“Sao cô dâu lại đi lung tung thế này?” Ông Quan Ẩn Đạt đi qua cửa xoay, thấy Trì Linh Đồng bèn cười to, giang tay ra.

“Dượng Quan, con còn tưởng dượng không đến kịp.” Trong mắt ông Quan Ẩn Đạt có tơ máu, chắc hẳn là đã có mấy đêm không ngủ, Trì Linh Đồng xót xa bước tới kéo tay ông.

“Còn gì quan trọng hơn lễ đính hôn của con gái dượng nữa?” Ông Quan Ẩn Đạt cưng chiều nháy mắt với cô, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Mặc lễ phục xinh đẹp thế này, trước khi buổi lễ bắt đầu thì nên giữ lại chút cảm giác thần bí chứ, cái con bé này, nghịch ngợm quá lắm. Mau mau, nhân lúc còn chưa bị nhiều người nhìn thấy, chúng ta mau trốn đi!”

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười to, “Dượng Quan, có phải đi phá án đâu, không cần làm vậy chứ!”

“Cần, cần!” Ông Quan Ẩn Đạt véo mũi cô.

Khổng Tước cắn chặt môi, cảm giác như có một chiếc kim sắc nhọn đâm thẳng vào tim mình, gió từ phương Bắc thổi tới, bao trùm lên bầu không khí lạnh lẽo cuối thu, cô ta run rẩy quay người đi về phía ô tô.

“Cô ơi, xin hỏi lễ đính hôn của con gái Giám đốc Quan tổ chức ở đây đúng không?” Một cô gái hơn hai mươi tuổi đứng trước cửa xe, hỏi.

Khổng Tước liếc nhìn cô ta với vẻ bực bội: “Cô không có mắt à, chẳng phải bảng trong sảnh lớn có ghi sao!”

“Nhưng tại sao con gái của ông ta lại có họ Trì?” Cô gái nọ vô cùng tò mò.

“Cô bị đần hả, cha ruột cậu ta làm to bụng người ta lên, mẹ cậu ta đi bước nữa với Quan Ẩn Đạt.”

“Thế à, nhưng xem ra Giám đốc Quan rất thương Trì Linh Đồng.”

Khổng Tước mở cửa, lên xe, “Không thương mới là lạ, ông ta làm gì có con. Mẹ cậu ta cũng là một người phụ nữ mưu mô, hết trèo cành cao, rồi lấy được gia tài. Này, cô là người thân của ông ta hả, tránh ra đi.”

“Ừm, tôi và Giám đốc Quan có chút quen biết, cảm ơn!” Cô gái nọ tránh sang bên cạnh, quay người đi về phía một chiếc xe đang đỗ trong bóng tối.

“Mẹ ơi, con hỏi thăm được rồi, cô gái kia thực sự rất quan trọng với Quan Ẩn Đạt.”

https://thuviensach.vn

*****

“Hắt xì!” Mũi Trì Linh Đồng hơi ngứa, không nhịn được mà hắt hơi một tiếng, co người lại, mắt cũng không thèm mở ra, lại vùi mình vào trong chăn.

Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai cô, “Nhóc con, dậy đi thôi!” Tiếp đó, một cánh tay dài kéo cô từ trong chăn ra ngoài.

“Em cũng không phải đi làm, không cần dậy sớm.” Cô lẩm bẩm, miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Tiêu Tử Thần nghiêng đầu nhìn cô, áo sơ mi nhạt màu mở rộng hai khuy đầu, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

“Sáng nay anh không có tiết dạy, ăn bữa sáng xong chúng ta cùng ra ngoài làm chút chuyện.” Tiêu Tử Thần dịu dàng hôn lên gò má ửng hồng của cô, đưa tay với lấy chiếc áo len dài trên lưng ghế đưa cho cô. Mấy hôm nay, nhiệt độ lại giảm xuống, tuy bật điều hòa nhưng vẫn cảm nhận được khí lạnh quẩn quanh.

Trong một thoáng nhìn vào đôi mắt anh, cô thấy tâm nhĩ trái nảy lên mấy nhịp, có ngượng ngùng, có mềm mại, nhưng nhiều nhất chính là niềm hạnh phúc chân thực.

“Anh đã hẹn trước với người ta chưa?” Cô bình tĩnh lại, đưa tay lên cổ áo anh, vừa thân mật vừa tự nhiên giúp anh chỉnh lại áo sơ mi. Còn anh thì cầm áo len mặc vào cho cô.

“Ừm, chín giờ, có đủ thời gian để chúng ta ăn xong bữa sáng.”

“Chuyện gì thế?” Cô nhanh chóng mặc xong quần áo, bước xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, mặt trời đã ló dạng, mặt sông tỏa ánh vàng lấp lánh, một lớp sương trắng phủ kín bãi cỏ.

https://thuviensach.vn

Tiếng anh truyền ra từ phòng bếp: “Anh tìm việc làm thêm cho em.”

Cô bước tới, kéo cửa trượt ra, thấy anh đang chuẩn bị xay sữa đậu nành. Trong chảo có một ít dầu, chắc anh cũng đang chuẩn bị rán trứng gà.

“Căn nhà này của chúng ta chỉ là nhà thuê, chiếc ô tô Regal kia cũng cũ lắm rồi, bao giờ chúng ta kết hôn, ít nhất nên có một căn nhà hoàn toàn thuộc về hai người, rồi mua một chiếc xe rộng và đẹp một chút. Sau đó chắc chắn gia đình sẽ có thêm thành viên mới, chúng ta còn phải thường xuyên tới Thanh Đài thăm cha mẹ anh, tới Ninh Thành thăm mẹ em và dượng Quan. Mấy chuyện này đều rất tốn kém, một mình anh gánh vác cũng hơi vất vả, em giúp anh, được không? Viết bài trên diễn đàn chỉ là sở thích cá nhân, em viết vào tầm sau bữa cơm chiều tới mười giờ tối cũng được, ban ngày tìm việc làm thêm.”

Trì Linh Đồng thấy hơi hoang mang, tuy Tiêu Tử Thần không phải đại gia, nhưng tiền lương và tiền nhuận bút của anh cực kỳ cao, nuôi một hai người thì vẫn đủ. Nếu nói đến chuyện tiền nong, cô cũng tích cóp được một ít, hơn nữa khi hai người đính hôn, hình như ông Tiêu Hoa cũng cho một khoản tiền không nhỏ.

“Sợ khổ sao?” Anh xắn tay áo lên để đánh trứng gà, trong nồi hấp có hai cái bánh bao, anh tiện tay bỏ vào lò vi sóng.

“Không phải.” Cô nheo mắt lại, thấy anh có vẻ hơi kỳ quái.

“Vợ chồng thì nên có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không bao giờ rời bỏ nhau, đúng không?”

“Đúng!”

Anh mỉm cười hài lòng, “Mau rửa mặt đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô khẽ nhún vai, không hỏi nữa, cứ mỏi mắt chờ mong thôi.

Ăn bữa sáng xong, Tiêu Tử Thần lái xe đưa cô vào nội thành. Nhìn khung cảnh ngày càng quen thuộc hai bên đường, Trì Linh Đồng nghiêng đầu, nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Chiếc Regal dừng lại trước cổng Học viện kiến trúc. Anh cười, nháy mắt với cô, "Đã bao lâu rồi không về đây?"

Đây là trường cũ của cô, cô đã trải qua bốn năm đại học ở nơi này, được phong tặng danh hiệu "Hoa khôi" và "Tài nữ", lần cuối cùng dạo bước quanh trường, hình như là dẫn Nhạc Tĩnh Phân đi thăm quan. Thoắt cái đã qua bốn năm, "Sao lại tới đây?" Cô hỏi anh.

Anh cầm tay cô, mỉm cười với người bảo vệ ở cổng, nhỏ giọng nói, "Em không biết đấy thôi, bây giờ các thầy giáo ở khoa của em đều không chịu ngồi yên, ai cũng nhận hạng mục bên ngoài, làm công trình, kiếm thêm tiền, bận rộn tới mức không có thời gian sửa bài tập hộ sinh viên, bọn họ bèn âm thầm chi tiền để người khác làm thay. Anh giúp em nhận công việc trợ lý 'thiết kế kiến trúc', tiền lương không quá thấp, một tháng đủ để em mua mấy bộ quần áo."

Cô dừng bước: "Tử Thần, đã lâu rồi em không thiết kế."

"Chỉ là sửa bài tập thôi mà, cũng không bắt em phải thiết kế độc lập, chẳng lẽ em đã quên hết kiến thức chuyên môn từng học trước kia rồi sao?" "Không phải thế, nhưng mà…" Cô chau mày.

"Đừng kiếm cớ nữa, chúng ta đã hứa rồi, phải chung tay nỗ lực vì căn nhà mới của chúng ta, em muốn bỏ cuộc giữa chừng ư?"

"Em có tiền mà."

https://thuviensach.vn

“Sao so được với cảm giác hạnh phúc khi chúng ta cùng nhau cố gắng, đúng không?”

Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt dịu dàng như nước của anh, cô thở dài bất đắc dĩ, “Thế cũng được, để em thử xem.”

“Ngoan!” Anh xoa đầu cô, nở một nụ cười ấm áp tựa gió xuân.

Các giáo sư kiến trúc vẫn là những gương mặt quen thuộc trước đây, Trì Linh Đồng bối rối chào hỏi từng người. Kỳ lạ là bọn họ không hề tỏ ra kinh ngạc trước sự xuất hiện của cô. Công việc của Trì Linh Đồng chỉ có một, đó là sửa chữa bài tập thiết kế của các sinh viên khoa kiến trúc, không cần đến trường làm, có thể mang bản vẽ về nhà, nhưng nhất định phải đưa tới học viện trước khi tan học. Những việc này, trước đây Trì Linh Đồng cũng từng làm giúp các thầy, xem như quen chân quen tay.

Tiêu Tử Thần đưa cô tới văn phòng khoa kiến trúc rồi đi ngay, cô đứng trước cửa sổ văn phòng khoa, trên con đường rợp bóng cây có sinh viên đang học môn trắc lượng, trên sân bóng có mấy sinh viên nam đang chạy, mồ hôi như mưa, một nhóm sinh viên nữ ôm sách vở, túm năm tụm ba đi tới thư viện. Những hình ảnh này đều quen thuộc đến vậy, quen thuộc như thể cô chưa bao giờ rời khỏi nơi đây.

Chỉ là buổi chiều hôm nay đã không còn là buổi chiều năm xưa, cảnh còn, người đã đổi thay.

Dường như muốn ôn lại quãng thời gian trước đây, cô không vội về nhà mà ở lại Học viện kiến trúc tới xẩm tối, cô đã sửa xong một nửa trong số bài tập thiết kế, phần còn lại, cô định mang về nhà làm.

“Tiểu Trì.” Khi xuống tầng, chủ nhiệm khoa gọi cô từ phía sau, cầm một bản thiết kế trên tay, khuôn mặt lộ vẻ bối rối.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhiệm, sao thế ạ?”

Chủ nhiệm khoa bước tới trước mặt cô, “Thầy có một người bạn mua một căn nhà hai tầng giá rẻ, ở mấy năm nhưng vẫn chưa hài lòng lắm, muốn đại tu toàn bộ thành nhà ở kiểu Anh, các thầy tuy có kinh nghiệm học thuật phong phú, nhưng kinh nghiệm thực tiễn không nhiều, em từng thiết kế biệt thự châu Âu có thể giúp thầy xem thử bản vẽ này được không?”

“Em…”

“Chỉ cần sửa chữa thôi, thầy thiết kế xong bản vẽ rồi, ha ha, trước mặt thiên tài thiết kế như em, thầy đúng là múa rìu qua mắt thợ, em đừng khiến thầy mất mặt với bạn bè đấy. Em không bận lắm đúng không?”

“Em không bận, nhưng mà…”

“Thế thì tốt quá rồi, đã làm phiền em, Tiểu Trì, không gấp đâu, em không cần vội vàng.” Chủ nhiệm khoa vội dúi bản thiết kế vào tay cô, chẳng chờ cô đáp lại đã bước lên tầng, “Thầy còn phải họp nữa.”

Trì Linh Đồng cầm bản thiết kế, thấy hơi dở khóc dở cười.

Di động vang lên. “Linh Đồng, vẫn đang ở học viện à?” Tiêu Tử Thần hỏi.

“Vâng, nhưng em đang chuẩn bị về nhà.” Cô chầm chậm bước ra cổng.

“Được, anh chờ em.”

Cô thấy chiếc Regal màu đen đang đỗ trước cổng học viện, Tiêu Tử Thần đứng bên chiếc xe, ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt tuấn nhã của anh. “Mọi chuyện suôn sẻ chứ?” Anh cầm lấy bản thiết kế, bỏ vào hàng ghế

https://thuviensach.vn

sau, mở cửa xe phía trước ra cho cô. Anh bật điều hòa sưởi, đợi tới khi trong xe ấm áp thì mới khởi động xe. "Cứ từ từ thôi, em sẽ làm ngày càng tốt hơn."

"Đương nhiên!" Khóe môi cô hơi cong lên, nhìn chằm chằm về phía trước. Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn rực rỡ như những giọt nước, rải khắp mọi ngóc ngách của thành phố.

"Tử Thần…" Khi xe rẽ vào con đường về Khế Viên, cô quay đầu gọi anh.

"Hả!" Anh nhíu mày.

"Hôm nay em đã tìm lại được thứ cảm giác ấy." Một nụ cười dần hiện lên trên khóe môi cô.

"Thật sao?" Anh chợt xoay tay lái, xe dừng lại ven đường.

"Thiết kế nhà cửa vẫn là việc mà em yêu thích nhất. Trước đây, em chỉ đang kháng cự trong tiềm thức mà thôi, vì khi nhìn thấy những quy chuẩn cứng nhắc kia, em lại nhớ tới Địch Thanh, sau đó trái tim sẽ đau đớn vô cùng. Em đành thôi miên bản thân mình, chỉ cần không thiết kế nhà nữa thì trái tim sẽ không đau đớn như vậy. Nhưng hiện giờ, em thấy rất bình thản, giữa những điểm, đường, mặt đó, em tìm về sự tự tin trước đây, tuy không thể dạt dào cảm hứng ngay tức thì, nhưng em sẽ không trốn tránh nữa. Cảm ơn anh đã thôi thúc em đi về phía trước."

Tiêu Tử Thần thực sự khá kích động, giọng nói cũng run lên, "Em vốn là một viên ngọc quý(*), bị bụi bặm phủ kín, không thể tỏa sáng, anh chỉ phủi lớp bụi ấy đi thôi. Em đã làm biếng quá lâu rồi."

(*) *Từ gốc ở đây là cục vàng.*

https://thuviensach.vn

Mắt cô chợt dâng lên một tầng hơi nước, cô ghé sát vào lòng anh, "Nếu không có anh, có lẽ em vẫn sẽ tiếp tục làm biếng."

"Em không có cơ hội này đâu." Anh nháy mắt với cô, mỉm cười vui vẻ.

*****

Những ngày tiếp theo trôi đi thoải mái và vui tươi, Tiêu Tử Thần vừa bận dạy học vừa bận làm công tác hành chính, Trì Linh Đồng cũng nghiễm nhiên trở thành người đi làm, nhưng là người đi làm ở nhà. Sửa bài tập, viết bài đăng trên diễn đàn, thỉnh thoảng lại thiết kế một hai công trình nhỏ hộ người khác, thế nhưng, cô vẫn kiên quyết để những thiết kế ấy lấy danh nghĩa của người khác, còn bản thân chỉ là người giúp đỡ mà thôi. Sự tự tin không được xây dựng trong ngày một ngày hai, muốn trở lại trạng thái trước kia, cô vẫn cần thêm thời gian.

Hai bên gia đình bắt đầu tính đến hôn lễ của hai người, ngày trước mỗi khi nhắc tới chuyện này, Trì Linh Đồng luôn im lặng, nhưng hiện giờ mỗi khi nhắc tới, cô vẫn không nói lời nào, nhưng cũng khẽ mỉm cười.

Sau đó, Tiêu Tử Thần bắt đầu lặng lẽ chuẩn bị cho hôn lễ. Dường như kết hôn còn phiền phức hơn đính hôn nhiều, anh phải tới Thanh Đài, rồi lại đến Ninh Thành, vô cùng bận rộn.

Mùa đông dần thấm sâu vào bầu không khí thành phố, phía nam Tân Giang đón trận tuyết đầu tiên, là một trận tuyết nhỏ, rơi nửa ngày trời, mặt đất chưa kịp trắng thì tuyết đã ngừng. Nhiệt độ lạnh tới mức nước đóng thành băng, Trì Linh Đồng ngẩng đầu khỏi bản vẽ, xoay chân xoay tay một hồi rồi đứng lên đi vào phòng bếp rót cho mình một tách trà.

Hôm nay Tiêu Tử Thần phải dạy tiết một ca chiều, cô cũng ở nhà cả ngày, chi bằng ra ngoài đi loanh quanh, tiện thể cùng anh ra ngoài ăn lẩu. Nghĩ tới lẩu, cô không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

https://thuviensach.vn

Khi khóa cửa, cô nghe một cuộc điện thoại từ chuyên viên trang điểm. "Đúng là hả lòng hả dạ! Cái cô… cái cô tới làm loạn ở lễ đính hôn ấy, úi xời, làm người dẫn chương trình ở Đài phát thanh, gặp chuyện rồi!"

Trì Linh Đồng ngây ra: "Cô nói vào trọng điểm đi."

"Cô ta dẫn chương trình giờ vàng, nhưng lại dùng quy tắc ngầm, không biết ai để lộ tiếng gió, vợ người ta bèn tới Đài phát thanh làm ầm lên, đánh nhau với cô ta. Đài phát thanh chịu áp lực, bèn điều cô ta tới bộ phận khác. Cô ta gặp xui xẻo, bị sốt cao một trận, khàn cả cổ họng, bây giờ giọng như vịt đực ấy, Đài phát thanh đều coi cô ta như trò cười!"

Cô bắt một chiếc taxi, nói với tài xế địa chỉ nhà của Khổng Tước. Trời lại bắt đầu đổ tuyết, gió thổi vù vù, vạt áo khoác không ngừng lay động. Cô thở ra một hơi, lập tức hóa thành một luồng khí trắng.

Cô lấy di động ra gọi điện cho Khổng Tước. Điện thoại đang tắt máy! Cô mệt mỏi nhắm mắt, tay cầm điện thoại run lên. Khổng Tước đã quen với cuộc sống rực rỡ sắc màu, khiến cô ta trở lại với cuộc sống đơn giản, cô ta sẽ phát điên.

Giữa trời gió tuyết, chiếc xe chạy tới nhà Khổng Tước một cách gian nan, cô xuống xe, hít một hơi khí lạnh, cúi đầu đi về phía cầu thang.

Một chiếc xe Regal màu đen đang đỗ trước hiên nhà, cô chớp chớp mắt, mở to mắt nhìn biển số xe quen thuộc kia, ngây người trên bậc thang, tai như ù đi, trong đầu vang lên những tiếng ong ong. Chợt có tiếng bước chân trên cầu thang, cô vội quay người, đứng tránh sau một cái cây to.

"Tôi đã hẹn bác sĩ giúp cô rồi, ngày mai cô đi khám lại, có lẽ cổ họng cô chỉ bị tạm thời khàn thôi, uống thuốc rồi sẽ khỏi." Giọng nam lành lạnh, hòa nhã nhưng tựa như có nguồn sức mạnh khiến lòng người an ổn.

https://thuviensach.vn

“Nếu không khỏi được, thì em sẽ sống không bằng chết mất thôi.” Giọng nữ khàn khàn tắc nghẹn. “Tất cả là tại anh. Nếu anh không bắt nạt em, khiến em chán ghét chính bản thân mình, thì em cũng không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.”

Trì Linh Đồng lẳng lặng nghiêng đầu, từ phía cây nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Tử Thần đang đứng trên bậc thềm, mỉm cười hờ hững, còn Khổng Tước đã khóc tới sưng mắt, hoàn toàn không có dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ như bình thường.

“Cho dù cổ họng em có khỏi hoàn toàn thì em cũng không thể dẫn chương trình được nữa.” Khổng Tước vẫn đang oán trách.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đó chẳng có gì to tát. Tôi đi đây.” Tiêu Tử Thần quay người bước xuống cầu thang.

Khổng Tước chợt ôm chặt lấy anh từ phía sau, đầu tựa lên lưng anh. “Tử Thần, anh sẽ không bỏ mặc em, đúng không?”

Người Tiêu Tử Thần cứng đờ, kéo tay cô ta ra, “Tôi sẽ cố gắng giúp cô trong phạm vi khả năng cho phép.”

“Tử Thần, anh biết không, trước giờ em vẫn không thể quên anh. Em rất nhớ anh, anh đừng đi…” Khổng Tước ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ, tủi thân mếu máo.

Một bông hoa tuyết rơi trên mắt Trì Linh Đồng, khiến tầm mắt cô trở nên nhạt nhòa mờ mịt. Cô đưa tay phủi đi, lặng lẽ rời khỏi đây. Nếu Khổng Tước đã được “người tốt” giúp đỡ, cô cũng chẳng cần xuất hiện làm gì.

Lòng người vốn lương thiện, luôn đồng cảm với kẻ yếu. Trái tim đàn ông cũng không phải sắt đá, cũng sẽ mềm mại như tơ. Như Bùi Địch Thanh, dù

https://thuviensach.vn

Tống Dĩnh phản bội anh, trở thành chị dâu của anh, nhưng khi cô ta gặp tai nạn, anh vẫn tới giúp ngay tức thì; như Tiêu Tử Thần, dù Khổng Tước tổn thương vì một người đàn ông khác, anh vẫn chấp nhận giúp đỡ cô ta.

Cô bước ra khỏi khu nhà, bước qua từng phố lớn ngõ nhỏ, định bắt một chiếc xe để về Khế Viên. Trời mưa tuyết, taxi ăn nên làm ra, không có chiếc nào là chưa có khách. Cô cũng không sốt ruột, chầm chậm bước về nhà.

Sắc trời ngày càng âm u, tuyết ngừng rơi, đổi thành mưa đá, khuôn mặt cô lạnh cóng, tay chân đều mất cảm giác, áo khoác cũng ướt đẫm. Cô mờ mịt đứng trên đường, chợt nhận ra bản thân không phân biệt được phương hướng. Một chiếc ô tô chạy "vèo" qua người cô, nhưng lại vội vàng quay lại, dừng lại bên cạnh cô. Dường như cô vẫn chưa phát hiện ra, vẫn bước đi chầm chậm.

"Linh Đồng, sao em lại ở đây?" Tiêu Tử Thần chạy ra khỏi xe, tức giận mắng, "Em điên rồi sao, không biết trời đang mưa à?"

Bấy giờ cô mới phản ứng lại, ngẩng đầu, mở to mắt nhìn anh, "À, em định tới siêu thị mua ít đồ."

"Em gọi điện để anh mua là được mà, ôi, sao em không biết tự lo cho bản thân gì hết?" Anh chỉ để ý với việc cả người cô ướt hết, không thời gian đâu mà quan tâm đến vẻ khác thường của cô, bèn kéo cô đi, đẩy vào trong xe, vội vàng lấy khăn lau người cho cô.

Khuôn mặt cô lạnh như băng, tựa như một đứa trẻ ngốc nghếch, để mặc anh làm gì thì làm. Anh thấy áo len của cô cũng ướt cả, đành thở dài một tiếng rồi khởi động xe, nhanh chóng về Khế Viên.

Cô ngồi bên anh, liếc thấy trên chiếc áo khoác màu xám của anh có hai vết son môi màu đỏ in rất đậm, cô nhắm mắt, cảm thấy dường như nơi sâu nhất tận đáy lòng đang mọc gai tua tủa, đang run rẩy trong gió.

https://thuviensach.vn

Vừa về đến nhà, anh bèn đẩy cô vào phòng tắm, bật nước nóng, tới khi phòng tắm mờ mịt hơi nước, anh mới giúp cô cởi quần áo.

“Không cần, để em tự làm.” Cô bảo anh ra ngoài.

Anh ngẩn ra: “Thế cũng được, anh đi pha trà gừng cho em.”

Làn nước ấm trượt trên da thịt lạnh lẽo, tri giác của cô dần dần khôi phục. Cô tắm rất lâu, anh sợ cô ngất xỉu, bất an hỏi han mấy lần.

Khi cô bước ra, trên bàn đã có một bát mì đang bốc hơi nghi ngút, một cốc đường đỏ và trà gừng.

“Ăn hết đi, không được để thừa đâu đấy.” Anh đưa tay sờ trán cô, chỉ sợ cô bị sốt.

Cô từ từ ăn mì, vẻ mặt hơi mệt mỏi nhưng không có gì khác thường.

“Hôm nay ở trường có bận lắm không?” Cô hỏi.

“Vẫn như bình thường thôi.” Anh đáp.

“Không có chuyện gì đặc biệt sao?” Cô nhấp một ngụm trà gừng, vừa nóng vừa cay, cô vội vàng đẩy cốc trà ra.

Khuôn mặt anh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, trả lời một cách nhanh chóng: “Không có!”

Cô mỉm cười, tiếp tục ăn mì.

Giúp anh dọn dẹp bát đũa xong, cô đi về phía phòng đọc sách, anh giữ cô lại. “Hôm nay ra ngoài gặp lạnh, đừng viết bài nữa, ngủ sớm một chút.”

https://thuviensach.vn

“Em hứa với độc giả là hôm nay sẽ viết về sân nhà rồi, làm người không thể đánh mất chữ tín được.” Cô rũ mi mắt, đẩy tay anh ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng đọc sách lại.

Mười giờ, cô tắt laptop quay lại phòng ngủ, anh vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên giường đọc giáo trình bằng tiếng Anh.

“Em cảm thấy người hơi lạnh, chắc bị cảm rồi, chúng ta ngủ riêng đi!” Cô mở tủ quần áo định lấy chăn, Tiêu Tử Thần hơi nhíu mày, đưa tay kéo cô vào lòng đắp chăn lên người cô, trừng mắt nhìn cô, “Sức khỏe của anh tốt hơn em tưởng đấy.”

Cô mỉm cười hờ hững, ngoan ngoãn để anh cởi áo khoác giúp, ngủ bên cạnh anh. Anh cúi người, trên người cô có hương thơm trong trẻo sau khi tắm, rất dễ chịu. “Có muốn uống nước không?” Anh thấy môi cô hơi khô bèn hỏi.

Cô lắc đầu, nhắm mắt lại.

Anh đặt giáo trình lên tủ đầu giường, tắt đèn, cũng nằm xuống ôm chặt cô vào ngực, “Không thể hiểu nổi rốt cuộc em là con gái hay là người yêu của anh nữa, đúng là không lúc nào để anh yên tâm.”

Cô vùi đầu trong ngực anh, loáng thoáng nghe thấy nhịp tim chậm rãi của anh, thình thịch thình thịch, hương vị của anh ở khắp mọi nơi, cô thấy lòng mình đau xót. Khi cô lấy hết dũng khí để chấp nhận ở bên anh, tại sao anh không thể là một ngoại lệ?

Hôm nay chỉ là sự giúp đỡ, nếu tương lai Khổng Tước vẫn sống vất vả, chẳng lẽ anh vẫn không thể dửng dưng, vẫn quan tâm, lo lắng, rốt cuộc chỉ là sự giúp đỡ đầy nghĩa khí hay là tình cũ chưa phai? Tình yêu đúng là vừa đơn giản lại vừa phức tạp.

https://thuviensach.vn

Đúng như cô mong đợi, nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, đầu càng ngày càng nóng, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại trong phòng vẫn tối om, nhưng cô biết bây giờ đã không còn sớm, ánh sáng lọt vào qua khe cửa sổ. Tủ đầu giường có một bình giữ ấm và một hộp thuốc cảm Paracetamol.

"Tử Thần…" Vừa lên tiếng, cô nhận ra cổ họng mình cũng khản đặc.

Không ai đáp lại, cô ngồi dậy, không mặc thêm áo mà vội vàng bước xuống giường, đi quanh mấy gian phòng không thấy Tiêu Tử Thần đâu. Cô nhìn đồng hồ, sắp một giờ chiều, không ngờ mình ngủ lâu như vậy, có lẽ Tử Thần đã đi làm rồi.

Trong lò vi sóng đã có sẵn cơm lành canh ngọt, cô hâm nóng lại, ăn một ít rồi uống thuốc, sau đó lại lên giường nằm tiếp. Nửa mê nửa tỉnh, vừa mở mắt ra thì trời đã tối, Tiêu Tử Thần vẫn chưa về nhà.

Cô bèn gọi điện cho anh.

"Có thấy đỡ hơn không?" Đầu bên kia rất yên tĩnh, giọng nói của anh rõ ràng như đang ở ngay cạnh cô.

"Vâng, đỡ nhiều rồi. Bao giờ anh về?"

"Anh còn có chút việc phải làm, em đừng xuống giường, đợi anh về, anh sẽ nấu cháo cho em." Dường như anh đang rất vội, cô chưa kịp đáp lại thì anh đã ngắt máy.

Cô ngẩn ngơ nhìn điện thoại, thần xui quỷ khiến thế nào, cô nhanh chóng gọi vào một số điện thoại khác.

Lần này không tắt máy, nhưng cũng không có ai nhận điện.

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu cười khẽ, đứng dậy mặc quần áo, lại choàng khăn quàng cổ, đeo găng tay. Cô không muốn chờ đợi sự giải thích muộn màng từ người khác, không muốn ngồi trong nhà mà suy đoán, cũng không muốn nghe đến thứ gọi là lời nói dối thiện chí. Nếu như chuyện chắc chắn phải xảy ra, vậy cứ để nó xảy ra đi! Cô sẽ dũng cảm đối mặt.

Một người rút lui, ba người sẽ không phải dây dưa với nhau nữa. Quần áo, tiền tài, nhà cửa đều có thể sẻ chia với người khác, chỉ có tình cảm là ích kỷ, không thể có lỗ hổng dù chỉ một chút. Cô không hi vọng chuyện của Bùi Địch Thanh tái diễn, cô sẽ không buông thả cũng sẽ không khóc nháo, không nói nặng lời, không trốn không tránh, cô sẽ tôn trọng sự thật. Cần, phải hoàn chỉnh nguyên vẹn. Không cần, sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ. Cô không cần anh coi Khổng Tước như kẻ thù, cả đời không qua lại, mà cần anh dành cho cô sự tôn trọng và công bằng mà cô nên có, giấu giếm sau lưng cô như vậy thì hay lắm ư?

Ngoài trời lạnh cóng, so với nhiệt độ trong nhà, tựa như xích đạo và bắc cực trên Trái đất. Cô bước trên mặt đường lạnh cóng, từ từ bước đi. Khế Viên cách nội thành khá xa, không có nhiều taxi, cô bèn đứng đợi ở ven đường.

“Ấy, là cô Trì đó ư!” Một chiếc xe từ từ dừng bên người cô, một cô gái ấn cửa kính xe xuống.

“Cô là?” Cô thấy cô gái này hơi quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

“Mẹ tôi là bạn của Giám đốc Quan, lúc cô đính hôn, chúng tôi có đến chúc mừng.”

“Ồ! Chào cô!” Trì Linh Đồng mỉm cười hì hì, tối hôm ấy có quá nhiều khách mời, có lẽ khi Trì Linh Đồng đi chúc rượu thì từng gặp qua cô ta.

https://thuviensach.vn

“Muốn vào thành phố sao?” Cô gái nọ hỏi.

“Ừm, ở đây ít taxi quá.”

“Vậy lên xe đi với tôi, vừa hay tôi cũng muốn vào thành phố.”

“Như thế có được không?”

“Được chứ!” Một tiếng cười khe khẽ truyền ra từ trong xe, cửa xe phía sau mở ra. “Lên xe đi!”

“Mẹ tôi.” Cô gái giới thiệu cho Trì Linh Đồng.

“Làm phiền cô ạ!” Trì Linh Đồng gật đầu lên xe, qua ánh đèn đường, cô nhìn thấy trên chóp mũi của người phụ nữ kia có một nốt ruồi màu đen.

“Tôi quên không nói, cô Trì là khách quý chúng tôi muốn mời còn chẳng được.” Người phụ nữ trung niên cười nói.

Ebook Fun&Free cám ơn bạn đã theo dõi

Bệnh viện trực thuộc Học viện y.

Tiêu Tử Thần cầm di động, nhìn bức tường trắng như tuyết trước mắt, con mắt căng nhức, hơi mê mang. Mùi thuốc sát trùng, y tá bưng khay thuốc đi qua đi lại, hành lang ồn ào… Những cảnh tượng này không chỉ xuất hiện một lần trong đầu anh, có lẽ vụ tai nạn ở Hồng Kông kia đã để lại ám ảnh quá sâu sắc trong lòng anh.

“Tử Thần.” Bác sĩ Lý khoa Tai Mũi Họng cầm một tờ đơn đi về phía anh, Khổng Tước lo lắng đi đằng sau ông ta.

https://thuviensach.vn

“Kết quả khám bệnh thế nào?” Bác sĩ Lý là chuyên gia về dây thanh, cũng là giảng viên được mời về dạy ở Học viện y.

Bác sĩ Lý liếc nhìn Khổng Tước: “Bệnh tình không nặng lắm. Vì cô Khổng dẫn chương trình trong một thời gian dài, tích tụ lâu ngày nên sinh ra tật, viêm dây thanh cấp độ nhẹ, đúng lúc bị sốt cao, chứng viêm nặng lên, mới khiến bệnh chuyển biến xấu đi.”

“Vậy có phương pháp nào chữa khỏi không?” Khổng Tước căng thẳng hỏi.

“Chữa thì chữa được, nhưng trong quá trình trị liệu cô Khổng phải hết sức phối hợp, tránh xa rượu thuốc, tất cả đồ cay nóng, nghỉ ngơi điều độ, uống thuốc, cố gắng nói chuyện ít, qua ba tháng là sẽ đỡ hơn.”

“Thuốc gì mà phải uống suốt ba tháng thế?”

“Thuốc của Đông y. Thuốc Tây chỉ trị được phần ngọn thôi, không trị được tận gốc. Chứng viêm này của cô chỉ có thể điều trị từ từ, mới có thể khỏi hẳn được. Hai người chờ một lát, tôi đi bốc thuốc.” Bác sĩ Lý gật đầu với Tiêu Tử Thần, quay người đi vào văn phòng.

“Thuốc Đông y à, đắng lắm ấy, Tử Thần, em không uống có được không?” Khổng Tước nhíu mày, bĩu đôi môi hồng hào.

Tiêu Tử Thần nhìn cô ta với vẻ thờ ơ: “Uống hay không là quyền của cô.”

Khổng Tước lườm anh, lắc mông bước tới níu lấy tay áo anh, “Gì mà lạnh lùng thế, người ta chỉ muốn anh an ủi vài câu thôi mà.”

Tiêu Tử Thần lẳng lặng lùi ra sau, nhấc tay xem đồng hồ, “Bây giờ cô đã biết bác sĩ Lý, tôi cũng nói với ông ấy rồi, sau này cô có việc gì thì cứ đến

https://thuviensach.vn

tìm ông ấy, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi…”

“Tử Thần, anh định bỏ mặc em ư? Khoan đã, để em nghe điện thoại.”

Cô ta cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách LV, vừa liếc qua số điện thoại, cô ta đã giơ điện thoại lên, mỉm cười với Tiêu Tử Thần, “Nói cho cùng thì cậu ta vẫn là người thông minh, khứu giác vô cùng nhạy bén, gọi điện thoại vào đúng lúc này, anh nói xem em có nên nghe điện không?”

Tiêu Tử Thần tái mặt: “Tôi đi trước đây.”

“Sao anh phải hoảng hốt thế, chúng ta có làm gì đâu. Thực ra hôm qua cậu ta cũng gọi điện cho em, nhưng vì anh đang ở đó nên em tắt máy đi. Không biết cậu ta có mục đích gì, nhưng e là không đợi được nữa mà phải vội vàng chế nhạo em thôi!” Khóe miệng Khổng Tước hơi xị xuống, ánh mắt chứa đầy sự mỉa mai.

“Thực lòng tôi không muốn nói, nhưng tôi vẫn phải cho cô biết. Cho dù làm bạn, hay làm người yêu, cô đều cực kỳ cực kỳ thất bại. Chính cô là người tạo nên cục diện ngày hôm nay, gieo nhân nào thì gặt quả nấy mà thôi. Sau này cô đừng bao giờ liên lạc với chúng tôi nữa.” Tiêu Tử Thần lạnh lùng nói rồi quay người bỏ đi.

“Tử Thần,” Khổng Tước hốt hoảng chạy tới, muốn cầm lấy cánh tay anh, nhưng cô ta còn chưa kịp đưa tay ra thì Tiêu Tử Thần đã chạy tới cầu thang nhanh như gió, biến mất trong chớp mắt.

Cho dù Tiêu Tử Thần có lái xe nhanh tới đâu chăng nữa, thì vẫn cứ chậm một bước, đón chờ anh chỉ là một căn nhà tối đen.

Tiêu Tử Thần cầm chìa khóa, môi run run, anh hoảng hốt bật hết đèn lên. Dường như cô đi quá vội vàng, đến điện thoại cũng không mang theo, còn

https://thuviensach.vn

đặt trên bàn, anh xem nhật ký cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng của cô là gọi cho Khổng Tước, ngay trước đó là gọi cho anh.

Anh đi vào phòng ngủ, nước trong bình giữ nhiệt còn thừa nửa bình, hộp thuốc đã được mở ra, chăn trên giường lộn xộn, anh đưa tay chạm lên chúng, còn chút hơi ấm, hẳn là cô mới rời giường chưa lâu. Bên cạnh laptop, chiếc đồng hồ quả quýt và chiếc đồng hồ Cartier mà cô luôn đeo trên người lẳng lặng nằm yên, kim đồng hồ kêu tích tắc, khiến anh sợ hãi tột độ.

Hôm qua, cô ngẩn người đứng một mình trong gió tuyết, may mà anh bắt gặp, nếu không e là cô sẽ đông cứng thành một bức tượng trên đường. Cô nói muốn tới siêu thị mua chút đồ, anh thấy cô hơi khác thường nhưng anh cũng không nói ra. Cô hỏi anh hôm nay có chuyện gì đặc biệt không? Anh lắc đầu. Cô mệt mỏi đi vào phòng đọc sách, nói làm người phải biết giữ chữ tín. Cô ôm một chiếc chăn khác từ trong tủ quần áo, muốn ngủ riêng.

Tiêu Tử Thần đấm mạnh vào đầu mình, ngồi phịch xuống sofa, cô biết Khổng Tước gặp chuyện không may, cô cũng biết anh đi gặp Khổng Tước, cô chỉ đang thăm dò anh thôi. “Khỉ thật.” Anh rủa thầm, trong lòng rối loạn. Bọn họ đã thân mật tới mức độ này, đã bàn tới chuyện cưới xin nhưng cô vẫn như chim sợ cành cong, vẫn không tin tưởng anh, khi xảy ra chuyện thì lập tức trốn chạy.

“Cạch!” Tiêu Tử Thần giận dữ vung tay lên, không may đụng phải chậu cá vàng đặt trên giàn hoa, mấy con cá vàng vây đỏ đuôi đen hoảng hốt quẫy lên, nước văng ra ướt nửa ghế sofa.

Tiêu Tử Thần không để ý tới đám cá vàng, mặt mũi méo xệch, thực sự anh thấy hơi giận Trì Linh Đồng. Trời tối thế này, lạnh như vậy, người còn mang bệnh, em muốn khiến ai đau lòng đây? Anh cười khổ đi vào phòng bếp, lấy ra một bao thuốc lá từ nơi sâu nhất của ngăn kéo. Ngọn lửa ở bật

https://thuviensach.vn

lửa lay động, anh vội vàng châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, hút liên tục hết điếu này đến điếu khác không ngừng nghỉ.

Anh cứ đứng tựa bên tủ bát như vậy, cũng không biết đã đứng bao lâu, căn phòng bếp trong đêm đông yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ ràng những âm thanh ngoài cửa sổ. Không có cô, căn nhà này trở nên trống rỗng.

"Hừ…" điếu thuốc cháy hết, đốt tới ngón tay, anh đau đớn bật kêu lên. Anh cố để mình bình tĩnh lại, đã muộn thế này chắc hẳn cô sẽ không rời khỏi Tân Giang. Anh nghĩ tới tất cả các nơi mà cô có thể tới, rồi lấy di động gọi điện cho ông Trì Minh Chi.

"Đồng Đồng không về nhà! Hay là đi chơi với bạn rồi? Con gọi điện cho nó đi!" Ông Trì Minh Chi nói.

Tiêu Tử Thần nhìn chiếc điện thoại để trên bàn, thở dài, "Cô ấy không cầm điện thoại ra ngoài. Bây giờ ở bến xe còn xe nào đi Ninh Thành không ạ?" Nếu cô tới Ninh Thành, ít nhất phải đi mất năm tiếng, gần nửa đêm mới tới.

"Hai đứa cãi nhau?" Ông Trì Minh Chi nhận ra sự bất lực trong giọng nói của Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần im lặng không đáp.

"Con cứ ở yên trong nhà nhé, cha tới ngay bây giờ đây." Ông Trì Minh Chi thấy ánh mắt hiếu kỳ của Cam Lộ, vội vàng ngắt máy cầm áo khoác đi ra ngoài.

Ông Trì Minh Chi vừa bước vào nhà của Tiêu Tử Thần thì phải hít vào một ngụm khí lạnh, "Hai đứa đánh nhau à?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần mím chặt môi, sắc mặt tái nhợt, chầm chậm lắc đầu, "Không ạ, là tại con hơi mất bình tĩnh."

Ông cẩn thận tránh khỏi đống lộn xộn trên đất, nhìn thoáng qua căn nhà, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Tử Thần do dự một thoáng, rồi cười khổ, "Khổng Tước gặp chuyện không may, con đến thăm cô ta, Linh Đồng biết chuyện liền hiểu lầm, lúc con về đến nhà thì cô ấy đã đi mất rồi…"

"Đồng Đồng không phải người hẹp hòi như vậy." Ông Trì Minh Chi ngắt lời anh. "Con đã nói dối Đồng Đồng đúng không?"

"Không phải con cố ý giấu cô ấy, mà không thể không giấu. Cô ấy quá nhạy cảm, gần như thần hồn nát thần tính." Tiêu Tử Thần đau khổ nhắm mắt, nắm chặt tay. "Con giúp đỡ Khổng Tước không phải vì thương hại cô ta, cũng không phải vì bố thí tình cảm, mà vì cô ta là bạn thân của Linh Đồng, con nhất định phải giúp cô ta sống khá hơn, con không muốn Linh Đồng phải chịu bất kỳ áp lực nào khi ở bên con."

Ông Trì Minh Chi im lặng một hồi, nhíu mày, chắp tay đi lại trong phòng.

Một lúc lâu sau, ông ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Thần, "Cha rất chiều chuộng Đồng Đồng, chưa bao giờ thiên vị con bé. Nhưng bây giờ cha phải trách mắng con mấy câu, chuyện này con đã sai rồi."

Tiêu Tử Thần sửng sốt.

"Hôn nhân không phải một căn phòng, chỉ cần quét sạch tới khi không còn một hạt bụi là có thể sạch sẽ mãi mãi. Hôn nhân, cho dù bắt đầu như thế nào, đều là cùng nhau bước đi với muôn vàn xung đột tranh cãi. Từ khi yêu nhau tới khi kết hôn, rồi sinh ra Đồng Đồng, trong mắt người ngoài, cha và

https://thuviensach.vn

Đàm Trân luôn sống rất hạnh phúc, ấm áp, cha chưa từng nghĩ tới việc khi tóc mình bạc trắng lại nắm lấy một đôi tay khác. Chính cha không chịu nổi cám dỗ, không đủ kiên định, cha đã mất đi người vợ mà mình yêu thương nhất. Nếu trước đây, khi Cam Lộ xuất hiện, cha đối xử bình thản với cô ta thì sự tình sẽ không biến thành tình trạng ngày hôm nay. Cha cũng lo mình sẽ mất bà ấy, sợ xúc phạm bà ấy, nên luôn giấu giếm, cuối cùng vẫn khiến bà ấy chịu tổn thương nhiều nhất. Đàn ông cần như một ngọn núi lớn, có thể chống đỡ bầu trời không có sự uất ức vì người phụ nữ mà mình yêu thương, nhưng xét cho cùng đàn ông cũng là một người bình thường, anh ta cũng có nhược điểm, anh ta cũng cần được phụ nữ an ủi, khi mạnh mẽ thì phải mạnh mẽ, khi yếu đuối thì nên yếu đuối. Chỉ có thẳng thắn đối mặt thì trái tim mới không có lỗ hổng."

Tiêu Tử Thần muốn nói tiếp, nhưng ông Trì Minh Chi xua xua tay, tiếp tục nói: "Nếu Đồng Đồng chấp nhận kết hôn với con, vậy con bé sẽ không buông tay một cách dễ dàng. Con nói con bé không tin tưởng con, nhưng con có hoàn toàn tin tưởng con bé không? Dù sao Khổng Tước cũng là bạn gái cũ của con. Cũng như vậy, ở góc nhìn của Khổng Tước, con giấu giếm Đồng Đồng mà giúp đỡ Khổng Tước, đương nhiên Khổng Tước sẽ cho rằng con vẫn còn tình cảm với nó. Nếu không thể cho phụ nữ hi vọng thì đàn ông phải thật tuyệt tình, thế thì họ mới không chờ mong nữa. Tử Thần, con và Đồng Đồng cần nói rõ mọi chuyện với nhau. Hôn nhân không phải ngày một ngày hai, muốn ở bên nhau dài lâu, con thực sự phải thay đổi mình."

Tiêu Tử Thần lẳng lặng quay người, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đuốc đìu hiu, lòng như cuộn sóng. Anh đã sai rồi ư?

*****

Ông Trì Minh Chi rời đi, dặn anh khi nào trời sáng thì gọi điện cho bà Đàm Trân. Dường như anh vừa ngủ quên một lúc thì nghe thấy có người gõ cửa "ầm ầm", mở mắt nhìn đồng hồ, năm giờ, trời vẫn tối om.

https://thuviensach.vn

“Ầm, ầm”, lại là tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai thế?” Anh vội vàng xuống giường.

“Tử Thần, dượng đây.” Giọng của ông Quan Ẩn Đạt sang sảng truyền vào từ bên ngoài.

“Linh Đồng đã về.” Tiêu Tử Thần vui mừng, vội vàng ra mở cửa. Ngoài cửa là ông Quan Ẩn Đạt với vẻ mặt lạnh lùng và bà Đàm Trân với vẻ mặt hoảng hốt.

“Linh Đồng đâu ạ?” Tiêu Tử Thần ló đầu nhìn ra ngoài.

“Đồng Đồng không ở nhà thật ư?” Bà Đàm Trân che miệng, nước mắt rơi không ngừng.

Tiêu Tử Thần bắt đầu lo lắng, “Có chuyện gì vậy?”

Ông Quan Ẩn Đạt bình tĩnh nhìn quanh căn nhà một lượt, “Tử Thần, hôm qua Linh Đồng rời nhà vào lúc nào?”

“Cô ấy không tới Ninh Thành sao?”

“Không, không, Đồng Đồng, con bé bị… bắt cóc rồi.” Chớp mắt, bà Đàm Trân đã gào khóc thảm thiết.

Tiêu Tử Thần lắc đầu, nhất định là anh đã nghe nhầm. “Không thể nào, chiều tối hôm qua bọn con còn nói chuyện điện thoại, cô ấy bị sốt nhẹ, ngủ ở nhà, sau đó…” Anh hoảng hốt nắm lấy cánh tay ông Quan Ẩn Đạt, “Rốt cuộc bắt cóc là thế nào?”

Sắc mặt ông Quan Ẩn Đạt nặng nề, “Nửa đêm dượng nhận được điện thoại, gọi từ điện thoại công cộng ở ngoại thành Tân Giang, nói Linh Đồng

https://thuviensach.vn

đang ở trong tay bọn chúng, điều kiện là dượng phải đưa bọn chúng ra nước ngoài. Để tránh bọn chúng sát hại con tin, tạm thời dượng chưa để lộ chuyện này ra ngoài, dượng và mẹ con đã đi suốt đêm tới Tân Giang."

"Bọn bắt cóc là ai?"

"Thủ phạm vụ góp vốn phi pháp ở phía Nam - Ngô Thanh và con gái của bà ta, bọn chúng đã trốn chạy bốn tháng, vẫn chưa bắt được để về quy án, bọn chúng chuyển hết số tiền phi pháp ra nước ngoài, vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, không biết tại sao lại tìm tới Linh Đồng. Dượng và mẹ con gọi điện cho Linh Đồng, luôn trong tình trạng tắt máy. Tử Thần, mấy hôm nay Linh Đồng có tiếp xúc với người lạ mặt nào không?"

Tử Thần há miệng, như đã hóa đá, "Không ạ, có lẽ bọn chúng đã theo dõi Linh Đồng mấy hôm nay rồi, tối qua Linh Đồng lại ra ngoài một mình…" Tiêu Tử Thần nhắm mắt, hối hận tới mức hận không thể đập chết bản thân mình, nếu anh trở về sớm một chút, ngăn cản Linh Đồng, vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hoặc giả như anh không giấu giếm cô, Linh Đồng cũng không ra ngoài một mình.

Anh cầm chìa khóa xe treo ở gần cửa, đi ra ngoài, "Trời lạnh đường trơn, mấy người đó chắc chắn chưa thể đi xa, con muốn đi tìm Linh Đồng."

"Dượng đã phái người đuổi theo rồi. Nếu con quá manh động thì sẽ gây bất lợi cho Linh Đồng." Ông Quan Ẩn Đạt đuổi theo.

Tiêu Tử Thần gật đầu, "Con biết, con chỉ muốn đi xem thử thôi, nếu cứ ở mãi trong phòng, con sẽ phát điên mất, Linh Đồng, cô ấy… cô ấy vẫn đang ốm…"

Anh quay người, vội vàng chạy xuống lầu.

https://thuviensach.vn

“Con đừng đi vội, chờ một lát, Tử Thần, sao đèn cầu thang lại hỏng thế này?” Ông Quan Ẩn Đạt quay đầu cầm tay bà Đàm Trân, “Tiểu Đàm, bà đừng lo, cứ đi từ từ, nhất định Đồng Đồng sẽ không sao đâu.”

“Mau lên mau lên, lão Quan, thời gian càng dài Đồng Đồng càng nguy hiểm.” Bà Đàm Trân khóc tới không thở nổi.

“Tôi biết.”

Trong bóng tối, một tiếng “rầm” chợt vang lên, tiếp đó hình như có tiếng người ngã xuống.

“Không xong rồi, Tử Thần bị ngã.” Ông Quan Ẩn Đạt kêu lên, bước vội hơn.

Tiêu Tử Thần vô cùng hoảng loạn, trong bóng tối anh bước hụt một bước, sau đó lăn xuống hơn mười bậc cầu thang, ngã ở chỗ rẽ, hai mắt nhắm nghiền, trán chảy đầy máu, bàn tay máu thịt lẫn lộn.

Chiếc Audi màu đen chạy nhanh như chớp trên con đường nông thôn, cây cối hai bên đường dồn dập lùi lại phía sau. Chiều đông, mặt trời tựa như một cái đĩa phát sáng, lơ lửng giữa không trung, trông thì rực rỡ diễm lệ nhưng chẳng tỏa ra bao nhiêu hơi ấm, lười nhác chiếu sáng không gian.

Trong xe bật điều hòa vô cùng dễ chịu. Trì Linh Đồng hơi động đậy tay chân đã cứng đơ, nghiêng đầu nhìn Ngô Thanh đang ngồi cạnh cô, mỉm cười, “Có thể phiền cô giúp tôi cởi áo khoác không, tôi thấy hơi nóng.”

Thần kinh của Ngô Thanh căng lên, Trì Linh Đồng chỉ hơi động đậy bà ta lập tức hoảng hốt trừng mắt nhìn cô. Tay chân Trì Linh Đồng đều bị trói bằng dây thừng, Ngô Thanh vốn định nhét một cái khăn tay vào miệng cô, nhưng Trì Linh Đồng nói cô say xe, nếu dọc đường không nói chuyện, cô có thể bị ngất xỉu. Ngô Thanh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, đành thôi. Khi

https://thuviensach.vn

phát hiện bản thân bị bắt cóc, Trì Linh Đồng vẫn rất bình tĩnh, xem như là một con tin chịu phối hợp.

Ngô Thanh ngẩn ra, nghiêng người cởi cúc áo khoác của cô. Trì Linh Đồng thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn!"

Ngô Tiểu Thanh nhìn ghế sau từ kính chiếu hậu, hàng mi thanh tú nhíu lại, khuôn mặt bình thản của Trì Linh Đồng khiến cô ta hơi tức giận. "Trì Linh Đồng, cô đừng nghĩ giở trò gì, ngoan ngoãn chút, nếu không tôi lao xe xuống sông, cả ba chúng ta chết chùm luôn." Ngô Tiểu Thanh cũng là thiên kim đại tiểu thư được chiều chuộng từ bé, rời xa cuộc sống xa hoa hưởng thụ, trốn đông trốn tây bốn tháng trời, cô ta đã gần như sụp đổ.

"Tiểu Thanh, con đừng dọa cô ta. Bây giờ cô ta là lối thoát duy nhất của chúng ta." Ngô Thanh nói.

"Con biết." Ngón tay cầm tay lái của Ngô Tiểu Thanh đã trắng bệch.

Trì Linh Đồng mỉm cười tươi tắn, an ủi: "Đừng lo, tôi rất yêu quý sinh mạng mình." Cô cũng hơi thương hại mẹ con Ngô Thanh, khi trói cô tay cũng run rẩy. Ôi, toàn là người sống sung sướng quen rồi, đương nhiên chẳng am hiểu việc này. Nếu như khỏe hơn một chút, nếu cô muốn chạy trốn, chắc cũng chẳng mấy khó khăn.

Sau khi Ngô Tiểu Thanh lừa cô lên xe, cô vừa nhìn thấy nốt ruồi đen ở chóp mũi Ngô Thanh, ký hiệu quá đặc biệt này khiến cô nhớ ngay đến thủ phạm vụ góp vốn phi pháp mà bà Đàm Trân từng miêu tả - Ngô Thanh. Hai mẹ con nhà kia không chờ cô hoàn hồn, đã vội lao tới bịt miệng trói tay chân cô lại, cô cũng không giãy dụa, cô thấy cảnh tượng này hẳn là nên xuất hiện trong phim, đột nhiên trở thành sự thật khiến cô vô cùng kinh ngạc. Đồng thời, cô lại chợt có cảm giác giải thoát. Như một người đã cùng đường bí lối, chợt ông trời mở ra một cánh cửa khác cho cô, cô hít thở bầu

https://thuviensach.vn

không khí mới mẻ, nhìn thấy hoa đỏ cỏ xanh, bầu trời lam biếc, mùa xuân lại tới bên cô lần nữa.

Cô vội vã đi ra khỏi nhà, nếu như tận mắt nhìn thấy Tiêu Tử Thần và Khổng Tước ở bên nhau, nhìn thấy Khổng Tước làm nũng với anh, nhìn anh hoảng hốt giải thích với mình… Thực ra, vạch trần sự thật, cũng tựa như đâm vào ngực một nhát dao, người đau vẫn cứ là mình.

Chi bằng không gặp. Sự dịu dàng, săn sóc của anh đã khiến cô quyến luyến, có lẽ hiện tại cô đã không còn dũng khí để lạnh lùng dứt bỏ. Nhưng giờ thì tốt rồi, thời cơ đã tới. Cô không cần nghe lời nói dối, không cần tiếp tục phỏng đoán, không phải suy nghĩ lung tung, tạm thời rời xa mọi chuyện liên quan đến anh, để tình cảm hừng hực này nguội lạnh dần, để tâm tư của nhau lắng đọng, sau đó sẽ quyết định bản thân nên đi con đường nào.

Đường lớn ở nông thôn ít khi được sửa chữa, nhấp nha nhấp nhô, xe xóc nảy vô cùng, đây là việc duy nhất mà Trì Linh Đồng không thể chịu đựng nổi, cô say tới mức không biết trời đâu đất đâu. Cô thực sự căm ghét tất cả các phương tiện giao thông.

“Mẹ, phải đổ xăng thôi.” Ngô Tiểu Thanh nhìn đồng hồ đo xăng đã chuyển sang màu đỏ.

“Đằng trước có một trạm xăng dầu, dừng lại một chút, mẹ cũng phải gọi điện cho Quan Ẩn Đạt.” Ngô Thanh cảnh giác nhìn ra ngoài xe. Trời lạnh, mọi người đều ở trong nhà, đường có rất ít xe và người qua lại.

“Không được lên tiếng.” Ngô Thanh trừng mắt nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng gật đầu, “Bà định nói gì với dượng Quan của tôi?” Tối qua, khi ra khỏi Tân Giang, cô nghe thấy Ngô Thanh gọi điện cho ông Quan Ẩn Đạt, nói muốn có hai quyển hộ chiếu ngay tức thì và hai tấm vé máy bay, nếu không bà ta sẽ giết con tin.

https://thuviensach.vn

Ngô Thanh lườm cô, "Nếu dượng Quan của cô thực sự thương cô, trong nửa ngày vừa rồi đã làm gần xong chuyện rồi. Kiểu gì chúng ta cũng phải hẹn gặp ở đâu đó."

Đôi mắt to của Trì Linh Đồng đảo quanh, "Tôi có đề xuất thế này."

"Nói."

"Bà có thể yêu cầu dượng Quan làm ba quyển hộ chiếu, dẫn cả tôi đi."

Ngô Thanh sửng sốt, "Để làm gì?"

"Bà nghĩ đi, cho dù bà hẹn dượng Quan gặp mặt ở đâu thì cũng thuộc địa phận của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, tuy lưới pháp luật thưa, nhưng một khi bà giao người, chưa lên được máy bay thì đã bị gô cổ lại rồi. Trừ phi bà dẫn cả tôi lên máy bay, ép tôi ra nước ngoài, vậy thì hai người mới có thể an toàn tuyệt đối."

"Mẹ, con tán thành đề xuất của cô ta." Ngô Tiểu Thanh quay đầu nói.

"Con tập trung lái xe đi." Ngô Thanh híp mắt, chăm chú nhìn Trì Linh Đồng, "Chẳng có lý do gì mà cô phải giúp chúng tôi cả!"

"Tôi nói thật nhé, tôi cũng muốn ra nước ngoài!"

"Cô có thể ra nước ngoài bất cứ lúc nào."

"Không, bây giờ tôi muốn ra nước ngoài ngay, đi xa tới đâu thì hay tới đó, lưu lạc chân trời, một ngày nào đó, khi mệt mỏi tôi sẽ quay về."

"Cô bị chuyện gì đả kích à?"

https://thuviensach.vn

“Chẳng qua không muốn ở dưới một bầu trời với những người kia thôi. Xin hỏi, hai người có tin vào tình yêu không?”

“Không tin.” Hai mẹ con Ngô Thanh trăm miệng một lời.

Mặt Trì Linh Đồng giãn ra, “Đúng là chỉ có ‘Anh hùng mới hiểu suy nghĩ của nhau’, cho nên tôi muốn tới nơi đất khách quê người không có tình yêu, lẳng lặng mà sống, không quen biết ai, coi như sống một cuộc đời mới.”

Ngô Thanh nghi ngờ nhìn cô, “Chẳng phải cô vừa mới đính hôn sao, không lẽ anh ta khiến cô tổn thương?”

“Bây giờ giữa tôi và anh ấy dường như có một tảng đá lớn treo trên đầu, không biết khi nào sẽ rơi xuống, cũng không biết sẽ treo ở đó tới bao giờ. Hai người thì sao?”

Ngô Tiểu Thanh bĩu môi, nói tiếp: “Ngày trước có rất nhiều đàn ông theo đuổi tôi, vây quanh tôi như ruồi ấy, có một người còn tự sát vì tôi. Nhưng công ty của mẹ tôi vừa có chuyện, bọn họ liền trốn mất dạng, nhanh hơn thỏ nữa. Cha tôi cũng thế, lén lút qua lại với nhân viên công ty, bề ngoài còn vờ vịt yêu thương mẹ tôi, cho tới một ngày nọ bị mẹ tôi bắt ngay tại trận. Đàn ông, mẹ nó chứ, đều là lũ khốn nạn.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói linh tinh nữa, sắp tới trạm xăng dầu rồi, con bình tĩnh đi.” Ngô Thanh vỗ vai Ngô Tiểu Thanh, nhìn Trì Linh Đồng với vẻ bất an.

“Tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi yên, bây giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền rồi. Nếu bà có thể tháo dây trói cho tôi thì càng tốt. Để thế này khó chịu lắm.” Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn chân mình, hình như đã sưng lên rồi.

https://thuviensach.vn

Ngô Thanh nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Lát nữa khi đi ra ngoài, tôi sẽ nhìn biểu hiện của cô mà cân nhắc, cô hợp tác một chút.”

“Chắc chắn, chắc chắn rồi.” Trì Linh Đồng gật đầu như gà mổ thóc.

Ngô Thanh nhìn bốn phía, thấy không có gì khác thường bèn cầm lấy áo khoác, che khuất tay chân Trì Linh Đồng, sau đó ra hiệu cho Ngô Tiểu Thanh xuống xe đi về phía bốt điện thoại công cộng.

Ngô Tiểu Thanh liếc nhìn Trì Linh Đồng, thò đầu ra nói với nhân viên trạm xăng: “Phiền anh đổ đầy bình xăng giúp tôi.”

Gió lạnh thổi qua cửa sổ vào trong xe, Trì Linh Đồng hắt hơi mấy cái liên tục, “Cô nói xem, mình đi tới đâu rồi?”

Để thả lỏng thần kinh, Ngô Tiểu Thanh cúi đầu lấy ra một chiếc CD cho vào ổ đĩa, “Không biết.”

Nhân viên trạm xăng cười ha ha, “Đi tiếp ba trăm dặm(*) nữa là tới thành phố Thanh Đài.”

(*) *300 dặm = 150km*

Thanh Đài… Trì Linh Đồng nở nụ cười tự giễu, đi tới đi lui, sao vẫn ở dưới bầu trời này thế!

Âm nhạc vang lên, giọng nữ buồn bã phiêu đãng trong xe, Ngô Tiểu Thanh gật đầu theo nhịp, lấy ra vài tờ nhân dân tệ đưa cho nhân viên trạm xăng, Ngô Thanh mệt mỏi quay lại.

“Sao rồi?” Ngô Tiểu Thanh chờ mẹ lên xe, bèn đóng kín cửa sổ xe lại, thắt dây an toàn.

https://thuviensach.vn

“Ông ta đồng ý, địa điểm gặp mặt là sân bay Thanh Đài.”

“Ở đó có chuyến bay thẳng không?”

“Không có, nhưng có cô ta đi cùng, con lo cái gì.” Ngô Thanh lạnh lùng liếc Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng không để ý hai mẹ con kia nói gì, toàn bộ tâm tưởng của cô đều chìm đắm vào tiếng hát trong xe.

“Em thấy bầu trời đang ngừng lại/ Em không nghe thấy tiếng gió thổi qua/ Dường như chỉ có lòng em/ Là vẫn chứa chan ước mộng/ Còn hay chăng một bản tình ca dang dở/ Còn hay chăng khói lửa chưa phai/ Em và anh đều chỉ gặp thoáng qua/ Nhưng lại nhớ thương nhau nhiều như thế/ Nói hẹn gặp lại nhưng chưa chắc đã gặp lại/ Nói hẹn ước nhưng chưa chắc đã thấy mặt nhau/ Mỉm cười và khóc kể/ Lắng đọng từng chút/ Sẽ là cảnh tượng đẹp tươi nhất trên đời.”

Em và anh đều chỉ gặp thoáng qua… nói hẹn gặp lại nhưng chưa chắc đã gặp lại, nói hẹn ước nhưng chưa chắc đã thấy mặt nhau… Trì Linh Đồng lẩm nhẩm hai câu ca này, hết lần này tới lần khác.

“Cô đang khóc đấy à?” Ngô Thanh thấy Trì Linh Đồng rơi lệ.

“Tôi bảo rồi mà, trói thế này đau lắm, bà có biết không?” Môi Trì Linh Đồng run run.

*****

“Lão Quan, có tin của Đồng Đồng không?” Trong hành lang bệnh viện, bà Đàm Trân kéo tay ông Quan Ẩn Đạt.

https://thuviensach.vn

Ông Quan Ẩn Đạt cất di động đi, nghiêm túc gật đầu: "Bây giờ Đồng Đồng sẽ không sao đâu, tôi vừa phái người đi điều tra, vị trí gọi điện thoại là một thị trấn nhỏ ở cạnh trạm xăng dầu gần Thanh Đài."

"Vậy ông mau cho người tới bắt chúng đi!" Bà Đàm Trân sốt ruột nói.

Ông Quan Ẩn Đạt lắc đầu: "Chúng ta phải cân nhắc tới sự an toàn của Đồng Đồng, nếu không bọn chúng sẽ làm liều mất. Để bọn chúng bình an tới Thanh Đài."

"Chúng ta cứ chờ như thế này ư?"

"Tôi đã chấp thuận mọi yêu cầu của Ngô Thanh, yên tâm, tôi đã sắp xếp cẩn thận rồi."

"Ông phải bố trí cẩn thận từng chi tiết đấy."

Ông Quan Ẩn Đạt xoa khuôn mặt tiều tụy của bà Đàm Trân với vẻ áy náy, "Tiểu Đàm, xin lỗi bà, nếu không vì tôi, Đồng Đồng sẽ không bị bắt cóc."

"Nói mấy câu này làm gì, Đồng Đồng sẽ không trách ông, tôi cũng không trách đâu, vì chúng ta là người một nhà mà." Hai mắt bà Đàm Trân đẫm nước mắt.

Ông Quan Ẩn Đạt khẽ thở dài, đưa tay ôm bà Đàm Trân, tựa cằm lên đỉnh đầu bà, "Cảm ơn bà xã! Tôi sẽ đi Thanh Đài ngay bây giờ! Bà… ở lại Tân Giang chăm sóc Tử Thần nhé."

Hai người đi tới phòng bệnh xem xét, một bác sĩ nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, hai người vội vàng bước đến hỏi thăm.

"Tử Thần đã tỉnh chưa?" Ông Quan Ẩn Đạt hỏi.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ lắc đầu, "Vẫn đang hôn mê, nhưng mọi phương diện đều bình thường, sẽ tỉnh ngay thôi."

"Tử Thần chỉ ngã thôi, sao lại bị thương nặng như vậy?" Bà Đàm Trân hỏi.

"Trước đây thầy Tiêu từng bị thương nặng, cú ngã này lại ảnh hưởng tới đầu, thần kinh não phức tạp vô cùng, không biết chạm phải sợi dây nào rồi, thế nhưng tình hình vẫn khá ổn, hai vị đừng lo lắng." Bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

"Vậy tôi không vào nữa, bây giờ tôi đi Thanh Đài." Ông Quan Ẩn Đạt dịu dàng nhìn bà Đàm Trân.

"Cho dù tình hình xấu hay tốt, ông đều phải gọi điện cho tôi." Bà Đàm Trân dặn dò.

"Được. Tiểu Đàm, nếu bà không thể chịu đựng được nữa thì nhớ gọi điện cho thầy giáo Trì, hai người nói chuyện với nhau, thời gian sẽ trôi đi rất nhanh."

"Không cần, chẳng phải ông nói chuyện này càng ít người biết càng tốt cho Đồng Đồng sao, Minh Chi coi Đồng Đồng như báu vật nâng niu trong lòng bàn tay, nếu biết con bé bị bắt cóc, ông ấy sẽ điên mất."

Ông Quan Ẩn Đạt mỉm cười, hai người đi về phía cầu thang, một cảnh sát cúi chào ông, sau đó thì thầm mấy câu, ông nghiêm nghị nhíu mày, "Ừ ừ" liên tục.

Bà Đàm Trân lặng lẽ nhìn ông rồi quay người đi.

https://thuviensach.vn

Phòng bệnh rất tĩnh lặng, rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng hơi tối, Tiêu Tử Thần lẳng lặng nằm trên giường, bà Đàm Trân đi tới, vừa ngồi xuống bên cạnh thì nhìn thấy ngón tay đang đặt trên chăn đơn của anh hơi động đậy.

"Tử Thần, tỉnh rồi à?" Bà Đàm Trân mừng rỡ kéo rèm cửa sổ ra, bước tới nắm tay anh.

Anh khẽ nhíu mày, dường như vô cùng đau đớn, mắt nhắm chặt, không quen lắm với ánh sáng chói mắt.

Bà Đàm Trân nghe thấy anh lẩm bẩm gì đó, "Gì cơ?" Bà để sát tai vào miệng anh.

Anh lặp lại lần nữa.

Bà Đàm Trân vẫn không nghe rõ, cũng có thể nói là nghe không hiểu, hình như anh không nói tiếng phổ thông, cũng không phải tiếng Anh, mà là một loại tiếng địa phương nào đó ở phía Nam, …à, tiếng Quảng Châu(*) bà Đàm Trân nhớ tới kiểu phát âm kỳ lạ của thương nhân Quảng Châu trong phim. Bà ngây người.

(*) *Tiếng Quảng Châu là một loại tiếng địa phương vô cùng phổ biến ở Trung Quốc, được sử dụng chủ yếu ở thành phố Quảng Châu, thuộc tỉnh Quảng Đông. Đồng thời người Hồng Kông, Ma Cao cũng thường sử dụng loại tiếng này.*

Tiêu Tử Thần mở mắt ra một cách khó khăn, sau đó lại nhanh chóng nhắm lại, một lát sau mới từ từ mở mắt ra lần nữa, ánh mắt chầm chậm nhìn sang trái rồi sang phải, cuối cùng dừng trên người bà Đàm Trân.

"Bác là?" Anh nhướn mày, khàn giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tử Thần, dì Đàm đây mà!” Đúng vậy, anh còn có thể nói tiếng phổ thông.

“Tử Thần? Tiêu Tử Thần?” Anh chợt mở to mắt, ngồi bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh, “Thầy giáo Tiêu sao rồi?”

Bà Đàm Trân ngã ngồi xuống ghế: “Rốt cuộc con đang nói gì thế?”

Anh căng thẳng nắm lấy tay bà, “Mau nói cho cháu biết, bây giờ thầy giáo Tiêu sao rồi? Anh ấy nằm ở phòng bệnh sát vách đúng không? Với… Tống Dĩnh, cô ta thế nào?”

“Mẹ không hiểu con đang nói gì, có phải con bị ngã nên ảnh hưởng tới thần kinh không?” Bà Đàm Trân hoảng hốt đứng lên, chỉ ra ngoài cửa, “Mẹ đi gọi bác sĩ, để họ khám cho con.”

“Đừng đi, bác dẫn cháu tới phòng bệnh của Tiêu Tử Thần trước đã.” Anh cúi đầu nhìn tay mình, lại vén chăn rồi nhấc chân lên, “Cháu nằm đây lâu lắm rồi à? Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Dừng dừng.” Bà Đàm Trân hô lên, “Tử Thần, con hỏi nhiều quá, con muốn mẹ trả lời câu nào trước?”

Anh choáng váng, cắn môi, “Bác có điện thoại không?”

Bà Đàm Trân gật đầu.

“Xin hãy cho cháu mượn, cháu muốn gọi điện về Đại Lục.”

“Đại Lục?” Bà Đàm Trân trợn mắt lên, quơ quơ tay trước mặt anh, “Con biết đây là số mấy không?”

https://thuviensach.vn

Anh đẩy tay bà ra, “Thưa bác, xin bác đừng đùa nữa, cháu thực sự rất sốt ruột.”

“Con gọi mẹ là gì cơ?”

Anh nhíu mày: “Bác nhận nhầm người rồi, tên cháu không phải Tiêu Tử Thần.”

Bà Đàm Trân bật cười: “Con không tên là Tiêu Tử Thần, thế con tên là gì?”

Đầu óc anh ngừng hoạt động trong nửa giây, bàn tay đưa lên không trung buông thõng xuống, anh chợt nhảy ra khỏi giường chạy vào nhà vệ sinh, không để ý hình ảnh lôi thôi lếch thếch của mình lúc này nhìn rất bất lịch sự.

Khi đi vào trong nhà vệ sinh, anh bỗng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ kinh ngạc của bà Đàm Trân, anh nhíu mày, sau đó đóng cửa lại, nhắm mắt, từ từ đi tới bồn rửa tay, tim đập thình thịch.

“Tử Thần?” Bà Đàm Trân cao giọng gọi vào.

Trong nhà vệ sinh vẫn lặng im, không có bất kỳ tiếng động nào.

Bà Đàm Trân lo lắng, bước tới gõ cửa, cửa mở phát ra tiếng “cạch”. Tiêu Tử Thần mở to mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhìn bản thân trong gương với vẻ không thể tin nổi.

“Tử Thần…” Bà Đàm Trân lại gọi.

Hầu kết như bị thứ gì đó chèn lại, gian nan nhúc nhích mấy lần, tròng mắt anh giật giật, đầu anh chợt như vừa được lắp đặt một chiếc máy chiếu,

https://thuviensach.vn

rất nhiều hình ảnh nhanh chóng lướt qua. Đôi mắt căng tới đau đớn, nhất thời anh không chịu nổi, không thể không che hai mắt.

"Có thể để tôi ở một mình trong chốc lát không?" Anh cầu xin.

Bà Đàm Trân à lên, "Con có đau ở đâu không? Đầu còn thấy choáng không? Có cần gọi bác sĩ không?"

"Tôi rất ổn, rất ổn…" Anh lầm bầm.

"Được, con lên giường nằm đi. À đúng rồi, Tử Thần, dượng Quan của con đã có tin tức của Đồng Đồng rồi, đang trên đường tới Thanh Đài, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chẳng mấy chốc Đồng Đồng sẽ giải cứu được thôi."

"Linh Đồng? Bác đang nói đến Linh Đồng ư?" Anh khẽ rùng mình, tóc tai dựng ngược. Một chút hồi ức tràn về như thủy triều, "Linh Đồng bị bắt cóc." Anh lập tức nhớ tới chuyện này. Mặt đất bừa bộn, cá vàng nhảy lên, bầu trời u ám, cầu thang tối tăm,… anh ôm đầu hoảng hốt, quay ra nhìn bà Đàm Trân, "Bác… bác là mẹ của Linh Đồng…"

Bà Đàm Trân bối rối chớp chớp mắt, "Tử Thần, rốt cuộc con thấy khó chịu ở đâu?"

Anh vịn vào bồn rửa tay, cười khổ, "Thực sự không sao, cháu… và Linh Đồng vẫn là người yêu sao?" Anh sờ lên khuôn mặt mình, do dự hỏi.

"Con quên rồi à, con và Linh Đồng đã đính hôn…"

Sự kinh ngạc thoáng hiện lên trong đôi mắt anh, rồi anh lại rũ mi mắt, vẻ mặt hoảng hốt, "Thật ư? Cháu thấy có lẽ cháu nên lên giường nằm thì tốt hơn!"

https://thuviensach.vn

Cơ thể anh hơi lung lay, bước đi lảo đảo. Bà Đàm Trân bước lên giúp anh, anh xua xua tay, tự mình nằm lên giường rồi nhắm mắt lại.

Bà Đàm Trân lẳng lặng nhìn anh, thầm sốt ruột, nghĩ lại vẫn cứ đi tìm bác sĩ.

Hàng mi đen run rẩy, anh nhắm chặt mắt, thấy trong phòng tĩnh lặng tới mức lạ lùng. Anh không biết quá khứ và hiện tại cách nhau bao lâu. Khi đó, khuôn mặt anh lạnh lùng hơn, mạnh mẽ hơn, không ôn hòa nho nhã thế này, tên của anh là Bùi Địch Thanh.

Tay Trì Linh Đồng bị gãy xương, anh ngồi bên giường bệnh chăm sóc cô suốt một đêm, trời còn chưa sáng, anh đã lặng lẽ đứng lên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của cô, cúi người hôn cô, rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh.

Quân Mục Viễn đã đỗ xe dưới tầng. Trên đường, anh bàn giao cho anh ta một vài chuyện, cũng dặn dò đừng nói với người khác chuyện anh về Hồng Kông. Lần này, anh phải trở về để giải quyết một vài việc gia đình.

Khi anh tới sân bay Hồng Kông thì đã là chiều muộn, anh bắt xe vào nội thành. Linh Đồng gọi điện tới, giọng nói rất tủi thân, oán trách bệnh viện này không hay cái nọ không tốt cái kia. Anh cười, biết đó là vì anh không ở nơi ấy. Anh an ủi cô: “Cô bé ngoan, anh sẽ về ngay thôi.”

“Nói thì phải giữ lời.” Cô lầm bầm.

Anh trịnh trọng gật đầu, sau đó ngắt máy, taxi dừng lại trước một quán cà phê tĩnh lặng ở góc phố. Anh thấy Tống Dĩnh đeo kính râm, đầu trùm khăn lụa, bước xuống từ một chiếc BMW, vội vàng đi vào quán. Anh cầm cặp rồi gấp gáp bước xuống xe vào đó.

https://thuviensach.vn

“Địch Thanh, em nên làm gì bây giờ?” Tống Dĩnh vừa nhìn thấy anh, tháo khăn lụa rồi lao tới.

Anh gượng gạo vỗ vai cô ta, sắc mặt lạnh lùng, ra hiệu bảo cô ta ngồi xuống sofa, rung chuông bảo người phục vụ tạm thời không tới làm phiền, “Tại sao lại có chuyện này?” Anh nhìn lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô ta.

Tống Dĩnh lập tức rơi lệ, “Anh biết rồi mà còn cố hỏi. Địch Văn tới châu Âu là như mọc rễ ở đó, anh lại đối xử lạnh nhạt với em, em vui được ư? Em… tới quán bar uống rượu giải sầu một mình, có lần bị người ta bỏ thuốc…”

“Cô có nhận ra người đàn ông kia không?” Anh tức giận đập bàn một cái, mặt tái xanh.

Tống Dĩnh buông mi mắt, giấu đi sự chột dạ trong mắt, nghẹn ngào nói: “Khi em tỉnh lại thì đã thấy mình nằm một mình trên giường khách sạn, vốn không biết anh ta là ai. Chuyện thế này, ai dám nói ra ngoài, nhà họ Tống và nhà họ Bùi cũng không thể chịu đựng nổi chuyện mất thể diện như vậy, em đành ngậm đắng nuốt cay bỏ qua. Ai ngờ… lại mang thai. Em… thực sự cùng đường bí lối, hơn một năm rồi Địch Văn không về Hồng Kông, em biết giải thích với anh ấy thế nào? Địch Thanh, bây giờ em không dám tin ai cả, chỉ có anh thôi, anh nhất định phải giúp em, được không?” Cô ta ngồi sát vào người anh, nắm lấy tay anh.

Anh hờ hững nhìn cô ta, “Cô định xử lý đứa bé này thế nào?”

“Phá bỏ. Nhưng không thể ở Hồng Kông, chỗ nào cũng có người quen. Địch Thanh, anh đi Thái Lan với em nhé.”

“Không được, tôi không có nhiều thời gian như thế. Cô thực sự muốn phá thai?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên.”

Anh đứng lên, trầm ngâm hồi lâu, “Tôi có một người bạn ở bệnh viện Mary, cô ấy là y tá trưởng của khoa phụ sản, tôi dẫn cô tới tìm cô ấy để xin giúp đỡ.”

“Có kín tiếng không?”

Anh liếc nhìn cô ta, “Chuyện đó không mượn cô bận tâm. Tống Dĩnh, tôi không có tư cách dạy cô làm người như thế nào, nhưng đây là lần cuối cùng tôi giúp cô, vì tình nghĩa ngày trước của chúng ta, cũng vì anh cả, vì Hằng Vũ.”

“Địch Thanh, anh đừng lạnh lùng như thế.”

Tống Dĩnh đau khổ nhìn anh.

Anh mỉm cười thờ ơ, “Cô cứ ngồi đây đi, tôi về nhà thăm ông và mẹ, ngày mai sẽ liên lạc với cô sau.” Nói xong, anh kéo cửa ra, không hề quay đầu lại.

Ông Bùi Thiên Lỗi không ở nhà, đã cùng mấy người bạn cũ lên núi đánh golf, gánh nặng trong lòng anh cũng được bỏ xuống, sau khi nói vài chuyện với mẹ một hồi, anh lấy cớ là hẹn bạn, tắm rửa sạch sẽ rồi lái xe tới bệnh viện. Loại chuyện khó mở miệng thế này, nhờ người giúp đỡ, trong điện thoại không thể nói hết được.

Tháng mười hai ở Hồng Kông, không lạnh buốt như Thanh Đài, thời tiết ấm áp hơn nhiều nhưng lại mưa không ngớt, khiến lòng người buồn bực. Người bạn nọ không ở bệnh viện, đã đi nghỉ phép ở nước ngoài với gia đình. Anh đứng trên hành lang bệnh viện, sốt ruột tới mức nhíu mày.

https://thuviensach.vn

“Xin hỏi anh có phải bạn của Trì Linh Đồng không?” Một người đàn ông đẹp trai nho nhã mặc áo blouse trắng bước qua người anh, rồi chợt quay lại, mỉm cười hỏi anh.

Anh ngẩng đầu sửng sốt, “Đúng rồi, anh là?”

Tiêu Tử Thần vội đưa tay ra, “Chào anh. Tôi gặp anh ở tiệm cà phê trên đường Quế Lâm, tôi là người đưa cô ấy tới đó, nhưng chưa kịp chào hỏi anh.”

Anh nhớ lại, thêm một lần ở Mỹ Thực Phủ, anh cũng bắt gặp anh ta đi cùng Linh Đồng, còn tưởng là hai bên gia đình gặp nhau. Anh nắm chặt tay Tiêu Tử Thần, “Anh công tác ở bên này sao?”

“Không phải, giao lưu học thuật thôi, tôi vừa làm mẫu một ca phẫu thuật. Anh thì sao?”

“Tôi đến tìm một người bạn, nhưng đúng lúc cô ấy không ở đây.”

“Linh Đồng cũng tới Hồng Kông ư?” Khi nhắc tới Trì Linh Đồng, đôi mắt đẹp của Tiêu Tử Thần sáng bừng lên.

“Cô ấy không tới. Anh quen Linh Đồng lâu rồi à?” Anh không thích người đàn ông khác nhắc tới Linh Đồng bằng giọng điệu thân thiết như vậy.

Tiêu Tử Thần bối rối cúi đầu, “Chẳng qua tôi khá thân với Linh Đồng, vị hôn thê của tôi là bạn thân của cô ấy, thỉnh thoảng sẽ nhắc tới cô ấy. Cô ấy là một cô gái vừa thông minh vừa đáng yêu.”

Anh cười chợt nảy ra một ý, “Thầy giáo Tiêu, nếu anh không ngại, chúng ta cùng ăn bữa tối nhé!” Tiêu Tử Thần vui vẻ đồng ý. Hai người tới một phòng trà gần bệnh viện ăn bữa tối, chủ đề mà hai người nhắc tới nhiều nhất trong bữa cơm vẫn là Trì Linh Đồng. Hóa ra Tiêu Tử Thần lại biết rất nhiều

https://thuviensach.vn

chuyện thời đi học của Linh Đồng, anh ta kể ra, đây là lần đầu tiên Bùi Địch Thanh nghe nói tới!

"Cô ấy rất thông minh, nhưng không phải một học sinh ngoan, đôi khi cũng khiến thầy cô nhức đầu, không hề giống loại mọt sách quy củ như tôi." Không rõ có phải do uống chút rượu hay không, Tiêu Tử Thần nói rất nhiều.

Do dự hồi lâu, Bùi Địch Thanh vẫn nói ra, "Thầy giáo Tiêu, tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ?"

"Chuyện gì?"

Anh bèn uyển chuyển hàm súc nhắc tới chuyện của Tống Dĩnh.

Vẻ mặt Tiêu Tử Thần lạnh đi, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc, "Cô ta có quan hệ gì với anh? Đứa bé là của anh à?"

"Chỉ là bạn thôi, đứa bé kia chẳng liên quan gì đến tôi hết. Người tôi yêu là Linh Đồng!" Anh vội vàng giải thích.

Vẻ mặt Tiêu Tử Thần mới giãn ra một chút, "Nếu anh làm chuyện có lỗi với Linh Đồng, tôi sẽ không giúp anh."

"Nếu đây là lỗi của tôi, sao tôi dám nhờ anh giúp chứ?"

Tiêu Tử Thần ngẫm nghĩ một thoáng, "Truyền thông Hồng Kông rất thính tai tinh mắt, anh nói chuyện này cần bí mật, vậy tôi sẽ cố gắng sắp xếp xem sao. Thế nhưng, trước khi phẫu thuật, phải tới bệnh viện khám sức khỏe đã, xem tình hình thai nhi thế nào, phù hợp với hình thức phẫu thuật nào."

https://thuviensach.vn

“Được, vậy tôi chờ thông báo của anh.” Anh cho Tiêu Tử Thần số điện thoại của mình.

Xẩm tối ngày hôm kia, Tiêu Tử Thần gọi điện cho anh.

Anh lái xe đưa Tống Dĩnh vào cửa sau bệnh viện, Tiêu Tử Thần xuống tầng dẫn hai người đi vào. Không phải thời gian khám bệnh, trong tòa nhà vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân vang vọng ở cầu thang, mỗi bước đều như gõ vào trái tim.

“Địch Thanh, em sợ.” Tay Tống Dĩnh đẫm mồ hôi, hoảng hốt cầm tay anh.

Anh hơi do dự, thôi cứ mặc kệ cho cô ta cầm.

Tiêu Tử Thần quay đầu, thấy hai người cầm tay nhau, khẽ nhíu mày.

Trong phòng khám khoa phụ sản, một nữ bác sĩ trung niên và một y tá đã đợi sẵn. Hai người đều không nói tiếng Trung, khi hỏi chuyện Tống Dĩnh, đều nói tiếng Anh.

Tống Dĩnh vào khám, anh đứng ngoài hành lang gọi điện cho Linh Đồng, Tiêu Tử Thần đứng ở bên ngoài phòng khám.

Tâm trạng của Linh Đồng không ổn định, hoảng hốt giục giã anh trở về, anh dịu dàng trấn an cô, bảo ngày mai nhất định anh có thể quay lại, Linh Đồng không vui, anh tưởng tượng dáng vẻ giận dữ của cô, lòng đau nhói. Hộ sĩ cầm đơn khám bệnh bước ra, nói với anh thai nhi rất bình thường.

Anh che điện thoại, nói cảm ơn với y tá, sau đó lại trao đổi ánh mắt với Tiêu Tử Thần. Tiêu Tử Thần quay đầu, nói với bác sĩ khi mang thai thì Tống Dĩnh từng bị cảm, uống thuốc, lại uống rượu bừa bãi, có lẽ không thể giữ đứa bé lại.

https://thuviensach.vn

Ở đầu bên kia, Linh Đồng chợt nổi giận, quát lên một tiếng: “Bùi Địch Thanh, anh đi chết đi!”

Anh đang định nói thì Tiêu Tử Thần gọi anh vào trong. Anh đành phải cúp máy. Bác sĩ nói thai bốn tháng đã rất lớn rồi, nếu có ý định phá thai, vậy người mang thai phải nghỉ ngơi cho tốt, còn phải truyền máu, hôm nay muộn quá rồi đành chờ tới ngày mai. Tống Dĩnh mệt mỏi kéo tay anh, thân thể mảnh mai khẽ run lên.

Tiêu Tử Thần đưa bọn họ xuống tầng, Tống Dĩnh muốn hỏi vài câu, cầu xin Tiêu Tử Thần cùng ăn bữa tối. Tiêu Tử Thần từ chối, Tống Dĩnh đẩy đẩy tay anh, anh hơi mất tập trung, khi xuống tầng lại gọi cho Linh Đồng nhưng cô không nghe máy.

Cuối cùng Tiêu Tử Thần cũng chấp nhận đi ăn bữa tối với họ, mặc áo khoác vào rồi ngồi xuống vị trí cạnh ghế lái. Tống Dĩnh ngồi ở hàng sau, cuộn người lại, kiểm tra nhiều phương diện khiến cô ta vô cùng mệt mỏi.

Cơn mưa nhỏ lất phất vào ban ngày đến buổi tối đã biến thành cơn mưa khá to ào ào trút xuống, cần gạt nước liên tục gạt nước trên mặt kính, tầm nhìn không tốt. Khi dừng đèn đỏ, anh lại lấy điện thoại gọi cho cô, vẫn không ai nghe máy.

“Sao thế?” Tiêu Tử Thần thấy anh nóng ruột bất an, quay ra hỏi.

“Có lẽ Linh Đồng đã nghe thấy y tá nói chuyện với tôi, đang giận tôi, không chịu nghe điện.”

“Vậy đúng là phải giải thích rồi.” Tiêu Tử Thần gật đầu.

Chiếc xe từ từ chạy giữa dòng xe cộ, sắc mặt anh tối tăm, “Hay là tại trời mưa nên sóng điện thoại không tốt?”

https://thuviensach.vn

“Không thể nào!”

“Không được, tôi xuống xe gọi thử xem.” Anh xoay tay lái, xe dừng lại ven đường.

Mặc kệ cơn mưa đang rào rào trút xuống, anh mở cửa xe, chạy tới một tán cây gọi vài lần, vẫn không ai nghe máy. Trái tim anh bắt đầu hoảng hốt, sốt ruột đi đi lại lại dưới tán cây.

“Tổng giám đốc Bùi, anh lên xe gọi đi, để tôi lái xe!” Tiêu Tử Thần thấy áo khoác anh đã ướt hết, vội nói.

Anh mím môi bước tới bên cạnh xe, “Anh có quen kiểu tay lái này không?” Xe ở Hồng Kông không giống với xe ở Đại Lục, tay lái nằm ở bên phải xe.

Tiêu Tử Thần cười, “Nguyên tắc cơ bản vẫn vậy thôi, có thể khó tới đâu chứ.” Anh chuyển vị trí, ngồi vào ghế lái.

Anh ngồi xuống ghế còn lại, vừa ngồi vào thì liền bị hắt hơi.

Tống Dĩnh ngồi phía sau, bĩu môi nói mát, “Không nghe điện thoại đã hoảng hốt tới mức này rồi, anh đang cố ý thể hiện tình cảm của anh với cô ta trước mặt em sao?”

Anh không thèm để ý tới cô ta, cởi chiếc áo khoác đã ẩm ướt ra, thấy hơi lạnh, ôi, mưa to quá, quần áo phía trong cũng ướt hết.

“Anh mặc áo của tôi đi, nếu không sẽ bị cảm đó.” Tiêu Tử Thần thấy anh như vậy, bèn cởi áo khoác đưa cho anh.

Anh cũng không khách khí, nhận lấy mặc vào vì thực sự quá lạnh.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần nhìn trước nhìn sau rồi khởi động xe, còn anh cúi đầu tiếp tục gọi điện.

Mưa càng ngày càng lớn, đèn xe phía đối diện chiếu tới, chói tới mức người ta không thể không nheo mắt lại.

“Cẩn thận…” Tống Dĩnh chợt gào lên, chỉ thấy một chiếc xe bấm còi inh ỏi lướt qua.

Tiêu Tử Thần cười, ý cười còn chưa hiện ra, đột nhiên một con quái vật khổng lồ xuất hiện trước xe, bóng tối lao về phía bọn họ.

“Trời…” Tiêu Tử Thần kinh hoàng kêu lên.

Anh dời mắt khỏi màn hình di động, ngẩng đầu nhìn lên, tay run rẩy, điện thoại rơi xuống, “Xoay về bên phải.” Anh hét to, giành lấy tay lái.

Không kịp nữa rồi, mặt kính trước xe khẽ nứt ra, sau đó rơi ào ào về phía bọn họ như tiên nữ rắc hoa. Anh kinh ngạc nhìn sang, tay lái đã khảm vào lồng ngực Tiêu Tử Thần từ bao giờ, anh thấy một dòng máu tanh nóng chảy từ trán xuống.

Anh đưa tay chạm vào nó, thế giới chợt biến thành một hố đen không đáy, thân thể anh như một chiếc lá rụng, nhẹ nhàng rơi xuống rơi xuống.

*****

Trời vừa tối.

Dù bị cửa sổ xe ngăn cách vẫn nghe thấy tiếng sóng biển xô bờ, tựa như một con ngựa hoang mất cương lao về phía bờ biển, đường ven biển rung lên theo từng đợt sóng. Cách biển không xa có một ngọn đèn hải đăng, dưới

https://thuviensach.vn

ánh đèn soi sáng, có thể nhìn thấy từng lớp từng lớp công trình kiến trúc, núi rừng rậm rạp, đường phố quanh co.

Thanh Đài, lại gặp Thanh Đài.

Trì Linh Đồng hơi động ngón chân đã mất cảm giác, tay chống lên lưng ghế, thay đổi tư thế ngồi. Tuy chỉ được cởi lỏng dây thừng trói tay nhưng cô đã thấy hài lòng lắm rồi. Làm một con tin bị trói, cũng phải có dáng vẻ của con tin bị trói. Chỉ là những ngày bị bắt cóc chẳng phải nên là một ngày dài tựa một năm sao, sao chớp mắt một cái đã qua một ngày thế này vậy.

"Mẹ, vào nội thành rồi thì có thể tìm một khách sạn để nghỉ lại không, chúng ta đi ăn lẩu!" Ngô Tiểu Thanh lái xe suốt một ngày, vừa mệt vừa đói. Đang buổi hoàng hôn, Ngô Thanh bèn lái xe thay cô ta, còn cô ta chuyển xuống ngồi ở ghế bên cạnh cô, nửa ngồi nửa nằm.

Ngô Thanh cười chua chát: "Tiểu Thanh, con quên tình cảnh hiện tại của chúng ta rồi sao?"

Ngô Tiểu Thanh à lên đầy chán nản, tựa như một đứa trẻ không được thỏa mãn, rất tội nghiệp.

Ngô Thanh thấy con gái như vậy, lòng đau nhói, lại an ủi: "Chịu vất vả nhiều nhất là hai ngày nữa thôi, chờ lên máy bay, mẹ gọi cơm Tây cho con."

"Máy bay cũng không phải nhà hàng, làm sao muốn ăn món gì là gọi món đó được." Ngô Tiểu Thanh lẩm bẩm, nghiêng người nhìn Trì Linh Đồng, "Cô có đói không?"

"Có đói chứ!" Tối qua, từ khi bị bắt lên xe cô chưa ăn, chưa ngủ, lại phải ngồi trên xe suốt một ngày, trên đường cố ăn một miếng bánh mì, đương nhiên cô cũng vừa mệt vừa đói, lại phải từng giây từng phút lo lắng cho

https://thuviensach.vn

sinh mệnh của mình. Thế nhưng Ngô Thanh cũng không phải mẹ cô, cô khóc lóc thì có tác dụng gì đâu?

“Mẹ, nếu để cô ta đói lả, Quan Ẩn Đạt thấy thế, nổi giận không chịu chấp nhận yêu cầu của mẹ con mình thì sao?” Ngô Tiểu Thanh nhoài lên ghế trước, nhõng nhẽo nói.

“Con lại định làm trò gì thế?” Lượng xe vào nội thành rất đông, Ngô Thanh vừa phải tập trung lái xe, vừa để ý xung quanh.

“Không bắt buộc phải ăn lẩu, tìm một quán cơm sạch sẽ, ăn cơm nóng, được không ạ? Trời lạnh lắm ấy. Mẹ, con không muốn ăn bánh mì lạnh nữa đâu, dù sao buổi tối cũng phải tìm một chỗ để ngủ.”

Ngô Thanh đưa tay sờ khuôn mặt của Ngô Tiểu Thanh, thở dài bất đắc dĩ, “Được rồi!”

Ngô Tiểu Thanh mừng rỡ tới mức hai mắt tỏa sáng, cô ta kích động nhìn hai bên đường, “Chỗ đó, chỗ đó, mì thịt bò, con sẽ gọi hai bát mì thịt bò, cho thật nhiều ớt. Mẹ, mẹ xem, quán mì kia rất yên tĩnh, phía ngoài còn có các cửa hàng lớn che chắn, không ai nhận ra chúng ta đâu.”

Ngô Thanh muốn cự tuyệt, nhưng nghe tiếng con gái nuốt nước bọt, bà ta lại không nỡ, đành xoay tay lái rẽ vào quán mì thịt bò ven đường.

“Quán cũng khá đông khách, trông khá ổn đấy.” Ngô Tiểu Thanh xuống xe trước, xoay tay, xoay chân.

“Cô chờ ở trên xe, tôi sẽ mang một suất về cho cô.” Ngô Thanh quay đầu nói với Trì Linh Đồng.

“Vâng, vâng, thêm một cốc trà nóng nữa thì tốt. Tôi sẽ im lặng, cũng sẽ không nhúc nhích.” Trì Linh Đồng mỉm cười hiền lành.

https://thuviensach.vn

Ngô Thanh liếc nhìn cô, nghĩ lại, vẫn cứ trói tay trói chân cô cho thật chặt, nhét khăn vào miệng cô, bấy giờ mới xuống xe rồi khóa cửa lại.

Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn cô ta với vẻ phản đối, đúng là đồ tiểu nhân nói mà không giữ lời. Thế nhưng cô cũng hơi thương hại hai mẹ con này, hành trình trốn chạy của họ sẽ chấm hết vào ngày mai. Không biết rốt cuộc hai người này quá ngây thơ, hay họ đã quá mệt mỏi, sao có thể tin tưởng dượng Quan sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của họ? Tới Toronto, hướng Nam có sân bay Phổ Đông Thượng Hải, hướng Bắc có sân bay thủ đô Bắc Kinh, cho dù đi nam hay bắc thì đều là lộ trình ngàn dặm, bất luận họ dừng lại ở trạm trung chuyển nào đều có khả năng bị bắt. Bọn họ có thể trốn mấy tháng đã là kỳ tích, muốn bay ra nước ngoài, chẳng khác nào chuyện cổ tích.

Cô bảo Ngô Thanh yêu cầu ông Quan Ấn Đạt làm ba quyển hộ chiếu, chỉ để ám chỉ với ông rằng mình vẫn bình an. Cô say máy bay, ngồi trên máy bay mấy tiếng, chi bằng để Ngô Thanh giết mình đi cho xong. Nếu Ngô Thanh và Ngô Tiểu Thanh là hai tội phạm quốc tế có tiền án tiền sự, cô sẽ hoảng sợ, nhưng hai người phụ nữ yếu đuối trói gà không chặt lại hoảng loạn như rắn mất đầu này, cô hợp tác như vậy, đúng là sợ bọn họ không chịu nổi kích thích mà thôi. Nhưng cô cũng cảm ơn bọn họ đưa cô ra khỏi tình cảnh hỗn loạn ấy. Giờ phút này, trái tim cô đã bình thản trở lại.

Mùa đông năm ngoái, Bùi Địch Thanh bỏ lại cô, từ đấy sinh ly tử biệt.

Một năm qua đi, một vài chuyện tựa như chu kỳ tuần hoàn ác tính của nền kinh tế, từ từ nhen nhóm, sự việc tiếp theo sẽ là gì, cô không muốn nghĩ tới nữa.

Tình yêu mang đến niềm hạnh phúc mà không thứ ngôn ngữ nào có thể miêu tả được, nhưng cũng mang đến nỗi đau ám ảnh như dao khứa vào tim. Dường như, cô luôn là người bị bỏ rơi. Một cô gái thông minh sẽ biết sắp

https://thuviensach.vn

xếp cuộc sống của chính mình, cho dù gặp phải khó khăn, cũng có thể vượt qua để bước tiếp.

Trong lòng mỗi người đều có một phần yếu đuối, đều có một gánh nặng không thể bỏ đi, nó tựa như một quả bom ngầm chôn dưới đất, không rõ lúc nào ta sẽ dẫm phải nó, khiến nó nổ tung. Chi bằng rời xa, chi bằng bỏ qua.

Anh có trách nhiệm và vướng bận mà anh phải gánh vác, em cũng có con đường mà bản thân phải đi. Không có anh, ban đầu em sẽ thấy không quen, nhưng thời gian là đôi bàn tay dịu dàng, sẽ xóa đi mọi thương tổn. Tình yêu qua rồi thì kết thúc, kết cục không còn quan trọng nữa. Đời trôi đi trong chớp mắt, quyết tâm là có thể bỏ lại tất cả.

"Ông chủ, cho hai bát mì bò, hai đĩa thịt bò." Quán khá đông khách, Ngô Thanh và Ngô Tiểu Thanh phải đợi một lúc mới có một bàn trống, không chờ nhân viên cửa hàng tới dọn dẹp, hai người đã vội vàng ngồi xuống.

Một người phụ nữ trung niên có mái tóc rối tung, hơi mập đi ra từ nhà bếp được ngăn lại bởi một tấm mành, tay cầm một chiếc khăn, móc tiền lẻ từ trong tạp dề trả cho khách thanh toán, "Có ngay đây." Chị ta mỉm cười với mẹ con Ngô Thanh. "Xa Thành, hai bát mì, hai đĩa thịt."

Giọng nữ cao vang lên đột ngột khiến hai mẹ con Ngô Thanh giật nảy mình, giọng bà chủ này to thật đấy.

Phòng bếp không có ai đáp lại, sắc mặt người phụ nữ kia tối đi, vứt mạnh khăn lau lên bàn, chống nạnh chạy vào nhà bếp. "Xa Thành, anh đáp một câu thì chết ngay đấy hả!"

"Mệt thế này, cũng sắp chết đến nơi rồi." Đùng, tiếng dao đập trên thớt vang lên.

https://thuviensach.vn

“Mệt mệt, anh đứng trong phòng bếp cả ngày, còn không biết xấu hổ mà kêu mệt. Tôi đây hết nhào mì rồi lại rửa bát, chạy tới chạy lui, còn chưa nói câu gì đâu này. Rốt cuộc anh có phải đàn ông không hả?” Giọng người phụ nữ nọ lại cao thêm bậc nữa.

“Tôi không phải, cô hài lòng chưa!” Mành bị hất tung lên, một người đàn ông hằm hằm bước ra từ bên trong, đi thẳng ra ngoài.

“Xa Thành, anh làm bộ làm tịch cái gì, đừng tưởng mình vẫn là Tổng giám đốc này Tổng giám đốc nọ. Anh… quay lại ngay cho tôi…” Người phụ nữ kia hét ầm lên.

Người đàn ông vẫn làm thinh, mặc cho người phụ nữ gầm thét như sư tử Hà Đông. Luôn đứng trong phòng bếp, đứng quanh kệ bếp, chỉ mặc một chiếc áo phông, giờ bước ra ngoài mới thấy lạnh, anh ta chợt rùng mình, nhưng chẳng muốn quay vào mặc thêm quần áo. Anh ta móc một điếu thuốc từ trong túi ra, hít mạnh một hơi, lững thững đi tới ven đường.

Tổng giám đốc… Bên tai anh ta vang vọng tiếng người phụ nữ nọ gầm thét, thô lỗ chửi rủa. Chuyện cũ, nghĩ lại mà lòng chua chát. Anh ta không còn nhớ quãng thời gian bản thân từng mặc hàng hiệu, lái xe sang, ở biệt thự, ra vào các hội quán cao cấp nữa rồi. Trốn trong quán mì bốn mùa bẩn thỉu này, thực sự như đang sống trong giấc mơ.

Khi giàu có thì tình yêu là một bông sen thần thánh nở trong tim, một thoáng hương thơm cũng khiến anh ta mừng rỡ vui sướng. Khi nghèo khó thì tình yêu trở thành một cái gai tua tủa đâm vào tim, nhổ mãi không hết, đau tới mức khóc không ra nước mắt. Không có vật chất làm cơ sở, tình yêu ư, mẹ nó, đúng là không bằng rắm chó.

Anh ta hít mạnh vài hơi thuốc, quay đầu nhìn người phụ nữ vẫn đang chửi bới om sòm trong quán. Đây thực sự là người phụ nữ mà anh ta yêu tha thiết, khiến anh ta bỏ vợ bỏ con, bỏ toàn bộ gia sản đó sao? Rốt cuộc

https://thuviensach.vn

anh ta đã bị ma quỷ dẫn đường, hay bị tẩu hỏa nhập ma? Anh ta bật cười tự giễu, thấy cuộc đời như một trò đùa.

Anh ta tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên mắt anh ta sáng lên, Audi A8, anh ta cúi người như thể nhìn thấy một người bạn cũ đã lâu không gặp, ngón tay cầm điếu thuốc cũng run lên. Anh ta từng là ông chủ của một cửa hàng 4S, nhắm mắt cũng có thể vẽ ra kết cấu của từng bộ phận trong xe.

Người lái loại xe này cũng tới quán ăn ven đường để ăn cơm, chà chà, tay nghề của anh ta ảo diệu tới mức đấy à? Anh ta bật cười, tắt tàn thuốc trong tay, đưa tay ra vuốt thân xe. Ôi, chủ nhân chiếc xe này dường như không biết giữ xe, trên thân xe có rất nhiều vết trầy xước, sơn ở tay cầm cũng xước một hai chỗ, lốp xe dính đầy bùn đất, dường như đã phải đi một quãng đường rất xa.

Anh ta vô cùng xót xa, chủ xe này coi nó như xe việt dã đấy hả, đúng là phí của trời. Anh ta nhoài người bên kính xe, lơ đãng nhìn vào bên trong, đột nhiên đối diện với một đôi mắt to đen láy.

Anh ta dụi dụi mắt, dí sát mặt vào lần nữa, trong xe đúng là có một người, trông đôi mắt kia quen quen… Ấy, khuôn mặt đó lắc lắc đầu nhìn anh, chiếc khăn tay trong miệng rung rung.

Anh ta lệnh cho bản thân phải thật bình tĩnh, nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến chỗ này. Làm ông chủ của cửa hàng 4S nhiều năm, khả năng mở xe mà không cần chìa khóa vẫn khá thành thạo. “Cạch”, cửa xe mở ra. Anh ta thấy người ngồi trong bị trói chặt hai tay hai chân liền nhanh chóng tháo dây trói, kéo chiếc khăn nhét trong miệng cô ra.

“Tiểu Trì, sao cô lại bị bắt cóc?” Xa Thành kéo cô tránh vào một căn phòng nhỏ chứa than sau quán.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng hít sâu vào, chán nản xua xua tay, thế này thì chán quá đi, không có cảnh tượng cảnh sát bao vây, lại được cứu một cách lặng lẽ thế này! “Nói ra thì dài lắm. Bọn họ ở trong quán ăn nhà anh đó, anh báo cảnh sát đi!” Xin lỗi, bà Ngô, cô Ngô, không thể đi cùng hai người được nữa. “Tổng giám đốc Xa, anh giúp tôi gọi điện cho Chủ tịch Nhạc với.”

Xa Thành còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe tới mấy chữ “Chủ tịch Nhạc” này thì hoảng hốt một lúc.

Trì Linh Đồng chắp tay thành hình chữ thập: “Xin anh đó, xin anh đó, tốt thì tốt cho trót, anh đừng so đo hiềm khích ngày xưa nữa, trong bụng đàn ông có thể chèo thuyền mà(*), anh là quân tử rộng rãi, xin hãy chủ động gọi điện thoại cho chị ấy giúp tôi, để chị ấy lái xe tới đây, tốt nhất là tới trước khi cảnh sát ập đến.”

(*) *Ý chỉ đàn ông thì rộng lượng, bao dung.*

Xa Thành nhíu mày, mắt giật giật, cô nhóc này bị bắt cóc thật hả? Anh ta vô cùng hoài nghi.

*****

Áo len cao cổ màu đen, áo khoác màu nâu nhạt, khăn quàng màu khói, vẻ mặt hờ hững lạnh nhạt còn có vài phần khó hiểu, thái độ lịch sự và cảm giác xa cách nhưng không khiến người ta khó chịu. Bà Đàm Trân nhìn Tiêu Tử Thần bước ra từ trong nhà, cảm giác anh tựa như một người xa lạ. Rõ ràng cùng một gương mặt, nhưng lại như có thêm thứ gì đó, lại như bớt đi thứ gì đó, bà không nói rõ ra được.

“Tử Thần,” Mỗi lần có người gọi tên anh, trực giác khiến anh sững người, ngẩng đầu theo phản xạ có điều kiện. Bà Đàm Trân nhíu mày, “Con mới ra viện, cứ ở Tân Giang chờ đi, mẹ tới Thanh Đài đón Đồng Đồng.”

https://thuviensach.vn

“Không, con đã khỏe rồi mà.” Anh đưa tay ấn nhẹ vào trán. Anh phải tới Thanh Đài, một là để đón Linh Đồng, hai là để tới Hằng Vũ gặp Quân Mục Viễn. Chuyện này quá kinh khủng, tại sao mặt anh lại biến thành mặt Tiêu Tử Thần, Tiêu Tử Thần thực sự đang ở đâu rồi, anh muốn hỏi để biết chân tướng. Điều đáng mừng duy nhất đó là những mảnh nhỏ ký ức đã từ từ ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh. Một gương mặt xa lạ, lại mất trí nhớ, là sự giải thích hợp lý cho thân phận mới của anh. Chỉ có trái tim anh là vẫn như xưa, dù thân phận thay đổi, thời gian thay đổi, không gian thay đổi, nhưng một lần nữa, anh lại yêu Linh Đồng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lành lạnh, trăng non tỏa ra ánh sáng trong suốt. Ở Thanh Đài cách đây ngàn dặm, nhiệt độ tối nay là bao nhiêu?

Bà Đàm Trân không ngăn cản anh, cũng hiểu được tâm trạng nôn nóng muốn gặp Linh Đồng của anh. Cục công an thành phố Tân Giang đã chuẩn bị một chiếc xe cảnh sát cho bọn họ, ông Trì Minh Chi cũng cùng đi. Biết tin Linh Đồng đã được giải cứu, bà Đàm Trân mới gọi điện cho ông. Ông chạy tới, sắc mặt lạnh lùng, nhìn bà Đàm Trân với vẻ trách móc: “Đồng Đồng cũng là con gái tôi, bà có tư cách gì mà giấu giếm tôi chuyện về con bé?”

Bà Đàm Trân không giải thích, chỉ thở dài một tiếng.

Dọc đường đi, hai người không nói câu gì. Tiêu Tử Thần cũng lạnh lùng nghiêm nghị. Chỉ nghe tiếng gió rít gào bên ngoài cửa xe.

Khi tới Thanh Đài thì trời đã sáng, từng lớp từng lớp mây bay lên từ phía đằng Đông, ánh ban mai nhuộm nửa bầu trời thành màu vàng lấp lánh, dưới ánh hào quang, nước biển dịu dàng lay động. Tiêu Tử Thần chăm chú nhìn về phía trước, cho dù anh có thân phận gì đi chăng nữa, thì đường phố và các công trình kiến trúc ở Thanh Đài vẫn là những khung cảnh vô cùng quen thuộc với anh.

https://thuviensach.vn

Ông Quan Ẩn Đạt đứng trước cổng Đại đội cảnh sát hình sự thành phố Thanh Đài, với bầu mắt thâm quầng chứng tỏ ông đã thức trắng đêm, thấy bà Đàm Trân xuống xe vội vàng bước tới đón, sau đó bắt tay với ông Trì Minh Chi.

"Đồng Đồng đâu rồi?" Thái độ của ông Trì Minh Chi vô cùng lạnh nhạt, nếu không vì người đàn ông trước mắt này, Đồng Đồng của ông cũng chẳng gặp tai bay vạ gió như thế.

"Chúng ta đi ăn sáng trước đã, sau đó tìm một khách sạn để nghỉ ngơi." Ông Quan Ẩn Đạt mỉm cười vỗ vai Tiêu Tử Thần, nhìn trán anh, "Trông cũng tạm ổn rồi!"

"Ông đừng đánh trống lảng nữa, mau nói chuyện chính đi." Bà Đàm Trân giục giã.

Ông nhắm mắt lại: "Đồng Đồng được một ông chủ quán mì cứu ra, sau đó báo cảnh sát, mẹ con Ngô Thanh đã sa lưới, lát nữa sẽ bị áp giải về Ninh Thành quy án. Đồng Đồng vẫn khỏe, chỉ hơi cảm nhẹ, bác sĩ tâm lý đã gặp con bé rồi, nói trạng thái tinh thần của con bé hoàn toàn bình thường."

"Giờ con bé đang ở đâu?" Bà Đàm Trân mừng rỡ hỏi.

"Không ngủ suốt hai ngày một đêm, bà cũng biết đấy, con bé say xe, vừa đi ngủ rồi." Ông Quan Ẩn Đạt cười ha ha.

"Tôi chỉ nhìn Đồng Đồng một chút thôi, không đánh thức con bé đâu." Ông Trì Minh Chi cướp lời.

Ông Quan Ẩn Đạt tỏ vẻ bối rối: "Chúng ta ăn sáng xong rồi nói tiếp. Tóm lại bây giờ con bé đang cực kỳ an toàn cực kỳ an toàn."

https://thuviensach.vn

Tay Tiêu Tử Thần xỏ trong túi, im lặng. Nội tâm anh có linh cảm không tốt, như thể Linh Đồng đang bị một lực hút lạ lùng nào đó từ từ cuốn đi, cách anh ngày càng xa. Anh tự an ủi mình, đây chỉ là ảo giác của anh thôi. Ông Quan Ẩn Đạt sẽ không nói dối đâu.

Mấy người cùng tới quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa cách đó không xa để ăn sáng, gọi sữa đậu nành nóng hổi và thức ăn sáng, nhưng chẳng ai có tâm trạng đâu mà ăn uống. Ông Quan Ẩn Đạt hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác. Khi thanh toán, ông kéo ông Trì Minh Chi lên, hai người cùng đi tới quầy, ông lấy ra một tờ giấy đưa cho ông Trì Minh Chi.

Ông Trì Minh Chi đọc xong, há miệng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Ông lại ghé vào tai ông Trì Minh Chi nói mấy câu, ông Trì Minh Chi vung tay chỉ vào phía trong, lắc đầu vẻ không đồng ý.

“Bọn họ đang nói gì thế nhỉ, thậm thà thậm thụt!” Bà Đàm Trân hỏi Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần ngồi yên, cảm giác bất lực đang dần tràn ra, lấp đầy tim anh.

Ông Trì Minh Chi và ông Quan Ẩn Đạt cùng quay lại hỏi, “No chưa?”

“Hai người giấu tôi chuyện gì thế?” Bà Đàm Trân nhìn ông Quan Ẩn Đạt, lại nhìn Trì Minh Chi.

“Về nhà rồi nói tiếp.” Ông Quan Ẩn Đạt nhíu mày, nhìn Tiêu Tử Thần, “Tử Thần, dượng với con cùng tới thăm cha con đi!”

Anh từ từ đứng lên: “Dượng Quan, có chuyện gì thì dượng cứ nói thẳng đi ạ. Có phải Linh Đồng bị làm sao không?”

https://thuviensach.vn

Mọi người thấy ngón tay thon dài của anh mất kiềm chế mà run lên. Ông Quan Ẩn Đạt nhìn ông Trì Minh Chi, ông Trì Minh Chi hiểu ý, gật đầu rồi kéo bà Đàm Trân ra ngoài. Ông ra hiệu để Tiêu Tử Thần ngồi xuống, "Tử Thần, con yên tâm, Linh Đồng đang rất an toàn, nhưng tạm thời con bé sẽ không quay về Tân Giang."

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Con bé ra nước ngoài rồi."

Anh mỉm cười, "Không thể nào, cô ấy bị say máy bay."

"Con bé uống thuốc an thần để lên máy bay."

Khuôn mặt anh từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, "Chẳng phải đã bắt được bọn bắt cóc rồi sao?"

"Con bé đi một mình. Lần bắt cóc này khiến con bé bị khủng hoảng, con bé nói muốn tới đảo nhiệt đới để thư giãn nghỉ ngơi."

"Hộ chiếu và chứng minh thư của cô ấy đều ở Tân Giang, đi kiểu gì được?" Anh mỉm cười, "Dượng Quan, chuyện này chẳng buồn cười chút nào."

"Có cách đi đặc biệt cho nhân viên công vụ, dượng đã dùng quyền hạn để làm việc này. Đồng Đồng là con gái dượng, các đồng nghiệp cũng sẽ thông cảm. Con bé để lại cho con một lá thư." Ông Quan Ẩn Đạt đặt một tờ giấy xuống trước mặt anh. Chữ viết thanh tú nhã nhặn như tính cách của cô, anh từ từ mở thư ra.

"Tử Thần: Thật là đáng xấu hổ, em lại làm một kẻ đào ngũ. Lần này em muốn tới một nơi thật xa thật xa, không biết khi nào mới có thể gặp lại, cho nên em vẫn phải báo với anh! Hai người chúng ta đều có một quá khứ nặng

https://thuviensach.vn

nề, rốt cuộc thứ ma lực gì đã kết nối chúng ta lại với nhau, em sẽ không bàn tới nữa. Anh có nhận ra không, thực ra chúng ta đều chưa từng thực sự thoát ra khỏi quá khứ, trong lòng chúng ta đều còn lưu giữ bóng dáng của kí ức ngày hôm qua. Tuy thời gian chúng ta quen nhau không ngắn, nhưng vì ký ức trống rỗng của anh, tình yêu của chúng ta khá mờ nhạt. Chúng ta chưa chuẩn bị tốt việc đón nhận một người khác thì đã vội vã đính hôn. Em ghét phải suy đoán, hiểu lầm, hoài nghi, em thừa nhận, em không phải một người mạnh mẽ cũng không có một trái tim bao dung. Em sợ, Tử Thần! Em không nghi ngờ tình cảm của anh dành cho em, nhưng em là người tham lam, em muốn một tình yêu đơn giản, thuần khiết và hoàn chỉnh. Ngày trước anh ấy không thể cho em một tình yêu như thế, hiện tại anh cũng không làm được. Tử Thần, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chăm sóc che chở em suốt bao ngày qua, cảm ơn anh đã giúp em tìm lại sự tự tin để tiếp tục thiết kế, cảm ơn anh đã giúp em sưởi ấm hàng đêm. Lần từ biệt này, em không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng em sẽ không bao giờ bỏ qua giấc mộng thiết kế nữa. Có thể hạ quyết tâm như vậy là một điều vô cùng khó khăn, khi em lên xe rời khỏi Tân Giang với những kẻ bắt cóc, em đã cầu nguyện, nếu em được giải cứu, em sẽ buông xuôi mọi đau khổ, uất ức, oán hận, hổ thẹn, không cam lòng, em sẽ chỉ sống vì bản thân mình thôi. Tử Thần, chúng ta hủy hôn ước nhé, chúc anh hạnh phúc! Trì Linh Đồng.”

“Cạch”, một chiếc nhẫn nhỏ rơi xuống đất. Anh từ từ cúi người nhặt chiếc nhẫn lên, tỉ mỉ lau lại bụi bẩn trên nó, nắm chặt trong lòng bàn tay, vẻ mặt nguội lạnh. Anh đọc lại thư một lần nữa, gấp lại cẩn thận rồi cất vào túi cùng chiếc nhẫn.

Ngoài cửa, bà Đàm Trân và ông Trì Minh Chi đều tỏ ra áy náy.

“Dượng Quan, Linh Đồng đã tới đảo nào, con muốn đi tìm cô ấy, có một số chuyện nói trực tiếp thì tốt hơn.” Vẻ mặt anh rất trấn định, cư xử cũng khá bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Ông Quan Ẩn Đạt áy náy nói: “Linh Đồng muốn dượng giữ bí mật bằng cả sinh mạng.”

“Chỉ giữ bí mật với mình con ư?” Tiêu Tử Thần thực sự khâm phục bản thân mình, lúc này mà anh vẫn cười được. Vốn tưởng rằng, sống hai đời, may mắn xiết bao khi được ở bên cô. Kết quả vẫn là hai đường thẳng song song.

“Con thông cảm cho con bé, hai đứa còn trẻ, có duyên thì sẽ về bên nhau thôi.” Ông Quan Ẩn Đạt biết câu này nghe quá máy móc bất lực, thế nhưng dù sao cũng phải nói gì đó.

“Cô ấy vẫn luôn phóng khoáng như vậy.” Anh gật đầu, áo khoác màu nâu nhạt bị gió cuốn lên, không khỏi nghĩ tới một câu đùa mà sinh viên thường nói: “Mẹ nó, tất cả chỉ là mây bay.” Trái tim lạnh tựa hầm băng, tình yêu lại bỏ qua anh một lần nữa. Sống và chết có gì khác nhau đâu?

“Con bé có nỗi khổ tâm riêng.” Ông Trì Minh Chi vừa kể cho bà Đàm Trân về chuyện hiểu lầm giữa Tiêu Tử Thần và Trì Linh Đồng, bà Đàm Trân hiểu rất rõ Linh Đồng làm vậy là vì bất đắc dĩ. Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Tiêu Tử Thần quay ra nhìn bà Đàm Trân.

“Hai đứa có vấn đề trong việc trao đổi với nhau, hai đứa đều phải kiểm điểm lại mình, không thì chẳng ai giúp được các con đâu.”

Anh cười khổ, anh tỉnh lại, cũng hiểu rõ hai người luôn muốn cùng nhau xây dựng gia đình, cầm tay nhau bước đi, chia sẻ với nhau mọi chuyện, nhưng lúc này cô đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

16
Yêu gia đình

Tòa nhà Hằng Vũ.

Tiêu Tử Thần bước vào sảnh lớn, có một thoáng thất thần.

“Thưa anh, xin hỏi anh tìm ai ạ?” Cô nhân viên lễ tân mặc quần áo công sở, nở một nụ cười tiêu chuẩn lộ tám chiếc răng với anh.

“Quân Mục Viễn có ở đây không?” Khung cảnh quen thuộc biết bao, nhưng anh lại thành người xa lạ.

Cô nhân viên lễ tân thấy anh gọi thẳng tên của sếp, hơi sửng sốt: “Anh là gì của giám đốc Quân ạ?”

“À, bạn bè.”Anh chợt ý thức được thân phận mới của mình, mỉm cười tự giễu, “Tôi tên là Tiêu Tử Thần.”

Những hồi ức khi làm Tiêu Tử Thần của anh bắt đầu từ Hồng Kông. Nhân viên của Hằng Vũ - Giám đốc Quan và Quân Mục Viễn vẫn giúp đỡ anh, nói anh gặp tai nạn, bị mất trí nhớ, nhưng công việc ở Tân Giang, Hằng Vũ sẽ đại diện cho anh, cố gắng để anh không phải chịu thiệt thòi.

Anh vô cùng kinh ngạc, anh là một học giả sang giao lưu học thuật, sao lại có liên quan đến Hằng Vũ. Sau đó, anh tưởng là Hằng Vũ đang làm công tác từ thiện gì đó, không ngờ anh lại thành người may mắn kia. Công tác từ thiện gì chứ, có lẽ là vì anh gặp tai nạn giao thông trong xe của Bùi Địch Thanh, Hằng Vũ không thể không chịu trách nhiệm với anh.

https://thuviensach.vn

Quân Mục Viễn nhanh chóng xuống tầng, nhiệt tình nắm chặt tay anh, vô cùng xúc động, “Thầy giáo Tiêu, anh về Thanh Đài từ bao giờ thế?” Anh ta dẫn Tiêu Tử Thần lên văn phòng của mình.

Tiêu Tử Thần thấy bảng chức danh trên bàn anh ta ghi “Tổng Giám Đốc”, mỉm cười, xem ra Quân Mục Viễn đã lên chức rồi.

“Hôm nay.” Thư ký lễ phép bưng lên hai tách cà phê, anh nhỏ giọng nói cám ơn, khóe mắt liếc nhìn về văn phòng đóng kín của mình. Tầm mắt của anh dừng lại trong chốc lát.

“Đó là văn phòng của Tổng giám đốc Bùi, một năm rồi, nhưng tới giờ tôi vẫn không đủ dũng khí để bước vào đó. Tôi vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện anh ấy đã qua đời. Đôi khi tôi vẫn có ảo giác rằng, dường như anh ấy vẫn sống ở một nơi nào đó trên cõi đời này, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. Tuy chúng tôi là quan hệ lãnh đạo nhân viên, thế nhưng tôi và anh ấy vừa giống bạn bè lại giống anh em. Ôi, trời xanh ghen ghét anh tài!”

“Anh ấy mất như thế nào?” Sắp sửa vén màn chân tướng, anh không thể không căng thẳng.

Quân Mục Viễn đóng cửa lại, dặn thư ký tạm thời đừng làm phiền, “Xem ra thầy giáo Tiêu vẫn chưa nhớ lại chút gì!”

Anh nói qua quýt: “Có một vài hình ảnh vụn vặt xuất hiện trong đầu tôi. Tôi nhớ láng máng là đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, trong xe có ba người là tôi, Tổng giám đốc Bùi và một vị phu nhân họ Tống.”

Quân Mục Viễn cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện này Hằng Vũ vẫn luôn giấu kín, chỉ tuyên bố với bên ngoài là Tổng giám đốc Bùi bị tai nạn khi đi một mình, không hề nhắc tới anh và cô Tống, đây xem như là một vụ bê bối

https://thuviensach.vn

của nhà họ Bùi và Hằng Vũ! Lúc đó anh đi cùng bọn họ từ bệnh viện, Tống Dĩnh có thai."

"Tôi cũng nhớ mang máng như vậy, sau đó thì sao?" Anh ngừng thở, như thể quay lại màn đêm mưa tầm tã ấy.

"Có lẽ anh không biết, Tống Dĩnh là mối tình đầu của Tổng giám đốc Bùi, cũng là chị dâu của anh ấy. Anh ấy và cô ta cùng đi khám thai, dưới ánh mắt của người đời mà nói thì hơi kỳ lạ, cho nên không thể công bố chuyện này ra bên ngoài. Cụ thể tại sao, chỉ có Tổng giám đốc Bùi và Tống Dĩnh biết rõ. Ngày mưa đường trơn, có một người lái xe chở hàng uống say, đâm vào xe Tổng giám đốc Bùi. Tay lái khảm vào người anh ấy, còn khuôn mặt anh thì bị mảnh kính bay vào nên không thể nhận ra bộ dạng lúc trước. Khuôn mặt của anh và Tổng giám đốc Bùi đều bị dập nát toàn bộ, chiều cao lại tương tự, nhóm máu cũng giống nhau, nếu không phải trong áo khoác của anh có chứng minh thư thì đúng là không thể phân biệt nổi ai ra ai. Tiếc là khi vừa đến bệnh viện thì Tổng giám đốc Bùi đã trút hơi thở cuối cùng, còn anh thì bị hôn mê sâu. Ngày hôm sau Hằng Vũ đưa anh tới Mỹ, nói với Học viện y Tân Giang là kéo dài thời gian giao lưu học thuật, nhưng thực ra là đi chữa trị cho anh, cũng chỉnh sửa để khuôn mặt anh về như cũ. Cũng may mà anh vẫn hôn mê sâu, không phải chịu những cơn đau mà người thường không thể chịu nổi. Phẫu thuật rất thành công, sau khi anh tỉnh lại thì bị mất trí nhớ."

"Tống Dĩnh thì sao?" Anh nhớ mình đã gặp Tống Dĩnh ở ban quản lý Khế Viên, dường như cô ta không bị làm sao cả.

"Cũng hôn mê ba bốn ngày, bị trầy da một chút, nhưng vẫn ổn, con sinh ra cũng khỏe mạnh."

"Đứa trẻ rất khỏe mạnh ư?" Mặt anh hoàn toàn tái đi.

https://thuviensach.vn

“Vâng, là một bé gái. Nhưng mà…” Vẻ mặt của Quân Mục Viễn hơi kỳ lạ, “Có lẽ bé gái đó phải chịu kích thích gì đó từ khi còn ở trong bụng mẹ, nên hơi khác những đứa trẻ bình thường một chút.”

“Bây giờ đứa bé kia đang ở…”

“Tiểu thư nhà họ Bùi đương nhiên phải ở nhà họ Bùi rồi, dì Ngũ chăm sóc, hơi thiểu năng trí tuệ, nhưng được chăm sóc rất tốt.”

Anh cả biết rõ đứa trẻ này không phải của người nhà họ Bùi, sao có thể nuốt trôi cơn giận này? Không đúng, dì Ngũ chăm sóc cho đứa trẻ. Trời ơi, chắc chắn anh cả đã tưởng lầm đứa bé là của anh và Tống Dĩnh, cho nên mới chấp nhận … Anh đau khổ nhắm mắt lại, toàn bộ sự việc đều rối tung lên.

“Bây giờ Hằng Vũ… vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn, mọi việc đều đi vào quỹ đạo. Đại thiếu gia đã trở về từ châu Âu, nhưng anh ấy chỉ đứng sau màn chỉ huy mọi việc thôi, các công ty con đều do Tổng giám đốc công ty phụ trách. Anh ấy cũng ở Tân Giang, làm Tổng biên tập của tờ “Báo chiều Hoa Đông.””

“Anh ấy làm việc này?” Bùi Địch Văn không giống anh, trước giờ anh ấy luôn là người cháu mà ông Bùi Thiên Lỗi vô cùng yêu quý. Làm người điều hành tương lai của Hằng Vũ, được giáo dục trong môi trường tốt nhất, sao ông Bùi Thiên Lỗi có thể đồng ý để anh ấy làm việc này được?

Quân Mục Viễn cười: “Có lẽ Đại thiếu gia và Chủ tịch đã có giao hẹn nào đó với nhau. Anh đã từng gặp anh ấy chưa?”

Anh lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Quân Mục Viễn thoáng hiện vẻ buồn bã: “Sau khi Tổng giám đốc Bùi qua đời, tôi cũng mất liên lạc với bạn gái anh ấy. Trước đây cô ấy cũng là thiên tài trong giới bất động sản, tiếc là nhanh chóng biến mất như một ngôi sao băng. Tôi vẫn nhớ cô bé đó, mắt rất to, rất xinh xắn, vô cùng lém lỉnh, Tổng giám đốc yêu cô ấy tới phát điên.”

“Đúng là đáng tiếc.” Đầu anh hơi đau nhức, có lẽ do mấy hôm nay nghỉ ngơi không đủ. Dường như anh đã có mọi đáp án mà bản thân muốn. Nếu viết thành một câu chuyện, sẽ khiến người ta tròn mắt há mồm. Nhưng thực sự xảy ra, chẳng qua chỉ là một trò đùa của ông trời.

Nếu Tiêu Tử Thần không đưa áo khoác cho anh, không lái xe thay anh, vậy thì người ngồi ở đây hôm nay chính là Tiêu Tử Thần thật sự, còn người nằm trong nghĩa trang của nhà họ Bùi chính là anh – kẻ đang đeo cái mặt nạ này.

Quá tàn nhẫn, Tiêu Tử Thần đã làm gì sai mà phải chôn vùi sinh mệnh thay anh? Con người tài hoa xuất chúng, ôn hòa nho nhã đến thế, nếu như còn sống thì có thể cứu được rất nhiều sinh mạng. Còn anh thì sao? Nhỏ bé như rơm rạ, không có anh, Hằng Vũ vẫn vận hành bình thường, nhà họ Bùi vẫn vui vẻ hòa thuận, chuyện Tống Dĩnh hình như cũng được xử lý êm đẹp, cô ta vẫn xinh đẹp kiêu kỳ như ngày xưa. Chỉ có Linh Đồng… đau khổ vì anh…

“Thầy giáo Tiêu, thầy giáo Tiêu…”

Anh lấy lại tinh thần, bối rối mỉm cười với Quân Mục Viễn: “Xin lỗi, tôi thất thần.”

“Cùng ăn bữa trưa chứ, lâu rồi chúng ta không gặp nhau.”

Anh hơi sửng sốt, nhưng trong chớp mắt ấy, anh đưa ra một quyết định. “Lần tới về Thanh Đài, tôi sẽ hẹn anh. Hôm nay tôi còn phải về Tân Giang,

https://thuviensach.vn

mai có tiết dạy.”

Quân Mục Viễn tiếc nuối nhún vai: “Sao phải vội thế?”

“Vì miếng cơm manh áo mà, không làm khác được.” Anh bắt tay anh ta, nói lời từ biệt.

“Thầy giáo Tiêu, chuyện hôm nay tôi kể với anh, và những ký ức anh có thể sẽ nhớ lại trong tương lai, xin anh giữ bí mật giúp chúng tôi, được không?” Quân Mục Viễn khẩn cầu nhìn anh.

Anh mỉm cười, nhắm mắt một thoáng: “Những chuyện này đâu liên quan tới tôi?” Trước khi tới đây, anh còn nghĩ, có cần về Hồng Kông một chuyến hay không. Nhưng xem ra,không cần nữa rồi.

Bí mật này cứ để anh chôn sâu tận đáy lòng, mang tới Thiên đường đi thôi. Nghĩa vụ, trách nhiệm, có lẽ là cả sai lầm của Bùi Địch Thanh, Tiêu Tử Thần thực sự đã gánh chịu thay anh. Một người có khuôn mặt của Tiêu Tử Thần, và linh hồn của Bùi Địch Thanh như anh, toàn bộ ý nghĩa sự sống nên đều là vì Tiêu Tử Thần, chăm sóc người nhà họ Tiêu, dạy dỗ sinh viên. Còn về Khổng Tước, ngoại trừ việc không thể yêu cô ta, anh sẽ quan tâm hết sức có thể.

Có lẽ đây cũng là một loại giải thoát! Hai mươi chín năm qua, anh vẫn luôn mâu thuẫn chuyện con cả con thứ, để có được sự ưu ái của ông Bùi Thiên Lỗi, để mẹ mình được nở mày nở mặt với các vị phu nhân khác, để chứng minh bản thân xứng đáng làm người lãnh đạo của Hằng Vũ hơn Bùi Địch Văn, anh đã nỗ lực hơn bất kỳ ai, trân trọng Hằng Vũ hơn hết thảy mọi người. Nhưng giờ mọi thứ đều bay theo gió, hoàn toàn tan biến.

Được rồi, anh không nợ Hằng Vũ, cũng không nợ nhà họ Bùi nữa. Hằng Vũ cũng không nợ anh, nhà họ Bùi cũng không nợ anh. Anh không oán trách ông trời, thực ra, anh rất may mắn vì luôn có Linh Đồng ở bên.

https://thuviensach.vn

*****

“Tử Thần, con cứ ở nhà mấy ngày, không cần vội về Tân Giang đâu.” Bà Đàm Trân đứng bên xe, nói với Tiêu Tử Thần. Mẹ con Ngô Thanh đã bị áp giải về Ninh Thành, Linh Đồng cũng đã bình an, làm xong mọi thủ tục, mọi người đều phải ra về.

Anh cười, cũng không thấy bối rối vì cái tên “Tử Thần” này nữa, anh thích cái tên này, như thể nó sinh ra là từ trong tim anh vậy. “Con đã gọi điện cho cha mẹ rồi, cũng tới nhà hàng của Tử Hoàn xem xét qua, trong nhà vẫn ổn, con vẫn nên về Tân Giang thôi.” Anh đã không còn mê man như buổi sáng nữa, sắc mặt rất tươi tỉnh.

“Ừ, đừng nghĩ nhiều nhé. Có khi mấy hôm nữa Linh Đồng lại chủ động liên lạc với con!”

“Không sao ạ, để cô ấy thoải mái vui chơi tắm nắng bên ngoài thôi, hi vọng đừng đen quá. Mẹ, nếu Linh Đồng gọi điện cho mẹ, mẹ nói với cô ấy giúp con, con đã nhớ lại mọi chuyện, chờ cô ấy trong căn nhà ở Khế Viên, con vẫn sẽ giữ gìn hôn ước thật cẩn thận.” Anh lịch thiệp mở cửa xe giúp bà Đàm Trân.

Bà Đàm Trân thở dài, quay đầu nhìn ra sau.

Tiêu Tử Thần không biết, lúc này, Trì Linh Đồng đang đứng bên cửa sổ của phòng trà đối diện, nhìn chăm chú về phía này.

“Đừng có tỏ ra lưu luyến như thế chứ, nhớ anh ta thì ra ngoài đi, chẳng chết người đâu mà sợ.” Nhan Tiểu Úy đẩy đẩy cô bằng cùi chỏ.

“Không, nhìn thế này là tốt rồi.”

https://thuviensach.vn

“Hai người đang diễn kịch câm đấy à?” Nhan Tiểu Úy lườm cô.

Cô lắc đầu: “Chỉ là nói lời từ biệt thôi.”

“Chia tay thật ư?” Có ma mới tin!

“Tiểu Úy, chị còn nhớ ngày em mới tới Thái Hoa không?”

“Mọi người đều bảo người tới là một học sinh năm tốt(*).”

(*) *Năm tiêu chuẩn của người học sinh: Học tập tốt, tư tưởng tốt, làm việc tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.*

Trì Linh Đồng ngơ ngác nhìn theo chiếc xe ngày càng xa khỏi tầm mắt, biết Tiêu Tử Thần không thấy cô nhưng cô vẫn vẫy tay tạm biệt, “Chị coi, em yêu đương hai lần, biến cái tinh thần học tập, tinh thần làm học sinh năm tốt của em hoàn toàn bay biến. Phải thay đổi, phải thay đổi thôi.”

“Đụng phải vấn đề thì nên cẩn thận phân tích chứ không phải đạp cho đổ luôn, hai lần này giống nhau chắc?”

“Trừ người không giống thì sai lầm giống hệt nhau.”

“Lần trước là Bùi Địch Thanh chưa kịp giải thích, lần này Tiêu Tử Thần người ta vội vàng chạy tới giải thích, thì đã bị em từ chối luôn.” Nhan Tiểu Úy bực bội kêu lên.

“Kết quả của việc giải thích chỉ là hiểu lầm, sau đó tái phạm thì lại giải thích tiếp. Ngộ nhỡ lần này em hiểu lầm cũng lại xảy ra tai nạn, ví dụ như Ngô Thanh sát hại con tin, chẳng phải em sẽ ôm hận mà chết sao? Hiểu lầm khủng khiếp lắm, âm thầm giết người chứ chẳng chơi.”

https://thuviensach.vn

“Sao có thể nghĩ như vậy được, em cứ chuẩn bị tinh thần cô độc đến cuối đời đi!” Nhan Tiểu Úy nhếch mép lên.

“Em muốn độc thân, sếp em chưa chắc đã chịu đâu! Thêm mười năm nữa, chị coi, em sẽ trở thành báu vật cấp quốc gia, sao có thể lãng phí gen di truyền tốt như thế này được,kiểu gì sếp cũng sẽ cho em lấy một anh chàng báu vật nào đó. Không cần tình không cần yêu, chỉ cần đời sau… Ai ui!” Trì Linh Đồng ôm trán đuổi theo Nhan Tiểu Úy, “Em biết mà, chị ghen tỵ với em.”

“Chị uống lộn thuốc mới đi quan tâm lo lắng cho em. Em đúng là đồ hèn nhát, tránh xa chị ra.”

Trì Linh Đồng cười hi hi lao tới, ôm lấy tay Nhan Tiểu Úy. Hèn nhát là bản năng của động vật, người không biết trân trọng bản thân mình rất dễ bị kích động. Từ nay về sau, cô sẽ đặt mình lên trên tất thảy, tuyệt đối không vì bất kỳ người nào hay bất cứ chuyện gì mà chịu uất ức tủi thân, miễn cưỡng thỏa hiệp.

Hiện thực đã chứng minh, Nhan Tiểu Úy nhìn lầm rồi, thật ra Trì Linh Đồng là người rất dũng cảm.

Ví dụ thứ nhất: Trở lại Thái Hoa lần nữa, Trì Linh Đồng cẩn thận đưa ra giao hẹn với Nhạc Tĩnh Phân, cô yêu cầu Thái Hoa cung cấp một căn nhà hai phòng nhìn ra biển, không cần đi làm, thời gian làm việc tự do, tiền lương tăng thêm hai mươi phần trăm so với lương trước đây, một năm lại tăng một lần. Nhạc Tĩnh Phân bình tĩnh nghe xong, hỏi thế em có thể làm gì cho Thái Hoa, giống như ngày trước sao? Trì Linh Đồng trả lời, em không có hứa hẹn, em chỉ có lương tri. Ngày chuyển vào nhà mới, Nhan Tiểu Úy đứng trước cửa sổ bằng kính, nhìn bọt nước trắng xóa như tuyết trên bãi biển, nói với Trì Linh Đồng, hãy để chị yêu em, vĩnh viễn không hiểu lầm,

https://thuviensach.vn

vĩnh viễn không phản bội. Trần Thần tức giận tới mức kéo Trì Linh Đồng vào danh sách đen.

Ví dụ thứ hai: Từ khi về Tân Giang, Trì Linh Đồng chưa từng cắt tóc, mái tóc cô đã dài tới eo. Hôm nay, cô đi cắt ngắn, tóc ngắn cũn cỡn, chẳng khác nào trọc đầu. Phía sau cắt vô cùng sạch sẽ đến gần như thấy da đầu nâu nâu. Nếu nhà tạo mẫu tóc không khóc lóc ngăn cản, thực ra cô còn định cạo trọc luôn. Để phù hợp với kiểu tóc mới, cô tới thẩm mỹ viện xỏ lỗ tai, lại tới cửa hàng mua khuyên tai đính kim cương, đeo vào sáng lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ trên người. Trần Thần buộc tóc, Nhan Tiểu Úy nói, hai người đứng cạnh nhau, anh là em gái, em ấy là anh trai. Trần Thần tức điên.

Ví dụ thứ ba: Tối cuối tuần, Trì Linh Đồng sẽ trang điểm mắt khói, ăn mặc theo phong cách lạnh lùng, kèm theo quả đầu siêu bốc lửa kia, đúng là một thiếu nữ từ hành tinh khác xuyên không tới. Vừa vào Night club, liền biến thành tiêu điểm ngay tắp lự. Night club là nơi thế nào chứ, bạn có thể nhìn chằm chằm vào bất kỳ cô gái xinh đẹp nào, tỏ vẻ đê tiện đáng khinh cũng được hết. Trước khi gặp Trần Thần rồi hoàn lương, Nhan Tiểu Úy là khách quen của Night club. Sau khi hoàn lương, thỉnh thoảng hai người cũng tới đây, uống ít rượu, nhưng cũng không quậy phá gì cả. Trì Linh Đồng chưa từng tới Night club, cô cũng chẳng có hứng thú với rượu, nhưng khi âm nhạc nổi lên, cô như bị ma ám, đưa hai tay lên, mặt mũi mê man, eo thon uốn éo như trục quay. Chỉ thoáng chốc đã có một bầy ong bướm vây quanh.

Trần Thần phá vòng vây lao vào, suýt nữa thì tát tai cô. Cô trêu chọc anh ta, tuổi trẻ mà không phí hoài thì còn gọi là tuổi trẻ không? Ngày xưa cô lười quá mới đâm đầu vào ngõ cụt hoài. Bây giờ muốn xông ra, cho bản thân cơ hội cũng cho người khác cơ hội.

Nhan Tiểu Úy ôm trán: Đây không phải thay đổi nữa rồi, từ học sinh năm tốt biến thành nữ bất lương, đây là sự nhảy vọt về chất!

https://thuviensach.vn

Nhạc Tĩnh Phân cũng nhận ra sự khác thường của Trì Linh Đồng, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc, cô làm gì cũng được. Nhìn Trần Thần rầu rĩ tới mức này, chị ta an ủi, Tiểu Trì đang ở thời kỳ phản nghịch, cứ kệ cô ấy, ba tháng, thấy hết mới mẻ rồi thì sẽ không có gì khác thường nữa.

Trần Thần trách mắng: Thời kỳ phản nghịch này đến muộn quá đấy!

Trì Linh Đồng cũng không để Nhạc Tĩnh Phân phải thất vọng, sau khi trở lại một thời gian ngắn, cô đã thiết kế cho Nhạc Tĩnh Phân ba bản thiết kế nội thất. Vì giá đất ở Thính Hải Các rất cao, Nhạc Tĩnh Phân lại đòi hỏi sự nhã nhặn, nên thành phẩm kiến trúc có giá không thấp. Một khi giá thành phẩm cao lên, giá nhà cũng tăng theo. Nhà bán không được như ý, ngoài mặt Nhạc Tĩnh Phân không nói gì, nhưng trong bụng vô cùng hối hận. Trì Linh Đồng đề nghị, mua nhà tặng thiết kế. Nhạc Tĩnh Phân cầm bản vẽ mà tay run lên, thiết kế tinh tế tự nhiên, ba phong cách của Địa Trung Hải, chị ta thấy, phong cách nào cũng đẹp hết. Chị ta tự tin vào khả năng đánh giá của mình, có thể khiến chị ta thích thú, đương nhiên có thể khiến người mua nhà thích thú.

“Tiểu Trì, em học thiết kế nội thất từ bao giờ thế?” Bản thiết kế với màu sắc rực rỡ, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“Chủ tịch Nhạc nghĩ em ở nhà không làm gì suốt một năm ư? Em vẫn luôn cố gắng đó.” Trì Linh Đồng chém quá mà không biết ngượng. Viết bài đăng suốt nửa năm, cô cũng hiểu biết hơn nhiều. Chẳng qua, cô không giữ lời hứa với Địch Thanh, nhưng chẳng lẽ Địch Thanh giữ lời ư? Cô đã nghĩ thông cả rồi, không bao giờ tin vào hứa hẹn nữa. Coi đi, thế này không tốt sao, cô sống vô cùng vui vẻ hạnh phúc!

“Chị biết em là thiên tài mà!” Nhạc Tĩnh Phân mừng rỡ cầm bản vẽ tới bộ phận Quảng cáo.

https://thuviensach.vn

Cùng tháng, tình hình tiêu thụ phòng ở Thính Hải Các lập tức tăng gấp đôi, Nhan Tiểu Úy cầm một xấp tiền thưởng, phấn khởi kéo Trì Linh Đồng tới Mỹ Thực Phủ ăn lẩu. Trì Linh Đồng nói Mỹ Thực Phủ quá phổ biến, cô muốn ăn đồ Tây cơ. Cho nên ba người bèn đi ăn đồ Tây, kết quả là Trì Linh Đồng uống say, chạy tới bàn bên cạnh, yêu cầu đôi vợ chồng đang kỷ niệm ngày cưới xin lỗi cô, cô ghét người khác yêu đương ngọt ngào trước mặt cô, rõ ràng cố ý kích thích cô. "Tôi thất tình, hai người không biết à?" Cô chỉ tay vào họ, hỏi.

Trần Thần vừa cúi người vừa xin lỗi, anh ta và Nhan Tiểu Úy kéo Trì Linh Đồng gần như chạy ra khỏi nhà hàng. Có lẽ sau này họ cũng không dám bước chân vào nhà hàng đó nữa.

*****

Trên con đường đầy tuyết đọng, một chiếc Mercedes màu đen từ từ hạ cửa kính xe. Tiêu Tử Hoàn không thể nhịn được nữa, hỏi: "Anh, anh không xuống xe à?"

Trong xe không bật đèn, cố gắng lắm thì có thể thấy được nửa khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Tử Thần, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm về phía trước. Nhan Tiểu Úy thô lỗ nhét Trì Linh Đồng vào ghế sau, vẫn chưa hết giận, nhưng không nỡ đá xe, bèn đạp mạnh vào cái cây ven đường. Tuyết đọng trên cây rung lên, rơi lả tả xuống mặt đường. "Chưa tới lúc!" Nếu bây giờ anh xuống xe, e rằng ngày hôm sau Trì Linh Đồng sẽ trốn tận chân trời.

"Thế anh nói xem anh về làm gì, anh coi đi, giờ con nhóc kia biến thành thế này?" Tiêu Tử Hoàn thực sự không thể hiểu nổi, ngày trước một tháng mới về hai lần, giờ tuần nào cũng về. Chơi với cha với mẹ, tới Mỹ Thực Phủ, Giang Tiên Quán của anh cưỡi ngựa xem hoa, sau đó buổi tối bèn tới đây rình rập như mèo, toàn bộ hành trình anh ta đều phải đi theo, vì không dám để người này lái xe vào ban đêm. "Nếu anh không xuống tay được, để

https://thuviensach.vn

em làm cho, em đánh cho con nhóc này một trận nhớ đời, bảo đảm sau này cô ấy ngoan ngoãn nghe lời."

Tiêu Tử Thần mỉm cười, quay ra thấy Tiêu Tử Hoàn đã xắn tay áo lên, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt hằm hằm. Anh chợt thấy chua chát, anh và anh cả Bùi Địch Văn chưa bao giờ đối xử với nhau như anh em. Tuy là anh em, nhưng khi gặp mặt cũng không nói chuyện nhiều. Ngày lễ đoàn viên, mẹ anh dặn tới dặn lui, nói là anh cả thế thôi, nhưng con không thể coi là thật được, anh ta xuất thân thế nào, con xuất thân thế nào. Anh không thừa nhận tâm hồn mình biến thái, nhưng đúng là những ngày sống ở nhà họ Bùi vô cùng bí bách. Thực ra, Bùi Địch Văn là một người anh tốt. Khi đó, anh nói muốn tới Đại lục để mở rộng thị trường, ông Bùi Thiên Lỗi đồng ý ngay, anh biết là anh cả đã giúp anh. Nền móng của Hằng Vũ nằm ở châu Á, dù thị trường Âu Mỹ có phát triển tốt tới đâu thì thành tích cũng không thể bì kịp một phần sáu lợi nhuận ở châu Á, mà lợi nhuận ở Đại Lục lại chiếm quá nửa lợi nhuận toàn châu Á. Không phải Bùi Địch Văn nhượng bộ, mà là cẩn thận che chở tài hoa, lòng tự tôn của anh thôi. Giữa hai anh em dường như có một tảng băng ngang qua Bắc Cực, chẳng phải một sớm một chiều là có thể xóa bỏ khoảng cách.

"Anh, đừng nhìn nữa, con nhóc đi rồi." Tiêu Tử Hoàn cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Đầu đường trống không, vài bông tuyết đọng nhẹ đang phiêu đãng giữa không trung. "Chúng ta cùng về đi, có lẽ mẹ còn đang đợi ở nhà đấy!" Tiêu Tử Thần dời tầm mắt một cách gian nan.Con người Linh Đồng của hiện tại, anh rất yêu thích, vô cùng tích cực, hăng hái. Cô cũng đang rất nỗ lực, cố gắng tìm lại bản ngã mà cô đã từng từ bỏ, cố gắng bắt đầu lại một cuộc sống mới. Không biết cảm giác khi chạm vào mái tóc ngắn ấy sẽ như thế nào, anh nhìn lòng bàn tay mình, có lẽ là rất mềm mại, tỏa ra mùi chanh thanh mát. Cô vẫn thích gội đầu bằng dầu gội hương chanh.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Hoàn chỉnh cửa kính xe lên, khởi động xe. “Thật là kỳ lạ, anh vừa về, mẹ liền ra khỏi hầm trú ẩn, không động đất, không mưa không gió, cần bao nhiêu vui tươi thì có bấy nhiêu vui tươi.”

“Ghen tỵ à?” Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi anh, Bà Tiêu đối xử với anh theo cách vô cùng đặc biệt. Khi anh ở nhà, bà luôn đi theo sát, cho anh ăn, uống, đưa anh tới xem cái này, cái nọ. Anh ngồi xuống, bà bèn ngồi kế bên nắm tay anh, lẳng lặng nhìn anh chăm chú. Trước mắt người khác, anh chỉ lấy cớ là mất trí nhớ để giải thích nhưng bà Tiêu không hiểu mất trí nhớ là thế nào, có lẽ là vì tình mẫu tử, bà nhận ra sự khác thường của anh bằng trái tim từ ái và tâm hồn tinh tế của mình, bà kinh ngạc, bất an, nhưng bà không xa cách mà quan tâm yêu thương anh gấp bội.

Anh không phải một người đặt nặng tình thân, nhưng chẳng qua bao lâu, anh lại không thể miêu tả được cảm xúc trong lòng mình nữa. Nếu như một ngày kia, có kẻ dám xúc phạm tới ông Tiêu Hoa, bà Tiêu, Tiêu Tử Hoàn, anh nhất định sẽ bảo vệ họ bất chấp tính mạng mình mà không hề do dự. Tình thân, không cần sâu nặng, không cần diễm lệ, chỉ cần thấu hiểu là đủ.

Tiêu Tử Hoàn nghiến răng nói: “Em đang ghen đấy. Nhưng em chẳng thèm so đo với anh, vì bây giờ anh là một người đáng thương.”

Tiêu Tử Thần ho khan: “Thế thì phương pháp cải thiện hình thức marketing của Mỹ Thực Phủ ấy, anh nghĩ em nên tự làm!”

“Anh, anh biết em ít học, đừng có bắt nạt em thế chứ. Được rồi, người đáng thương là em, học cao hiểu rộng gì mà hẹp hòi thế không biết.”

“Rốt cuộc em có muốn đánh bại nhà hàng Hải Để Lao không?”

“Mỹ Thực Phủ của em có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, không đánh bại được Hải Để Lao thì toàn bộ người trên Trái đất này đều thấy phẫn nộ.”

https://thuviensach.vn

“Vậy em hãy ngoan ngoãn đi.”

Khóe miệng Tiêu Tử Hoàn giật giật, sao ngày xưa anh ta không nhận ra anh mình xấu xa như thế nhỉ! “Anh, nếu anh cũng bắt nạt con nhóc kia như bắt nạt em thì sẽ thế nào?”

Tiêu Tử Thần bình thản nói: “Những người khác nhau thì nhận được cách đối xử khác nhau.” Bệnh trong tâm tưởng cũng cần thuốc chữa riêng.

*****

Trì Linh Đồng thức dậy khi đang khóc, cô mơ thấy Tiêu Tử Thần và Khổng Tước kết hôn. Khổng Tước mặc bộ lễ phục trắng đính ngọc mà cô mặc vào lễ đính hôn. Dáng người của cô và Khổng Tước không giống nhau, theo lý thuyết thì Khổng Tước không thể mặc vừa. Còn bóng dáng của Tiêu Tử Thần thì rất mơ hồ, cô không thấy rõ bất cứ thứ gì trừ Khổng Tước. Cô ta như một nhà tiên tri ngạo mạn: Trì Linh Đồng, tôi đã nói rồi cơ mà, Tiêu Tử Thần vừa nhớ lại mọi chuyện thì sẽ nhận ra người anh ấy yêu nhất là tôi. Cô coi đi, chúng tôi kết hôn rồi, cô cũng nên chúc mừng chứ nhỉ?

Cô muốn tỏ ra phong độ một chút, tao nhã một chút, nhưng nước mắt lại vô tình tràn ra, tuôn như mưa rơi. Khi tỉnh lại thì vẫn đang khóc nức nở. Y như rằng, mắt cũng sưng lên như trái đào.

Mặt trời còn chưa mọc, biển rất tĩnh lặng, dưới tầng, cỏ cây được bao phủ trong màu trắng, đó không phải là tuyết mà là sương. Sương lạnh giá buốt, chứng tỏ hôm nay là một ngày nắng to. Tầm nhìn của căn nhà rất rộng rãi, mở cửa sổ ra chính là biển rộng mênh mông. Khi mặt biển lấp lánh dưới ánh dương rực rỡ, khi mặt biển sục sôi giữa giông tố mịt mùng, khi nửa đêm thức giấc, mặt biển thơ mộng đầy rung cảm… cô đều ngắm nhìn trong cô độc. Nhà của Địch Thanh cũng có một khung cửa sổ nhìn ra biển, cô chưa từng đứng đó ngắm kỹ bên ngoài, đêm hôm ấy cũng lạnh lẽo như thế

https://thuviensach.vn

này, nhưng khi cô nghe thấy tiếng sóng, lại chìm đắm trong niềm hạnh phúc của tình yêu.

Tiếng chuông cửa vang lên, nhân viên chuyển phát nhanh giao hàng đã tới cửa. Đây là chuyện mà dạo gần đây bà Đàm Trân thích thú nhất, hơi chút là gửi túi lớn túi bé đến đây, khiến mấy anh chàng nhân viên chuyển phát thấy cô là nhe răng cười. Bà Đàm Trân gửi mọi thứ, lớn thì là chăn bông, nhỏ thì là túi trà, đôi khi cũng gửi đồ giúp Tiêu Tử Thần.

Nhan Tiểu Úy nói chị ấy cực kỳ nghi ngờ bằng cấp của Tiêu Tử Thần là đồ dỏm, nếu anh động não một chút thì làm sao có thể để em nhởn nhơ như thế này được?

Nếu cô đoán không lầm, Tiêu Tử Thần đã biết cô ở Thanh Đài ngay từ hôm đầu. Hôm ấy, lời nói dối của cô có vô vàn sơ hở, nhưng anh không vạch trần, cũng không truy hỏi tới cùng, phong độ quân tử của anh đã tác thành cho sự trốn tránh của cô, chúng cũng thể hiện sự quan tâm của anh dành cho cô.

Hộp chuyển phát nhanh được gói rất gọn gàng, không nặng lắm. Mở ra là một cuốn "Lịch sử kiến trúc phương Tây", cô giở ra nhìn một thoáng, tìm thấy một bức ảnh được kẹp trong sách. Tiêu Tử Thần đứng trước cửa tiệm cà phê ở đường Quế Lâm, hẳn là cách đây không lâu, lá cây ngô đồng vẫn rụng, áo khoác kiểu Anh, quần jean, boot da cổ ngắn, nụ cười dịu dàng mà trầm tĩnh.

Món đồ đầu tiên mà Tiêu Tử Thần gửi cho cô là hai chiếc đồng hồ, hôm ấy cô vô cùng hoảng hốt, ra khỏi Khế Viên nhưng không mang theo bất cứ thứ gì. Món đồ thứ hai là một túi kẹo hồ lô, cô đặt chúng lên bàn ăn, nước đường dính vào mặt bàn, phải mất rất nhiều công sức mới lau sạch được.

Cô đặt cuốn sách xuống, gọi điện cho bà Đàm Trân. Như thể bà Đàm Trân đã chờ điện thoại từ trước, cô vừa gọi thì bà nghe máy ngay.

https://thuviensach.vn

“Nhận được rồi à! Tử Thần nói có lẽ con sẽ cần đến, nên bảo mẹ gửi cho con. Mẹ nghĩ hay là cho nó địa chỉ luôn, con nói xem, đây chẳng phải là vẽ chuyện sao, nó gửi cho mẹ rồi mẹ gửi lại cho con, tuy chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng cứ tiêu phung phí như vậy thì cũng không nên.” Bà Đàm Trân càm ràm nhiều hơn trước đây, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng được.

“Mẹ, xin hãy cho con thời gian.” Cô không biết nói sao, cũng không thể nói rõ được rốt cuộc bản thân quá lập dị hay cố tình gây chuyện. Quả thực là Tiêu Tử Thần không có bất cứ lỗi lầm nào.

Bà Đàm Trân thở dài: “Đủ lâu rồi, sang năm mới rồi, hoa chào xuân trên đường cũng nở mất rồi.”

Cô rất muốn hỏi bây giờ Tiêu Tử Thần sống ra sao, nhưng có mấy lời nghẹn trong họng không thể thốt lên được.

“Mẹ đã kể cho con chưa nhỉ, Tử Thần nhớ lại mọi chuyện rồi.”

Đã nói không chỉ một lần, Trì Linh Đồng bĩu môi, ngắt máy. Hôm nay phải đi dự hội nghị ở Thái Hoa, cô lấy áo khoác trong tủ quần áo ra mặc vào người.

Trước khi đi, cô lấy bức ảnh kẹp trong cuốn sách ra nhìn. Dường như Tiêu Tử Thần gầy đi!

Nhạc Tĩnh Phân ăn mặc quý phái sang trọng, trang sức đắt tiền trên cổ rực rỡ lấp lánh, tóc mới uốn xoăn, trông như bà hoàng.

Trước khi hội nghị bắt đầu, người ta bật một đoạn phóng sự về nhà hát Opera Sydney.

https://thuviensach.vn

Đoạn phóng sự còn chưa kết thúc, Trần Thần đã không kiềm chế được: "Thế này là thế nào, định xây một nhà hát ở Thanh Đài sao?" Vậy thì to tát quá!

Trong ngành kiến trúc, cũng có hạng mục được phân thành tác phẩm nghệ thuật. Như nhà hát, thư viện, viện bảo tàng… Những công trình kiến trúc này mang đậm dấu ấn nghệ thuật và không gian văn hóa, được xếp vào hạng mục tác phẩm nghệ thuật. Nhà thiết kế cần có tố chất nghệ thuật và hiểu biết phong phú về nguồn gốc văn hóa, thêm cả tài năng thiết kế kiệt xuất. Một số công trình kiến trúc vượt thời gian trên thế giới, đều thuộc loại này, chứ không phải một khu chung cư gì gì đó.

Nhạc Tĩnh Phân mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Trì Linh Đồng: "Rất nhiều thành phố đã có công trình mang tính biểu tượng, nó không chỉ đại diện cho hình ảnh của cả thành phố, mà còn đại diện cho vị thế của thành phố đó. Thanh Đài là thành phố du lịch nổi tiếng thế giới, hàng năm đều tổ chức đại hội bơi thuyền, mùa du lịch, nhưng điểm đáng tiếc chính là vẫn chưa có một công trình mang tính biểu tượng."

Giám đốc Triệu gật đầu: "Nhưng chuyện này phải bàn thật cẩn thận, tuyệt đối đừng xây nên mấy cái tòa nhà đũng quần, tòa nhà bồn cầu gì gì đó, làm mất thể diện của cả thành phố. Chính phủ nghĩ sao về vấn đề này?"

"Trong kế hoạch năm năm của chính phủ có một hạng mục, đó là một nhà hát xây bên bờ biển vàng." Hai mắt Nhạc Tĩnh Phân tỏa sáng. "Tiểu Trì, em có ý kiến gì không?"

Trì Linh Đồng bình thản nhún vai: "Chủ tịch Nhạc, nhà hát không chỉ là một công trình kiến trúc, nó còn đòi hỏi cao ở mảng kỹ thuật thiết kế không gian liên quan đến âm thanh, hơn nữa… còn không kiếm ra lợi nhuận."

"Chị không có ý định kiếm tiền từ hạng mục này, Thái Hoa đã tồn tại trong giới kiến trúc lâu như vậy, thế nhưng vẫn không có một công trình có

https://thuviensach.vn

tính chất đại diện, nhân đây chị muốn tạo nên một kiệt tác cho Thái Hoa.”

Lúc này Trì Linh Đồng thấy Nhạc Tĩnh Phân xa lạ vô cùng, công trình kiểu này rất hao tài tốn của, còn không thể xây dựng qua quýt, lại phải chịu áp lực từ dư luận xã hội. “Chị muốn làm một công trình xã hội?”

“Cứ coi như vậy đi, nhưng chỉ có nhà hát này thôi, hạng mục khác, chị vẫn kiếm lời như thường. Thế nào, có dám nhận không?”

“Thứ này đòi hỏi người ta phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu, phải đọc, phải nghiền ngẫm, phải hiểu được tinh hoa, phải có ý tưởng. Em không có kinh nghiệm thiết kế những nơi như thế này, hơn nữa cũng không thể làm một mình được.” Trì Linh Đồng thành thực nói.

“Em chọn ai cũng được.” Nhạc Tĩnh Phân nhìn dàn nhân viên của bộ phận thiết kế, lại nói thêm một câu: “Nếu không đủ, chị sẽ tuyển thêm trợ lý cho em.”

Trì Linh Đồng đứng lên: “Em sẽ suy nghĩ.” Thực ra cô không dám nói trước điều gì, vì quá khó khăn. Thiên tài thiết kế Antoni Gaudí, phong cách kiến trúc của ông không theo bất kỳ trường phái nào, kết cấu biến ảo, có thể nói là ông thích gì thì làm nấy, vô cùng độc lập. Năm 31 tuổi ông nhận trách nhiệm thiết kế giáo đường.Tới năm 71 tuổi, ông bị một chiếc xe điện chạy với tốc độ cao đâm tử vong. Khi mất, quần áo ông xộc xệch, đầu vẫn nghĩ về thiết kế, đến chết vẫn chìm trong sự nghiệp sáng tác vĩ đại điên rồ của mình. Giáo đường Thánh Gia(*) nguy nga tráng lệ, công trình kiến trúc hùng vĩ ấy, tới ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành, vẫn đeo giàn giáo bên người, sừng sững giữa Barcelona. Cô không có tài năng tột đỉnh như Gaudí, cũng không có lý tưởng hùng tráng như ông, cô rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không muốn ép bản thân bước lên con đường này.

(*) *Vương cung thánh đường Nhà thờ ngoại hiệu Thánh Gia, thường được gọi là Sagrada Família là một nhà thờ Công giáo lớn đang xây tại Barcelona, Catalunya, Tây Ban Nha – được coi*

https://thuviensach.vn

như một biểu tượng của Tây Ban Nha.

"Ừ, không vội, có rất nhiều thời gian." Nhạc Tĩnh Phân cười vô cùng chắc chắn.

Vị trí của Linh Đồng ở bộ phận thiết kế vẫn được giữ nguyên, lâu rồi cô mới tới ngồi ở đây, sờ lên mặt bàn, lại kéo ngăn tủ ra, cảm giác như đã trôi qua mấy đời. Phòng làm việc có thêm hai gương mặt mới, hơi tí là lại gọi thầy Trần Thần thầy Trần Thần. Trần Thần mất hết kiên nhẫn, xua xua tay, để bọn họ tự suy nghĩ, đừng có hỏi suốt như thế. Nhớ năm xưa, khi anh ta mới vào làm ở Thái Hoa, là một mình một ngựa tìm cho mình một con đường sống.

"Xem gì thế?" Trì Linh Đồng bước tới gần.

Trần Thần hăng hái gõ bàn phím: "Cuối năm nay, tôi và Tiểu Úy tính hoàn thành chuyện quan trọng nhất của đời người, tháng sau sẽ nhận chìa khóa của nhà mới, tôi không muốn tìm công ty trang trí bên ngoài, tự ra tay luôn, lên diễn đàn tìm nguồn cảm hứng."

"Vào Mạng Hàng Rào xem đi." Trì Linh Đồng chợt thốt lên, rồi lại nhíu mày tự giễu, có lẽ chủ đề "Ở bên nhau" đã trôi tận đẩu đâu rồi, rất lâu rồi cô không vào Mạng Hàng Rào nữa. Ngồi về chỗ của mình, kéo kéo túi xách ngồi một lát rồi chuồn về, tránh để đám người phải ngồi đây làm việc thù hận ghen ghét.

"Ái chà, chủ đề này hợp ý Trẫm quá!" Trần Thần cười hí hí như chuột ăn vụng.

Cô lập tức đứng dậy, nhìn qua một chút, lập tức sững sờ, "Ở bên nhau" nằm ở vị trí đầu tiên của Mạng Hàng Rào, mới đăng bài mới cách đây ba tiếng đồng hồ. Chủ đề này vốn là nơi để cô thể hiện bản thân, không đem lại bất cứ lợi ích gì, lượt xem có nhiều đi chăng nữa thì cũng chẳng thể khiến

https://thuviensach.vn

người viết bài thành người nổi tiếng, cho nên chẳng ai lại đi trộm nick ở đây cả. Người biết tài khoản của cô, thường xuyên đăng nhập vào "Ở bên nhau", chỉ có một người.

Chủ đề không hề có dấu hiệu bị bỏ dở, sự vô trách nhiệm của cô đã được che dấu một cách cẩn thận tỉ mỉ. Chỉ có mấy ngày ngừng đăng bài, cùng lắm thì bị hiểu thành tâm trạng không vui, sau đó bài lại được đăng như thường.

Trần Thần đọc ngấu nghiến như trâu nhai mẫu đơn, chưa kịp lĩnh hội hết các ý tưởng đã vội vàng kéo đến trang cuối, đầu bài viết mới nhất là một câu quảng cáo của hãng Mercury: "Yêu một chiếc giường, yêu cả gia đình", kèm theo hình ảnh, mỗi hình đều khiến người ta không thể không ngáp liên hồi, hận không thể nằm ngủ ngay tức thì.

"Con người tựa như loài chim, bay đến bay đi khắp nơi. Nhưng khi đến tối, chiếc giường mới là chốn an tĩnh thuộc về chính mình. Kỳ diệu thay, bạn rõ ràng là một cá thể độc lập, nhưng khi bạn chia sẻ một nửa chiếc giường, bạn mới nhận ra sinh mệnh của mình đã khuyết mất một chỗ, cô ấy chính là mảnh ghép còn lại của tâm hồn bạn. Không hiểu sao, tôi lại nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên chúng tôi cùng nằm trên một chiếc giường. Hôm ấy đã gần tròn một tuần chúng tôi không gặp nhau, tôi mua đồ ăn tới nhà cô ấy, trông cô ấy khá mệt mỏi, nhõng nhẽo nói với tôi mỗi ngày cô ấy chỉ được ngủ có ba, bốn tiếng. Tôi nghe mà thấy xót xa vô cùng, định khuyên cô ấy không cần cố gắng như vậy. Nhìn cô ấy khá thoải mái hay đùa, nhưng thực ra là người vô cùng nghiêm túc trong công việc, tiếc là cô ấy không phải nhân viên của tôi. Cô ấy ăn những món mà tôi mang đến, không nhiều cũng không ít, hai người ngồi trên sofa vừa nói chuyện vừa xem tivi. Nói chuyện một lúc, cô ấy ngủ quên mất, vẫn kéo góc áo tôi, làm thế nào cũng không chịu buông. Tôi nhẹ nhàng bế cô ấy lên, đưa cô ấy vào phòng ngủ. Sợ cô ấy thức giấc nên tôi không rời đi ngay, mà ngồi bên ngắm cô ấy ngủ."

https://thuviensach.vn

“Nửa đêm, cô ấy chợt thức giấc, không biết có tỉnh táo không, mắt to chớp chớp mấy lần, sau đó khẽ dịch người, nhường ra nửa bên giường cho tôi. Tôi thực sự rất buồn ngủ, cũng không nỡ bỏ cô ấy lại một mình. Giường của cô ấy không lớn, hai người ngủ thì hơi chật, tôi đành ôm chặt lấy cô ấy. Trên chiếc tủ đầu giường còn có bản vẽ, bút vẽ, rất bừa bộn. Nhưng tôi cảm thấy giờ phút này mình vô cùng hạnh phúc. Cô ấy lại ngủ thiếp đi. Hơi thở của cô ấy rất mỏng manh, còn tiếng tim tôi đập quá lớn, có đến mấy lần, tôi đưa tay thử hơi thở dưới mũi cô ấy, để chắc chắn là cô ấy đang thực sự thực sự ở bên tôi. Tôi còn làm một việc rất ngây thơ, đó là lén dùng di động chụp lại hình ảnh chúng tôi nằm bên nhau. Tôi nghĩ, tình cảnh ngày hôm nay không thể xuất hiện thêm lần nữa, không biết năm, mười năm sau chúng tôi nhắc lại, cô ấy sẽ nói gì đây?”

Trần Thần chặc lưỡi: “Người này xấu quá đi, đã đăng lên đây rồi thì nên đăng kèm theo cả bản vẽ chứ. Cô… sao thế?” Anh ta đưa tay đỡ Trì Linh Đồng, mặt cô đã tái nhợt đi từ bao giờ.

“Không sao, chỉ hơi tức ngực thôi. Anh đưa tôi về nhà được không?”

“Đánh rơi cái gì à?” Trần Thần lấy chìa khóa xe, thấy Trì Linh Đồng đang nhìn chằm chằm vào mặt đất.

“Không.”

“Thế cô nhìn gì vậy?”

“Cái bóng.”

Trần Thần trợn mắt lên: “Cái bóng thì có gì hay ho đâu.”

“Tôi sợ nó biến mất.”

https://thuviensach.vn

“Cô yên tâm đi, ngày nào cô còn chưa thành ma thì nó vẫn cứ ở bên cô.” Trần Thần nghiến răng, thiên tài kiến trúc cái khỉ gì, thiểu năng trí tuệ thì đúng hơn.

Trì Linh Đông chợt thở dài buồn bã, nói với giọng yếu ớt: “Sống sót tốt thật đấy.”

Trần Thần suýt nữa thì đạp cô lăn xuống tầng, câu nói của cô khiến sống lưng anh ta lạnh toát.

Khi Trì Linh Đồng xuống xe, Trần Thần hỏi: “Cuối tuần đi hóng gió không?”

Ngẩn ngơ một hồi, Trì Linh Đồng trả lời bằng giọng kiên quyết: “Thực ra cũng chẳng có gì thú vị, không đi.”

Trần Thần thầm sùng bái Nhạc Tĩnh Phân, con nhóc này đúng là tới thời kỳ phản nghịch, cứ để kệ cô thì sẽ tự ngoan ngoãn như cũ thôi.

Âm nhạc nóng bỏng không sưởi ấm được màn đêm lạnh giá, nhảy nhót điên cuồng cũng không khiến đêm dài ngắn đi. Trì Linh Đồng đành ở nhà đọc sách xem đĩa ảnh, đăng nhập vào MSN mà cô không đụng tới từ lâu. Khổng Tước đang online. Dòng ký tên riêng là: Năm mới sẽ tốt hơn năm cũ.

Một lúc lâu sau, cô ấn vào avatar của Khổng Tước, gửi tới một khuôn mặt cười đáng yêu. Có lẽ Khổng Tước cũng không ngờ cô đang online, hồi lâu mới đáp lại: “Ồ, giờ cậu đang ở nước nào thế, ở đó đang là mấy giờ?”

Trì Linh Đồng đỏ mặt, bật cười, “Đang ở nhà à?” Không biết Khổng Tước đã đi làm lại chưa, cô cũng không thể hỏi tùy tiện được.

“Ừ, vừa đi ăn cơm với Tử Thần về, ngoài trời lạnh lắm.”

https://thuviensach.vn

Ngón tay đặt trên bàn phím run rẩy một lúc, cô chợt thấy một luồng khí lạnh truyền lên từ mặt bàn chân, thực sự rất lạnh.

“Đài phát thanh tổ chức liên hoan à?” Dường như bị ai đó cướp sạch đầu óc, đầu cô trống rỗng, một lúc sau cô mới chầm chậm gõ ra một dòng chữ. Sau khi gửi đi, chính cô cũng thấy thương thay cho bản thân mình.

“Tớ xin nghỉ rồi, không làm việc ở Đài phát thanh nữa.”

Cô ngẩn ngơ trước màn hình laptop, không biết nên nói gì cho phải. Chẳng lẽ hỏi hai người đang hẹn hò sao?

“Trì Linh Đồng, thực ra cậu chẳng thông minh chút nào, mà còn rất yếu đuối nữa.” Khổng Tước gửi tới một icon cười chế nhạo.

“Ha ha.” Cô cười ngây ngô, “Bên tớ chênh lệch múi giờ với Trung Quốc, sắp tới giờ tớ phải đi học rồi.”

“Khoan đã.” Khổng Tước nhanh chóng gõ xuống hai chữ.

Cô im lặng.

“Trì Linh Đồng, cậu có nhìn thấu con người của Tiêu Tử Thần không?”

“Thị lực của tớ khá tốt.” Cô ôm lấy chính mình, khóe mắt đã hơi ướt.

“Cưng à, tớ xin nhận thua.”

Cô thắng ở đâu chứ?

“Bỏ đi, tớ sẽ nói thật với cậu, tớ chẳng muốn cướp lại nữa, tớ căm ghét những người đàn ông vượt ngoài tầm kiểm soát của tớ, càng căm ghét

https://thuviensach.vn

người không yêu tớ. Ngày mai tớ sẽ rời khỏi Tân Giang. Tối nay anh ấy tiễn tớ đi."

"Đi đâu thế?" Hai chữ này nặng tựa ngàn cân.

"Đừng hỏi. Tớ không hối hận vì đã làm bạn với cậu, nhưng cậu cướp đi Tử Thần, cậu cũng đừng mơ tới chuyện tớ sẽ tha thứ cho cậu. Sau này, cậu sống cuộc đời của cậu, tớ sống cuộc đời của tớ, đừng gặp nhau nữa."

"Khổng Tước, bảo trọng." Cô tắt máy, rút nguồn điện, lên giường nằm, mở mắt tới khi trời sáng.

Tháng ba, Nhạc Tĩnh Phân lái xe đưa Trì Linh Đồng tới bờ biển vàng. Tháng ba ở Thanh Đài trời xuân se lạnh. Bãi cát vắng vẻ tĩnh lặng. Trì Linh Đồng dựng cổ áo lên, trùm khăn quàng cổ quanh đầu, dạo bước trên bờ biển với Nhạc Tĩnh Phân.

"Chính là chỗ này." Nhạc Tĩnh Phân chỉ vào một bãi đất trống dựa lưng vào núi, quay mặt ra biển mới được khai phá, "Bên kia là khu nghỉ mát, đi một lát là tới đường Quế Lâm, có nước có non, có hoa có cỏ, giao thông thuận tiện, sau khi xây dựng xong, nơi này sẽ trở thành biểu tượng của Thanh Đài."

"Quá khó khăn." Mũi Trì Linh Đồng lạnh tới mức đỏ bừng, muốn hắt hơi. Cô không muốn đả kích Nhạc Tĩnh Phân, nhưng kiến trúc không thể tồn tại tách biệt, phải hài hòa và nổi bật với khung cảnh xung quanh. Nhưng biển này núi kia, sao có thể cam tâm trở thành một phông nền?

"Có khó khăn mới làm nổi bật được thực lực. Hả, Hằng Vũ cũng có hứng thú với hạng mục này sao?"

Trì Linh Đồng nhìn theo ánh mắt chị ta, có hai chiếc xe đang đỗ trên con đường ven biển, mấy người đàn ông bước ra khỏi xe, một người đi đằng

https://thuviensach.vn

trước đang nói gì đó với một người đàn ông lịch sự tao nhã. Không nhận ra được số tuổi cụ thể của anh ta, nhưng dường như thân phận rất cao quý, từ vẻ mặt của những người đi theo thì có thể thấy được.

"Chúng ta đi về đi!" Hai chữ "Hằng Vũ" này khiến Trì Linh Đồng thấy vô cùng buồn bã, cô không muốn nhớ lại lần nữa, đặc biệt là trong một buổi sáng lạnh lẽo như thế này.

Nhạc Tĩnh Phân do dự một hồi: "Cũng ngắm tàm tạm rồi, được! Nhưng chị vẫn muốn tới chào hỏi một chút."

Mấy người đàn ông nọ cũng thấy hai người phụ nữ tựa như một đường phong cảnh bên bờ biển. "Trời…"Người đàn ông đang nói mở to mắt, bước nhanh hơn, đi về phía cô và Nhạc Tĩnh Phân, "Tôi có nhìn lầm không nhỉ…"

"Giám đốc Quân, chào buổi sáng!" Nhạc Tĩnh Phân lịch sự đưa tay ra.

"Chào buổi sáng, Chủ tịch Nhạc!" Miệng anh ta thì chào hỏi, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Trì Linh Đồng đang đứng sau Nhạc Tĩnh Phân.

"Hắt xì!" Trì Linh Đồng đã nhịn lại cái hắt hơi này lâu lắm rồi, cô lấy khăn tay ra xoa xoa mũi, hít thở sâu.

"Đúng là cô…" Quân Mục Viễn buông tay Nhạc Tĩnh Phân ra, nhìn Trì Linh Đồng bằng ánh mắt khó tin.

Trì Linh Đồng mỉm cười lơ hờ hững, "Tôi đây. Đã lâu không gặp, Giám đốc Quân."

Quân Mục Viễn hơi mất kiềm chế, anh không gật đầu, cũng không bắt tay cô, mà đột nhiên đưa tay ôm lấy Trì Linh Đồng.

https://thuviensach.vn

Thân thể Trì Linh Đồng đờ ra, hai tay bối rối đưa lên không trung.

“Buổi sáng này thực sự tốt lành, cô Trì ạ.” Giọng nói nghẹn ngào.

Trì Linh Đồng thả tay xuống, mỉm cười: “Chắc vậy, nhìn ra biển lớn, xuân về hoa nở.”

Quân MụcViễn cố gắng kiềm chế dòng nước mắt đang dâng lên, anh ta từ từ buông cô ra, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới: “Cô gầy đi nhiều quá, suýt nữa thì tôi không nhận ra cô. Nào lại đây, tôi giới thiệu cho cô một người.”

“Thôi để sau đi, tôi và Chủ tịch Nhạc phải về rồi.” Trì Linh Đồng quay đầu tìm Nhạc Tĩnh Phân.

“Nhất định phải gặp.” Quân Mục Viễn kiên quyết, “Cô đợi một lát.” Anh ta bước tới giới thiệu Nhạc Tĩnh Phân cho người đàn ông tôn quý kia trước. Bờ biển gió to, Trì Linh Đồng không nghe rõ họ nói những gì, chỉ thấy Nhạc Tĩnh Phân giật mình, khuôn mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Quân Mục Viễn ghé vào tai người đàn ông nọ, nói một câu gì đó với anh ta, đôi mắt sâu thẳm của anh ta nhìn xoáy vào Trì Linh Đồng, anh ta bước thẳng tới trước mặt cô.

Trì Linh Đồng ngạc nhiên nhìn anh ta, khi tới gần, cô phát hiện ra anh ta vô cùng tuấn tú.

“Linh Đồng đấy à, anh là Bùi Địch Văn đây.” Anh ta nở một nụ cười hiền hòa với cô, gọi thẳng tên cô một cách thân thiết, tựa như một người anh cả chiều chuộng em gái.

Cái tên này, Bùi Địch Thanh đã từng nhắc tới. Anh ta là Thái tử của tập đoàn Hằng Vũ, là con của người vợ cả, con trai trưởng của nhà họ Bùi, lớn

https://thuviensach.vn

lên ở nước ngoài. Cô luôn cho rằng anh ta là một người vô cùng kiêu ngạo, không ngờ anh ta lại nhã nhặn ôn hòa như vậy. Địch Thanh cũng là một người đàn ông tuấn tú thanh tao, nhưng khi so sánh với Bùi Địch Văn, lại thiếu đi sự chín chắn và trầm tĩnh trong từng hành động, có lẽ là vì tuổi tác khác biệt, thứ bậc không giống nhau. Nói thực, anh ta lấy Tống Dĩnh, đúng là phí của trời.

"Chào anh!" Cô gật đầu lễ phép.

"Em cứ gọi anh là anh cả như Địch Thanh nhé! Anh tìm em rất lâu rồi, không ngờ hôm nay lại gặp được em." Bùi Địch Văn ôm lấy vai cô một cách tự nhiên, mỉm cười quay đầu nói với Nhạc Tĩnh Phân, "Chủ tịch Nhạc, có thể cho tôi mượn Linh Đồng nửa ngày không, chúng tôi muốn tâm sự chút chuyện nhà."

Qua vụ Thính Hải Các, Nhạc Tĩnh Phân đã không còn thần hồn nát thần tính nữa, chị ta cười nói: "Tổng giám đốc Bùi đã mở lời, tôi nào dám cự tuyệt, Tiểu Trì, vậy chị về trước đây."

Trì Linh Đồng không rõ cô và Bùi Địch Văn có chuyện nhà gì để mà tâm sự, thực ra mà nói thì cô và anh ta chẳng hề quen nhau. Nhưng thịnh tình của Bùi Địch Văn khiến cô khó lòng từ chối. Anh ta dẫn cô tới khách sạn mà anh ta ở lại, gần tới giờ cơm trưa, mỗi người gọi cho mình một tách cà phê.

"Anh không ủng hộ chuyện một cô bé uống cà phê, hay là gọi một cốc trà sữa nhé?" Nụ cười của Bùi Địch Văn khiến người ta thấy vô cùng gần gũi thân thiết, trước mắt anh, cô bất giác thả lỏng bản thân.

"Uống cà phê vào ban ngày có thể giúp người ta tỉnh táo hơn."

Bùi Địch Văn chỉ vào quầng mắt của cô: "Tối qua không ngủ ngon sao?"

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng cười hì hì quan sát cách trang trí của tiệm cà phê.

Anh ta nhắc tới Bùi Địch Thanh một cách tự nhiên: “Tính cách của Địch Thanh trái ngược với tính cách của anh, trông cậu ấy rất lạnh lùng, nhưng thực ra lại là người nặng tình nặng nghĩa. Còn anh, có lẽ vì là con trai trưởng, cháu đích tôn trong nhà, nên dường như việc mọi người đối xử tốt với anh là điều đương nhiên, chẳng có gì phải cảm động. Anh chỉ cần hơi nhiệt tình với người khác một chút, đều khiến người ta cảm động tới mức rơi lệ. Địch Thanh không được như thế, cùng làm một việc như nhau, nhưng cậu ấy phải nỗ lực hơn anh nhiều lần, mới có thể nhận được sự tán dương của ông nội. Cậu ấy có năng khiếu thiết kế kiệt xuất, nhưng ở Hằng Vũ cũng vẫn đi lên từ một nhân viên bình thường. Sau này để gây dựng nên cả một đế chế hùng mạnh ở Đại Lục, Địch Thanh đã vô cùng vất vả. Cho nên người khác chỉ cần tốt với cậu ấy một chút, cậu ấy sẽ cố gắng hồi báo gấp mười.”

Trì Linh Đồng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh ấy thật ngốc, phải không?”

Ánh mắt Bùi Địch Văn chứa đầy nỗi đau, xót xa nắm chặt lấy tay cô: “Em hận cậu ấy vì đã bỏ lại em ư?”

Trì Linh Đồng lắc đầu chua chát: “Anh đã nói đấy thôi, anh ấy là người nặng tình nặng nghĩa.”

Bùi Địch Văn xiết chặt tay cô hơn: “Linh Đồng, đứa bé ấy không phải con của Địch Thanh.”

Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh ta với vẻ hoang mang.

Một nụ cười mỉa mai thoáng hiện trên khóe môi Bùi Địch Văn: “Không phải. Người cậu ấy yêu là em, tới tận giây phút cuối cùng, cậu ấy vẫn đang gọi điện cho em. Cậu ấy về Hồng Kông không phải vì chưa quên tình cũ,

https://thuviensach.vn

mà là vì cậu ấy lo lắng cho hình tượng của Hằng Vũ và danh dự của anh. Đôi khi, cuộc sống của những gia tộc giàu có lại vô cùng thối nát. Em ưu tú như vậy, tựa như ánh mặt trời, lại yêu cậu ấy hết lòng, sao cậu ấy có thể không coi em là người quan trọng nhất trong tim? Linh Đồng, thông cảm cho Địch Thanh, được không? Hãy để Địch Thanh được an nghỉ, nếu em thấy không vui, cậu ấy sẽ rất đau lòng."

Cô quay mặt đi nơi khác, đôi mắt đã đỏ lên tự bao giờ. Khi Quân Mục Viễn đưa cô về nhà, suốt dọc đường cô vẫn luôn im lặng. Cô nghĩ có lẽ mình phải nói gì đó, "Giám đốc Quân, vậy… khi đó Địch Thanh có ra đi thanh thản không?"

Quân Mục Viễn cười khổ: "Tôi không biết nữa. Lúc ấy, đừng nói là biểu cảm, đến trông anh ấy như thế nào còn chẳng ai nhìn ra, cả khuôn mặt anh ấy đều bị những mảnh kính cắm vào, có thể nói là hoàn toàn biến dạng."

Cô từ từ cong ngón tay lên, cảm thấy nhịp tim mình đang nhanh dần. Có lẽ là vì không gian quá chật hẹp, cô thấy hơi khó thở, "Xe… lúc ấy trong xe còn có một người nữa đúng không, người đó là thầy giáo Tiêu Tử Thần ở học viện y Tân Giang?" Suy nghĩ này quá điên cuồng quá vô lý, nhưng đã lặp đi lặp lại trong đầu cô từ rất lâu rồi. Cô muốn xóa nó đi, nhưng nó vẫn cứ xuất hiện hết lần này tới lần khác.

Quân Mục Viễn kinh ngạc: "Anh ta nói với cô à?"

Cô ủ rủ lắc đầu: "Tôi đoán vậy."

*****

Đây mới là giọt nước làm tràn ly.

Thông minh gì chứ, thật là đáng ghét. Người ta có thể ngây ngây ngô ngô mà sống qua ngày, tiếp tục hạnh phúc. Còn cô hễ học một là biết mười, một

https://thuviensach.vn

xíu dấu tích cũng có thể hiểu ra ngọn ngành. Không có chuyện trùng hợp như vậy được, cách anh nói chuyện, lối xử sự mạnh mẽ chu toàn, sở thích chợt thay đổi, cách anh theo đuổi cô và cả tình yêu, tình thương mà anh dành cho cô, đều giống hệt. Khi ấy, cô còn có thể lừa mình dối người, nói là vì gặp tai nạn nên tính cách của anh mới hoàn toàn thay đổi. Nhưng tới khi anh giải quyết chuyện của Khổng Tước, cô cảm thấy dường như bản thân thấy tình cảnh trên được phục chế một lần nữa. Cô vẽ sơ đồ liên hệ giữa Bùi Địch Thanh và Tiêu Tử Thần không chỉ một lần, hai người không thân thiết, nhưng cũng coi như biết nhau. Tiêu Tử Thần giao lưu học thuật ở Hồng Kông, chuyên môn của anh là Y học. Trước khi xảy ra tai nạn, Địch Thanh đã gọi điện cho cô, nói đi với Tống Dĩnh tới bệnh viện, gặp Tiêu Tử Thần ở đấy, vậy thì có thể mời anh ta đi cùng xe. Vì thời điểm hai người gặp tai nạn sát nhau, cô đã nhờ người hỏi thử về những vụ tai nạn giao thông khủng khiếp tại Hồng Kông trong khoảng thời gian ấy, chỉ nghe có vụ tai nạn của Địch Thanh. Anh bị mất trí nhớ, phẫu thuật chỉnh hình, vậy thì rất có thể đã xảy ra một vụ hiểu lầm tai hại nào đó khiến khuôn mặt anh bị thay đổi.

Tháng sáu năm 2014, có một vụ lốc xoáy kinh hoàng ở Mỹ. Tình cảnh rất kỳ lạ, khi lốc xoáy xuất hiện thì có thêm một cơn lốc xoáy nhỏ đi kèm. Nhưng hai cơn lốc này lại có uy lực vô cùng mạnh mẽ. Chuyên gia không thể nào giải thích được hiện tượng này, đành nói rằng Trái đất đã trở nên ngày càng xa lạ. Chuyện như vậy, không có xác xuất cũng không phải ngẫu nhiên, xuất hiện một cách đột ngột rồi lại tự dưng biến mất. Chẳng ai biết nên làm thế nào cho phải.

Cô lấy cái cớ bị bắt cóc để trốn chạy. Cô thừa nhận, cô sợ hãi hai cơn lốc xoáy này.

Bà Đàm Trân nói với cô rằng Tiêu Tử Thần đã nhớ lại mọi chuyện hết lần này tới lần khác, sau đó đồng hồ, kẹo hồ lô, bút vẽ, liên tục nhắc nhở cô anh là ai. Bộ quần áo mà anh mặc trong bức ảnh chụp ở đường Quế Lâm, chính là bộ mà anh mặc trong lần hẹn hò đầu tiên kể từ khi hai người xác định tình cảm. Anh biết cô không hề ngốc, có nhiều gợi ý như vậy, cô sẽ

https://thuviensach.vn

hiểu ngay thôi. Đúng là chỉ còn một chút nữa thôi, chuyện này mới có thể xem như một truyền kỳ.

Giọt nước tràn ly này của Quân Mục Viễn, đã khiến cô sụp đổ.

Địch Thanh mất trí nhớ, phẫu thuật chỉnh hình, vậy mà vẫn vượt ngàn núi trăm sông để tìm cô, khiến tình yêu của hai người càng thêm sâu sắc. Còn cô, tay chân đầy đủ, đầu óc bình thường, nhưng lại chẳng thể yêu đến cùng. Cho dù ngụy biện thế nào đi chăng nữa, cô vẫn là người thay lòng đổi dạ, Tiêu Tử Thần rõ ràng là một người đàn ông xa lạ, còn là bạn trai của Khổng Tước, cô còn mặt mũi nào để đối diện với Địch Thanh nữa đây?

*****

Trì Linh Đồng bị ốm, sốt cao tới ba mươi chín độ. Trong lúc mê man, cô thấy Địch Thanh đến bên mình, rót nước cho cô uống, gọt lê cho cô ăn, còn bón cháo cho cô. Ngón tay của anh thon dài mát lạnh, cô cầm lấy, gọi tên anh. Nhưng anh chỉ để lại cho cô một bóng lưng. Cô đáng bị như vậy, không thể oán trách anh. Trì Linh Đồng tự kiểm điểm bản thân trong khi đang mê man như vậy đấy.

Ba ngày sau cô mới hạ sốt, cả người tiều tụy mệt mỏi, họng cũng khàn khàn. Khi nói chuyện điện thoại với bà Đàm Trân, tựa như đang kéo một chiếc đàn nhị cũ kỹ. “Có cần mẹ gọi điện để Tử Hoàn đi với con tới bệnh viện không, con thế này mẹ không yên tâm.”

Trì Linh Đồng nói với giọng gần như khẩn cầu: “Con sắp khỏi rồi, thật mà, cứ để con ở một mình thôi!”

Nhan Tiểu Úy hẹn cô cùng đi dạo phố, cô nghiêm nghị nói, cô đang xem tài liệu về nhà hát, không có việc gì thì đừng quấy rầy cô.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa, cô lại giấu kín bản thân mình, mặc chiếc áo khoác dày cộm, ngày ngày lang thang trên các con phố, chỉ tới những nơi mà mình đã từng đi qua. Tất cả những chốn xưa đều gợi nhớ về Địch Thanh, cô không chỉ thấy đau khổ mà còn đau như bị đào tim móc phổi.

Mùa xuân ở Thanh Đài đã tới, cô thấy cây liễu bên bờ sông đã đổi màu xanh mới, những cô gái xinh đẹp với những chiếc váy dài ngắn tung bay đi lại vội vã trên đường. Dường như cô đã bước vào tuổi già, nhìn mặt trời mọc rồi lại đợi trời tối đi, cũng chẳng biết mình có đợi tới bình minh kế tiếp hay không?

Đêm tối tĩnh lặng, cô lên Mạng Hàng Rào với ở chế độ Khách. Anh đúng là rất chăm chỉ, ngày nào "Ở bên nhau" cũng có bài mới. Nhưng mấy hôm nay anh không viết nhiều, chỉ là đọc sách và nêu cảm nghĩ. Hình như nhà mới được trang trí xong xuôi, cô khẽ hít vào một hơi như thể ngửi được mùi sơn thoang thoảng đâu đây. Phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ, phòng ngủ cho khách, quầy rượu của chúng ta, giá đựng CD, hòm đồ dùng, nhà tắm, phòng đọc sách của chúng ta… chiếc thang, cái giá sách cao tận trần nhà, cửa sổ lộng gió, mảnh sân ngoài cửa sổ, cái cây cao cao xanh biếc… Một vòng hoa tầm gửi được treo trên cửa ra vào, dưới vòng hoa, một cô búp bê mắt to và một chàng búp bê tuấn tú nhã nhặn tựa sát bên nhau.

Trì Linh Đồng bắt đầu ho, ho tới mức nước mắt rơi không ngừng.

"Đây là ngôi nhà của chúng ta, dành cho hai người." Lẳng lặng bắt đầu, lẳng lặng kết thúc, tựa như cuộc sống, từ ngày này qua ngày khác, từ năm này qua năm khác, cũng không có nhiều mâu thuẫn đậm chất "kịch" như vậy.

Dường như còn chưa viết hết ý, anh còn viết thêm mấy câu cuối bài. "Thế giới này có nhiều người như vậy, nhưng bạn quyết định chỉ ở bên một người, nếu không xuất phát từ tình yêu sao có thể vượt qua tháng năm dài đằng đẵng? Thực ra con người không hề chung tình, có mới nới cũ là một

https://thuviensach.vn

bản năng. Nhưng sức hấp dẫn của ngoại hình chỉ là sự thỏa mãn thị giác trong chốc lát mà thôi, sự ăn ý trong tâm hồn mới có thể chống lại thử thách của số mệnh, mới có thể vượt qua tháng năm cũ kỹ. Chỉ có tình yêu, dù bạn đeo mặt nạ đi chăng nữa, người yêu bạn vẫn sẽ đi về phía bạn, dù cô ấy không hề biết người đó là bạn, nhưng trái tim sẽ dẫn đường cho cô ấy."

Cô lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt, chợt nhớ tới một cuốn tiểu thuyết mà mình đọc dạo trước, hình như tên là "Cứ dại khờ yêu anh ngây thơ như thế", chẳng hiểu sao cô thấy hợp với mình vô cùng.

*****

Nhan Tiểu Úy và Trần Thần đã đăng ký kết hôn vào ngày lễ tình nhân, vừa đăng ký xong, Nhan Tiểu Úy đột nhiên mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân, chuyện mẹ chồng nàng dâu, rồi chuyện liên quan đến quê quán, chuyện giáo dục con trong tương lai, bảy năm trong hôn nhân…, chị ta cực kỳ hoảng loạn, lại chạy tới tìm Trì Linh Đồng để xin được trợ giúp.

Trì Linh Đồng kiên nhẫn nghe chị ta lải nhải một hồi, nói: "Nếu thấy đau khổ như vậy thì đừng kết hôn nữa."

Nhan Tiểu Úy lườm cô với vẻ khinh bỉ: "Em tưởng chị cũng như em đấy hả, gặp chuyện là trốn mất tăm."

Trì Linh Đồng ngẩn ra, hình tượng của cô kém cỏi đến thế sao?

"Đừng chối, em cũng muốn kết hôn nên mới trốn tới Thanh Đài thôi." Nhan Tiểu Úy nhấn mạnh.

Nếu chưa từng yêu tha thiết thì sẽ mãi mãi yêu tha thiết. Tuy câu này rất mâu thuẫn, nhưng lại là chân lý, Trì Linh Đồng im lặng.

https://thuviensach.vn

“Em có đọc báo không, có rất nhiều quan lại tham nhũng đều chủ động về nước để tự thú, em thì sao, có dự định gì không? Sao có thể trốn tránh thế này mãi được!” Nhan Tiểu Úy tốt bụng nhắc nhở cô.

Trì Linh Đồng tức giận đáp: “Em đang ôm cây đợi thỏ!”

“Ấy, ai là thỏ thế?”

“… .”

*****

Thời tiết đã trở nên ấm áp, vừa mở cửa sổ, từng cơn gió ấm áp tựa như những bàn tay nho nhỏ, liên tục lôi kéo khiến người ta phải ra khỏi nhà. Trì Linh Đồng loạng choạng đi trên bờ biển vàng, đúng là tốc độ ánh sáng, vách ngăn đã được dựng lên xung quanh khu đất trống. Vách ngăn màu xanh trong, dưới ánh mặt trời nhìn vô cùng chói mắt.

Trì Linh Đồng nheo mắt, ngẩng đầu lên, một bóng dáng cao ráo đang bước tới gần cô.

Cô không dám động đậy, im lặng nhìn bóng dáng ấy. Mùa xuân, cỏ cây đâm chồi, trăm hoa đua nở, loài vật đều vui hưởng lạc thú, cố gắng sinh sôi. Người thợ săn có lương tri sẽ không săn bắn vào mùa này, anh không biết sao?

“Em có dám đương đầu với thách thức này không?” Người ấy kiêu ngạo liếc nhìn khu đất trống, dường như vô cùng hoài nghi.

“Chỉ… chỉ cần ba năm, từ chính nơi này, em có thể để anh bước từng bậc cầu thang, tới nghe buổi hòa nhạc mà anh thích.” Dường như có dòng điện chạy qua người cô, từng dây thần kinh đều đang run rẩy.

https://thuviensach.vn

Người ấy khẽ hừ: “Tiểu thư cũng mạnh miệng đấy chứ.”

Cô nuốt nước miếng: “Nếu anh không tin, chúng ta đánh cược một phen.”

“Thua thì sao, mà thắng thì thế nào?”

“Thua… Tại sao anh lại tới đây?” Vành mắt cô nóng lên, sống mũi cay cay. Nếu như có thể yêu, cô vẫn muốn yêu bằng cả sinh mạng của mình.

“Cô bé, mẹ em không dặn em là đừng tùy tiện bắt chuyện với đàn ông lạ mặt à?” Người ấy nghiêng người, ánh mắt nóng bỏng dán chặt lên khuôn mặt cô.

“Mẹ em nói… nếu em bắt gặp một người giống anh ấy trên phố, thì cho dù anh ấy tên là gì, em cũng phải bước tới ôm anh ấy thật chặt.” Cô run rẩy lấy chiếc đồng hồ quả quýt từ trong cổ áo ra, mở nắp đồng hồ, chỉ vào người đàn ông đang mỉm cười trong đó.

“Em chắc chứ?”

Cô không nói nên lời, chỉ gật đầu liên tục.

Thời gian như ngừng trôi, khoảnh khắc hóa vĩnh hằng, bọn họ cứ đứng yên như thế, không nói lời nào. Bất chợt, anh dang tay ra, tựa như một con thuyền căng gió. Đôi môi anh cũng giống như cô, hơi run rẩy.

Cô khóc nức nở, nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy eo anh.

“Đã ôm chặt chưa?” Giọng anh hơi run.

“Rồi!”

https://thuviensach.vn

“Sợ không?”

“Sợ!” Tuy câu trả lời đã rõ ràng, nhưng tới giờ cô vẫn cảm thấy đây không phải là sự thật. Thế nhưng, cho dù nó không thật, cô cũng chẳng quan tâm.

“Có trốn nữa không?”

“Không.” Cô ngoan ngoãn nghe lời.

“Có nhớ anh không?”

“Rất nhớ!”

Niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú của anh, không cần hỏi quá nhiều, chỉ cần mấy câu này là đủ. Anh biết sự mâu thuẫn và sợ hãi trong lòng cô đan cài vào nhau, rối như len, không thể hiểu nổi. Đã vậy thì cứ quên chúng đi, hãy để anh giải quyết tất cả, cô chỉ cần yêu anh là đủ.

“Về nhà thôi!” Anh vuốt ve mái tóc ngắn đã bị gió thổi rối tung của cô.

“Vâng!” Cô kiễng chân lên, đón nhận nụ hôn của anh.

*****

Nhà hát được khánh thành đúng vào mùa du lịch của Thanh Đài, Bộ văn hóa còn đặc biệt mời dàn nhạc giao hưởng Berlin tới biểu diễn mười tác phẩm. Trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu, sẽ diễn ra nghi lễ khánh thành. Là kiến trúc sư, Trì Linh Đồng phải lên phát biểu năm phút.

“Có nhất thiết phải mặc như thế này không?” Trì Linh Đồng bĩu môi, nhìn bộ đồ công sở màu xanh ngọc trên người mình, quá nóng quá gò bó.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần hôn nhẹ lên mặt cô, an ủi: “Ở buổi lễ trang trọng thế này, nhất thiết phải mặc như vậy”

“Vậy phát biểu xong, chúng ta chuồn luôn nhé.” Cô rất sợ âm nhạc thính phòng, sợ mình chẳng may ngủ quên ở đây mà tối nay có rất nhiều nhà báo đến tham dự.

Tiêu Tử Thần cười vui vẻ: “Biết rồi, giờ thì chúng ta ra ngoài được chưa, bà xã?”

Kết hôn đã hơn hai năm, mỗi lần nghe anh gọi mình như vậy, Trì Linh Đồng vẫn đỏ mặt, nhưng trong lòng thì thấy rất ngọt ngào. Với người khác, có lẽ việc kết hôn chỉ mang tính hình thức nhưng để sánh bước cùng anh như ngày hôm nay, cô thực sự không dám nhớ lại.

Nhà hát được thiết kế như một cánh buồm đang từ từ căng gió, thể hiện cho tương lai và hi vọng. Buổi tối, xung quanh nhà hát đều sáng đèn, tựa như tháp hải đăng chỉ đường dẫn lối cho những con tàu giữa biển đêm. Ý tưởng này của Trì Linh Đồng xuất hiện khi Tử Thần mở rộng vòng tay, đợi cô bước tới ôm chặt lấy anh. Chẳng qua, có ý tưởng cũng đâu thể giải quyết vấn đề gì, trình độ thiết kế của cô không đủ để tạo nên một công trình kiến trúc tinh tế đến vậy. Trì Linh Đồng hít sâu, ngước nhìn nhà hát dưới ánh đèn rực rỡ, thực ra, chính xác thì có tới hai vị kiến trúc sư đã tham gia thiết kế.

“Làm thế này rất không công bằng.” Cô quay sang nhìn người đàn ông lịch thiệp đang đứng bên mình, lòng không nỡ.

“Coco Chanel đã qua đời từ lâu, nhưng tại sao trên cõi đời này vẫn tồn tại Chanel?”

“Đó là một thương hiệu.”

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cũng sẽ biến Trì Linh Đồng trở thành một thương hiệu, anh rất vinh dự khi được trở thành kiến trúc sư trong tay cô ấy.”

Cô lắc đầu, nếu như thương hiệu là Frank, vậy thì nó lại càng tỏa sáng rực rỡ hơn.

“Linh Đồng, đừng tham lam. Anh cảm thấy rất hài lòng với công việc và cuộc sống hiện tại.”

“Được rồi!” Cô thở dài, số phận quả thực đã ưu ái bọn họ.

Trong nhà hát, tiếng nhạc du dương, ánh đèn lấp lánh.

Một nhân viên đón tiếp bước tới, đưa Trì Linh Đồng tới vị trí dành cho khách quý. Trì Linh Đồng quay đầu lại, Tiêu Tử Thần nháy mắt, nói với cô bằng ánh mắt, anh sẽ chờ cô ở đây.

Chỉ một chốc, tất cả mọi người đều đã xuất hiện, người dẫn chương trình làm nóng bầu không khí, các vị lãnh đạo thì lên phát biểu. Tiêu Tử Thần xem bảng chương trình, tiếp theo sẽ là phần phát biểu của Trì Linh Đồng.

Một người đàn ông tới muộn mỉm cười xin lỗi với các khán giả ngồi ở hàng ghế sau, ngồi xuống vị trí cạnh Tiêu Tử Thần. Tiêu Tử Thần quay sang, người kia cười nói: “Xin chào, tôi là Bùi Địch Văn.”

Tiêu Tử Thần kinh ngạc trong một thoáng, sau đó hòa nhã gật đầu chào: “Tôi là Tiêu Tử Thần.”

Khi đang nói chuyện thì tiếng vỗ tay vang lên, Trì Linh Đồng đi về phía sân khấu.

“Anh rất tự hào về cô ấy, đúng không?” Ánh mắt của Bùi Địch Văn tỏa sáng, khi thì nhìn lên sân khấu, khi thì nhìn Tiêu Tử Thần.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần trầm ngâm trong chốc lát: “Đúng vậy, tôi thấy rất tự hào.” Sau đó, trong mắt anh chỉ còn hình bóng của cô gái xinh đẹp đang cười tươi như hoa với anh, có lẽ anh nghe được, cũng có lẽ anh không nghe được Bùi Địch Văn thầm thì: “Tôi cũng thấy rất tự hào, gấp hai.”

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện
Chuyện cũ tựa khói sương (1)

Trì Linh Đồng làm mẹ vào mùng 2 tháng 2 âm lịch.

Sắp tới ngày dự sinh nhưng bụng cô chẳng hề có động tĩnh. Bây giờ bà Đàm Trân đã rút khỏi tuyến hai, không cần lên lớp dạy nữa, bà thấy không an tâm nên đến Tân Giang để chăm sóc Trì Linh Đồng từ rất sớm. Bà xã không có nhà, ông Quan Ẩn Đạt vô cùng cô đơn, tối thứ sáu, hết giờ làm thì cũng tới Tân Giang nghỉ cuối tuần luôn. Ông Trì Minh Chi yêu con gái như sinh mạng của mình, ngày nào cũng phải đến thăm hai lượt.

Còn phía ông Tiêu Hoa thì ngày gọi mấy cuộc điện thoại, dặn đi dặn lại là nếu có chuyện gì, phải lập tức thông báo ngay.

Trì Linh Đồng lẳng lặng hỏi Tiêu Tử Thần: "Anh nói xem, khi em sinh con thì họ có thể giúp gì?"

"Reo hò cổ vũ cho em." Tiêu Tử Thần ung dung đáp.

Đến khi thật sự sinh nở, Trì Linh Đồng nằm một mình trong phòng sinh, đau tới chết đi sống lại, trước mắt toàn là hình bóng nhập nhoạng của các bác sĩ mặc blouse trắng, một người quen cũng chẳng thấy. Đến cả Tiêu Tử Thần vì quá căng thẳng nên cũng bị bác sĩ đuổi ra ngoài để tránh ảnh hưởng tới việc đỡ đẻ.

Cuối cùng, cô phải chiến đấu một mình.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài phòng sinh đông nghẹt người. Ông Quan Ẩn Đạt đang trấn an bà Đàm Trân, ông cũng chưa từng trải qua chuyện thế này bao giờ, cảm thấy vô cùng kích động cũng vô cùng hồi hộp. Tiêu Tử Hoàn và Đào Yên Nhiên lặn lội từ Thanh Đài tới đây thì mỉm cười nhìn nhau, mười ngón tay đan cài. Bà Tiêu hơi sợ bác sĩ, co ro trốn tránh sau lưng ông Tiêu Hoa, thỉnh thoảng lại thò đầu ra ngóng vào phòng sinh.

Ông Trì Minh Chi ngồi cô độc ở một đầu khác của băng ghế, đây là lần thứ ba ông ngồi ở đây.

Lần đầu tiên, bà Đàm Trân sinh Đồng Đồng, khi Đồng Đồng và bà Đàm Trân cùng được đẩy ra, ông liếc thấy Đồng Đồng đang khóc oe oe, bèn lao tới trước mặt bà Đàm Trân, ôm bà mà gào khóc.

"Đừng làm thế, người ta đang nhìn kia kìa!" Cả người bà Đàm Trân đầm đìa mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt, nhưng nhìn ông bằng ánh mắt hết mực vui sướng.

Lần đầu tiên họ làm cha mẹ, chợt cảm nhận được thứ gì đó ngây ngô mà thần thánh tuôn trào từ tận đáy lòng, cảm nhận được ý nghĩa của đời người đã chẳng còn giản đơn như trước.

Khi Cam Lộ sinh con, ban đầu các y tá đều tưởng ông là cha của cô ta, nhưng khi biết ông là chồng thì ai nấy đều nhìn ông bằng ánh mắt mỉa mai. Ông ngồi trước phòng sinh, vừa đau khổ lại vừa bối rối.

Vào năm ông năm mươi hai tuổi, ông có thêm một cậu con trai và một cô con gái, nhưng lại mất đi người vợ mà ông yêu thương nhất.

Lần thứ ba ngồi ở đây, ông sắp trở thành ông ngoại. Ông cũng hơi kích động, nhưng cảm giác bình lặng và ấm áp lại hiện hữu nhiều hơn. Cô bé con Đồng Đồng với bím tóc nho nhỏ thường ngồi trên đầu gối ông ngày nào, giờ cũng đã làm mẹ.

https://thuviensach.vn

Ông ngẩng đầu lên, bà Đàm Trân quay người, tầm mắt hai người chạm nhau. Có những suy nghĩ chẳng cần nói thành lời, ông thoáng mỉm cười, bà Đàm Trân cũng cười.

Ông biết bà cũng đang nhớ đến ngày Đồng Đồng ra đời.

Hôm nay bọn họ đều đang ở bên một người khác, nhưng luôn có những hồi ức chẳng thể mờ phai theo năm tháng, huống chi giữa họ còn có một Đồng Đồng.

Những ngày đầu làm mẹ của Đồng Đồng hơi rối loạn, nhưng vì có bà Đàm Trân giúp đỡ, Tiêu Tử Thần lại mời cả bảo mẫu, nên tất cả cũng khá ngăn nắp trật tự.

Em bé mới sinh là cô nhóc mập mạp trắng trẻo với đôi mắt to giống hệt Trì Linh Đồng, nhưng khuôn mặt lại là bản thu nhỏ của Bùi Nhạc Nhạc – em gái Bùi Địch Thanh.

Trì Linh Đồng vẫn chưa bế được con, tay chân bé con còn quá mềm mại, cô sợ lỡ tay khiến con bị thương. Bà Đàm Trân cười nói em bé đâu có mỏng manh tới mức ấy. Bế mấy lần là quen thôi.

Buổi tối, Tiêu Tử Thần âm thầm đưa cho cô một bức ảnh, cô vừa xem liền ngây người, “Sau này con chúng ta lớn lên trông sẽ thế này sao?” Trong ảnh là một cô gái xinh đẹp thời thượng đang đứng trước tháp Eiffel của Paris, cười tươi như hoa.

“Có lẽ còn xinh đẹp hơn, đôi mắt của Nhạc Nhạc không đẹp đến vậy.” Tiêu Tử Thần ôm con rất thuần thục, con đã ăn no, anh nhẹ nhàng ôm con lên, dịu dàng thủ thỉ vài câu, con liền ngủ say.

https://thuviensach.vn

Cô thở dài một tiếng, "Vẫn may, vẫn may, ít nhất không giống anh, cũng không khiến nhà họ Bùi chú ý."

Tiêu Tử Thần cười khẽ, anh chưa nói với cô, Bùi Nhạc Nhạc không phải một đứa trẻ bị cả nhà bỏ mặc.

Viên ngọc quý trên tay Hằng Vũ, cho dù không phải do mẹ cả sinh ra, nhưng vẫn cứ là cành vàng lá ngọc.

*****

Cuối cùng thì chi nhánh của Tập đoàn Hằng Vũ tại Tân Giang cũng được thành lập trong sự quan tâm chú ý của rất nhiều người, mẹ cả, mẹ hai, em gái và con gái của Bùi Địch Văn đều đặc biệt từ Hồng Kông tới Đại Lục để chúc mừng.

Ngày hôm sau, Bùi Địch Văn gọi điện tới mời Trì Linh Đồng và Tiêu Tử Thần cùng đi ăn cơm. Tiêu Tử Thần từ chối, Trì Linh Đồng đi một mình.

Dù sao Tử Thần cũng chỉ là người trần mắt thịt mà thôi. Trước mặt mẹ và em gái mình, anh sao có thể bình tĩnh được! Cô hiểu được lòng anh.

Bùi Địch Văn lái xe tới đón cô, cô nói tối nay Tử Thần bận việc ở Học viện, không đi được, Bùi Địch Văn chỉ mỉm cười.

Vừa bước vào nhà hàng, vì con gái, cô nhận ra Bùi Nhạc Nhạc đầu tiên. Bùi Nhạc Nhạc đang ôm một bé gái chừng ba bốn tuổi, ánh mắt hơi dại ra, cô bé đang lầm bầm gì đó.

Mẹ của Bùi Địch Văn là một vị phu nhân ung dung tao nhã, sự kiêu căng ngạo mạn thể hiện trong từng hành động cử chỉ. Mẹ hai rất xinh đẹp, có nét ngọt ngào và dịu dàng của phụ nữ miền Nam, nhưng đôi mắt rất buồn bã, giữa hai hàng mày đang nhíu lại còn vương một thoáng u sầu.

https://thuviensach.vn

Cô không thể hiểu nổi cách sống của kiểu chế độ một chồng nhiều vợ này tại Hồng Kông. Một lần nữa, cô lại cảm nhận được sự ưu ái của ông trời khi đã để cô được kết hôn với Tiêu Tử Thần.

Bùi Địch Văn giới thiệu cô với người nhà, nói cô là người thiết kế phim trường ở Bắc Kinh, có mấy vị trợ lý của Hằng Vũ cũng ngồi ở đó. Bùi Nhạc Nhạc khá thích cô, hai người đều là kiểu con gái vui tươi hoạt bát, nói chuyện rất hợp nhau.

Sau một buổi tối, cô xót xa nhận ra rằng Bùi Hân Nhi là một bé gái bị thiểu năng.

Bùi Địch Văn uống một ít rượu góp vui, cô không cần anh ta đưa mà tự bắt xe về nhà, vừa xuống xe cô đã thấy Tiêu Tử Thần đứng dưới ánh đèn cầu thang.

Cô kể lại cho anh những chuyện xảy ra trong bữa tối, khi nhắc đến Bùi Hân Nhi, cô quay đầu nhìn anh.

Anh chỉ khẽ ừ, đó đều là chuyện của nhà họ Bùi, không liên quan gì tới anh.

Cô ôm lấy anh, hình bóng của hai người phản chiếu trên tường, giống như một đôi thiên nga đang tựa đầu vào nhau.

https://thuviensach.vn

Chuyện cũ tựa khói sương (2)

Ánh ráng chiều đẹp như tranh vẽ, dòng xe nườm nượp tựa thủy triều.

Trước cổng trường mẫu giáo, Tiêu Tử Thần mãi mới tìm được vị trí để đỗ xe, anh cầm theo hộp bánh su kem vừa mua trên đường tới đây xuống xe. Dọc đường đi, có rất nhiều phụ huynh gật đầu chào anh, những đứa bé cầm tay cha mẹ cũng lễ phép cất tiếng chào: "Cháu chào chú!"

Anh mỉm cười với tất cả, xoa đầu một bé: "Hôm nay bạn Tiêu Linh có ngoan không cháu?"

"Bạn ấy lại đánh nhau với bạn khác ạ."

Anh sờ mũi, mỉm cười lắc đầu.

"Tiêu Linh!" Trong phòng học chỉ còn lại mấy bé, một bé gái dính bụi bẩn khắp người đang nghển cổ đứng ở góc tường, miệng nhỏ còn bướng bỉnh mím chặt. Tiêu Tử Thần bước tới, ngồi xổm trước mặt cô bé: "Lại gây chuyện rồi hả?"

"Đâu ạ!" Đôi mắt đen láy tựa sao trời giống hệt mẹ cô bé, thấy bố tới bèn đỏ bừng đầy tủi thân.

Cô giáo đang chơi đàn đỏ mặt bước đến, "Cũng không có gì to tát, chẳng qua lúc chơi cầu trượt ngoài trời, không hiểu sao lại đá một bé khác xuống, bé kia sưng u đầu."

Tiêu Tử Thần không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế, "Bị nặng lắm ư? Phụ huynh của bé ấy có nói gì không?"

https://thuviensach.vn

Cô giáo mỉm cười với vẻ bất lực, “Người ta muốn nói cũng không nói được.”

“Hả?”

“Bé kia là Trì Linh Tiệp, là dì nhỏ của Tiêu Linh, đúng không?”

“Con không có dì nào như vậy hết, con chỉ có mẹ và bố thôi.”Tiêu Linh vẫn im lặng đứng bên, đột nhiên nói chen vào.

Tiêu Tử Thần không biết nên nói gì cho phải, đành tạm biệt cô giáo dắt Tiêu Linh về. Lên xe, anh lau sạch bàn tay nhỏ đầy bụi bẩn cho bé, buộc lại bím tóc rối tung, mở túi giấy, để cô bé uống một ngụm trà ấm rồi ăn bánh su kem.

Tiêu Linh ăn trưa ở trường, cô bé giống y chang mẹ mình, rất kén ăn, bữa trưa ăn rất ít, khi anh tới đón bé, luôn chuẩn bị bánh để bé lót dạ.

“Nói cho bố nghe, sao con lại đánh dì nhỏ?” Thấy miệng cô bé phồng lên vì đồ ăn, anh cưng chiều ôm cô bé lên đầu gối, hiền hòa hỏi.

Có một dì nhỏ và cậu nhỏ hơn mình ba tuổi, đúng là chuyện hiếm thấy, nhưng ở nhà họ Trì đúng là có chuyện này. Ba đứa trẻ đều học trong một trường mẫu giáo, Trì Linh Tiệp và Trì Linh Kiệt học lớp lá, Tiêu Linh vừa lên lớp mầm.

“Nó không phải dì nhỏ của con. Người nhà con đều rất tốt, bố chưa bao giờ mắng mẹ, mẹ chưa bao giờ đánh bố. Nhưng Trì Linh Tiệp suốt ngày bắt nạt con, con xếp hàng trước nó, nhưng nó lại bắt con chơi cầu trượt sau nó, con không chịu, nó bèn lén cấu con, còn mắng con, con mới… đá nó một cái… Mẹ nói đã ra trận thì không có nể nang ai hết, chỉ cần đảm bảo công lý mà thôi, phải vì việc nước mà bỏ qua tình thân.”

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử Thần khẽ thở dài, không biết nên động viên hay nên trách mắng cô bé, cũng không biết rốt cuộc việc giáo dục cô bé có thành công hay không.

Thôi, chuyện vặt kiểu này cứ để bà xã thông minh của anh giải quyết đi!

“Chân có đau không?” Trì Linh Tiệp cũng không gầy, đá được cô bé xuống chắc cũng tốn không ít sức lực. Anh xoa xoa cái chân nhỏ của Tiêu Linh, nhóc con này có biết võ không đấy!

“Hơi hơi, nhưng mà con chịu được.”

“Linh Linh kiên cường quá, ngoan lắm!” Anh thơm lên cái má mập mạp của con gái với vẻ tự hào, thấy cô bé đã ăn gần xong bánh su kem, bấy giờ mới lái xe về nhà.

Người giúp việc theo giờ đã nấu xong bữa tối, nghe thấy tiếng bước chân lên tầng rồi mở cửa của bố và con gái, đúng lúc ấy Trì Linh Đồng cũng vừa giải quyết xong công việc.

Sân khấu kịch và thư viện ở phía Bắc thành phố đều đang bước vào giai đoạn thi công quan trọng, cô bận rộn tới phát điên. Nhưng cho dù có bận tới đâu, chỉ cần tới giờ con gái tan học, cô sẽ tạm thời bỏ qua tất thảy để ở bên chồng và con gái.

Cô ngồi xổm xuống, chờ đợi nụ hôn nồng nhiệt của con gái như mọi lần, khóe môi đã thoáng hiện nụ cười vui sướng.

Đợi hồi lâu mà vẫn không thấy gì. Cô bèn lén mở một mắt, thấy Tiêu Linh đang chớp chớp đôi mắt to nhìn cô, Tiêu Tử Thần nhún vai, “Bà xã, anh đi thay quần áo đã.” Sợ bà xã bối rối, anh bèn hôn nhẹ lên môi cô ngay trước mặt con gái.

https://thuviensach.vn

Trì Linh Đồng dang tay ra, Tiêu Linh hơi do dự, nhưng rồi vẫn lao vào lòng cô.

"Kể cho mẹ nghe nào, hôm nay ở trường mẫu giáo lại có chiến tranh gì thế?"

Tiêu Linh nằm nhoài trên vai mẹ, kể lại chuyện xảy ra hôm nay một cách tỉ mỉ, "Mẹ, con không hề làm sai, đúng không ạ?"

"Đúng!" Cô gật đầu khẳng định, "Chỉ cần bước vào cổng trường mẫu giáo, cho dù là dì hay cậu, bà ngoại hay bà nội, thì đều là bạn học hết. Giữa bạn học với nhau thì phải tuân thủ trật tự, phải có sự công bằng."

"Đúng thế!" Nụ cười tươi tắn hiện lên trên khuôn mặt nhỏ của Tiêu Linh.

"Nhưng mà" Trì Linh Đồng quay ra nhìn con gái, "Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau, con có muốn làm quân tử không?"

"Quân tử tài giỏi lắm sao?"

"Thường thì là vậy."

"Nếu người khác đánh quân tử trước thì quân tử cũng không đánh lại ạ?" Khuôn mặt nhỏ của cô bé nhăn nhó, đầy hoang mang.

"Không phải, nhẫn nhịn cũng có giới hạn thôi, nếu vượt quá giới hạn thì không phải nhẫn nhịn nữa."

"Giới hạn đó là thế nào ạ?"

"Một em bé thông minh thì phải tự suy xét lấy. Biết chưa?"

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Tiêu Linh im lặng, khi ăn cơm cũng tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Tử Thần trừng mắt nhìn cô một lúc, cô khẽ nhún vai, lại ranh mãnh nháy mắt với anh.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Linh bèn nhận ra thế nào là giới hạn của sự nhẫn nhịn.

Chủ nhật, ông Trì Minh Chi gọi điện để ba miệng ăn nhà cô tới chỗ ông ăn cơm.

Vừa vào nhà, Trì Linh Tiệp và Trì Linh Kiệt đã trừng mắt nhìn Tiêu Linh với vẻ thù hận, thấy cha hết ôm Tiêu Linh vào lòng, lại cho cô bé đồ chơi, cho cô bé quà vặt, cực kỳ ghen tỵ.

“Minh Chi, lại đây giúp em một chút.” Trong nhà cũng mời người giúp việc theo giờ, nhưng trong những lúc thế này, Cam Lộ vẫn cố gắng thể hiện bản thân là một bà chủ gia đình hoàn hảo, đích thân xuống bếp chỉ đạo.

“Đồng Đồng, con và Tử Thần xem ti vi nhé. Tả Hữu, Hữu Hữu, hai con dẫn Linh Linh xuống nhà chơi, phải bảo vệ Linh Linh thật tốt nhé! Ngoan lắm!” Ông Trì Minh Chi đành phải đặt Tiêu Linh xuống.

“Con không đi đâu.” Tiêu Linh chen giữa bố và mẹ, không thèm để ý hai đứa trẻ kia.

“Bọn tao cũng chẳng thèm chơi với mày.” Trì Linh Kiệt cầm tay em gái, nói.

Trì Linh Tiệp nói thầm gì đó bên tai cậu bé, cậu bé gật đầu, “Đồ nhát cáy, mày không dám xuống nhà với bọn tao đúng không!”

https://thuviensach.vn

“Tôi còn lâu mới sợ!” Trẻ con không thể chịu nổi sự khích bác, Tiêu Linh bèn ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng hổ đi theo hai đứa trẻ kia xuống nhà.

Tiêu Tử Thần và Trì Linh Đồng bèn nhìn nhau cười, rồi cùng đưa mắt về phía màn hình ti vi.

“Đây là nhà tao, mày không được ăn.” Lúc đi tới bãi cát ở sân tập, Trì Linh Kiệt chợt cướp lấy quà vặt trong tay Tiêu Linh, đẩy cô bé xuống đất, đất cát màu vàng sẫm bắn lên, làm bẩn đôi tất trắng như tuyết và chiếc quần trẻ em mới tinh. Đôi mắt đen láy của Tiêu Linh vẫn mở to, không chịu chớp một cái, e rằng một giây sau sẽ có nước mắt rơi xuống. Nhưng một giây sau, cô bé chợt đứng bật dậy, cướp lại quà vặt, ôm chặt trong ngực.

Trì Linh Tiệp cuống quýt, “Đưa đây!”

“Ông ngoại cho tôi.” Cô bé nhẫn nhịn, tiếp tục nhẫn nhịn… Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau.

“Ái chà, cha tao là ông ngoại mày, thế mày phải gọi bọn tao là gì?” Trì Linh Tiệp tìm được điểm yếu, nhảy dựng lên.

“Khổng Dung cũng còn biết phải nhường lê cho bề trên, tất cả đồ chơi và quà vặt của mày đều phải cho bọn tao.” Trì Linh Kiệt đứng cạnh hùa theo.

“Ông ấy chỉ nhường lê thôi, không nhường những thứ khác. Nếu tôi có lê, tôi cũng cho hai người.” Cô sợ nhất là phải ăn lê.

“Mày thật là ngu ngu ngu… Mày không biết chuyện Khổng Dung nhường lê có ý nghĩa gì à?”

Hai đứa bé sinh đôi đều làm mặt quỷ dọa cô bé, ăn ý lao vào, cướp đoạt quà vặt trong lòng cô bé.

https://thuviensach.vn

Tiêu Linh thở dồn dập, nắm chặt tay lại, cắn chặt răng, sự nhẫn nhịn đã gần lên tới đỉnh điểm.

“Con trai không được bắt nạt con gái.” Đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng truyền tới một giọng nói lanh lảnh, rõ ràng cũng là giọng trẻ con, nhưng lại có thêm cả sự uy nghiêm.

“Tao cũng là con gái.” Trì Linh Tiệp vẫn không phục.

“Ỷ đông hiếp yếu thì cũng chẳng có gì ghê gớm.” Một cậu bé cao hơn Tiêu Linh một cái đầu dang hai tay, che trước mặt cô như một thiên thần.

Có lẽ khí thế lạnh lùng của cậu khiến cặp sinh đôi hoảng hốt, hai đứa bé đó ném quà vặt lại rồi chạy luôn.

Cậu bé nhặt quà vặt lên, quay đầu nhìn Tiêu Linh.

“Em ngã có đau không?” Cậu mỉm cười với Tiêu Linh, hàng mày đẹp hơi cong cong.

“Không ạ, chỉ bị bẩn quần áo thôi. Ừm, túi rách mất rồi, không ăn được nữa.” Tiêu Linh nhìn món quá vặt.

“Ừ!” Cậu bé gật đầu, vứt quà vặt vào thùng rác ở gần đó, xoa xoa tay rồi lấy một hộp chocolate từ trong túi ra, “Ăn cái này nhé!”

“Cám ơn!” Tiêu Linh tò mò nhìn cậu bé, hình như cậu còn cao hơn cả Trì Linh Kiệt, quần áo cũng sạch sẽ gọn gàng hơn Trì Linh Kiệt, cậu đứng trước mắt Tiêu Linh, tuấn tú hiên ngang, rực rỡ như ánh mặt trời.

“Nhà anh cũng ở đây sao?”

https://thuviensach.vn

“Không, nhà anh ở Canada.” Cậu bé thấy Tiêu Linh không bóc được túi chocolate, “Ở đây có một cái mép, em xé nhẹ ra là được.”

Anh ấy giỏi quá! Giỏi thật đấy!

“Canada ở ngay gần Bắc Cực, lạnh lắm. Nhà em cũng không ở đây, nhà em ở Khế Viên cơ.”

“Khế Viên ở châu lục nào?”

Vấn đề này của cậu khiến Tiêu Linh ngẩn ra, “Trung Quốc có nhiều châu lục à?”

“Thế giới chỉ có năm châu lục thôi.” Cậu bé nhìn đôi mắt đảo quanh của Tiêu Linh, mỉm cười, bước tới xoa đầu cô bé, “Anh tên là Tần Trì, em tên gì?”

“Tiêu Linh, một sợi lông chim vừa xinh xắn vừa thông minh.”(*)

(*) *Chữ “Linh - 翎” trong tên cô bé có nghĩa là lông đuôi hoặc lông cánh chim.*

Cậu bé nở nụ cười, quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đi về phía mình, “Mẹ anh đến rồi!”

“Mẹ em cũng đến rồi.” Tiêu Linh cười, vẫy tay với Trì Linh Đồng đang đi từ một phía khác tới.

“Trì Linh Đồng!”

“Trì Tiểu Ảnh!”(*)

(*) *Trì Tiểu Ảnh là nữ chính trong tác phẩm Cuộc chiến Hoa hồng của tác giả Lâm Địch Nhi, cũng nằm trong series Hoa Hồng của tác giả.*

https://thuviensach.vn

Hai bà mẹ nhìn nhau, đều sững sờ, sau đó đồng thanh thốt lên.

“Về Tân Giang từ bao giờ thế?” Sau khi Trì Tiểu Ảnh tới Bắc Kinh, lại cùng ông xã tới Canada định cư, bây giờ cô đã là một nhà văn mạng nổi tiếng, có một cuốn tiểu thuyết được dựng thành phim truyền hình ở Trung Quốc, được mọi người vô cùng yêu thích.

“Hôm trước tổ chức ký tặng sách ở Tân Giang.” Trì Tiểu Ảnh cầm tay Trì Linh Đồng. “Đây là con gái em à?” Cô thấy Tiêu Linh đứng bên cạnh, cô bé có đôi mắt to giống hệt Trì Linh Đồng.

“Không thừa nhận cũng khó.” Trì Linh Đồng cười.

Trì Tiểu Ảnh thở dài: “Em vẫn vui vẻ hoạt bát như hồi còn đi học, tốt quá!” Có đợt cô từng ở nhờ nhà Trì Linh Đồng mấy ngày, khi ấy Trì Linh Đồng vẫn đang chìm đắm trong nỗi đau mất người yêu, nhìn dáng vẻ suy sụp của Trì Linh Đồng, đúng là khiến cho người ta xót xa trong lòng.

“Chị cũng thế, vui tươi, tự tin hơn ngày xưa nhiều. Bác sĩ Tần cũng về với chị ư?”

“Anh ấy có một buổi tọa đàm ở Bắc Kinh, mấy ngày nữa sẽ tới đón chị và cháu.”

“Chị đang đi thăm bạn sao?”

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười, “Chị đang nhờ người hỏi thăm nhà giáo sư Trì, để xem tình hình gần đây của em ra sao, không ngờ lại may mắn gặp em ở đây.”

“Thế chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm nhé!”

https://thuviensach.vn

“Tối nay được không, trưa nay chị còn có việc, cho chị số điện thoại của em đi, chị sẽ gọi cho em.”

Hai người trao đổi số điện thoại rồi mới nói lời từ biệt với nhau.

Tiêu Linh vừa đi vừa quay đầu, Tần Trì cũng đang quay đầu nhìn cô bé.

Tiêu Linh rất khâm phục cậu, cậu chẳng cần đánh nhau cũng có thể khiến cặp sinh đôi kia phải lùi bước, xem ra đúng là “Quân tử” thật rồi!

------HẾT------

https://thuviensach.vn